

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REBECCA QUINN

BRUTES OF BRISTLEBROOK
BOOK 3

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Entwined

Bristlebrook'un Canavarları

Üçüncü Kitap

Rebecca Quinn

© 2025 Rebecca Quinn Pty Ltd. Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kısa bir inceleme hariç, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni ve

özel izin talepleri için lütfen rebecca.quinn.author@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, diyaloglar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilere, yaşayan ya da ölmüş, işletmeler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir veya sadece örnekleme amacıyla kullanılmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka kullanılarak tasarlanmamış, oluşturulmamış, yazılmamış veya tamamlanmamıştır.

Yayıncı ve yazar, buradaki konuyla ilgili hatalar, eksiklikler veya yanlış yorumlamalardan sorumlu değildir. Yazar ve yayıncı, bu kitabın alıcıları veya okuyucuları adına hiçbir sorumluluk veya yükümlülük üstlenmez.

sorumluluk veya yükümlülük kabul etmezler.

yayıncı ve yazar, üçüncü taraf web siteleri veya bunların içeriği üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlarla ilgili herhangi bir sorumluluk üstlenmez.

Kapak tasarımı: Artscandare.

Düzenleme: Jessica Ryn ve Andrew H.

ISBN: 978-1-923196-03-2

Ayrıca okuyun

BRISTLEBROOK ÜÇLEMESİ ENSNARED, 1. KİTAP

DAY DEATH, ÖN HİKAYE NOVELLA

ENTANGLED, 2. KİTAP

ENTWINED, KİTAP 3

SPICY BITES - SILK: 2023 RWA ANTOLOJİSİ

FREEFALL: JASPER VE LUCKY'NİN KISA HİKAYESİ (AYRICA
BÜLTENİM ÜZERİNDEN ÜCRETSİZ OLARAK DA ELDE
EDİLEBİLİR)

İçindekiler

İçerik Notu

Bölüm

Kıtlık

1. Eden
2. Sans
3. Beau
4. Eden
5. Eden
6. Dominic
7. Eden
8. Eden
9. Jaykob
10. Eden
11. Eden
12. Eden
13. Eden
14. Eden
15. Eden
16. Lucky
17. Jaykob
18. Dominic
19. Jasper

Bölüm II

Fetih

20. Eden
21. Eden
22. Eden
23. Eden
24. Beau

25. [Jasper](#)
26. [Jaykob](#)
27. [Eden](#)
28. [Beau](#)
29. [Lucky](#).
30. [Dominic](#)
31. [Eden](#)
32. [Eden](#)
33. [Sanslı](#).
34. [Eden](#)
35. [Eden](#)
36. [Jaykob](#)
37. [Dominic](#)
38. [Eden](#)
39. [Eden](#)
40. [Beau](#)
41. [Eden](#)
42. [Lucky](#).
43. [Eden](#)
44. [Jasper](#)
45. [Jasper](#)
46. [Eden](#)
47. [Eden](#)
48. [Eden](#)
49. [Eden](#)

[Bölüm III](#)

Savaş

50. [Eden](#)
51. [Jasper](#)
52. [Jaykob](#)
53. [Kasey](#).
54. [Dominic](#)
55. [Dominic](#)

56. [Eden](#)
57. [Eden](#)
58. [Dominic](#)
59. [Eden](#)
60. [Eden](#)
61. [Jaykob](#)
62. [Eden](#)
63. [Eden](#)
64. [Eden](#)
65. [Eden](#)
66. [Eden](#)
67. [Beau](#)
68. [Beau](#)
69. [Beau](#)
70. [Lucky](#)
71. [Lucky](#)
72. [Eden](#)
73. [Eden](#)
74. [Eden](#)

Bölüm IV

Ölüm

75. [Jaykob](#)
76. [Eden](#)
77. [Jasper](#)
78. [Lucky](#)
79. [Beau](#)
80. [Dominic](#)
81. [Eden](#)
82. [Jasper](#)
83. [Beau](#)
84. [Dominic](#)
85. [Jaykob](#)
86. [Eden](#)

87. [Eden](#)

88. [Eden](#)

89. [Eden](#)

[Epilog](#)

[Yazarın Notu Daha](#)

[Fazlasını mı](#)

[İstiyorsunuz?](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

İçerik Notu

Merhaba sevgili Quinnksters,

Üçüncü ve son kitapla geri döndük. AHHHH! Sonunda bitti. Sonunda burada ve bu seriyi benimle birlikte sonuna kadar takip eden hepinize çok, çok minnettarım.

Bu kitap, hayatımda yaptığım en zor ve en ödüllendirici şeylerden biri oldu, bu yüzden onu dünyaya getirmem için bana alan tanıdığınız için teşekkür ederim.

Öncelikle, herkesi nazikçe web siteme, rebeccaquinnauthor.com'a yönlendirmek istiyorum. Bu kitapta kullanılan tüm troplar ve içerik uyarılarının listesi burada bulunmaktadır. Entwined, Entangled kadar karanlık bir kitap, ancak okuyucuların tetikleyici bulabileceği yeni ve geniş bir yelpazede sahne ve durumlar içeriyor, bu yüzden devam etmeden önce herkesin bunları gözden geçirmesini tavsiye ederim.

Bu serinin önceki kitaplarında olduğu gibi, içerik listesini olabildiğince kapsamlı tutmaya çalıştım, ancak herhangi bir sorunuz veya endişeniz varsa ya da eklenmesi gereken bir şey olduğunu düşünüyorsanız, lütfen rebecca.quinn.author@gmail.com

İçerikle ilgili tüm notları çok ciddiye alıyorum.

İkinci olarak, yukarıdaki notla ilgili olarak, bu kitabın kadın ticareti, insanların travma, kaygı, TSSB ve genel olarak ruh sağlığına verdikleri çeşitli tepkilerle ilgili içeriği ele aldığını özellikle belirtmek isterim. Kadınların erkeklere güvenme konusunda karşılaştıkları zorlukları ve bu karar verme sürecinde yaygın olan korku ve tehlikeleri ele almaktadır. Bu kitapta daha hafif anlar da olsa, temel konuları ciddidir ve bu şekilde ele alınmaktadır.

Ruh sağlığınız önemlidir, bu yüzden lütfen kendinize karşı nazik olun ve ihtiyacınız olursa destek alın.

Son olarak, bu kitapta çeşitli BDSM sahneleri ve dinamikleri de ele alınmaktadır. Önceki kitaplarda olduğu gibi, bunun bir kurgu olduğunu ve öğretici bir okuma olarak alınmaması gerektiğini lütfen unutmayın. Hikaye uğruna özgürlükler alınmış, olaylar dramatize edilmiş ve ilişkiler ve dinamikler kurgusal, kıyametvari dünyalarda gerçek hayatta olduğundan daha hızlı ilerlemektedir.

Kurguda, kink kusursuzdur, tırmanışta zorluk yoktur, ilk seferler iki bedenin garip bir şekilde küçük konuşmalar yapması gibi rahatsız edici değildir, refrakter dönemler efsanedir, karakterler partnerlerini nasıl mutlu edeceklerini *bilir* ve bakım sonrası ne yapacaklarını zaten tam olarak bilirler.

Güzel olmalı, değil mi? Yeni bir kink denemek istiyorsanız, lütfen partnerinizle kapsamlı bir şekilde iletişim kurun, kurgu olmayan, saygın bilgi kaynaklarını araştırın ve her zaman, her zaman, işleri güvenli, akılcı ve karşılıklı rıza ile yapın (veya tercih ettiğiniz kink kısaltmasını ekleyin).

Tamam, Becky'nin güvenlik dersi bitti. Şimdi gidin ve biraz eğlenin!

Sevgilerimle,
Becky Quinn

*Sevdiğin bir vibratörü kaybetmek zor bir şey.
Bunu unutmak o kadar kolay değil, biliyor
musun?*

*Belki bir gün tekrar bir ilişkiye
başlarım, ama şimdilik, geçici ilişkiler
aşamasındayım.*

*Bu adanmışlık benim için,
ve Jasper'ı bile utandıracak dildo ve vibratör
koleksiyonum için.*

Neden seçim yapasın ki, bebeğim?

Birinci Bölüm

Kıtlık

Bölüm 1

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #86

*Yalnız kalma korkunuzun
sizi bunu gerçeğe dönüştüren biri haline getirmesine izin
vermeyin.*

"HAİN!"

Kırmızı Bölge'den başka bir adam ayaklarıma tükürüyor ve Lucky beni arkasına çekiyor. Etrafımızda öfkeli dalgalar halinde bağırışlar yükseliyor. Zırhlı erkekler ve kadınlar tarafından kuşatılmış durumdayız... ve kendi adamlarımızdan bazıları da.

Günahkarlar bize sadece birer silah bıraktılar, ama bir silah beni parçalamak için fazlasıyla yeterli.

"Heather'a bunu nasıl yapabildin?" diye sorar Jennifer.

Arkadan itilirim, sonra biri omzumu tutar ve dönüp Sloane'ın bana şaşkınlıkla baktığını görürüm. Acı içinde. "Onlarla mı çalışıyordun? Lanet olsun, Eden... Bir mantık bul."

"Ben..." diye kekeliyorum ve parmakları morartacak kadar sertçe sıkıyor.

"Elini çek ya da kaybet, Sloane." Jasper'ın sesi arkamdan kış rüzgarı gibi esiyor.

Ormanın ve şehrin sınırındayız, Sinners birkaç dakika önce bizi buraya bırakıp son bir uyarıda bulunmuştu. Ayın zayıf mavi ışığı herkesi solgun, sefil tonlara boyuyor.

Sloane'ın çenesi gerilir, ama elini indirir. Ava yaklaşır ve kolunu sıkar.

"Heather sana güvendi." Ava sert bakışlarla ve affetmez bir tavırla acı bir şekilde ekliyor, "Hepimiz güvendik."

Heather'ın öfkeli, ihanete uğramış gözleri hafızamı kesiyor.

Midem utanç ve adrenalininle asitli bir şekilde bulanıyor... ve öfkeyle. Böyle olmamalıydı. Yalanlarım karmaşık bir karışıklık olsaydı, Alastair bir şekilde onları bir ilmek haline getirdi. Sam'i sonsuza kadar susturan ilmek gibi somut değildi, ama halkımızın bana olan tüm inancını yok etmeye yetecek kadar somuttu.

Benim hayvani adamlarımın bana olan inancını da.

Ormana, ağaçları kaplayan gölgelere, onların sonsuz, sonsuz yalnızlığına bakıyorum. Avuç içlerim terliyor.

"Öyle değildi," diye ısrar ediyorum ve nabzım boğazımda atıyor. "Bir anlaşmamız vardı. Alastair, her şeyi içeriden halledeceklerine söz verdi. Kadınları ve çocukları serbest bırakacağına söz verdi. Onları Sam'e bırakamazdım. Bu onların tek şansıydı."

Beau, bir adamın kanayan kolunu sargılarken gözlerim ona takılır ve o bana, kasvetli gözlerine tam olarak yansımayan, güven verici bir gülümseme gönderir.

Bu beni hiç de rahatlatmıyor.

"Onları serbest bırakacağına *yemin etmişti*," diye titrek bir sesle bitiriyorum.

Red Zone'dan sıska bir adam alaycı bir şekilde gülüyor. "Ve sen ona inandın mı?" "Lanet olası aptal," diye mırıldanıyor bir kadın ve ben irkiliyorum.

Midem ekşiyor. Onların öfkesi, zehirli. Havayı tıkıyor ve bu gece uzak tuttuğum tüm panik ve korku, soğukkanlılığımı bozmak üzere.

Dom nerede? Daha önce Kırmızı Bölge'nin başına geçmişti. Alastair'in yanında durdum, ama ayaklarımın altında zemin sallanmaya başladı ve onu hiçbir yerde göremiyorum.

Onlara anlamalarını sağlamalıyım. Jasper bana iletişim kurmam gerektiğini söyledi ve ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Onlarla sakın bir şekilde konuşabilirsem, bu sorunu çözebilirim. Bir şekilde, *bu sorunu çözebilirim*.

"Bu onun suçu!" diye bağılıyor biri.

"Bentley'i ne yapacağız?" "Onları geri getirmeliyiz!"

Korkmuş, öfkeli sesler birbirine karışıyor ve itiş kakış daha da kötüleşiyor.

Lucky yanıma yaklaşır, gözleri kalabalığa dikilmiş, tüm kasları gergin, Jasper'ın soğuk eli boynumun arkasına kayar, beni titretiren sahiplenici bir hareketle.

Onlar... beni bırakmıyorlar.

Gözlerimden aniden akan yaşları engellemek için dudağımın içini ısıyorum. Bu ne anlama geliyor, değil mi? Beni tekrar yalnız bırakmayacaklar, değil mi? *Bırakmayacaklar, bırakmayacaklar, bırakmayacaklar.*

Onların gücünü içime çekerek, Bentley'in sıcak yüzlü ikinci adamı Arthur'a dönüyorum.

Yaralı, çiziklerle dolu şehir tabelası, geç kalmış bir uyarı olarak onun arkasında yükseliyor.

SIYANÜR İNTİHAR DEMEKTİR UZAK DURUN!

Arthur'un geniş yüz hatları şimdi kararlı ve ciddidir, zırhı hasarlı ve tozludur.

Bugün kostüm gibi görünmüyor.

Ellerimi kaldırırken titriyorlar ve onları sabit tutmaya zorluyorum. "Hayatta kaldık. Hayattayız ve artık evlerimizin peşinde değiller. Bana kızgın olduğunu anlıyorum, Tanrı biliyor ki bunu hak ediyorum ama Sam öldü ve... en azından Alastair'le mantıklı bir şekilde konuşulabilir."

Tanrım.

Onunla mantıklı bir şekilde konuşulabilir *mi*? Hiç bu kadar alt edilmiş hissetmemiştim. Bu kadar inanılmaz bir şekilde yenilmiş.

Bu gece üstü kapalı vaatlerle, kadınları ve çocukları güvende tutacağını söyledi — biz onun merhametine kalmışken ve bunu yapması için *hiçbir* neden yokken. Bu *da bir şeydir*. Alastair bizi öldürebilirdi, ama bunun yerine bizi bıraktı ve... ve...

Hızlı ve panik halindeki nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Elbette, bizi serbest bıraktı, ama gelecekte daha fazlasını alacağına dair tek bir geçici söz dışında hiçbir şey vermedi. Daha *fazlası yok ki*. Bizi sadece yenmekle kalmadı, aşağıladı ve botunun altında ezdi.

Bizden *her şeyi* aldı. *Benden*.

Alastair bir imparatorluk istiyor.

Ve sanırım az önce ona bir tane verdim.

Arthur, başını ciddiyle sallayarak kalabalığa bakıyor. "Hiç yiyecek, hiç ilaç temin edemedik. Halkımız yaralandı... ve Bentley'i kaybettik. Korumamız gereken çocuklar, gençler var. Yeğeni... Bentley'in bizim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun. Ona *ihtiyacımız var*."

Soren. Amcası hakkında konuşurken gözlerindeki hüznün ve ona duyduğu hayranlığı düşündüğümde kalbim biraz daha parçalanıyor.

Alastair'in güvenlik vaatleri Heather ve Bentley için de geçerli, elbette. Eğer onlar rehineler ise, onlara zarar vermez. Veremez. Değil mi? Heather ona işkence etmesine rağmen?

Tanrım. *Heather*. Sebebi ne olursa olsun, yine benim yerime kendini tehlikeye attı.

Ve ben ona izin verdim.

Mide bulandırıcı suçluluk duygumu yutuyorum, bir çözüm ararken kendimi hazırlıyorum. *Herhangi* bir çözüm. "Hepiniz bizimle Bristlebrook'a gelebilirsiniz. Orada... orada birleşebilirsiniz."

"Peki nerede uyuyacağız?" Ava araya girer. Ona baktığımda, gözleri kederle kararmıştır. "Ve ne yiyeceğiz? İhtiyacımız olan kaynakları da temin edemedik, Eden. Yoksa bizimkilerin evde açlıktan öldüğünü unuttun mu?"

Sloane küfür etti. "Geri dönmeli miyiz? Bu halde nasıl geri dönebiliriz ki?"

"Bir kez dayak yemek sana yetmedi mi?" Beau, adamın bandajını sabitlerken mırıldanır. "Den'e geri dönersek, ölürüz."

"Eve yiyeceksiz dönersek ölürüz, pislik," diye bağırır Ava, sesi titrer.

Ağzımı açıyorum. Neyse ki, hiçbir şey çıkmıyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Jasper enseme sıkıyor ve ben de sanki bu dokunuş beni ayakta tutacakmış gibi ona karşılık veriyorum.

Hepimiz yıkılmış durumdayız ve bir çıkış yolu göremiyorum.

"Üzgünüm," diye Arthur'a fısıldıyorum ve bu sözler ruhumdan sökülüp çıkmış gibi geliyor. "Çok üzgünüm."

"Üzgünüm demekle karnımızı doyurmuyoruz."

Kafamı sallayarak kabul ediyorum ve Arthur gözlerime bakıyor. "Bunu düzeltmelisin. Bir kavga bekliyorduk, pusu değil. Evde işleri halletmem gerekiyor, ama... bizi bekle. Bir plana ihtiyacımız var ve bize yardım etmek senin borcun."

"Belki... geri dönebiliriz..."

Arthur başını sallar. "Senin halkın artık duvarlarımızın içinde hoş karşılanmıyor."

Asit damarlarımdan akıyor ve kabul ederek başımı eğiyorum.

Bana tüküren adam kaskının vizörünü yukarı kaldırır. "Bu kadar mı? O bir hain. Aaron'la aynı cezayı almalı."

Lucky başını onun yönüne çevirir. "*Dene bakalım.*"

Bu söz ölümcül bir hırıltı gibidir ve kalbim bir anda durur. Lucky'nin karanlık tarafını daha önce de görmüştüm, ama şu anda o tarafı ortaya çıkmıştır. Eli kılıfına gider, ama Sinners onun tabancasını almıştır. Önemli değildir.

Böyle olduğunda, Lucky bir silahtır.

Beau ayağa kalkar ve bandaj rulosunu tıbbi çantasına rahatça koyar. Elini geri çektiğinde ay ışığı neşterinde parlar ve öfkeli bağırıışların korusu ateşli bir tona ulaştığında yeni bir korku omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

Red Zone adamının dudakları bükülür. "Sırf onun halini beğendiğin için ona özel muamele yapılmamalı..."

Lucky onu yakalar ve kendine doğru çeker.

Adamın ani, ekşi korkusu havayı tıkar.

"Yeter," diye araya girer Jasper.

Boynumu bırakır ve bu kayıp yüzünden tüylerim diken diken olur. Lucky'nin sırtına sakinleştirici bir el koymak için yanına yürür, ama Lucky onu görmezden gelir ve adamın kaskına bakmaya devam eder. Zayıf adamın titrek nefesleri metalin içinde yankılanır.

"Yeter," Jasper bu sefer daha alçak sesle tekrarlar.

Uzun bir süre geçer, ama Lucky'nin tutuşu gevşer ve adam panik içinde hırıltılı bir sesle kalabalığın içine geri tökezler.

Jasper, etrafımızdaki kirli, heyecanlı yüzlere soğuk bir küçümsemeyle bakar. "Hepiniz biraz mantık kullanmak için durmalısınız. Tek şey

Şu anda Eden'e söylemen gereken şey *teşekkür etmektir*."

Arthur kaşlarını çattı ve endişeli sesi kalabalığın üzerinde yükseldi. "Bunu nasıl anlıyorsun?"

Jasper ona döner ve bir kaşını kaldırır. "Eden Alastair'i kurtardı, evet, ama kurtarmasaydı da biz yine de Den'e saldırırdık. Aaron yine bizi ihanet ederdi. Planımız yine tehlikeye girerdi. Sadece bizi keşfeden Alastair değil, Sam olurdu... ve şu anda hepimiz ölmüş olurduk."

Sadece bekleyen ağaçlar gece rüzgârında gıcırıyor ve kalabalıkta ani bir tereddüt oluyor. Günahkarlar bizi şehirlerinin dışında bıraktığından beri ilk kez her şey sessiz. Jasper ve onun keskin mantığı karşısında herkes sessiz kalıyor.

Jasper devam eder, her bir sözü göğsüme çarpan ipeksi bir örs gibidir. "*Eden*, Den'e saldırmaya karar vermedi. *Eden*, Aaron'ı strateji tartışmalarına dahil etmedi. Eden'in bu gecenin yürütülüşünde değiştirdiği tek şey, *kimin* infaz edileceğiydi ve fark edeceksin ki, o biz değildik."

Jasper'ın sözleri göğsümün derinliklerinde yankılanırken rüzgâr şiddetlenir. Bunun benim hatam olduğunu düşünmüyor.

Onun ince, keskin çene hatlarına bakıyorum, tamamen kafam karışmış halde.

Bu benim hatam. Çok korkunç hatalar yaptım. Yalan söyledim, saklandım ve emirlere uymadım. Hepsini o kadar korkunç bir şekilde ihanet ettim ki, suçluluk duygusu beni ezip geçebilir.

Yine de zihnim onun sözlerini irdeliyor, çukurlar ve zayıf noktalar arıyor. Bu çok indirgemeci. Çok basitleştirici. Çok fazla gerçeği göz ardı ediyor. Ve yine de...

Yine de bunda bir gerçeklik payı var mı?

Kalabalığın kenarında, Sloane kendi kendine başını sallıyor ve bakışları benimkilere yöneliyor. Bakışlarında dünkü sıcaklık yok... ama hor görme de yok.

Kalabalığın gerginliği rahatsızlığa dönüşüyor, ama Jasper'ın öfkesi o kadar kolay bastırılmıyor. Etrafımızdaki sessiz insanlara soğuk bir bakış atıyor. "Hayatlarınız için ona teşekkür edin. Hemen kınadığınız onun kararı sizi kurtardı."

Uzun bir nefes veriyorum, beni savunan bu keskin zekalı adama bakıyorum. Her zamanki zarafetinden eser yok. Dağınık ve kirli, solgun çimento tozu yüzündeki öfkeli çizgilere yerleşmiş... ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Jasper bana inanıyor. Bana *güveniyor*. Bu geceki karmaşayı nasıl bu kadar temiz bir şekilde çözdüğünü bilmiyorum, ama parlak zekası bir şekilde benim en iyi yanıma buldu, hak etsem de etmesem de.

Bu, *bir ailenin* yapabileceği bir şey.

Başımı eğiyorum, gözyaşlarımı yutabilmek için... çünkü incittiğim benim ailem.

Alastair soğuk ve acımasızca kurnaz. Belki Jasper haklıdır, Sam bizi öldürdü. Belki Alastair bir tecavüzcü ve hayduttan daha iyidir, çünkü onun ikisi de olduğuna gerçekten inanmıyorum.

Ama bu onu *iyi* yapmaz.

Bir canavarı başka bir canavarı yok etmesi için serbest bıraktım ve ancak şimdi, Sam'i tamamen yuttuktan sonra, bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlıyorum.

Alastair, Sam'in insanlarını, silahlarını, gücünü ve *kuvvetini* emdi.

Bu gece daha tehlikeli olan canavar kazandı.

Ve şimdi onunla başa çıkmak zorunda kalacak olan benim ailem.

Sıcak parmaklar benimkilerle iç içe geçiyor ve ben Lucky'ye bakıyorum. Elimi sıkıca sıkıyor ve ben de aynı şiddetle sıkıyorum, boğazım düğümleniyor.

Onu seviyorum. İkisini de seviyorum.

Tanrım, Sinners'ın kaynakları olmadan nasıl hayatta kalacağız?

Bu gece tüm sorunlarımızı çözmesi gerekiyordu. Ama bir şekilde, daha fazlasını yarattı.

"Bu doğru olabilir," diye kabul ediyor Arthur, "ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Aaron sizden biriydi ve biz hala bir liderimiz ve almaya geldiğimiz ilaçlarımız yok. Hala kapımızın önünde Sinners var ve içerideki herkesi tehdit ediyorlar."

Boynunun arkasındaki teri siler. Sözlerine rağmen, savaşma isteği onu terk etmiş gibi görünüyor. Hepsi için öyle görünüyor.

Yorgun endişe zırhlı omuzlarını çökertir ve öfkeli dikkatleri artık bana yönelmez. Birbirlerine teselli aramak için döndükleri tavırlarında o kadar çok korku ve kafa karışıklığı vardır ki, dehşetim başka bir nedenden dolayı artar.

Bu insanlar saldırgan değiller. Kötü değiller.
Korkmuşlar.

Gözlerim Beau'yu bulur ve o bana yine o hızlı, güven verici gülümsemelerinden birini atar, ama gözleri hala sıcaklık göstermez.

Arthur sırt çantasını alır ve bedeninden daha derin yaralanmış gibi hareket eder. Tanrım, korumaları gereken *onlarca* genç var.

"Kırmızı Bölge'ye geri dönmeliyiz. Orada bize ihtiyaçları var. Ama biz... konuşacağız." Etrafındaki insanlara bakarak, hareket etmeleri için el sallıyor ve bayat havaya yumuşak bir sesle ekliyor: "Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak."

"Bir çaresini buluruz. Hepimiz için," Jasper alçak sesle ısrar eder.
Midem bulanıyor.

Kırmızı Bölge halkı kan kaybından ölmeye başlar, ta ki şehirden çıkan çatlak yolda ayakta kalanlar sadece bizimkiler kalana kadar.

Sonunda Dom'u görüyorum.

Grubun hemen dışında, gölgeli ağaçların kenarında duruyor ve o kadar geride ki... farklı görünüyor. Ayın solgun ışığı altında cildi mum gibi ve solgun.

Onun bakışlarını takip ediyorum ve Jasper'a baktığını, karanlık, korkunç düşüncelere dalmış gibi göründüğünü fark ediyorum.

Jasper'ın sözlerini kafamda tekrar ediyorum. Eden, *Den'e saldırmaya karar vermedi.*

Eden, *Aaron'ı strateji görüşmelerine dahil etmedi.*

Bu sefer o asit midemi yakıyor ve kendi suçluluğumu tadabiliyorum. Dom'un omuzlarının yenilgiyle çöktüğünü, yanımda diz çöktüğünü tekrar tekrar görüyorum.

"Dom," diyorum, boğulmuş bir sesle. "Lütfen. O öyle demek istemedi..."

Gözleri bana doğru kayıyor. Her zamanki altın rengi matlaşmış, paslanmış ve oksitlenmiş. Kafasını sallıyor, sonra tekrar ormana dönüyor.

Ve karanlık onu tamamen yutar.

Bölüm 2

Şanslı

HAYATTA KALMA İPUCU #312

Hızlı hareket etmek her zaman işe yarar.

Parmaklarımın tüfeğimden ayrılmasını zorla sağlarım.

Kırmızı Bölge'den gelen son kişi yıkık bir binanın arkasında kaybolur. Üslerine geri dönüyorlar, ama kurşun yağdırmamak için çok fazla çaba sarf etmek gerekiyor. *Eden'i* tehdit ettiler. *Benim* Eden'imi. Onu Sinners'dan yeni geri almıştım ve bir gecede yine onların merhametine kalmıştı.

Birdenbire, onun eve gelmesini beklerken, revirin duvarlarının üzerime çöktüğünü görüyorum. Alastair'in onu tehdit edip manipüle ettiğini izlerken, kafamın arkasında silahın soğukluğunu hissediyorum. Öfkeli Red Zoners'ın terli kalabalığının ona doğru itişip kakıştığını kokluyorum.

Bu kadar çaresiz olmaktan bıktım artık.

Kolum arkamda bükülüyor. Mücadele ederken, acı içinde çığlık atan kolum, eklemim acımasız bir açıyla geriliyor. Jasper'ın eli çenemi kavırıyor ve başımı omzuna doğru zorla geriye doğru çekiyor.

"Sakin ol, Lucien. Eve döndüğümüzde, istersen Jaykob'la maymunlar gibi boğuşabilirsiniz. Benimle birlikteysen uslu durun." Konuşurken dudakları kulağımın kepeklerine değiyor ve kolunu sırtımın arkasına daha da yukarı doğru kaydırıyor.

Acıdan inleyerek, zor nefes alıyorum ama hareket etmeyi bırakıyorum. Bir süre sonra, keskin ve tatlı bir acıdan sırtım kavislenene kadar gerginliğe boyun eğiyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Ancak sefil, öfkeli panik geçmez.

Gözlerim Eden'i arıyor, tıpkı onun bu gecenin fırtınasının merkezinde olduğunu fark ettiğimden beri yaptığı gibi. Tekrar tekrar. O her zaman ortada.

Uzun saçları rüzgârda uçuşuyor, örgüsünden saç telleri serbestçe sarkıyor ve kemik gibi beyaz, ama üzerinde başka hiçbir iz yok. Benim ya da Jasper gibi kirli değil. Kan ya da morluklarla kaplı değil. Bu gece ölümle ne kadar yaklaştığının hiçbir işareti yok.

Bu gece *hepimiz* ölebilirdik.

Neredeyse bunun gerçekleşmesini izlemek zorunda kalacaktım. Kahretsin, bomba. Neredeyse Jasper'ı kendim öldürecektim. Aptal, aptal, *aptal*. Aptaldım. Dikkatsizdim. Neyim var benim? Bu bir oyun değil. Ya bu gece onları kaybetseydim? Buraya gelmek hataydı. Ne yapardım bilmiyorum...

Jasper kolumu daha yukarı doğru çekince "Ah!" diye bağıriyorum ve baskıyı hafifletmek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Sakin ol, tatlı çocuk," diyor bana nazikçe, ama bu sözleri onun acımasız tutuşuyla hiç uyuşmuyor.

Eden bana bakmıyor bile. Suçlu gözleri, ormana doğru koşan Dom'a kilitlenmiş durumda.

Bana bak. Bana bak, bana bak, bana bak. O gözlerin benimkilere bakması lazım. Onun bir daha gözümün önünden kaybolmaması lazım.

Daha dikkatli olmam lazım.

"*Yapmam,*" diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Lütfen. Bırakın ona gideyim. Yapmam gerek... Bir şeyler *yapmam* gerek."

Beynim bulanıklaşıyor. Hareket edemiyorum. Yine işe yaramaz hale geldim. Güçsüz. Zayıf.

"Houst..."

Jasper, ben güvenli kelimemi bitiremeden beni bırakıyor ve bana bakabilmek için beni döndürüyor. Yüzümün yan tarafını sertçe tutuyor.

"Lucien, bu senin hatan değildi."

"Suç kimin umurumda değil. Sadece herkesin iki dakika kadar tehlikeden uzak durmasını istiyorum." Göğsüm o kadar sıkışmış ki nefes alamıyorum.

Grubun geri kalanı ağaçlara doğru ilerliyor ve Eden tereddütlü bir ördek yavrusu gibi onların arkasında kalıyor. Sadece birkaç saniye sürüyor.

arkasında duruyorum ve kolunu tutup onu ağaçların arasına sürüklediğimde bana dalgın dalgın bakıyor.

Ava bir dakika yavaşlayarak ona bakıyor, ama şu anda onu sakinleştirecek halim yok.

Eden kolumu çekerek direnir. "Bekle, Lucky. Dom'la konuşmam lazım. Çok üzgün. Sence ben..."

Eden'i göğsüme çekip onu sertçe öpüyorum. Yumuşak dudakları benimkilerin altında eriyor. Esnek. Sıcak. Şaşkın bir ses çıkarıyor ve ben onu bir ağaca doğru itip, ağzının sıcaklığına daha da derinlemesine dalıyorum. Onu tadıyorum. Ona *ihtiyacım var*.

Ava kalabilir, gidebilir ya da isterse her şeyi filme alabilir, ama ben durmayacağım.

Eden'in pantolonunun düğmelerini yırtıyorum. Fermuarını. Kumaşını kalçalarının üzerinden çekmeye başladığımda, o da nefesini tutarak başını öpücüğümde çeviriyor. Ağzımı boynuna götürüp kıyafetlerini kışının altına kadar indiriyorum. Nabzını, moraracak kadar sertçe emiyorum.

O burada. O burada, o burada, o burada.

"*Şanslı* mısın?" Kitimin önünü tutuyor, ama kıvrımlı bir iniltiyle sözünü kesiyor.

Parmaklarımı amına gömüyorum, başparmağımla kaygan klitorisini ovuyorum. O da benim gibi çok heyecanlı. Amı ağzı kadar sıcak ve kalçalarını elim üzerinde sürtüyor.

Sikim *zonk*luyor.

Diz çöküp botlarını çıkarıyorum, Jasper'ın arkamızdaki izleri korumak için yukarı çıktığının farkındayım. Bir el feneri yanıyor ve ağaçların arasındaki karışık köşemizi aydınlatıyor.

Eden üstümde nefes nefese. Gözleri gözlüklerinin arkasında karanlık ve şehvetle sersemlemiş, dudakları morarmış ve öpücüklerimden dolayı hala ıslak.

Gözleri sonunda *bana* odaklanır.

"Endişelendiğini anlıyorum." Pantolonunu tamamen yırtıp atıyorum ve o da ayakta kalabilmek için ağaca tutunmak zorunda kalıyor. "Beş kişi olduğumuzu anlıyorum." Soluk bacaklarını ayırıp iç uyluklarını ısırmak için eğiliyorum. Eden irkiliyor ama nefesi kesik kesik inlemelerle kesiliyor. "Jayk'in kıskanç olduğunu, Jasper'ın kafa karıştırıcı olduğunu, Beau'nun dramatik olduğunu ve Dom'un incindiğini anlıyorum." Tanrım, kokusunu alabiliyorum. Ne kadar

İslendiğini görebiliyorum. Parmaklarım kalçalarını morartıyor ve tutuşumu gevşetmek çok zor geliyor. "Dramatik olmayan adamın genellikle bekleyebileceğini anlıyorum."

Onun gözlerine bakıyorum ve tüm korku, endişe ve o lanet olası çaresizliği göstermeye izin veriyorum.

"Ama bu bir Dom anı değil, Eden. Ben de sana ihtiyacım var. Lütfen beni bekletme."

Gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı. "Oh, Lucky, hayır." Eli saçlarımı buldu ve kalp parçalayan bir şefkatle alnımdan geriye doğru okşadı. "İhtiyacın olan her anı alabilirsin."

Gözlerim de yaşlarla doldu ve pantolonumun önünü yırtarak sikimi serbest bıraktım.

Ayağa fırlıyorum, bir bacağını kaldırarak ona giriyorum. O ıslak bir mengene gibi. Sıcak ve yumuşak, açının garip olması önemli değil. Ekipmanlarla dolu olmam ve kabukların kışını çizmesi önemli değil. Mükemmel küçük titremelerle sikimi sıkıyor ve kolları beni sarıyor. O benimle birlikte. Adrenalin ve korkuyla mahvolmuş ve iyi bir kız gibi sikimi ıslatıyor.

"Ne düşünüyordun?" Onu çaresizce sikerken kulağına fısıldıyorum. "Kendini onlara mı sundun? Bunu yapma, güzelim. Asla. Sakın. Yapma. Bunu."

Boynunu, yanağını öpüyorum. Ulaşabildiğim her yeri. O da benim sikimin üzerinde kıvranıyor, kulağıma nefes nefese iniyor, benim darbelerime aynı şevkle karşılık veriyor.

Ama elleri boynumda nazik. Yatıştırıcı.

"Sen kimsenin kurbanı değilsin, tamam mı?" diye ona acilen söylüyorum.

Bütün vücudum alev alev yanıyor, zevk ve korku arasında gidip geliyor, sikim onun dar amında kayıyor. Eden hiçbir şey söylemiyor, ben de onu daha sert alıyorum, acıtana kadar. Çam ve seks kokusu etrafımızı sarıyor. Kadim kokular. Büyü gibi. Yeminler gibi.

O haykırıyor. "Evet. Evet, evet, tamam. Ben... Lucky, özür dilerim." Yaprak gibi titriyorum. Boşalacağım.

Eden'in elleri saçlarımı bulur ve başımı boğazına gömülü olduğu yerden geri çeker, birbirimize bakana kadar.

Yanakları şimdi koyu kırmızı ve amı beni sıkıca sarıyor. Alnımı alnına dayıyorum.

Gözlükleri buğulanıyor.

"Sadece seni güvende tutmama izin ver. Kendi başına bir şeyler yapmayı bırak. Artık buradayım. Seninleyim. Anlıyor musun?" Onu tekrar öpüyorum ve tuzlu bir tat alıyorum. Ağlıyor. Ya da belki de ben ağlıyorum. "Buradayım. Sadece yardım etmeme izin ver."

"Yardıma izin vereceğim. Yemin ederim, Lucky. Artık sır yok. Ben buradayım."

Eden, ona sıkıca sarıldığında tekrar çığlık atar. Beni yakıcı, titrek atımlarla sarmalar, ben de onun içinde boğulmak isterim. Kalçalarını yerine çekip onu sırtımda taşıyım, böylece kendimi derinlere gömebilir ve onun üzerimde parçalanışını hissederek patlayabilirim. Sertçe boşalıyorum, inleyerek onu içime çekerim, nefesini içime çekerim, o boşalırken her nefesini, inlemesini ve titrek hıçkırıklarını kendime mal ederim.

Sonunda, ayak parmakları yere değiyor ve benim titremem hafifliyor.

Jasper'a bakıyorum, o da aynı anda bana bakıyor. Gözlerinde karanlık, vahşi bir açlık var. Karanlığı incelemek için geri dönüyor, ama tüfeğini tutan elleri bembeyaz.

Eden'in parmak uçları dudaklarımı okşadı ve ben ona baktım.

"İyi misin?" diye sorar, hala titreyerek ve nefes nefese. "Bu... yardımcı oldu mu?"

İkimiz de yarı çıplak ve az önce sevişmiş durumdayız ve tüm grubumuz, geçirdiğimiz gecenin ardından onları beklettiğimiz için muhtemelen paslı penseyle gözlerimizi oyup çıkarmaya hazırdır.

Bu benim en şık anım olmayabilir.

"Hızlı bir sevişmeyle çözülemeyecek sorun yok, değil mi?" diye alay ediyorum, göz kırpmaya çalışarak.

Eden'in parmakları dudaklarımdan ayrılır ve sakalımı çeker.

"Ah!" Elini itiyorum.

"Ciddi ol, Lucky," diye azarlıyor, gözleri yumuşak.

Gülümsememi kaybolmaya bırakıyorum. Gülümsemeyi bırakmak her zamankinden daha kolay. Eden zaten niyetimi anlıyor ve ona karşı rol yapmak istemiyorum.

"Yardıma oldu. Ben sadece... Senin iyi olduğuna gerçekten çok sevindim," diyorum ona.

Eden yüzünü buruşturur ve ben onu tekrar kucaklarım. Hâlâ önümüzdeki yirmi yıl boyunca bizi birbirimize zincirlemek gerektiğini hissediyorum, ama

kelepçeler olmasa bile, onun yakınımda olması iyi geliyor. Belki bu şekilde kalırsak, onun yılanların yuvasına düşmemesini sağlayabilirim ve o da benim aptalca bir şey yapmamamı sağlayabilir.

Bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum. Heather'ı nasıl geri getireceğiz, Sinners sorununu nasıl çözeceğiz, yiyeceksiz bir ay daha nasıl geçireceğiz... Ama onu bir mağaraya sürükleyip, kendi ellerimle avladığım hayvanları yedirsek bile, bu kızı güvende tutacağım.

Igh. Bu ilkel içgüdüler iğrenç.

Acaba Jayk her zaman böyle mi hissediyor?

Eden başını göğsüme yaslar, ben de elimi saçlarına gömerim.

Onu yakınımda tutmam gerekiyor.

Bölüm 3

Beau

HAYATTA KALMA İPUCU #260

*Eğer bir tuzak gibi görünüyorsa ve bir tuzak gibi kokuyorsa,
o zaman, ne olursa olsun, sikini o tuzağa sokma.*

TOKAT.

Sivrisinek elimden kaçır ve ben, o pislik arkadaşlarının yanına gitmek için vızıldayarak uçarken ona öfkeyle bakarım.

daha da sinirleniyorum. O hızlı piç kurusu dün beni ısırdı, eminim. Şimdi lezzetli Beaumont atıştırmalığının haberi yayıldı ve ormanın her bataklık deliğinden küçük emiciler sürüler halinde uçarak gelip emmeye başladılar.

Şimdiye kadar yolculuğumuz sıcak ve nemli geçti, vücudum ısırıklarla kaplı, derimi soyup atmak üzereyim ve şimdi de alacakaranlıkta bir ziyafet için toplandılar. *Yeter artık.* Bu kan bankası kapalı. Happy hour *bitti.* Bu minik uçan vampir ordusu, Bloody Beaumont'larını başka bir yerde bulmak zorunda kalacak.

Tokat.

Başka bir sivrisinek, ezilmeden uçup gidiyor. Lanet olasıca.

Havadaki istiladan hiç etkilenmemiş gibi görünen yorgun grubumuz ateşin etrafında toplanmış durumda. Bir kez daha herkes kendi yemeğine odaklanmış, kalan erzaklarını sessizce yiyor. Kimse Den'de olanlardan bahsetmiyor. Kimse bizim deli gibi koştüğümüzdan, Heather'dan, Alastair'in *daha fazlasını yapacağı* tehditlerinden veya Red Zone'un beklentilerinden bahsetmiyor. Hiçbiri, erzaklarımızı korumaya çalışırken her gece porsiyonlarımızın nasıl gittikçe küçüldüğünden bahsetmiyor.

Hepimiz durumun çok daha kötüye gideceğini biliyoruz.

Geri çekilip grubu izlerken, pencereden bakan küçük kibritçi kız gibi onların yemeklerine bakmamaya çalışıyorum. Öğle yemeğinde erzaklarım bitti ve midem bütün gün yüksek sesle protesto ediyor. Bir sonraki öğünümün ne zaman olacağını düşünmek istemiyorum.

Üstüne üstlük, sonbahar için aşırı sıcak, siviller bitkin ve yenilmiş durumda, Jasper endişeli bir tavuk gibi cıvıldıyor, Lucky huysuz ve düpedüz kaba, Eden ise... *Eden* herkes için güçlü duruyor gibi görünüyor. *Eden* gayet iyi görünüyor.

Öyle olmasa bana söyleyeceğini sanmıyorum.

Yani, erzakımı bu kadar çabuk bitirmem benim suçum bile değil. Ben stresli olduğumda yemek yiyen biriyim ve bu son hafta mı? Bu hafta sabrımı sonuna kadar zorladı.

Bir de Dom var.

Yine ortada yok. Hayır efendim, yine haritaları okuyup nerede kamp kuracağımıza ve kimin nöbet tutacağına karar vermek zorunda kaldım. Çünkü Dom yine tek başına kaçtı. "Balık tutmaya." *Yine*.

Olanlar hakkında tek kelime bile etmedi, ya da nasıl bir sürü silahı ve yanımda getirdiğim tüm ilaçları kaybettiğimizi. Kahretsin, benimle bir plan hakkında konuşmaya bile çalışmadı. Ama tabii ki, *balık tutuyor*. Eskiden onu dövüşmeye sürüklerdim ve o beni yere sererken fikirlerimizi paylaşırdık... ama böyle bir şey yapmayalı çok uzun zaman oldu.

Belki de sorun budur.

Dom'un bu günlerde kiminle konuşabileceğini bilmiyorum.

Midem kramp giriyor ve ona somurtarak bakıyorum. *Açım*, hepsi bu. Dom iyi olacak. Elbette olacak. Bir yolunu bulacaktır.

Ateşin başında Jasper yemeğinin sonunu bitiriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Durum ciddileşiyor. *Bayılmak* üzereyim. Odun dumanından olabilir, ya da açlıktan.

Tokat.

Bir başka sivrisinek cesedi ayaklarımın altındaki yaprakların üzerine düşüyor.

Ya da *belki de* bu işe yaramaz, kan emici *bataklık iblisleri* yüzünden çok *kan kaybettiğim* için başım dönüyor. Buna tahammül edemem. Bu küçük piçler benden daha iyi besleniyorsa, lanet olsun bana.

Sıçrayan cesede kaşlarını çatarak bakıyorum. Kahretsin, günlerdir hiçbir şey yolunda gitmiyor. Yarın gece Bristlebrook'a dönmeliyiz ve bana kalırsa, oraya daha erken varamayız. Yemek ve dinlenme herkesi düzeltir, annem bu konuda haklıydı. "Al." Eden dirseğimin yanında belirir, dumanın içinden

bir serap gibi belirir.

Geri çekiliyorum. "Lanet olsun."

Duygularım olması gerektiği gibi değil. Vücudum kendini *yiyor*.

Eden elindeki paketi daha yükseğe kaldırıyor, gözleri gözlüklerinin arkasında büyük ve ciddi. Den'den beri hiç bu kadar yakın olmamıştı ve... iyi görünüyor. Terli ve sivrisinek ısırıklarıyla dolu değil.

O, olması gerekenden çok daha güzel. Acı
verecek kadar güzel.

Geri çekiliyorum.

"Ah, üzgünüm tatlım, ben tam da... " Etrafıma bakıyorum ve aslında hiçbir şeyin ortasında olmadığımı fark ediyorum.

Ateşin etrafında, grup dağılmaya ve çantalarının yanına gitmeye başlıyor, gece için kamp kurmaya hazırlanıyorlar. Jasper, yerleşiyormuş gibi uzanıyor, Lucky ise birkaç metre uzakta, bir ağaca yaslanmış, Eden'i izlerken gerginliğini saklamaya bile tenezzül etmiyor. Günlerdir yolculuk yapıyoruz ve o, çalıları önce kontrol etmeden onun tuvaletini bile yapmasına izin vermiyor. Zavallı adam zor zamanlar geçiriyor.

Yani, Eden'dan *kaçındığımdan* değil. Lucky'nin ona daha çok ihtiyacı vardı.

Aslında, eminim şu anda da ona ihtiyacı vardır.

Onun bakışını yakaladığımda, Eden'e anlamlı bir şekilde bakıyorum. Lucky onun arkasında bana kaşlarını çatıyor, sonra onu işaret ediyor. Kafamı hafifçe sallıyorum, o da bana sert bir bakış atıp daha sert bir şekilde işaret ediyor.

Eden omzunun üzerinden bakıyor ve Lucky elini kaldırıp başının arkasını ovuşturuyor. Yukarı bakıp ağaçların tepesini inceliyor ve kendine rahatça başını sallıyor.

"Eminim sen ve Lucky biraz daha konuşmanız gerekiyordur," derim, geriye doğru çekilirken.

Bana bakar ve dudaklarını büzleştirir. "Lucky ve ben yeterince konuştuk."

Örgülü saçları omzuna dökülmüş, örgülerin arasına lavanta dalları yerleştirilmiş. O örgü çekmek için mükemmel olurdu. Saçları muhteşem. Onu bileğime dolayabilir ve tırnaklarımı onun hoşuna gittiği şekilde kafa derisine sürtebilirim. Yine o sesi çıkarırdı, sanki parçalanıyormuş gibi.

Ama Cyanide'den ayrıldığımızdan beri her gece olduğu gibi, bu dürtü başka bir şey tarafından bastırılıyor. Acı veren, üzücü ve biraz da...

Hayır, *hayır*. Eden çok iyi kalplidir. Çok şey yaşadı. Onun yaşadıklarından sonra böyle bir kıza sorun çıkarmak için gerçekten pisliğin teki olmak gerekir. O iyi. Biz iyiyiz.

Biraz daha geri çekiliyorum. Biz kesinlikle mükemmeliz.

Eden, gözlerinde kararlı bir ışıkla paketin köşesini açar. Kurutulmuş elma ve kurutulmuş et kumaşın arasından görünür. "Gel, ateşin yanına otur ve benimle bir şeyler ye."

Yürüyüşümü durduruyorum.

Kurutulmuş et sıcaktan terliyor, elma buruşmuş ve kenarları kıvrılmış, ama midem isyan ediyor, ağaçları titretecek kadar yüksek bir gürültü çıkarıyor. Bu bir *ziyafet*.

Bu bir tuzak.

Dudaklarımı yaladım, çeneme salya akmadığından emin olmak için. "Yemeğini almayacağım, evcil hayvan."

"Elimde kalanlarla bir hafta daha dayanabilirim. Senin yemen lazım," diye ısrar ediyor.

Açlıktan uyuşmuş beynimin bunu kavraması bir dakika sürer.

Bundan daha fazlası mı var?

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl bir haftalık erzakın kalabilir ki? Yarın Bristlebrook'a geri döneceğiz. Neredeyse çıkmış olmalısın.

Eden gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırdı. "Bundan çok daha azıyla yaşamaya alışkınım. Benim için endişelenme."

Midem bir anda boşalır... ve sert bir şekilde yere çarpar. O, ihtiyaç duyduğundan daha az yemek yiyor. Hala bir sonraki öğününü nereden bulacağını merak ediyor.

Alastair bizi boşalttı, biz de yiyecek bulamadık ve evde onlarca aç insan var... Endişelenmesi normal.

Ben yorum yapamadan, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Duygularını yemekle bastırmaya çalışmadığında, kısıtlama yapmak çok daha kolaydır. Bazılarımız bunun yerine konuşmayı tercih eder."

Sırtım bir ağaca çarpar ve ben kekelerim. "Benim duygularım yok!"

"Tabii ki yok. O zaman benimle gelip yemek yememen için bir neden yok." Eden'in gülümsemesi sertleşir ve fısıldayacak kadar yaklaşır. "Ve konuş."

Lavanta ve yalan kokuyor.

"Neden bunu zorluyorsun? Burada bir sorun yok," diye ısrar ediyorum, zorla gülümsüyorum.

Ama Eden rahatlamıyor. Gözleri yüzümü araştırıyor, gülümsememi gördükçe daha da ciddileşiyor.

Gülümsememin arkasında dişlerimi sıkıyorum. "Ben. Kızgın. Değilim."

"Sen delisin," diye yavaşça tekrarlar, beni izlerken. Yemeği indirir. Yutkunurken boğazı hassas bir şekilde hareket eder ve onun acısı kalbimi parçalar. O gözlerdeki her ifadeye aşınayım. Haftalarca onlarla uyandım. Bana her şeyi anlatırken onları izledim — tüm gizli düşüncelerini ve duygularını.

Şey, neredeyse hepsini.

"Deli *değilim* dedim." Elimi başımın üstüne koyup Lucky'ye yardım için bakıyorum, ama o hala dendroloji kariyeri için çekim yapıyormuş gibi ağaçları inceliyor.

"Sorun değil, biliyorsun. Eğer öyleyse. Her hakkın var."

Eden'e ve onun yumuşak, ciddi ifadesine tekrar bakıyorum. Bu benim kalbimi kırıyor. Onu kucaklamam gerektiğini biliyorum — onu kollarıma alıp her şeyi düzeltmeliyim. Annem her zaman kadınları ağlatan bir erkeğin erkek olmadığını söylerdi. Eden'i üzen kişi ben olursam lanetlenirim.

Onu kucaklamak için uzanıyorum, ama nedense kendimi onun omzunu garip bir şekilde okşarken buluyorum.

Şüpheli bir ifadeyle elime bakar, sonra tekrar bana. "Beau..."

Hava bozulmaya başlıyor ve bunun duman yüzünden olduğunu tahmin edebiliyorum.

Ve sıcaklık. Rahatsız edici bir gün.

Bir sivrisinek başımın etrafında vızıldamaya başlar ve ben dişlerimi sıkarım. Sonra Eden'e zorla gülümserim. "Hayır, canım. Sana kızmak için hiçbir nedenim yok. Çok zor bir dönemden geçiyordun. Senin seçimlerini yargılamak bana düşmez, değil mi? Orada bile değildim. Yani, sonrasında yanındaydım. Haftalarca. Seninle birlikte yaşadım. Bana güvenebilirdin. Ama herkesin mahremiyet hakkı vardır ve ben bunu saygıyla karşılıyorum."

Eden iç çeker. "Beau, bu..."

Koltuk altlarım terlemeye başlar. Bugün neden bu kadar *sıcak*? "Kendini yeterince hırpaladın. Odaklanmamız gereken başka sorunlar var. Geçmişte yaşamaya devam etmek doğru gelmiyor. Bütün bunların ne anlamı var ki?"

"Çünkü açıkça bazı geçerli nedenlerin var..."

O sivrisinek bir türlü vazgeçmiyor. "Bak, senin ittifakını bilseydik muhtemelen bir şey değişmezdi. Yani, elbette buna göre bir strateji geliştirebilirdik. Planımızı değiştirebilirdik. Ve bilseydik muhtemelen Alastair'ı etkili bir şekilde kullanırdık. Belki de sahip olduğumuz her avantajı elimizden almasını, evimizi kendine mal etmesini ve buradan Alabama'ya kadar herkesin günahkarların boyunduruğu altında yaşamasına neden olmasını engelleyebilirdik. Belki de ayakkabımın kirini bile hak etmeyen insanlara ödeyemeyeceğimiz vergilerle yavaş yavaş kanımızın emilmesinden endişelenmek zorunda kalmazdık. Ama şimdi spekülasyon yapmanın bir anlamı yok. Her şey bitti. Hayattayız."

Eden bembeyaz kesilir.

Sonunda, sert bir şekilde fısıldar, "Hepsi benim suçum değil."

Tokat.

O pisliği yakaladığımda bir başka sivrisinek cesedi yere düşer, ama onun yerini iki tane daha alır. Beni rahat bırakmazlar, ısırıp, vızıldayıp, rahatsız ederler. Lanet olası derimin altına giriyorlar ve onlardan kaçamıyorum.

Tanrım, yüzü.

Ben bir pisliğim. İşte bu yüzden şu anda onunla konuşmamalıyım.

Göğsümü saran panik çok fazla. Hayır, onun benimle konuşmaması tüm bunların sebebi değil. Ya da tek sebebi değil

en azından. Bizi bu noktaya getiren bir dizi domino etkisi oldu, her şey Sam'i serbest bırakmaya karar verdiğimizde başladı.

Sadece bu durum çok büyük ve Dom ortada yokken, bunu nasıl düzelteceğimizi bilmiyorum. *Yapabilir* miyiz, bilmiyorum.

Bir imparatorluğun oluşmasını nasıl engelleyebiliriz?

Kendimizi bu imparatorluğun en altında olmaktan nasıl kurtarabiliriz?

Boynumun arkasını ovuşturup, zorlukla yutkunuyorum. "Haklısın.

Haklısın, değil."

O, benim uçan iki piçi daha ezdiğimi izlerken hiçbir şey söylemiyor.

Sonunda, onun yanından uzaklaşıyorum. "Biz iyiyiz, Eden. Söz veriyorum.

Hiçbir şey için endişelenme. Bir şeyler ye, tamam mı?" "Beau."

Sesinde, duymak istemediğim bir azarlama var. Açken ve ormandaki tüm sivrisinekler tarafından canlı canlı yenilirken değil. *Bu* yüzden huysuzum. *Eğer* hissettiğim buysa.

Pişman olacağım bir şey söylemeden gitmem gerek. Dom'un göğsüne doğru dönüp "Ah" diyorum.

Gözleri yaz fırtınası gibi, yağmur bulutlarının ardında kehribar rengi şimşekler çakıyor. Ama bana bakmıyor. "Yemeğini yemiyor musun?"

Eden koyu pembeye dönüyor ve onun bakışları altında kararlılığı sarsılıyor. "Ben... ben aç değildim."

Ağzım kapanır ve suçluluk duygusu midemin boşluğunda dönüp durur. Gerçekten *bir* haftalık yiyeceği mi kaldı? Bu kaç öğün eder? Bir atı bile yiyebilirim ve elimdeki her kırıntıyı yaladım.

Dom'a bakıyorum. Boş elleri. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Sen, ah, hiçbir şey yakalayamadın mı?"

Ağzının köşeleri düzleşir ve hiçbir şey yakalayamamasına *hiç* şaşımam. O üzgün yüzü görünce ben de ters yönde yüzerdim.

"Yemeğini ye, Eden," diye sessizce emreder.

O, tam da kızın "Evet, efendim" diye fısıldadığı sırada bizi iterek geçer. Sözler, bir vaat gibi dudaklarından dökülür.

Dom sanki vurmuş gibi duraksıyor ve ateşin yanından Jasper'ın başını kaldırıp ikisi arasında bakışlarını gezdirdiğini görüyorum. Ama ben sadece ona bakabiliyorum. Gözlerindeki

gözlerindeki parçalanmış renkleri ve aralarında saklı özürleri.

Onun için kan ağlıyor.

Dom başını eğiyor, sanki geri dönmek istiyormuş gibi... ama dönmüyor. "İlk nöbeti ben alacağım."

Boğazımı temizlerim, ikisi arasında bakarım. "İlk nöbeti Katherine aldı, Dom. Dom..."

O durmuyor ve ben sinirli bir nefes veriyorum, Eden'in gözleri acı içinde kapanırken zihnimde programı yeniden düzenlemeye çalışıyorum.

Tüm bunlar midemi ağrıtıyor. Dom ve Eden ile ilgili sorunlarım ne olursa olsun, onu hala seviyorum. Birkaç acı dolu ayın bunu mahvetmesine izin veremeyecek kadar uzun yıllardır arkadaşız. Ve onun yanında geçirdiğim onca uzun yıl boyunca, onu hiç bu kadar acı çekmiş görmemiştim.

Eden'in boğazı hassas bir şekilde titriyor ve çenesini tekrar kaldırmadan önce uzun bir nefes alıyor. Bu hafta bunu ondan fazla kez gördüm. Acaba kendini henüz parçalamaya izin verdi mi? Acaba buna ihtiyacı var mı?

Kendimi tutamıyorum.

"Onunla konuşmadın mı? O zamandan beri..." Sözlerimi yarım bıraktım.

O, kadının arkasında iş çevirdiğini, emirlerini görmezden geldiğini, otoritesini baltaladığını, *herkese* yalan söylediğini, onunla arkadaşlık kurup romantik bir ilişki yaşadığını ve ardından Alastair'in elinde aşağılayıcı bir yenilgiye uğramasına zemin hazırladığını fark ettiğinden beri.

O, onu aldattığından beri.

Eden başka yere bakar. "Dom'un şu anda benimle konuşmak istediğini sanmıyorum."

Onun sessiz sözleri üzerine midem daha da boşalır. Beni genellikle dolduran her şey benden çekip gitmiştir.

"Onu düzelteceğim," diye söz veriyorum. Ona ne söyleyeceğimi bulacağım. Nasıl söyleyeceğimi. Ama bir şeyler değişmeli. Bu, herhangi bir kavgadan daha büyük bir mesele.

Eden kollarını kendine doladı. "Ona nazik davran, Beau. Lütfen. Sana ihtiyacı var."

"Senin de ona ihtiyacın var," diyorum ve o bana bakıyor.

Onu suçlamıyorum. Dom'un ilişkilerini mahvetmesini istemediğimi çok açık bir şekilde belirtmiştim. Onun tatlı kalbini kıracağından emindim.

Ama onun yerine, o Dom'un kalbini kırdı.

Gözlerine bakıyorum ve eklediğimde daha kolay oluyor: "Onu şimdi terk etme, canım. Bunu düzeltmelisin. İkimiz de düzeltmeliyiz."

Son bir kez bakarak, diğerlerinin yanına doğru yürümeye başlıyorum. Bu gecenin programını ayarlamam ve Jayk'e yarın geleceğimizi bildirmek için kameralara mesaj bırakmam gerekiyor. Red Zone'a ve bizim yüzümüzden şu anda çok daha kötü durumda olan oradaki tüm çocuklara nasıl yardım edebileceğimizi düşünmemiz gerekiyor. Alastair'in bizden isteyeceği bedeli, durumumuz bu kadar kötü iken nasıl ödeyeceğimizi düşünmemiz gerekiyor. Dom'un genellikle hallettiği ve bize sormadığı tüm şeyler.

Bu yanlış. Ne yapacağımı bilmediğim bir şekilde kötü. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, kaç şehir yanarsa yansın, kimi kaybedersek kaybedelim, Dom'un her zaman bir planı vardır.

Onun olmadığı bir dünyada bizim dünyamızın nasıl olacağını bilmiyorum.

Lucky'nin yanından geçerken, kollarını göğsünde kavuşturup, Cyanide'den ayrıldığımızdan beri bana attığı aynı boktan, etkilenmemiş bakışı atıyor. Her kelimesini dinlediğini biliyorum. Jasper, ateşin içinde dünyanın sırları varmış gibi ona bakıyor olabilir, ama o da ondan beter değil. İkisi de birbirinden meraklı.

Lucky'nin ekşi ifadesi beni yavaşlatıyor. "Ne?"

Gece ateş yakmak için çok sıcak. Ateşe bu kadar yakinken, ter sırtımdan aşağı akmaya başlıyor. Sivrisinekler alevlerin etrafında uçuyor, sürü halinde toplanıyorlar.

Lucky'nin gözleri benden tiksitmeye yakın bir ifadeyle üzerimde dolaşiyor. "Bir an önce kafanı kıcığınan çıkar yoksa onu kaybedeceksin."

Ağacı tekmeliyor ve mırıldanıyor, "Sen bok gibi davranıyorsun."

Tokat.

Onun uzaklaşmasını izliyorum, ona benim veremediğim kucaklamayı vermesini izliyorum ve grubumuza dönerek somurtuyorum.

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Eminim bunu atlatacağım. Eninde sonunda.

Bölüm 4

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #253

*Dominantlar her zaman haklı değildir.
Ne kadar güzel görünseler de.*

BELKİ DE, ayakkabımın kirini bile hak etmeyen insanlara ödeyemeyeceğimiz ondalıklar yüzünden yavaş yavaş kanımızın kurummasından endişelenmek zorunda kalmadık.

Beau'nun sözleri ve bu sözlerin benim korkularımı ne kadar keskin bir şekilde yansıttığı düşüncesiyle Lucky'nin kollarına gömüldüm. Ağırlığımı kabul eden Lucky beni göğsüne bastırdı ve ben de boynunun kıvrımına yerleştim. Sadece bir anlığına. Hafif bir terle nemliydi, ama kokusu mükemmeldi. Odun ateşi, çam ve ev gibi.

"Onu unut. O gerçek bir kovboy bile değil, biliyorsun. Gün batımına doğru at sürmeyi falan bilmiyor," diye saçlarıma fısıldıyor.

Hiçbir şey yapamayacağımız endişeleri bir kenara bırakmaya çalışırken göğsüm ağır bir şekilde ağrıyor, ama yine de gülüyorum. "Öyle mi? Peki ya sen? Beni oraya götürür müsün?"

Bunu düşünür. "Şey, belki atla olmaz. Ama eminim bir çeşit sapan gibi bir şey yapabilirim."

Bu beni gerçekten şaşırtıyor ve o da göz kırpmıyor, yanaklarında alaycı gamzeler beliriyor. Cyanide'den ayrıldığımızdan beri gözlerinde beliren endişe, mutlu *bir şekilde yok* oluyor. Ona hafifçe itiyorum, ama elim göğsünde kalıyor.

"Senin heyecan verici baştan çıkarma çabalarını bölmek bana çok acı veriyor, Lucien, ama Eden'ın kaybolan yemeklerinden birini buldum."

Jasper'ın alaycı sesi, sessiz bir gölette batan bir çakıl taşı gibidir. Bizi izlerken koyu renkli gözlerinde nazik bir sevgi vardır ve

artık saklamaya bile çalışmadığı sessiz bir özlem var. Ama endişe, ağzının kenarlarına kasvetli çizgiler çiziyor ve benim "yanlış yere konulan yemeğim" onun ellerinde, sırt çantam ayaklarının dibinde açık duruyor.

Bir iç çekerek, daha fazla kaynak israfına razı oluyorum. Yalan söylemedim. Ekstra yiyecekleri gerçekten özlemedim; neyle yeterince hayatta kalabileceğimi biliyorum ve bu, onların cömert tayınlarından çok daha az. Beau'yu, bu hafta hepsini izlerken, bunu anlamadıkları acı bir şekilde ortaya çıktı — stoklarımızı çok, çok hızlı tüketiyoruz.

Şaşırdığım için kendime lanet ediyorum. Neden anlasınlar ki? Uzun zamandır ihtiyaçlarından fazlasına sahipler. Bu durum beni avlanma, tuzak kurma ve ekim yapma ihtiyacıyla kaşındırıyor. Haftalardır böyle bir sisin içindeyim, sanki her sorunun cevabını onlar biliyormuş gibi onların güvenceleri ve otoritelerine kapılıyorum.

Ama cevapları yok.

Ben gevşek davrandım ve bu benim hayatta kalma yöntemim değil. Bu *hiçbirimizin* hayatta kalma yöntemi değil.

Yine de, sayıca çok azım. Lucky ve Jasper daha fazla yemem için başımın etini yiyorlar, şimdi de Dom viskoz sessizliğinden çıkıp aynı şeyi talep ediyor.

Ve Dom'un emirlerini artık görmezden gelemem, yapamam. Şimdi değil. Henüz değil.

Ateşin önündeki yere oturdum ve Jasper'ın hareketsiz bir şekilde yere düştüğünü fark edene kadar onun ayaklarının dibine oturduğumu fark etmedim. Turuncu ışık, yanındaki kütüğün üzerindeki boş koltuğun üzerinde parlıyordu.

O sorunsuz bir şekilde kendine gelir ve bana küçük erzak paketini uzatır, ama yüksek elmacık kemiklerinde renk kaymaları görülür.

Bir an sonra Lucky, Jasper'ı bacaklarını açmaya zorlayarak, bacaklarının arasına rahatsız edici bir şekilde düşer. Onun sıcak, sert uyluğuyla, benim alanımda karşı karşıya kalırım. Lucky'nin gözleri köprüden bana gülümser ve Jasper elini sarışın saçlarının arkasına gömer.

Bir şerit kurutulmuş et çıkarır ve tereddütle Jasper'ın bacağına yaslanırım, onun Lucky'nin başını geri çekmesini izlerim. "Terbiyeni yeniden keşfet, güzel çocuk."

Vücudunu saran titreme narin ve büyüleyici. Birlikte o kadar uyumlu hareket ediyorlar ki: bunu yüzlerce kez yapmış olabilirler.

kat daha fazla. Kurutulmuş et yapışkan ve tatsızdır, ama tatmam gereken bir tadı vardır.

"Üzgünüm," diyor Lucky, hiç de üzgün görünmüyor. Gülümsemesi haylazlaşıyor. "Bacaklarının arasında biraz zaman geçirmemin sakıncası var mı, ey efendim ve ustam?"

"Ne kadar geveze." Jasper'ın bakışları benimkilere kayar, değerlendirir. "Bütün hafta sana yemek yemeni söylüyoruz."

Ses tonu sitemkar değil, sadece meraklı, ama yanaklarım yine de yanıyor.

Kurutulmuş eti inceliyorum. "Bazı... önerilerde bulundun. Onları dikkate aldım."

"Öneriler mi?" Lucky kollarını Jasper'ın bacağına kavuşturur, inanamayan bir kahkaha atarak eğilir. "Güzel, gerekirse seni bir bebek ağaçkakan gibi zorla besleyeceğim."

Jasper, Lucky'nin saçlarıyla dalgın dalgın oynarken bana bakar ve ben onun bakışlarından kaçınırım.

"Bunu yapman için sana emir vermemizi mi istiyorsun? Sesimi birkaç desibel alçaltmamı mı istiyorsun? Kahvaltıda çakıl yememi ve kollarımı ağaç gövdesi gibi yapmamı mı istiyorsun?" Lucky'nin dudakları sinsi bir şekilde kıvrılır ve Jasper'ın dizine güvenle yaslanır. "Bana da *efendim* deseniz yardımcı olur mu?"

"Sen..." Nefesim kesilir.

Bu bir kazaydı!

Yanaklarımdaki acı yanmaya dönüşür ve Lucky'ye orta parmağımı gösteririm. Tam ona doğru. Hayatım boyunca sadece iki şeye orta parmağımı gösterdim. "Son uyarı" gaz faturam ve şimdi de resmi olarak en sevmediğim erkek arkadaşım.

Jayk gurur duyardı.

Uzun parmaklar, başım geriye doğru çekilmeden bir an önce titreyerek saçlarımı kıvırıyor. Diğer tarafında, Lucky de aynı muameleye maruz kalıyor. Saç köklerimden çekilen saç telleri keskin ve sıcak bir his veriyor, ama artık bu konuda o kadar eğitimliyim ki, bu hissi hoşumdan başka bir şey olarak algılamıyorum. Boynum mükemmel bir kavis çiziyor, tutuş ve açığı bir şekilde Jayk veya Beau'nun beni düzenlediği şekilde daha düzgün. Sanki Jasper, gösteri atını tozlu, pervasız bir gezintiye değil, dressaj için çıkarıyor gibi.

"Uslu olun çocuklar," diye azarlıyor, sesi eğlenceli geliyor. "Kaba davranıyorsunuz. Özür dileyin."

Jasper bizi her iki eliyle de yaramaz köpek yavruları gibi tutuyor ve gözlerim Lucky'nin gözleriyle buluşuyor.

"Özür dilerim, Lucky," diye itaatkar bir şekilde söylüyorum.

Jasper'ın tırnaklarının kafa derimde hafifçe çizmesiyle ödüllendiriliyorum ve titremem her yere yayılıyor.

Lucky yumuşak bir şekilde güler. Kurtulmaya çalışır, ama Jasper'ın tutuşu daha da acımasızlaşır ve onu uyluğuna sıkıştırır. Lucky'nin yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta ve tamamen Jasper'ın merhametine kalmış hale gelene kadar onu aşağı iter. O kadar yakınız ki, birbirimize dolanmış durumdayız ve Lucky mücadele edip kaybederken yanaklarında yükselen ısıyı görebiliyorum. Mizah kaybolurken gözleri buğulanır.

"Üzgünüm," diye boğuk bir sesle söyler. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

Jasper göğsünün derinliklerinden yumuşak, onaylayan bir ses çıkarır. "Aferin oğlum." Gözleri koyu, yanan kömürler gibidir ve rahat bir şekilde ekler: "Şimdi öpüşün ve barışın."

Şaşkınlıkla kesik kesik nefes alırım. Hâlâ kampta olduğumuzu unutmışum. Evet, herkes yatmış, ama burası *özel bir yer* değil.

Jasper umursamıyor gibi görünüyor.

Lucky'yi ve beni birbirimize doğru çekerken saçlarım çığlık atıyor. Biz gösteri atları ya da köpek yavruları değiliz. Biz onun oyuncaklarıyız, bebekleriyiz ve o bize istediği her şeyi yaptıracak. Onu *memnun eden* her şeyi.

Bunu fark ettiğimde, onun dokunuşuna eriyorum. Onu memnun etmek istiyorum.

Beni sürüklemesini, beni almasını ve beni kullanmasını istiyorum.

Jasper'ın bebeği olacağım.

Sıcak, sıvı bir ağırlık karnımı sızlatıyor. İçimi sıkıştırıyor. Lucky'nin yüzü burnumuz birbirine değene kadar benimkine yaklaşıyor ve tüm görüş alanım onun ateşli, parlak mavi gözleriyle kaplanıyor. Jasper tutuşunu ayarlayarak başımı Lucky'nin altına eğiyor, tam da Lucky'yi aşağı ittiği anda.

Artık sıvı *halindesin*. Kaygan ve ıslaksın.

Lucky'nin dudakları benimkilerin üzerinde kayıyor, sıcak nefesiyle açılıyor. Jasper'ın tutuşu hareket etmek, manevra yapmak için yer bırakmıyor, bu yüzden böyle batıyor. Dili dudaklarımı ayırıyor ve sonra Jasper kaybolmuş, çaresiz bir ses çıkarıyor ve onu daha derine itiyor, bizi öyle tutuyor ki

birbirimizi keşfetmekten başka bir şey yapamayız. Birbirimizin nefesini solumaktan ve birbirimizin istemsiz inlemelerini ve iniltilerini yutmaktan başka bir şey yapamayız. Lucky ağzımın iç kenarını yalar, sakalı cildimi okşar ve ben onun titrediğini hissedene kadar dilini emerim.

Ve tüm bu süre boyunca Jasper'ın acımasız, acımasız tutuşu bizi dağınık bir şekilde birbirimize kilitliyor.

Uzun süre bizi kaldırmıyor — ben titreyip açlıktan perişan hale gelene kadar — ve dudaklarım Lucky'nin izleriyle morarmış ve ıslak kalıyor. Saçlarımızdan çekip bizi ayırıyor ve tüm kafa derim, tüm vücudum acımasız bir ateşle yanıyor. Cildimin her santimetresinde o küçük, iğrenç karıncalanmayı istiyorum. Bu hissi beslemek istiyorum, çünkü onunla ilgili her şey *açgözlü*.

Jasper'ın başparmağı kulağımın arkasındaki saç çizgim boyunca yatıştırıcı izler bırakmaya başlar.

"Çok iyi," diye mırıldanır.

Gözlüklerimin üzerinden ona cesaretle bir bakış atıyorum. Gözleri kapaklarla örtülü. Kirpikleri, peçe gibi. İnce bir perde, karanlık, ölümcül bir ahlaksızlığı örtüyor.

Onun bir öpücükle durmasını istemiyorum. Ağzımı Lucky'nin her santimetresine sürmesini istiyorum. *Onun* her santimetresine.

Bakışlarım Jasper'ın dudaklarına düşüyor ve zihnim Bristlebrook'a geldiğim gecenin her anını tekrar tekrar yaşıyor. Jasper ve Beau o gece beni ilk kez tek başıma olmayan bir orgazma ulaştırdılar ve bu anı dudaklar, eller, dişler ve lezzetli bir utançtan oluşan şehvetli bir sis gibi... *Ve onun tadının neye benzediğini ayırt edemiyorum.* Hangi ağız onundu, hangisi Beau'nundu? Jasper benim ağzımı öptü mü ki?

Tanrım, öpmesini istiyorum. Tanrım, o dudaklar.

Bir an için, başparmağının sabit hareketi sendeliyor.

"Yemeğini ye, Eden," diyor ve ben onun serin, güzel elleri ve o mükemmel, arı sokmuş gibi dudakları tarafından o kadar dikkatim dağılıyor ki, bir anlığına ne dediğini anlamıyorum.

Dom bana böyle yapmamı söylemişti. Gözlerim, onun küçük, kendini beğenmiş gülümsemesine odaklanır. Dom bana *tam* olarak böyle yapmamı söylemişti.

Bu bir kompo.

"Evet, *efendim*," diye ekşi bir sesle mırıldanıyorum ve Lucky'nin gülen gözlerini görmezden geliyorum.

Yiyecek paketi düğümlü parmaklarımın arasında bükülmüş ve onları çözmek için çaba sarf etmem gerekiyor. Bütün bunlar bir oyun muydu? Beni gevşek, uysal ve onların almak istediği her karara razı hale getirmek için mi? Seksi olmayan, yemek odaklı kararlar için bile mi? *Yanlış* kararlar için bile mi?

İkisinin de beni izlediğini hissediyorum ve bir parça kurutulmuş et koparıyorum. Somurtkan bir ifadeyi bastırıyorum. Bu bir hata. Yine de ağzıma atıyorum.

Beni yetersiz beslenmiş bekçi köpekleri gibi yoğun bir şekilde izliyorlar. Kendi çiğneme sesim kulaklarımı dolduruyor ve bu sesi durdurmak için terli etin çok büyük parçasını yutuyorum.

Boğazıma takılıyor.

Nazıkçe öksürerek onu çıkarmaya çalışıyorum, ama Lucky'nin yüzü çoktan kemik beyazı bir renge bürünmüş, gözleri panik içinde benimkilere bakıyor.

"Hayır, Lucky, yapma..."

Hızlı bir hareketle, sırt çantasından matarasını çıkarır, sonra Jasper'ın uyluğuna yaslanarak matarasını dudaklarıma dayar ve aceleyle yukarı doğru kaldırır. Suyun üzerime dökülmemesi için boğuk bir çığlık atarak ağzımı açarım, sonra bu sefer gerçekten boğulurum.

Damlalar Jasper'ın uyluğuna sıçrar ve o tıslayarak geri çekilir.

"Eden? Eden, iyi misin? Ne yapıyorsun? Daha küçük yudumlar almalısın," der Lucky endişeyle. "Nefes alabiliyor musun? Eden, nefes alman lazım."

Beni boğmadan önce mataramı itiyorum. Gözlerim yaşarır ve bakışlarımı geri çekmeye çalışırım ama başaramam.

Sinirlenme, sinirlenme, sinirlenme. Endişeleniyor. Bu çok tatlı.

Bunun tatlı olduğunu unutma.

Öksürük krizi geçiriyorum ve nefes almakta zorlanıyorum.

Hayır, bu hoş değil. Onu öldüreceğim.

Lucky, Cyanide'den ayrıldığımızdan beri yanımdan ayrılmıyor. Aptal sürüsünün üzerinde aşırı hevesli bir çoban köpeği gibi *dolaşıp duruyor*. Küçük bir sürü. *İki* kişilik bir sürü.

Neyse ki, sürü arkadaşım ve ben benzer düşüncelere sahip gibiyiz.

Jasper aniden ayağa kalkar ve Lucky yere yığılır. Vahşi bir hoşnutsuzlukla ağzını sıkı sıkıya kapatan Jasper, botunu

Lucky'nin göğsünün altına sıkıştırır ve onu tek bir sert, acımasız itmeyle sırt üstü yere serer. Lucky sert bir şekilde yere düşer, nefes nefese kalır. Gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşkın bir şekilde Jasper'a bakar... Jasper ise ağır botunu onun savunmasız boğazına dayar.

Dudaklarım aralanır.

Jasper kaba görünüyor. Lucky'nin üniforması içinde, saçları alnına düşmüş, her zamanki zarif kıvrımlarından uzak, ağzı tiksinti ile kıvrılmış, intikam peşinde gibi görünüyor. Lucky onun altında çaresiz, narin gırtlığı Jasper'ın botunun ezici merhametine teslim olmuş durumda.

Jasper'ın ne kadar sert olduğunu fark etmemek benim için zor. Soluk yanaklarında utanç verici, hoş bir kızarıklık var.

Lucky için endişelenmekten çok Jasper'a ilgi duymamın benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Geçmek istemediğin bir çizgiye çok yaklaşıyorsun, sevgili çocuk," diye uyarıyor Jasper.

Lucky'nin boğazı kirli kauçuğa çarpar ve şaşırtıcı bir şekilde, ağzı inatçı ve mutsuz bir çizgiye bürünür. Jasper onu inceler, sonra botuyla Lucky'nin çenesini yukarı kaldırır ve isteksiz mavi gözlerin kalkmasını bekler. "Biliyorum, aşkım. Çok yakında sana ihtiyacın olanı vereceğim. Ama bu arada Eden'i boğmana izin vermeyeceğim."

Cevap beklemez. Jasper saçlarını geriye doğru tarayarak düzgün, özenle şekillendirilmiş kıvrımına getirir ve sonra beni inceler.

"Eden, sanırım konuşmamızın zamanı geldi. Benimle biraz yürüyüşe çıkar mısın?" Bunu, sanki basit bir ağırlık kaydırmasıyla Lucky'nin gırtlığını ezemeyecekmiş gibi, rahat bir şekilde söylüyor, ama koyu renkli gözleri derime kazınıyor ve hiç de rahat değiller.

Konuşmak istiyor.

Endişelenmemeye çalışıyorum. Bunu bekliyordum.

—başka bir "seans" için. Jasper'ın sırlarımı açığa çıkarmaya ve onları baştan beri bu kadar sıkı saklamamın nedenlerini ortaya çıkarmaya başlaması için. Nazik davranacağına eminim. Yardım etmek istediğini biliyorum. Ama Jasper'ın nezaketi bile *canımı yakıyor*. Onunla yalnız kalmak, çıplak ayakla ve çıplak bir şekilde sorgu odasına girmek gibi. Her seferinde duygusal olarak kanlar içinde kalıyorum. Titrek, perişan bir halde.

Bu yüzden başımı sallamak, olması gerekenden çok daha fazla çaba gerektiriyor.

Jasper, Lucky'nin boğazından botunu çıkarır ve ona bakmadan üzerinden geçer. Bana elini uzatır ve ben o kadar şaşırıyorum ki, yarım yemiş kurutulmuş et parçamı bir elime sıkıştırıp diğer elimi onun eline koymadan önce tam otuz saniye boyunca ona bakakalırım.

Parmakları benimkini nazikçe kavrar, ama sanki parmak sıkacağı gibidir. Bu sıradan temas büyüleyicidir. Acımasızdır. Beni ay ışığıyla aydınlanan bir yola doğru götürür, ama dikkatim, o hafif dokunuşla aniden gelen endişeli düşünceler arasında bölünmüştür.

Acaba nereden başlayacak? Yalanlarımdan mı? Günlüklerimi okumuş. "A&M" hakkında ne hissettiğimi ve itaat ile kendi kesinliğim arasındaki karmaşık mücadelemi biliyor. Bizi bıraktığım durumu mu gözden geçireceğiz? Ya da belki daha derine inecek. Dışlanma korkumu biliyor. O soğuk, karanlık, yalnızlık dolu boşluğun her kararımı nasıl etkilediğini biliyor. Beni saran, mide bulandırıcı suçluluk duygumu biliyor.

İçinde dolaşmak için pek çok keyifli duygusal iç organ var.

Boğazımın arkası ısınır ve birdenbire gözyaşlarına boğulmak üzereyim. Onun önünde ağlamak istemiyorum, ama onaylamayan bir söz, bu hafta zorla oluşturduğum tüm soğukkanlılığımı paramparça edecek. Parmaklarım onun elinde terlemeye başlar ve kendimi toplamaya çalışırım.

Ben darağacına giden bir mahkumum, celladım yanımda. Jasper'ın adımları kader belirleyici, yankılı...

Ve hafif bir müzik sesi eşlik ediyor.

"*Lucien*." Jasper durur, dönerek, eliyle bana da aynısını yapmam için kısa ve sessiz bir emir verir.

Arkamızda, Lucky'nin gözleri masumca büyür. "Hm? Beş adım arkanda yürümemi mi istiyorsun, pookie?"

Gölgeler etrafımızda birleşir ve Lucky'nin gamzeleri açar.

Jasper keskin, hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Tamam. Kaba."

"Bu özel bir konuşma. Buna hakkımız var, değil mi?" Jasper sertçe söyler. Lucky ağzını açar, ama Jasper onu keser. "Beni rahatsız ettiğini hatırlıyorum: 'Eden'le konuştun mu? Eden'le ne zaman konuşacaksın? Eden'le takılmak ister misin?' Bunu teklifini kabul ettiğim olarak kabul et, *canım*. Şimdi, git buradan."

Lucky'nin kırılgan ifadesi neredeyse beni gülümsetiyor. Aramızda bakışlarını gezdirip, benim boyun eğmiş ifademi fark edince iç geçiriyor. "Peki."

Tek sonuç buydu, ama yine de kalbim sıkışıyor. Lucky'nin yanında Jasper daha neşeli. Hoşgörülü. Benim yanımda ise buzları eritiyor.

Yine gölgelere doğru yola çıkıyoruz ve hala...

Tık, tık, tık.

Lucky hala çok neşeli adımlarla arkamızda dolaşıyor. Bana göz kırpmıyor ve ben gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzüyorum. Kalbim çok hızlı atıyor ve gözlerindeki o küstah ışıltı içimi sıcak ve tutkuyla dolduruyor. Sakinleşmem lazım. Kendimi endişeli bir alev gibi hissediyorum — şu anda şiddetli bir rüzgar beni söndürür ya da bir cehennem ateşi başlatır.

Jasper tereddüt ediyor, sonra yürümeye devam ediyor, sadece kampı terk ederken durup yağmurlu gecelerde çadırlarımız için kullandığımız kalın ipi almak için duruyor.

Onun somurtkan yüzüne bakıp Lucky'nin bu cesareti nereden bulduğunu merak ediyorum. Elbette, mantıklı olan herkes, sadece gamzelerle bir çığın tamamını eritemeyeceğini bilir, değil mi? Ama yine de, Lucky'nin boğazında hala kir var. *Mantıklı olan herkes*, hayatta kalma içgüdüsü olmayan, aşırı dramatik mazoşistleri kesinlikle kapsamıyor.

Benimki ise, neyse ki, gayet sağlam.

Halat, Jasper'ın bileğine tehlikeli bir söz gibi dolanmış ve içimdeki korku daha da derinleşiyor. Halatlar benim için kesin bir sınırdır. Bileklerim, Sinners'ın beni bağladığı yerden kalan kalın izlerle hala pembe ve bu, zihnimi Heather'ın yanına bağlandığım kasvetli, buz gibi gecelere götürüyor.

Öte yandan Lucky, kaba ip parçasını ne kadar uzun süre izlerse o kadar neşeleniyor.

Sol elimde kalan kurutulmuş eti oynayarak kendimle tartışıyorum. Yaklaşan duygusal ameliyatım için midemde bir şeyler olması iyi olabilir. Onu kaldırıyorum... ama bir ısırık almaya cesaret edemiyorum.

Jasper'ın gözleri yine bana dönüyor, ama ben görmezden geliyorum, görmezden geliyorum, görmezden geliyorum. Ama aynı zamanda sakatatı da indiriyorum.

Yemiyorum, lanet olsun. Bugün için yeterince yedim.

Yol genişlemeye başlıyor ve Jasper sessizce *durduğumuzda* tekrar elimi sıkıyor. Ben yavaşlıyorum, o da başını eğiyor. "Bir dakika, tatlı kız. Onunla ben ilgilenirim."

Sonra kibar sükunet bozulur ve Lucky'yi bir ağaca doğru iter. Ellerini çantasına sokar ve ağzını Lucky'nin ağzına kapatır. Ani şiddet karşısında elim boğazıma gider, ama Lucky çoktan göğsünün derinliklerinden çığlık atmaya başlamıştır. Jasper ellerini yakalar, tepesine bastırır ve ağaç kabuğuna sürter.

Ağızları bir savaş alanı. Şiddetli ve güzel, yumuşak ve acımasız, ve içimdeki titrek, endişeli alev daha da yükseliyor. Vücutlarının baskısına dayanamıyorum. Onların arasında olmak istemem çok acı veriyor. Ama onların arasında olsaydım, *göremezdim* ve onlar beynime kazınmış durumda. Damarlarımdan fışkırıyor. Meme uçlarım acı verici bir şekilde sertleşiyor ve onları durdurmak için kollarımı göğsüme sarmam gerekiyor.

Jasper, ipi Lucky'nin başının üstündeki bileklerine sarmaya başlar. Bu karmaşık bir iştir ve istemeden de olsa, o kaba ipten bir şekilde sanat eseri yaratmaktadır. Lucky'nin alt dudağını dişlerinin arasına alır ve Lucky boğuk bir inilti çıkarırken ben kıskançlıkla kendi dudağımı ağzıma çekerim.

Aniden Jasper geri çekilir ve Lucky'yi yüzü ağaç kabuğuna bastırılacak şekilde ters çevirir. Kalçalarını Lucky'nin kışına sürter ve bu sefer inleyen benim. Bu sese Jasper'ın sırt kasları gerilir. İpi hızla bağlar, sonra uzaklaşır ve Lucky'yi yakasından geri çeker.

Onların arasına bakıyorum ve Lucky, bilekleri önünden sıkıca bağlanmış, saçları yarı dağınık halde sendeleyerek yürürken, o da en az benim kadar şaşkın görünüyor. Jasper tasmanın uzun ucunu tutuyor, sonra nazikçe başını sallayarak bana doğru yürüyor, sanki göz bebekleri büyümemiş ve ağzı Lucky'nin sakalından dolayı kırmızıya boyanmamış gibi.

Lucky'yi arkasında sürükleyerek ikisi de yanımdan geçiyor.

Tereddütle onları takip ediyorum ve başım dönmesin diye ayaklarımın altından geçmemesi için uğraşıyorum.

Birkaç adım daha attıktan sonra Dom görünür, büyük bir kayaya yaslanmış, silahı hazır durumda. Lucky'nin yürütüldüğünü görünce, siyah kaşlarından biri kalkar.

Lucky, Dom'u gördüğüne pek sevinmez. Ayaklarını yere vurur. "Hey, hayır. Hayır. Jasper, ben de aynı yöne gidiyordum! Bu bir tesadüftü." Jasper ipi sertçe çeker ve Lucky sendeleyerek öne doğru savrulur. "Tamam, çoğunlukla bir tesadüftü. Mahremiyetine sahip olabilirsiniz. Ben sadece nöbet tutacaktım... Eğer konuşursan, dikkatin dağılır. Kampın dışındasın, bu yüzden arkanda birinin seni gözetlemesi gerekir, hepsi bu."

Jasper ipin uzun ucunu Dom'un eline verir. "Bunu benim için tutar mısın lütfen?"

"Jasper. Hadi ama, yapma..." Lucky sertçe geri çekilir, bilekleri gerilir ve ben de onun acısını paylaşarak yüzümü buruştururum. "Bu hiç gerek yok."

Dom'un kolu onu yerinde tutmak için gerilir. Bakışları Lucky ve Jasper arasında gidip gelir, sonra bana takılır. İç çeker, sonra ipi içeri çekmeye başlar ve kalın ön koluna sarar. Lucky kayarak öne doğru kayarken küfür eder.

"Yarım saat, sonra onu vuracağım," diye uyarıyor Dom. "Evcil hayvan istemiyorum."

Ben irkilirim. Dom'un gözleri yine bana bakar ve bir an için, tam ve lekeli parlaklığını yitirir ve tekrar erimiş gibi olur. Yüzünü buruşturur ve Jasper'a bakar.

"*Senin* evcil hayvanını istemiyorum."

Bu benim aşırı aktif hayal gücümünden, o dalgalanmadan, Artık Dom'un hiçbir şeyi değilim. Eğer hiç öyle olduysam.

"Jasper. Tatlım. Sevgilim. Bebeğim. Hey! Hayır! G.I. Jackass'a kaydolmadım. Hey, nereye gidiyorsun?" Lucky ipleri çekerek, Jasper'ın uzaklaşan sırtına inanamayan bir bakışla bakar.

Dom geri çeker. Sertçe. "G.I. *ne*?"

Jasper'ın yüzündeki küçük, memnun gülümseme kesinlikle ürpertici ve elini tekrar uzatıyor. "Hadi ama, sevgilim. Bebek bakıcısı ayarlandı. Hadi yürüyüşe çıkalım."

Bölüm 5

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #104

*Ormanın uzak köşeleri cinayet işlenmek için mükemmel yerlerdir.
Diğer şeyler için de.*

EL ELE TUTUŞUYORUZ. Nasıl oldu bilmiyorum. Son birkaç dakika içinde, Jasper'ın elini tutuşu nazik bir yardımdan...

.. buna dönüştü.

Beşe kadar sayıp tekrar aşağıya bakıyorum, doğru yaptığımdan emin olmak için. Parmaklarının gerçekten benimkilerle dolanmış olduğundan emin olmak için. Dağınık bir şekilde. Bacaklar gibi. Çarşaf lar gibi. Yatağındaki gibi ipek çarşaf lar. Bağ ateşinin yandığı gece, Lucky'nin yanında uyuduğum yatak, ikimiz de çok sarhoş ve hasta olduğumuz için tuvaletten uzağa gidememiştik. Altında kafes olan yatak, ki bu kavram olarak kesinlikle *korkunç* ve...

"Güzel bir gece."

Gözlerim birbirine dolanmış parmaklarımızdan hızla kalkar ve yüzümün kızardığını hissederim.

"Ben..." Etrafıma bakıyorum. Yıldız ışığı yosunlu kayaların üzerine düşüyor ve geniş mağaradan yumuşak bir gürültü geliyor, bu da yakınlarda bir yeraltı su kaynağı olduğunu gösteriyor. Girişte ayı dışkısı var, ama buradan bile onun kireçli ve pul pul olduğunu görebiliyorum. Endişelenecek kadar eski değil. Ağaç köklerinin arasında parlak çiçekler var ve ılık esinti, onların topraksı tatlılığıyla kokuyor. "Evet. Burası... burası çok güzel."

Durdu ve neyi beklediğini tam olarak anlayamadım.

.

Hâlâ elimi tutuyor.

Başparmağı bileğimin iç kısmını okşamaya başlar ve ben, bu basit dokunuşun tüm vücudumu titretmesini fark etmeden önce kendimi ondan kurtarırım. Bu utanç verici bir durum ve sorgulamaya hazırlanmama yardımcı olmuyor.

Beni inceliyor, bekliyor ve koltuk altlarım terliyor. Dikkatinin ensemdede karıncalandığını hissedebiliyorum. Kelimeler, bahaneler, nedenler ve endişeler içimde kaynıyor. Ona şimdiye kadar aklımdan geçen her şeyi kusacağım ve onun tek kelime etmesine gerek kalmayacak. Beni zaten hazırladı ve hazırladı. İkimiz de her sırrımı açığa çıkaracağımızı biliyoruz.

Adi herif.

Omuzlarımı gerginleştiriyorum. Bu işi bir an önce bitirmeliyim. Önce kendimi kesersem, o da beni daha çabuk dikebilir.

Ona dönerek yüzümü çeviriyorum ve bakışlarımı hızla yüzünden uzaklaştırıp, son günlerde hep taktığı, uyumsuz bir şekilde parlak sarı çiçek broşuna odaklanıyorum. Yüzünden daha güvenli. Çünkü yüzü, inci gibi ay ışığını emiyor ve gözleri...

"Özür dilerim, tamam mı? *Özür dilerim*. A ve M'nin ne anlama geldiğini sana söylemeliydim. Ben sadece... Biliyordum, affedilemez bir şey olduğunu *biliyordum*, yani onları bırakmanın. Dom çok netti. Hepiniz öyleydiniz. Sizin arkanızdan iş çevirdim. Yalan söyledim. Yalan söylemeye devam ettim. Belki de ihmalkarlıkla, ama yine de yalan olduğunu biliyorum. Dom benden nefret etmekte haklı. Ve Beau da. Tanrım." Sesim kısılıyor.

Bu itirafların verdiği acı için gece çok güzel.

Kafamı sallıyorum. "Şu anda bana bakışları. Her şeyi mahvedebilirdim. Belki de mahvettim. Alastair *yönetmek* istiyor ve bunu elde etmek için çekinmeyeceğini düşünüyorum. Bizimle birlikteyken kesinlikle çekinmiyordu. Ve Heather'ın her şeyini mahvettim. En çok nefret ettiği adamın merhametine kalmış durumda ve bunu *ben* yaptım, Jasper. Ben. Ve biz onu öylece *bıraktık*. Onu ve Bentley'i. Oh, o gençler ona ihtiyaç duyuyordu ve Red Zone'un ne kadar endişeli olduğunu gördün. Yeterli yiyecekleri var mı? Bizden yardım isteyecekler ve... ve Jasper, onlara ne tür bir yardımda *bulunabileceğimizi* bilmiyorum. Alastair kapımızı çaldığında ne yapacağız? Elimizde hiçbir şey kalmadı."

Jasper çok hareketsiz ve ben buna dayanamıyorum. Yukarı bakıyorum ve gözleri o şeyi yapıyorlar. Cildi ışıkla parıldıyorsa, gözleri

karanlık bir hava alır. Belirsiz, anlaşılmaz... ve hak ettiğimden daha naziktir.

Sözlerim titrek ve ateşli hale geliyor. "O kadınların ve çocukların unutulacağından çok korkuyordum. Heather'ın Alastair'ı öldüreceğinden ve bir daha içeri giremeyeceğimizden korkuyordum. *Sonra* da yanıldığımdan korktum. Onların gerçekten Sam'in yanında olduklarından ve hepimizi mahvettiğimden korktum. Mahvetmemiş olsam bile, *yalan söylediğim* için senin beni asla affetmemen haklı olurdu. Herkesi tehlikeye attığım için Sam'in sürgün edildiği gibi benim de sürgün edilebileceğimden çok korkuyordum. Yalnız kalacağımdan. Asla...

Jasper'ın saçları alnında dalgalanıyor ve ben, ıslak, acıyan gözlerle bu mükemmel dalgalanmayı izlerken, kekeleyerek duruyorum.

"Seni bir daha asla göremeyeceğim," diye ıslak bir fısıltıyla bitiriyorum.

Jasper düşünceli bir şekilde başını salladı. Başka bir şey söylemediğim için bana doğru yürüdü ve benim alanıma girdiğinde, çenemi kaldırıp onu dikkatle izledim. Başparmağının ucuyla elmacık kemiğime dokundu, sonra bir Rönesans ressamının saygısıyla gözyaşımın izini çeneme kadar takip etti.

"Başka bir şey var mı, sevgili kızım?"

Kafam karışık bir şekilde yutkunuyorum. "Ben..."

Yine başını sallar ve bakışları yüzümde dolaşır. Başparmağıyla gözyaşlarımı siler, sanki onları cildinde hissetmek istiyormuş gibi.

"Evime her zaman hoş geldin, Eden."

Gerginleşirim, dudaklarımın acı bir şekilde titremesini durdurmaya çalışırım. "Şey, bunu söylediğin için teşekkür ederim, ama..."

"*Her zaman*." Bu kelime bir kırbaç şakırtısı gibidir. Anlamı şiddetli ve acı vericidir.

Sessiz kalıyorum, ona bakmak istediğim kafa karıştırıcı bakışla mücadele etmeye çalışıyorum. Bana bunu söz veremez. Binlerce değişken var. İlişkimizde. *Tüm* ilişkilerimde. Diğer erkekler onun en yakın arkadaşları. Lucky, hayatının aşkı. Bana *her zaman gibi* şeyler söyleyemez.

Yüzümü neredeyse acı verecek kadar sıkı tutuyor ve acımasız bakışlarıyla beni sabitliyor. "*Her zaman*, Eden. Erkeklerle ya da erkekler olmadan. Yalan söyle, öldür, tüm mirasımı çal. Gerekirse kalbimi bin parçaya böl, ama Bristlebrook'ta *her zaman* bir yerin olacak.

Ne kadar kötü olursa olsun, her zaman güvenli bir liman bulacaksın. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Benim sözüm geçerse, tabii.

Yüzünden, bu konuda söyleyecek çok şeyi olduğu anlaşıyor.

Dudaklarım açılıyor ve konuşmak istiyorum, gerçekten, ama ağızımdan çıkan tek şey boşuk, acı dolu bir nefes. Gözlerimin köşesinden birkaç damla haince gözyaşı sızıyor ve onun avucunda birikiyor.

"Jasper, ben..." Daha fazla kelime çıkaramıyorum. Ağızım çok titriyor.

Bu, çocukken hayalini kurduğum türden bir söz. Sevgi dolu ebeveynlerin şanslı çocuklarına saklanmış gibi görünen, nadir ve değerli bir şey. *Koşulsuz* bir şey. Mantıklı insanların sunacağı bir şey değil. Her zaman sınırlar vardır.

Ama Jasper'ın bakışları mantığı reddediyor. O ciddi.

İnanmazlığım karışıklığa ve rahatlamaya dönüşene kadar gözlerime bakıyor ve ben yine ağlıyorum, çünkü kendimi tutamıyorum. Çünkü biz öpüşmedik, bildiğim kadarıyla. Çünkü birbirimizin yörüngesindeydik, birbirimizin kafasındaydık, ama nedense ona söylemedim ki ben...

Kaybolmuş bir ses çıkarır, sonra ağız yanağımda sıcaklaşır ve dili cildimde gezer. *Gözyaşlarımın* üzerinde. Beni tadarken çaresizce inler ve ben titrerim, her şey beklenmedik temasa odaklanır. Yanağıma, gözümün köşesini öper, her gözyaşını sanki ona aitmiş gibi alır. Yakıcı. Ağız açık. Elmacık kemiğimi ısıtır ve ben ona düşerim.

Kollarını belime doladı ve yüzünü saçlarıma gömmek için temasımızı kesti. "Eden, Eden, Eden," diye mırıldandı.

Nefesim yine kesiliyor, ama artık ağlamadığımı düşünüyorum.

Biraz zaman alıyor, ama ona yaslanacak bir yer buluyorum. Lucky'den birkaç santim daha uzun. Jayk'ten daha ince. Beau kadar geniş omuzlu ya da Dom kadar sağlam değil. Ama başımı yaslayabileceğim mükemmel bir yer buluyorum, tam köprücük kemiğinin altında. Ellerim sırtının hatlarını takip ediyor. Ellerim daha az dikkatli bir şekilde yerlerini buluyor. Kalçamın kıvrımında, ensem çevresinde.

Komik, ben de onun için yaratılmış gibi hissediyorum.

Jasper iç geçirir. "Eden, hayatının çoğunu yalnız geçirdin, kararlarını kendin verdin. Anladığım kadarıyla, büyükannenin ve kocanın kurallarına uymaktan çok, onlarla çalışmaktan kaçındın... çünkü onlara bu kontrolü emanet edemezdin."

Onun kollarında kaskatı kesiliyorum, ama o sanki her şeyi biliyormuş gibi enseme sıkıyor. Birkaç acınası cümleyle özetlenmenin ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyor.

Nazikçe devam ediyor: "Birkaç hafta boyunca birine boyun eğmek, ona karşı ne hissedersen hisset, bir ömür boyu öğrenilmiş davranışları ve güvensizliği aşmaya yetmez. Özellikle de bir döngü içindeysen." Sesi sertleşiyor. "Beaumont, fallusunun iyileştirici gücüne ne kadar inanmak isterse istesin, onun ezici beyaz şövalye kompleksi, çocukluk travmasını tam olarak iyileştiremez."

Skandal bir kahkaha atarak boğuluyorum ve Jasper'a dehşet dolu bir bakış atmak için yeterince geri çekiliyorum. "Bu... Hayır, Jasper. Beau harika davrandı. Bizi soktuğum durum hakkında haklı. Yalan söylememeliydim. O sadece nazik ve anlayışlıydı ve..."

Burnu hafif bir tiksinti ile kırışır. "Sen bir hata yapma ihtimalini, insanlığını gösterene kadar mı? Beaumont'u severim Eden, beni yanlış anlama, ama Jaykob'a tam olarak nasıl bir *swirly* yapıldığını sormaya hazırım." Ağızım açık kalır ve Jasper'ın gözlerinde gümüş rengi bir ışık parlar. "Belki de kafasını tuvalete sokarak vakit geçirmek, ona kendi görüşlerinin doğasını daha iyi anlamasını sağlar."

Bu sefer gülüyorum, ama içimde bir suçluluk duygusu da var. Beau, geçmişime rağmen benim dürüstlüğüme hak ediyordu. Ama Jasper'ın bu yönü büyüleyici. Biraz da yaramaz. Bana, Dracula'nın "döneme uygun bir iç mimara çok ihtiyacı olduğunu" belirten, kıvrılmış kağıt kapaklı kitabındaki notlarını hatırlatıyor.

Onu incelediğimi gören Jasper'ın ifadesi yumuşuyor, nazik ve gizemli bir hal alıyor. Samimi bir hal. Kirpikleri bizi gölgeliyor.

"Bu gece seni ağlatmak istemedim," diye mırıldanıyor. "Sadece düşündüm ki biz... Jasper'ın dudakları pişmanlıkla kıvrılıyor ve rengi

yine utangaç bir şekilde yanaklarına doğru çekilir. "Bu benim hatam. Sanırım bizim etkileşimlerimiz genellikle oldukça gergin geçiyor."

Aklım onun kızarmasına takılıyor. Sertçe düşünüyor. Yüzüstü.

Bu uzak vadi birdenbire farklı görünüyor. Artık darağacı ya da yaprakların kan gölünü ne kadar iyi gizleyebileceği düşünülerek özenle seçilmiş sadist bir sahne gibi görünmüyor.

Beni buraya sorgulamak için getirmedir.

Kızarıyor.

Sempatik bir sinir tepkisi olmalı ki yüzüm bir anda kızarıyor.

"Sen..." Duruyorum. Tekrar deniyorum. "Lucky ile birlikteydik. Biz..."

Jasper'ın gözleri, kütle ve anlamla dolu karanlık madde gibi benimkilere çarpar. "İkinizle birlikte çok, çok uzun geceler geçirmeyi planlıyorum." Ağzım kurur. "Ama seninle benim de zamana ihtiyacımız var. Sana olan hislerim, Lucien'e olan hislerimden farklı... ve farklı şeylere ihtiyaç duyuyor."

Eli boynumun etrafını, köprücük kemiğimi okşadı. Parmakları nabzımın attığı çukura daldı.

"Bizim için çok benzer olduğumuzdan endişeleniyordum," diye mırıldanır. "Çok çekingen."

Bu, daha önce de aklıma gelen bir düşünceydi: Acaba kendi yörüngelerimize mahkum muyuz? Lucky'nin etrafında dönerek sadece ona ışık tutacak ve birbirimize asla ışık tutamayacak mıyız? Henry ile olan geçmişim ve onun Soomin ile olan geçmişi bizi çok ürkek ve yaralı bırakmış mı?

"Çok temkinli." Kafamı sallayarak düşünmeye dalıyorum.

Tereddütle, elimi onun yanından göğsüne doğru getiriyorum. Uzanıp, alnına düşen saçlarını tekrar geri itiyorum, beni her zaman kızdıran o tatlı bukle. Uzun süre kalmayacağını bildiğim yerine koyuyorum ve ne kadar ipeksi yumuşak olduğuna hayran kalıyorum.

"Lucky temkinli değil. O işleri kolaylaştırıyor." Şimdi gülümseme sırası bende.

Elimi aşağı inerken yakaladı. "Lucien'in kendine özgü zevkleri ve zorlukları var. O bir mazoşist ve duygularını güzelce ifade edebilen biri olabilir, ama aynı zamanda şımarık bir çocuk ve benim kurallarına pek tahammül göstermiyor. Sen acıdan asla zevk almayabilirsin, ama

beni Lucien'in yaptığı gibi sınamazsın." Ağzı benimkine yaklaşıyor ve ben titrerken gözleri kararıyor. "Ve bana verdiğin tepki, Eden..."

Kolumu belimin arkasına doğru bükerek sırtımı eğdi ve vücudumun her yeri yumuşadı.

"*Boyun eğme* şeklin..." Sesi neredeyse hırıldamaya yakın, çiğ bir tona bürünür. Sıvı, şehvetli şeyler aramızda dönüp durur ve başım yana eğilir, boğazım ortaya çıkar.

"Kiliseye gitmek gibi."

O, keskin ve aç bir nefesle cildime nefesini üflüyor ve ben ona sürtünmek ve kıvranmak istiyorum. O diğerlerinden biri olsaydı, bunu yapardım. Ama Jasper beni sabit tutuyor.

O yüzden onun için sabırlı olacağım.

O, titreyen nabzımı çok hafifçe öpüyor.

"Bir çözüm buluruz," diyor, daha çok kendine.

Kalbim sıkışıyor ve başım dönüyor, fısıldıyorum, "Biliyorum, halledeceğiz. Bunu istiyorum, Jasper. *Seni* istiyorum."

Jasper'ın titremesi, birbirimize bu kadar yakın olduğumuz için beni de etkisi altına alıyor. Bileğimi tutan eli gevşiyor ve bir saniye sonra yüzümü avuçluyor.

"Seni öpeceğim, sevgili kızım."

Keskin bir nefes alıyorum. Başparmağı benim çok büyük alt dudağımın üzerinde, onu aşağı çekiyor, sanki girmeye hakkı varmış gibi onu ayırıyor. Ve hakkı da var.

O kadar mükemmel bir güzelliğe sahip ki, ben hafifçe geri çekildiğimde dudakları benimkilerden bir milim uzaklıkta duruyor.

"Bekle, ben... Jasper, bu ilk sefer mi?" Kaşlarını kaldırıyor ve ben çok acil, çok karışık bir şekilde soruyorum: "O ilk gece, Beau ile. O zaman beni öptün mü? Kim olduğunu hiç bilemedim ve bilmem gerek..."

"O *gece*." Sesi artık yumuşak değil. Zarif değil. "O gece, sen geldiğinden beri uyumaya çalıştığım her şeyi mahvetti. *Evet*, Eden, öpüştük. Boğazını, güzel göğüslerini tuttum. Ulaşabildiğim her tatlı santimini tattım. *Öpüştük*." Üst dudağı kıvrıldı ve gözleri kısıldı. "Benimle senin itibarsız doktorun arasında pek bir benzerlik yok, kızım. Gelecekte, gözlerin bağlı olsa bile aramızdaki farkı anlayabilmeni bekliyorum."

Nefesim ağzında titriyor. "Evet, Jasper."

Dudakları benimkini okşuyor ve Cupid'in yayını nazikçe yalıyor. "Beni dikkatlice incele, Eden. Seni eve götürdüğümde tam da böyle amını öpeceğim."

Aklım karışıyor.

Ağzı, acımasız ve hesaplı bir şekilde benimkine doğru eğiliyor. Kendini sakınması ya da ihtiyatlı olmasıyla ilgili söyledikleri bu öpücük için geçerli değil. Öpüşme şekli, dişlerinin keskin ısırığı ve ardından gelen sıcak yalamalarıyla zevk alması, doğasında bir acımasızlık var. Baskıya doğru eğilmesi, tırnaklarının çok sert ısırması, hatta varlığından haberdar olmadığım sinir uçlarını okşarken bile. Başım dönüyor ve vücudum yanıyor, kalbim deli gibi atıyor, adrenaline sarhoş olmuşum ve ağzının bir sonraki kayması acıtacak mı yoksa karnımda o sıcak, sıvı girdabı yaratacak mı diye merak ediyorum.

Umutsuzca ona sarılıp kalana kadar beni öper ve ellerimi arkamda zincirler. Ağlayana kadar beni öper ve ben onun ağzına adını fısıldarım. Boğazıma inleyene kadar beni öper ve bana mükemmel olduğumu, güzel olduğumu, sınırlar listeme dün ihtiyacı olduğunu ve itaatkar-baskın güvenlik üzerine yazdığım makalenin geciktiğini söyler. Yeterince nefesim olsaydı, kafamın içinde yankılanan sözleri söyleyecek kadar beni öper.

Seni seviyorum.

Bölüm 6

Dominic

HAYATTA KALMA İPUCU #311

Evcil hayvanlar sorumluluk gerektirir, en iyisi onları serbest bırakmak. (Ya da bir çuvala koyup boğmak. Bu, onları ne kadar sevdiğine bağlıdır.)

LUCKY YANKS bağlanmış bileklerine somurtarak direniyor. İpi geri çekiyorum. "Sakin ol, evlat."

İki tur attık ve kamp çevresindeki gezi uyarılarını tekrar kontrol ettim. Her şey sessiz.

"Sevimli. Sen gerçekten sevimlisin. Ama parmaklarım uyuşuyor. Beni serbest bırakmalısın," Lucky beş yüz milyonuncu kez şikayet ediyor ve parmaklarını bana doğru sallıyor.

Neredeyse her şey sessiz.

Ellerine bakıyorum. Bronzlaşmışlar, biraz kirlenmişler, ama şişmiş ya da morarmış değiller, bağların etrafında kızarıklık bile yok. Aletler ideal olmayabilir, ama Jasper Darkside'da shibari ustalık sınıfını yönetiyordu. Bu uzmanlık işi.

Her zamanki gibi, Lucky saçmalıyor. Tipik bir itaatkarın yalvarması.

O benim yanımda garip bir şekilde duruyor ve tabii ki ben yerimi değiştirip onun yanıma oturmasına izin verebilirim, ama bu ona kalmasını istediğim izlenimini verecektir.

Ve şu anda düşünmem gerekiyor.

Ağaçları izlemeye geri dönüyorum, ama sadece Aaron'ın bana kaşlarını çatmış halini görüyorum. Heather, bıçağıyla Alastair'in boğazını çiziyor. Eden ormanda, Alastair ve Mateo'yu taraf değiştirmeye ikna edebileceğimizi söylüyor, gözleri mezar taşları gibi. Mary Beth'in yüzü, ben...

baltayı taşıdığı için ona bağırdı. Bristlebrook'un boş envanter listesi. Aaron savaş haritalarına bakarak notlar alıyordu. Eden, ben dizlerimin üzerindeyken, elleri arkasında titreyerek Alastair'e karşı çıkıyordu.

Tüfeğimin üzerinde parmak eklemlerim beyazlaşmış, kendimi zorlayarak ellerimi açıyorum. Bir tüfek. Halkımızın açlıktan kıvranacağı evimize ulaşmamızı sağlayacak bir şarjör.

Günahkarlar bizi soyup soğana çevirmiş olabilir, ama o gece bizi mahveden tek bir kişi var.

Aniden, Lucky'nin kıcı benim kıcıma yapışıyor. Elleri hala bağlı olduğu ve bu kaya çok büyük olduğu için nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bir şekilde maymun gibi benim bir metrekairelik kişisel alanıma girmiş ve kıcını benim kıcıma yapıştırıyor, sanki kıcılarımızı birbirine yapıştırmaya çalışıyor gibi.

Uzun, derin bir nefes verdim. "Lucky?"

"Evet, patron?" Omzunu rahatça benim omzuma yasladı.

Kalçalar birbirine daha da yaklaşıyor.

Rahatsız edici derecede yakın.

"En azından evcilmiş gibi davranabilir misin?" diye yorgun bir şekilde soruyorum.

Lucky bana sırtıyor, ama ağaçlara bakmaya başladığında sırtışı ekşiyor ve kayboluyor. Sanki yeşilliklerden başka bir şey görüyormuş gibi.

Ona bakıyorum, sonra başka yere.

Merak etmiyorum. Etmiyorum. O, Jasper ve Eden bütün hafta boyunca birbirlerinden ayrılmadılar ve bu...

Boş göğsümü ovuşturuyorum. Bu beni ilgilendirmez. Zaten düşünecek çok şeyim var ve Eden'ın aşk hayatı beni ilgilendirmiyor. Hiçbir zaman ilgilendirmede.

Ama kendimi "Onların yalnız kalmalarını istemiyor musun?" diye sorarken buluyorum.

Onu sormuyorum. Onu soruyorum. Eğer benimle yanaklarını sıkacaksa, o zaman kişisel sorular alanına girmiş oluruz.

Lucky'yi kıskanç bir tip olarak görmezdim, ama onu daha önce bir ilişkide görmedim. En azından ciddi bir ilişkide.

Sarışın kaşları havaya kalkar ve bana şaşkın bir bakış atar. "Ne? Hayır. Hayır, onlar kendi işlerini yapmalılar. Kitap okumalılar. Düşünceli bir şekilde birbirlerine bakmalılar. Eşleşen kaş çatma çizgileri geliştirmeliler. Sadece..." O, öfkeyle nefes alır ve gözleri tekrar ağaçlara döner. "Bunu evde yapmalılar. Senin

korkutucu hendeğin arkasında. Panik odasında. Tercihen, sadece benim yolunu bildiğim, eski bir bubi tuzaklı labirentin içinde."

Doğru.

"Indiana Jones tarzı mı?" diye sorarım ciddi bir ifadeyle. "Yoksa Pan'ın tarzı mı?"

Bunu düşünür, sonra omuz silker. "Jones, ama David Bowie isterse yol boyunca onun taşaklarını okşayabilir."

Yüzünün yan tarafını inceliyorum. Kayaya ayaklarını endişeyle vuruyor. Bu beni kendi boktan döngümden çıkarıyor.

"Jasper beş yıl önceki adam değil artık, Lucky. Kendini idare edebilir." Boğazım ezilmiş cam gibi hissediyorum, "Eden de edinebilir. Onlar aptal değiller."

Lucky aniden iç geçirir ve bağlı ellerini yüzüne sürer. Parmakları saçlarına gömülür. "*Biliyorum*. Biliyorum. Onlar iyi olacaklar. Onlar iyiler. Sadece..." Saçının uzun telleri topuzundan çıkmış, yan gözle bana bakıyor. Saçına lavanta takılmış, çantasından da lavanta görünüyor. Her yer mor. "Sadece iyi olmalarını istiyorum. Anlıyor musun?"

Eden'in saçlarında da lavanta vardı.

Rüzgar esiyor ve bu mevsim için hava çok sıcak. Başımın etrafında bir sivrisinek daha uçuyor ve ona gözlerimi dikip, bana saldırmaya cesaret etmesini bekliyorum. Saldırıyor ve ben onu ezip geçiyorum.

Ancak ezilmiş küçük vücudu beni hiç de iyi hissettirmiyor. İç geçiriyorum. "Onların bize ihtiyacı yok, Lucky."

Şimdi de Lucky beni inceliyor, sonra birdenbire saçımın arkasına lavanta takıyor, sanki ben bir sütçü kız, o da aşırı hevesli bir ahır çocuğuymuş gibi. Sanki eski komutanı tarafından, yapışkan parmaklı, silahlı bir çocuk gibi bağlanıp bakılmıyormuş gibi.

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum ve o bana yarım bir gülümseme atıyor. Ama mavi gözleri alışılmadık bir şekilde ciddi.

"Hepimiz birbirimize ihtiyacımız var, Dom. Hepimiz."

Ona sertçe bakıyorum, sert cevaplar boğazımda takılıyor.

Bu bana, yaşlı adamımın önünde, sıska on altı yaşındaki Beau ile omuz omuza durup dayak yediğimiz zamanı hatırlatıyor.

Askeri okula kabul edildikten sonraki ilk birkaç hafta zor geçti. Yarı pişmiş elmalı turta kadar yumuşaktı, annesini ve

dünyayı lanetliyordu.

Ben ise çok ciddi, kışına çomak sokulmuş altın çocukydım ve onu düzeltmeyi kendime görev edindim.

Aptalca.

Onun hangi özelliği beni bu kadar sinirlendirdiğini tam olarak bilmiyorum. Belki de sarkık saçlarıydı, ya da sızlanmalarıydı, ya da kız kardeşlerinin onu bıraktıklarında on beş dakika boyunca onunla dalga geçip ona sarılmalarıydı, ya da sadece *bir* yerde yaşamış olmaktan kaynaklanan aptal aksanıydı.

Her neyse, o *benim* sınıfımdaydı, *benim* yurdumdaydı ve çok fazla Yaşadığım katı kurallara uyum sağlamak için yumuşak davranıyordum. Bu yüzden onu dövdüm, kafasını kazıdım ve her gün onu yorarak sonunda sızlanmayı bırakana kadar devam ettim. İki haftadan az bir süre sonra sinirleri bozuldu ve beni masanın üzerine attı.

Kavga ettik.

Burnunu kırdım.

O da bana beyin sarsıntısı geçirdi.

Ve babam kalan öfkesini benim üzerimde çıkarmak istedi.

Müdür bizimle işini bitirdikten sonra, onun ofisinde kanlar içinde ve utanç içinde durduğumu hatırlıyorum, yüzündeki tiksinti ve hayal kırıklığı karşısında o anda ölmek istedim. Protokolü çiğnemek, utanç verici davranışlar, onu utandırmak, kötü örnek olmak ve daha bir sürü şey için bir saatten fazla bizi azarladı ve ben tek bir kelime bile etmedim.

Sonunda Beau'ya olanları anlatmasını emretti.

Ve Beau'nun o sinir bozucu aksanıyla, "Bir kapıya çarptım efendim. Bazen çok sakarımdır" dediğini hatırlıyorum.

Babama. Babama. Albay Slade'e.

Ve hepsi, günlerce hayatını cehenneme çeviren bir pislik için.

O an için, Beau hayatım boyunca sevdiğim tek kişiydi.

Tabii bu, babam için hiçbir şey ifade etmedi. Beau'yu gönderdi ve beni, madalyalarının parıldayan ışığı altında, hayal kırıklığı dolu son sözlerini söylemek için oturtdu.

"Takımın olmadan bir hiçsin, Dominic. İyi bir takım, vasat bir lideri yüceltebilir. İyi bir takım, lider *olmasa* bile işlevini yerine getirir

ama kötü bir lider... kötü bir lider iyi bir ekibi yok eder."

Onur Madalyası, duvarında en parlak şekilde parlıyordu, masasının üzerinde bir hale gibi gururla ve ortada duruyordu.

Ve "Senin vasat olduğunu hep biliyordum Dominic, ama bugün kötü bir lider oldun. Ve bazen, kötü bir liderin yapabileceği en iyi şey uzaklaşmaktır" derken hiç tereddüt etmedi.

Bu sözler kulaklarımda çınıyor, rahatsız edici ve karmakarışık, hiçbir yerden gelmiyor gibi - hiçbir yerden, gerçekten evim diyebileceğim bir yerden. Lucky konuşmaya devam ederken, bağlı ellerini sallayarak bu sözler kulağıma geliyor. O iyi bir adam. İyi bir ekibimiz var.

Bana ihtiyaçları yok.

Eden'in bana ihtiyacı yok.

Alastair'e karşı inanılmazdı, becerikli ve zekiydi. Benim berbat durumumu kurtarmak için kendini alçaltıyordu. Zeki olduğunu biliyordum, ama içinde bulunduğumuz durumdan kurnazca kurtulmasını izlemek çok etkileyiciydi.

Karakterleri iyi değerlendirir.

Mahkumlarla ilgili doğru kararı vermediğimi biliyordu, bu yüzden sorunu kendisi çözdü. Bu konuda çok öfkeli olduğumu biliyordu ve benim tepkime güvenemediği için sesini çıkarmadı.

O da babam gibi benim eksik olduğumu biliyordu.

Şimdi de, tıpkı babam gibi, Lucky'ye hiçbir şey söylemiyorum. Ay batana ve nöbetimiz sona erene kadar, onun her türlü saçmalıklarını dinliyorum.

Bölüm 7

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #76

*Doğa zarar verebilir ya da iyileştirebilir.
Tıpkı yalan söyleyen, kötü kadınlar gibi.*

GECE YAĞMUR YAĞDI. Bugün de tabii ki yine çok sıcak, ama yapış yapış sıcaklık, çamur ve sıırıslıklaı çoraplarım arasında, seyahatin son günü çok zor geçiyor.

Yine de, ıslak çoraplar olsa da olmasa da, grubumuzda en zor zamanı geçiren ben değilim sanırım.

Beau yine havayı savuruyor ve ben kararsız bir şekilde alt dudağımı ısıırıyorum. Etrafına öfkeyle bakıyor, yüzünde derin bir kaş çatma var. Son birkaç gündür, herkesin sivrisineklerden kurtulana kadar kampta sessizce lavanta dağıttım. Dom bile, Lucky ile yaptığı doğaçlama bağlanma — bağlanma mı? — seansından sonra çantasına biraz lavanta koydu.

Ama Beau...

Yüzü, boynu ve hatta ellerinin arkası ateş kırmızısı izlerle kaplı. Yanında, Dom yumruk yemekten kaçınmak için yön değıştiriyor, çenesi gergin.

Echinacea toplamak için eğildiğimde, Beau'nun gözleri bana takılıyor, sonra göz teması kurmadan önce yana kayıyor. Beni hiç görmemiş gibi uzaklaşırken, dalgın dalgın boynunun arkasını kaşıyor.

Uzun zamandır beslenmemiş olan güzel mor çiçekleri köklerinden koparıyorum.

Her şeyi mahvettiğimi biliyorum, ama bu sessiz muamele *sinir bozucu*. konuşmadıkça, ne aramızdaki sorunları ne de Sinners'la olan sorunları çözemeyiz.

konuşmadıkça hiçbir şeyi düzeltemeyiz.

Beau bir *çocuk*. Umarım sivrisinek ısırıklarının tadını çıkarır. Umarım onlar tarafından *sarılır*. Umarım omuzlarının arasına ısırırlar. Poposuna. *Ayak parmaklarının* arasına.

Çamurda oluşturduğum çamurlu yarığı izlerim ve doğrulurum.

Şimdilik bu kadar ekinezya yeter.

İkisini takip ederken topaklanmış kökleri temizliyorum, bir kez daha grubun arkasına düşüyorum, kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalışmadığımı kendime ikna etmeye çalışıyorum. Bristlebrook'a o kadar yaklaştık ki, simgesel yerleri tanıyorum ve ayaklarım istememe rağmen hızlanmaya devam ediyor. Sonra yavaşlıyor. Sonra hızlanıyor.

Berbat durumdayım.

Cyanide'ye gittiğimden beri Jayk'i görmedim, o sivilleri korumak için kalmıştı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı ve iki haftası vardı. Şimdiye kadar kararını vermiş olmalı.

Hızlan.

Tanrım, ya beni istemediğine karar verirse? Ya beni birden fazla kişiyle paylaşma işinin çok fazla *olduğuna* karar verirse ve ben bu korkunç, ruhumu parçalayan mücadelenin değeri olmadığımı düşünürse?

Yavaşla.

Hayır. Jayk'in beni sevdiğini biliyorum. Ona mektup yazdım, *güzel* bir mektuptu.

Beni seçmek zorunda.

Ateş otu filizlerini görünce hızlanıyorum ve onu da toplamak için yön değiştiriyorum, ancak botum çamurlu bir su birikintisine derinlemesine batıyor. Çorabıma sızan kahverengi çamuru görmezden geliyorum — ateş otu harika bir buluntu.

Jayk benim hakkımda ne hissederse hissetsin, çok yakında öğreneceğim.

Yaptığım şeyi duyduğunda fikri değişmezse tabii.

Alçak, karanlık bir kahkaha beni düşüncelerimden koparır ve Jasper'ın dudaklarında hala kahkahanın izleri olduğunu görürüm. Lucky onun yanında yürüyor, başını samimi bir şekilde eğmiş, kalbimi sıkıştıran mutlu, hayran bir gülümsemeyle.

Lucky, Jasper'ın bana verdiği - açıkçası korkutucu - sınırlar listesini doldurmamda bana yardımcı oluyor ve bu sinir bozucu bir deneyim oluyor. *Yedi sayfa uzunluğunda* ve... kapsamlı, sapkınlıklar ve belirli oyuncaklardan düzinelerce eyleme, nasıl hissetmek istediğim veya istemediğim, endişelerim, fobilerim veya tetikleyicilerim, bakım sonrası nasıl olmasını istediğim gibi her şeyi kapsıyor. Birçoğunu Beau ve hatta Jayk ile zaten konuşmuştum, ama konuşmadıklarım da çoktu. Konuşmamıza gerek olmayan birçok şey vardı.

Ve Lucky, tüm bu lanet olası şeyi okurken sırtarak geçirdi.

Her adımda omuzları birlikte hareket ediyor ve Lucky bana bakmak için arkasına dönüyor. Yaprakları şimdi koparmalı mıyım yoksa koparmamalı mıyım diye düşünürken, ona devam etmesi için sinirli bir şekilde elimi sallıyorum. İlgisi çok hoş, ama sonunda birbirimizden 4,5 metre uzakta olmak güzel.

Tokat.

Beau küfür eder ve Dom'un sessizliğini bozup "*Keser* misin?" diye bağırması beni şaşırtır.

Son bir demet ateş otu koparıp sessizce onları takip ediyorum. Sırtları bana dönük, ama Dom seyrek ağaçların arasından döndüğünde, sinirlenerek yüzünün her zamankinden daha solgun olduğunu görüyorum.

"Bu iğrenç uçan asalaklar yüzünden. Beni rahat bırakmıyorlar.

—Beau, havayı tokatlamak üzereyken durur ve Dom'a kaşlarını çatarak bakar. "*Şey*, çorba sandviçi gibi görünüyorsun."

"Sadece vahşi yaşam hakkında sızlanmandan bıktım," der Dom, bir dalın altından geçerek.

Beau'nun kaşları daha da çatılır.

"Dominic." "*Beaumont.*"

Kalbim ezilmiş kağıt gibi burkulur. Aynı kelimeler, ama tuhaf bir şekilde — sanki biri en sevdiği fıkranın sonunu kaçırmış gibi.

"Peki." *Tokat.* "Orospu çocuğu..." Beau zorlukla kendini durdurur. "*Peki.*"

Birkaç dakika sessizce yürürler ve ben dalların üzerinden atlayarak çiçeklerimden birkaç yaprak toplarım ve ileride Jasper ve Lucky'nin düşük sesli mırıldanmalarını dinlerim. Sloane grubun önünden seslenir ve Bristlebrook'a doğru son dönüşü yapmamızı söyler.

"Döndüğümüzde insanlara ne söyleyeceğimizi konuşmalıyız," diye başlar Beau ve ben, alçak sesle söylenen sözleri duyabilmek için cesaretimi toplayarak ona yaklaşıyorum. "Sonra da bir tedarik planı hazırlamamız gerekecek."

"Sen yap."

Beau, Dom için uzun bir çalının ince yapraklarını geri çekiyor. "Hadi, Dom. Kötü bir koşu yaptık. Kendini toparlaman lazım ki durumu düzeltebileyim. Burada bir ekibin var."

Dom duraksar, sonra sessizce, "Bu benim ekibim değil. Artık değil," der.

Bu sözler midemi dondurur.

"Hayır, öyle demek istemedin. Bunu *düzelteceğiz*, sadece bir plana ihtiyacımız var."

Dom tek kelime etmeden yanından geçer ve Beau uzun bir süre onun sırtına bakar, bronzlaşmış çenesi hareket eder. Dom'un peşinden ağır adımlarla yürür ve ben de çalılardan arasından geçerek onu takip ederim. "Sivil halk, Heather'ı geride bıraktığımız için çok kızacak, biliyorsun."

Feverfew yaprakları parmaklarımin arasında buruşuyor. Bitki özü parmaklarıma akıyor ve titrek ellerimle onu siliyorum, çünkü deneyimlerimden biliyorum ki cildim bu hafif tahrişi sevmiyor.

Heather'ın gözlerindeki nefret, hala anılarımdan bana doğru tükürüyor.

Bentley'in paniği.

Tanrım. Red Zone bizimle iletişime geçtiğinde ne yapacağız? Cyanide'ye geri dönemeyiz. Onları da alamayız, şu anki durumumuzda. Onlardan daha kötü durumdayız.

Ama bu yine de bizim hatamız.

Benim karışıklığım.

Ya Alastair hala onlara sorun çıkarıyorsa? Onlardan daha ne kadar talep edecek?

Dom'un sakinliği sarsılmıyor, ama Beau'ya baktığında, bunun aldatıcı olduğunu görebiliyorum. Durgun yüzeyin altında ölümcül yüzgeçler ve kırbaç gibi kuyruklar.

"Heather, kötü liderlik ve yanlış kararlar yüzünden hepimizin yerine suçlanıyor. Silahlarımızın çoğunu kaybettik. Hava değişecek ve bizi idare edecek kadar erzakımız yok. Hepimiz açlıktan öleceğiz." Sözler bir ilmek gibi asılı kalır. "Onlara bir şey söylemek mi istiyorsun? Bunu söyle."

Beau, Dom'a tedirgin bir şekilde bakar.

"Belki de... başka bir şekilde ifade ederim." Dom'un omzunu tutar ve onu durdurur. "Hey, cidden, berbat görünüyorsun."

Dom başını geriye eğdi. "Sadece başım ağrıyor. Senin lanet aksanın yüzünden."

Dikenli çalıların yanında durup, onları aktif olarak takip etmiyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum. Ama sesindeki rahatsızlık hissi, onu kontrol etmek için parmaklarımı kaşındırıyor.

Beau benden önce davranır.

"Yeterince su içtin mi?" Sırt çantasından matarasını çıkarır.

Dom elinin içini kaşlarının arasına bastırır. "Vaaz verme, *doktor*. Bunu daha önce de duydum."

Beau yine de matarasını Dom'un boş eline tutuşturur. "En yaygın nedenlerden biri..."

"Ben susuz değilim, pislik. Lanet suyumu içtim." Matara Beau'ya geri vermeye çalışır.

Beau almaz. "Sinners tüm ilaçlarımı çaldı, elimizde olan tek şey bu. İç şunu, prenses."

Boğazımı temizledim. "Yardım edebilirim."

İki kafa aynı anda kalkar ve ben ayaklarımın üzerinde sallanırım. Onları çalılardan gözetlediğimi saklamamın imkânı yoktur.

Dom çenesini sıkarak yürümeye devam eder. "Ben iyiyim."

Kesik kesik sesi canımı yakar, ama ben "Öyle değilsin" diye patlarım.

Adımları sendeliyor, kaslı vücudu geriliyor ve sesim kısılıyor, daha yumuşak bir sesle ekliyorum, "İyi değilsiniz, efendim. Lütfen size yardım etmeme izin verin."

Dom çok yavaşça dönüp bana bakar ve gözleri benimkilerle buluşur. Gözlerinin gücüyle ağzım kurur. Sanki akan lavın çarpması gibidir, şiddetli, sıcak ve parlak altın rengi.

Tanrım. Ona yine *efendim* dedim! Neyim *var* benim? Adam acı çekiyor. *Ağzımı kapatmam* lazım.

Beau'nun bakışları ikimiz arasında gidip gelir, kaşları karışıklıkla çatılır.

Sonra yine gözlerimden kaçarak ensesini ovuşturur.

Onlar bunun yerine elimdeki çiçeklere konuyorlar. "O nedir?"

"Ateş otu." Dikkatlerinin başka yöne çekilmesine minnettar olarak, keskin dikenleri umursamadan çalılıkların arasında sendeleyerek ilerledim — etrafta zaten yeterince diken vardı — ve ona göstermek için önünde durdum. "Baş ağrısına çok iyi gelir, ama çiğ yapraklarını yiyemez. Ağzında yaralar oluşur. Bristlebrook'a döndüğümüzde ona çay yapabilirim."

"Ama bu ne? Bu bitkisel ilaçların çoğunun yan etkileri var, Eden. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Beau'nun beyaz dişleri alt dudağını ısıyor ve ben, geldiğimde dişlerinin derimi nasıl deldiğini unutmaya çalışıyorum.

Gözlerimi kırıştıtarak, kırılmış bir şekilde, "Ona zarar verecek bir şey vermeyeceğim. Tabii alerjisi yoksa..."

"Alerjisi olmadığını nereden biliyorsun?" Sesi boğuk ve sinirliydi. Bronzlaşmış, kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bristlebrook'ta hala gerçek ilaçlarımız var. Çok tatlılar, ama çiçeklerini kaldırabilirsin, tatlım."

Dom'un gergin ifadesi acımasız bir hal alır. "Yeter yeter, Beau."

Tokat.

Beau küfür altında ağzının söylüyor, somurtarak
etrafında kendini etrafında

Tatlı mı? Ooh. Bu adam!

Beau'ya öfkeyle bakıyorum, çünkü onun şefkatli küçümsemesi içimdeki her şeyi tahriş ediyor ve kızdırıyor. Bir neşter gibi zayıf noktalarımı delip geçiyor.

Ama artık her şey farklı. *Ben* de farklıyım.

Anlaşmamızı bozduğumda bir şey tohumlandı ve ben büyüdükçe, karşı koyduğumda, sesimi yükselttiğimde kök saldı. Aynı şey beni Cyanide'de ayakta tuttu ve şimdi inatla suçluluk duygumla çatışıyor ve içimdeki tüm o hassas noktaları güçlendiriyor.

Hatalarım için özür diledim ve telafi edeceğim, ama ondan bunu hak etmiyorum. Artık kimsenin duygusal kum torbası değilim. Benimle bir sorunu varsa, onu tekmeliyor ve bağırıyor olsa bile, yetişkinlere yakışır bir konuşma yapması için onu zorlamam gerekse bile, sözlerini kullanması gerekir.

Eğer yapmazsa, kıyafetlerine şekerli su sıkıp sivrisineklerin onu yemesine izin vereceğim.

"Modern tıbbıa sonsuza kadar güvenemeyiz, Beau. Eninde sonunda bitecek. Her şeyin son kullanma tarihi geçecek. Ya da kullanılacak. Ya da çalınacak." Ayaklarımla yere vurmaktan kaçınıyorum. Bir hanımefendi gibi. Ve bir hanımefendi gibi, "Belki de bir kez olsun her zaman haklı olmadığını düşünmelisin!" diye tıslıyorum.

Baş ağrısı olan kendisiymiş gibi başını ovuşturuyor. "Ağız yaraları mı, Eden? Harika. Söylesene, onun acı çekmesini mi *istiyorsun*?"

Öfke damarlarımdan fışkırıyor. "Hayır, seni küçümseyen..."

Dom'un eli yüzünden düşer ve ikimize de sert bir bakış atar. "Kesin şunu ikiniz de, ben *iyiyim*. Çıkın dışarı."

İkimiz de ona döneriz. "*İyi değilsin*."

Beau ile aynı anda ağızımı kapatırım, sözlerimiz ağaçların arasında yankılanır. Gerilirim ve Beau'nun da aynı şeyi yaptığını hissederim. Sıcak ve ağır bir şekilde omzuma bastırır ve yan yana durduğumuzu fark ederim.

Ona bakamıyorum.

Bir haftadır bana dokunmadı ve bu bile, bu acınası, cildimin hafifçe okşama hareketi bile, öfkemi saniyeler içinde yutuyor. Acı veren ve yalnızlık hissettiren bir şeye dönüşüyor. Haftalarca onun kokusuna boğulup her gece konuştuğundan sonra, aramızdaki bu mesafe *yanlış*.

Beau da bana bakmıyor, bu yüzden onun sıcaklığını görmezden gelmeye ve Dom'a odaklanmaya çalışıyorum.

En azından onun konusunda hemfikiriz.

Dom taş gibi bir yüzle, bize karşı duruyor. Bugün farklı. Mizahının her nazik kıvrımı sertleşmiş ve göstermeye başladığı güç yeni bir kabukla kaplanmış. Dom çok gururludur

—her zaman çok gururluydu—ama bu yeni savunma mekanizmasını aşmak imkansız görünüyor.

Onun sert, incinmez ağzının çizgisine odaklanıyorum ve aniden ağlamak istiyorum.

Beau'nun eli tereddütle belime dokunduğunda boğazımın derinliklerinde yakıcı bir yumru oluşur. "Çiçek çayından içmelisin. Belki... belki o yardımcı *olabilir*."

Sesi boğuk, aniden belirsizleşir ve ben boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalırım.

Bu, onun acısından daha mı iyi? Dom'un acımasız liderlik rolüne geri dönmesi, kibirli ve uzlaşmaz olması... ve benden nefret etmesi?

Eskisi gibi beni ezip geçecek mi, yoluna çıkan her yumuşak engeli ezip geçen bir tank gibi?

Belki de bu daha iyidir. Onun kanamasını izlemektense, onun için acı çekmeyi tercih ederim.

"Bu yardımcı sana size efendim. Lütfen bana bana size size fısıldadım fısıldıyorum, onun her şeyi duyması için çaresizce.

O ciddi ağız, reddederek sertleşir.

Kalbim sıkışır ve titreyen parmak uçlarım sert köşeyi okşar.

Tam o anda orman sağır edici bir gürültüyle patlar.

Bölüm 8

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #8

Önce ateş et.

Sert kollara çekiliyorum ve orman başımı döndürüyor, etrafımızdaki kaosla titriyor. Kafam hala dönüyor, Dom'un üzerimde çömeldiğini, tüfeğini çekip hazır olduğunu fark ediyorum. Beau hala açık alanda, silahı havada ve her yönden boğuk çığlıklar geliyor.

"Bu da neydi böyle?" Ava önümüzden bağırıyor. Katherine,

"Bomba mıydı?" diye soruyor.

Uzak sağımızda başka bir patlama sesi duyulur ve Beau ile Dom ikisi de o yöne dönerler. Titreyen ellerimle boynumdan düşen gözlüklerimi alıp takarım. O anda bile, herhangi bir tehlike görmüyorum.

"İyi misin?" Dom'un bacaklarının arasından kendimi yukarı iterek, kalbim boğazıma kadar çıkmış halde onu inceliyorum. Hâlâ ter ve kirle kaplı, ama üzerinde hiçbir iz göremiyorum.

O, okunaksız bir ifadeyle bana bakıyor. "Hala iyiyim, Eden."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Beau geriye bakar, kaşları arasında acil bir ifade vardır.

"Bristlebrook. Biri tuzak tellerini tetiklemiş."

Bristlebrook mu? Kalbim

durdu. Jayk Bristlebrook'ta.

Dom silahının ucunu indirir. "Oraya hemen adam lazım

."

Beau, sanki az önce okul çocukları gibi tartışmamışlar gibi bir kez başını sallar.

İleride, Sloane emir bekliyor. Dom düdüğünü dudaklarına götürür. Düdük keskin bir ses çıkarır ve birkaç saniye sonra, ölmekte olan yaprakların üzerinde botların çıtırtıları duyulur.

Aniden, ormanda hızlı ve şiddetli silah sesleri yankılanır ve nefesim hızlanır. Jayk ateş ediyor olmalı. Ateş etmekte çok hızlıdır. Neredeyse kesinlikle bir şey değildir. Belki de mülke çok yakın kayan bir geyik.

Beau'nun gözleri bana kayar ve günlerdir ilk kez endişeyle bulanıklaşır. "Kalk tatlım, gitmemiz gerek. Kimse destek gerekmedikçe öyle ateş etmez."

Karanlık ve kasvetli bir ifadeyle Dom ağaçlara doğru yürümeye başlar. "Ya da sorun onlarsa."

Jayk değil.

Ayağa kalkıp onun peşinden koşuyorum, midem ağzıma geliyor. Yine mi? Bir an için ağaçlar dumanla kaplanıyor ve ahırın siyah ve turuncu renkte parladığını izliyorum.

Korku nefes almayı zorlaştırır. Jayk için değil. Yapamıyorum. Yine olmaz.

İkinci bir silah sesi önümde patlar, düzensiz kalp atışlarımla birlikte gümbür gümbür yankılanır ve Jayk'in ahırının alevlere teslim olduğunu hatırlamaya çalışırken, Lucky'nin sesi havayı yırtar.

"Eden?"

Sertçe durup çılgınca arkama bakıyorum, ama hızlı silah sesleri sesi yutuyor. Nereden geldiğini anlayamıyorum, ama sesi *çok sert* geliyor. Zaten gergin; daha fazlasını kaldıramaz.

Onu en son gördüğüm yöne doğru birkaç adım geri atıyorum ve Beau küfrediyor. "Lucky!"

"Eden? Eden, neredesin? Cevap ver lanet olası!" Lucky'nin korkusu beni parçalıyor, daha fazla silah sesi havaya panik yayıyor.

Dom tereddüt eder, erimiş bakışları benimle yankılanan çatışma arasında gidip gelir. "Eden, *git*. O kendi başının çaresine bakabilir."

Hayır. Başa çıkamaz.

"*Şanslı* mı?" diye tekrar sesleniyorum.

Beau bana doğru yürür ve belimden tutar, ama ben onu itip, yeşilliği arar. çok gürültülü. Her yerde

her yerde hareket var. Onların *durup* nefes almalarına ihtiyacım var, *düşünmem* lazım ve...

Aniden silah sesleri tamamen kesildi.

Cevap veren sessizlik gürültüydü.

Yapraklar etrafımızda hareketsizce düşerken, tüylerim diken diken oluyor ve Beau endişeyle çenesini sıkıyor.

"Lucien, belki de Dominic'i dinlemeliyiz..."

Gerginliğim bir anda yok olur ve kalbim rahatlar.

"Şu anda beni deneme bile, Jasper. Silahını kaldır ve saat beş yönüne ateş et," der Lucky sertçe.

Yaklaştı mı? Sesi daha yakın geliyor. Beau beni tekrar çekiyor ama Lucky'yi hala göremiyorum. Grubumuz ağaçların arasından görünmeye başlıyor ve Dom'un çığlık atan ısılgı onları hızlanmaya teşvik ediyor. Onlar bizi geçerken "Bristlebrook'a doğru batıya", "siper alın" ve "ateş etmeyin, sadece emir verildiğinde ateş edin" gibi emirler yağıdırıyor.

Beau'nun elinden tekrar kurtulup, altın sarısı bir ışık parlaması için gözlerimi kısıyorum. "Lucky?"

"Eden?" Bu sefer sesinde keskin bir rahatlama var.

Lucky bir an sonra çalılıkların arasından çıkar, gözleri korkudan kararmıştır. Beni görünce silahının namlusunu toprağa indirir ve belinden eğilerek nefes alır. "Siktir. *Siktir*."

Ona doğru koşarım ve o beni şiddetli bir kucaklamaya alır. "Seni göremedim. Orada değildin ve..."

"Biliyorum. Ben iyiyim. Beni yakaladılar. Biz iyiyiz," diye fısıldıyorum ona.

Soğuk bir el kolumu sıkıyor ve başımı kaldırıp Jasper'ın yoğun bakışlarını görüyorum.

"Eden, Lucky'nin yanında kal. Lucky, arkayı koru, bizim arkamızı kollayacaksın. Diğerleri, *hareket edin*," diye bağırır Dom.

Ağaçların arasından hızla geçerler ve Lucky, onun önünde koşabilmem için bana yeterince mesafe bırakır. Artık silahım yok, Sinners bizi Cyanide'in dışında tek bir silahla bıraktığından beri, ama küçük bıçağım avucumda sıkışmış durumda ve iblisim uyanmaya başlıyor.

Jayk'in üzerinde tek bir çizik bile varsa, bir sonraki çorbam için gözlerini oyacağım.

Düşüncelerim öfkeli, korku dolu bir karmaşa ve hiçbirini anlamlandıramıyorum. *Hiç* mantıklı gelmiyor. Sinners'ı Cyanide'de bıraktık. Alastair bu kadar çabuk buraya gelmiş olamaz ve neden gelsin ki?

Bir an için, sanki daha önceki düşüncelerim onları çağırmış gibi, Red Zone olup olmadığını merak ediyorum ve onlar, bizim yarattığımız soruna bir çözüm talep etmek için çoktan buraya gelmişler gibi, ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez onu kafamdan silip atıyorum. Onların bizden önce gelmiş olmaları da imkansız.

Öyleyse bize saldıran kim?

Lucky yavaşlamaya başlar ve bize de onu takip etmemiz için ısıklıkalar. Jasper yanımda kalır, yüzü kış kadar soğuk ve karardır.

Önümüzde, yarılmış, tahrip olmuş toprak yerden dökülüyor. Ağaçlar, kararmış gövdeleri ve eksik parçalarıyla gelişigüzel yığınlar halinde devrilmiş, önümüzde yuvarlak patlama izleri kabukları yaralamış.

Ağaçların yanında oklar saçılmış, ben de alacakaranlıkta gözlerimi kısıyorum.

Oklar Bristlebrook'u işaret ediyor. Oklar Valkyrie'lerin burada olduğunu gösteriyor. " 'da kalın ve 'ın arkasında kalın siper alın mümkün olduğunca Lucky mırıldanır.

Grubumuz bu tavsiyeyi takip ediyor gibi görünüyor. İster içgüdüsel olarak, ister talimatla ya da eğitimle olsun, Jennifer ve Sara neredeyse yoğun bir çalılağa doğru sürünüyorlar. Ava çürümüş, yok olmuş bir kütüğün arkasında çömelmiş, Sloane ise onun yanında. Katherine ve Jo ise daha geride, sol uçta dolaşıyorlar.

Dom ve Beau, birkaç metre önümüzde, alçak sesle tartışıyorlar. Dom, Jennifer ve Sara'ya işaret etmek için durur... Patlama alanını dolaşmak için mi? Tam emin değilim ve eğitimimde onların kısaltmalarını öğrenecek kadar ilerleyemediğim için bir anlığına kendime kızarım. Jennifer öğrenmiştir ve o ve Sara yön değiştirirler.

Dom bize bakar ve Lucky'ye keskin bir hareket yapar. Lucky başını sallar ve Dom tekrar hareket yapar, gözleri bir haftadır onda görmediğim kadar canlıdır.

"O benimle, Lucien," diye başlar Jasper ve Lucky'nin çenesi sertleşir.

"İkinizi de yakaladım, tam burada. *Güvendesiniz*." Jasper'a sert ve soğuk bir bakış atar. O gerginlik geri dönmüştür, kırılğan ve keskin bir şeye dönüşmüştür. "Sen olmadan hiçbir yere gitmiyorum. O da siktirip gidebilir."

Dom'a bakarım, sabırsızlığını, hayal kırıklığını hissedirim. "Lucky..."

Lucky, Dom'a orta parmağını göstererek sözünü bitirir, ama bakışları çoktan etrafımızdaki ağaçları endişeyle takip etmeye başlamıştır.

Dom bu harekete bakıyor ve ben onun içindeki ateşin yavaşça söndüğünü izliyorum. Sonra kendine başını sallıyor ve yüzü yine aynı taş gibi sakinliğe bürünüyor.

"Sorun yok, Eden," diye fısıldar Lucky, ben Dom'un ifadesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamaya çalışırken. "Sadece başını eğ, tamam mı?"

Beau tartışmaya devam eder. Buradan tek kelime bile duyamıyorum, ama Dom başka bir şey söylemez. Bakışları silahına düşer. Çok geçmeden Beau tiksinti dolu bir ifadeyle ellerini havaya kaldırır ve...

Kanım donar.

Beau, kalın, devrilmiş bir meşe ağacının üzerine tırmanıyor, tamamen açıkta.

Saklandığım yerden kalkmaya çalışıyorum ama Jasper boğazımdan yakalayıp beni tekrar göğsüne çekiyor. Kulağıma fısıldıyor: "Korkarım burada kalacaksın, sevgili kızım. Sana oldukça bağlandım."

Eminim şaka olarak söylemiştir, ama ifşa olmanın olabileceği anlamına *anlamına* anlamına Beau ise yaparken bir bir insan hedefinin mükemmel bir taklidini yaparken, kalbim durmak üzere. Beau, Dom'a yukarıdan bakıyor ve ben Dom'un harekete geçmesini, kontrolü ele almasını bekliyorum, ama o... yapmıyor. Hala silahına bakıyor—somurtkan, karanlık ve kararlı. Bekliyor.

Beau ona sabırsız bir bakış atar, sonra dikkatini tekrar ağaçlara çevirir. Tüfeğini gevşek, aldatıcı bir şekilde tutarken, "Bence kendini tanıtsan iyi olur, yabancı" der.

Bir mermi havayı yırtar ve ben, mermi onun başının üstündeki bir ağaca çarparak kabuğunda şiddetli bir delik açarken çığlık atmamak için kendimi zor tutarım. Beau hiç irkilmez. Bunun yerine, ateş edilen yöne doğru döner.

"Ne halt ediyor bu?" diye fısıldarım.

"Onların yerini tespit ediyor," der Lucky dalgın bir şekilde, merminin gittiği yöne doğru eğilerek. "Böylece diğerleri arkadan yaklaşabilir."

"Bunu yapmayı biliyorlar mı?" Jasper sorar ve Lucky, tüfeğini kaldırarak öne doğru ilerlemeden önce ona suçlu ve gergin bir bakış atar.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Dom'un Lucky'nin gitmesini istemesinin nedeni bu: Beau'yu korumak için.

Ama o burada. Beni koruyor.

"Lucky..." titrek bir sesle fısıldarım.

Lucky cevap veremeden, sert, tiz bir ses merminin peşinden gider.

"Vay vay, bir başka taşralı daha bulduk. Misafirleri evine her zaman patlayıcılarla mı karşılıyorsun? Ve *oklarla* mı?"

Aksanı boğucu derecede kalın.

Soruya homurtular ve ısıklar eşlik ediyor ve kaslarım taş gibi geriliyor. Burada bir terslik var; bu Sinners'a benzemiyor.

Yabancıнын şikayetine hızlı bir cevap olarak, sesin geldiği yerin yakınındaki bir ağaca bir ok saplanır. Kalbim şiddetle atar. *Evet!*

Belki bizimkiler askeri eğitim almamış olabilir, ama akılları var.

"Kim olduğunuzu söyleyin, yoksa o tuzak telleri en küçük sorunuz olacak," diye Beau rahatça cevap veriyor.

Onları *tehdit mi ediyor?* Acil bir durum damarlarımdan geçiyor. Beau'nun o ağaca çarpıp, mükemmel yüzünü parçalayan şiddetli, kanlı bir delik açıldığı görüntüler aklımı dolduruyor.

Eğil. Eğil, eğil, *eğil*. Onu *öldüreceğim* onu öldüreceğim.

Jasper kollarıyla beni sıkıca sarıyor. "O iyi olacak, tatlı kız."

"*Vurulmuş* olabilir."

Lucky bana hızlıca bir bakış attı. "Üzerinde koruyucu giysisi var. En kötüsünü o engeller."

"Peki ya kafasından vurulursa?" diye soruyorum tatlı bir sesle, ama sesim alaycı bir tonu tutamayacak kadar titriyor.

Lucky bana bir gamze gösterir. "Evet, o zaman durum kötü olur."

Yabancı adamın çekik sesi tekrar yükseldiğinde Jasper'ın eli küfür eden ağzımı kapatır. Öfke, sıcak ve parlak, sözlerinden fışkırır.

"Bizi buraya davet ediyorsun, bizi havaya uçurmaya çalışıyorsun ve bana kim olduğumu söylememi mi istiyorsun? *Sen kimsin* lan? Şu anda gözlerinin arasına bir kurşun sıkmamam için bana tek bir iyi neden söyle."

"Siktir," diye küfür eder Lucky, sırtışı kaybolur.

Beau'ya doğru adım atar, tüfeğini kaldırır, sonra durup endişeyle bana ve Jasper'a bakar.

Dudaklarım uyuşur ve Jasper'ın ağzımı tutan eli acı vermeye başlar.

Dom hareketsiz duruyor, tüfeğine sanki dünyanın sırlarını barındırıyor gibi bakıyor.

Lucky'nin parçalanmış bakışlarıyla karşılaşırım.

Git, diye içimden yalvarıyorum. *Ben de ona ihtiyacım var. Ona yardım et.*

Beau havaya ateş eder ve ani patlama ile Jasper'ın kollarından neredeyse koparım. Bıçağımın sapı avucuma acı verici bir şekilde batar, ama bu iyi bir acıdır. Onlar ona dikkat etmezlerse, ben ederim. Artık bunu yapabileceğimi biliyorum. Onun için, Heather için ve *kendim* için daha önce öldürdüm. Artık kemiklerime kadar kırmızıya boyandım.

Gerekirse hepsini öldürürüm.

"Bırak çalışsınlar, Eden. Onlara güven. Biliyorum bu imkansız, ama onlara güven," Jasper, ikna etmekle emretmek arasında bir yerde ısrar ediyor.

Güven. Adam kurbanlık *kuzu* gibi açık alanda duruyor. Saldırganları tanımıyorum. Onları kandıramam, zehirleyemem ya da bu durumdan kurtulmak için ikna edemem.

Bu tamamen başka bir satranç tahtası.

Lucky'ye gözlerimden yaşlar akarak bakıyorum ve o da dikkatini ağaçlara çeviriyor, sıkı sakalının altında çenesini sıkarak utançla. Beau'ya yardım etmek için kıpırdamıyor.

"Seni buraya davet mi ettik?" Beau şüpheyile soruyor. "Yanılıyorsun, yabancı. Burası bizim evimiz ve bu günlerde yabancılara pek sıcak bakmıyoruz. Bunu resmi olarak davetinin iptal edildiği olarak kabul et."

Sıcak havayı keskin bir sessizlik kaplar.

Lucky küfürler savurur ve tüfeğini garip sesin geldiği yöne doğrultur, ama buradan bir faydası olmaz. Beau ve Dom'dan çok uzaktayız. Bu insanlara nişan alması imkansız.

Jasper ağzımı bırakıp beni çömelme pozisyonuna getirir. "Hazır ol," diye mırıldanır.

Dom, solgun ve öfkeli bir şekilde başını sallar, hâlâ Beau'nun üzerinde durduğu meşe ağacının arkasında çömelmiş durumdadır. Lucky'ye uzun bir süre bakar, sonra cebinden düdüğü çıkarır ve dudaklarına götürür.

Altın rengi gözleri benimkilerle buluşur, aradaki mesafeyi kapatır.

"Biraz terbiye öğrenmen lazım," diye soğuk bir ses Beau'ya cevap verir.

Koş, Dom bana dudaklarıyla söyler.

Ayaklarımın ucuna basarak hareket etmeye hazır hale gelirim. "Durun! *Durun*, sizi aptal pislikler!"

Dom düdüğü çalar.

Çığlıklar, çılgınlık ve silah sesleri patlayan balonlar gibi havayı doldurmaya başlar. Jasper'a sarılıp, Beau'nun kıvrıldığını, Dom'un yanına ağır bir gürültüyle düştüğünü ve sonra geri dönüp meşe ağacının üzerine eğilerek saldırganlara ateş ettiğini izlerim.

Hâlâ saklandığı yerden Dom, Beau'ya sertçe bakıyor, sonra küfredip yanına atlayarak çatışmaya katılıyor. Kurşunlar, düşmüş ağaçların üzerine, sonra da onları geçip etrafımızdaki ormana patlıyor. Bir tanesi Jasper ve benim yanımdan geçip gidiyor.

"Siktir!" Lucky küfrederek ileri koşar.

Bir mermi kafasının yanından geçer, o da yön değiştirir, sonra gevşek yaprakların üzerinde kayarak Beau'nun diğer tarafına ulaşır. O da ateş etmeye başlar.

Jasper beni ters yönde çekmeye başlar. "Beynin bok mu oldu? Dur!"

Kısa, kulakları sağır eden bir ıslık sesi duyulur, ama nefesimi kesen o sestir.

"*Jayk*." Jasper'ın çantasını tutup, onun çekmesine karşı direniyorum. "Durmamızı istiyor."

Jasper beni çekmeyi bırakır ve yüzümü dikkatle inceler. Kafasını eğip dinler ve o asi gece yarısı rengi saçları alnına düşer.

"Emin misin ki..."

"Sik yalayan piç kurusu *orospu* çocukları! *Durun!*" diye bağıırır ses.

Jasper iç çeker, sonra bana hızlıca başını sallar.

Diğerlerine soru dolu bir bakış attım ve o tekrar başını salladı, elini gevşetti. Onlara doğru ilerledi, ama ben onu aşağı doğru çektim, ta ki ikimiz de çürümüş yapraklar ve nemli çamurda sürünene kadar.

"Ah! Siktir!" Bu ses daha tiz... Jennifer olabilir mi? "Siktir, *siktir*."

Beau geri çekilir, meşe ağacının arkasına düşer ve küfür eder. Beni ve Jasper'ı görür ve tıslar, "Ne halt ediyorsun sen?" "Jayk! Durmalısın!"

diye fısıldayarak bağıırırım. Dallar sürünürken kollarımı çiziyor kollarımı çiziyor ve ben kir ve yapraklarla kaplıyım.

Beau anlamamış gibi bana gözlerini kısarak bakar. Yanında, Dom her vuruşta sırtını esnetir.

"Doktor? Biraz yardım eder misin?" Jennifer'ın bulunduğu yönden başka biri gergin bir şekilde bağıırır. Sara onunla birlikteydi. Sara olmalı.

"O bir *kadın* mıydı?" diye bir erkek sesi başka bir yerden geliyor.

"Burada bir sürü kadın var, evlat. Gel de merhaba de! selam ver!"

Jasper boğazından şaşkın bir ses çıkarır ve Ethel'in gıcırtilı sesini tanımam bir saniye sürer.

Jasper ve ben sonunda meşe ağacına ulaşırız. Lucky geri çekilir, bizi bu kadar yakın görünce yüzü bembeyaz olur, ama Dom ateş etmeye devam eder. Ormanda barut ve adrenalin gibi tuhaf bir koku vardır.

Beau yine küfür eder ve tüfeğini omzuna asar. Hızla içi boş ilk yardım çantasını kontrol eder, sonra gözleri benimkilere bakar. "Jen'e yardım etmeliyim." Sonra Jasper'a bakar, gözleri bana bu ormanda geçirdiğim her ölümcül soğuk geceyi hatırlatır. "Onu güvenli bir yere götür. Hemen."

Hayal kırıklığıyla yanarak kolunu tutuyorum. "Beau, *beni dinle*. Bir kez olsun, lütfen, sen..."

"DUR!" Jayk bağıırır ve bu sefer eşlik eden ıslık sesi, silah sesleri azalmaya başlayana ve Dom bile silahını meşe ağacının arkasına çekip siperin arkasına saklanana kadar devam eder.

Ardından gelen sessizliği sadece Jennifer'ın acı dolu nefesleri bozar. Beau tereddüt eder, hala ona yetişmek için çömelmiş durumdadır.

"Reapers mı?" Jayk, sesi bir örs gibi, bağıırır ve Beau, onu tanıdığı için gözlerini kapatır.

Reapers kimdir?

Bir anlık sessizlik olur, sonra, "Vay vay vay. Kralın ta kendisi. Sonunda ortaya çıkmaya karar verdin, ha?"

"Jayk?" Sloane'ın uzak, inanamayan sesi endişelerimi biraz yatıştırır. "Bu pislikleri *sen mi* davet ettin?"

"*Buraya* gelmemeleri gerekiyordu!"

Sert bir ses - bir Reaper'ın mı? - araya girer. "Bir adamla anlaşma yapacaksam, bunu onun yüzüne karşı yaparım. Adam adama, Tanrı'nın istediği gibi."

Kaşlarıımı çattım. Anlaşma mı? Tanrım. Jayk ne tür bir anlaşma yaptı? Ve kiminle?

?

Jasper benim endişeli bakışımı paylaşıyor, ama Dom... Dom'un çenesi sıkı sıkıya kapalı. Gözlerime tekrar bakıyor ve bakışlarını üzerimde tutuyor.

Ama sessiz kalır.

Gözlerimi ona dikiyorum.

Jayk'in sesi hırçınlaşır. "Bizi nasıl buldun, Sawyer? Sen..."

"Sorumlu siz misiniz, King? Yoksa şuradaki şık Bay Southern mı? Kimsenin zamanımı boşa harcamasına izin vermem. Bu karışıklığın telafisini isteyeceğimize emin olabilirsiniz," diye karşılık verir Sawyer.

Gözlerim Dom'un gözlerine kilitlenir.

O, neredeyse bir uyarı gibi, başını hafifçe sallar ve sonunda anlarım. Neden bu kadar sessiz kaldığını, neden eve kadar olan yol boyunca Beau'nun liderlik etmesine izin verdiğini. Eski haline dönmeyecek.

Bunu yapabileceğini hiç sanmıyor.

Ayağa fırlıyorum ve ona sert bir bakış atarak ısrar ediyorum, "Dom kaptan." Tam o sırada Jayk kendinden emin bir şekilde, "*Ben* sorumluyum," diyor.

Gözlerim büyür ve Beau beni meşe ağacının arkasına geri çeker. Jayk az önce... dedi mi?

"Vur! Kadınlar var!" diye heyecanla bağıırır biri. "O haklıymış!"

Kaşlarımı çattım.

"Peki, hangisi? Buradaki King mi, yoksa bu Dom denen adam mı?"
Kimse bir şey söylemeyince Sawyer sorar.

Jasper, Lucky onu delik var mı diye kontrol ederken, gözleri gölgeli mezarlar gibi Dom'u izliyor. Beau'nun kalbi sırtımda güm güm atıyor, ama ben Dom'dan gözlerimi ayırmıyorum. Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve kalbim boşalırken tekrar başımı sallıyorum.

Yapma.

Bu sefer, Dom'un gözleri önce kayıyor.

"Dom," diye fısıldıyorum.

Kafasını sallar ve hareket etmek ona acı veriyormuş gibi yavaşça ayağa kalkar. Ama sonunda konuştuğunda sesi emin ve gürültülü. "Jayk sorumlu. Dom resmi olarak istifa etti."

Bölüm 9

Jaykob

HAYATTA KALMA İPUCU #216

Diplomatik çözümlerde kurşunlar kullanılmaz.

SİKİM. Siktiğimin siktiğimin *siktiğimin siktiğimin* siktiğimin siktiğimin siktiğimin
"Mermi getirmeyi mi unuttun?" Kasey şüpheyle fısıldıyor. "Senin işin bu değil miydi?"

Ona sert bir bakış atarken, anahtarımın yanında yedek şarjör saklamışım gibi alet kemerimi okşuyorum. Hiçbir şey yok. Tabii ki hiçbir şey yok. Sadece tüfeğim var.

Hidroelektrik santralini kontrol ediyorduk, onu yükseltebilir miyiz diye bakıyorduk, tam o sırada Jada McMansion'dan fırlayıp kameralarda yaklaşan adamlar gördüğünü bağırmaya başladı. Herkes pozisyonlarını alırken orman 4 Temmuz gibi patladı, ama ben aptal herif, eşyalarımı yanıma almamıştım.

Yeni doğmuş bir bebek gibi çıplaktım.

"Hangisi? King mi, yoksa Dom mu?" Sawyer, iki hafta önce telsizle aradığım aynı kendini beğenmiş Reaper pisliliği, seslendi.

Bizi nasıl buldular? Kaptan Dickwad çılgına dönecek.

Kasey'nin yanında duran Jada bana gergin bir bakış attı. O da silahsızdı.

En azından ateş kesildi.

Kasey omzuma arı sokması gibi bir yumruk atıyor. "Dostum! Mermi getirmek Asker 101 gibi bir şey! Öleceğiz. Seni insan kalkanı olarak kullanacağım."

Düşünmeye çalışırken elimi başımın üstüne koyuyorum. "Sakin ol. Onlarla konuşacağım." O yüzünü buruşturuyor, ben de kaşlarımı çatıyorum. "Konuşabilirim!"

Kasey ve Jada birbirlerine bakiştılar ve Kasey nazikçe ekledi, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Geçen seferki gibi mi olacak?" Geçen sefer.

Siktir *lan*.

O telsiz görüşmesi tam bir felaketti.

Ben ayağa . "Konuşuyorlar konuşuyorlar, konuşuyorlar konuşuyorlar. Bir bir şey istiyorlar."

Eğer bir şey istiyorlarsa, belki de bir anlaşma yapılabilir.

Sadece Dom'un iki saniye olsun her şeyi biliyormuş gibi davranmayı bırakması lazım. Son iki haftada çok şey değişti ve o neler olup bittiğinden habersiz. Onu yeni düzene alıştırmam lazım. Ama bunu savaşın ortasında mı yapacağım? Komutanın, kafasında parlayan tek bir ışık olan tek kişiymiş gibi davranmasını engellemek asla mümkün olmayacak. Dom'un soğuk, ölü kontrolünü elinden almak için mücadele etmem gerekecek...

"Jayk sorumlu." Kaptanın sesi ormanda yankılanırken başım onun sesine doğru çevrilir. "Dom resmi olarak istifa etti."

Kaşlarımı çattım.

Bu ne tür bir saçma oyun?

Hâlâ bakarken Kasey bacağıma vurur. "Bu senin konuşman mı? Yoksa bunu yapmayı da mı unuttun?"

Ona orta parmağımy gösterip Jada'ya sert bir bakış attım. "Onu Bristlebrook'a geri götür ve banyoya kilitle."

Kasey öfkeyle gözlerini genişletir, ama Jada onu çoktan geriye doğru çekmeye başlamıştır. Ben de hızla dönüp dışarı çıkarım. Ekipman olmadan bunu yapmak saçmalık. Zaten doldurduğum şarjör var, ama en fazla otuz mermi var içinde.

Konuşmak. Konuşmak zorundayız. Buna ihtiyacımız var. Bunu tekrar mahvetmeyi göze alamam.

Güçlü bir rüzgarı bile durduramayacak, mermiyi hiç durduramayacak dar ağaçların arasında duruyorum.

Saat iki yönümde, bir avuç ok ağaçlara saplanmış. En azından siviller işin peşinde.

"Silahını kaldır ve kendini göster, Sawyer." Tozlu, terli tişörtümü ovuşturuyorum, keşke tıraş olmayı hatırlasaydım diyorum. Ya da duş almayı.

Dört adam ormandan çıkıp ağaçların, çalıların ve yerinden oynatılmış toprağın arkasından belirirken, tüfeğimi omzumda bırakıyorum.

Ve aptal gibi görünme endişesini bir kenara bırakıyorum.

Bu dört pislik, sanki Bumpkin Magazine dergisinden çıkmış gibi
görünüyor. Normal bir insanın sahip olması gerekenden daha fazla kot
giyorlar, yıpranmış botlar ve tişörtler giyorlar ve "Yarı zamanlı çiftçi,
tam zamanlı çapkın", "Çiftlik yoksa, yemek yok, gelecek yok" ve "S_ _ _ _

S _ _ S _ _ S _ _ S _ _ S _ _ S _ _ S _ _ S _ _ S _ _ S _ _
_ S _ _ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _
_ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _ _ S _ _

Her birinin omzunda bir av tüfeği ve belinde tabancalar var ve bir bakışta mermilerini unutmadıkları anlaşılıyor.

Ama yine de rahatlıyorum.

Sanki penisleri bacaklarının arasına sığmıyormuş gibi duruyorlar, göğüslerini şişiriyorlar sanki bu onları daha büyük bir hedef haline getirmiyormuş gibi, ama sinirleri suya düşmüş kan gibi. O kadar sıkışık duruyorlar ki, tam otomatik bir atışla hepsini haklayabilirim.

Sonuçta otuz mermim yeterli olabilir.

Gururlu bir bıyığı olan koyu saçlı bir adam gruptan ayrılır. Kovboy şapkasını geriye atar, sonra başparmaklarını kemerine sokar.

Yumruğumla onun sırtını silme isteğiyle mücadele ediyorum.

"Kral sen misin?" diye soruyor, elini uzatarak tokalaşmak için.

Eski isim beni çok şaşırttı ve radyodaki sesin ona ait olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Burada ne işin var Sawyer? Sana yerimi söylediğimi hatırlamıyorum."

Sawyer elini indirmez, ama şapkasının kenarından gözleri sertleşir. "Biliyorsun, kendini tanıtmaya çalışan birini görmezden gelmek çok kaba bir davranış."

Arkasındaki adamlar rahatça hareket ederek, omuzlarındaki tüfekleri indirip tabanca kabzalarını okşuyorlar ve metaldeki küçük çizikler ve çukurlar bana bunların sadece süs olmadığını gösteriyor. Hala

onlar bir iki el ateş etmeden tüfeğimi çekebileceğimi düşünüyorum, ama ona uzanmıyorum.

Buraya gelmeleri saçmalık, ama umut beni terletmeye başladı. Kiler boşalmak üzere, avcı ekibi bir haftadır eve yazmaya değer bir şey yakalayamadı, erzak tedariki de berbat durumda ve Kasey'e sürekli erzakımdan bir parça veriyorum ama o kadar zayıf ki, kaval kemiğini kürdan olarak kullanabilirim.

Reapers, tarım arazilerinin altın madeninin üzerinde oturuyorlar. Onlar işbirliği yaparsa, bu bizim için hayat memmat meselesi. Ancak, onlarla son çatışmamızda bana ateş ettikleri yerden hala bir yara izi var, bu yüzden henüz kesin bir şey söylemek istemiyorum. Bu pislikler paylaşmayı sevmezler.

Ne kadar da sevimli.

Ortak bir noktamız var.

Eden'ı aramak için duyduğum dürtüyle mücadele ederek Sawyer'ın yanına gidip elini tutuyorum. Gözlerini kısarak bana bakıyor, ben de dişlerimi göstererek gülümsüyor ve elini sıkıyorum.

Diplomatik davranabilirim. O dost canlısı horozlar bir kez olsun arkamı kollamaya karar verip o pisiğin gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadıkları sürece, bu sorunu çözebiliriz.

Sawyer elimi bırakmıyor. Daha da sıkı sıkıyor.

Gülümsemeyi bırakıyorum. Boylarımız yaklaşık aynı ve nasırları ve işlevsel kasları, spor salonunda kas yapmaktan ziyade gerçek işlerde çalışarak vücudunu geliştirdiğini gösteriyor, ama onu ezebileceğimi görebilmesi gerekiyor.

Yine tembelce sırtıyor ve ben onun elini sıkıyorum, ta ki o homurdanana kadar.

İşbirliği yapmayacaksa, sorun değil.

Onları oynamaya *zorlayacağım*.

Güneş batmaya başlıyor, ama etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor, yoğun, nemli ve sıcak, meydan okuma dolu. Alnından kalın bir ter damlası akıyor ve kıllı kaşının üzerinde birikiyor. Kollarımın altından akıyor. Sırtımdan aşağı.

Avuç içi benimkinin etrafında beyazlaşmış, mengene gibi sıkıca derime batıyor. Onu sabit tutarken ön kolumdaki damarlar zonkluyor, ama o pislik hala *bırakmıyor*.

Beni dene, diyor yüzü.

Kibirli. Pislik.

Sanki şimdiye kadar karşılaştığım her iki paralık zorba ve kendini beğenmiş, ayrıcalıklı pislği halletmemişim gibi. Sanki birinin kendisinin benden daha iyi olduğunu düşündüğünü göremiyormuşum gibi.

Şimdi geri adım atarsam, onlardan hiçbir şey alamayız. Bir anlaşmaya ihtiyacımız var, ama bizi sahiplendiklerini, bizden daha *güçlü* olduklarını düşünürlerse, o zaman eğilip bükülsek iyi olur, çünkü yağsız sikileceğiz.

Sawyer daha fazla baskı yapmak için bana doğru adım atıyor ve ben dişlerimi sıkıp onu geri itiyorum.

Arkamda "mağara adamları" diye mırıldanan bir ses ve başka bir kendini beğenmiş, ayrıcalıklı pislikten çok fazla oturma da duyduğum bir iç çekiş duyulur.

Jasper bunu asla anlayamaz. O her zaman istediği her şeye sahip olmuştur. Her şeyin ne kadar çabuk kaybolabileceğini bilmiyor.

Dişleriyle nasıl savaşılabileceğini bilmiyor.

Ağaçlar hışırda ve Sawyer'ın eli benimkinden kayarak kılıfına iner, gözleri bize doğru yaklaşan kişiye odaklanır. Kafa arkamda ellerimi birleştirip sırtıyırım.

Korkak.

Dom, tam savaş teçhizatıyla yanıma gelir, ama ben ona aldırış etmem. Eğer benim keyfimi kaçırarak olsaydı, çoktan kaçırmış olurdu.

"Eğer bir sonraki adımda el işi aramakla zaman kaybetmek istemiyorsan, belki şu soruyu cevaplayabilirsin: Burada ne halt ediyorsun, Sawyer?" diye soruyorum. Diplomatik bir şekilde.

Çiftçi çocuğu uzun bir süre bana sertçe bakar, sonra burnunu çeker ve omuz silker, tembelce ağaçların arasını tarar. "Anlaşma yapmak istiyorsun, değil mi?"

O cevap veremedi, saat 10 yönümde bir kadın yüksek, acı dolu bir ses çıkarır, sonra "Siktir, Doktor. Nazik ol!" diye bağırır.

Sawyer'ın meraklı bakışları o yeşil alana takılırken, ben gerginleşirim ve ona yumruk atma isteğim geri gelir. Onun bana, Eden'e veya buradaki herhangi birimize meraklı olmasını istemiyorum.

Eden'i ya da buradaki diğer arkadaşlarımızı merak etmesini istemiyorum.

O, benim kemik tozuna çevirdiğim elini dalgın dalgın ovuşturuyor.

"Telefonu yüzüme kapattın," diye bağıriyorum, sesleri bastırarak kadar yüksek sesle.

Anı zihnimde yanıyor. Teklifimi zar zor yapabildim, sonra o telsiz bağlantısını kapattı.

"Eh, işleri eski usul yapmayı tercih ederim, değil mi Cole?" "Çiftlik yoksa, yiyecek yok, gelecek yok" şapkası takan ve kendini beğenmiş bir sırıtişla bakan yakışıklı çocuğa elini salladı.

Cole denen adam, gözleri mizahla parlayarak onaylayarak başını salladı. "Elbette. Beyefendi gibi."

Beyefendi gibi. Evet. Benim lanet olası uzmanlık alanım.

"Amatör telsizden daha eski moda mı?" diye mırıldandım. "En azından yiyecekleri getirdin mi?"

Eğer yanlarında biraz stok getirmişlerse, belki burada, şu anda bir anlaşma yapabiliriz. Ama bu beni iki hafta önce yaşadığım aynı soruna geri götürüyor: Karşılığında ne sunacağımı hiç bilmiyorum.

Siktir. *Siktir, siktir, siktir, siktir.*

İçimden bir ses, onların buraya şık prensin sanat koleksiyonu için gelmediklerini söylüyor.

Sawyer bana gergin bir bakış atıyor. "Sanki ben getirmişim gibi mi görünüyor..."

Beau ağaçların arasından fırlar ve Sawyer'ın arkasındaki adamlar harekete geçer, silahlarını ona doğru doğrulturlar. Jennifer, gelin gibi kollarında, kanlı, bandajlı sol baldırının etrafındaki pantolonu yırtılmış halde. Yüzü acıdan bembeyazdır ve kaşlarım çöker.

Gözümün ucuyla Eden'ın ayağa fırladığını görüyorum. Jasper'ın belinden 9 milimetrelik tabancasını çekip Reaper'lara doğrultuyor, soğukkanlı ve *öfkeli*. Elleri biraz titriyor.

Ancak bu sefer emniyet kilidini açmayı unutmamış.

Onu görünce kalbim hızla atmaya başlıyor. Geri dönmüş. Güvende.

Tabii, aynı zamanda pis, kanlı bir karmaşa içinde, ama bu durum onunla kavgaya etmek istememe neden oluyor.

Miss Manners bugün nazik davranmıyor.

"Eden," Jasper, sanki Beau'nun az önce sikini salladığı meşe ağacının arkasında büyük ölçüde korunmuyor gibi tıslar. Onun dikkatini ona çekmesini engellemek için onu vurmaya düşünürüm.

Lucky bir kez olsun çenesini kapalı tutar ve onun açıkta kalan tarafını korur.

Reaper'lara bir bakış atarak onu fark edip etmediklerini kontrol ederim, ama onlar hala doktor ve Jennifer'a odaklanmış durumdadırlar.

Aptallar. *Onlar* silahlı değiller. Tehdit Eden.

Sara, Beau'nun arkasındaki ağaçların arasından çıkıp geniş bir daire çizerek, silahını çekmiş, hareketleri yumuşak ve kendinden emin bir şekilde ilerliyor. Reapers onu takip etmek için hızla dönüp bakarken, Katherine arkalarındaki bir ağacın arkasına eğiliyor ve tüfeğini onların sırtlarına doğrultuyor.

Jo kısa bir mesafe öteye kayarak çömelir, Ida ve Ethel ise bir an sonra yaylarını çekerek yaklaşırlar.

Çok fazla hareket, çok fazla tehlike var ve herkes çok silahlı. İşler böyle hızla boka sarar — Beau'nun öyle atlayarak ne halt ettiğini düşündüğünü bilmiyorum.

Tüfeğimi çevirmeye hazırdım, bu pisliklerin patlamasını, *tepki vermesini* bekliyordum.

Ve tepki verdiler.

...Aptallar gibi.

Dördü de silahlarını düşürdü, gözleri sanki bir tek boynuzlu atın kışına bakıyorlarmış gibi büyüdü, bir demet Beretta'ya değil.

Terli, sakallı, "tam zamanlı çapkın" şapkalı adam şapkasını kafasından çıkarır. Şapka ellerinde buruşur.

"Vay canına," der, gözleri parlayarak.

Porno-mısır şapkalı adam Katherine'e dönüp bakar, sonra arkadaşının omzuna vurur. "Aman Tanrım. Bak Buck, bir tane daha var. Her yerdeler!"

"Görüyorum, Pete!" Buck'ın yüzünde hayranlığa yakın bir ifade belirir ve "tam zamanlı çapkın" şapkasını sıkarak. "Hepsi çok güzel. Bu kadar güzel olacaklarını hiç düşünmemiştim."

Eden ona keskin bir bakış attı.

Silahları yerde; kendilerini savunmaya bile çalışmıyorlar.

Etrafımdaki sivillere bakıyorum — ölümcül, tepeden tırnağa silahlı — ve kendime bakıyorum, beni döverek pestilini çıkarmaya hazırlar. Anlamıyorum.

Sawyer'ın yumruklanası sırtışı bile köpek yavrusu gözleriyle değiştirilmiş. Beau gruba doğru fırlarken, Jennifer'ın acı dolu yüzüne bakıyorlar.

"Oh, hay aksi. Bayan, iyi misiniz?" Sawyer endişeyle sorar.

Yakışıklı olan Cole, arkadaşlarına bir bakış atar, sonra onun da şapkasını kapar. Saçları, kızların her zaman beyin hücrelerini kaybetmesine neden olan türden dağınıktır ve parmaklarını saçlarının arasından geçirir. Aptalca bir nedenden dolayı, Sara'ya utangaç bir gülümseme atar, sanki Sara onun beyin hücrelerini patlamış bir lav lambası gibi aydınlatacaktıymış gibi.

Daha da aptalca olanı, Sara'nın tüfeği ondan uzaklaşır. Sanki *işe yaramış* gibi. Herkes aklını kaçırıyor.

"Hayır, o iyi değil," diye bağırır Beau yaklaşırken. Omzumun üzerinden Dom'a bakar. "Onu Bristlebrook'a geri götürmem lazım. Malzemelerim tükenmek üzere. Burada hiçbir şey yapamam."

Beni görmezden gelince ruh halim anında bozulur. Benim liderliğimi kabul etmemesi sürpriz değil. Her zaman sığınak arkadaşının tarafında olacaktı.

Beau, kaptanın otoritesini sorgulayan herkesi, üssün buz parmaklı yaşlı dinozoru Doktor Grimblefode'a prostat muayenesi için gönderirdi. Doktor Grimblefode, saldırgan, araba sıkıştırıcı gibi bir tutuşu ve tork anahtarı gibi çarpık bir tekniği olan biriydi.

Tüylerim diken diken oldu.

Lanet olası Beau.

Lanet Grimblefode.

O yaşlı pislik, benim mücevherlerime çok fazla elini sürmüştü olabilir, ama şükürler olsun ki şu anda burada değil... ve Dom bu sefer kontrolü ele geçirmiyor.

Bana bakıyor.

"Ne yapmak istiyorsun?" Gözlerime bakıyor, tıpkı ben alaya katıldığımda yaptığı gibi, ve ekliyor: "*Kral* mı?"

Kaşlarımın altından ona sert bir bakış attım — daha çok alışkanlıktan, çünkü o benim adımları, o pisliklerin eskiden alaycı bir şekilde söylediği gibi söylemiyordu.

O... sakin.

Burada neyin peşinde bu adam? Ne zamandan beri arka planda kalıyor?

"Bu saçmalık. Bunu biliyorsun, değil mi? O senin işini alamaz," diye mırıldanır Beau, Dom'a. Sabırsızca Jennifer'ı düzeltir ve yaralı bacağı sarsılır. Jennifer bir çığlık atar, ardından eski ekibimizin bile irkileceği kadar küfürlü bir dizi küfür savurur.

Bandajın altında kan birikiyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum. "Git onu tedavi et lan. Ne diye ona bakıp zamanını boşa harcıyorsun?"

Beau gözlerini devirir, ama ben çoktan Sawyer'a dönmüşümdür. "Sen de bizimle geliyorsun. Silahını kılıfında tut ve ellerini görebileceğimiz bir yerde tut."

Dom'un ne yaptığı önemli değil. Beau, Jasper ve tüm Reaper'larla rekabet etmek zorunda kalırsam, yaparım. Duygusal saçmalıklar yapmak zorunda kalırsam, yaparım. Sabırlı olabilirim.

Eden'in yiyeceğe ihtiyacı var.

Buradaki herkesin yemeğe ihtiyacı var.

Bristlebrook'a doğru dönerim, ama Beau kıpırdamaz. "Gerçekten tetik çekmeye hazır silahlı yabancıları eve çay içmeye davet etmek istediğinden emin misin? Kasey'in yanında? *Eden'in* yanında?"

Jennifer'ın bacağından kan akıyor ve Beau *hâlâ* Dom'a onu müdahale etmeye zorlamak istercesine bakıyor. Ryan'ın çakısını çıkarıp parmaklarımın arasında gezdiriyorum.

Hâlâ sabırlıyım.

Ama doktorun kızdırdığı tek kişi ben değilim.

Sawyer'ın kaşları *bir anda* öfkeyle kaybolur. "Biz kadınlara zarar vermeyiz."

Kimse bir şey söylemiyor, ama Jennifer'ın acı dolu nefesleri ormanı dolduruyor.

Sawyer ensesini ovuşturur. "Şey... o bir sefer hariç." Boğazını temizler ve ekler, "Gerçekten çok üzgünüz, hanımefendi."

Sakallı Buck ıslak alnını silerken, "Neden tüm kadınlar vurulabilecekleri bir yerde bulunuyorlar ki?" diye mırıldanır.

Jo tüfeğinin şarjörünü değiştirirken yüksek bir çıt sesi duyulur.

Bu pislikler *vurulacaklar* ve biz de yemeğimizi asla alamayacağız.

Sıcak bir rüzgar ağaçların arasından eserek yaprakları yakalayıp yerlerde savurur. Kafamın derisinde yeni, bunaltıcı bir ter patlaması başlar.

Yapabilirim. Sabırlı
olabilirim. Çok. Sabırlı.

"Onların bizimle geri dönmesi ne önemi var ki?" diye Beau'ya sabırsızca soruyorum. "Zaten bizim kışımıza yapışmış durumdalar." Bıçağımı sallayıp gözlerimi deviriyorum. "Ayrıca, basit bir tuzağı bile atlatamıyorlarsa, bizim için sorun teşkil edecek kadar aptallar demektir."

Sawyer bana döner, bıyığı seğirir. "Annen seni kafanın üstüne mi düşürdü? Bize yalvar yalvar geliyorsun ve hala erkeklik yarışı mı yapmak istiyorsun?"

Yine bana yaklaşmış, nefesimi soluyor ve ben bıktım. Sabır fazla abartılıyor.

Onu geri itiyorum. "Annem hakkında ne dedin?"

Beni sertçe engelliyor, dudaklarında bir hırıltı, yüzüme yaklaşıyor. "Senin için ne kadar iyi şeyler yapabileceğimizi biliyor musun, seni küçük pislik? Bizim toprağımıza gelip bizden çaldığını hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Sizler çöpçüsünüz. Zavallı, acınası..."

Beş parasız. Çöp. Jaykob King, karavan parkının kralı.

Onu nakavt etmek için yumruğumu kaldırdığım anda, ani ve şiddetli *bir patlama* havayı sarsar ve ayaklarımın dibinde toprak havaya uçar. Kendimi geriye atarım ve Sawyer da aynı şeyi yaparken ayağımı takar. Toprağın parçaları ve patlayan yapraklar, yere düşüp yuvarlanırken üzerimize nemli konfeti gibi yağar.

"Aman Tanrım! Jayk?" Eden'in panik dolu sesi duyulur. "Jayk? İyi misin? *Kahretsin!*"

"Bu da neydi?" diye bağırır Cole. "Sawyer? İyi misin?"

Kafamı sallıyorum ve toprağı üzerimden silkeliyorum. Sawyer yanımda yatarken homurdanıyor.

"Eden, silahı bana ver."

"Kahretsin, Jayk'i gerçekten vurdu. Aferin."

"Özür dilerim!"

Ayağa kalkmaya çalışırken, düşürdüğüm çakımı yerden alırken, narin eller dirseğimi çekmeye başlar.

"Jayk, *çok* üzgünüm! O senin yüzüne yaklaşmıştı ve ben panikledim. *Yemin ederim*, tetiği çekmek istememiştim."

Eden'in yüzü netleşiyor, dudakları bembeyaz ve gözleri kocaman, korkmuş. Lavanta kokuyor.

"Beni vurdun," diyorum, sersemlemiş bir halde.

Yüzü kederle doldu ve ben inanamadan burnumu çektim.

"Tatlım, beni kanatmak istiyorsan, en azından önce kıyafetlerimi çıkar."

Dudakları titriyor ve ben elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendime çekip şiddetli, sert bir öpücük veriyorum. Altımda kırılıyor ve birinin düşük bir ısıklık çaldığını duymadan önce, sadece bir saniye boyunca onun sıcak, ıslak dudaklarının kaymasını hissediyorum.

Sawyer'a sert bir bakış atmak için geri çekiliyorum. Ama beni görmezden gelip Eden'ı kesen, yakışıklı olan Cole.

"Nasılsın, güzel bayan?" diye sorar nazikçe Sawyer'ı kaldırırken. "Bizim için endişelenmene gerek yok, ama tetiği bırakmaya çalış, tamam mı?"

Küçük gülümsemesi sıçanın kış deliğine benziyor ve Sara'nın onun yüzünden nasıl aklını kaçırdığını hatırlayınca Eden'in boynunu daha sıkı kavriyorum. Ama o sadece bana yaslanıyor ve ona baktığımda, alt dudağının köşesini ısırp beni izliyor, havalı havalı bakmıyor.

Sadece beni.

Seni tüm kalbimle seviyorum Jayk, asla sadece bir kısmıyla değil.

Yüzüm kızarıyor, mektubu aramızda asılı duruyor.

Kahretsin. Böyle olmamalıydı.

Hazırladığım bir konuşma vardı.

Ve o bana ateş etmemeliydi.

Nasırlı, kirli bir avuç içi aramıza girerek sessiz sohbetimizi bozdu.

"Earnest Sawyer, hanımefendi. Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum." Adamın bıyıkları ani gülümsemesiyle seğirir, Eden'a bakarken gözleri ilgiyle parlar ve ben dişlerimi sıkarım. "Böyle ansızın geldiğim için çok özür dilerim. Buradaki adamlarınızla bazı ayrıntıları görüşmemiz gerekiyor. Müzakere edilmesi gereken bazı konular var. Anlayışla karşılayacağınızı umuyorum. Sizi temin ederim ki buraya sorun çıkarmaya gelmedik." Kovboy şapkasını çıkarıp

kovboy şapkasını çıkarıp göğsüne bastırır. *Ciddiyetle*. "Biz daha nazik bir yerden geliyoruz. Bu karışıklık bizi hazırlıksız yakaladı."

Evet. Tam bir hanımefendi.

"Eden. Çok memnun oldum," diye cevaplar kadın, elini onun eline koyarak kısa bir tokalaşma yapar. "Ben de, şey, çok üzgünüm, şey..."

Sessiz kalır ve elini kirli toprağa ve kurşun deliklerine doğru beceriksizce sallayarak.

Kaşlarını çatılır. "Hayatta olmaz." Onu geri çekerim ve Sawyer'a kızgın bir bakış atarım. "Ona bir daha dokunursan, bağırsaklarını kolye olarak takarak eve dönersin."

Eden narin elini koluma koyar. "Jayk, eminim *misafirlerimiz* biraz ikramdan hoşlanacaklardır,

değil mi?" Doğru.

Diplomasi falan.

Boğazını temizledi. "Ve belki Jennifer..."

Jennifer'ın bacağı hala kanıyor ve doktor kafamı koparacak gibi görünüyor. Suçluluk duygusu beni deli ediyor ve omuzlarımı silkiyorum.

"Evet. Tamam." Sawyer'a bakıp mırıldanıyorum, "Gel bizimle. Sana biraz şey alalım..."

Ah, lanet olsun.

Elimizde bir şey var mı ki? Su? İçki?

Cole, Sawyer'la şaşkın bir sırıtış paylaşıyor ve kulaklarım yanıyor.

Eden imdadıma yetişir. "Çay. Çay yapalım."

Kolumu sıkıyor, parmakları serin ve sağlam. Rahatlatıcı. Temasla birlikte kan basıncım düşmeye başlıyor ve omuz silkiyorum. "Evet. Çay. Çayı severim."

Beau bana bir kez daha sinirli bir bakış atar, sonra Bristlebrook'a doğru büyük adımlarla yürür. Dom tek kelime etmeden onu takip eder, ama her zamanki gibi sıkıntılı, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. Kaşlarımı çatırım, içimden gelen bu duygudan nefret ediyorum.

Konuşma kısmını nasıl bu kadar çabuk unuttum? Son iki haftadır tüm bunları gayet iyi idare ediyordum.

Sorun olan diğer herkes.

Sawyer'ın sırıtışı bana karşı tembel bir gülümsemeye dönüşür, ama Eden'a tatlı bir selamla başını eğirir. Sonra o ve Reapers

Beau'yu takip etmek için dönerler.

Jasper ve Lucky silahlarını indirir, Ida, Ethel ve diğerleri eve dönüş yoluna girer. Onların uzaklaşmasını izlerken sinirlerim bozulmaya başlar. Belki de bu Kral zırvasıyla başım belada. Belki de beni alet kulübesinde bırakmakla haklıydılar. Kasey az önce söyledi, her konuşmamı mahvediyorum.

Nasıl bir şey müzakere edeceğim ki?

Bölüm 10

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #80

*İnsanlar çay fincanları gibidir.
Kolayca kırılırlar.*

BRISTLEBROOK KORKUTUCU GÖRÜNÜYOR.

Kırmızı-altın rengi gün batımı kayalıkların üzerinde parıldıyor ve yavaş iyileşen elma ağacını masalsı bir ışıkla aydınlatıyor, ancak siviller gerçekliğe hazır, silahlı ve tetikte. Yüksek ahşap platformlar üzerine inşa edilmiş güçlendirilmiş metal duvarların arkasına yerleşmişler, tüfekleri dikkatli açıklıklardan dışarı bakıyor. Elinde yaylar ve silahlar, parçalanmış ve kırılmış ikinci kat pencerelerinden dikkatle dışarıyı gözetliyorlar. Hepsi pozisyonlarında, hazır ve sıkı bir koordinasyon içinde.

Elma ağacının yanında devasa bir platform inşa edilmiş ve solan gün batımı yer değiştirirken, üstündeki devasa hurda metal parçası kör edici bir ışıkla parlamaya başlıyor.

Ayrıldığıımızda yarısı bitmiş olan kuru hendek artık tamamlanmış ve iç kenarını, ölümcül uyuyan güzellerin yuvasını koruyan kötü çalılar gibi dikenli tel çitler çevreliyor. Hendek tabanındaki yüzlerce ölümcül keskinlikte mızrak, yaklaşmamızı engelliyor. Atlamak için çok geniş. Geçmek için çok yoğun.

Yanmış ahırın kalıntıları temizlenmiş ve bahçemin dört katına çıktığı yerde, özenle korunan, taze sürülmüş toprak sıraları var.

Jayk, biz ayrıldığıımızdan beri meşgul.

Sivillere işaret veriyor ve sekiz kadın, ağır ahşap bir köprüyü kaldırıp hendeğin ortasına yerleştiriyor. İki köprü daha yakınlarda, dokunulmamış halde istiflenmiş durumda, ancak

dikenli telde yerleştirilebilecekleri iki açıklık daha var.

Dikkatlice, sessizce geçiyoruz, ancak siviller Reaper'ları değerlendirirken fısıltı gibi mırıldanmalar yükseliyor. Onlar da *bizi* değerlendiriyorlar.

"Kovboylar kim?"

"Tuzak telini mi kurdular?"

"Daha fazla insan getirmeleri gerekmiyor muydu?"

"Cassie'yi hatırlıyor musun? Sinners onu hala elinde tutuyor mu sence?" "Sinners'ı boş ver, *yemek* nerede?"

"Madison nerede?"

Her soru ile adımlarım ağırlaşıyor, ama o isim bıçak gibi kalbimi kesiyor.

Onu hayal kırıklığına uğrattık. Onu geride bıraktık. Ona ihanet ettim.

şu anda bana yardımcı olmayacak utancımı yutarak, yaklaşan malikanenin önündeki yanmış çimlerin üzerinde sürünerek ilerleyen, birbirine sokulmuş Reaper'lara göz gezdiriyorum. Gerginler, bazıları, kendilerine bakan surları ve güvensiz, zayıf yüzleri görünce duruşlarını bozuyorlar.

Mırıldanmaları da kulağıma geliyor.

"Tanrı aşkına burada ne oldu?" "Patlayıcı mı? Pencerelere bak."

"Mızraklara bak! Bir adamı delip geçebilirler!" Bu yabancılar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Neden sadece dört adam potansiyel düşman bölgesine girip, liderleriyle kavga etmeye cesaret edebiliyorlar, emin değilim. Bana veya diğer kadınlara baktıklarında gözlerindeki çıplak özlem karşısında ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Ancak bariz rahatsızlığın yanı sıra, ifadelerinde Akira ve Heather'ı ilk gördüğümde hissettiğim nefes kesici, anlık akrabalık hissini hatırlatan bir şey vardı. Sonuçta değerli bir şeyin kaybolmamış olduğu hissi.

Bu nadirlikte bir tehlike var... ama belki de bir fırsat da?

Silahla yaptığım o aptalca, saçma hata yüzünden beni vurabilirlerdi. O durumda bu anlaşılabilir olurdu. Hatta savunma amaçlı bile. Sam beni döverek pestilimi çıkarırdı.

Ama yapmadılar.

Gülümsediler ve beni sakinleştirmek için koştular, sanki ben sahipsiz bir köpek yavrusuymuşum gibi başımı okşadılar. Bu beni çocuk gibi davranmak, ama en azından beni deri giysiye dönüştürmek istemediklerini düşünüyorum. Ya da beni bir zindana kilitleyip itaat etmem için dövmek istemediklerini.

Yani kıyamet açısından bakıldığında, oldukça sevimli görünüyorlar.

Ama gerçek müttefikler olabilirler mi? Beau gibi, tatlı bir şekilde centilmen ve biraz da kaba saba mıdır, yoksa biz iyi davranmazsak bana ve diğerlerine olan ilgileri bozulur mu? Buradaki kadınları insan ve potansiyel partner olarak tanımak mı istiyorlar... yoksa sahip olmak mı?

Etrafıma bakıyorum, toplanan kadınların soğuk, kararlı yüzlerine bakıyorum — benim gibi, yıllardır hayatta kalmayı başarmış kadınlara.

Onlar kimseye ait değiller.

"Bunu burada yapmak istediğinden emin misin?" Dom, Jayk'e alçak sesle sorar. "Sivillerin önünde yapmasak daha iyi olabilir."

Düzinelerce soğuk yüz her yönden bize bakıyor, ama Jayk başını sallar. "Onlar da bunun bir parçası. Onlardan hiçbir şey saklamıyorum. Neler olup bittiğini bilmeye hakları var."

Dom, Jayk'e düşünceli bir şekilde yan bakış atar, sonra bir kez başını sallar.

Deanna geniş, bantlanmış sürgülü kapılardan dışarı koşar ve Beau'ya doğru koşar. Birincil bakım hekimi, örgülü gri saçları ve endişeyle kırışan koyu kahverengi yüzüyle çok sevimli biridir. Dudakları bembeyaz olan Jennifer'ı muayene ederken. Beau, Deanna'ya bir şeyler mırıldanır ve ikisi de merdivenlerden yukarı, eve doğru aceleyle çıkarlar.

Sawyer, endişeli bir şekilde bıyığını okşayarak onların gidişini izler. "O iyi olacak, değil mi?"

Yanındaki Jayk alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Senin neyine umurunda? Birini vurursan, onu mahvedersin."

Hafif pornografik mısır şapkası takan büyük kulaklı adam ona savunmacı bir bakış attı. "Önce sen bizi havaya uçurdun!"

"Tripwire." Jayk bıçağını sallayarak omuz silker. "Kendini havaya uçurdun."

Reapers'tan ayrılır ve içeri girmek yerine elma ağacının yanındaki alçak sahneye doğru yürüdü. Merdivenleri tırmanırken ışık tekrar değişti ve bu sahne ile üzerinde parlayan büyük nesnenin savunma sistemlerinin bir parçası olmadığını anladım.

Şaşkınlıkla bakakalırım ve diğerleri de yanımda dururlar.

"Olamaz." Lucky heyecanından sesini zorlukla bastırıyor ve endişeli yanakları yeniden gamzelerini keşfediyor. Gülüyor ve gömleğimi çekiyor. "Bu gerçekten..."

"Bir *taht* mı?" Jasper diğer tarafımdan, tamamen dehşete kapılmış bir sesle sorar.

Bu... bir taht.

Kaynaklanmış hurda metal ve eski teneke kutulardan yapılmış, derin, geniş ve şaşırtıcı derecede heybetli. Parlak gümüşler güneş ışığını yakalıyor ve eski metalin koyu dalgaları, dalgalı bir gölge mozaïği oluşturuyor. Pürüzlü ve şaşırtıcı derecede güzel.

Jayk sahnenin üstünde dönerek herkese bakıyor, arkasında elma ağacı beliriyor.

Sonra tahtın üzerine oturur.

Lucky büyülenmiş bir şekilde öne çıkar. "Ben de bir tane istiyorum."

Jasper yüzünü buruşturur. "Ona başka bir seans ayarlıyorum."

Jasper'ın diğer tarafında, Dom başını sallıyor ve Jayk'ı takip eder. Jaykob'un sağ omzunun arkasında, tahtın arkasında durur ve kollarını kavuşturur. İkisi de çarpıcıdır. Arkadan aydınlatılmış ve bu acımasız, güçlendirilmiş alanda neredeyse korkutucu olan ikili, yağmalamadan yeni dönmüş eski savaşçılar gibi görünürler. Denenmiş, sertleşmiş ve şiddete hazır.

Kollarımdaki küçük tüyler diken diken oldu.

Reaperlar onlara bakıyor, alaycı gülümsemeleri kaybolmuş. Bu, Alastair ile yaptığım vals gibi ince bir güç oyunu, kelimelerle dans etmek değil. Bu, bir kralın açık sözlü, utanmaz bir uyarısı.

Bu tabloya nasıl uyum sağlayacağımı bilemediğim için tereddüt ediyorum.

Lucky aynı sorunu yaşıyor. Beni de sahnenin merdivenlerini tırmanana kadar sürükleyip Jayk'ın diğer tarafına geçiyor. Yanına geçmek için hareket ediyorum ama biri gömleğimin arkasını tutup çekiyor.

"Ah!"

Bacaklarım altımdan kayar ve ben çirkin bir şekilde geriye düşerim, popom Jayk'in kucağına sertçe çarpar.

Oh, lanet olası...

Kendimi düzeltmeye çalışarak onun tişörtünü tutuyorum, ama o yardım etmek zahmetine girmeden beni sahiplenircesine kollarıyla sarıyor. Ben de kendimi makul bir pozisyona getirirken dirseklerimin onun karnına çarpmasını engellemeye zahmet etmiyorum.

Tahtın kenarından Dom'un altın rengi gözlerini yakaladım ve o da bana kısa, araştırmacı bir bakış attıktan sonra bakışlarını kalabalığı taramaya yöneltti.

Jayk serbest elini kaldırarak merdivenleri çıkan Jasper'ı durdurur. "Boş ver. Gidip hepimize çay yap."

Jasper başını eğdi ve yüzünün keskin hatları boyunca gölgeler oluştu. "Anlamadım?"

"Çay. Misafirlerimiz için. Git biraz yap." Jayk'in yüzündeki sırıtış dayanılmaz ve içimden bir parçanın bunu lezzetli bulmasından nefret ediyorum.

Jasper'a yardım edebilmek için kucağından kaymaya çalışıyorum, ama beni daha sıkı tutuyor, eli uyluğumu kavlıyor.

Vücudum canlanıyor. Onun tutuşu, rüzgârla savrulan vahşi kokusu, onunla olan bu ham yakınlık: hepsi benim hazır olduğumdan daha fazlası. En kötüsüne hazırlıklıydım. Muhtemelen, hoş geldin partisi yerine bir çatışmaya girmek en kötüsüdür. Ama tamamen başka bir açıdan, Jayk'in beni asla bırakmak istemiyormuş gibi bana sarılması... şey, en kötüsü değil. Yakınından bile geçmiyor.

Jasper aynı fikirde değil gibi görünüyor.

Dudakları şiddetli bir çizgi halinde ve uzun, keskin bir an boyunca kıpırdamıyor. Sonra dönüp kulübeye doğru yürüyor, ama Jaykob'a attığı son bakış, buz gibi bıçaklar ve kutsal olmayan bir intikam vaat ediyor.

"Başın belada," diyor Lucky, fısıldayarak.

Jayk tahtta arkalarına yaslanarak bacaklarını genişçe açar. Ben onun dizinde sallanırken, o beni ortaçağ bar kızı gibi okşar ve ben Jasper'ın ona attığı bakışları taklit etmemeye çalışırım.

"Anlaşma yapmak istediğini söyledin Sawyer, öyleyse söyle bakalım. Ne istiyorsun?" diye sorar.

Sawyer ona sert bir bakışla bakar. Şeytani gülümsemesi olan Cole'a bakar, o da omuzlarını silker.

Sawyer elini başının üstünden geçirir. "Burada yaşamak nasıl?"

Bu, dikkatimi Jayk'ten uzaklaştırır.

Bu soru, Lucky'nin bazukası kadar tehlikeli.

Jayk gözlerini devirdi, ama bacağımın altında bacağı çelik gibi sertleşti. "Burası benim evim."

"Öyle mi?" Sawyer, surlara kaşlarını çatarak başparmaklarını kemer halkalarına takar. "Kış geldiğinde ne kadar ev gibi olacak? Besleyecek hayvanların var..." Cole'a sorgulayan bir bakış atar, Cole ise gözlerini evden ayırır. "Yetmiş? En az yetmiş."

Aslında doksan iki... ya da Akira, Aaron ve Heather olmadan şimdi seksen dokuz.

Sawyer başını sallar. "Kış boyunca yetmiş kişiyi besleyecek kadar yiyeceğin var mı?"

Etrafımızdaki fısıltılar, şaşkın böcek kanatlarının çırpınışı gibi hızlanır. Jayk kaşlarını çatarken, ben ona yaslanıp göğsüne doğru eğilirim. Eğer o bu satranç tahtasının kralıysa, sorun yok. Bu oyunu oynayabilirim.

Kraliçenin rolünün ne olduğunu biliyorum.

Dom, Lucky ve burada izleyen tüm kadınlar, kimsenin ona ateş etmemesini sağlayacak. Jayk'i koruyabileceğim başka yollar da var.

İzleyebilirim.

Şapkaları, kıyafetleri ve isimlerinden yola çıkarak, bu insanların Cyanide'nin güneyindeki tarım arazilerinden geldiklerini varsayabilirim. Yüzleri dolgun ve güçlüler, tıpkı benim brütlerimle tanıştığım zamanki gibi sağlıklı görünüyorlar. Yiyecekleri var.

Böyle sorular soruyorlarsa, karşılığında bir şey istiyorlar demektir.

Jayk'ın cevap vermesi biraz uzun sürüyor.

"Kış için sorun yok. Seçeneklerimiz var." Sawyer burun kıvrınca, Jayk bana doğru eğilip alaycı bir şekilde gülümser. "Gerekirse alırız."

Sawyer'ın gözleri buzullara dönüşürken, Cole'un eli av tüfeğine uzanır. Onlarca silahın yeniden odaklandığı bir tıklama sesi duyulur ve hava gerginleşir.

Oturma odasının çatlamış, bantlanmış kapıları gıcırdayarak açılır.

Jasper, büyük, altın kenarlı porselen bir tepsi ile geriye doğru yürür. Üzerinde büyük, muhteşem bir çaydanlık, yanında ise dengesiz bir şekilde istiflenmiş çay fincanları ve tabakları vardır ve o, büyük bir dikkatle döner.

Çay fincanları, o çimlerin üzerinde sırtını dik tutarak ve etrafındaki silahlı hava sahasını umursamadan kayarken tıkırdar. Doksan küsur çift göz, tahtına yaklaşırken onu izler. Üst dudağı karanlık bir hoşnutsuzlukla kıvrılmıştır ve tek kelime etmesine gerek yoktur — öfkeli ve her hareketinde bu öfke dışı vurur.

Tepsiyi son derece dikkatli bir şekilde yere koyar ve her fincanı ve tabağı tek tek çıkarır.

Bir.

Sonra bir tane
daha. Sonra
bir tane daha.

Cole'un eli silahından ayrılır ve siviller beklerken garip bir şekilde hareket ederler.

Jasper beşinci fincanı çıkardığında, daha yarıya bile gelmemişti, Lucky öne çıktı, ancak ok gibi karanlık gözlerle sabitlendi.

"Kal, Lucien. *Kralımız* bana bir görev verdi," diyor yumuşak bir sesle.

Sesinde işkence odaları ve yankılanan, örümcek ağlarıyla kaplı zindanlar var ve ben titriyorum. Jayk'in ağzının köşesi, içindeki sessiz meydan okumayla daha da yukarı kalkıyor.

Bir fincan daha, sonra bir fincan daha, ve sonra buharlı sıvıyı döker. Nane kokusu keskin ve serindir, ve Jasper bizi bekletir, her bir küçük fincanı dikkatlice ölçer.

Bardakları ve fincanlıklarını beceriksizce aldıkları Reaper'lara teslim eder. Sakallı olan, setini tutmak için tabancasını kılıfına geri sokmak zorunda kalır.

Jasper sonra bir sonraki fincanı Lucky'ye uzatır, Lucky fincanı alırken parmak uçlarıyla Jasper'ın parmaklarına dokunur, sonra bir fincan Dom'a gider, Dom isteksizce kapı bekçisi duruşundan çıkıp fincanı alır. Bana bir fincan uzatır ve ben gözlerimle özür dilerim, Jayk'le birlikte onun öfkesine kapılmamayı dilerim.

Sonra Jayk'e bir fincan ve fincan tabağı uzatır.

Jayk ona bakıyor, sonra bakışlarını Jasper'a çeviriyor. Yüzündeki ifade, bundan çok fazla keyif aldığını gösteriyor.

"Hayır, sen al. Benim ellerim dolu." Bu sözlerini, elini kışma vurup sıkarak vurgular.

Elimdeki çay sıçrar ve neredeyse onun kafasına dökmeye karar veririm.

Son iki haftadır, aramızdaki her anı düşünüyordum: ilk gecemizden sonra morluklarıma arnika sürmesi, huysuz nezaketi, annesi hakkında konuşurkenki kırılganlığı.

Onun tam bir sinir bozucu *pislik* olduğunu nasıl unutabildim?

Jasper'ın gözleri Jaykob'un elinde kalıyor, sonra yüzümü tarıyor. Bana soğuk bir bakış atıyor ve kendimi kızardığımı hissediyorum.

Benim için mi yoksa kendisi için mi utanıyor? Ben kendim için utanıyorum. Jasper'ı savunmalı mıyım? Bu cesurca olurdu herhalde. Lucky, popcorn almak istermiş gibi bu konuşmayı izliyor, ama içlerinden biri pislik gibi davranırken bir şey söylemeliyim, değil mi?

Erkek arkadaşların kavga ettiğinde ne yapmalısın?

Reaper'lara, Sawyer'ın her anı izlediğine bakıyorum.

Şu anda daha önemli sorunlarımız var gibi görünüyor.

"Misafirlerimizi aşağılamayın, Jaykob," diye mırıldanır Jasper. Sessiz sesindeki sabır şiddetlidir. "Testosteron sarhoşu bir orangutan kadar duygusal kapasiteniz olabilir, ama şu anda başka bir savaşa ihtiyacımız olmadığını anlamak için yeterince beyin hücrenizi bir araya getirmeye çalışın. Çayınızı için. Ve iki heceden fazla kelimeler kullanırlarsa bana haber verin, size açıklayayım."

Yüzümü buruşturmamak için çayımı yudumlarım.

Bir daha düşündüm de, onlar büyük çocuklar. Kendilerini idare edebilirler.

Jayk, kırılgan fincanı dökmemeye çalışarak boş eliyle tabağı alır. Ona gizlice bakarım. Yeniden somurtmaya başlayan yüzü ve parlayan kulakları beni iç çekmekten alıkoyar. Hepsi birbirlerini çok iyi tanıyorlar.

Birbirlerinin boğazına sarılırlar.

Jasper, bana kısa ve alaycı bir bakış atarak ayaklarımın dibine yerleşir ve Jayk sonunda fincan tabağını tahtın kalın koluna koyar. Tabağı, düz olmayan bir çıkıntının üzerinde hafif bir açıyla durur, bu yüzden minik kulpu sıkıca tutar.

kulpa tutunur. O kadar küçüktür ki, benim parmaklarım bile sığmaz, ama Jayk'ın büyük elinde gülünç görünür. İki kirli, nasırlı parmağıyla narin çiçek desenli kıvrımı sıkıştırmak zorundadır.

Reapers'ın durumu da daha iyi değil. Pete bir elinde fincan tabağını tutuyor, yine kadınlara bakıyor ve her yudum aldığı anda küçük parmağını havaya kaldırıyor.

"Ne diyorduk?" Jayk sinirli bir şekilde soruyor.

Sawyer çay fincanını indirir ve bıyığının uçları nemlidir. "Bize saldırıp depolarımızı çalacağınızı mı söylüyordunuz?"

Jayk sadece başını sallar. "Evet. O."

"Gözlerimiz var, King. Burada çoğunlukla kadınlar var. Çok büyük bir risk sayılmaz," der Sawyer yavaşça.

Bir başka mekanik tıklama sesi duyulur ve Buck irkilir, fincan tabağını düşürür. Yavaşça yerden alır, gözlerini kocaman açarak etrafına bakar.

"Silahlarımız var. Eğitimimiz var. Bu bokun tesadüfen olduğunu mu sanıyorsun?" Jayk, küçük fincanla işaret ederek homurdanır. Erimiş nane çayı fincanın kenarından taşar. "Ve benim kızım yarım saat önce neredeyse senin gözlerini patlatıyordu. Bunu tekrar yapabilir, pislik."

Korkarak, çayımı tekrar yudumlarım. Ah evet.

Bu, eğitimin bir şaheseri.

Bu sefer Cole konuşur. "Onu tehlikeye atar mısınız?"

Beni baştan aşağı süzer ve kirpiklerinin ne kadar kalın olduğunu fark edemediğinden edemem. Jasper'inki kadar kalın değil tabii ki. Hareketlerinde Beau'yu hatırlatan o yavaş çekiciliği de var - tabii ki onda o kadar iyi durmuyor.

Yine de oldukça yakışıklı.

Cole başparmağını çay fincanının üzerinde gezdirir ve gülümser. Birazcık. "Şimdi, bu inanılmaz kadınları bize karşı anlamsız bir savaş başlatmak için tehlikeye atmayı hayal bile edemiyorum." Başını sallar ve sanki kendine söylemiş gibi ekler, "Hayır, efendim, ben değil."

Jayk'ın eli *ezici bir şekilde* sıkıyor. "Neden buradasınız lan? Sizde yiyecek var. Biz onu istiyoruz. Bize verin, yoksa sizi burada öldürürüm."

"*Orangutan*," diye mırıldanır Jasper ve ben ona sitemkar bir bakış atarım.

Sawyer sadece başını sallar. "Tavsiye etmiyorum. Açlıktan ölmek korkunç bir şey. Ölürseniz, elinize hiçbir şey geçmez. Daha iyi bir teklifim var." Jayk cevap veremeden, silahlarının arkasında mırıldanan tüm sivillere bakar. "Bizimle gelin. Hepinize yetecek kadar konaklama yerimiz var. *Yataklarımız var*. Ve yiyebileceğinizden fazla yiyeceğimiz var. Burada kalmanıza gerek yok. Hiçbiriniz açlıktan ölmek zorunda değilsiniz."

Tüm mırıldanmalar sustu. Esinti de sanki nefesini tutmuş gibi durdu ve fincanımın tabağa değdiği her titreşimi duyuyorum.

Onlarla birlikte mi? Bu *yabancılarla mı?*

Aklımda çok fazla çelişkili düşünce dolaşüyor. Çok fazla *anı*. En çaresiz anımda beni yakalayan, bana güvenlik sunan canavarlar.

Günahkarlar, beni karanlıkta yakalayıp kaçırıyorlardı.

"Bizimle geri dönmemizi mi istiyorsun? Büyük, mutlu bir aile mi?" Jayk alaycı bir şekilde soruyor... ama sesinde bir belirsizlik seziyorum.

Rahatsız edici bir sıcaklık hissederek ona daha da yaklaşıyorum.

"Belki," diye düşünür Jasper. Ona baktığımda, sanki çay fincanında geleceğimizi görebiliyormuş gibi fincana bakıyor. "Ya da belki sadece bazılarımızı istiyorlardır."

Sloane verandadaki koltuğundan alaycı bir şekilde güldü. Tüfeğinin dipçığı uyluğuna dayanmış, Mary Beth de yanında oturuyordu.

"Hiç sanmıyorum," diyor ve aniden, ahşap üzerinde silahların gürültülü bir tıkırtı sesi duyuluyor.

Kadınlar ayağa kalkar ve onaylayarak ıslık çalarlar. Gri saçlı Patrick, soğuk bir destekle karısının yanında durur ve Valerie'nin nazik yüzü, tüfeğinin dipçığını arkasına saklandığı levhaya vururken sert bir ifadeye bürünür.

Lucky, kulak zarımı kanatan ama öfkenin ortasında kakhaha dalgası yaratan keskin bir ıslık çalar.

Jayk, Sawyer'ın omuzlarının düşmesiyle sırıtır. "En zeki kişi olmayabilirim, ama bu bir hayır gibi geliyor."

Cole, Sawyer'ın koluna dokunur ve Sawyer onu itekler. Diğer ikisi, Pete ve Buck, neredeyse... endişeli görünüyorlar.

Kaşlarımı çattım.

Cole parmaklarını tekrar saçlarına geçirir, bize bakarken saçlarını daha da dağınık hale getirir. "Mesele o değil. Size ihtiyacımız var, hepinizin... Bakılması gereken arazilerimiz var. Ekilmesi ve hasat edilmesi gereken mahsuller. Bakılması gereken hayvanlar. Fazladan iş gücü yardımcı olur, karşılığında hepinizi besleriz. Bu bir kazan-kazan durumu."

Sanırım... mantıklı. Yiyeceğe ihtiyacımız yok değil ve Alastair sonunda taleplerini getirmeye başladığında fazladan yardım ve elemanlar fena olmaz. Belki Red Zone'a da yardım edecek kadar güçlenebiliriz.

Peki neden bu konuda içimde bir rahatsızlık var?

Dom'un tepkisini ölçmek için ona bir göz attım, ama o granit gibi sert duruyordu. Sessiz bir muhafız gibi, kalın göğsünün üzerinde kollarını kavuşturmuş, çay fincanı ve tabağı ayaklarının yanında duruyordu.

Bu kadar ilgisiz olamaz. Burası onun evi.

"Senin bölgede kaç kadın var?" Jasper sakın bir şekilde soruyor ve ben tekrar arkama dönüyorum.

Cole başını sallar ve Sawyer sinirli bir nefes verir, "Bu önemli değil, biz..."

"Kaç tane? Kaç erkeğe karşı?" Bu, dikkatsizce acımasız bir kırbaç darbesi gibidir. Jasper tekrar çayını yudumlar.

"On iki," diye mırıldanır Cole. "Birkaç erkek daha var. Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor, tamam mı? Bunu olduğundan farklı bir şeye dönüştürmeyin. Bizim sadece *insanlara* ihtiyacımız var."

Yine o gerginlik.

"Çiftlik işleri için." Onun daha önceki sözlerini tekrar ediyorum ve Jayk'ın eli beni daha sıkı tutuyor.

Güzel kirpiklerinin altından bana bakar, sonra bakışları kayar. "Ben..."

Dikkatim keskinleşir. Hm.

Etrafımdaki seslerden, bu cevapsız cevabı beğenmeyen tek kişi ben değilim.

"Bu lanet olası şey olmayacak," diye bağırır Jayk. "Biz kadınları takas etmiyoruz."

Lucky tahtın kenarına yaslanarak, çay fincanını tabağında döndürüyor. "Evet, bu *tam da* 1740'lara yakışır bir davranış."

Sakallı Buck ona endişeli bir bakış attı, sonra panik içinde Katherine'e baktı. Geri çekilen saç çizgisinin üzerinden ter *damlıyordu*.

Katherine dalgın dalgın orta parmağıyla yanağını kaşır.

"Hayır!" diye ısrar eder Buck. "Biz öyle bir şey yapmaya çalışmıyoruz..."

Jayk alaycı bir şekilde sözünü keser. "Buraya geldiğinden beri nefes alan her şeyi gözlerinle sikip duruyorsun."

"Peki, bizi suçlayabilir misin?" Pete utangaç bir şekilde bana bakarak mırıldanır ve Sawyer onun kafasının arkasına bir şaplak atar.

Cole öne çıkarak yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırdı.

"Tamam, evet. Uzun zaman oldu ve bu bayanlar resim gibi güzeller, bunu inkar edemeyiz. Fark etmemek için beni aptal ve ölü ilan etmen gerekir." Gülümsemesi şaşırtıcıdır, ancak Jayk'ın şiddetli bakışları onu hızla yok eder. Boğazını temizler. "Fark etmek bizi kötü insanlar yapmaz. Biz kadınlara zarar vermemiz. Yardım etmek istiyoruz."

Ciddi, hatta kararlı görünüyor, ama başka bir şey daha var. Bu gerçek olamayacak kadar iyi. Öyle olmalı.

Neredeyse her zaman öyledir.

Belki de çok yanılmışımdır. Belki de bu geçerli bir teklif. Hiç güvenen bir insan olmadım. İyi erkekler var ve benim canavarlarım bunun kanıtı. Bu adamların bir şeyler sakladıkları hissini bir türlü atamıyorum.

Korkunç bir durumda olabiliriz, açlık çekiyor ve Günahkarların merhametine kalmış olabiliriz, ama artık biliyorum ki işler her zaman daha da kötüye gidebilir. Bir canavarı başka bir canavarla takas etmeyeceğim. Bir daha olmaz.

Jasper gözlerime bakıyor ve onda da aynı düşünceli ihtiyatı hissediyorum.

Jayk ise... daha az temkinli. Eğik duran fincan tabağına çay fincanını boşaltıyor tabak üzerine devirir ve ben son anda onu kurtarıyorum, o ise geriye yaslanarak Cole'a ağır bir küçümsemeyle bakar.

"Hayır."

Cole'un sırtı gerilir ve ilk kez gerçek öfkesini gösterir: "Sen açlıktan ölüyorsun!" Müzik odasındaki kadınları işaret eder. "*Onlar* açlıktan ölüyorlar! Bizim onlarla flört edeceğimizden korktuğun için onların ölmesine gerçekten izin verecek misin?"

Hava yapış yapış ve rahatsız edici, ama damarlarımdan buz gibi bir his geçiyor. Etrafımda, Jayk'ın göğsünün gürültüsünü, güçlü kaslarını hissediyorum.

bizim adımıza öfkeli ve kızgın—ama bu savaşı benim için onun vermesi gerekmiyor.

"Açlıktan ölüyorsun." Bunu söylemek istememiştim, ama sözler ağızımdan çıktıktan sonra, kar yağışı gibi rüzgarda asılı kaldı.

Cole sessizleşir, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir. Pete onun arkasında hareket eder ve ben her bir Reaper'a sırayla bakarım, garip bir şekilde sakınım, göğsüm soğuk bir rahatsızlıkla çalkalanırken ve bileklerim hatırladığım iplerle yanarken bile.

"Sence biz bunu göremiyor muyuz?" diye soruyorum, sesimi yumuşatmaya gerek duymadan. Boğa koşusu için hazırlanıyormuş gibi topladığım tüm kırmızı bayrakları sıralıyorum. "Yıllardır kadınlarla pek vakit geçirmemiştin. Tanışmamızdan birkaç dakika sonra bizi evine götürmek istiyorsun. Bizimle konuşurken sanki çocukmuşuz gibi konuşuyorsun, *aptal çocuklar* gibi! Bakılmaya ve şımartılmaya muhtaç çocuklar gibi... Ve sen bizim *flört etmekten* endişe duyduğumuzu mu sanıyorsun?"

Buck başını eğiyor ve Cole soluyor, ses tonumdan korkuyor.

"Açgözlü hayvanlarla baş başa kalırsak ne olacağını bilmediğimizi mi sanıyorsun?" diye soruyorum ve sonunda Sawyer gözlerime bakıyor.

Ciddi. Beklemede. Ağızının sert çizgisi, cevabımı beğenmeyeceğini zaten bildiğini gösteriyor.

"*Parçalanırsınız.*"

Gözleri acı çekiyormuş gibi kapanıyor, ama ben başımı sallayıp sessizce ekliyorum, "Eğer bu korkuyu anlamıyorsan, ona *saygı duymuyorsan*, o zaman bizim yanımızda olmayı hak etmiyorsun."

Jayk, elimde şiddetle titreyerek duran çay fincanını alır. Kalbi sırtımda, gürleyen, sürekli bir davul gibi atıyor.

Sonra bunun tek davul sesi olmadığını fark ettim.

Siviller, sözsüz, şiddetli bir anlaşma içinde silahlarını tekrar sallamaya başlarlar. Ciddi, mutsuz yüzleri görünce boğazım düğümlenir.

Dom, Beau ve Lucky ile ilk karşılaşmam aklımda canlanıyor, benzerlikler beni tedirgin ediyor. Yorgunluğumu, açlığımı ve kanayan ayaklarımı hatırlıyorum. Sığınak, yemek ve koruma fikrinin ne kadar baş döndürücü olduğunu hatırlıyorum.

Şanslıydım.

Eğer onlar farklı türden erkekler olsalardı, benim sınırlarım ve rahatımla bu kadar ilgilenmeselerdi ve her şey çok fazla geldiğinde beni dinlemeseydiler, o durum benim için çok kolay bir şekilde korkunç bir şekilde sona erebilirdi.

O aptal anlaşımdan bu yana hepimiz çok büyüdük ve bana getirdiklerinden sonra pişman olamam... ama bu dersi çoktan öğrendim.

Erkeklerin kendi sorunlarını çözmek için bizim çaresizliğimizi kullanmaları doğru değil. Biz daha iyisini hak ediyoruz. Biz daha iyiyiz.

Oturma odasının kapısı tekrar gıcırdarak açıldığında, zorlukla yutkunuyorum.

Beau içeri girer ve ilk günkü kadar sevimli görünür. Kare çenesi ve yumuşak saçlarıyla, masal kitabındaki prenslere benzer. Şefkati, inatçı yanlarını yumuşatır ve her odada gözleri ilk önce beni bulması, son zamanlarda hızla başka yere kaymasına rağmen, romantizmle dolu bir sıcaklık hissi verir.

Beau, burada mutlu bir son yaşayabileceğime ilk inandırmış olan kişidir.

O yaklaşırken kalbim bir çürük gibi çarpıyor. Şimdi bundan şüphe duyuyor, biliyorum. Belki de onu ikna etmek için sıra bana gelmiştir... çünkü onu bırakmaya hazır değilim.

Herkes onu endişeyle izliyor, o sahnenin merdivenlerinde duruyor.

"Kız iyi mi?" diye soruyor Sawyer, sanki kendi gözleriyle görmek istermiş gibi bakışlarını Beau ile kapı arasında gezdiriyor.

Beau ona bakmıyor, bu sefer Dom'a da bakmıyor. Jayk'e uzun bir süre kaşlarını çatarak bakıyor, onu ve kucağındaki beni süzüyor. Kızgınlık, kaşlarının arasında çizgiler oluşturuyor.

Sonunda, Jayk'ten gözlerini ayırır ve ona değil, diğerlerine dönerek, "Jen iyi olacak. Birkaç dikiş atılması gerekti, ama birkaç hafta ayağa kalkmazsa, kalıcı bir hasar olmayacak," der.

Reaper'ın omuzlarındaki gerginlik azalır. Buck, Pete'e rahatlamış bir gülümseme atar ve yemin ederim ki Pete'in gözyaşlarını geri tuttuğunu görürüm.

"Aferin," diyor Jayk sert bir sesle ve garip bir sıcaklık beni sarıyor. Günün yapışkan, rahatsız edici sıcaklığı değil,

içten dışa yayılan bir şey.

Jayk'in sesinde alay ya da iğneleme yoktu, ahırında ona yardım ettiğimde bana konuştuğu gibi konuşuyordu. Abartılı biri değil, ama insanların çabalarını hemen takdir eder. Abartmadan minnettarlığını gösterir. Bana karşı sadece böyle mi davranıyor diye merak etmiştim... ama daha iyi bilmeliydim. O zaten böyle biridir. Sivillerin sadakatini kazanmasının bir nedeni var.

Beau kaşlarını kaldırır ve Jayk'e tuhaf, araştırmacı bir bakış atar. Biraz gerilir, sanki bunu önemsemiyormuş gibi, sonra Dom'un yanına geçer.

İçimde her şey yerli yerine oturur.

Şu anda tüm adamlarım etrafımda toplanmış durumda.

"Üzgünüm," diyor Cole bir süre sonra sessizce ve bana bakıyor. Sessiz kaldığımızda sesi güçleniyor, "Gerçekten, hepimiz üzgünüz. Size zarar vermek istemiyoruz. Burada sorun yaşadığınızı duyduk ve bizim de bazı sorunlarımız vardı. King aradığında... şey, sizi ölçüp biçmeye geldik. Bir çözüm bulabilir miyiz diye bakmak için. İhtiyacımız var..."

Sawyer ona sert bir bakış atar ve Cole yüzünü buruşturur, tereddüt eder. Jasper'ın değerlendirmesi bakışı keskin bir bıçak gibidir ve merakım yeniden uyandırılır.

"Bak," Cole tekrar başlar ve Sawyer'a sert bir bakış atar. "Belki biraz ekstra iş gücü kullanabiliriz." Silahlı sivillere bakıp boynunun arkasını ovuşturur. "Kadın iş gücü de olur. Yiyeceğimiz var, bu doğru, ama bunun da bazı dezavantajları var."

"Ayrıca onu almak isteyen insanlar da var." Jasper'ın sesinde bu farkındalık yumuşaktır ve aynı anda her şey yerine oturur.

"Günahkarlar," diyorum, daha çok kendime, ve Jasper düşünceli bir şekilde başını sallar.

Mantıklı. Cyanide, tarım alanlarından sadece birkaç saat uzaklıkta ve daha önce Günahkarların ölü bir şehirde bu kadar çok insanı nasıl beslediklerini merak etmiştim. Yağmalanmış süpermarketler ve boş daireler ancak belirli bir miktar yiyecek barındırabilir ve Günahkarların hırsızlık konusunda ahlaki kaygıları da yok.

Sinners, Reapers'tan çalıyor. Bu da bizimle aynı durumda oldukları anlamına geliyor.

Jayk bana bakarken gözleri yüzümün yan tarafını yakıyor, ama ben Sawyer'a çok odaklanmış durumdayım. Pete, Sawyer'a endişeli bir bakış atıyor, Sawyer da beni bir kez spekülâtif bir şekilde süzdü.

Sonra hafifçe omuz silkiyor ve Cole ile benim anlayamadığım bir bakış alışverişinde bulunuyor.

Güneş ağaçların arkasına saklanmaya başlar ve üzerimize yavaşça karanlık çöker.

"Onlar birer baş belası. Onları *atlatmanın* yollarını bulduk, ama..." Cole omuz silkiyor, Dom'un çantasını gözetliyor. "Senin becerilerini geri çevirmeyiz."

Jayk burun kıvrır. "Demek bize ihtiyacınız *var*. Pislikler."

Sawyer Jayk'e kaşlarını çatır. "Senin bize ihtiyacın olduğu kadar değil. Bizi öldürmek için bize çok ihtiyaçları var ve biz onların bize verdikleri ürünlerle yaşayabiliriz. Sen yaşayamazsın." Bıyığını okşar, sonra kaşlarını kaldırır. "Bizim yardımımız olmadan açlıktan öleceksin. Bu kadınlar açlıktan ölecek."

Lucky inanamayan bir kahkaha atar. Tiksinerek tahttan kalkar. "Bu kadar endişeleniyorsan, neden kış boyunca yetecek kadar yiyecek göndermiyorsun? Madem *bu kadar iyisin*, belki de onların hayatta kalmasına şartlar koyan anlaşmalar yapmamalısın."

Kırpıklarımın altından ona yan bakış atarım, bu bakışın ironisi biraz acıtır. O da bakışımı yakalar ve utanarak kızarır.

Ama Sawyer sadece omuz silkiyor. "İyi olduğumuzu söylemedik. Sadece *kötü* olmadığımızı söyledim. Ve bize fazla bir şey bırakmıyorlar." Bunun üzerine, tarlaya dağılmış kadın kalabalığına dönüyor. "Bakın, bize güvenmiyorsunuz. Bunu anlayabiliyorum. O yüzden belki de burada kalırız. Bizi tanıyabilirsiniz, sonuçta o kadar da kötü adamlar olmadığımızı görebilirsiniz."

Jayk'in kasları altımda taş gibi sertleşir. "Sizi lanet *evimize* öylece alacağımızı mı sanıyorsunuz?"

Sıcak rüzgar, sanki bir uyarıymış gibi giysilerimizi çırpıyor.

Sawyer ellerini kaldırır. "Sinirlenme, King. Senin arkanda kalacağız..." Bristlebrook'u çevreleyen derin, geniş hendeğe kaşlarını çatarak bakar. "Mızrak çukuru mu?"

"O bir hendek," diye mırıldanır Jayk.

"Doğru. Onun arkasında." Sivillere dönerek kovboy şapkasını çıkarır ve göğsüne bastırır. "İstediğiniz zaman bize katılabilirsiniz, yemek için ya da yaşamak için. Kimse size dokunmaz, siz istemedikçe. Bizimle güvendesiniz."

Sawyer omzunun üzerinden Jayk'e bakar ve ekler: "Ya da kışın avlanma imkânın kalmayana kadar bekleyip, sebzelerin donarak ölmesini bekleyip, uyanık kalacak enerjin kalmadığı için neden bayıldığını merak etmeye başlayabilirsin."

Nefesim göğsümde durur, kolumdaki her bir kıl bu korkunç görüntü karşısında diken diken olur. *Muhtemel* görüntü karşısında.

Pete ve Buck umutla etraflarına bakıyorlar. Yine de kimse kıpırdamıyor.

Cole uzun, hayal kırıklığı dolu bir nefes verir, ama Sawyer sadece başını sallar. Şapkasını tekrar takar. "Hepiniz güvende kalın, duydunuz mu? Selam vermek isterseniz, çok yakın bir yere yerleşeceğiz."

Diğer Reaper'lar çay setlerini garip bir şekilde yere bırakıp onun peşinden sürünürken, o bizi süzer.

Cole tereddüt eder, bize bakar. "Buralarda başka patlayıcı yok, değil mi?"

"Bir düzine kadar." Lucky'nin gamzeleri tehlikeli bir şekilde parlar. "Adımlarına dikkat et."

Kimse daha fazla bilgi vermezken yüzünde tedirginlik belirir, yüzünü buruşturur ve arkadaşlarının peşinden giderken kendini hazırlar.

Onların sessizce ayrılmasını izledik. Ama arkalarındaki ağaçların arasından son ışık kaybolduğunda, aklıma tek bir düşünce geldi.

Sawyer haklı.

Onlar olmadan açlıktan öleceğiz.

Ama onlara yardım etmek için Sinners'a karşı çıkmayı kabul edersek, o zaman bu savaş başlar.

Ve Heather ile Bentley'i ölüme mahkum etmiş olabiliriz.

Bölüm 11

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #131

*Siz sürünün bir parçasısınız
ya da onların besin zincirinin bir parçasısın.*

BRISTLEBROOK, Reapers'ın ayrılmasından sonra donmuş bir mozaik gibidir. Sert, parçalanmış ve güzel. Kalkıp içeri girip konuşmalı mıyım diye düşünüyorum, ama Jayk beni kaldırmıyor.

Birkaç dakika sonra, Shelby oyuk müzik odasının penceresinden seslenir, "Gittiler."

Jayk, Ava'ya onları takip etmesini fısıldar ve Ava başını sallar. Tam o anda mozaik parçalanır.

"Orada ne oldu?" diye bağırır Emerson, platformundan inip öfkeyle yaklaşır.

O tek değil. Kasey de ön kapıdan içeri girerken, henüz öğrenmemesi gereken bir dizi küfürlü sözler söylüyor.

—ve bunları nereden öğrendiği konusunda hiç şüphem yok.

"Beni bir *odaya* kilitledin mi?" diye Jayk'e bağırıyor.

"Yiyecek getirdin, değil mi?" diye sorar Mary Beth, ellerini endişeyle ovuşturarak bize bakar.

Cevap vermek için ağzımı açarken parmaklarım Jayk'in gömleğini sıkıca kavrar... ama ağzımdan hiçbir şey çıkmaz. Bunu nasıl açıklayabiliriz ki? Bir hafta geçmesine rağmen, hala kendimi savunacak tek bir şey bile bulamıyorum.

Jayk ayağa kalkar, beni yere indirir ve Jasper oturduğu yerden kalkar.

Beau, Jayk'i izlerken alnını ovuşturur, sonra Dom'a yan gözle bakar. Dom inatla ona bakmaya devam edince, Beau

hayal kırıklığıyla iç çeker.

Dom'u geride bırakarak, Beau sahnenin kenarına yürür, ellerini yatıştırıcı bir şekilde açar. "Herkesin soruları olduğunu biliyorum, ama hepimiz sakın kalırsak açıklamak daha kolay olacak."

"Ne halt ettin sen?" diye bağırır biri.

Onun üstünden başka biri "Madison öldü mü?" diye yalvarır.

Ben irkilirim.

Mırıldanmalar şiddetli bağırışlara dönüşür. Siviller yerlerinden kalkıp sahnenin etrafında toplanırlar.

"Kimse ölmedi," diyor Jasper, sakın ve yatıştırıcı olmaktan biraz fazla keskin bir sesle.

Lucky, gece gündüz birbirlerinin yanında olan Jasper'ın yanına yaklaşır ve ona gergin bir gülümseme atar. "Hey, yalan söyleme. Bir sürü Günahkar öldürüldü. Çok eğlenceliydi, hatırladın mı?"

Sivillerin yüzlerindeki üzüntü, şaka yapma havasında olmadıklarını açıkça gösteriyor.

Lucky'nin koluna engelleyici bir el koydum. "Bazı... sorunlarımız vardı." Herkes konuşmaya, *bağarmaya* devam ediyor, ben de sesimi yükseltiyorum, sesimin çaresizliğini nefret ediyorum. "Aaron bizi ihanet etti."

"Madison nerede?" diye bağırarak June sesimi bastırdı. Sert ve esnek kaslı vücuduyla, beni *ortadan* kaldırmak istiyor gibi görünüyordu.

Biraz ihtiyatlı olmanın asla kötü bir şey olmadığına karar vererek, Jayk'in göğsüne doğru geri çekildim. O, kaşlarını çatmış, somurtkan ve tedirgin görünüyordu.

"Heather esir alındı." Dom'un derin sesi, benim sesimin asla yapamayacağı şekilde bağırışların üstüne çıkıyor ve ben ona bakmak için dönüp bakıyorum.

Ormanda yaptığı açıklamadan sonra onun konuşmasını beklemiyordum.

Kollarını açar ve sivillere ağır bir bakış atar. "Aaron orada olmamalıydı. Planı öğrendikten sonra kimse safları bozmamalıydı. Cyanide her adımda liderlik başarısızlığıydı..."

"Dur, Dom," diye bağırır Beau, sivillerin sorularını ve taleplerini görmezden gelerek. "Yarısını bile durduramazdın..."

Dom onu keser. "Cyanide benim operasyonumdu. Olan her şey, *her* şey benim hatalarımdan kaynaklanıyor. Sadece benim

" Çenesindeki bir kas seğirir. "Bu yüzden liderlikten istifa ettim."

Yıldızlar alacakaranlık gökyüzünden utangaçça görünmeye başlar ve boğazım düğümlenir.

Dom, Cyanide için beni suçlamıyor. Hiçbir şey için suçlamıyor. Hatalarımdan dolayı benden nefret etmeyeceğini bilmeliydim. Dom, çevresindeki herkesten daha çok kendine karşı sert.

Kendini suçluyor.

Lucky'nin eli benimkini bulur ve sıkıca sıkar. Midem boşalır, ben de onun elini şiddetle sıkarım.

"Heather, Alastair'in rehinesi ve teminatı," diye devam eder Dom acımasızca, hatta sakın bir şekilde. "Hedefleri kurtaramadık. Silahlar ve patlayıcılar ele geçirildi. Bentley de rehin alındı ve Red Zone tazminat bekliyor. İlaçları, malzemeleri... ya da yiyecekleri de ele geçiremedik. Kaybettik."

Bu, ölümcül bir sessizliğe neden olur ve ben bu darbeye karşı gözlerimi kapatırım.

Etrafımızdaki panik artık ateşli ve çok gürültülü, sanki gidecek başka bir yer varmış gibi birbirlerini sürüklüyorlar. Bu korku onları farklı gösteriyor. Bristlebrook'u savunurken, onlar savaşçılardı. Ama gerçeklik yerleşip soğuk terör havanın sıcaklığını çalarken, gözlerinin altındaki gölgeleri ve yanaklarının ağızdan çıkmış hallerini görmek daha kolay hale geliyor.

Tanrım. Bir şeyler düşünmem lazım. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. bir çıkış yolu olmalı.

Günahkarlar. Azrail. Kırmızı Bölge. *Biz*. Bunların hepsi büyük bir satranç tahtası ve daha iyi oynamaya başlamalıyız.

Jayk başını sallayarak katliamı izliyor, sonra yüzünde karanlık bir ifadeyle Dom'a bakıyor. Bunun suçlama mı yoksa endişe mi olduğunu bile anlayamıyorum.

Sivillerin sesleri yükselir.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Madison'ı orada mı bıraktın? Seni orospu çocuğu. O bizim liderimizdi. Sen değil."

Jasper keskin bir el hareketi yapar. "O gönüllü oldu. Elbette elimizden geleni yapacağız..."

"Kapa çeneni."

"Onu nasıl geri getireceğiz?"

"Kış ne kadar uzak?"

Ida, Mary Beth'in koluna güçlü, yıpranmış eliyle hafifçe vurur ve ciddi bir sesle, "Kışa kadar dayanabileceğimizden emin değilim, canım," der.

Bakışlarım yüzlerden yüze atlar, paniği, öfkeyi hisseder. Bu duygu genişler, bir patlamanın ardından olduğu gibi yayılır. Havayı boğucu bir korku ve öfkeyle doldurur, bu duygu bizi başıboş enkaz parçaları gibi vurur. Kasey'in yüzü zayıflamış, gözleri geniş ve suçlayıcıdır.

Anlaşma yapamayız. Yapmamak gibi bir lüksümüz yok. Nefes almak zor.

Gruptan bir taş fırlatılır. Uzağa gitmez ve Dom ile Beau'nun arasında sekerek yuvarlanır, ikisi de yana kaçarlara, sonra Lucky beni geri çeker, yüzündeki tüm sempati kaybolur, nabızı boğazında atmaktadır. Jasper tüfeğini alır, geri çekilerek ikimizin önüne geçer.

Jayk küfür eder ve beni şaşırtarak bize döner. "Hepiniz, defolun buradan. Durumu daha da kötüleştiriyorsunuz."

Lucky, Jayk'e bakar. "Bize emir mi verdin?" Jayk cevap vermeden bana şüpheli bir bakış atar. "Bunu yapabilir mi?"

"Hayır! O yapamaz," diye bağırır Beau. Dişlerini sıkar ve neredeyse dişlerinin gıcırdandığını duyabilirim. "O sadece kendini ilan edemez..."

"Yapabilir," Dom sabırsızca onu durdurur. Altın rengi gözleri parlara. "Bu bir kavga değil, Beau. Ben vazgeçtim. Sen de vazgeç."

Beau'nun yüzünde hayal kırıklığı ve endişe belirir, arkadaşına bakarken güzel gözlerindeki çukurlar kararır.

Dom için de endişeleniyorum ama daha büyük endişelerim var.

Sinirli bir şekilde öfkeli kalabalığa bakıyorum. "Jayk, sanmıyorum ki..." Jayk'in yüzü biraz yumuşar. "Sadece içeri gir."

Merdivenlerden aşağı inerken Dom ona sert bir bakış atar, sonra Beau'ya hareket etmesi için başını sallara.

Tereddüt ediyorum, ama Lucky beni sahnenin kenarına doğru itiyor. Diğerleri de bizi takip ediyor, Jayk öfkeli ve korkmuş kadınların kalabalığı tarafından yutulurken arkamızdan geliyorlar.

Bölüm 12

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #288

*Başkasını kesmek, kendini
açmaktan daha kolaydır.*

AYAKLARIMI SÜRÜYORUM, Jayk'in iyi olduğundan emin olmak için dönüp bakıyorum, ama Lucky, sanki asi bir köpek yavrusunu sürüyormuş gibi, ben içeri girene kadar beni sıkıştırıyor. Kapıdan çıkar çıkmaz onu itiyorum. Sonra duruyorum, çarpan kalbim yavaşlıyor.

Merdivenlerin dibinde mobilyalar ve dağınık giysi yığınları var. Evin açık ve zarif düzenine aykırı, bıraktığımız halinden çok farklı, ama sadece bir an şaşkınlıkla bakıp, bantlanmış oturma odası pencerelerine doğru yöneliyorum.

Kulak misafiri olamayabilirim, ama yine de Jayk'in iyi olduğundan emin olmak için kenardan ürkütücü bir şekilde bakabilirim.

Yolda, neredeyse yarım düzine uyku tulumunu kenara çekmem gerekiyor. Çadırların nereye gittiğini merak etmiştim — Jayk herkesi içeriye taşımış olmalı. İçerisi rahatsız edici derecede kalabalık, ama özellikle hava değişmeye başladığında, burada kesinlikle daha korunaklı olacaklar.

Muhteşem, ağır perdeleri yana çekip sürgülü kapıları aralıyorum, böylece dışarıyı görebiliyorum.

Beau bizi odaya takip ederken, sesinde belirgin bir rahatsızlık duyarak, "Durun, bunlar benim eşyalarım. Neden hepsi burada?" diye bağılıyor.

Onu görmezden gelen Jasper arkama geçer ve ben, o da sahneyi izleyebilsin diye çenesi başımın üstüne rahatça yaslanmasına titrememeye çalışırım.

Lucky yanımıza gelir ve ben kayıp pencere çerçevesinden kafamı dışarı çıkardığımda bana eğlenerek yan bakış atar.

Bu pek yardımcı olmuyor, ama en azından artık Jayk'i görebiliyorum.

Kalabalık, karanlıkta onun etrafında açılmış ve o, onlara ciddi bir şekilde konuşuyor. Alaycı değil. Sırıtkan değil. *Somurtkan değil.*

Ve... onların panik halindeki öfkeleri çoktan azalmaya başlamıştı.

Mary Beth'in omuzları çöküyor ve Jayk onunla konuşurken omuzlarını silkiyor. Sloane, Mary Beth'in kızıl saçlarının altındaki ensesini sıkıca tutuyor ve Jayk'in söylediklerine başını sallayarak onaylıyor.

"Onlar onu gerçekten dinliyorlar," Jasper, sesinde bir karışıklıkla mırıldanır.

Dom diğer tarafta kapı çerçevesine yaslanıyor ve ben de kapıyı açarak onun da görebilmesini sağlıyorum. Onları izlerken, geçen hafta gördüğümde daha huzurlu görünüyor. Kaşlarının arasındaki sert kırışıklıklar gevşemiş ve her şeyin en kötü olduğu bu anda neden böyle görüldüğünü merak ediyorum.

"Ona güveniyorlar," diyor, başını kaldırmadan.

Ida ve Ethel, Jayk'e dönmüş, açık bir şekilde dinliyorlar.

Hepsi öyle.

Köylülerin acımasız bir ortaçağ kralına duydukları korku ve hayranlıkla değil. Tahtı arkasında terk edilmiş durumda ve onlara eşitler gibi konuşuyor; onlar da aynı şekilde yanıt veriyorlar.

"Eden, bunların hiçbirinin sana ait olduğunu sanmıyorum." Beau, mobilyaları karıştırırken kafası karışmış bir şekilde konuşur. Bir şeyi yere atar. "Cidden, benim eşyalarım neden burada?"

Jayk gözlerini devirir, Ida yanağını okşarken onu eliyle uzaklaştırır ve Ida başını geriye atıp güler. Sert yüzler gülümser ve Jayk ensesini ovuşturur, bize doğru bakar.

Onların arasındaki sevgi karşısında içimi tatlı ve sıcak bir umut kaplar. Jayk burada kendine geliyor ve bu, tüm bu yıkımın ortasında çok, çok güzel.

Dom sonunda geri çekilir, yüzünde tuhaf bir ifade vardır. Sanki güzel ama kaybettiği bir şeyi görüyormuş gibi, neredeyse nostaljik bir ifade.

Perdeyi ağır bir şekilde yerine bırakır ve arkasını döner.

Onun içindeki pes ediş, boğazımı acı verici parçalarla doldurur. O, sanki kaslarını şişirip bir anda tüm enerjisini boşaltıyormuş gibi, pes edişle doludur.

Jayk'ın düşüşünden güç alması çok acı tatlı, çok acımasız ve çok güzel.

"Dom. Efendim..." diye fısıldıyorum, onun peşinden bir adım atarak.

Bir an daha düşünceli bir şekilde geriye bakar, sonra merdivenlere doğru döner. "Biraz uyuyacağım. Jayk'e yardım etmek için hepimiz şafaktan önce kalkmalıyız. Buna ihtiyacı olacak."

"Lambam! Buraya öylece atılmış!" Beau, çirkin gölgeli lambasını tutarak içeri fırlar. Lambayı salladığında saçaklar yaldızlara çarpar. "Neden biri onu öylece bırakmış olabilir ki? Kırılabilirdi. Bu muhtemelen Douglas ailesinin bir yadigarıdır."

"Kesinlikle *değil*," diyor Jasper dalgın dalgın. Dom'u inceliyor. "Onun bu saçma liderlik girişimine kesinlikle boyun eğmiyorsun, değil mi? Reapers'la konuşmasını duydun. Bize ateş açmadıkları için şanslı."

Lucky'nin sarı kafası hâlâ perdelerin arasında sıkışmış durumda. "En sevdiğim kısım bilek güreşiydi."

Jasper, botlarının döşemeye değmemesine dikkat ederek, özenle tasarlanmış kanepelerden birine uzanmak için yanına yürür. Bunun bir önemi olup olmadığından emin değilim ama Bristlebrook savaşından sonra ortaya çıkan kir ve patlamış camlar, narin dikişlere zarar vermiştir.

Kadife minderdeki lekeyi tiksintiyle çekiştirir. "Sanırım o bir el sıkışmaydı."

"Öyle miydi?" Lucky şaşkınlıkla geriye bakar. "Huh."

Beau, yan masadaki lambayı sertçe vurur, çenesi gerilir, ama ben Jayk ve Sawyer'ın yüzlerindeki kırmızı izleri hatırlayarak yüzümü buruşturmakla meşgul olduğum için onu sakinleştiremem.

Dom, devasa, kıvrımlı merdivenlerden birinin dibinde durur, eli parlak korkuluğu kavrar.

"Bence harika bir iş çıkardı," diyorum, sonra Jasper'ın bana attığı alaycı bakış karşısında sinirli bir şekilde gözlüklerimi düzeltiyorum. "Gerçekten! Aslında birkaç çok iyi noktaya değindi. Ne istediklerini anladı ve... ve onlar bizi zorbalıkla sindirmeye çalışırken dik durdu."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ya da bizi baştan çıkarmak. Hala hangisi olduğundan tam emin değilim. Önemli değil. Önemli olan, Jayk'in bize, buradaki tüm kadınlara, bunun bize neye mal olacağına bakmaksızın destek olması. Bu önemli. Benim için mi? Onlar için mi? Bu çok önemli."

Kalabalık şimdi dağılmaya başlıyor, Bristlebrook'a doğru dönüyor.

Beau lambasına son bir kez kötü bakış atar, sonra ince duvar kağıdına yaslanır. "Onları zaten savunuyorduk, Eden. Bu lanet yolculuğun ne için olduğunu sanıyorsun? Kaynakları elde etmek, kendimizi ve onları korumak için. Bu en azından yapılması gereken, tamam mı? Bu onu lider yapmaz."

Dom aniden dönüyor.

Başka bir şey yapmaz, sadece döner... ama tüm bakışları üzerine çeker.

Sessiz ve boyun eğmiş olsa bile, o hala onların kaptanı. Sadece nefes alarak bile bir odayı kontrol etme yeteneğine sahip. Belki de mükemmel duruşu ya da heybetli omuzlarıdır, ama varlığı ağır bir etkiye sahiptir.

Ve şu anda, gözlerinde bir alev in oluşumları var, parlak bir ışık çakabilecek erimiş közler.

"Hepiniz çenenizi kapatın." Sözleri sakın ve *emredici*, ama hemen altında kaynayan öfke patlamaya hazır gibi. "Bristlebrook'u bugünkü haline getirmek için ne kadar emek harcadığını biliyor musunuz? Bugün gördüğümüz türden organize bir müdahale için bu kadar çok insanı koordine etmek ne kadar zor, biliyor musunuz?" Bakışları adamları tek tek kesiyor ve yüzü taştan oyulmuş gibi sert. "Bilmediğinizi biliyorum, çünkü hiçbiriniz yardım etmek için parmağınızı bile kıpırdatmadınız."

Ağzımı açtım, ama Dom'un gözleri benimkilerle buluştuğunda, hayal kırıklığıyla dolu gözleri yüzünden kapattım. Kahve içerken, ne kadar bunaldığını ima etmişti. Beau'dan yardım istemek için kapımıza geldiğini hatırlıyorum.

Lucky pencereden uzaklaşıp gerindi. "Yani, hurda metalden tam bir taht yapmayı başardı; o *kadar* meşgul olamaz."

Dom'un ona dik dik bakışından çekinir.

Beau sinirli bir nefes verir. "Mesele bu mu? Daha fazla desteğe ihtiyacın varsa Dom, bunu sağlayabiliriz. İstifa etmene gerek yok. Yanlış anlama, Jayk yetenekli bir adam ama bu senin şovun."

"Lanet olsun, Beau. Kapa *çenenî*." Dom, öfkeyle ilerlerken kirli botlarıyla canlı renkli halıya çamur bulaştırır. Gözleri yakıcıdır; Beau'yu iliklerine kadar yakmalıdır. "Sen tüm bu işlerin kendiliğinden hallolmasını bekliyorsun, ama öyle olmuyor. Jayk, Bristlebrook'u organize etti — bu sadece mekanik ve inşaat değil, planlama da gerektirir. Ve bu sivilleri bu şekilde organize edebilmesinin tek nedeni, bu gece ona güvendikleri gibi, ona güvenmeleri. O, odanın içinde keskin ve soğuk bir şekilde eliyle işaret ediyor. "Bana ya da hiçbirimize güvenmiyorlar. Sadece Jayk bunu hak etti. Ve sadece *becerikli olmakla* böyle bir sadakat kazanamazsın."

Kontrolünü kaybetmemek için yumruklarını sıkarken, içim parçalanıyor. Dom'un liderliğine tüm kalbimle inanıyorum. Strateji zekası, risk alma isteği, becerikliliği, gücü, baskı altında dayanıklılığı var ve şefkati de büyük bir hızla artıyor.

Ama Jayk'e de inanıyorum.

Hayır, henüz deneyimi yok, inceliği de yok, ama Dom haklı. Arkasında bir takım olmasını hak ediyor.

Belki Jayk, kim olabileceğini görmek için bu şansa ihtiyaç duyuyordur... ve belki Dom'un iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı vardır.

Beau'ya, sonra Lucky'ye, sonra Jasper'a bakıyorum. "Jayk, Reapers'ı getirerek bize gerçek yemekleri ilk kez tatma fırsatı verdi. Bizden daha fazlasını başardı."

Jasper kanepesine yaslanıyor ve saçları alnına düşüyor. Beni değerlendirir gibi bakıyor. "Fikir iyiydi, bunu kabul ediyorum, ama uygulaması biraz eksik."

Dom elini ağzına götürür, Jasper'a bakar ve ben o bakışın hedefinde olmadığım için mutluyum.

"Ben... Bunun tamamen adil olduğunu düşünmüyorum," diyorum tereddütle. "Tam olarak değil. Bence..."

Jasper, benim kelimelerle boğuşmamı izlerken eğlenerek parmağını dudaklarına götürdü ve ben gözlerimi kısarak ona baktım. Jasper'a karşı çıkmak garip geliyordu, bunu dile getirmek ise daha da garip.

O, karanlık gözleriyle ve beklentiyle beni bekliyor, ben de kendimi topluyorum. "Jayk, Reaper'ları zorladı ve bence onlar planladıklarından daha fazlasını açığa çıkardılar."

planladıklarından fazlasını açığa çıkardılar." Gözlüğümün altından burnumu ovuşturuyorum, konuşmayı, satranç tahtası gibi hamleleri hatırlayarak düşünüyorum. "Orada bir şey var. Reapers ve Sinners birbirleriyle çatışıyorlar. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum, ama seçeneklerimiz var, eskisinden çok daha fazla, ve bu tamamen Jayk sayesinde."

Ve evet, belki bunlar *iyi* seçenekler değil, ama başlangıç için yeterli.

Eğer tartışmayı bırakıp bunu konuşacak kadar uzun süre susabilirsek.

Beau yüzünü sinirli bir şekilde elleriyle ovuşturur, yüzü sivrisinek ısırıklarıyla kırmızı lekelerle kaplıdır. "Bir kadın kurşun yarasıyla yatıyor, bu yüzden emin değilim ki..."

Dom'u sakın tutan son ip de kopar. Beau'ya doğru fırlar ve onu duvara iter. Beau'nun ağzı kapanır ve Dom'un kollarını tutup onu geri çeker.

Sanırım bu bir hayır demek. Kavgalarını yakın zamanda bitirecek gibi görünmüyorlar.

İleri adım atarım, sonra parmak uçlarımda dururum, bunun ayırmam gereken bir kavga mı yoksa kendimi izlemeye bırakabileceğim bir kavga mı olduğundan emin olamıyorum.

"Gerçekten o çevirilebilir sayaçlardan bir tane almalıyız," diyor Lucky sohbet eder gibi, başka bir sandalyeye otururken. "Yumruk kavgası olmayan gün sayısı sıfır."

"Bu gidişle, bunu bir tablo yapalım," diye sertçe mırıldanıyorum ve o bana kötücül bir gamze atıyor.

Siviller eve yavaş yavaş giriyor, sonra kargaşayı fark edince hızlanıyorlar. Onlar aceleyle geçip giderken iç çekiyorum ve kavgayı izlemeye razı oluyorum. Dom'un bu sefer bıçağı yok ve Beau'yu vurmayacağından eminim.

En azından makul ölçüde eminim.

"Sen bir pislik ve ikiyüzlüsün," diye homurdanır Dom. Vücudu bir blok gibidir, Beau'yu duvara yapıştırmaya hazır bir tank. "Sürekli destekleyici ve sadık olduğumu söylüyorsun, ve biliyorum kendini *duyarlı* sanıyorsun, ama artık kesmelisin. Jayk benim işimi almayacak. Ben istifa ettim. Ona bok gibi davranmak fikrimi değiştirmeyecek, tıpkı beni dışlamak aramızdaki sorunu çözmediği gibi."

Arkalarına asılı suluboya resim, duvardan taşıyormuş gibi görünüyor.

Beau'nun çenesi daha da sertleşir ve zorla sabırla Dom'un üniformasından ellerini çeker. "Seni dışlamıyorum." Sözler sıkılmış dişlerinin arasından çıkar. "Bir süreliğine zamana ihtiyacım vardı, hepsi bu, ama şimdi buradayım. Her şey *yolunda*. Yardım etmek istiyorum..."

Dom'un kolu Beau'nun boğazına yapıştığında son kelime bozuk çıkıyor. "İyi değil, seni pislik. Huysuz bir çocuk gibi davranmayı bırakmanın tek nedeni, benim *üzgün* olduğumu düşünmeniydi, bu yüzden kahramanlık yapabilmek için tüm sorunlarını yine bir kenara attın."

Beau'nun yüzü birden sertleşir ve Dom'u geri iter. "Çekil üstümden."

Dom, yıkım yaratma ihtiyacıyla ham ve ateşli bir volkan gibidir. Beau kendini hazırlar ve Dom tekrar ona çarparak onu duvara yapıştırır.

Bu neredeyse... özensiz, onların ölümcül dövüş seanslarına hiç benzemiyor. Onların nefes kesici becerileri ve birbirlerini önceden tahmin etme şekilleriyle büyülenmiş bir şekilde izlediğim dövüşler. Saatlerce sürdürdükleri şiddetli, güzel dans.

Bu sadece kamuflej, yumruklar ve hayal kırıklığından oluşan bir karmaşa.

Dom, Beau'nun ayak bileğini tekmeliyor. Beau'nun bronzlaşmış kolunu arkasına çevirip onu bu sefer yüzüstü duvar kağıdına çarpıyor ve tükürüyor: "Sen kahraman değilsin, Beau. Sadece seni seven iyi bir anne ve kız kardeşlerle büyümek kadar şanslıydın. Bir baba ile..."

Dom sözünü keserken sesinde sert bir acı var. Mum ışığında elma ağacının altında otururken, çok özlediğimiz Bennett'ları gülümseyerek hatırladığını hatırlıyorum.

Jasper öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayayarak onları inceler. Gözleri, onları incelerken obsidiyen neşterler gibidir ve sessizce not aldığı notları neredeyse görebiliyorum. Lucky, onları incelerken yüzünü buruşturur ve bacaklarını koltuğun koluna atar.

"Ailenin seni iyi bir insan yaptığını düşünüyorsun Beau, ama yapmadılar." Dom, Beau'ya daha fazla baskı yapar. "Asla yeterince iyi olamamanın nasıl bir şey olduğunu ya da incinmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun, çünkü onlar

seni her zaman korudular. Ne olursa olsun seni sevdiler. Bir hata yaptığında, sadece gülümsemen yeterliydi ve seni *affettiler*, *hiç* özür dilemek zorunda kalmadın. Durumu düzeltmek için hiç çaba sarf etmek zorunda kalmadın. Her zaman yanında insanlar vardı, Beau, bu yüzden onların yanında olmadıkları zamanların nasıl olduğunu bilmiyorsun."

Beau kaskatı kesilir, sonra ona bakmak için dönmeye çalışır. "Yapma, Dom. Onları bu işe karıştıрма."

Ama Dom ona bir milim bile taviz vermiyor.

"Anlamıyorsun," diye bağırır Dom. "Hiçbir zaman anlamadın. Sen zirvelerde yaşıyorsun ve dipsiz çukurlarla başa çıkamıyorsun. Ben senin için bir sahne planlamadıkça öfkelenemiyorsun. Sen..."

Narin, boyalı kıvrımlara sıkışmış Beau gözlerini sıkıca kapatır ve aniden bunun çok ileri gittiğini hissedirim. Bu bir kavga değil.

Bu bir içini boşaltma.

Endişeyle öne çıkıyorum. "Dom. Efendim, bu doğru değil..."

Ama Dom durmaz, Beau'nun yüzünü duvara sürter. "Sen asla insanları oldukları gibi kabul etmezsin ya da onların bakış açılarından bakmaya çalışmazsın. Asla özür kabul etmezsin ve eleştiriyi de kesinlikle kabul etmezsin. Mükemmel Beau. O yüksek atın üzerinde olmak çok güzel olmalı."

Beau duvara sertçe vurur, sonra keskin bir dirsek darbesiyle Dom'un karnına vurur. Dom homurdanır ve kendini kurtarır, sendeleyerek uzaklaşır.

Beau, Jasper'a bakar ve Jasper, sessizce itirazını ifade eden dudaklarını büzerek ona bakar. Lucky bile suçlulukla bakışlarını kaçırır. Beau, nefes nefese durur, yüzü kararmış ve kızarmış bir halde arkadaşına döner. "Tuhaf, senden hiç özür duyduğumu hatırlamıyorum. Hiç, Dom."

Kalbim sıkışır, parçalanır. Beau'nun sorunları var, ama onların da var, *benim de*. Yüzündeki çıplak savunmasızlık ve kafa karışıklığı beni binlerce yerimden kanatır.

Dudaklarını çok sıkı bir şekilde birbirine bastırıyor ve başını eğip düzensiz bir şekilde nefes alıp veriyor, sonra tekrar Dom'a bakıyor. "Hiç incinmediğim konusunda yanılıyorsun. *Sen* beni incittin. Beni incittin, Dom." Yutkunurken boğazı hareket ediyor ve daha sessiz bir şekilde ekliyor: "Ve ben *hala* hiçbir yere gitmedim. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı, hepsi bu. Senin tarafını görmek istiyorum. Ben... Ben senin baban değilim."

Dom da kısa kavgaya göre fazla nefes nefese kalmıştır ve karanlık, acı bir mutsuzluk onu bir sis gibi sarar. Ağzını ağırlaştırır ve gözlerini bulandırır.

Beau ise parçalanacakmış gibi görünüyor. Gözleri cam gibi parlıyor ve içim parçalanıyor, ikisine de yardım etmek istiyorum.

İkisini de kucaklamak istiyorum.

Dom'un sesi alçaldı, duygularla dolu ve sertleşmişti, yüksek sesle konuşmaya dayanamayacak kadar. "Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma geri dönemezsin. Seni özlediğim için yanaklarını çimdikleyip sana pasta yapmayacağım, Beau. *O zaman* sana ihtiyacım vardı, ama sen olgunlaşıp bunu konuşmadığın için beni yalnız bıraktın. Burada bir şeyi kırdın. Ve onunla da aynı şeyi yapıyorsun."

Boğazımdaki parçalar içime doğru batarken keskin bir nefes alıyorum. İkisi de bana bakmıyor, ama odadaki enerji yükseliyor, karışık ve rahatsız edici hale geliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve kendimi bilinçli olarak fark ediyorum, botlarıma bakıyorum. Ayak parmaklarım biraz birbirine yaklaşmış durumda ve bu çamuru içeri taşıdığım için kendimden nefret ediyorum.

Görüşüm yine bulanıklaşıyor. Yarın halıyı temizleyeceğim, pencereleri yeniden bantlayacağım ve yapılması gereken diğer her şeyi yapacağım.

Düzeltilirim.

Bir şekilde düzelteceğim.

Ama Tanrım, Beau benimle konuşamıyorken, onunla nasıl aynı odayı paylaşacağım?

"Bir şey mi söylemek istedin? Yoksa sadece kirli çamaşırlarımızı ortalıkta sergilemek mi istiyorsun?" Beau, uzun ve dayanılmaz bir sessizliğin ardından yorgun bir şekilde sorar.

Acıyla başımı kaldırıp bakıyorum, Dom omuzlarını geriye atıyor, benim kadar yorgun görünüyor.

Bu gece sorunlarımızda hiçbir ilerleme kaydedemeyeceğiz.

Hepimiz bitkin durumdayız. Son birkaç ay çok zor geçti. Hepimizin biraz dinlenip nefes almaya ihtiyacı var, çünkü bu? Bu imkansız.

Dom parmaklarını kısa siyah saçlarına geçirir, sonra bırakır ve başını sallar. "Demek istediğim, Jayk iyi iş çıkarıyor

lanet işi iyi yapıyor. Düşünüyor ve harekete geçiyor, onların sadakatini kazanmış durumda. Onun yanlış yaptığını düşündüğün her şey için onu aşağı çekmek yerine, neden kafanı çekip ona gerçekten yardım etmiyorsun? Hiçbiriniz daha iyisini yapamazsınız. Biraz minnettarlık gösterin." Lucky ve Jasper'a da başını sallar ve yüzlerindeki eğlence silinir. "Bu ikiniz için de geçerli. Sizi doğrudan ilgilendirmeyen her şeyi es geçmeyi bırakmalısınız. Lanet olası yükünüzü çekin."

Artık kızgın bile değil. Yine aynı yavaş, acı veren kabullenme var. Kabarcıklar oluşacak kadar yakıcı bir hayal kırıklığı ve yorgunluk.

Lucky utançla başka yere bakar ve Jasper uzun, soğuk bir bakıştan sonra ona uzun uzun bakar, sonunda kısa bir kabul ile bir kez başını sallar.

"Bu arada," diyor Kasey arkamdan, "ben kütüphanede bıçak atma alıştırmaları yapacağım. Siz de eğlenin bakalım."

Oh, *lanet olsun*.

Dönüp baktığımda Jayk kapının hemen içinde duruyor... ve Dom'a şaşkın, savunmasız bir ifadeyle bakıyor.

Onun her şeyi duyduğunu fark edince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Jayk'ın bu adamlardan böyle bir destek alması ne kadar nadir bir şey? "*Bıçak* atma mı?" Jasper ayağa fırlar ve Kasey'e bakarak

. "Jaykob? Şaka yapıyor, değil mi?"

Öyle olsa iyi olur.

Jayk'ın yanına yürüdüm. Koluna dokunduğumda ancak kendine geldi. Ona biraz tereddütlü bir gülümseme attım. Bana ilişkimiz bitmiş gibi davranmıyordu, ama aramız garip bir noktada kalmıştı ve o sadece

Den'de olanların önemli kısımlarını biliyordu.

O konuşmayı ne kadar duyduğunu bilmiyorum, ama sadece son kısmını duymuş olsa bile, hepimizin onun hakkında konuştuğumuzu biliyor olmalı.

Bana bakıyor, gözleri lacivert denizler gibi, derinliklerinde korsan hazineleri parıltıyor.

"Jayk, bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor Dom ve Jayk başını kaldırıp, yüzüne bir sırıtış yapıştırmadan önce, bir anlığına ona yine o temkinli, köşeye sıkışmış hayvan bakışını atıyor.

O dönünce ona nasıl yaklaşacağımı düşünürken, birdenbire Jayk'in kalın omzunun üzerinden fırlatıldığımı fark ettim.

Hayır, hayır, hayır! Bundan nefret ediyorum!

Kıçımı gürültülü bir *şaplakla* vuruyor.

"Biliyor musun tatlım? Sanırım balayı süitimize dönme vaktimiz geldi."

Bölüm 13

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #333

*Mağara adamları seksi
değildir. Mağara
adamları seksi değildir.
Mağara adamları seksi
değildir.*

(Her ne kadar harika kararlı olsalar da.)

Yer yüzüme doğru hızla yaklaşırken ^{çığlık} atıyorum, sonra kolu belimi sıkıca kavrayınca sertçe sarsılıyorum. Güvenemediğim için dengemi sağlamak için çabalarken ellerim onun sıkı kıvrımlı kalçalarına konuyor. Parmaklarım istem dışı kasılırken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Eh, belki de *o kadar da* kötü değildir.

"Balayı süiti mi?" diye sorar Lucky.

Gözlüklerim boynumdaki zincirden sallanıyor ve Jayk merdivenlere doğru yürürken yüzümün altında zemin baş döndürücü bir şekilde hareket ediyor.

Hayır. Yine nefret ediyorum.

"Odalarımızın dolu olduğunu sanıyordum," diyor Beau şaşkın bir şekilde.

Jayk, Beau'nun gösterişli yeşil koltuğunun kenarından dolaşır ve... Beynim, o koltuğu en son gördüğüm yeri hatırlar ve midem aniden gergin bir şekilde altüst olur.

"Ah." Jasper'ın ipeksi sesi neşeyle doludur ve ben irkilirim. "Oh, canım."

"Ah canım? Neden ah canım?" Lucky sorar.

Bir an sessizlik olur. Jayk merdivenlere ulaşır. "Beni *buradan* çıkardın mı?"

Beau'nun kükremesi, bir drone saldırısının itici dalga etkisi gibi ve Jayk sonunda hızlanır.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*. Her adımda sarsılırken, hayatım pahasına kemerine tutunarak onun sırtına yapıştım.

O pislik, Beau'nun tüm eşyalarını odamızdan çıkarmış ve "balayı süiti"ne bakılırsa, kendisi *de taşınmış*.

Lucky, uzak ve yardımcı olamayacak bir mesafeden kahkahalarla gülüyor ve Jasper'ın eğlenceli homurtusu ikisini de boğazlamak istememe neden oluyor. Tanrım, ben öldüm... ya da Jayk öldü. İkisi birden ve açıkçası, onun ölmesi daha iyi olur çünkü ben bunu hak etmiyorum.

Jayk hareket ettikçe tüm vücudum zıplıyor, o her merdiveni hızla çıkarken midem onun sağlam omzuna çarpıyor.

Kusacağım.

"Seni orospu çocuğu," diye bağılıyor Beau ve ben Jayk'in poposundan kendimi yeterince itip, merdivenlerin dibinde duran hepsini görebiliyorum... Beau'nun eşyalarının önünde. Lamba. Sandalye. *Bütün* giysileri. Bir çift boxer şort, koridordaki mermer büstün kulağından iğrenç bir şekilde sarkıyor.

Jasper onu iki parmağıyla ve aynı derecede sıkıntılı bir ifadeyle alır.

Jayk merdivenlerin tepesine ulaşır ve balustrade üzerinden onlara bakmak için döner, sanki tebaasını izleyen inatçı bir imparator gibi. Oda dönmeye başlar ve onları tekrar gözden kaybedince kalbim farklı bir panikle çarpmaya başlar.

Başım

dönüyor.

Yakalandım

Beni sanki bir rahatsızlık kaynağıymışım gibi tutuyor — pazara götürdüğü bir çuval tahıl gibi.

Lanet olsun. Diğerleri neden *bana yardım* etmiyor?

"Beni *indir*," diye tıslıyorum, ama onun homurtusu bunun olmayacağını söylüyor.

Kıvranarak, onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama bu bir ayı tuzağından kurtulmaya çalışmak gibi. Ondan kaçmak için kendi belimi ısırp koparmam ve yerde sürünerek kaçmam gerekecek — ya da güvenlik kelimesini kullanmam gerekecek.

Kısa bir süre düşünürüm, ama kullanmamaya karar veririm. Onu yalnız yakaladığım anda *derisini* yüzmeyi tercih ederim.

Belki de içimde bu kavgayı dört gözle bekleyen minicik bir parça vardır.

Bütün hafta boyunca kendimi dizginledim ve dikkatli davrandım. Jayk ile kavga etmeyi özledim.

Şu anda özellikle büyük bir pislik olsa bile.

"Anlamadığın belli oluyor, o yüzden sana açıklayayım." Jayk, cilalı korkuluğa bir kolunu dayadı, daha önce olduğu gibi aynı dayanılmaz kibirle tembel bir tavırla, ben de tehlikeli bir şekilde boynuna yaslandım. Beni kenardan aşağı atıp öldürürse, zombi olarak geri dönüp onu da yanımda götüreceğim.

"Ben bu kalenin kralıyım," diyor yavaşça. "Artık hepsi benim. Siviller, senin havasız evin... ve bu da."

Omzunu silkiyor ve ben bez bebek gibi sallanıyorum.

Bu mu?!

Pislik!

Çelik gibi kışına iki yumruğumla vuruyorum. O hiç kıpırdamıyor, ben de tekme atmaya çalışıyorum ama açtım tamamen yanlış. Bacaklarım rüzgarda dans eden zavallı şişme araba yıkama adamı gibi sallanıyor.

"Jayk!" Çığlık çığlık attım ama o sadece kıpır kıpır bana içine dahadaha rahat bir pozisyona

Onun için daha rahat bir pozisyon.

"Seçim yapmadığımı söylemiştim," diye tersliyorum. O omuz silkiyor ve ben yine yere çöküyorum.

"Seçmek zorunda değilsin," diyor bana rahat bir şekilde. "Senin için ben seçiyorum."

Oh, *kesinlikle bu* konuda tartışacağız.

Lucky'nin kahkahası yavaş yavaş kesilmeye başlar. "Bekle. Dur. Bekle, ne?"

"Jaykob, Eden'ı indir," Jasper alarm verici bir sesle emreder.

"Hemen."

"Onu sahipleniyor."

Dom'u duyduğumda kıvrınmayı bırakıyorum... ama sesinde hiçbir duygu yok. Bu konuda ne hissettiğine dair hiçbir ipucu yok.

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve heyecanla dolu hayal kırıklığımı biraz hafifletiyor.

Gözlüğümü tekrar takmak için acele ediyorum ve bu aşağılayıcı açıdan bir şeyler görmeye çalışarak boşuna çabalıyorum.

Jayk, diğerleri hakkında ne hissettiğimi *biliyor*. Ona yazdığım aşk mektubu, onun beni *almas* için bir davet olmamalıydı. Ama bana karşı sahiplenici bir tavrı var, tam bir mağara adamı gibi. Yani, *kesinlikle* bir şeyler yanlış anlaşılmış.

Çok yakında düzeltmeyi planladığım bir şey. Ama.

Korku beni deliyor.

Dom gerçekten beni öylece bırakacak mı?

"Sinirlenebilirsin, benimle kavga edebilirsin, umurumda değil." Jayk korkuluktan itiyor ve alaycı gülümsemesini duyabiliyorum. "O benim ve sen kaybedeceksin."

"Siktir git, Jayk," diyor Lucky sertçe ve artık onda hiç mizah kalmamış. Her kelimesi keskin ve gergin. "Bu şaka değil. Bunu birlikte yapıyoruz. Hepimiz."

"Sorun yok, Lucky. Ben hallederim," diye cevap veriyorum.

Ama düşüncelerim hala Dom'da. Dom... ve o donuk, boş ses.

Jasper, Lucky'nin hemen arkasında, ölümcül bir şekilde etkilenmemiş bir şekilde duruyor. "Jaykob, sivillerin sorumluluğunu üstlenmek başka bir şey, ama Eden'in istediği bu değil. Kendini gülünç duruma düşürüyorsun."

Jayk onları görmezden gelir, benim odama, bizim odamıza döner ve durur. "Hoşça kal, tatlım."

Hayatta olmaz.

Başımı kaldırıyorum ve onun beni onları görebileceğim bir konuma yerleştirdiğini fark ediyorum. Dom diğerlerinden uzakta, arkada bir gölge gibi duruyor.

Birkaç dakika önce içinden fışkıran tüm o hamlık, tüm o kavgacı duygular o kadar düzgün bir şekilde saklanmış ki, sanki hiç var olmamış gibi.

Adrenalinim yavaşlamaya başlar, mide bulandırıcı bir hale gelir, sanki kalp çılgınca zehri savuşturmaya çalışır, ama sonunda her yere çürümeyi pompaladığını fark eder.

Gözlerime bakıyor ve bakışlarında, az önce Jayk ve sivilleri izlerken olduğu gibi aynı hüznü-tatlı nostalji var. Göğsünü ovuşturup uzaklaşıyor.

Adımları boş silah namluları gibi yankılanıyor.

Beau en sevdiği iki gömleğini elinde tutuyor, ama Dom'u gördüğünde elleri düşüyor, tüm şaşkın öfkesi bir lavabodan akan su gibi akıp gidiyor. Yüzünde karışıklık, panik ve belirsizlik belirliyor, daha önceki kavgalarının onda bıraktığı çatlaklar daha da açılıyor.

Bana ve Jayk'e sanki bizi daha önce hiç görmemiş gibi bakar.

"Siktir et," diyor Lucky ve mobilyaların arasından geçip gidiyor.

Beau başını sallar. Kaşları çatılmış, üzüntüyle kırışmıştır.

"Öylece... yapamazsın." Giysileri parmaklarından düşer, ama farkında değil gibi görünür. "Öylece her şeyi alamazsın! O benim odam, o benim..."

Sesi titrer.

Beklerim, gözlerimle ona bunu bitirmesini, bana ve herkese hala ona ait olduğumu, beni istediğini, tüm bunların sadece bir çıkar ilişkisi olmadığını, yıllardır gördüğü ilk kadına duyduğu aptalca bir hayranlık olmadığını, bir yağmur fırtınası gökkuşağı gibi gelip geçtiğini söylemesini rica ederim.

Bana, bizim bu korkunç hatadan daha güçlü olduğumuzu söylemesini istiyorum.

"Hayatım boyunca sana aşık olmak için bekledim," diyorum boğuk bir sesle ve sanki ona vurmuşum gibi gözlerini kapatıyor. Başını çeviriyor, gırtlığı sallanıyor.

İçimdeki zehir rahatsız edici hale gelir. Aşındırıcı. Boğazımı yakar.

Jayk'ın kolu beni acı verici bir şekilde sıkıyor ve Lucky merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başlıyor. Jasper de çok geride değil.

Acele etmeden, Jayk beni omzuna atıp kollarına alır, böylece yüzüme bakabilir. Ben de gözlerimi sıkıca kapatırım, çünkü onun bunu görmek istemediğini biliyorum, arkadaşları için ne kadar acı çektiğimi. Anlamadığını biliyorum, belki de asla anlamayacak.

"Sana onların senin için iyi olmadıklarını söylemiştim," diyor Jayk sertçe, neredeyse yumuşak bir sesle. "Onlara ihtiyacın yok. Hiçbirine ihtiyacımız yok."

Başımı sallıyorum, her hücremle onun yanıldığını biliyorum, ama Beau benim için savaşamayacağına bu kadar açıkken onun için savaşmaya devam etmekten utanıyorum.

Jayk, Lucky merdivenlerin tepesine yaklaşırken başını kaldırır ve sonra koridorda koşmaya başlar.

"Hayır," der Beau aniden, paniğe kapılmış bir sesle. "Hayır. Eden, bekle... Jayk, dur."

Ama Jayk çoktan kapıma yaklaşmıştır.

Hızlı, öfkeli ayak sesleri yüksek duvarlarda yankılanarak bizi takip eder ve Jayk kapıyı açar.

Jasper ve Lucky koridorun sonunda belirir, ikiz gölge hayaletler gibi silüetleri belirir.

Lucky alır bir birkaç adım ilerler. Işık onu farklı bir şekilde yakalıyor, saçlarına bir hale oluşturuyor. "O sadece senin değil, Jayk."

Dom, Beau ve Jayk'ın ardından beni kucak gibi sıkıca sarıyor. Lucky anlıyor. Her zaman anlamıştır.

"O kapıyı kapat, yoksa seni yatağımın altındaki hapishaneye kilitleyip anahtarı atacağım, Jaykob." Jasper'ın sesi kırbaç şakırtısı gibidir ve o kadar sinirli ki, gözlerimi kısıarak yüzünü görmeye çalışırım. "Seni kan ağlatacak bir penis kafesine koyacağım. Seni..."

Jayk sadece sırıtıyor. "Deneyin bakalım."

Hiç tereddüt etmeden beni odaya atar. Sonra kapıyı arkamızdan çarparak kapatır.

Bölüm 14

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #195

*Hayır, kendini bir odaya kilitleyip tüm sorumluluklarından kaçamazsın.
Evet, bir arkadaşına yaptırman mümkün.*

JAYK, yumruklar kapıya çarptığı anda kilidi açar. Lucky diğer taraftan bağırır ve ben iç çekerek öne çıkıp kilidi açarım. Lucky, Cyanide olayından beri her gece yanımda uyuyor. Hâlâ soğuk terler içinde uyanıyor ve sanki parmaklarının arasından duman gibi kaybolacakmışım gibi bana sarılıyor. Onu dışarıda bırakmayacağım.

Ama Jayk bunu kabul etmiyor.

Kapıya uzandığım anda, Jayk beni omzunun üzerinden geriye atar ve yatağa fırlatır. Bir an şaşkınlıkla yatakta kalırım, sonra öfkeyle otururum, ama o beni yine rahatça yatağa iter.

"Kal."

Sırtımdan ona öfkeyle bakarak gözlüğümü takıyorum.

"Ben de oturup yuvarlanmamı ister misin?" diye soruyorum, yapmacık bir gülümsemeyle.

Omzunu silkiyor ve ağır sehpaye dönüyor. "Seni ıslatan ne varsa."

O masayı kaldırırken ben dik oturuyorum ve onun çıplak kollarının bu ağır yükün altında neredeyse hiç zorlanmadığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Yanaklarım ateş gibi yanıyor.

"Hiç de ıslatmıyor," diye kekeliyorum ve o bana alaycı bir bakış atıyor, her şeyi bilen gözleri, aptal kasları, o ağzı ve...

Lanet olsun!

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Beni içeri al Jayk, yoksa lanet kapıyı kırarım!" Lucky bağıarak kapıya vurur.

Dikkatim dağıldı, yatağın kenarına doğru kayıyorum ve Jayk bana uyarıcı bir bakış atıyor.

Sonra kapı kolunun altına sehpayı sıkıştırır.

Ona bir kutu mendil fırlatma isteğine direniyorum. "Jayk, bu hiç yardımcı olmuyor. Erkek arkadaşlarımı odamdan dışarı atamazsın!"

Geri adım atarak yaptığı işi hayranlıkla izliyor.

Sabırlı olmaya çalışıyorum. "Belki biz sadece..."

"Şimdi girmeye çalış, pislik," diye Lucky'ye bağılıyor ve ben iç çekerek ağzımı kapatıyorum.

Birinin kapıya kendini atması gibi gelen yüksek bir gürültü duyulur ve ahşap tehlikeli bir şekilde titrer. Jayk'in kendini beğenmiş sırıtışı, somurtkan bir ifadeye dönüşür. Etrafına bakar, sonra köşeden ağır bir sandığı hızla alır.

Birkaç saniye sonra sandığı yan sehpanın üzerine itiyor.

Oh, hayır.

Ellerindeki tozu tankına siler, sonra bana kısa, kendini beğenmiş bir bakış atar. "Onlar artık senin erkek arkadaşların değil. Senin erkek arkadaşın yok. Ben varım."

Onu boğma. Ellerin çok küçük, boynu ise çok kalın.

Geriye yaslanıp yumruklarımınla çarşafı boğazlarım. "Bunu benim adıma sen karar veremezsin, Jayk."

Bakışları, yatakta uzanmış halimi baştan aşağı süzer, gizlice sıkıdığım ellerimde durur. Gözlerinde bir meydan okuma parlar.

Kalbim heyecandan çarpıyor, hatırladığım bir düzine kavganın heyecanı içimi kaplıyor. Bir düzine kovalamaca. Jayk beni öfkeye sürükleyerek, beni gevşek, havadar ve tüm o sıcak, rahatsız edici baskıdan kurtarıyor.

Titreyerek ellerimi açıyorum. Bugün bunu yapamayız. Jasper'ı çağırıyorum. Konuşmamız gerekiyor, bu yüzden sakın kalıyorum. *Mantıklı davranıyorum.*

Son iki haftadır biriken tüm öfkemi onun penisi üzerinde söndürmeyeceğim.

Ama yine de içimden bir soru çıkıyor. "Eğer sen benim erkek arkadaşım değilsen... nesen sen?"

Kapı yine bir çarpışmayla titrer, ama bu sefer Jayk bunu görmezden gelir ve beni spekülâtif bir ilgiyle süzer. Yatağa doğru yürür, sonra ellerini kalçalarımın iki yanına koyar ve üzerime eğilir.

Ve birdenbire, çok, çok yakınımda.

Jayk iri, ağır ve biraz da kirli. Burada, temizlemeye zahmet etmediği çenesindeki tembel sakalları görebiliyorum. Kaşlarının ipeksi kenarlarını. Gözlerindeki her mavi dalgayı.

Bu kaçamağın tamamı beni rahatsız etse de, ben de bir insanım ve onu çok özledim... ve vücudunun baştan çıkarıcı sıcaklığı bir siren çağrısı gibi.

Her yerim karıncalanırken, yüzümü ona doğru eğiyorum.

Dudakları yavaşça alaycı bir şekilde kıvrılır, vücudunun her bir çizgisi beni oynamaya davet eder. "Ben senin kralınım."

"Oh, *hayır*," diye boğuk bir sesle söylüyorum, öfke ve dehşet arasında kalmış bir halde. "Sen az önce..."

Ağzıma sert ve ateşli bir öpücük kondurur. O öpücükte açgözlülük, kıskançlık ve pervasız, arayış içindeki bir ihtiyaç tadarım. Geri çekildiğinde dudakları nemlidir ve gözleri alaycı bir fırtına gibi döner.

"Ne zaman istersen diz çökebilirsin, Bayan Manners," diyor Jayk yavaşça.

Elimi dudaklarıma götürüp, ona bakıyorum. Yüzünde hafif bir kızarıklık var, ama dayanılmaz alaycılığına rağmen, küstahlığının altında hafif bir belirsizlik var. Tereddütlü bir soru, bana gerçekten konuşmamız gerektiğini söylüyor, onun dişleriyle kıyafetlerimi yırtıp almasına izin vermek ne kadar kolay olursa olsun.

O burada bir açıklama yaptı.

Ben de bir açıklama yapmalıyım. "Jayk..."

Kapı tekrar titrer ve ben şaşkınlıkla nefesimi tutarım.

Lucky'nin sesi duyulur. "Bir yerlerde bir balyoz var. Hayır, var. Jayk'te vardı. Gördüm. Jasper, onu çalıyor! Hayır, ben..."

Aletlerini koruduğu umurumda değil." Jayk'in yüzündeki kırılmanlık kaybolur.

Kapıya öfkeyle bakar, sonra uzun kitaplığı doğru yürür.

"Onu içeri al," diye ısrar ediyorum, sinirlenerek. "Lucky benim odama girebilir, Jayk. Kapımı kırmasını istemiyorum!"

"Bunu söylemeyi keser misin?" diye tersler Jayk. Kitaplığı inceler, arkasına bakar, sonra gördüğü şeyden memnun kalarak başını sallar. "Bu senin odan değil, *bizim* odamız. Ve benim eşyalarım dokunmalarına izin yok."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Jayk, *Beau*'nun odasındaki tüm eşyaları çöp gibi attın. Sence bu biraz ikiyüzlülük değil mi..."

O devasa kitaplığı kapıya doğru kaydırmaya başladığında sözlerim kesilir.

Sonunda gerçek bir işe yarayan kasları parıldıyor ve beni yutkunmaya zorlayan düşük, kaba bir homurtu çıkarıyor.

İki kez.

Gözlerimi kırıyorum. *Hayır. Kötü.* Bu *kötü* bir davranış.

Beau'yu odamızdan attı, Tanrı aşkına. Ayrıca izin *almadan* odamıza taşındı. Sonra da beni omzuna atıp herkese benim onun malı olduğumu ilan etti ve şimdi de *beni* onunla birlikte *odaya kilitliyor*.

Bu gerçekten... Bu...

Kesinlikle *hoşuma gitmiyor...*

Sinsi, yavaş bir sıcaklık içimi kaplamaya başlıyor ve içimdeki mantıklı kütüphaneci bunu bastırıyor. *Kötü.*

Çok, çok kötü, diye mırıldanıyor seksapelliğim, ben de güç için dua ederek iç çekiyorum.

"Sınırlar hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Jayk kitaplığı itmeyi bırakır ve bana şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"*Lanet* olsun, Jayk. Onu öylece alamazsın!" Lucky bağırır, "O bir tutsak değil." Nefesim kesilir.

Oh, Lucky.

"Jayk..."

Kitaplığı birkaç santim daha ittiğinde kasları gerildi. "Hayır."

"Sarı."

Aniden itmeyi bırakıp bana keskin bir bakış attı ve ben yataktan zıpladım.

"Onlarla biraz konuşmam lazım, Jayk. Bir dakika sonra *seninle* ilgileneceğim," diye mırıldanıyorum.

Bana bakarak, kollarını göğsünde kavuşturur ve kitaplığa yaslanarak, amansız barikatını terk eder ve kapıya doğru başını sallar.

"Keyfine bak o zaman, tatlım."

Zaten kapıya doğru aceleyle ilerliyorum, ama her şey bu şekilde yığılmışken kapıyı açmamın imkânı yok.

Kapıya yapılan şiddetli saldırı durur. Bir an sonra, düzgün bir vuruş duyulur.

"Kim o?" Jayk alaycı bir sesle sorar ve ben ona ters bir bakış atarım.

"Jasper?" diye sorarım kapının arkasından.

"Eden?" Sesi yorgun geliyor ve hayal kırıklığına uğramış bir teslimiyet benim adımda yanıyor. "Lütfen iyi olup olmadığını teyit eder misin? Jaykob ile geceyi geçirmek istemiyorsan, seni geri alacağız." Bir duraklama oluyor ve kapının arkasından bile soğuk baskının değiştiğini hissedebiliyorum. "Ne pahasına olursa olsun."

Gülümsememek için dudakımı ısırıyorum.

Onun endişesi, panik içinde serbest düşüşten sonra yumuşak bir ağ gibi beni yakaladı... ama suçluluk ya da baskı hissettirmeden seçimi bana bırakmasıydı. Kendimi duvara yaslanarak eriyormuş gibi hissettim.

Jasper'ın centilmen davranışları, Jaykob'un kaba davranışları kadar içgüdüsel bir etki yaratıyor bana.

Kapıya düşmanca bakışlarla bakan Jayk'e bir göz atıyorum.

Jasper asker değil, ama ona bunun istediğim şey olmadığını söylersem Jaykob'la karşı karşıya gelir. Ve bu ne kadar eğlenceli olsa da...

"Bu gece burada kalacağım, Jasper. Jayk ve benim açıklığa kavuşturmamız gereken birkaç şey var," diyorum ve Jayk gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Tamam, tatlı kız. Sabah görüşürüz."

Sesi o kadar yumuşak, o kadar alıştığım kötücül kenarlardan yoksun ki, alnım duvara düşüyor ve hafifçe iç çekiyorum. "Hayır, bekle. Dur, Jasper, ben..."

ve sonra Lucky'nin sesi yükselir.

"Eden, ona inanmıyorsun, değil mi? O senin adına seçim yapamaz. Ben sadece... Seni seviyorum."

Sesindeki kırılgnlık, açılan bir damar gibi beni ikiye böler.

Başımı kaldırıp Jayk'e olabildiğince sinirli bir bakış atıyorum, o da bana aynı şekilde sert bir bakışla karşılık veriyor.

"Jasper, benim için Lucky'yi öper misin?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Hemen bir cevap gelmez, ama sonra kapıya yumuşak bir *çarpma* sesi ve sıcak, acil nefes sesleri gelir. Dudaklarıma dokunurum, her sestem beslenen, alçalmış bir sapık gibi dinlerim. Giysilerinin birbirine sürtündüğünü duyarım ve birbirlerine sıkıca sarılmış, dudakları ve dilleri birbirine dolanmış halde olduklarını anlarım.

Beni titreten düşük, kesik bir inilti duyulur. "Siktir," der Lucky bir an sonra nefes nefese küfür eder.

Dudaklarım parmaklarımin altında titriyor. Lucky'nin öpüştükten sonra Jasper'a her zaman baktığı sersemlemiş, başı dönmüş halini hayal ederek, vücudumun her yerinde karıncalanma hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Elbette," diye Jasper kalın bir sesle mırıldanıyor. "Ona ben bakarım, Eden."

Biliyorum, bakacak.

Derin bir nefes alıyorum. "Seni seviyorum, Lucky. Kimsenin bunu değiştiremeyeceğine söz veriyorum" — somurtan Jayk'e sert bir bakış atıyorum.

Ayak sesleri uzaklaşırken, Jasper'ın Lucky için benim yapabildiğimden daha fazlasını yapabilmesi için hızlıca dua ediyorum, sonra odaya dönüyorum.

Bu gece benim de kendi savaşıım var.

Duvara yaslanarak ben de kollarımı kavuşturuyorum ve Jayk ile birbirimize dik dik bakıyoruz.

" sen gerçekten düşündün bu etkileyeceğini beni etkileyeceğini diye sorguluyorum, sinirli bir şekilde.

Jayk kitaplıktan uzaklaşır, ağzının köşesi alaycı bir şekilde yukarı kalkar. "Gerçekten etkilenmeyecekmiş gibi davranacak mısınız?"

Yaklaşır, ben dudaklarımın köşesini ısırırım ve o bir pislik gibi davranmasına rağmen, kalbim hızla atmaya başlar. Belki de bir pislik gibi davrandığı *içindir*. Gözlerindeki o meydan okuma, benim vermek istediğim bir sözdür.

Hayır, hayır, hayır. Bu gece *konuşacağız*.

Dikkatlice, ben de duvardan iterek yana doğru kayarım.

"Benim diğerleriyle de ilişkim olduğunu biliyorsun!" diye tısladım. "Bunu konuşmuştuk."

O küçümseyerek burnunu çeker. "Evet, Dom gerçekten çok ilgileniyor gibiydi. Doktordan bahsetmeyelim bile, o çok üzücüydü."

Bu, içimdeki taze yaraları tekrar açıyor. Dönerek bir yastık alıp ona fırlatıyorum. Jayk onu uzaklaştırıyor ve bana yaklaşıyor.

"Hadi ama Eden. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Yatağa tırmanıyorum. "Aptalın tekisin. Beau ve ben sadece... . sadece kavga ediyoruz. *Çiftlerin* başına gelen bir şey. Biz de bir çiftiz. Hatta harika bir çiftiz." O yaklaşırken ben geriye doğru çekiliyorum ve yumuşak battaniyeler ellerime dolanıyor. *Çok yavaş, çok yavaş*. "Biz bir çiftiz ve her şey yoluna girecek. Dom iyi olacak. Herkes iyi olacak."

Jayk öne atılır ve bileğimi yakalar, sonra beni yataktan aşağı çeker. Son anda ellerimi yere vururum, parmak uçlarımla yatağın uzak kenarını yakalar ve çaresizce kaymamı durdururum. Parmaklarım *gerilir*, birer birer beyazlaşır.

Bu gerçekten konuşmak gibi gelmiyor.

"Sen hariç. Seni mahvedeceğim, tatlım," diye alay eder Jayk.

Beni sertçe çeker ve tutuşum acınacak bir kolaylıkla kopar. Çığlık atarak çarşafların arasından kayar ve ters dönerim. Çılgınca, serbest kalan ayağımla ona sertçe vururum ve nefesini keserim.

"Güzel," diye onaylayarak homurdanır.

Kaçmaya çalışıyorum ama diğer bileğimi de yakalayıp acımasızca kavırıyor. Birkaç saniye içinde bacaklarımı açıp kendi bacaklarının etrafına doluyorum.

"Oh, sen..."

Ben oturmaya çalışırken bacaklarımı bırakır, bir elini boğazıma dolayarak beni yatağa sabitler. Onu keserim, ona öfkeyle bakarak, ona sürtünmek istediğimi hissetmekten nefret ederim. Nefret ederim.

O benim üzerimde o kadar yüksekte duruyor ki, ona karşı koyacak hiçbir şeyim yok.

"Diğerlerine çok kötü davrandın Jayk. Konuştuğumuz şey bu değildi..."

Jayk eğilip ağzını ağzıma yaklaştırıyor. Ağız ıslak ve yakıcı sıcaklıkta, bana derin ve şehvetli bir öpücük veriyor, ben de çaresizce inliyorum. Sakalları dudaklarımı çiziyor ve birden titremeyi durduramıyorum. Pes edip inleyerek öfkeyle ona karşılık veriyorum, kendimi kaybettim. Çok titriyorum, sinirliyim, *muhtaç durumdayım*.

O geri çekildiğinde, nefes nefese kalıyorum. "Ben... sen..."

Burun kıvrarak, alet kemerini tutar ve tek eliyle açar. Bir saniye sonra kemer düşer. Onun sert, lezzetli uzunluğunun kot pantolonuna rahatsız edici bir şekilde gerildiğini görmemeye, fark etmemeye çalışırım.

"Bizim... yapmamız gerek." Onun avucuna karşı yutkunuyorum ve avucu boynumun etrafında sıkışıyor. Sütyenimin içinde meme uçlarım acı verici bir şekilde sertleşiyor. "Konuşmamız gerek. Bizim..."

Beni tekrar öper, bu sefer daha sert, ve kot pantolonunun düğmesini açar. Alt dudağımı ısırınca nefesim kesilir, o da acıyı emerek giderir. Kıvrınarak, ağzına nefes nefese kalırım.

Bu *adil* değil. Öpüşmeyi kesip onu azarlamaya hazırlanıyorum, ama ağzım kuruyor.

Kot pantolonu kalçalarının üzerinde düşük oturuyor, dilimle izlemek istediğim koyu renkli tüyleri ortaya çıkaracak kadar düşük. Fermuarını indirip, külotunun üzerinden kendini okşuyor ve ben, kumaşın üzerinde belirginleşen penisinin hatlarını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

İçimdeki her şey sivilaşıyor ve kendimi onun başının dertte olduğunu hatırlamaya zorluyorum.

"Biz... sadece seks yapmaya devam edemeyiz, aslında bir..."

"Bence bu kadar konuşmak yeter." Jayk eğilir ve alet kemerinden dokulu, beyaz bir şey çıkarır. Sesi sıcak ve alaycı bir eğlenceyle neredeyse nefessizdir. "Beni durdurmak için üç tokat, tatlım."

Tokat mı? Neden sözsüz iletişim kurmam gereksin ki? Benim...

Aniden iki sert parmakla ağızıma kumaş tıktırılıyor.

Oh, bunu *yapmadı*.

İçgüdüsel olarak ısırmaya çalışıyorum, ama Jayk diğer eliyle çenemi rahatça tutuyor ve dişlerim açılana kadar yanaklarımı bastırıyor. Parmakları bariyeri aşarak ağızımı dolduruyor.

Kendimi yana atmaya çalışıyorum ama o vücudunun ağırlığını üzerime veriyor ve beni sertçe sabitliyor. Çenem geriliyor ve boğuluyorum. Öfkeme panik karışıyor ve kuru bezi dilimle dışarı itmeye çalışıyorum ama onun geniş eli onu aşağı bastırıyor ve içeride tutuyor.

"Burnundan nefes al," diye emrediyor, beni yakından izliyor.

Nefes almam mı gerekiyor?

Aslında bunu yapmadığımı fark ettiğimde panik iki katına çıkar ve Jayk nefes nefese durur. Gözleri karanlık ve yüzüme odaklanmış, beklerken derin deniz çapaları gibidir.

Kollarını tutuyorum ve o gözler, düşüncelerimin geri dönmesi için yeterli alanı sağlıyor — yatağı, odayı görmek için. Beau'nun yavaş, sakın aksanıyla trafik ışıklarını açıklamasını duymak için.

Ve ben güvenli kelimemi kullanmadığımda ormanda Jayk'in bembeyaz yüzünü hatırlamak için.

Sarı, sarı, sarı.

Kalbim hızla atarken, omuzlarına iki kez vuruyorum.

Kavrayışı yumuşar ve gerilir, ama henüz bırakmaz. Üçüncü vuruş için bir an bekler, yüzümde *durmamı isteyen bir ifade* arar, ama ben bunu istemiyorum.

Hava istiyorum.

"Nefes al, Eden," diyor Jayk, yanağıma dokunarak. "Burnundan. Hemen."

Gözleri tekrar görüş alanımı doldurur, talepkar ve yakıcıdır, ve burnumdan derin bir nefes alırım. Parlak. Özgürleştirici. *Kolay*. Jayk'ın kokusu, ihtiyaç ve kirli seksin başlangıcı gibi kokuyor.

Neden bunu daha önce yapmadım?

Hava ciğerlerime doldukça panik içimden akıp gider ve gözlerinin etrafındaki gerginlik gevşer. Sanki kendini tutamıyormuş gibi kalçalarını yukarı doğru iter, giysilerimizin üzerinden bana sürtünür ve ben

istem dışı inlememi engelleyemiyorum. İçimdeki tüm adrenalini baş döndürücü, cüretkar dalgalar halinde çökmeye başlıyor ve neredeyse eline kıkırdamak üzereyim.

Jayk bana burun kıvırıyor, sırtışı her zamankinden daha sıcak ve birden fazla rahatlatma tonuyla renklendirilmiş.

"Lanet olası korkunç kadın," diye mırıldanır ve ben de homurdanırım, kalp atışlarım heyecanla hızlanır ve tehlikeyle sınırlanır.

Benim alaycı sesime, kaşları kalkar ve bana bakar. "Böyle oynamak mı istiyorsun? Ben de oynayabilirim."

Bir eliyle ağzımı kapatırken, eğilip alet kemerinden başka bir şey çıkarır ve ağzımı kapatırken koli bandının yırtılma sesini duyarım.

Koli bandı mı?

Dişleriyle ucunu koparmak için eğilir. Şaşkınlıkla ellerimi kaldırıp ona dokunmak isterim, o ise kenarlarını sıkıca ve buruşuk bir şekilde yanaklarıma yapıştırır. Nedenini bilmiyorum, belki gözlerindeki sıcak kahkaha ya da kendi meraklı inatçılığımdandır, ama onu koparmak aklıma gelmez.

Burnumdan bir kez daha derin bir nefes alıyorum ve onun yaptığının farkına vardığımda nabzım öfkeli, çarpıcı bir ritme dönüşmeye başlıyor.

Beni susturdu!

Bir bezle!

"Panik yapma. Temiz," diye alay ediyor, sonra mırıldanıyor, "Çoğunlukla."

Ona sert bir bakış attım ve o, benim boğuk, öfkeli protestoma gülerek karşılık verdi. Tırnaklarım, kan akıtacak kadar acı bir şekilde omuzlarına battı.

Onun oyununu mahvetmek istemiyor olabilirim, ama bu onu cezalandırmayacağım anlamına gelmez.

Üzerime eğilir, sonra yine yanaklarımı sıkar. "Konuşmak istemiştin, değil mi tatlım? Hadi konuşalım. Bir daha sadece benimle yatabileceğin için bir sorunun varsa, şimdi söyle."

Oohhhh. Hayır. Onu öldüreceğim.

Gözlerimle onu yakıp kül ediyorum, ağzımdaki tıkaçtan öfkeli bir protesto sesi çıkarıyorum. Dinlerken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeye başını sallıyor.

"Tek kelime bile yok mu? Bana uyar." Jayk'in ağzı boğazımı bulur, yakıcı sıcaklığı ve sert kolları beni sıyırır.

Onu tokatlamamaya dikkat ederek omuzlarını itiyorum, ama o kalçalarını benim kalçalarımın arasına sıkıştırıyor. Penisi ağır ve sert, ve ben... rahatsızlık içinde titriyorum.

Ona karşı kıvrılıyorum.

Kesinlikle sinir bozukluğu.

"Evet, haklısın," diye devam eder, sesinde fazlasıyla eğlence vardır. "Benim için çamaşır yıkamaya devam *etmelisin*. Bununla bir sorunun varsa söyle yeter."

"*Adi herif!*" Ağzımdaki tıkaçtan bağıriyorum, ya da bağırmaya çalışıyorum. Sesim bozuk ve cırtlak çıkıyor, omuzları titriyor. O *dayanılmaz* biri.

Ona öfkeyle bakıyorum, ama o sanki hiç umursamıyormuş gibi bana karşı sikişiyor. Umursamadığını *biliyorum* ve bu beni tekrar çığlık atmak istememe neden oluyor. Sinirliyim. *Kıvılcım saçıyorum. Patlamaya hazırım.* Jayk sanki bunun için doğmuş gibi benim öfkemi kışkırtıyor ve içimde bir şeyler gevşemeye başlıyor. Yükselen parçacıklar gibi ısınmaya başlıyorum.

Bütün hafta boyunca tatlı davrandım. Üzgün, sabırlı, yatıştırıcı ve sakin, ama içimden hiç de öyle hissetmeme rağmen. Ve evet, Jayk saçmalıyor. Diğerlerine karşı kaba ve beni aşırı seks düşkünü bir neandertal gibi sürükleyerek saçmalıyor, ama bu öfke benim barut fıçımı ateşleyen kıvılcım. Patlamayı bekleyen varillerce uykuda dinamit var.

Çünkü Günahkarlar *kazandı*.

Orada, tam *oradaydı*. Her şey mükemmel olabilirdi. Karınlarımız doyabilir, güvende olabilir, Dom'un gözlerinde morluklar olmaz, Lucky de endişeli bir halde olmazdı. O gece hepimiz çok şey kaybettik. Öfkeliyim, tüm olanlara karşı çok *kızgın* ve *hayal kırıklığına uğramış durumdayım*, ama... Bunları söyleyemem. Diğerleri bu hafta benim öfkeme ihtiyaç duymadılar. Fırtınayı yatıştıracak birine ihtiyaçları vardı.

Ama Jayk'e karşı nazik olmama gerek yok. Jayk'e karşı biz fırtınayız.

Saçları tutmak için neredeyse çok kısa ama yine de parmaklarımla yakalayıp, bacaklarımı beline dolayarak acımasızca çekiyorum.

"Sen vahşisin, biliyor musun?" diye inliyor, heyecanı sesini boğucu hale getiriyor. Nefesi kulağımda sıcak ve onun kontrolü ele geçirmek için mücadele ettiğini hissedebiliyorum.

kontrolünü kaybetmemek için çabaladığını hissedebiliyorum. "Üç tokat, Eden. Unutma. Bana üç tane vur, ben de dururum. Tıkacı çıkarırım."

Beni kendine doğru çekip çenemin kenarını diliyle okşuyor. Bıraktığı ıslak izler kaba ve dikkatsizce ama başımı geriye eğip daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. Onun vücudu onaylayarak titriyor ve ekliyor: "Ama bence yapmayacaksın. Bana göre buna çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

Onun ağzının altında kaskatı kesiliyorum.

"Sanırım ayrıldığından beri iyi bir erkekle birlikte olmadın," diye alaycı bir sempatiyle devam ediyor.

Gözlerimle ateş püskürürken, onun altında debeleniyorum, ama dalgayı sürerken bana olan tutuşu daha da sertleşiyor, sikini bana sürüyor. Titreyerek burnumdan tekrar hava çekiyorum ve o sinir bozucu sırtı geri dönüyor.

Boğazımı sıkıyor. "Merak etme tatlım. Ben seni korurum. Tek yapman gereken bir süre çeneni kapatmak ve benim sikimi, senin gibi ateşli küçük bir vahşi gibi sürmek."

Vahşi.

Yüzümü ondan uzaklaştırıyorum ama o beni daha sıkı sarıyor, sonra yanağımı yalıyor, tadımı alıyor. "İstersen burnunu havaya dikip hoşuna gitmediğini iddia edebilirsin." Titrediğimde yumuşak, aç bir ses çıkarıyor. "İkimiz de bunun pis bir yalan olduğunu biliyoruz."

Vahşi.

Bu kelime içimde yankılanıyor.

Hatırlatma ve vaat.

Bu kavgayı sevdiğimi biliyor — denememe izin vermeden önce, bunu ona bir düzine farklı şekilde itiraf ettirdi.

Yanarak, onun elinden kurtulup ona dik dik bakıyorum, her şeyi görmesini istiyorum — her *acımasız* anı... ama bu sadece onda karanlık bir ışık yakıyor. Hayvani ve açgözlü bir ışık. Gücünü acımasızca kullanıyor, küstah ve zorba. Penisini tekrar tekrar bana sürüyor, beni bastırmak ve kullanmak için bedeninin büyüklüğünü umursamadan kullanıyor... ama kollarında bıraktığım kanlı izlere vahşi bir tatminle inliyor ve arzusu karşısında kendini kaybetmiş gibi görünüyor, soyunmak için bile kendinden kopamıyor.

Jayk bana karşı sevişirken ritmi bozulmaya başlar ve ben onun eline inlerim. Çok sessizdir. Acımasızca sessizdir. Ben de vahşi şeylerden yapılmış olmak isterim, ama *bunun yerine* dilim boğazımı tahriş eder ve onun vücudu beni tamamen sarar. Bu benim hayal kırıklığımı daha da artırır.

Gözlerinde, bana onu serbest bırakmam için yalvaran, beni özgürleşmeye *cesaretlendiren* şiddetli, karanlık bir meydan okuma var ve öfkem daha ateşli bir şeye dönüşüyor, onu da yakmaya kararlıyım.

Eğer o benim sonumsa, ben de onun sonu olacağım.

Kendimi ona dolanıyorum ve o beni içine çekerken dişleri derimi kesiyor. Vücudu üzerimde sürtünüyor ve çıkardığı hırıltı mağaralar ve pençelerden oluşuyor.

Jayk'ın yanında hiçbir şey taklit etmeme gerek yok.

Onu tankından tutup kendime doğru çekiyorum ve o üzerime eğilirken dövmelemleri dalgalanıyor, kalçalarımı kaldırmamı sağlıyor, böylece onun ritmini ele geçirip onun sikine şehvetle sürtünebiliyorum. İnemelerimi tutmuyorum ve gözleri okyanus çukurları gibi kararıyor.

Açgözlülükle ellerimi göğsünde gezdiriyorum, kırık tırnaklarım kaslarında baskı izleri bırakıyor. Derisindeki siyah desenlerin arasında kırmızı, güzel ve şiddetli tonlarda dönüyor ve her çizgi damarlarımda hoş bir ateş yakıyor. Çünkü ben de ona kızgınım. Lucky, Jasper ve Beau için. Konuşmama izin vermediği için. Beni *susturduğu* için.

Ve onu yumuşatmama gerek yok.

Jayk ile kavga etmek çılgın, pervasız bir eğlence.

Parmak uçlarım onun karnındaki kıllarla oynuyor ve bu çok acı verici olmaya başlıyor. Aramızda çok fazla giysi var, ben terli ve kızarmış durumdayım ve çok acı çekiyorum. Kıyamet gibi.

Onun tişörtünü yırtmaya başlıyorum, vücudundan çıkarmaya çalışıyorum ve başardığımda o da barbarca sırtışını saklayamıyor.

Çünkü o da bu kavgayı en az benim kadar seviyor.

Jayk'ın ağzı boynuma ulaşır ve nabzımı beni çığlık attıracak kadar sertçe emer, ama onun bana sürtünme şekline o kadar kapılmışım ki başka hiçbir şeyi fark edemiyorum.

Ta ki göğsüme soğuk, metalik bir şey değip beni nefesimi kesene kadar.

Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama Jayk boynumla omzum arasındaki kivrımı ısırarak hareket etmeme izin vermiyor. Sıcak, keskin bir acı

yayılır, ama göğüslerimin arasında onun çakısının donuk parıltısını fark edince donakalıyorum.

Yine *mi*?

Ben endişeli bir şekilde itiraz ediyorum, o ise gözlerini deviriyor.

"Sfinkterini gevşet. Seni kesmeyeceğim."

Bunu biliyorum. Bunu daha önce konuşmuştuk. Ben daha çok şundan endişeleniyorum...

Keskin bir hareketle sütyenimi ortadan ikiye keser.

O.

Göğüslerim serbest kalır ve en sevdiğim spor sütyenim için sadece bir anlık şaşkın bir yas tutarım, sonra bıçağı kaybolur ve o benim soğuk tenimi avuçlar. Eli yakıcıdır ve sıkarken nasırları meme ucumu sıyrır, kaba bir memnuniyet sesi çıkarır.

Dişleri çenemin kenarını bulur ve boğazıma doğru iz bırakır, ben de acıdan kıvrılıyorum. Saçını çekerim, sonra canım pahasına ona sarılır, onu tenime bastırıyorum. Sert eli boynumun etrafında bükülür ve çılgınca bacaklarım onun bacaklarına tırmanır, kalçalarını yakalamaya çalışır.

Bu onursuzca. Utanç verici. Tamamen kaba. Ama

Tanrım, onun sikini sürmek istiyorum.

Kıpırdanarak, kafasını göğüslerime doğru çekmeye, kalçalarını bacaklarımın arasına çekmeye çalışıyorum. Tıkanarak inliyorum, nefes almaya çalışırken yine boğulmak üzereyim. Bana karşı titriyor.

Ağzını meme ucuma kapatıyor, sunduğum şeyi alıyor ve acımasızca sertçe emiyor. Saçını çekip duruyorum ama o yerinden kıpırdamıyor. Kalbim hızla atıyor ve göğsümü ağzına daha derin sokuyorum, baskıyı hafifletmeye mi çalışıyorum yoksa daha fazlasını mı talep ediyorum emin değilim.

Yine inlerim, boğuk, anlaşılmaz yalvarışımı anlamasını dilerim.

"İşte böyle. *Benimle* birliktesin. Bana bak," diye homurdanıyor, yakıcı dudakları meme ucuma bastırıyor. Göz kapaklarım çok ağır, tüm vücudum şurup gibi, sarhoş ve uğultulu. Göğsümün yanını ısırtıyor. "Bana bak, Eden. Seni kim sikiyor, bil."

Sonunda boğazımı bırakır ve iki eliyle pantolonumu botlarıma kadar indirir. Elini iç çamaşırımın altına sokarken gözlerimi zorla açarım.

Klitorisimi bulur ve ben çığlık atarak bacaklarımı açarım. Gözlerimi zorla aralayıp ona bakarım, o ise vücudunu üzerime eerek beni yatağa sabitler ve parmaklarıyla beni sertçe okşar.

"Orada kaç kişiyle yattın? Onlar da sana böyle mi yaptı?" diye soruyor ve o beni kontrol altına alırken, ben hıçkırarak alıyorum, ince kumaş bileğinin etrafında geriliyor. Sırılısıklamım, kayganım ve bana dokunma şekli hiç de nazik değil. Beni sertçe ovuturuyor, bir noktaya doğru hızla ilerliyor ve ben, sessizce ve nefes nefese, içimdeki acı verici baskıya karşı onun eline sürtünüyorum. "Hiçbiri seni böyle sikemez, Eden."

Paralanıyorum, yüzümü battaniyeye çeviriyorum, ağzımdaki tıkaç ılığımı bastırıyor. Bacaklarımla onun elini sıkıca kavırıyorum, onu kendime çekiyorum, şiddetli bir aşırı duyarlılık yaşıyorum ve zevk bedenimi sararken zihnim kr edici, yok edici parçalara ayrılıyor.

Onun geri çekilip yüzümü izlediğini belli belirsiz hissediyorum. Her ağır nefesimle gğm ona doğru yükseliyor ve onun dokunuları daha da azzl hale geldikçe inliyorum.

Eli bacaklarımın arasında hareket ediyor, ben ve titrek uyluklarım onu durduramıyoruz. Parmaklarını aşağı kaydırıyor ve ben sırılısıklam, imi ve kabarık durumdayım. O iki parmağını içime derinlemesine sokarken klotum ikimize de yapııyor. Onu sıkıca sarıyorum, i duvarlarım hala artçı sarsıntılarla titriyor ve o istediği gibi bana dokunmaya devam ederken zayıf ve savunmasız bir şekilde inliyorum.

Çünkü Jayk bana azzllkle dokunuyor. Sanki vücudum onun kurbanı olmak için yaratılmış gibi. Sanki her zaman ona aitmi gibi ve şimdi benim de bunu bildiğimden emin olmak istiyor gibi. Dudakları ıslak ve dalgalı gözleri, yarı çıplak penisine karşı titrediğimde sahiplenici bir ihtiyaçla doluyor.

Aniden, yaslandığı kolunu hareket ettirip alnımdaki bir sa telini çekiyor. Beni kasırğa dalgaları gibi mahvetmiken, tek bir sa telini mükemmel bir şekilde yerine koyuyor.

Dokunuu o kadar nazik, o kadar beklenmedik ki, ona hızla göz kırıpıyorum, ehvet ve zevkten titriyor ve tamamen kafam karışıyor. Onunla geçirdiğim bu anlar çok nadir, çok çabuk geçiyor ve onun yumuaklığını iki elimle korumak istiyorum.

Ağızındaki tıkaç beni sessiz bir kefarete içinde tutuyor, bunun yerine parmak uçlarımla yanağını okşuyorum ve gözlerinde bir şey hareket ediyor. Dikkatli, saygıyla dokunmuş ve kendi kafa karışıklığına dalmış bir şey.

Sonra bir hamlede bantları acımasızca yırtıp çıkarır. Yırtılmanın acısıyla çığlık atarım ve o da yanağıma tokat atar, çenemi sertçe tutar.

"Bir daha düşündüm de, senin benim sikimi yalvarmanı duymayı seviyorum galiba," diye mırıldanıyor.

O beni öperken, ben hala acı içinde nefes nefeseyim, dili kıskançlıkla ağızımın içine giriyor. Beni uyuşturucu gibi öpüyor, sanki bu sefer kaçmamı gerçekten kaldıramayacakmış gibi beni kendine çekiyor. Ben tekrar ona karşı kıvranana kadar beni öpüyor, ben de aşağı uzanıp onun yakıcı sikini avuçluyorum. Elimde zonkluyor, sertleşmiş ve külotunu ıslatıyor.

Jayk öpüşmeyi keser, ben sıkarken boynuma inleyerek, ben de titreyerek boğuk bir kahkaha atarım, alaycı bir şekilde, "Sanırım sen beni seviyorsun."

Kulaklarının uçları kızardı. "Kapa çeneni."

Aniden parmaklarını çekip külotumu yanından yırtıyor. Gözlerimi açıp onun penisini serbest bıraktığını görüyorum. Penis gergin ve kızarmış, ön sıvıyla ıslanmış durumda ve ben her yerimde karıncalanma hissediyorum, neredeyse yanma hissi gibi, şu anda onu almaya çok hassasım.

O, benim parıldayan amımı izleyerek kendini kaba bir şekilde okşarken botlarımı çıkarır ve ben protesto etmek için ses çıkarırım. O durmaz, pantolonumu yırtıp çıkarır ve etrafımda dolanır.

Kalp atışlarım tekrar hızlanır ve kendimi ters çevirip titrek kollarımla yatağın ucuna sürünerek giderim.

İki adım bile atmadan, elleri uyluklarımı kavrar ve beni kendine doğru çeker. Penis kırımın kenarına baskı yapar.

Kendini tutar ve üzerimde sürter. Dağınık bir şekilde. Beni ön sıvısıyla kaplar ve morartacak kadar sert parmaklarıyla cildime sürer, sonra ıslak, ağır başını girişime dayar. Şişmiş dudaklarım onun etrafında açılır ve o içeri girmeye başlar, yanan, şişmiş duvarlarımı yırtar.

Geri çekiliyorum. "Bekle, Jayk, ben çok..."

"Diğerleri sen sızlandığında durup sana sarılır mı? Bir güvenlik kelimen var, tatlım. Onu kullan, yoksa ben seni kullanırım."

Tek bir alaycı kalp atışı kadar duraksar... sonra burnunu çeker.

Kalçalarımı tutar ve beni kendine doğru çeker.

Uyluklarımı daha geniş açarak, sert bir hamle ile içime giriyor.

Ağzım açılır ve gözlerim geriye döner, o beni kalın bir şekilde doldururken. Ben bu istilaya karşı direnirim, onu dışarı atmaya çalışırım, ama o sadece saçımı avuçlar ve geriye doğru çeker, böylece sırtım kavislenir ve ben keskin bir nefes alırım, nefesim boğazımda boğulur, o daha derine girerken.

Göğüslerim yatağa değiyor, sadece alay etmek için yeterli kadar, ve o sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor, göğüslerimi zıplatıyor.

Ona karşı kıvraniyorum, ama o beni alırken saçlarımı kullanarak beni kendine sabitliyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanır, bana sertçe girer.

İçimdeki her hassas santimetre lezzetli bir hayata dönüşüyor ve nefesim hızlanıyor. Vücudumuz birbirine çarpıyor. Islaklığımın uyluklarımı kayganlaştırdığını, onun penisini ıslattığını hissedebiliyorum. Her yerim yanıyor, sonra titriyorum, sonra yine yanıyorum.

"Siktir." O inliyor. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun."

"Jayk, oh, lanet olsun. Yapamıyorum..." Nefes nefese, o içimdeki her mükemmel noktaya hızlı ve acımasızca vururken kıvraniyorum.

Artık kaçış yok. Kaçmak da istemiyorum. Aşırı duyarlılık lezzetli hale geliyor. Coşkulu.

O kadar acımasızca içime giriyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor. Hıçkırarak ona karşı direniyorum, onu tekrar o kadar derinde istiyorum. Nefesi düzensizleşiyor ve diğer eli kalçamı morartarak beni yerinde tutmaya çalışıyor.

"Bu senin için değil. Olduğun yerde kal, kadın. İki haftadır senin için mastürbasyon yapıyorum ve artık bıktım."

Tanrım.

Onun sikini okşayarak, beni düşünerek boşaldığı imkansız görüntüyü kafamdan atamıyorum. Onun sikini sıkıca kavriyorum, o da küfrediyor.

Eli saçlarımdan ayrılır ve tekrar boğazımı bulur. Beni geri çeker, göğsüne yapıştırır ve her itişi cezalandırıcı hale gelir. Gözlerime yaşlar dolacak kadar acımasızdır. Penisinin her santimini hissedebiliyorum. Vücudumdan her şeyi talep ederken her yerinde hissediyorum.

Bunun benim için olmadığını söyledi. Klitorisime bir daha dokunmadı bile. Ama gözlerindeki o bakış bir tepki istiyor.

"Benim olduğunu söyledin," diye dişlerini sıkarak fısıldadı. "O zaman benim olacaksın. Yatağında yatacak, istediğim zaman sikimi süreceksin... benim küçük kraliçem gibi."

Kraliçe mi?

Sikinden sarhoş olduğum için itiraz edemiyorum, ama önemi yok. Bu kelime onu yıkıyor gibi görünüyor.

Jayk beni öper, dili ağzımı mahvederken boğazımı sıkıca kavrar ve nefesimi keser. Beni öper ve kalın penisi beni doldururken görüşüm bir anlığına kararır. Onun şiştiğini ve beni sıcak, ıslak spermle ıslattığını hissedirim ve başım dönerek sert bir şekilde boşalırken nefes nefese kalırım, ağzı ağzımın üstünde, aramızdaki nefes nefese kalan yere tek bir kelimeyi mühürler.

Kraliçe.

Bölüm 15

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #14

Barış için çalışın.

Savaş kimseye fayda sağlamaz.

Jayk'in kavurucu, nemli göğsünün HER SANTİMETREKÜPÜ sırtıma bastırılıyor. Öpücükleri her yerde, sakalları çenemi sıyrıyor, dili ağzımda ve ben tüm vücudumda titremeyi kovalıyorum.

Ama o *kelime*.

Onu geri iterek öpüşmeyi kesiyorum ve o benden uzaklaşıyor. Kaybettiği için hemen somurtuyor, gözleri hala açgözlü, aşırı seks düşkünü ve cam gibi, ağzıma odaklanmış durumda. Kaşları çöküyor ve tekrar bana uzanıyor, ama ben göğsüne bir elimi koyarak onu durduruyorum.

Başım dönüyor, ama bunu görmezden geliyorum. "*Kraliçe?*" Jayk hala ağzımı izleyerek sırtıtmaya başlar ve ben göğüs kaslarının tam ortasına, göğsüne parmağımı batırırım. "Bunu biraz abartıyorsun, sence de öyle değil mi?"

Beni tekrar öpmek için eğildiğinde, ayakta durmak için çabalarken bacaklarım titriyor. Bütün gün, bütün hafta yürüdüm ve orgazmlarım hala beni derinden sarsıyor.

"Sen de bir taht ister misin, tatlım?" diye soruyor, nefesi dudaklarımı okşuyor. Omzunu silkiyor. "Sana güzel bir tane yaparım. Parlak taşlarla falan süslenmiş."

"Ben..." Parlak hurda metal tahtın korkunç, gösterişli görüntüsüne tiksinkenle... ve bu teklifin tuhaf bir şekilde hoşuma gitmesi arasında kalarak, gülmekten kendimi alamıyorum. Tüm bunlar - şiddetli sahiplenme, oda, sahiplenme duygusu - bir ifade. Bu *çok tatlı*.

Spermleri uyluğumdan aşağı akıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

Jayk için bu tatlı bir şey.

Ter cildimize damlıyor ve o, tırnak izleri ve yeni açan morluklarla dolu. Onlar da benim cildimde iz bırakıyor, çukurlu pembe ısırıklar, morarmış emik izleri ve ilgiyle incelemek istediğim sahiplenici kırmızı parmak izleri.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki." Elim hala göğsünde, onu yatağa geri itmeye başlıyorum. "Ben kraliçeysem, bir kez olsun bana itaat edebilirsin. Otur."

"Lütfen bile demiyorsun." Başını yastığa yaslayarak homurdanır. Dağınık çarşafın ortasına uzanır, kocaman vücudu kral boy yatakla alay edercesine. "Emir veriyorsun."

Gözlerimi devirerek, onun kucağına oturana kadar üstüne sürünerek ilerledim.

Orada tereddüt ettim.

Hâlâ çıplak. Ve... yumuşak. Uyluklarım yapış yapış oluyor, ama bacaklarımın arası hâlâ sıırıslı ve bu zaten bir hata gibi geliyor. Çıplak bir erkeğin... uzvunun üzerine oturmakla ilgili bir görgü kuralı var mı? Onu kaldırmalı mıyım? Kenara itmeli miyim?

Jayk beni aşağı çekiyor ve ben dengemi kaybetmemek için ellerimi göğsüne vuruyorum. Onun eğlenceli ifadesinden kaçınarak, hareket ediyorum ve onun kışımın altında olduğunu hissediyorum. Tamam. Doğrudan bir ezilme değil. Anladım.

Daha fazla sıcak sperm içimden akıp, onun uyluğundaki tüylerin üzerine damlıyor ve utançtan gözlerimi kapatıyorum.

Gerçekten önce temizlenmeliydim. "İyi misin?" diye soruyor tembelce.

"Evet, ben sadece, ah..." Ona bakarak yüzümü buruşturuyorum. Bunu hissedebiliyor olmalı. "*Sızıntı var.*"

Dudaklarının kendini beğenmiş kıvrımı geniş, kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüşüyor. "Hadi canım."

Yüzüm kızarır, ama gözlerim o sırıtışta kalır. Rahat ve gerçektir, ve küstahlıkla dolsa da, savunmasızdır. Yanaklarındaki güzel kıvrımda savunmacılık yoktur, dudaklarının kenarındaki sakallarda gizli alaycı bakışlar yoktur. Tek bir acı kıvrım ya da temkinli bir hareket yoktur.

Bu, onda dayanılmaz derecede güzel duruyor.

Benden daha fazla nem sızıyor ve o mırıldanarak kalçalarımı biraz üzerinde yuvarlıyor, onu yayıyor. Dağınıklığımızın içinde kayarken ciyaklıyorum, ellerim onun göğüs kaslarına yayılıyor.

"Um. Belki duş almalıyız..."

İki eliyle kıcımlı sıkıyor, kayganlaşan derilerimizin birleşimini izliyor. "Ya da bana beş dakika ver, tekrar yapabiliriz."

"Ne kadar da iyimsersin," diyorum sertçe ve o da kaşlarını çatarak bana bakıyor. Ona tatlı bir gülümsemeyle bakıyorum. "Belki de dinlenmek için ihtiyacın olan bir *saat* içinde, diğerlerine benim senin olduğumu söylemene neden olan çılgınlık hakkında konuşabiliriz?"

Jayk elimi tutup yüzüne yaklaştırdı. "Otuz dakika sonra benim *olacaksın*. Yazılı olarak var, tatlım."

Ah, *notum*.

"*Sadece* senin değilim!" diye
bağırıyorum. Ah, o *deli edici*!

Gülümsemesi değişir, kaşları tekrar aşağı iner ve ben ona bakışlarımı daraltarak, bu konuşmaya inatçı kıcını dahil etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışırım. Başım hala dönüyor ve bunun sadece seksten kaynaklanmadığını düşünmeye başlıyorum. Bugün fazla bir şey yemedim
ve Jayk bir egzersiz.

Sakinleştirici bir nefes alıp, bakışlarım göğsüne kayıyor. Mahvolmuş omuzları.

Parmaklarımla omuzlarını okşuyorum. "Bunları temizlemek için bir şeyin var mı?"

Yine başlığa yaslanıyor. "Önemli değil."

Gözlüğümü burnumun köprüsüne iterek ona bakıp beklerim. Bu kez o gözlerini devirir, sonra eğilir ve yatakta dönerek uzanır. Çılgınlık atarak, düşmemek için ona tutunurum. Kalan komodinin çekmecesini açar ve içindeki dağınık eşyaları karıştırır. Yağ, prezervatifler ve daha önce ağızma tıkadığı şeylerden çok daha temiz görünen yeni kesilmiş kumaş yığınları görürüm...

Geriye dönerek, birkaç bez parçasını ve küçük bir iyot şişesini yatağın üzerine atıyor. Onları almak için uzanıyorum, ama bunun yerine yüzüme sarılmış bir çubukla vuruyor.

"Ah!" Onu alıp, bir tür enerji barı olduğunu fark ettim.

"Bir şeyler ye. Bayılan kadınlarla uğraşmam, tamam mı?"

Sert sözlerine rağmen, Jayk endişeli bir şekilde bana bakıyor, yüzünde inatçı bir ifade beliriyor. Kaburgalarımın iki hafta öncesine göre daha fazla dışarı çıktığını biliyorum ve bunun *iyi bir şey* olmadığını da biliyorum, ama onunki de öyle. Herkesinki de öyle. Bu bir seçim değil.

Bu hayatta kalmak için.

Bana bakışından nefret ederek, isteksizce etkilenmiş bir şekilde ambalajın üzerindeki içerik maddelerini inceliyorum. İnanılmaz. Şeker ve koruyucu maddelerle dolu, yıllarca dayanır. Tek bir çubuktaki kalori miktarı...

Karnımın çökmüş, açlık çeken boşluğunu görmezden gelerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunlardan kaç tane kaldı?"

"Kimin umurunda? Kraliçeler aç kalmaz." Elinden alır ve ambalajı yırtar.

"Adil payından fazlasını yiyen kraliçeler oldukça iğrençtir..."

Jayk çubuğu ağızma sokunca boğuluyorum. Dudaklarımdan kırıntılar saçılırken, nefes almak için çubuğu geri çekiyorum.

"Beni *boğma*," diye homurdanırım ve o sırtarak gülümser.

Benim kontrolüm dışında, dilim dudaklarımdaki kırıntıyı bulur ve ağızma çeker. Gözlerim kapanır. Taneli ve biraz bayat ama tatlılığı ağızda yayılır ve — Jayk'i ya da diğer kaba adamları aşılamak istemem ama — bu, haftalardır tattığım en lezzetli şeydir.

Gizlice, daha fazla kırıntı ararım ve ağzımın yanında en az üç tane zarifçe eskimiş, harika leke bulurum.

Elimdeki çubuk, tükürüğümünden biraz ıslak olarak parıldıyor.

Zaten açılmış *durumda*. Artık uzun süre dayanmayacak. Yarısı boğazıma kadar girmişken bunu başkasına vermek kabalık olur.

Jayk bir kolunu başının arkasına koyuyor, pazısı kalın ve o güzel, tedirgin edici dövmelerle kaplı. Beni kibirli bir şekilde izliyor. "Sadece çeneni kapat ve ye. Bitirdiğinde bana bu sevimli küçük nutku verebilirsin."

Pes ederek, hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde ısııyorum ve erotik bir titremeye çikolatanın yarısını dilimin üzerinde ufalıyorum. Ben yerken, Jayk'in gözleri

dağınık topuzumda kalır, sonra saç bağımı çeker. Bir an sonra saçlarım etrafıma dökülür, kalçalarım kadar uzanır.

Göğsünden düşük bir nefes çıkar.

Gözleri beni içip içip, seksapelli ama doymuş bir şekilde, gözlüklerim ve saçlarımın üzerinden geçip, göğüslerimde ve onun karnında bıraktığım ıslak izlerde dururken, yavaşça yiyorum.

Aramızdaki küçük boşluk ısınır. Artık önceki heyecanlı cehennem gibi değildir. Beni, üzerimde kalıntı gibi ağırlık yapan tüm sıcak, kıvılcımlı hayal kırıklığını çoktan yakıp kül etti ve içindeki sahiplenici ateş, hafifçe kaynamaya başlamış gibi görünüyor. Buradaki sıcaklık şimdi rahatlatıcı, onun ahırında birlikte çalıştığımız günü hatırlatan bir şekilde hafifçe çıtır çıtır yanıyor.

Burası evim.

Bristlebrook'a geri döndüm. Jayk'le birlikteyim. O hala beni istiyor ve herkes hayatta. Diğer her şey halledilebilir.

Bir ısırık daha alırken, bizi içeride barikatlayan rastgele yığılmış mobilyalara hafif bir şaşkınlıkla bakıyorum. Birkaç hafta önce kabusumdan uyandığımda, o aptal sehpayı kapıya itmek için *yirmi dakika* boyunca homurdanıp pufladım — tüm bu uğraşımla Beau'yu uyandırmamış olmam bir mucizeydi. Neyse ki Beau, sanki komaya girmiş gibi uyur, ağzı biraz açık, sanki öpülerek uyanmayı bekler gibi.

Onu bir haftadır uyurken görmedim. Enerji barı tatlılığını kaybetmeye başladı.

Odada delikler var. Beau'nun eşyalarının olduğu yerde boşluklar, ölçülü boşluklar. Tıbbi çantası kanepede değil ve çorapları çamaşır sepetinin yanında dikkatsizce ve rahatsız edici bir şekilde yığılmış değil. Koltuğu ve iğrenç lambası olmadan, tüm mobilyalar birbirine uyuyor. Ve tabii ki Jayk var, Beau'nun eskiden uyuduğu yerde, yatakta uzanmış.

Artık Beau'nun kokusu yok.

Artık oda temizlik ürünleri, seks ve Jayk gibi kokuyor.

Jayk'in kokusunun burada olmasını *seviyorum*, gerçekten.

Sadece... Beau'nun kokusunun silinip gitmesine hazır değildim. Boğazım yanıyor.

Bristlebrook'a son geldiğimde, beni bu odaya götüren, besleyen ve siken Beau'ydu. Böyle, hiç de böyle değil. Ateşi yaktı, bana elle peynir yedirdi ve içimdeki ve dışımdaki her acıyı dindirdi, sanki her birini iyileştirmek onun göreviymiş gibi. Bana kırılğanmışım gibi davrandı — ve o gün, öyleydim.

Jayk beni götürürken Beau'nun kafası karışık, yaralı ifadesi zihnimin ortasına kazındı.

Elimde boş ambalajı buruşturup, yan sehpayı koyarken hızla gözlerimi kırıştıyorum ve beni gözyaşlarına boğmayacak bir şey söylemek için kafamda düşünceler dolaşıyor.

En azından yemek midemde rahatça yerleşti.

"Peynir kaldı mı?" diye soruyorum, yanımdaki iyot ve bezi alırken sesimin kısılmasını fark etmemesini umuyorum.

Jayk, bezin üzerine sıvıyı dökerken ellerimi izliyor. "Peynir kalmadı. Tüm süt ürünleri bitti. Şeker, bal ve patates de. Pire torbalarının da yemi azalıyor."

Başımı kaldırıyorum. Bunlar *temel gıda maddeleri*. Mümkün olduğunca uzun süre idare etmeleri gerekirdi; hiçbiri kolayca yenilenebilir değil. Kesinlikle *hızlı bir şekilde* yenilenemezler.

Özellikle peynir.

Kahretsin. Belki de bu konu pek de iyi bir konu değildi. Öngörülebilir gelecekte peynir olmayacak olması *kesinlikle* ağlamaya değer bir durum. En azından hala keçilerimiz var...

Olamaz.

Jayk'in göğsüne acilen vuruyorum. "Kimse Billie'yi ya da Baa-bara'yı öldürmedi, değil mi? Tanrım, lütfen Henrietta'nın iyi olduğunu söyle. Çünkü Lucky..."

"Onun aptal evcil hayvanlarını ben öldürmedim," diye mırıldanır Jayk, ağır çenesinde sinirli bir tikle. Sonra birden patlar: "Ama onlara isim vermekle aptallık etmiş. Onlar yiyecek. Ne tür bir salak yiyeceğine isim verir ki? Ağlaması umurumda değil, işler ciddileşirse, onları kendim öldürürüm. Sen ve Kasey, o kuzu pirzolarına keçi babası gibi davranmaya karar verdi diye açıktan ölmeyeceksiniz."

Rahatlayarak, rahatlamış gülümsememi saklamak için dudağımı ısıyorum. "Onları koruduğun için teşekkürler, Jayk."

Bana sert bir bakış atıyor, ama beni ciddiye alamayacak kadar kavgacı bir çocuk gibi görünüyor.

"Bu acıtacak," diyorum ona, sonra tırnaklarımın derisinde açtığı küçük kesiklere bezi bastırıyorum. O, sanki kaya çiğneyen ve acı hissetmeyen büyük, sert bir askermiş *gibi*, hiç kıpırdamadan burnunu çekiyor, ama ben izlere yüzümü buruşturuyorum. Tırnaklarım kirli. Birbirimizi parçalayacaksak, *en azından* hijyenik olsun.

"Jayk, diğerleri hakkında konuşmamız gerek," diye kararlı bir şekilde devam ediyorum ve bu sefer o da irkiliyor. Farkında değilmişim gibi bakımına devam ediyorum. "Benim adıma onları hayatımdan öylece kesip atamazsın. Onlar hakkında ne hissettiğimi sana söyledim. Bunu açıkladığımı sanıyordum."

Altımda kas kas kaslanıyor. Yüzüne bakıyorum, ama bana kaşlarını çatmıyor. Gözlerini dikip bakmıyor ya da somurtmuyor. Gözlerinde aynı cesur, pervasız meydan okuma var.

"Seni duydum Eden. Seçim yapmak istemedin. Artık yapmak zorunda değilsin. *Ben* seçim yapacağım."

Ellerim onun teninde duruyor ve iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "Öyle dedin, ama ben..."

"Onları istediğini sanıyorsun. Tamam. Onlar da seni istiyor. Bunu bile anlıyorum." Jayk'in dili alt dudağına dokunur ve bakışları vücudumu tarar. Bir meme ucumu sertçe çimdikler, çeker ve ben çığlık atarak kıvranırlım. Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Ama onlara ihtiyacın yok tatlım. İkimizin de yok. Onlar nankör, huysuz, lanet olası pislikler ve seni benim gibi asla anlayamayacaklar. İki hafta boyunca burada değillerdi ve biliyor musun? Burası onlarsız da gayet iyi idare etti."

Kafamı sallayıp geri çekildim. "Hayır, Jayk."

Ama o öne eğiliyor, tembel kibri sıcak bir hayal kırıklığına dönüşüyor. "Onlarla işim bitti. Senin de bitti."

Sakinleşmek için dilimi dişlerime bastırıyorum, sonra dişlerimi sıkarak, "Açıkça söyledim, Jayk. Beni seçersen, bu düzenlemeyi de seçmiş olursun. Bunun bir parçası olmak zorunda değilsin, bu beni öldürür, ama olmak zorunda değilsin. Onlar da paketin bir parçası."

"Saçmalık. Ben kendi seçimimi yapıyorum. Ve ben savaşı seçiyorum." Jayk etrafımı sarmış durumda. "İhtiyacın olan tek kişi benim ve bunu sana kanıtlayacağım. Onlarla yatmak istiyorsan, dene bakalım. Ben orada olacağım. Seni sürüklemek isterlerse, ben orada olacağım. Ne yaparlarsa yapsınlar, ben daha iyisini yapacağım. İstedikleri kadar kirli savaşabilirler

savaşabilirler. Bunun bir önemi yok." Yüzünde savaş var, inatçı, karanlık bir savaş hazırlığı. "Külotun düğümlenirse beni terk et. Beni kov. Ama *bu*? Bu *benim* seçimim."

Başımı geriye eğip dişlerimi sıkıyorum. "Seni terk etmeyeceğim. Hiçbirini terk etmeyeceğim. Onları seviyorum."

"Onlar gidiyor, Eden!" diye bağırır, elleri saçlarımın uçlarını bir tasma gibi kavrar. "*Gidiyorlar*. Dom, buraya geldiğinden beri seni kapı dışarı etmeye çalışıyor. Lucky, Jasper'ın kışına yapışmış durumda. Jasper, en aptalca sebeplerle her an kendini feda etmeye hazır. *Senin iyiliğin* için olduğunu düşündüğü anda, gider. Ve Beau." Jayk burun kıvrır. "Doktor o kadar kendini beğenmiş ki, hangi yoldan çıkacağını bilmiyor. Senden daha kötü bir şekilde içini döküyor ve kin tutuyor. Bana öyle geldi ki, onun kara listesindeydin. Oradan çıkmada iyi şanslar."

"Dur," diye bağırırım, kalbim deli gibi atıyor.

Kucağından kalkarım ama Jayk beni göğsüne doğru çeker.

"Ben onlar *gibi* değilim. Biz çöp gibi büyüdük Eden, ve onlar insanları çöp gibi atıyorlar. Ben öyle yapmam. Öyle *yapmam*. Cyanide'de ne olduğu umurumda değil. Ne kadar karanlık olman gerektiği umurumda değil. *Sen benimsin*." Gözleri parlıyor ve acı veren bir hatırlatma gibi kalçalarımı tekrar üzerine çekiyor. "Birlikte karanlığa gömülebiliriz."

Sersemlemiş durumdayım, onun kışıma sürtündüğünü hissediyorum, göğsünü, tüm o kocaman vücudunu sert ve sıcak hissediyorum, her tarafımı sarıyor. Ama söndürdüğümü sandığım öfkem yeni bir kıvılcım buluyor. Aramızdaki sıcaklık kızışmaya başlıyor ve sadece uzun, yarı açık pencere serin hava akımları getiriyor. Dom bazukayı ateşlediğinde parçalanmayan birkaç pencereden biriydi.

"Benden uzaklaştın," diye hatırlatıyorum ona.

Çenesi anında sertleşir ve ben sert bir nefes alırım. Aramızdaki durumun kontrolden çıkmasını istemiyorum, ama ona anlamasını sağlamam gerekiyor.

Titrek ellerimle bezimi gevşetip kesiklerini tekrar temizlemeye başlıyorum. O omuz silkiyor ama ben onun pazısını tutup kaşlarımı çatıyorum. "Kıpırdama ve beni dinle."

"Emir veriyorsun," diye mırıldanır.

"Beni kraliçen yaptın, değil mi?" diye mırıldanıyorum.

Saçma sapan adam, saçma sapan fikirleri ve saçma sapan tahtı, saçma sapan bir şekilde çok seksi. Öfkeyle, derisinden bir damla kanı nazikçe silerim.

"Yürüdün." Bu sefer itiraz etmek için ağzını açtığında onu görmezden geliyorum. "Seni incittiğimde yürüdün. Yürüdün çünkü düzgün konuşamıyorduk ve her şey karmaşıktı, *ben* karmaşıktım ve düşünmek için zamana ihtiyacın vardı. Bunu yapmak zorundaydın ve sonunda her şey yoluna girdi çünkü şimdi daha iyiyiz. Öğreniyoruz Jayk. Konuştuk, birbirimize zaman tanıdık ve *öğrendik*."

Yutkunarak ona baktım. "Hepimiz öğreniyoruz, tamam mı? Evet, Dom başlangıçta bana karşı temkinliydi. Beau'nun kalbini kıracağımdan endişeleniyordu ama maalesef bu korku şimdi oldukça geçerli görünüyor. Ama beni kabul etti. Dom duygusuz bir pislik değil. Bana karşı nazikti. Sen yokken bana arkadaşlık etti ve ben de beni boğmayacak ya da şımartmayacak birine çok ihtiyacım vardı. Beni tekrar ayağa kaldırdı ve güçlü olabileceğimi hatırlattı."

Jayk bana uzun uzun ve sert bir şekilde bakar.

"Bunu yapabilirim," diyor alçak sesle. Elleri tereddütle sırtımda yukarı doğru kayıyor. "Hepsini yapabilirim."

Soğuk hava esmeye başlar, eski lüks kadife perdelerin yerini alan garip, ince perdeleri hafifçe dalgalandırır.

Kalbim acıyor ve onun dokunuşuna yaslanıyorum. "Dom, Cyanide'de çok kötü yaralandı, Jayk. Ne dersen de, seni önemseydiğini biliyorum. Kendine güvenini kaybetti. Liderlik etmek istemiyor."

Bir an durur, sonra tavana bakar. "Artık sorumlu *benim*. Sorun çözüldü."

"Jayk," diye yumuşak bir sesle azarladım. "O seni destekliyor. Az önce onu duydun. O kötü adam değil, çok iyi bir adam ve ben..."

Jayk beni sırt üstü çevirir, gözlüğümü yana doğru iterek, bacaklarımın arasına yerleşir. "Evet, onun hakkında benimle konuşmak *zorunda değilsin*."

Sikini tembelce sertleştiriyor ve bıraktığı kaygan pisliğin üzerinde okşuyor, klitorisimi ovuşturuyor. Vücudum yorgun bir ilgiyle canlanmaya başlıyor, ama ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bristlebrook," diyorum kararlı bir sesle ve o donup kalıyor.

Beni iterek yatağa geri oturur ve beni çalkantılı bir şekilde izler.

Diz çökerek, kullanılmış bezi yan masanın üzerine attım. "Bu sefer dikkatimi dağıtmıyorsun. Diğer noktalarını da gözden geçirelim, olur mu? Lucky, Jasper'a aşık, evet, ve birlikte çok tatlılar — ama onun bana da aşık olduğunu görmemek için kör olmak lazım. Lucky beni *hiç* terk etmedi. İnanılmaz derecede nazik ve özenli, beni güldürüyor Jayk. Bana çok fazla mutluluk getiriyor." İpek çarşafların üzerinden onu işaret ediyorum. "Sana da mutluluk getiriyor. Hayır, bana kaşlarını çatma. İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz."

Jayk alaycı bir şekilde yataktan kalkar. "Tuvalete gidiyorum."

Banyoya doğru yürürken, ben yataktan kalkıp başka bir yastık alıp sırtına fırlatırım.

O dönerek, yastık ona çarptığında somurtarak bakıyor.

"Sırf haklıyım diye gitme!" Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. "Bay 'Ben-gitmem'."

Jayk yastığa bakar, sonra bana bakar. Onun hakkında yaptığım berbat taklidi görünce gözlerini devirir.

"Ben *buradan* çıkmıyorum!" Aramızdaki mesafeyi işaret eder. "Oda değil. Seni seviyorum tatlım, ve sen çok seksisin, ama senin önünde sıçmak benim için sınırdır."

"*Sonra* konuşuruz," diyorum sertçe. İsteddiği kadar kaba olabilir, ama kaçamaz. Diğerlerini parmaklarımla saymaya başlıyorum. "Jasper ahlaklı, onurlu bir adam ve ben onun bu yönünü seviyorum. Lucky ile hatalar yaptı, ama bunları kabul etti ve telafi etmeye çalışıyor. Zeki, şefkatli ve korkutucu... Onunla birlikte olmak, ilk kez huzur bulmak gibi. Onunla birlikteyken *sakinleşebiliyorum*, Jayk."

Geniş banyo kapısına yaslanıyor, tamamen çıplak ve utanmadan. Neredeyse bakılamayacak kadar güzel. Yanındaki desenli duvar kağıdı gibi değil, ya da Jayk'in eski bir su şişesi tutacağı olarak kullandığı, dolabın üzerindeki pahalı, altın kenarlı vazo gibi... ama dışarıdaki tahti gibi. Jayk hırpalanmış

ve çürüklerle kaplı, eski ve yeni yara izleriyle dolu, dövmele, pürüzlü ve hayatın yıpratmış bir adam.

"Sen sessiz değilsin Eden. İnsanlar seni öyle yaptı," diyor Jayk alçak, sert bir sesle. "Sen bir şişe roketisin ve yalnız kaldığımız anda patlıyorsun. Buna ihtiyacın olmadığını söylersen kendini kandırıyorsun. Onlarla iki hafta geçirdin ve patlamaya hazırdın."

Bir sonraki yastığı indiriyorum, bunu ona atmamaya karar veriyorum.

Şimdilik.

"Bizim halimizi seviyorum," diyorum ona, aynı ciddiyetle. "Bunu ve seni seviyorum

seni seviyorum. Ama ben sadece bundan ibaret değilim. Tıpkı senin de sadece bundan ibaret olmadığın gibi. Kasey ve siviller, Dom, Lucky, Beau, Jasper, hepsi, hepsi de senden farklı şeyler çıkarıyorlar."

Jayk alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Fark şu ki, ben onlarla yatmam gerekmiyor."

Ellerim yastıkta titriyor.

"Hepsini seviyorum," diyorum tekrar, o da somurtarak başka yere bakıyor. "Jasper'ın sakinliği benim için önemli. Lucky'nin neşesi ve empati yeteneği. Dom'un

arkadaşlık ve güç. Beau'nun..." Sesim kısılır ve bir dakika tavana bakarak boğazımı temizlerim. "Beau benim için önemli, inatçı davranırsa bile. Bu konuda ona empati duyabileceğini düşünürdüm. Bazen sen de onun kadar sinir bozucusun. Ve ona bu kadar çabuk alay ederken şunu bilmelisin ki, durum tersine döndüğünde, o buradayken *sen* yokken... Beau senin için savaştı. Senin peşinden gidip sana hislerimi söylemem için cesaret bulmama yardım etti."

Jayk'ın dudakları ince bir çizgiye dönüşür, ama gözleri kayar ve kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşur.

"Onları bırakmayacağım," diye tekrar ediyorum, daha yumuşak bir sesle.

Bir an durup, yer döşemelerine bakarak, sonra bana bakar. Yatağın kenarına gelene kadar geri yürümeye başlar. "Onlara ihtiyacın yok. Başka kimseye ihtiyacımız yok."

Ağzımı açıp kapatıyorum, düşünüyorum. Gözlüklerimi takıp, koluna uzanıp onu kendime çekiyorum ve öpüyorum.

Öpüşmemiz bittiğinde, hafifçe iç çekip yüzüne bakarım. "Yanılıyorsun Jayk. Onlar ailemiz. Aileni geri çevirmenin yanlış olduğunu sen de biliyorsun."

Eli ensemin arkasına uzanır ve parmakları neredeyse çekinerek saçlarımı karıştırır. Boynumdaki mor izlere yavaşça, çok nazikçe dokunur ve ben uzun, yorgun bir nefes veririm. Alnımı göğsüne dayar, ona yaslarım. Hâlâ motor ve taze rüzgâr kokuyor.

Hemen cevap vermez, cevap verdiğinde sesi acı bir ton alır. "Sorunlu olan ben değilim. Benimle sorunu olan onlar."

Yavaş, tereddütlü dokunuşlar durmuyor. Parmakları arasında saçlarımın tutamlarını ovuşturuyor. "Onları duydun, Eden. Beni aptalın teki sanıyorlar. Kırdıkları şeyleri tamir etmem için beni yanlarında tutuyorlar, sonra da keyiflenmek için birlikte takılıyorlar."

Bu sözlerin ardındaki yalnızlık içimi acıtıyor ve onun ahırda geçirdiği yılları düşünüyorum — benim mağaramdan pek de farklı değil.

"Onlar öyle mi düşünüyor?" diye mırıldanıyorum. "Yoksa *sen* mi düşündüğün şey mi?"

Elini çekip geri adım attı. Ben iç çekmek üzereydim ki, o su şişesini urnadan çıkardı.

"Zaten bir psikiyatristim var, tatlım. Kendini yorma." Şişeyi elime tutuşturur. "Bunu iç."

Çukurlu şişeye kısa bir bakış attıktan sonra bir yudum alıyorum ve su içmeye ısrar etmenin kesinlikle baskın bir şey olduğuna karar veriyorum.

Şişenin yarısını içtikten sonra, ona geri veriyorum. "Sen de."

Bana soğuk bir bakış atıyor.

"Ne, su sadece kadınlar için mi? Hava çok sıcak ve sen daha önce çayından bir yudum bile içmedin," diyorum keskin bir sesle, o da gözlerini devirip şişeyi alıyor, ben de daha nazik bir şekilde devam ediyorum. "Dom'un az önce söylediklerini duydun. Burada ne yaptığını bir bak, Jayk. O haklı. Bununla gurur duymalısın." Parmaklarımızı birbirine dolayarak, elini sıkıyorum. "O sana saygı duyuyor. Hepsi duyuyor."

Jayk başka yere bakar, ama ben onun yanaklarının kızardığını görürüm. Ağzını siler ve şişeyi yere atar, gözlerimden kaçır ve ben onu yanıma, yatağa oturması için geri çekerim.

"Ben de sana saygı duyuyorum. Umarım bunu biliyorsundur," diye ekliyorum. Omuzları rahatsız bir şekilde kamburlaşıyor ve ben, onun bu iltifata alışmaya çalışırken gülümsüyorum. "Ve bunu da."

Odaya bakıyorum, her şey düzenli ve temiz, kan lekesi yok. Kanla ıslanmış perdeler, beyaz çarşaflarla değiştirilmiş, alt kısımları o kadar kötü dikilmiş ki, acaba bunu kendisi mi dikti diye merak ediyorum.

Gözlerim bu tatlılıktan dolayı yanıyor. "Bütün bunları benim için yaptın. Yanlış anlama, Beau'yu kovmak çok kaba bir davranıştı, ama... geri kalan her şey için minnettarım. Çok, çok minnettarım." Yutkunuyorum. "Seni seviyorum, Jayk."

Nefesi burnundan dışarı fırlar ve çenesi çalışır. Bir an mücadele eder, sonra nihayet boğazını temizler ve bana bakar. "Ben de. Seni seviyorum, ya da her neyse."

Dudaklarımı o kadar sert ısıyorum ki, kesin yarılacak. Şu anda ona gülemiyorum. Kalbim sevinçle çarparken, o bir kayanın altına saklanmaya hazır gibi görünüyor.

Ama tüm göğsüyle *bana ait olduğunu* ilan eden ve bir odadaki tüm erkeklere meydan okuyarak beni almaya cesaret etmelerini *isteyen* aynı adam, nasıl olur *da* o üç kelimeyi söylemektense tuvalet çanağının içini yalamayı tercih eder gibi görünür?

Neşeli bir kahkaha patlamasına kapılmayacağımdan emin olduğumda, elini sıkıp onu rahatlatmaya karar veriyorum. "Sen de bununla gurur duy, Jayk. Bu siviller seni seviyor. Seni dinliyorlar. Onlar için çok şey yaptın."

Jayk alaycı bir şekilde gülümser, kaşlarını çatarak bana şaşkın bir bakış atar. "Ben değilim. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Onlar. Tüm yükü onlar üstleniyor."

Onlara bu kadar kolaylık gösterdiği için içim ısınır ve kendisi için bu kadar az şey yaptığı için iç geçiririm.

"İnsanları yönetme konusunda uzman değilim... ama belki de cevabı bilmen gerekmez. Sadece onu duymaya açık olman yeterlidir." Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Ve sen de buna göre *hareket ettin*. Reaperlar, buradaki savunma sistemleri, Tanrım, bunun ne kadar inanılmaz olduğunu görmüyor musun?" Ona gülümsüyorum. "Sen inanılmazsın, Jayk."

Bu sefer kırmızı renk kulaklarını da kaplar ve o kadar rahatsız görünmeye başlar ki, bizi içeriye hapsetmemiş olsaydı, çoktan kapıdan dışarı uçmuş olacağına eminim.

Ben de alaycı bir şekilde gülerek, "Kabul ediyorum, kral olayı biraz...", diyorum. Kibirli. İğrenç. Hak iddia eden. "Biraz *abartılı*, ama seni o kadar takdir ediyorlar ki, buna katlanıyorlar. Diğerleri de bunu görüyor."

Ya da yapacaklar. Dom bunu görüyor, en azından. Bundan eminim.

"Bu benim adım," diye mırıldanıyor, bana ihtiyatla bakıyor ve ben kafamı eğip şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"King mi?" Omuzlarını silkiyor ve her şey yerine oturmaya başlıyor. "Jaykob King."

Bunu nasıl bilemedim? Kalın uyluğunda elini benimkine dolayan parmaklarımızın karışıklığına kaşlarımı çatıyorum.

"Hiç kullanmadım." Bir an durur ve sonraki kelimeleri aceleyle söylerken sesi alçalır. "Büyüdüğüm ortam için aptalca bir isimdi. Bir şakaydı."

Yüzünün yan tarafına bakarım. "Ama şimdi bu ismi kullanıyorsun." Başını kaldırır ve gözlerime bakar.

"Artık şaka değilim, Eden." Omuzları düzelir ve orada yeni bir gurur vardır. İki hafta önce bile olmayan sessiz bir güven. "Kendime inanmam gerektiğini falan söyledin. Ben de öyle yapıyorum. Bunu yapabilirim. Siviller için ve senin için adım atıyorum." Eli benim elimi sıkıca sıkıyor ve yüzü ölümcül ciddiyetle dolu. "Sonunda ben olacağım, Eden. *Sadece* ben. Hepinize bunu kanıtlayacağım."

Duygular boğazıma yükseliyor, onu sert ve pürüzlü hale getiriyor. Onun yeni özgüvenine kendi özgüvenimle karşılık veriyorum. "Denemene açığım, Jayk." Sesim sertleşiyor. "Tabii sen de *benim* haklı olduğumu kanıtlamama açık olursan ve belki de ikimizin de birbirine ihtiyacı olmadığına... belki de *hepimizin* birbirine ihtiyacı olduğuna."

Gelecek olanlar için bunun doğru olduğunu biliyorum.

Şu anda Jayk, açlığın tek sorunumuz olduğunu düşünüyor. Ona Alastair'in imparatorluğundan ve artık Günahkarların boyunduruğu altında yaşamamız beklendiğinden bahsetmem gerekiyor. Kırmızı Bölge'den bahsetmem gerekiyor, oraya yiyecek, ilaç ve karşılayamayacağımız her türlü yardımda bulunmamız gerekecek.

Aynı tarafta olmazsak bunların hiçbirini halledemeyeceğiz.

Beni değerlendiriyor, yıldızlarla dolu gece yarısı gözleri dönüyor.
Yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme geri dönüyor ve eli benim elimde hareket ediyor.

Sonra elimi sıkıyor.

"İyi şanslar, tatlım. İhtiyacın olacak."

Bölüm 16

Şanslı

HAYATTA KALMA İPUCU #156

*Sopalar ve taşlar sana kemik verebilir, ama bir
sadist seni sevecek ve yok edecek.*

JASPER arkasındaki kapıyı kapatır ve biz karanlık, gizemli bir karanlığın içinde kalırız. Oda, kaliteli deri ve pahalı yağların kokusuyla doludur. Derin ahşap duvarları ısıtır ve tavadaki kancalar ve armatürlerden tereyağı rengi bronz bir parıltı yayılır. Her alet, titiz bir hassasiyetle düzenli, sıralı sıralar halinde asılıdır. Onun sanatı.

Kilit klik sesiyle kapanır ve nefesim yavaşlar. Hava çok, çok durgunlaşır.

Onun odası benim kilisemdir.

Burada sesi yutan bir saygı var. Ağırlığı olan bir beklenti. Dünyada sesimi yükseltmenin doğru gelmediği tek yer burası.

Zaten bu en iyisi, çünkü az önce Jayk'e bağırarak bağırdım.

O lanet olası pislik.

Omuzlarımı tedirgin bir şekilde silkiyorum, burada beni takip etmesini istemediğim endişeleri silkeliyorum.

Odanın içinde yavaşça ilerliyorum, bu yerin tuhaf huzuru huzursuz paniğimin kenarlarını yumuşatıyor. Nabzım derin, düzenli bir atışa dönüşüyor ve parmaklarımı yastıklı şaplak bankı boyunca gezdiriyorum.

Bu beni sakinleştiriyor.

Jasper odaya girer, botları döşeme tahtalarında tıklayarak sessizliği bozar.

"Darbe zemini, Lucien." Keskin ses tonu beni ürkütüyor. "Muayene pozisyonu."

O alet duvarını incelerken onu dikkatle izliyorum, ama gölgeler yüzünü seçmemi engelliyor. O... tuhaf görünüyor. Jasper sabırlı bir avcıdır — yavaş, düşünceli ve ölümcül.

Genelde bu kadar ani davranmaz.

Jasper bir şeyi çıkarır ve dikkatim ekrana kayar, alarm zili çalar. *Kahretsin*. Neyi aldı? Bıçaklar ayrı bir çekmecede, yani onlar değil. Maskeler, bastonlar ve kırbaçlar hala orada. Şok tasması, mor değnek, vampir eldivenleri de...

Dönüyor ve beni fark etmeden önce, ellerinde kıvrılmış siyah derinin donuk parıltısını görüyorum.

Ağzı yıkıcı bir çizgiye dönüşür. "Bunun hangi kısmı sana bir rica gibi geldi?"

Kahretsin.

Koşmaya yakın bir hızla yürümeye başlıyorum ve onun karanlık gözleri sırtımda keskin bir baskı yaratıyor. Ona küfür etmek aklıma bile gelmeden, yere çökmüş durumdayım.

Jasper'ın *keyfi* yok.

Gergin, heyecanlı titremeler omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Beni dikkatimi dağıtması için hazırım. Bana zarar vermesi için. Bu zemini gözyaşlarımla, kanımla ya da spermimle ıslatsam da, burada hesaplaşmamla yüzleşeceğim. Hangi aleti seçtiği önemli değil — Jasper'ın elinde, bir tüy bile bıçak kadar acımasız olabilir.

Onun acımasız olmasını *istiyorum*.

Son zamanlarda başka hiçbir şey işe yaramadı. Beni kafamdan çıkarıp bedenime geri döndürmesi gerekiyor.

Darbe zemini yüksek tavanlıdır ve askıya almak için kullanılabilecek göze çarpmayan çubuklar ve kancalar bulunmaktadır. Geniş, boş alanın ortasında durup tereddüt ediyorum ve zaten başımın belada olduğunu fark ediyorum.

Denetim pozisyonu.

Kahretsin. Bunu nasıl yapacağım?

Jasper'ın botları odada yankılanıyor ve o yaklaşırken içimi korku kaplıyor.

İçgüdülerimle hareket ederek, dik dururum, çenemi kaldırırım, kollarımı yanlara indiririm, bacaklarımı birleştiririm.

Sanırım... bu mu?

Bu askeri bir pozisyon. Saatlerce bu şekilde düzenli sıralar halinde durdum, yağmurda ıslandım, kavurucu güneşin altında yandım, Dom ise üniformamdaki en ufak kusuru bile bulmak için beni baştan aşağı süzdü. Beynimi zorlayarak, bunu kink kulübünde de öğrenip öğrenmediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Eminim bir çapraz pozisyon vardı.

Ancak hafızam çok kötüdür.

Darkside'ın zorunlu eğitim kursları birçok nedenden dolayı harikaydı, ama sınıfta beni becermek veya incitmek isteyen biri olmadığı sürece, derslere olan ilgim en iyi ihtimalle düzensizdi. Ama pozisyon doğru *görünüyor*.

Değil mi?

O yüzü gölgeli bir şekilde önümde durduğunda nefesimi tuttum.

Doğru seçimi yapıp yapmadığımı bilemiyorum. Yumuşak dudakları sıkı.

"Güvenlik kelimesi?" "Houston," diyorum kısık sesle.

Bu, ritüelimizin ilk adımı, Jasper'ın görmezden gelmeyi veya esnetmeyi reddettiği küçük kurallardan biri ve bana bir güven daha veriyor.

Ama benim güvenli kelimeme karşı her zamanki, kıskanç mizahının izi yok.

Aslında, yüzünde hiç sıcaklık yok.

Jasper'ın kirpikleri gözlerini örtüyor, ama onun sakladığı şeyleri görmede giderek daha iyi hale geliyorum... ve onun mutsuzluğu, güzel zulmünün altında yoğun bir sis gibi ağırlaşıyor.

Eğer burası benim kilisemse, tanrım hoşnutsuz.

Endişem artar, ama ben konuşmadan yavaşça etrafımda dönmeye başlar, loş ışıktaki cildi parıldar.

O acı verici derecede güzel.

Jasper her zaman tehlikeli biriydi, ama bugün, onun tehdidi soğuk ipekler ve sıcak çay altında gizlenmiyor. Tam üniformasını giymiş ve tozlu kötülük ve buz gibi ifadesi arasında, cezalandırmaya ve parçalamaya hazır *görünüyor*. O anda, kemerine takılı olan kindar kırbağı *görüyorum* ve ağzım kuruyor.

O kırbaç bela demek.

En iyi, en korkutucu türden.

Ağzımı nemlendirmek için zorlukla yutkunuyorum. Ben. *Beni* cezalandırmaya ve parçalamaya hazır.

"Her zamanki sınırlarına eklemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

Botlar arkamda duraksıyor. Kahretsin.

Nefesi saçlarımı okşuyor ve ensem uyarıcı bir karıncalanma hissediyorum.

"Ah..." Boğazımı temizliyorum. "Hayır. İyiyim. Hatta harika. Sanırım ben..."

"İyi."

Jasper bileğimi kavrar, sonra onu yukarı doğru çeker, böylece elim başımın arkasına gelmesini sağlar. Tutuşu acımasız, zalimdir ve diğer elime de aynısını yaparken titrerim.

Acı veren baskı tatlıdır. Yaklaşan şeyin sadece en ufak bir ipucu.

"Formun berbat, Lucien," diyor, nefesi kulağımda sıcak. "Beni kasten kızdırıyor musun, yoksa kendini vermeyecek kadar umursamıyor musun?"

Yanaklarım utançtan yanıyor... ve biraz da şehvetle yanıyor.

Bana sevdiğini söylediğinden beri bana bu tonda konuşmamıştı. Ama onun içindeki bu mutsuzluk beni boğuyor.

Cevap vermek üzereyken Jasper dizimin arkasını vurarak dengemi bozdu ve bacağımı genişçe tekmeledi. Eli uyluklarımın arasına girdi ve ben gerildim, o benim duruşumu rahat bir sahiplenmeyle düzeltirken içimi bir sıcaklık kapladı.

Siktir.

"Ayaklar kalça genişliğinde açık. Eller başının arkasında. Omuzlar düz, göğüs dışarı," diye düzeltir beni. Yeterince hızlı hareket etmediğimde, dirseklerimi keskin bir hareketle geri çeker. "Göğüs *dışarı*, Lucien."

Kendimi açıkta ve rahatsız bir pozisyona sokarken omuzlarım gerildi.

Beni tekrar düzeltirken bir duraklama olur, sonra soğuk, dikkatimi dağıtan bir el gergin kaslarımın üzerinde kayar. Sırtımın eğimini izler. Eli üniformama zar zor dokunur, ama bu temastan titrerim.

Beni buraya neden getirdiğini biliyorum — ve beni Eden'in kapısından başka bir ders için ya da son iki haftadır çalabildiğimiz birkaç acele seks için sürükledi.

İkimizin de buna ihtiyacı var.

"Bu bir inceleme." Jasper, duruşumun her santimini değerlendirirken botlarının tıklamaları etrafımda yeniden başlıyor.

Görüş alanıma giriyor ve ben de onu aynı şekilde yakından inceliyorum.

"Dikkat pozisyonundaydın. Aradaki farkı öğren," diyor soğuk bir sesle.

Kalbim, tanıdık, buz gibi maskeye doğru çekiliyor. O maskeyi nefret ediyorum. Onu yıllardır takıyor ve arkasına çok fazla şey saklıyor. Artık saklanmasını istemiyorum. Burada değil. Benimle değil. Ama o bu haldeyken ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Bu konuda hiç iyi olmadım.

Onu daha fazla sinirlendirmemesi için bir cevap arıyorum.

Eden'in tatlı, gözyaşlı yüzü aklıma geliyor. Bağ ateşinin başında ona fısıldadığı şekilde.

Onun tepkisi.

Boğazımı temizleyerek, titrek bir sesle, "Hatırlayacağım, Jasper... eğer bu seni memnun edecekse."

Jasper'ın bakışları yükselir, o kadar şaşırmıştır ki, bu açıkça saldırgan bir tavidir. Tamam, ayrıntılar konusunda birkaç hatırlatmaya ihtiyacım olabilir, ama tüm o süslü protokol kurallarını öğrendim. Bunu ayak tırnaklarımın uzamasını izlemek kadar ilginç bulmam benim suçum değil.

Ama bu, hemen bir etki yaratmış gibi görünüyor.

"İtaat mi?" Önümde durur, başını merakla eğerek. "Beni şaşırttın."

Hâlâ yakışıklı, hâlâ soğuk, sert mermer gibi, ama ses tonundaki sertlik yavaş yavaş kayboluyor. Karanlık, dipsiz gözleri beni delip geçiyor. "Bugün bana küstahlık yok mu?" Yaklaşıyor ve nefesini hissedebiliyorum. "Bana uslu bir çocuk olacak mısın?"

Onun onayını, sikimi kavrayan bir yumruk gibi hissediyorum.

Dudakları tekrar büzülür ve düşünceli bir şekilde mırıldanır. "Bu hoş bir değişiklik olmaz mı?"

Ben... bu gerçekten işe yaradı mı?

O soğuk ifadeyi yumuşatmak için çaresizce, tereddütlü, şakacı bir gülümseme sunuyorum. Genelde dudaklarıma bakıp onları ısırma istemiş gibi bakmasına neden olan gülümseme.

Ve ben bir risk alıyorum.

"Yani, çok zaman kaybediyorsun. Başka bir itaatkar, seni kırbacın doğru ucunu bile tanıyamayan huysuz, etkisiz bir sadist olarak nitelendirebilir."

Cevap vermez.

Oooh, ben bir aptalım. Bu riskli değil. Bu *tehlikeli*.

Yavaşça, soğuk bir şekilde kaşlarını kaldırmasıyla kan basıncım yükselir ve o, kitimin kayışlarından birini çözmek için uzandığında irkilirim. Bu şekilde dururken, onun dokunuşuna tamamen maruz kalırım. O becerikli, ölümcül parmaklar beni soymaya çalışırken nefesim hızlanır.

Bunun onun ruh halini iyileştirip iyileştirmedini anlayamıyorum. Kırbacı kalçasında kayıyor.

"Öyle diyebilirim," diye gergin bir şekilde açıklıyorum. "Ama söylemem. Muhtemelen.

Çünkü çok itaatkar davranıyorum."

Nefes alamadığım uzun ve gergin bir an yaşandı.

Sonunda, o sert ağzın biraz yumuşadığını görüyorum. Ağız köşelerinde alaycı bir gülümseme beliriyor.

Rahatlamaktan bacaklarım titrer.

Bir sonraki sözlerimi düşünürüm. Bunun olmasına izin verebilirim. Eminim beni mahvedecek ve ben ona bunun için teşekkür edeceğim, ama... Yüzündeki o küçük üzüntü ifadesi, herhangi bir kırbaçtan daha çok canımı yakıyor. "Neden en sevdiğin kırbaçların hepsini birbirine bağlamış gibi görüldüğünü sormayı tercih ederim."

Elleri bir an durdu, sonra hareketlerine devam etti. Kitimdeki son tokalarımı çözdü, gevşetti. Eskiden bu iş daha uzun sürerdi, ama artık ikinci doğası haline gelmişti. Pürüzsüz, metodik bir soyunma.

Hâlâ bana bakmıyor. "Bu sahne senin için, Lucien. Ve çok gecikti. Ben gayet iyiyim."

Tokalar. Fermuarlar. Düğmeler.

"Lütfen," diye fısıldarım, beni bu kadar bencil sandığı için incinmişimdir.

Küçük itişlere karşı hareketsiz duruyorum. Benim kıyafetimi, sonra da kendininkini dikkatlice asmasını izliyorum. Üniformamın düğmelerini açmaya başlıyor ve her bir duyulmaz ses yavaşça göğsümü ortaya çıkarıyor.

Sonunda bana baktığında, karanlık bakışlarında huzursuz bir düşüncelilik var. Orada görmeye alışık olmadığım, hayal kırıklığına uğramış bir kırılmalık izi. "Jaykob'un sözleri... beni rahatsız ediyor."

İçimden mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "Evet, beni de sinirlendirdi."

Jasper kaşlarını kaldırır ve açıklanamayan bir panik boğazımı tekrar kapladığında gözlerimi kaçırırım. Bu beni *sadece* kızdırmakla kalmadı.

Taht, ilgimi çekiyordu. Reapers, onlarla anlaşabilirim.

Ama Jayk onu *aldı*.

Geriye dönüp bakınca, bu muhtemelen beni şaşırtmamalıydı. O, "benim eşyalarım dokunma yoksa kafanı kanlı bir hamur haline getiririm" tavrıyla tanınır. Onu rahatlatmak için bir şeyler hazırlamalıydık. Samimi bir slam şiiri ya da belki "Orgy'ye Hoş Geldin" kartı gibi.

Ama bu beni şaşırttı.

Onun kapısını tırmalarken kırılan tırnaklarımın acısını hissedebiliyorum. Kapıyı yumruklarken yumruklarımdaki morlukları. Onun onu götürdüğünü görmek beni mahvetti. Ve bu sürekli oluyor. Onu her bıraktığımda, biri onu benden alıyor. Sam. Alastair. Lanet olası Jayk. Onu bir dahaki sefere bıraktığımda, onu bir daha geri alamayacağım hissinden kurtulamıyorum.

Beau'nun etrafındaki ağaçlara saplanan mermilerin çirkin görüntüsü aklımdan çıkmıyor. Eden ve Jasper'ı korumak için onun vurulmasına izin verdiğimde göğsümdeki ağırlığı hâlâ hissedebiliyorum. Dom'un bana olan hayal kırıklığı.

Kahretsin, bugün Beau'yu neredeyse öldürüyordum.

Jasper son düğmeyi açıyor ve eli köprücük kemiğimde duruyor. Onun dokunuşuna odaklanıyorum. Odaya. Birazdan olacaklara. Şu anda her şeyi ne kadar berbat ettiğimi düşünmeme gerek yok.

Üniformam açılır ve titrerim. Ama gözleri yüzümde kalır.

"Ondan ayrı kalmaktan endişe duyuyorsun. Son zamanlarda yaşadıklarımızı düşünürsek bu anlaşılabilir bir durum," diyor bana sakın bir şekilde. İlk nazik eleştirisine yüzümü buruşturuyorum, ama o devam ediyor: "Onun güvenliği için endişeleniyor musun?"

"Jayk ile mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Hayır. Ben sadece... Bilmiyorum. Son zamanlarda ben..." Duruyorum, sonra ona bakıyorum. "Senin hakkında konuşuyorduk. Jayk seni nasıl üzdü?"

Jasper parmaklarını göğsümden aşağı, göğüs kaslarımın çıkıntıları ve karın kaslarımın çukurları üzerinde gezdirir. Gömleğimi ve ceketimi çıkarır, sonra beni İnceleme pozisyonuna döndürür. Başım öne düşer ve vücudum canlanırken sertçe nefes veririm. Her hücremin en hafif temas noktalarına odaklanır.

Bana en çok acı çektirdiği anlarda her zaman en yumuşak davranır.

Jasper bana azarlayıcı bir bakış atar, ama konunun değiştirilmesine izin verir.

"Eden, Jaykob'u seviyor. Onu çok seviyor." Parmakları karnımın üzerinde geziyor. "Dominic haklı, burada yaptığı şey inanılmaz ve Jaykob'un yaptığı bu cesur açıklama... Belki de onun bundan etkilenmesinden biraz endişeleniyorum. Benim zevkime göre bu çok kaba, ama Eden..." Yüzündeki şaşkın ifade beni neredeyse gülümsetiyor. "Eden onu çekici buluyor gibi görünüyor."

Kaşlarının arasında sevimli, şaşkın bir kaş çatma belirir ve ben dilimi yanağıma sokarım. Üzgün. Ona sempati duyabilirim. İyi, sevgi dolu bir itaatkar.

Onun bu kadar... sevimli olmasını beklemiyordum. Parmakları dalgın dalgın karnımı okşuyor.

Sesimde alaycı bir ton olmadığından emin olduktan sonra soruyorum, "Yani, onu suçlayabilir misin?"

Jasper bana pis bir bakış attı. Hızlı bir hareketle kemerimi çözdü.

"Hadi ama. Dom kendini suçluyor falan, Beau da duygusal davranıyor. Jayk'e geri dönüp onu bir mağaraya atıp şehre gitmek istemek iyi hissettiriyor olmalı." Omuz silkiyorum. Eden'in onu götürürken gözlerindeki vahşi ışıltı gözümünden kaçmadı. Jasper bastonunu çıkardığında da aynı hissi yaşıyorum. "Onun bir takıntısı var. Onun neden bundan hoşlandığını anlıyorum."

Jasper, pantolonumu, botlarımı... külotumu çıkarırken elleri sertleşiyor. Çalışırken narin, siyah saçları bacaklarıma değiyor ve ağzının benim sikime ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Ya da ağzını oraya çekersem beni nasıl cezalandıracağını.

"Seni omzuma atmayacağım, Lucien," diye mırıldanıyor, başını kaldırarak.

"Önce güvenlik. Hoşuma gitti," diye cevap veriyorum. "Sırtını incitmeni istemem."

Jasper tepki vermez, sadece b a ş ını sallar, sanki puan topluyormuş gibi.

Bu, güvenimi biraz sarsıyor.

O ayakta dururken ben onun önünde çıplakım. Soğuk eli, sertleşmiş penisimin hemen üstündeki sıcak karnıma düz bir şekilde basıyor. Acı veriyor, ilgi bekliyor ve ben kalçalarımı biraz kaydırarak onun dokunuşunu takip ediyorum.

Beni görmezden geliyor, kaşlarını çatmış, yine endişeli bir ifadeyle. "Eden ve ben hala yolumuzu arıyoruz."

Konuşurken tekrar etrafımda dolaşıyor, cildi benimkine değiyor. Yan tarafıma, kıcıma. Parmağını sırtımda yukarı doğru kaydırıyor, omurgamda tüylerimi diken diken edecek kadar yavaşça, sonra pazıma...

"Birlikte çok daha az zaman geçirdik, bu benim hatam, biliyorum. —ama yeterince etki bırakabildim mi bilmiyorum. Sonunda Jayk'in sonsuza kadar birlikte olma fikrini seçebilir mi diye merak ediyorum. Jasper'ın sesi yumuşuyor, eli göğsümde, tam kalbimin üzerinde duruyor. "Benim olmadığım bir sonsuza kadar."

Bu bir cinayet.

Sonunda durduğunda, hızlı ve sığ nefes alıyordum ve yanakları kızarmıştı. Ama tekrar gözlerime baktığında, içten endişesi beni eritti.

"Jasper, hayatında sana sahip olma şansı olan herkes, seni elde tutmak için deli gibi mücadele edecektir. Eden senden vazgeçmeyecek," diyorum ona boğuk bir sesle. "Jayk'in onu kaç farklı şekilde siktiği umurumda değil."

Jasper bu görüntüye gözlerini kırptırdı, sonra yanakları daha da kızardı.

"Sen de onunla birlikte fırlayıp gitmesinden endişeleniyordun," diyor savunmacı bir tavırla. "Sanırım balyozlardan bahsediliyordu?" Sinirli bir şekilde burnumdan soluyorum. "*Eden* için endişelenmiyorum. Kadın bana yapışık. Ve sana."

Jasper bana kuru bir bakış attı, sonra duvardaki bir düğmeye basmak için yürüdü. Işıklar parladı ve kalın bir zincire bağlı dar bir yayma çubuğu başımın üzerindeki tavandan inmeye başladı. İki geniş, yastıklı kelepçe her iki taraftan sarkıyordu.

Onlara baktım, sinirli adrenalın midemde hafifçe atıyordu. "Ben... Ne diyordum ben?"

Jasper bileğimi başımın üzerine kaldırır. Bilekliğimi bileğime takarken, "Eden bana aşık" der.

Kelepçeyi sıkıca bağlar. "Doğru." Deri, diğer bileğimi de sarar. "Sana nasıl baktığını fark etmediğini söylemeye bile kalkışma. Çok sevimli davranıyor ve kekeliyor. Ellerine çok bakıyor. Oh, ve ne zaman ekstra sıkıcı bir şeye başlasan, o rüya gibi küçük sallanışını yapıyor."

"Fazla sıkıcı mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Zincirler tekrar yükselmeye başlar, daha yükseğe... ve daha yükseğe.

O beni gererken, nefes nefese bir çaba sesini geçiriyorum. Bir an için ayak parmaklarımdan sarkıyorum, kollarım geriliyor, sonra o beni birkaç santim aşağı indiriyor.

Sadist.

Beni tamamen uzanmış halde bırakıyor, ama ayaklarım düz ve sabit. Kelepçelerin üzerindeki zincirleri kavriyorum, esnemeyi deniyorum ama esneme yok. Beni yerinde tutuyor, ama aynı zamanda dengemi sağlamama da izin veriyor.

Jasper beni incelerken bir kez başını sallar.

İkimiz de bu pozisyonu bir süre koruyabileceğimi biliyoruz. O yumuşak bir şekilde vurmayı seviyor. Sonra beni sendeletmek için yeterince sert vuruyor. Sabırlı, sert ve eğlenceli bir şekilde, tekrar vurmadan önce benim tekrar ayağa kalkmamı beklemeyi seviyor.

Titrememden hoşlanıyor.

Ayrıca, kaçınılmaz olarak yere yığılınca ve kalkamayınca, beni dizlerimin üzerine çöktüreceğini de biliyoruz. Ben de sessizce, içtenlikle, bu sefer acıdan boğulurken beni sikmesini diliyorum.

Jasper beni düşünürken kemerinden kırbacını çıkarır. "Eden'ı geriyor. Bu kekemeliğini açıklayabilir."

Derinin kıvrımlarını açarak parmaklarının arasında gezdirir, ta ki deri eline sarkacak kadar uzayana kadar.

"Gergin. Garip," diye onaylıyorum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir ve omuzlarını silkerken yanımdaki boş yere geçer. "Beni seviyor," diye kabul eder. "Bunu biliyorum."

Kırbacı kısa ve hafif bir şekilde dener. Çatırtı, havada silah sesi gibi yankılanır. Kulakları sağır eden bir ses. Güzel.

Korkutucu.

"Eden kendini açıkça ifade etti, Jasper. Kimseyi teslim etmeyecek." Huzursuz öfkem yine beni kemiriyor. Jayk'in sırtışı zihnime kazınıyor. Kapıyı yüzümüze çarptığı ve Eden'in yüzünün kaybolduğu an. "Buradaki sorun Jayk. O bencil davranıyor. Onu kaçıran o."

Ve ben onu zamanında
durduramadım. Onları asla
zamanında durduramıyorum.

Jasper'ın başı dinliyormuş gibi eğik, ama o sadece kırbacı bir kez daha deneme amaçlı sallıyor. Sonra bir kez daha. Kırbacın havayı tekrar tekrar kesmesini izliyorum, yavaş yavaş hızlanıyor, havada ısıklık çalana kadar farklı sallama türlerini deniyor. Aynı kancayı duvara hızlıca üç kez vuruyor.

Acımasız, sakın bir memnuniyet yüzüne yansıyor.

"Jaykob," diye mırıldanıyor.

Bir sonraki sallama acımasızdır, siyah deri bir yılan gibi havayı yalar.

Çat.

Onun nefesini hissediyorum ve korku, lezzetli, korkunç titremelerle üzerime çöküyor. Bu kırbacın akılsız acısını ve korkunç, gümbür gümbür derinliğini biliyorum.

Büyüleyici.

Jasper düşüşü yine eliyle yakalar, sonra bana doğru yürür.

Yanaklarında olgun bir kızarıklık, gözlerinde ise şeytani bir parıltı var. Küçük gülümsemesi yürek parçalayıcı. "Sorun Jaykob."

"Uhh." Bunun için fazla heyecanlıyım. "Onu öldürmeyeceksin, değil mi? Çünkü şu anda bu fikir bana çok çekici gelse de, bu bizi Eden'in yaramazlar listesine sokabilir gibi hissediyorum."

Jasper bana yaklaşıyor, üniforması çıplak, aşırı duyarlı tenime bir düzine yerde değecek kadar yakın, her dokunuşu

bıçak kadar acımasız. O kadar aşırı duyarlıyım ki, o kırbacın tek bir sağlam vuruşunun bana ne yapacağından endişeleniyorum.

Çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarım açılıyor, ama o kadar şanslı olduğumu sanmıyorum. Jasper sahne sırasında öpücüklerini esirgiyor. Beni yalvartmak hoşuna gidiyor.

Sikim zonklıyor ve aramızdaki boşluk gerginleşiyor.

Gözleri oniks gibi, ağır kapaklı ve yüzümde sıcak. "Hayır, aşkım, onu öldürmeyeceğim. Ama o kavga çıkardı ve Eden bir sahiplenilmeyi arzuluyorsa, ben kimim ki ona bunu reddedebilirim?" Parmağının ucu dudaklarımı ezip, ağzını benimkine yaklaştırarak fısıldıyor, "Daha güzel birini."

İnliyorum, göz kapaklarım bu görüntü karşısında kapanıyor. Aramızdaki milimetrelerce mesafeye.

Aniden, kızarmış, zonklayan penisimin üzerinde kıvrılmış deri hissediyorum ve ben sarsıldıkça zincirlerim tıkırdamaya başlıyor.

"Jasper," diye nefes nefese söylüyorum.

Dudakları benimkilerle temas eder, sonra dili iç kenarımı izler. Narin. Müstehcen. Benden hangi düşünceleri çıkardığını biliyor.

"Jaykob sayıca az. Onu bir daha kaçırmayacak. Buna izin vermeyeceğim." Dilini ağzıma sokar, sıcak ve ipeksi, inlememi yutar... Öpücüğü beni ele geçirirken, ölümcül derisi sikimi sararken, fikir de aynısını yapar. Bu sefer Eden'i ben ve Jasper alacağız. Aramızda gömülü, güvende, kıvranan ve akılsızca sikilen.

Jasper geri çekildi ve dudaklarım onunla ıslandı.

Sersemlemiş bir şekilde mırıldandım, "O bizim."

Bu fikir içime yerleşir. Onu geri almak. Onu elimizde tutmak. Haftalarca süren çaresizliğin ardından bu şiddetli ve çekici bir fikirdir. Jayk onu alamaz. Bizi dışlayamaz. O da bizi sevdiği halde onun için böyle bir karar veremez ve biz de buna izin vermeyiz.

Eden kimseye ait değil, sadece kendine ait.

Bende olan değişimi gören Jasper, kararlı bir şekilde başını sallar. Acımasız, tanrısız bir beklentiyle parıldayan ve ışıldayan bir bakışla.

"Jaykob'a alçakgönüllülük dersi verilmesi gerekiyor." Geri adım atar ve kırbacı genişçe savurur. "Ve bu dersi nasıl vereceğime dair birkaç fikrim var."

"

İlk kırbaç ısındırıcı, bir öpücük gibidir ve şişmiş penisim ihtiyaçla kayarken gözlerimi kapatırım.

Her vuruşta daha sıcak, daha parlak hale geliyorlar.

Ve hatta ne acılar ağrı daha göz kamaştırıcılık düşünce kalır.

Jaykob sonunda dövüşünü yapacak.

Bölüm 17

Jaykob

HAYATTA KALMA İPUCU #335
Aşk, terli top demektir.

Gerçekten bunun için mi mücadele ediyordum?

Bunu yapamam. Bunun işe yarayacağına imkan yok — neden kendimi kandırdığımı bilmiyorum. Ondan uzaklaşmam lazım.

Hemen.

Bu gece hava bin derece ve ben iki *saattir* bu aptal dört direkli yatakta yatıp uyumaya çalışıyorum. Eden yanıma yapışmış, hırıltılı, akraba evliliği sonucu doğmuş köpek yavruları gibi horluyor — sanki oda sauna değilmiş ve testislerimden ter damlamıyormuş gibi *uyuyor*.

Sıcak değil mi?

Sanki lav gibi.

Onu itmek için koluna dokunuyorum ama alını kırıyıyor ve bana daha da yaklaşıyor, uyluğu benimkine kayıyor. Bir düzine başka noktada da birbirimize yapışıyoruz. Lanet olsun. *Bana yapışmış*. Onu benden ayırmak, yara bandını çekip çıkarmak gibi olacak. Bir itmeyle meme uçlarını koparacağım.

Sanki lanet bir komedyen gibi, bir esinti yaptığım boktan çarşaf perdeleri kaldırıyor ve üzerime sıcak hava püskürten bir alev makinesi gelmeden önce bir anlık umutlanıyorum. Ter gözeneklerimde birikiyor.

Siktir. Harika. Doğa
şakalar yapıyor.

Yatağımda bir kadın olması, özellikle de bu kadın olması, şey olmalıydı... Bilmiyorum, *güzel olmalıydı*. İlk gecemizin, derimi yüzüp bir buz kutusuna atmak istememe neden olduğunu hatırlamıyorum.

ama o gece de pek uyumadık.

Ondan önce, en son ne zaman biriyle birkaç saatten fazla yatakta yattığımı bile hatırlamıyorum. Belki de o zamanlar Ryan'ı daracık katlanabilir yatakta yatırmıştım. Üstüne battaniye örttüğümü, üşümesin diye endişelendiğimi hatırlıyorum.

Ama orası lanet olası bir fırın değildi.

Onun *nefesi* bile çok sıcak.

Hayır. Bu aptalca bir uyku şekli. Olmaz. Eğer böyle bir şeyse, sonunda çoğu çiftin neden bu kadar mutsuz olduğunu anlıyorum.

Uykusuz kalıyorlar.

Bir başka ateşli hava dalgası üzerime çöküyor ve hepsi bu kadar. Göğüs uçlarının ne kadar güzel olduğu umurumda değil, artık işleri bitti. Gerçekten çok yazık, iyi vakit geçirdik. Ama gitmesi gerekiyor.

Aşağıya bakıyorum, onu yatağın kenarından atmaya hazırken, saçının bir tutamının dudaklarının üzerine düştüğünü fark ediyorum. Bir sinek kuşunun kanadı gibi titriyor. Hareketsiz kalıyorum, izliyorum. Tekrar yapıyor, her küçük nefesle titriyor, sonra yumuşak, pembe dudaklarına geri yerleşiyor.

Onu uyandırmamaya çalışarak, nazikçe yüzünden çekip kulağının arkasına koyuyorum ve yüzü gevşiyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. Dudaklarımın da yukarı kıvrıldığını hissediyorum ve kalbim düzensiz bir şekilde atıyor.

Mutlu görünüyor.

Neyse. Belki de bu o kadar da kötü değildir. Zaten şafak sökmesine sadece birkaç saat kaldı.

Tereddütle kolumu onun etrafına doladım ve uylukları kalçama sıkıca sarıldı. Bana *sarıldığını* fark ettim. Duştan sonra, ben arnika ile işimi bitirmeden uykuya dalmıştı... ve şimdi birbirimize sarılıyoruz.

O yerde yatarken, başparmağımla yumuşak tenini okşuyorum. Kollarından yan tarafına doğru... Parmaklarım kaburgalarının her birine dokunduğunda kaşlarımı çatıyorum. Yüzüne tekrar bakıyorum. Yanak kemikleri ve çenesi üzerinde derisi çok gergin. Buraya geldiğinde çok zayıftı ama kaçırıldığından beri durumu daha da kötüleşti.

Lanet olsun.

Korku içimi kaplar ve kaşlarımı çatarım. Böyle şeyleri dert etmek zorunda kalmayalı yıllar oldu.

Zayıf. Kasey zayıf.

Midem gurulduyor ve yüzümü buruşturuyorum. *İnanılmaz, etkileyici ve yaptığım onca şeyin hepsi boşa* gitti. Durumun ne kadar kötü olduğunu bilseydi bu kadar etkilenmezdi.

Ve açlıktan ölürsek, tüm bunlar boşa gider.

Eden hareket edince gözlüğü kayıyor ve gözlüğün bastırıldığı yerlerde cildinde kırmızı izler kalıyor. Gözlüğü yüzünden çıkarıp yan sehpaye koyuyorum.

Onların bıraktığı izleri, gözlerinin altındaki yorgun halkaları takip ediyorum ve göğsüm sıkışıyor.

Onu nasıl güvende tutabilirim?

Bana her şeyi anlattı. Siyanür ve lanet olası Aaron. Günahkarlar, Alastair ve onu kurtarmak, ve bir noktada bizden talep edecekleri büyük soru işareti. Red Zone'un mahvolması ve hayatta tutmaya çalıştıkları gençler - bizim de onlara yardım etmemiz gerekiyor.

Bütün bunlarla ne yapmam gerekiyor?

Kapıdan yüksek sesle bir vuruş duyulur, bacaklarımı yataktan indirip aceleyle kapıya giderim. Diğer pislikler kapıyı çalmazlar.

"Jayk?" Ava kapıdan soruyor. "Ne?"

diye bağıriyorum.

Eden yatakta tekrar dönüyor ve ben donup kalıyorum. Onu uyandırdım mı?

Tekrar hareket etmediğinde, kaşlarımı çatıp sesimi alçaltıyorum.

"Saat sabahın üçü. Bekleyemez mi?"

"Öyle mi? Üç mü dedin? Hiç farkında değildim. Ben de gökyüzündeki o parıldayan şeylerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Şimdi her şey anlaşıldı."

Gözlerimi devirdim ve Ava'nın sesi sertleşti. "Daha önce geldik, pislik. Sen çıplak mambo yapmakla meşguldün, ya da bir boz ayı ile güreşıyordun. Seslerden anlamak biraz zordu. Ama hey, bir dahaki sefere beni uyarmak istersen, National Geographic'i çağırmaktan ve..."

"Ne istiyorsun, Ava?" diye homurdanırım.

"Senin dediğin gibi onları takip ettik. Reaperlar. Sayıları daha fazla, belki elli kadar. Oldukça yakın bir yerde kamp kurmuşlar, ama çok rahat değiller. Eşyaları hala paketlenmiş durumda."

Elli mi?

"Lanet kameralarımıza ne oldu?"

Bağdırmamak için kendimi zor tutuyorum. Elli kişi sorun demektir. Elli kişi saldırırsa, savunmamız olsa bile işimiz zor.

"Kameralar açık. Aralarında oturuyorlar. Görüntü yok."

Lanet olası kameralar. Eskiden çalışırlardı. Daha önce bir düzine grubu kışımıza yapışmadan geri çevirdik. Şimdi Pigsville'den gelen her iki paralık köylü bir şekilde gözetimimizi atlatıyor.

Orospu çocuğu.

"Hareket etmiyorlar mı?" Kapıyı tıkayan pisliklerden aniden sinirlenerek kontrol ediyorum.

Birkaç saat önce iyi bir fikir gibi görünüyordu, ama şimdi tek çıkış yolumuzun kapalı olduğunu görüyorum. Mümkün olduğunca sessizce mobilyaları kaydırmaya başlıyorum.

"Hayır. Güzellik uykusuna dalmışlar. Sadece bir kişi nöbet tutuyor ve sürekli uyukluyor."

Sesi eğleniyor ve çok rahat, sanki bu büyük bir sorun değilmiş gibi, sanki onlar herhangi bir tehdit oluşturmayacak kadar aptalmış gibi. Onlar aptal. Ama bu, sorun olmadıkları anlamına gelmez.

"Onları izle. Birden fazla göz ve yedek güç. İçlerinden biri kışını kaşımaya bile kalkışırsa, bunu bilmek istiyorum," diye homurdanıyorum, kitaplığı yana çekmek için zorlanarak.

"Tamam. Ve yine kızının yumurtalıklarını yağlamakla meşgulsen? Dom'a gitmeli miyim?"

Bu soru karşısında bir an durdum. Evet demek ne kadar da cazip geliyordu.

Bu iş beni aşıyor.

"Hayır," diye sessizliğe karşılık veriyorum. Panik yükseliyor, ama onu bastırıp kendimden eminmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Ben hallederim. Kendim yapabilirim. Kapıyı çal. Ben açarım, tamam mı?"

"Tamam. Sen kralın başımsın," diye cevaplar ve ben onun sesinin ne kadar şımarık geldiğine kaşlarımı çatarım.

O ayrıldığında duvardan aşağı kayarak, derin bir nefes aldım. Dom bunu nasıl başarıyor? Belki de bu kral olayıyla her şeyi mahvettim. Bir şeyleri kanıtlamak istedim. Ve belki de... belki de onların bana davrandığı gibi aptal bir pislik olmadığımı kanıtlamak istedim. Bana ihtiyaçları olduğunu.

Hiçbirinin bunu yanıma bırakmayacağını tahmin etmemiştim.

Ve Dom'un bana yağ çekeceğini hiç beklemiyordum. "*Aferin sana*" dedi. En son ne zaman ağzından gerçek bir minnettarlık duyduğumu hatırlamıyorum, ama şimdi arkamdan böyle konuşmaya mı başladı?

Elimi yüzüme sürerek, kapıdan hala taşımam gereken dağınık mobilyalara baktım.

Şimdiye kadar sorumlu olmak o kadar da zor olmadı. Siviller akıllı ve birlikte iyi çalışıyoruz. Ama bu yemek meselesi... Ne yapacağımı bilmiyorum. Ve elli Reaper? Bu iş çabucak kötüye gidebilir.

Eğer burada akıllı davranmazsam, korumam gereken insanlar için toplu mezar kazmakla görevlendirileceğim.

Eden'e bakıyorum ve o yine yüksek sesle, uzun bir horlama çıkarıyor.

Artık önemi yok. Her şey bitti ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Ama ağır gözlerimi ovuştururken, şapkanın ne yapacağını merak etmeden duramıyorum.

Bölüm 18

Dominic

HAYATTA KALMA İPUCU #227

Her zaman gidecek bir yer vardır.

Yapacak hiçbir şeyim yok.

Garip. Duş aldım, üstümü değiştirdim. Odamı temizledim. Yatağımı iki kez yaptım. Çevre kontrolü yaptım ve gözetleme odasından kovuldum. Herkes kendi işiyle meşgul. Normalde yapmam gereken bir düzine görevim olurdu, ama ya siviller hallediyor... ya da artık Jayk'in sorumluluğunda.

Koridorlar sürekli bir konuşma sesleriyle doludur ve ben mutfağa doğru sürüklenirim.

"Hâlâ onun peşine düşmemiz gerektiğini düşünüyorum," diyor biri. Elimi kapıya koyup duruyorum.

"Evet, hangi silahlarla? Madison Cyanide'ye karşı çıktı ve şimdiye kadar iki kez kaybetti. O ve Rangers başaramadıysa, bizim başarmamız imkansız," diye başka bir ses homurdanıyor.

"Kimse Cyanide'ye gitmeyecek." Ethel'in geri tepme gibi geri çekildiğini fark ettim. "O kız kendi başının çaresine bakabilir. Burada endişelenecek çok şey var. Ve ben..."

"Ethel, otur," der Ida sert bir sesle. "Kasey, biraz su getir." İçeriden çatal bıçak ve kaselerin sesi duyulur.

"O...?" diye başlar Kasey.

"Ben iyiyim, sızlanmayı kes," diye homurdanır Ethel.

"Sence o Reaper'ların gerçekten yiyecekleri var mı?" diye sorar Kasey, sessizce. "Belki de o kadar kötü değildirler. Belki de biz..."

"Belki de onlara saldırmalıyız," diye mırıldanır Katherine ve ben yeterince duyudum.

İçeri girerim ve herkes susar. Odadaki bir düzine kadar sivil, yıllardır denetlediğim huzursuz, tozlu yemekhanelerdeki dedikoducu askerler gibi görünüyor. Bir tavuk kesiliyor. Organları bir kasede duruyor ve Mary Beth eldivenli elleriyle temizlik ve doğrama işiyle meşgul. Ida kemikleri bir avuç sebzeyle birlikte büyük, kokulu bir tencereye atıyor ve Katherine bir çeşit ince güveç yapıyor.

Bütün bir tavuk.

Onu uzatıyorlar, ama biz ayrıldığımızda tavuklar hala yumurtluyordu. Üreme. Erzaklar benim alanım değil, ama birkaç öğünün net faydası, tedariki kaybetmeye gerçekten değer mi? Elimizde bir düzineden az kalmıştı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor Kasey, çenesinde yıllardır Jayk'te gördüğüm aynı kavgacı ifadeyle.

Gözlerimizin buluştuğunu fark etmiyorum. Gerginlik. Mary Beth çoktan korkmuş, işinden başını kaldırmıyor.

Ethel, kahvaltı barının yanındaki koltuğundan yorgun bir şekilde bana bakıyor. Hatırladığımdan daha yaşlı ve zayıf görünüyor.

Bu, onlarla ilişkiyi ne kadar mahvettiğimi acı bir şekilde hatırlatıyor, bu yüzden onaylamadığımı içime atıyorum. Karar Jayk'e ait ve o öfkeli kalabalığı yatıştırdı. Bir tavuk küçük bir bedel.

Kafamı sallıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. Gitmeden önce yardıma ihtiyacın var mı?"

Ida duraksıyor, sonra tenceresinden dönüp bana bakıyor. O ve Ethel, anlamlı ve şaşkın bir bakışlaşıyorlar.

"Senden mi?" Kasey fısıldayarak söylüyor. Su şişesinden bir yudum alıyor. "Olmaz."

Doğru. Genç kızları yatıştırmak benim uzmanlığımın ötesinde.

Kahvaltı barında oturan Sloane yorgun bir şekilde başını kaldırır.

"Kapa çeneni, Kasey." Bana bakar ve daha önce aynada gördüğüm aynı somurtkan ifade vardır yüzünde. "Biz iyiyiz. Teşekkürler, Dom."

Ona başımı sallıyorum. Sloane, Cyanide olayından beri neredeyse benim kadar sessiz

—ve Heather konusunda suçlu hissediyor. Bunun için benden nefret etmesi gerekirdi.

Bunu yapmadığına seviniyorum.

Diğerlerinin sessizce *siktirip gitme*si yeterince açık.

Bunu kabul edip gitmeliyim. Artık karar benim değil. Yarın Jayk ile konuşup, onları öldürecek fikirler ürettiklerini ona anlatacağım, ama bununla ne yapacağına karar vermek ona kalmış. Artık onların hayatları benim omuzlarımda değil ve bu yükü bırakmak rahatlatıcı. Ve ben de bırakıyorum.

Kapıya doğru dönerim, sonra tereddüt ederim.

Lanet olsun.

Sinirden kapı çerçevesine vurup geri dönüyorum. Bir dakika sonra bırakacağım.

Odaya ağır bir bakış atarım. "Reapers ile savaşa girmek kötü bir karar olur. Daha önce de bu yolu denedik. Onlar çiftçi olabilirler, ama sayıları çok fazla ve Sinners bizim ateş gücümüzü yok etti. Başka bir savaşı kaldıramayız."

Ama Reapers'ı savunmak için bir anlaşma yapmak da bir savaş başlatır. Alastair'in bunu görmezden gelmesi imkansız.

Yakında yiyecek bulamazsak, her halükarda boku yedik.

Katherine yenilmiş bir şekilde yüzünü ovuşturur ve Kasey'nin çilli burnu buruşur.

"Sen burada ne yapıyorsun ki? Emir verecek arkadaşların yok mu?" Duvara yaslanıp mırıldanır, "Jayk bir yolunu bulur."

"Hepimiz çözeceğiz," diye mırıldanır Ida, tenceresine biraz tuz serpiştirerek.

Sloane başparmaklarını parmağıyla dudaklarını parmağı parmağıyla o baktığında bana bana sert omuzlarını kaldırarak itiraz etti.

Sabırsızca kaşlarını kaldırıyorum. Kavga çıkarmaması gerektiğini bilmesi gerekirdi. Cyanide'ın nasıl sonuçlandığını görmüştü.

Bana uzun uzun baktı ve sadece "Belki de kulak misafiri olmaya daha az zaman ayırıp, kendi sorunlarını çözmeye daha fazla zaman ayırmalısın" dedi.

Sesinde öfke yoktu, ama sözleri yine de beni derinden etkiledi. Demek Jayk'in saçma sapan konuşmasını duymuşlardı. Muhtemelen Beau ile olan kavganın yarısını da.

Lanet olsun. Sloane haklı. Takımımız berbat durumda.

Kimsenin gözlerime bakmadığı garip bir sessizlikten sonra, konuşma devam etti ve bu sefer ipucunu anladım ve acı içinde oradan ayrıldım.

Ama ayaklarım mutfak kapısının dışında kalıyor ve tereddüt ederek, koridora yığılmış Beau'nun bokuna boş boş bakıyorum. Tüm bu etkileşim tam beş dakika sürdü ve gecenin geri kalanını dolduracak hiçbir şeyim yok. Gidecek hiçbir yerim yok. Alacak hiçbir kararım yok.

Sadece önümde uzanan boş saatler.

Yüzümü buruşturarak, yavaşça boş odama doğru ilerliyorum. Ev şimdi sessiz, herkes kapalı kapılar ardında kilitli, sevdikleriyle vakit geçiriyor. Eden'in sıkıca kilitli kapısından geçiyorum ve kendimi yavaşlamamaya zorluyorum.

Faydası yok.

Her gün olduğu gibi yüzü zihnimi dolduruyor. O her yerde. Yumuşak, gizli gülümsemeleri beni rahatsız ediyor. Kokusu peşimden geliyor. Hâlâ ağızımda tadı var, hâlâ dilimi emişini hissediyorum, sanki benim sikimi emmek istermiş gibi. Vücudum sanki o yine altımda gibi tepki veriyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

O mantıklı değil.

Alastair ve Mateo'yu halledebileceğime güvenmedi, ya da Cyanide'deki o boktan şova girmeden önce bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmedi - ve anlıyorum, neden güvenmeli ki? Her seferinde her şeyi mahvettim. Ama o benimle arkadaş oldu. *Beni* takip etti.

Neden böyle bir şey yapsın ki?

Beni bir lider olarak, bir *erkek* olarak saygı duymuyorsa, neden bana hayran hayran bakıyor? Önemli konularda bana güvenemiyorsa, neden beni istediğini ya da benim harika olduğumu düşündüğünü söylüyor?

Ve neden bana sürekli "*efendim*" diye hitap etmek zorunda?

O tanıdık, yüreğimi parçalayan acı göğsüme yerleşiyor ve odama giriyorum. Denetime hazır. Tıpkı bıraktığım gibi, tertemiz ve düzenli. Masalarda dağınıklık yok, yatakta dağınık çarşafklar yok.

Oda... boş.

Lucky'nin eşyaları toplanmış ve gitmiş, o da Jasper'la birlikte kilitli bir odada. Bu iyi bir şey. Berbat bir oda arkadaşıydı. Gürültücü. Dağınık. Alınan.

Sessizlik kulaklarımda çınlıyor.

Yavaşça, sessiz televizyonun önündeki büyük kanepeye oturuyorum. Ağırlığımla kanepa çöküyor. Dakikalar geçiyor ve duvarlar bana bakıyor

Nasıl oldu bu? Ne zaman babam gibi oldum? Savaş planları ve boş odalar arasında yaşıyorum.

Yatağımın askeri köşeleri odanın diğer ucundan bana bağıyor.

İnsanlar bir amaçları yoksa gecelerini ne yaparlar? Ya kilitli kalacakları kimse yoksa? Ben sadece burada oturmam mı gerekiyor? *Kitap* okumam mı? Odamda sadece bir tane var ve o geldiği gün onu okuyordum. Beau onu oyun odasında kucağında parçaladığında. Onu Jasper'la paylaşmasına izin verdiğimde.

Boş odam bana bakıyor.

İzlenmemiş aksiyon filmleri ve açılmamış viski.

Göğsümde bir baskı hissediyorum ve ayağa fırlıyorum. Yapacak bir şey olmalı. Her zaman birinin bir sorunu vardır ve Jayk meşgul. Ben sadece ona yardım etmiş olacağım.

Kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm ve kapıyı açtım... ama birden durdum.

Beau koridorda oturuyor. Gün boyu kir ve terle kaplı halde, tüm teçhizatıyla, tüfeği ve çantası yanında duruyor.

Kirli elinde bir yastık tutuyor.

Kapı açıldığında başını kaldırıyor, ama gözlerime bakmıyor. Yastık kılıfındaki lekeyi inceliyor.

Boğazım düğümlenir ve ağrır. Söyleyecek bir şey bulabilsem bile, kelimelerin çıkabileceğinden şüpheliyim.

"Deanna ve diğerleriyle birlikte revirdeydim ve bu insanlar, Dom... yiyeceğe ihtiyaçları var." Duvara bakıyor, gözleri hiçbir şeyi aramıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu benim uzmanlık alanım değil. Her şey... her şey çok karışık." Nefesini yorgun bir şekilde verip başını duvara yasladı. "Nasıl bu kadar karışık hale geldi?"

Cyanide'den beri içimde olan kurşun ağır ve soğuk. Buna da ne diyeceğimi bilmiyorum, çünkü o haklı. Her şey berbat durumda.

Ama Beau'nun bana karmaşıklıklarından bahsetmesinin üzerinden uzun zaman geçti.

Aramızda sessizlik uzanıyor.

"Ben..." Beau'nun boğazı titrer ve sesi alçaktır. Fazla kontrollü.
"Gidecek hiçbir yerim yok."

Kayaların kenarları pürüzlü ve onları yutamıyorum. Artık ne yaptığımı bilmiyorum.

Bugün kendimi kaybettim. İkimiz haftalardır birbirimizin boğazına sarılıyoruz, ama bu kavga... çok kötüydü. Kendi sorunlarım beni boğuyordu, ben de onun tüm zayıf noktalarını vurdum. Bu çok acınası bir durum.

Zayıf.

Bugün, babamın her zaman düşündüğü gibi bir adam oldum. Kendime asla olmayacağımı söylediğim türden bir adam oldum.

Ama Beau hala kapımda, önümde kanlar içinde yatıyor. O her zaman kapımda, özellikle de en az hak ettiğim zamanlarda.

Yukarı bakarak, gözlerimi sertçe kırıştırdım, sonra kapı çerçevesinden iterek ona elimi uzattım. Elim olması gerekenden daha fazla titriyordu.

Beau ona sertçe bakar, sonra başını eğip uzaklaşır.

Bir an sonra, bileğimi kavrar ve onu ayağa kaldırıp kucaklarım. Onun sırtını kavrarım ve o da beni her zamankinden daha sıkı sarar.

Geri çekildiğinde kirpikleri ıslaktı ve hala bana bakamıyordu. Bu durum kalbimi parçaladı. Beau'nun babamla karşı karşıya gelmesinden... benimle karşı karşıya gelmesine nasıl geldik?

Heather olayından sonra ona gerçekten hiç özür dilemedim mi? O dönem tam bir felaketti. Onu yüzüstü bıraktım, arkadaşlığımızı mahvettim, ama her şey yüzüme patladığında yine de beni pislikten kurtardı.

Ben tam bir pisliğim.

Sesime güvenemiyorum, bu yüzden sadece başımı sallayarak içeri girmesini işaret ediyorum. Çantasını alıyor, ben de onun tüfeğini alıyorum, sonra kapıyı kapatıyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Beau çantasını kanepeye koymak için gider, sonra fikrini değiştirir gibi görünüp çantayı alçak sehpa koyar. Tüfeğini duvara yaslarım ve boğazımı temizlerim, ama içimdeki çılgılık durmaz.

Şimdi birbirimize sarılmamız mı gerekiyor? Birbirimizin omuzlarında ağlamamız mı?

İkimiz de birbirimize bakıyoruz, yer değiştiriyoruz.

Hâlâ yastığını tutuyor ve onu elleriyle sıkıştırarak yatağa bakıyor. "Baştan aşağı mı yapmak istiyorsun? Çünkü bilgin olsun, sarılmaya hazır olduğumdan emin değilim."

Bu sözlerim beni şaşırtıyor. "Lütfen. Kavga ettik." Çenemi ovuşturarak, ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Kanepede uyuyabilirsin."

O gülerek, sonra ağzını bükerek bana bakıyor. "Tabii."

Bir saniye, sadece bir saniye, aramızdaki ilişki neredeyse normalmiş gibi hissettim, ama sonra o başını eğdi ve gülümsemesi kayboldu.

Siktir.

"Git duş al," diye sertçe söylüyorum. "Kokuyorsun."

Hala bana bakmadan başını sallar. "Evet. Ben... Evet." Tereddütle yastığını kanepeye koyar ve çantasını alır. "Teşekkürler."

O duş alırken, ben yedek çarşafı bulup kanepeyi hazırlıyorum. Hava hala sıcak ama odamda şömine olmadığı için, yatmadan önce her ihtimale karşı koltuğun koluna bir battaniye daha ekliyorum ve tavandaki ışığı kapatıyorum. Uyumak için henüz erken ama küçük konuşmalar yapmak istemiyorum ve geri kalanını nereden başlatacağımı bile bilmiyorum.

Yan odadaki akan su kesiliyor ve Beau'nun giyinirken çıkardığı yumuşak sesler odayı dolduruyor.

Bu çok garip olabilir, ama en azından artık sessizlik yok. Kapı açılır ve ben tavana bakarım. Beau tereddüt eder ben de ona bakmamak için kendimi zorluyorum. Ne söyleyecekti bilmiyorum ama vazgeçip kanepeye doğru yöneliyor.

O uzandığında, başucundaki lambayı kapatıyorum.

Karanlık ikimizi de sarıyor.

Dakikalar geçer ve gözlerim karanlığa alışır. Mobilyaların ve sanat eserlerinin daha belirgin hatları ve gölgeleri grinin içinde şekillenir. Beau'nun ritmik *nefes alıp verişini* duyarım. Battaniyesi onunla birlikte hareket eder.

O da uyumuyor.

Bu kadar yılın ardından, onun seslerini tanıyorum. Binlerce kez, binlerce yerde duydum. Sıcak çöllerde ve kalabalık kink kulüplerinde. Arktik kışlarda, donarak. Barlarda, arkadaşlarla. Kışlalarda ve aramızda kadınların olduğu yatak odalarında.

Onun nefesini biliyorum. Sapkınlıklarını. Onu neyin tahrik ettiğini. *Kimin* onu tahrik ettiğini biliyorum.

Ve onun da Eden yüzünden benim kadar acı çektiğini biliyorum.

Beau derin ve ağır bir nefes alır, ben de kendiminkini veririm. Gölgeler, birbirimize söylemediğimiz onca şeyle dolar.

Bugün onu paramparça ettim, tıpkı bir ay önce onun bana yaptığı gibi. Onun hakkında beni deli eden her aptalca, önemsiz ve önemsiz olmayan şeyi söyledim ona, ama geri kalanını söylemedim. Belki de hiç söylemedim.

Ona cesur, nazik ve eğlenceli olduğunu söylemedim. Her küçük hatası için on tane doğru şey yaptığını söylemedim. Ona en iyi arkadaşım olduğunu söylemedim. Ailem olduğunu. Kardeşim olduğunu. Ailesinin onu her şeyi affetmesinin sebebinin, onu sevmenin çok kolay olması olduğunu söylemedim.

Ona söylemek istediğim ama söyleyemediğim çok fazla şey var. Ama uzun zamandır söylemek istediğim birkaç şey var.

Beni alay eden aynı gölgelere bakıyorum, itiraf etmeden önce bir kez daha derin bir nefes alıyorum.

"Üzgünüm, Beau. Her şey için üzgünüm. Heather, Plan, siviller... hepsi için." Sözler içimden titreyerek çıkar, karanlıkta asılı kalır. "Çok üzgünüm."

Aramızdaki sessizlik sözcükleri neredeyse gömüyor. Gergin bir sessizlik. Sıkı bir sessizlik. Kayışları tutarak atlama izni beklemek gibi. Toplu taktiksel atlama.

Nefesini duyamıyorum.

Sonunda, nefes alıyor.

"Sana çok kızgınım," diyor Beau sertçe, sesi incinmiş. "Ona da kızgınım. Ben... Bu sefer durduramam."

Onun incinmişliği beni de incitti ve gözlerimi kapattım. Bunun için paraşüt yok.

"Biliyorum," diyorum geceye.

Beau'nun nefesi kesik kesik oluyor ve ben kendiminkini kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Ne zaman kızgın olduğunu hep anlarım. Ama daha önce bunu itiraf ettiğini hatırlamıyorum.

Belki de ikimiz de büyüzoruz.

"Onu hala seviyorum," diye fısıldadı.

Acı tatlı bir acı beni deliyor. "Biliyorum."

"Sen de onu seviyorsun," diyor, ve bu bir soru değil.

Aşk.

O yine beni sular altında bırakıyor. Gözleri. Nehir. Elma ağacındaki mumlar. Hâlâ düşünüyorum, beni tutacak hiçbir şey yok.

Gecelerim Eden ve Beau ile dolu olsaydı nasıl olurdu?

Onu seviyorsun.

Son birkaç haftanın boşluğu, o kadar acı ve sert bir hale geliyor ki, sonraki sözler göğsümden koparılıyor.

"Biliyorum."

Çarpışmalı iniş.

Ona aşğım.

Sözler yıkım topunun gücüyle içimde yerlerini buluyor. Acımasız. Yıkıcı. Kalan son, zayıf, lanet temellerimi de yıkıyorlar.

Eden'i seviyorum. Onun gücünü ve zekasını seviyorum. Onun nezaketini ve kurnazlığını. Onu o kadar çok seviyorum ki, beni paramparça edebilir ve ben sadece bunu yaparken ne kadar şiddetli görüldüğünü düşünebilirim. O acımasız değil... sadece bana güvenmiyor.

Kahretsin, ben de
kendime güvenmiyorum.

Karanlık uzayıp gidiyor.

Bu konuda ne yapmam gerekiyor? Lider ya da baskın bir kişi olarak sorumluluk almaya uygun değilim ve eğer buna uygun değilsem...

Göğsüm, Cyanide'den beri hissettiğim aynı boşluklu, mide bulandırıcı ağrıyla acıyor.

Onların kaptanı değilsem, ben kimim?

"Her şey yoluna girecek." Beau'nun sesi sessiz, sanki sadece beni yeterince tanıyan birinin yapabileceği şekilde düşüncelerimi okuyor gibi. "Çözüm bulacağız. Hepimiz birlikte."

Yutkunuyorum, buna inanmak istiyorum.

Ama bu da *bir şeydir*.

Artık kim olduğumu bilmiyor olabilirim... ama kimin önemli olduğunu biliyorum. Kimi korumam gerektiğini biliyorum. Bunu çözebilsek de çözemese de onları sevebilirim.

Derin bir nefes alıyorum ve Beau'nun sesi beni sarmalıyor.

"Ben de seni seviyorum, Beau," diyorum ona yumuşak bir sesle.

Bu sefer sadece bir anlık sessizlik olur ve cevap verirken sesinde gülümseme duyuyorum.

"Seni her zaman seveceğim, Dom."

Bölüm 19

Jasper

HAYATTA KALMA İPUCU #107

*Mükemmel acı vermek, ne kadar sert vuracağını bilmekten ibaret değildir.
Nereye vurmamak gerektiğini bilmektir.*

ONU SEVİYORUM.

Lucien, Jaykob'un tahtına oturur ve şaşırtıcı bir kibirle üzerine uzanır. Saçlarının bukleleri, çenesinin ve kızarmış yanaklarının etrafında altın iplikler gibi kıvrılır.

Huzursuz hüznü ortadan kalkmış, her yeri gevşek ve yorgun. Işıltılı. Gözleri. Sırtı, uylukları ve kalçalarını kızartan kırmızı çizgiler. Yanaklarında parlayan gamzeler.

Bu bulaşıcı bir ışıltı, eminim sahnemizden sonra onu tenime bastırmıştır. Onu merhametime teslim etmemin üzerinden çok zaman geçti. Sınırsız. Acımasız. Onu parçalayıp gözyaşlarını tadabilmemin üzerinden çok zaman geçti. Ve şimdi daha iyi. Onu doğru düzgün sevebilirim. O da bana dokunabilir. Sadist ve mazoşist olmaktan öteye geçebiliriz; daha iyi bir şey olabiliriz.

Sadece... biz olabiliriz.

Aftercare'den beri kalbim ağrımaya devam ediyor. Hoş bir acı, neredeyse heyecan verici. Sanki bana korkusuzluğunu bulaştırmış, daha fazlasını yapma dürtüsüyle doldurmuş gibi. Risk almayı.

Gözlerim Eden'in penceresine kayıyor ve bu sefer ihtiyaç duyduğum heyecanı bastırmaya çalışmıyorum.

Artık nazik davranmaktan bıktım.

Lucien parmaklarını birleştirip, çimlerde duran bana bakıyor. "Bakın, sadık bir teba. Diz çökmeye mi geldin?"

diz çökmeye mi geldin?"

Kaşlarımı kaldırarak, ağzının tembel eğimini, bir bacağını hurda metal kolun üzerine atışını izledim. Şüpheli malzemelerle dolu çantamız tahtın yanında duruyordu.

Merdivenleri yavaşça tırmanıyorum.

Cildim canlı, hassas ve tehlikeyle dolu. Bu saçma bir macera, ama bu aptallık için Lucien'i suçlayamam.

Bu benim fikrimdi.

Bu tür kasıtlı çılgınlık oldukça yenilikçi.

Onun önünde duruyorum. Ay ışığında parıldıyor. Neredeyse bir kral gibi görünüyor. O bulaşıcı vahşilik hala beni etkiliyor ve ona boyun eğecek kadar meraklıyım.

Onun önünde bir dizimin üzerine çökerek, uzanmış bacaklarını daha da açıyorum.

Lucien'in gülümsemesi kaybolur.

Bu kadar yakinken, ısısı beni sarıyor. Uylukları gergin ve eşofmanının altında kaslarla kaplı, ve duş almış, ona özgü kokusu, pozisyonlarımız tersine döndüğünde olduğundan çok daha belirgin. Onun tarafından böyle sarılmak tuhaf bir duygu.

"Bu seni eğlendiriyor mu?" Ellerimi uyluklarının içinden yukarı kaydırıyorum ve başı geriye düşüyor. Acınacak kadar ince kumaş onu ele veriyor ve sertleşirken penisinin hatlarını görebiliyorum. "Sen de kral oynamak ister misin?"

Sonuçta, bu saçma taht bizim burada olmamızın sebebidir.

Alt dudağını dişlerinin arasına alır ve kirpiklerinin arasından bana bakar. Bir eli başımın arkasına gider ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirir.

Merakla, bu konuşmayı nereye götüreceğini merak ediyorum.

Lucien güçlüdür. Benim için birçok yönden tehlikelidir. Ham gücü kendi silahıdır, diğer partnerlerinde kullanmaktan zevk aldığını, başka rollere geçtiğini biliyorum... ama yine de kendini kontrol altında tutuyor, beni hareket ettirmeye çalışmıyor. Sadece parmakları arasında saç tellerimi okşuyor, beni nazikçe izliyor.

Lucien bana karşı güçlü olmaya gerek duymuyor. Hakimiyet kurmak istemiyor.

Eğlenerek öne eğilip, açık ağızımla onun penisinin başına bir öpücük konduruyorum.

Kumaşın içinden sıcak ve sert olduğunu hissediyorum, ve içinden bir inilti kaçarken parmakları saçlarımı sıkıca kavıyor. Bu, testislerimi sıkıştıran acımasız bir ses. Bu gece onunla kendimi yorup bitirdim. Kollarım kırbaçlamaktan ağrıyor ve sırtımdaki her kasımı hissediyorum. Şehvetim dinmiş olmalı.

Sanki onun yanında bu mümkünmüş gibi.

Ağızımı karnının üzerinde gezdiriyorum. Düğmeleri açık gömleğinin aralıklarından göğsünü ısııyorum. Ayaklarının yanındaki çantayı alıp, dizimi testislerine dayayarak kendimi onun üzerine kaldırıyorum. Ağızlarımız birbirinden bir an uzaklıkta.

"Altında. Üstünde. Fark etmez, Lucien. Her zaman benim merhametime kalacaksın."

Gözleri parlıyor ve onu öpüyorum. Ağızının her santimi tanrısız. Sakalının dokunuşu. Isırılmış alt dudağının yuvarlaklığı. Onun acımasız sırtını pürüzlü metale bastırdığımda çıkan sıcak nefesinin sesi.

Geri çekilip ağır çantayı kucağına bırakıyorum.

Sprey boya kutuları ve keçeli kalemler dökülür. Kurdeleler ve parıltılar.

Jaykob bu kadar saçma sapan davranmak istiyorsa, yarattığı şey de bu saçmalığı yansıtmalı. Ve hafif bir vandalizmde bana yardım edecek beceriye sahip biri varsa, o da Lucien'dir.

Jaykob şunu öğrenecek: Ben de kir içinde oynayabilirim.

"Rubber Ducky Release" adlı sarı bir kutu alıp talimatları inceliyorum.

Lucien elini ağızına götürerek beni inceliyor. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? İkinci kez düşünmek gibi bir şey yok mu?" Başını eğiyor. "İyi misin?"

Uzaklaşarak, evden gelen ışığı yakalamaya çalışıyorum ve kutuyu geri çekip, küçük yazıları gözlerimi kısarak okuyorum. Talimatlar neden bu kadar *küçük*? Ve neden bu kadar çok var?

"Jaykob bizim bir şeyimizi aldı. Bizim misillememize şaşırmamalı," diyorum dalgın dalgın. Yüzümü buruşturarak kutuyu ona atıyorum. "Bunu nasıl kullanacağımı göster."

Lucien kutuyu yakaladıktan sonra bacağını tahtın kolundan indiriyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hey, neden kullanmayı bildiğimi *sanıyorsun*? Vandalizm, Noel Baba'nın yaramazlar listesine girmeni sağlar, biliyorsun."

"Sen her zaman yaramazlar listesindesin."

Etkilenmemiş bir şekilde, kirpiklerimin arasından ona bakarım, ama o sadece göz kırpar, sonra ayağa kalkar ve omuzlarını sallar. Şaşkınmış gibi bana yan gözle bakar, sonra Eden ve Jaykob'un penceresine bakar.

Onun bakışını takip ediyorum ve bir hareket görüyorum. Kalbim çarparken donup kalıyorum. Yakalandık mı? Çantaya ihtiyacımız var. Tüm kanıtlara. Eğer biz...

Soluk perdeler hafif esintiyle tekrar dalgalanır ve ben yavaşça nefes veririm.

Kendi hızla atan kalbimi görmezden gelerek, onu çabucak sakinleştiririm. "Onun nasıl tepki vereceğinden endişeleniyorsan, endişelenme. Jaykob bizi keşfederse, öfkesini bana yöneltmesini sağlarım."

O barbarın Lucien'e sopasını sallamasını istemem.

Lucien'in gamzeleri yeniden belirir ve bana anlamlı, parıldayan gözlerle bakar. "Vay, sen Prens Charming değil misin?"

Gözlerimi deviririm, ama yanaklarım kızarır. Onu kurtarmama hiç gerek yok.

Lucien içinden gülüyor, sonra ayağa kalkıyor ve elindeki kutuyu çevirerek, onu nasıl kullanacağını gerçekten bildiğini gösteriyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden bana karşı çıkıyorsun? Sonunda senin saçma sapan şakalarından birine katlanıyorum. Senin... diye düşündüm." Aniden kendimi aptal hissederek sözümü yarım bıraktım. "Bundan hoşlanacağını düşündüm."

Lucien'in yüzü yumuşar. "Bunu benim için mi yaptın?"

Dudaklarımı büzüyorum, Eden'in penceresine bakıyorum. Onun kulesi. Onun hapishanesi.

Belki de onu kaçırmak isteyen benimdir.

"Hmm. O zaman benim için değil."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum ve bana doğru yürürken gözlerinde yine bir gülümseme belirliyor.

Beni baştan aşağı süzer, sonra tahtın üzerindeki açık çantaya bakar. Yüzünü buruşturur. "Tamam, heyecanlanman harika. On puan

Puan. Çok gurur verici. Ama bu şaka yapma işinde hâlâ acemi olduğun için, sana bir şey söyleyeceğim. Her velet, eğlenenin sınırı ile pislik olmanın sınırı arasında bir çizgi olduğunu bilir. Omuzlarını silkiyor ve göğsündeki kasları dalgalanıyor. "Konunun uzmanı olarak şunu söylemeliyim ki, burada pislikliğe kayıyor olabiliriz."

Başımı eğip, onu izlerken şakaklarımı ovuşturuyorum. "Altı ay önce ava çıktın ve odama beş parça kurutulmuş balık bıraktığını söyleyen bir not bıraktın."

Başını kaldırıp gülüyor. "Ah evet." Bu anı hâlâ canını sıkıyor.

Ona sert bir bakış attım. "Sadece dört şerit balık vardı, Lucien. *Dört*. Beşincisini aramak için ne kadar zaman harcadığımı *biliyor* musun?"

Sevgiyle sırtarak kıkırdar.

Ekşi bir ifadeyle ona doğru yürüdüm. "Ya da belki de yeni blenderin sesle çalıştırıldığını bana inandırdığın zamanı hatırlıyorsundur? Ya da benim vardiyam sırasında üç güvenlik kamerasında sürekli zindan pornosu oynattığın zamanı? Bu *pisliklik* değil miydi?" Onun önünde durup mırıldandım, "Bu arada, bu bir kelime değil."

"Senin bir şeyler bulacağını umuyordum." Benim hiç etkilenmemiş bakışım karşısında, omuzlarını silkiyor ve gülümsemesi ciddileşiyor. Gömleğimin düşüşünü düzeltiyor. "Bak, takımdaki çocuklar ona bu konuda sürekli sataşırlardı. Jayk'e yani. Kral olayı, hala karavanda yaşaması... aptal sporcu muamelesi, ama sanki bu ilk kez duyduğu bir şey değilmiş gibi bir izlenim edindim."

Bu beni duraksattı.

O yılları hatırladım, kafamda notlarımı gözden geçirdim. "Bu, seanslarımızda hiç gündeme gelmemişti."

Lucien burun kıvrır. "Jasper, bunu sevgiyle söylüyorum, ama gerçekten öyle olacağını mı düşünüyorsun?"

Ona boş boş bakıyorum ve gözleri Bristlebrook'a doğru belirgin bir şekilde kayıyor, uçurumun karşısında abartılı bir şekilde duruyor. İkinci evim. Sonra gömleğimi çekiyor. İpek. Louis Vuitton.

Ah. Doğru. O.

Jaykob parayla ilgili her zaman derin bir güvensizlik duymuştur. Suçluluk duygusu beni rahatsız eder.

Lucien omzunu kaldırır. "Her neyse, Dom'a söyledim ve o da reddetti. Ama hadi ama Jasper. Sen bir sadistsin... Nereye vurmam gerektiğini biliyorsun."

O, tekrar sırtmaya başlamadan önce, bunun acısını hissetmeye bile zamanım olmadı. Gözlerinde kalplerle, o saçma sandalyeye bakıyor. "Ayrıca, tam bir taht inşa etti. Bu oldukça havalı, değil mi?"

Parçalanmış, kirli, aşırı büyük bir canavar gibi bir şey.

Ama garip bir çekiciliği var, bunu kabul ediyorum.

Çantayla oynayarak iç çekiyorum. Jaykob'un sivillerin sorumluluğunu üstlenmesi benim asıl endişem değil, ancak hem onun iyiliği için hem de Dominic'in bu role en uygun kişi olduğuna hala inandığım için hiçbir çekincem olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ancak onun kibirli tavırları ve Eden'in isteklerini kasten görmezden gelmesi beni rahatsız ediyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, benim isteklerimi de.

"O benim, kaybedeceksin," dedi Jaykob bize. Onun kesin olarak kendisine ait olacağından çok emin.

Sadece onunla.

Lucien bana dönüp baktı, saçları yüzünün etrafına altın rengi bir tül gibi dökülüyordu, gözleri sahneden önceki gibi yumuşak ve anlayışlıydı. O beni anlıyor, benim Lucien'im.

"O zaman yatağa dönmeliyiz," diyorum, üzüntüyle iç çekerek.

Görünüşe göre, bu tür maceralara hiç uygun değilim.

Sarışın kaşlar havaya kalkar. "Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Ben öyle demedim."

Benim şaşkınlığım karşısında, yüzünde yavaşça kötücül bir gülümseme belirir. "Sadece, onun sorumluluklarını elinden almak için onu dizlerinden kesmemiz gerekmediğini söylüyorum."

"Bana doğru yürür, sonra omuzlarımdan tutup Eden'in ikinci kattaki açık penceresine doğru döndürür. "Ama partisini mahvedip pislik arkadaşımıza bir ders verebiliriz."

Perdeler yine çırpındı ve ben anlamadığım için kaşlarımı çattım.

"Anlamıyorum. Kapıyı barikatlamış. İçeri giremeyiz."

Lucien cevap vermez, ona bakarım, o da bana sırtarak başını pencereye doğru eğir.

Anlıyorum.

"Hayır," derim
kararlı bir şekilde.

"Evet."

"*Hayır.*"

Gülüyor. "Hadi ama, o sevimli maceraperestlik nerede kaldı?"

Bu beni duraksatır ve yanaklarının kızarıklığını, daha önce aradığım gözlerindeki ışıltıyı fark ederim. *Bu*, onun yapmak istediği yaramazlıktır.

"Kimseyi etkilemek için binaya tırmanmıyorum, Lucien," diye kekeleyorum.

Oysa o, hurda metal parçasına grafiti yapmanın fazla ileri gittiğini düşünmüştü. Aşk bir şeydir.

Bu bizi öldürebilir.

Lucien gözlerini devirir. "Bu romantik."

"Bu *çok saçma*. Sadece sağduyudan tamamen yoksun bir aptal böyle aptalca bir şey yapabilir." Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü merak ederek burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Şu anda terliklerimle çayımı yudumluyor ya da yatağında derin uykuda olmalıydım.

Lucien omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum." Gülümsemesi yumuşuyor ve ay ışığı onu aydınlatıyor. "Belki de sadece aşık bir aptal."

Göğsüm ağrıyor. İsteksizce pencereye bakıyorum, perdeler rüzgarda dalgalanıyor. Aşk bu mu? Büyük jestler ve ilkel saldırganlık mı?

Ben hiç öyle olmadım.

Neden kimse daha nazik bir aşk türünü yazmıyor? Daha sessizce yanan... ama aynı derecede kalıcı olan bir aşk.

Eden ile şöminenin önünde oturmayı, sayfaların yumuşakca çevrilmesini ve onun yavaşça kızarmasını düşünüyorum ve iç çekiyorum. Bu oyunlar için fazla duyarlıyım. Binalara tırmanmak ve prensesleri kaçırmak, onun hikâye kitaplarındaki sayfalar için. Onları onunla birlikte okuyan adam için değil.

Onun için hissettiğim ne kadar hassas duygular olursa olsun, kesinlikle *o kadar* aptalca değil.

"Hayır," diye karar veriyorum sonunda. "Onlara bu anı yaşatalım. *Bu* an. Sonra onunla centilmenler gibi konuşuruz."

Lucien'in dudakları seğirir ve spreyci boya kutusunu tekrar döndürür. "Yani kanca yok mu?"

Sorumsuz, harika aptal aptal. O doğduğunda doğdu
düşkün düşünmeden sevmek için
Ama beni bir binaya tırmanırken hayal et.
Bunu düşünmek için aşık bir aptal olmam gerekirdi.
Bu saçmalığa hafifçe gülerek, onu kendime çekip sertçe öptüm.
"Hayır, sevgili oğlum. Kanca yok."

İkinci Bölüm

Fetih

Bölüm 20

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #250

*Eğer birine huzurunu emanet edebiliyorsan,
hayatını da emanet edebilirsin.*

Sakinleşiyorum.

Mutfakta rahatça dolaşıyorum, tencere kaynarken bir kupa alıyorum, malzemeler artık yerlerine kaldırılmış durumda. Malzeme listesi tezgahın üzerinde duruyor, kenarlarına yazdığım, erzakları idareli kullanmak için hazırladığım tariflerim var. Temel gıda maddelerinin çoğu bitmek üzere ve ben gitmeden önce ektiğimiz az miktardaki patateslerin hasat zamanına daha aylar var. Yakında yiyecek aramaya çıkmam gerek. Eve dönerken topladıklarım yetmeyecek bile.

Ancak, ne kadar yiyecek toplarsak toplayalım, bu yeterli olmayacak.

Alastair kapımızı çalana veya Kırmızı Bölge yardımımıza ihtiyaç duyana kadar zamanımız olabilir, ama şu anda açlıktan ölüyoruz. Önce bu sorunu çözmeliyiz, yoksa bu iki sorun ortaya çıkmadan önce öleceğiz.

Sadece çözümün ne olduğunu bilmiyorum. Tavukları ve keçileri yemeye başlarsak, şu anda bizi ayakta tutan tek şey olan yumurta ve sütü kaybederiz. Jaykob, sivilleri yiyecek aramak için yakındaki kasabalara göndermeye başladı bile, ama Günahkarlar gittikleri her kasabayı boşaltmışlar.

Belki daha uzağa gidebiliriz? Daha fazla zorlayabiliriz? Ama o zaman bile, kimsenin geri dönmesi haftalar sürer.

Geriye Reapers kalıyor.

Reapers'a Bristlebrook'u terk edip kendimizi onların merhametine bırakacak kadar güvensek bile, onlar da bizim Sinners'a karşı kendilerini savunmamıza yardım etmemizi isteyeceklerdir.

Bu da harika bir şey.

Açlıktan kurtulmak için kendimizi feda edersek, kısa süre sonra Alastair tarafından vatana ihanetten öldürölürüz.

Ekşi bir şekilde tenceremi karıştırıyorum.

Onunla iletişime geçmeli miyiz? Her şeyden sonra Alastair'den yardım istemek fikri canımı sıkıyor, ama eğer gerçekten bize hükmetmek istiyorsa, belki de ayağa kalkabilmemiz için yeterince ekim yapana kadar yiyeceklerinin bir kısmını bize verebilir.

Reaperların yiyeceklerinden bir kısmı, diye suçluluk duyarak kendime hatırlatıyorum.

Ama Alastair'in sesi kulaklarımda çınılıyor. *"Tabii ki kadınlar ve çocuklar burada kalacak. Sanırım şimdi de bizim yiyecek ve ilaçlarımızı isteyecek. Daha iyi durumda olanların her şeye sahip olduğunu görmek zor olmalı."*

Alastair'in vermeyi hiç düşünmediğini sanmıyorum.

Benden istediğini aldı... ve Alastair sadece almaya söz verdi.

İç çekiyorum. Cevabın ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şeyler pişirirken kendimi daha iyi hissediyorum. İçimdeki bir şeyi hafifletiyor — bir sonraki öğünün *olmayacağına* dair uzun süredir devam eden endişemi.

Küçük bir adım olsa da, kontrolü ele almış gibi hissediyorum.

Boş midem açlıktan kramp giriyor ve tencereme bakıyorum. Üstünde ince bir yağ tabakası olan, donmuş, yağlı kahverengi bir renk. Hayat Kurtaran Çorba tarifim, tam zamanında geldi. Tamam, belki iştah açıcı görünmüyor ve kokusu da... ilginç ama o pas rengi mükemmel. Korunmuş yağ *hayat* demektir.

Gururla gülümsüyorum.

Şafak henüz ağaçların tepesini aşmamış ve ev hala uykuya dalmış durumda. Uzun zamandır ilk kez, sessizlik kemiklerime işliyor. Kimse her hareketimi takip etmiyor. Yememi beklerken kalın, beklentili sessizlikler yok, kemikleri kıracak kadar keskin bir gerginlik yok, beş farklı yöne çekilme hissi yok.

Vücudum derin bir dinlenme içinde, çalınmaması gereken büyük beden tişört beni bir kucaklama gibi sarıyor ve sonunda yalnız bir anın tadını çıkarabiliyorum.

Çatlak, kötü yapıştırılmış pencerelerden, orman yeşil bir battaniye gibi görünüyor. Ida ve Ethel, yükselen savunma platformlarından birinde nöbet tutuyorlar — ara sıra yaptıkları tembel hareketler ve

ağaçların hafif sallanması sessizliği bozuyor. Hatta cızırtılı tencerenin düşük sesli gevezelikleri bile tanıdık ve rahatlatıcı geliyor, bana çakıllı dereleri ve mağaramın yakınından akan benekli şelaleyi hatırlatıyor.

Derin sessizlik, eski bir dost gibi geliyor. Uzun yalnızlığım boyunca nefret etmeye başladığım bir dost.

Yıllarca, soğuk mağara duvarları ve sağır edici bir sessizlikle uyanırdım. Sabahları kuşların cıvıltıları ve kurbağaların şişkin seslerinin eşlik etmesini özlerdim. Sanki o seslerin bir parçasıymışım gibi hissetmek için, dalgalanan suyun içinde ayaklarımla otururdum.

Çünkü böyle bir sessizlik boğucu olabilir.

Bir keresinde yol kenarında terk edilmiş bir oyuncak ayı buldum ve bazı günler, sırf bana şarkı söyleyen doğal olmayan neşeli bir kadının sesini duymak için, onun kalp şeklindeki karnını defalarca bastırırdım. Gün be gün, bana eşlik etti.

Ta ki sesi kekelemeye ve erimeye başlayana kadar.

Ta ki o da sessizliğe bürünene kadar.

Şimdi, bu sessizlik bana eskiden sesin olduğu kadar garip geliyor.

Sıvı kalın, kabarcıklı pıhtılar oluşturmaya başladığında ocağı kapatıyorum. Son zamanlarda hayatım çılgın, gürültülü ve dağınık. Acı verici ve harika, canlı ve uyanık, ve çoğunlukla bunu seviyorum. Ama eski hayatım acı verici bir şekilde yalnız olsa da, aynı zamanda... huzurluydu. Düşünmek için zamanım olmasını özlüyorum.

Belki şimdi, bu sessizlikte, daha fazla tarif planlamayı bitirebilirim. Ya da herkesi birbirleriyle iyi geçinmeye ikna etmenin bir yolunu bulabilirim.

Geçici malzeme listemi gömleğimin ön cebine koyup, ağır bir kepçe dolusu çorba alıyorum. Kokulu buharı içime çekerek, sessizlikte kendimi sakinleştiriyorum.

Belki de hepsini yaparım.

Ya da belki sadece güneşin doğuşunu izleyip anın tadını çıkarırım.

Yavaş yavaş, gerginliğim kaybolur. Artık sessizlikten korkmama gerek yok. Bu sadece gürültüden kısa bir mola.

Sonunda gözlerimi açtığımda, Dom duvara yaslanmış beni izliyor. Duştan çıkmış olduğu için koyu renk saçları hala ıslak ve kırmızı gömleği göğsüne yapışmış. O... inanılmaz derecede güzel.

Ne kadar süredir burada durduğumuzu bilmiyorum ama hareket etme isteği duymuyorum. Varlığı beni sarıyor — bu sessizlik tam olarak huzur verici değil ama garip bir şekilde samimi.

Cyanide'den beri birlikte kaldığımız en uzun süre.

Ona çekingen, hoş geldin gülümsemesi gönderiyorum ve gözlerindeki altın rengi ısınıyor, sonra "Günaydın, evcil hayvanım" diye mırıldanıyor.

Sesi alçak, sessizliği bozmuyor, aksine ona katkıda bulunuyor.

Evcil hayvan.

"Eden," diye düzeltir, çok yumuşak bir sesle. "Yani... günaydın, *Eden.*" Göğsüm tatlı, nazik bir baskı ile dolar ve ben aşağıya bakarak nazikçe yutarım. O kelimeyi ondan bir daha duyacağımı hiç düşünmemiştim

. Benim için değil.

Daha fazla acı verebileceğinden emin değilim, bu sadece bir tesadüf. Ama yine de, o burada... ve onun gitmesini istemiyorum.

Dolaba uzanıp başka bir kupa çıkarırım, sonra ona da bir fincan doldururum.

Gözleri ellerime kayıyor, ama yaklaşıyor. Gitmiyor da. Bir süre sonra, gözleri yüzüme sabitleniyor ve onun yoğun ilgisi altında telaşlanmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Ve bu... kafamı karıştırıyor.

Benden ne istiyor? Dün gece Jayk'in meydan okumasından kaçtı. *Benden kaçtı.* Daha açık olamazdı herhalde.

Ona bir kez daha gizlice bakıyorum — ama gözleri beni delip geçiyor. Bir saniye için, keskin, altın rengi bir... *özlem* gördüğüme yemin edebilirim.

Sonra dışarıya bakar, boğazı hareket eder ve kalbim sıkışır.

Belki de o kadar net değildir.

Dünkü sözleri kulaklarımda çınlıyor: *Siyanür benim operasyonumdu. Olan her şey, her şey benim hatalarımdan kaynaklanıyor. Sadece benim hatalarımdan.*

Cyanide için beni suçlamıyor. Kendini suçluyor. Bu durumun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum, ya da onun hala benim

hala hissettiğim gibi hissedip hissetmediğini bilmiyorum. Ama hissediyor ya da hissetmiyor olsun, bunun böyle devam etmesine izin veremem.

Konuşmamız gerek.

Kızarak, yırtık pırtık, çamurun içine bakıyorum ve yüzeyde küçük bir kabarcık patlıyor. Açlıktan ölüyor olmalı. Kalbim çarparken kendimle tartışıyorum, sonunda iki bardağı da alıp ona doğru yürüyorum, ona yaklaştıkça omurgamdan aşağıya doğru karıncalanan bir enerji dalgası geçiyor.

Ona ulaştığımda, kokusu beni sarar — dilimin arkasında kalan baharatlı, içilebilir bir koku.

Garip bir şekilde gerginim, nefesimi vermeye çalışıyorum.

Uzun ve kafa karıştırıcı bir anın ardından, Dom elimden bardağı alır. Parmakları benimkine dokunur ve o iğneleyici enerji yoğunlaşır, tüm vücudumu karıncalandırır.

O, sistemimi şok ederek uyandırır.

Bu bana, dövüşmeyi öğrenirken birlikte içtiğimiz her kahveyi hatırlatıyor. Her seferinde, baskın gruplarıyla ne yapacağımız veya savunma sisteminin hangi bölümünün önce inşa edilmesi gerektiği konusunda saatlerce tartıştığımızı hatırlatıyor. Onun kuru mizahını ve bazen ağzıma biraz fazla uzun süre bakışlarını hatırlatıyor.

Sessizlik kafa karıştırıcı hale geliyor, aramızdaki küçük vadide ısınırken, ben de başımı kaldırıyorum.

Yumuşak, sıvı altın üzerime akıyor.

Dom yavaşça kupadan bir yudum alır, ağzının her zamanki sert çizgisi yumuşar ve dolgunlaşır. Yüzünde bir şey parlar, kupaya bakarken dudakları sıkışır — belki minnettarlıktan? Gözleri yüzüme doğru yükselir ve teşekkür etmek için başını sallayarak duvardan ayrılır.

Ve mutfaktan çıkar.

Hayal kırıklığı beni keser, bıçak gibi ve sefil.

Aptal. Aptal, kızaran aptal. Bir şey söyle, sen...

"Geliyor musun?" diye seslendi Dom.

Bu sessiz teklifle içimi rahatlatma kaplar ve onu takip etmek için aceleyle güverteye çıkarım.

Konuşacağız.

Bölüm 21

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #54

Dürüstlük acıtır.

Dürüst olmamak daha çok acıtır.

DIŞARIDA, gökyüzü nihayet kasvetli maviden olgun bir kırmızıya dönüşüyor ve Ida, Ethel'e dönmeden önce kısa bir merhaba demek için elini kaldırıyor ve Ethel onu uzaklaştırmaya kadar koltuğunda onunla ilgileniyor.

Dom, geniş vücuduyla koltuğun yarısından fazlasını kaplayarak verandadaki salıncak koltuğa oturur ve bir an tereddüt ettikten sonra ben de yanına otururum. Bana doğru dönerek dizini benim uyluğuma sürter. Her santimi sert, sıcak... muhteşemdir.

Dur, Eden.

Boğazımı temizleyerek, ormana kararlı bir şekilde bakıyorum. Bu, şu anda tek seçeneğim gibi görünen onun uyluklarına bakmaktan daha iyi - ve Tanrım, ben bir *sorunum*.

Ayağım güverteye vuruyor. *Kendine gel, kadın. Onun uyluklarını hayal etmeden önce yapman gereken çok şey var.*

Ama elimde değil.

Dom'un varlığı benim için her zaman fiziksel bir şey olmuştur. Ağır ve önemli bir şey, sanki sadece aynı havayı paylaştığı için havayı daha yoğun, *elektrikli hale* getiriyor gibi.

Kupa elimde sıcak ve dolu, ve yanık izleri

Bunu bizimle ilgili hale getirmemeliyim. Bu adil değil. Bu *onunla* ilgili ve Bunu üstlenmesinin yanlış olduğu tüm nedenler.

Dom'un diz çökmüş hali beni derinden etkiledi. Yenilgiye uğramış omuzlarını ve yalanlarımın ne kadar derin olduğunu anladığımda gözlerindeki *acıyı* görmeden uyuyamıyorum.

Bizi çok yavaşça sallıyor, ama huzurlu sabahım artık farklı. Gergin.

Onda, hak ettiğimi sanmadığım garip bir öfke eksikliği var. Etrafındaki çalkantılı fırtına bulutları, ağır ve düşünceli bir şeye dönüştü. Nasıl nüfuz edeceğimi bilmediğim bir şeye.

Midem bulanırken, içimden geçenleri tam olarak ifade etmeye çalışarak içkimi yudumluyorum. Boş mideye giren sıcak, yağlı sıvı pek hoşuma gitmiyor ama yine de içmeye devam ediyorum.

Yanımda Dom da içiyor.

Dördüncü yudumumuzu aldığımızda, cesaretimi toplayıp yüzüne bakıyorum, ama onun yüzündeki buruşukluğu görüyorum.

Yüzünü

buruşturuyor.

Benim çorba

yüzünden.

Ona dehşetle bakıyorum. "Çorba mı sevmedin?"

Dom, fincanının üzerinden beni hesaplayarak bakıyor. "Seninle çorba içmeyi seviyorum."

O bir yudum daha alırken, küçük, kırgın bir çığlık kaçıyor ağızımdan.

"Bu aynı şey değil."

O, ormana doğru kayıtsızca bakar, ama omuz silkip sert yüz hatlarında sinsisi, isteksiz bir mizah belirir. "*Hayır.*"

Onun üzerindeki parıldayan hafiflik beklenmedik, *büyüleyici* ve bir anda boğazımı tıkayan öfkem kahkahaya dönüşüyor.

Beni *kızdırıyor.*

Yavaş salıncak birdenbire sanki yüksekte uçuyormuşum gibi hissettiriyor.

"Peki," diye mırıldanıyorum ekşi bir sesle. Kulaklarım garip bir şekilde yanıyor. "Benimle vakit geçirmek istiyorsan, bu pislikle uğraşmana gerek yok, biliyorsun."

Salıncak durur, askıda kalır, sonra tekrar sallanmaya başlar.

Dudaklarının garip, yumuşak kıvrımı derinleşir. "Bunu bilmek güzel."

Kafam karışık bir sıcaklık dalgası beni kaplıyor. Benimle vakit geçirmek mi *istiyor?*

Tanrım... *neden?*

Boğazımı temizledim. "Reapers. Nereye yerleştiklerini biliyor musun? Onlarla konuşmamız gerek. Bir uzlaşma olmalı, onlarla birlikte gitmemize gerek kalmayacak bir uzlaşma. Onlara biraz tavsiye, belki biraz silah versek, sence onlar..."

"Artık bu bana bağlı değil, Eden," diye Dom sessizce araya girer ve ağzındaki eğlenceli gülümseme kaybolur. "Bunu Jayk'e sormalısın."

Boğazım düğümlenir, ona bakarım, onun beni incelediği gibi onu incelerim — *özlemle*.

Onun güvenine layık olmak istiyorum.

Onu, benim yapamadığım her şeyden korumak istiyorum.

"Jayk bana beni sevdiğini söyledi," diye itiraf ediyorum, fincana bakarak. "Beni tamamen kendine ait olmak istiyor."

Yavaş sallanma bu sefer durmuyor, ama Dom'un dikkatinin keskinleştiğini hissediyorum.

Yutkunarak, gölgeli ağaçlara bakıyorum. Arkalarından sızan pembe ve turuncu ışıklara.

"Tabii ki ona hayır dedim. Benim aşık olduğum kişi... *Sizlersiniz*." Aramızda bir farkındalık oluşur ve tereddüt ederim, sonra devam ederim. "Ona bunu yapamayacağımı söyledim. Seçim yapmayacağımı söyledim."

Dom bir yudum daha alır, konuşmama izin verir ve yüzü ifadesizdir, hiçbir şey belli etmez. Sabah çoktan nemli hale gelmiştir ve saç çizgimde ter damlacıkları oluşmaya başlar.

Onun ne düşündüğünü bilmek için her şeyi verirdim.

"Beni kendisini seçmeye ikna edebileceğinden emin - ya da diğer herkesi uzaklaştırabileceğinden, ikisinden biri," diyorum ona, sinirli bir şekilde iç çekerek. Dizlerimi göğsüme çekip büyük gömleğin altına sokuyorum, boş kupamı kenara koyuyorum. "Zor, haklıydın. Herkesin birbirinin boğazına sarılmasını istemiyorum, ama sadece hissediyorum ki..." Göğsüm şişiyor. "Jasper ile aramızdaki şeyler artık farklı. Sonunda onunla birlikte *olabilirim* ve bu... O çok..." Sessizce gülümsüyorum. "O harika biri. Ama Tanrım, onun ve Jayk'in iyi günlerinde nasıl olduklarını biliyorsun. Bu bir kabus olacak. Lucky'nin endişeli olduğunu söylemeye gerek bile yok. Jayk'in bu mağara adamı tavırları da yardımcı olmuyor."

Hâlâ bana doğru eğilmiş olan Dom, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilir ve gizemli bir şekilde surlarımızı süzer. Turuncu güneş ışığı yüzüne vurur ve koyu zeytin rengi teni parlar, koyu saçları neredeyse alev almış gibi görünür.

Ve ben hala onun ne düşündüğünü anlayamıyorum. Ama o hala sessiz. Düşünceli.

"En azından Jayk'in Beau için endişelenmesine gerek yok bence," diye devam ettim yumuşak bir sesle, boğazım düğümlenmişti. "Bana çok kızgın, Dom. Bana bakamıyor bile. Tanrım, şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum. Bütün eşyaları *gitmişti*. İkimiz de buraya döndüğümüzde, sonunda benimle konuşmak zorunda kalacağını ummuştum, ama o çok sinir bozucu ve *inatçıydı* ve o... o gitti. Sürekli iğneleyici sözler söylüyordu ve ben..."

Beni terk etti.

Göğsümde yeniden acı çiçek açıyor. Her şey berbat durumda. *Hepimiz* berbat durumdayız. Ama Jasper haklıydı. Burada bir aile var ve şimdi bunu *görebiliyorum* — tüm bunları aşabilirsek hepimizin birlikte nasıl görünebileceğini. Ama bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Oraya ulaşabilir miyiz, bunu için tek başıma mücadele edersem... ve onlar birbirleriyle kavga etmekle meşgulken.

Güneşin ışığını yansıtan, sessiz Dom'a bakıyorum. Ya da hiç kavga etmediklerinde.

"O benimle kalıyor," diyor Dom sonunda, bana kısa bir bakış atarak. "Beau. Bütün gece horluyor. Testere sesi gibi."

"Öyle mi?"

Beau, Dom'la konuştu. Gerçekten konuşuyorlar. Dün kavga ettikten sonra, birbirlerini affedebileceklerinden emin değildim.

Duygularımın kabarmaması için dudakımı ısıırıyorum. Bir aile.

Belki de bunun için mücadele eden tek kişi ben değilimdir.

"Bu... Sevindim." Başımı sallıyorum ve biraz fazla titreyen bir gülümseme yüzüme yayılıyor. "Bu... bu iyi. Birbirinize ihtiyacınız var."

Dom bana tekrar baktığında, gülümsemiyor. "O bunu anlayacaktır, Eden. Bir zamanlar sevdiği herkesi kaybetti ve o çok sevdi. Seni de kaybetmeye niyeti yok."

Tüm gücü güneşin ısıttığı ve sisle yumuşatılmış gibiydi ve bunun gözlerimin buğulanmasından kaynaklandığını anlamam bir dakika sürdü. Bu sefer başımı eğip, nefesimi düzenlemeye çalışırken alnımı dizlerime dayadım.

Bu sözleri duyana kadar, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Beau ve Dom sorunlarını çözüyorlar. Onlar yapabiliyorsa, Beau ve ben de yapabiliriz.

"Bu ne, Eden?" Sonunda sessizliği bozduğunda, sesi sert. Dikkatlice kontrol edilmiş. "Bana bunları neden anlatıyorsun? Jayk, Beau ve... Bu ne?"

Yutkunup cesaretimi topluyorum. "Altıncı kural, efendim."

Onun irkilmesi göz önüne alındığında, bu boşuk sözler bir tokat gibi gelmiş olabilir. Gerginlik onun her bir köşesini keskinleştirir ve ben nazikçe elimi onun uyluğuna koyarım, ama şimdi duramam.

"Üzgün olduğumda ya da bir şeye ihtiyacım olduğunda seninle konuşmamı söylemiştin, ben de öyle yapıyorum. *Kural altı*." Sesim kararlı. "Bu yüzden sana yanıldığını söylemem gerekiyor. Cyanide hakkında. Her şey hakkında. Bu senin hatan değildi, tamam mı? Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Dom yarısı dolu bardağına yüzünü buruşturur ve kenara koyar. Ayağa kalkar ve salıncağı sarsar. Onun ani değişimi karşısında hazırlıksız yakalanırım ve salıncağı dengelemek için bacaklarımı koltuktan indiririm.

"Bırak şunu, Eden."

Kalbim güm güm atıyor. Sakin bir şekilde, acı ya da yargılama olmadan söyledi, ama omuzları yine demir gibi. Tüm sinsiz mizahı yok olmuş.

"Hayır."

Cevabım keskin çıkar ve aramızda gerginlik tırmanır. Ona baktığımda ellerimin titremesini engellemek için uyluklarımı sıkıca kavrarım. Sakinliğinin altında yatan keskin yoğunluk, dün geceki halini, Beau'ya bağırmadan hemen önceki kontrolünü hatırlatır bana.

Ben de ayağa kalkıp gömleğimi düzeltiyorum. "Hayır, efendim. Yapmayacağım. Size yalan söyleyen benim. Konuştuktan sonra bile, arkanızdan iş çevirip Alastair'i serbest bıraktım. Siz bizi korumak için her şeyi yapınız." Dom başını sallıyor.

kafasını ve sesimdeki hayal kırıklığını yutmaya çalışıyorum. "Bu benim hatamdı *bana aitti.*"

Dom bana dönerek verandadaki direklere yaslanır. Arkasında nefes kesici bir gün doğumu vardır, pembe, turuncu ve mor renklerin eridiği bir pota.

Yüzü ölümcül. "Neden?"

Tek kelime beklenmedik bir silah atışı gibidir ve ben elimi karnıma bastırıp geri adım atarım. "N-neden? Ben..."

"Bana neden yalan söyledin?" Sorusu kesik kesik. *Kısa.* "Neden arkamdan iş çevirdin? Neden daha sonra bana gelmedin?"

Kafamı salladığımda saçlarım omuzlarıma dökülüyor — çaresiz bir karışıklık, bu vahşilerle tanışmadan önce asla izin vermeyeceğim bir karışıklık.

Sadece onlarla birlikte dağınık olmayı öğrendim.

"Bu karmaşık bir durum," diye başlıyorum. Day Death'in panik dolu anıları, polis sirenleri, çığlıklar ve daha iyi bilmesi gereken güzel polis memurları, göz kapaklarımin arkasında yanıyor. "Bir hata yaptım, ben..."

"Bana güvenmedin."

Tereddüt ederek ona bakıyorum.

Dom'un dudakları bir tarafta kıvrılır, ama bu karanlık, mizahsız bir gülümsemedir.

"Bana söylemedin, canım, çünkü dinlemeyeceğimi biliyordun. Bana güvenmedin." Sonunda acımasızlığı görüyorum, ama o sadece içini okurken yumuşak bir sesle "Neden güvenesin ki?" diyor.

Bu sefer, sertleşen benim ve ılık bir rüzgar ikimizi de sarsarak beni uyandırıyor. Sabahın huzur ve sükuneti ve ağaçların sıralandığı manzara, bu adamların yanında uyandığımda hissettiğim parlak ve öfkeli duyguyla kıyaslanamaz.

Öfkem parlıyor, parlak ve canlı. Bana öğrettikleri bir başka şey.

Çenemi kaldırıyorum. "Yanıyorsunuz efendim.

Size güveniyorum." *Efendim* dediğimde, Dom'un gözleri güneş fırtınası gibi parlıyor.

"Saçmalık." Direği iterek bana baktı ve ani yaklaşmasıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sorunlarını dile getirdin, seni alıkoydukları sırada öğrendiklerini anlattın ama ben dinlemedim. Aaron'ı öngöremedim. Büyük ihlalleri gözden kaçırdım, lanet olsun. Peki

Peki ya sonra, Eden? Bana gerçekten güveniyor olsaydın, bir şey söyledin, ama söylemedin."

"Neredeyse söyledim," diye karşılık verdim.

Sabah çoktan ısınmaya başlamış, nemli ve yapışkan bir hava hakim. Başım dönmeye başlar, göğsümden tişörtümü çekip kendime biraz hava almaya çalışırım. O sert bakışlı ve kendinden emin bir şekilde ilerlerken, hava gittikçe azalıyor gibi gelir.

"Ateşin başında," diye kekeliyorum, verandadaki salıncakta geriye doğru çekilirken, "odamın önünde, kan ve... Sana anlatacaktım."

Ona bundan daha fazlasını söyleyecektim. Mum ışığı altında, kollarında sarılmışken, neredeyse her şeyi anlatıyordum.

Keşke söylemiş olsaydım.

"Korkmuştun."

Aslan gibi ve kararlı bir şekilde Dom ilerlerken, ben geri çekilirim ve nefesim hızlanır.

"Senden korkmuyorum."

Kolu başımın üzerine çarpar ve duvara sıkıştığımı fark ederim. Bana dokunmuyor, kaçmamı engelleyecek hiçbir şey yapmıyor, ama bu benim istediğim son şey. Dudaklarında hafif bir parlaklık var, sanki ıslatmış gibi, ve ben onların tadını istiyorum. Boynumda nabzımın attığını hissedebiliyorum.

Her yerde atıyor.

Hayır, Dominic'ten *korkmuyorum*.

Bana bakan altın rengi gözleri sert ve tüm argümanlarım kafamda sıralanıyor, sanki surlarda ateş açmak için bekleyen askerler gibi.

Ama bir sonraki hamlesi yumuşak ve hedefi tam isabetli.

"Seni göndereceğimden korktun," diyor. Nefesim kesiliyor.

Onun bu konuyu ne kadar derinlemesine düşündüğünü fark edince, argümanlarım bir an için sallanıyor. Sonsuz, dalgalı ağaçların ve fazla sessiz kuşların hatırası aklımı başımdan alıyor. O lanet oyuncak ayının karnını çaresizce sıkmam.

Dudakları, sanki bunu onaylamışım gibi sıkışır.

"Ben yaptım. O anlaşma..." Sert nefesini yanaklarıma üfler ve sanki bir şey arıyormuş gibi yukarı bakar. Gözleri onu engellemeden önce, arkasında gökyüzü çalkalanır. "Asla yalnız kalmaktan endişelenmemen gerekirdi. Uyum ve boyun eğme arasında fark vardır. Doğru tarafta yer alabildik mi bilmiyorum, ama bu asla sorgulanmamalıydı."

"Efendim..."

"Bana öyle demeyi kes!" Dom'un istifası keskin bir şekilde patlar ve beni duvara sıkıştırır, ama ben geri adım atmam. *Ona güveniyorum*. Sesi bir hırıltıya dönüşür ve acısı serbestçe dökülür. "Tanıştığımız andan itibaren seni mahvettim. Bu, bir lider olarak hiçbir değeri olmayan bir şey, Eden. Ben iyi bir lider değilim. İyi bir adam değilim." Dudakları bükülür. "Ben sıradan biriyim. En *iyi* ihtimalle."

Geri çekilir ve onu durdurmak için elimi gömleğine bastırırım. Geri çekilebileceğini biliyorum, ama çekilmez. Dom için, benim nazik baskım bir zincir gibi etki eder ve o hareketsiz kalır.

Sert, sıcak kasları parmak eklemlerime baskı yapar.

"Beni yalnız kalmaktan korkutmadınız, *efendim*. Bunu yapan annemdi. Eski kocamdı. Bütün lanet hayatımdı. *Siz* değildiniz. Burası farklı bir dünya. İnsanlar başkaları için kendilerini tehlikeye atmazlar. Atmazlar işte. Ama siz *attınız*, ilk başta ne kadar isteksiz olsanız da. Defalarca, benim ve tüm bu insanlar için yaptınız. Beni güvende tuttunuz. Peşimden geldiniz. Biliyor musunuz, nasıl..." Çok fazla şey hatırlayarak sözümü kesiyorum.

Beni geride bırakan çok fazla insan var. İyi gibi davranan ama iyi olmayan çok fazla insan var. Onların tüm anıları zihnimde canlanırken ona bakıyorum.

"Ne kadar nadir bir insan olduğunun farkında mısın?" diye fısıldıyorum. "Mükemmel olman gerekmez Dom, ama sende sıradan olan hiçbir şey yok. Sen olağanüstü bir insansın."

Gözlerinde bir şey parlar ve boğazı düğümlenir.

Elimi göğsüne koyuyorum ve avucumun altında kalbi hızla atıyor.

"O anlaşma... Bunun en iyi fikir olduğunu ya da mükemmel bir şekilde yürütüldüğünü iddia etmeyeceğim, ama *hepimiz* bundan ders aldık. Burası artık benim evim. Sizler benim... Lanet olsun, sizler benim en iyi arkadaşlarım oldunuz.

arkadaşlarımdan biri oldun. Belki o zamanlar, kaçırıldıktan sonra bile sana güvenmedim, ama sen zaman ayırdın ve bunu *hak ettin*. Hepiniz. Benim güvenimi hak ettiniz..."

Bana uyarıcı bir bakış attı ve ben de şu anda duymak istemediğini bildiğim sözleri kesip attım.

Belki de hiç duymak istemiyordur.

Kalbim parçalanır ve boğazım yanmaya başlarken umutsuzca ona bakarım, doğru kelimeleri bilmeyi dilerim. "Hepinizi ihanet ettim. Dışlanmaktan korkuyorsam, bunun sebebi buydu."

Dom'un acı gülümsemesi daha da hüzünlü hale gelir. Söylemesine gerek yok, buna inanmadığını biliyorum. Elbette inanmıyor.

"Sen..." diye başlıyorum, sinirli bir şekilde. "*Hayır*. Bunu yapamazsın. Her şeyin senin hatan olduğuna ya da... ya da benim kötü davranışlarımdan *senin* sorumluluğunda olduğuna karar veremezsin. Bu çocukça!"

Bu onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor ve Dom inanamayan bir homurtuyla geri çekiliyor.

"Bana burun kıvrırma," diye bağıryorum ve göğsüne parmağımı sokuyorum.

Koyu renkli kanatlı kaşları, parmağıma bakarken yukarı kalkıyor, ama bu çok önemli ve ben havamda değilim.

"Ben mükemmel bir insan değilim, Dom. Benim seçimlerim seninkilerden türetilmiş değil. Benim de birçok kusurum var ve Heather'ın Alastair ve Mateo'yu incitmesini dinlerken bu kusurlarım *öfkeyle doldu*. Kadınlar ve çocuklar ölürse bunun ne anlama gelebileceğinden çok korktum ve sana bunu söyledim çünkü sana güveniyorum. Senin kararını uygulamamış olmam senin suçun değil, efendim. Seni desteklemesi gereken insanlar tarafından ihanete uğramaktan endişelenmemelisin."

O geri çekilir, ama elim göğsünde titriyor, parmaklarım gömleğine batıyor. "Sana güveniyorum, Dom. Sadece... bunu anlamam çok uzun sürdü. Ve Tanrım, Alastair'in esirleri serbest bırakacağını gerçekten düşünmüştüm. Daha iyi bildiğimi sanıyordum ama... bilmiyormuşum. Yalan söyledi. Heather'ı ve Bentley'i aldı, yiyeceğimiz yok ve bu... *bu benim suçum*."

Dom zor nefes alıyor ve etrafımızdaki hava çok sıcak, baş döndürücü derecede yoğun, nefes alamıyoruz.

"Sam bizi öldürürdü, Eden." O acı bal gibi, boyun eğmiş ve karanlık. "Aaron'a planları gösterdim. Jasper haklı, kim sorumlu olursa olsun, bana ne kadar çok şey söylersen söyle, yine de ihanete uğrayacaktık."

Koyu renkli saç telleri kulaklarının etrafında sallanıyor ve kıvrılıyor. Her zamankinden daha uzun.

Askeri kesim kanıyor.

"Bir hata," diye tekrar ediyorum, onu sıcak, ıslak gözlerle izleyerek. "*Tek bir hata.*" Dom'un gözleri sert, anlık bir savunma ile parlıyor. "Yıllardır süren bir hata.

Bırak bu konuyu."

O uzaklaşmak için dönüyor, ama çaresizlik içimi parçalıyor. Kolunu tutuyorum ve pazı kasları benim tutuşum altında geriliyor.

"Hayır. Altıncı kural, efendim. Sizinle konuşuyorum. Öylece gidemezsiniz..."

Kolu belimi sertçe kavrar, ağzı benimkinden bir santim uzaktadır.

"Kuralları *unut*, Eden." Eğer onun sözleri daha önce tek bir silah atışıysa, bu hızlı ve şiddetli bir saldırdır. "Şu anda önemi yok."

Sürgülü kapı açılır, ama korku beni bir akıntı gibi yakalar ve bunu bırakamam. Beni istemese bile, bizi kurtarmak için olmasa bile, tüm bunların, içinde bulunduğumuz durumun sadece ona bağlı olmadığını anlamasını istiyorum.

Karanlık yerlerin nasıl olduğunu bilirim ve onu orada yalnız bırakmayacağım.

"Sen bizim kaptanımızsın. Hâlâ Sinners'la uğraşmamız gerekiyor, bir de Reapers mı eklenecek? Sana ihtiyacımız var," diye ısrar ediyorum, sesim gözyaşlarıyla boğuluyor ve o, çok keskin bir alaycı gülümsemeye başını sallıyor.

Güneş ağaçların üzerinden doğuyor ve Dom da aynı derecede parlak ve yoğun. Aynı derecede şeytani bir sıcaklıkta.

"Ben de Jayk için mutlu olduğunu sanıyordum," diye alaycı bir şekilde söylüyor ve bu geniş bir atış.

Hayal kırıklığıyla Dom'a daha da yaklaşıyorum. "Onu bu işe karıştırma. Mesele o değil. Jayk kafasına koyduğu her şeyi yapabilir, ama bunu *istemiyor*, gerçekten istemiyor. Bunu yapmasının tek nedeni, hiçbirinizin ona saygı duymadığını hissetmesi."

"İyi bir lider böyle mi davranır? Ekibini küçük düşürür mü?" O, zar zor kontrol altına alınabilen şiddetli bir alev gibidir.

Yanaklarım kızarıyor, cildimde elektriksel titremeler başlıyor. "Öyleyse, bunun üzerinde *çalışın*. Düzeltin. Onları bir araya getirebilirsiniz, efendim."

Elleri kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru kayarak kıcımlı kavradı ve beni sertçe kendine doğru çekti. "Bana öyle demeyi bırakmanı söylemişim. Hemen. Ben bunu hak etmedim."

Bu sefer alaycı bir ses tonuyla konuşuyorum. "Benim dominantım olmak istemiyorsanız, *efendim*, o zaman belki de bana emir vermeyi bırakmalısınız."

"Tamam," tanıdık bir ses araya girer. "Bence bu kadar yeter."

Onu görmezden gelerek, dudağımı ısıırıyorum ve Dom'un mutsuz bir şekilde kararan gözlerine bakıyorum.

Bencilce bir duygu içimi kaplar. Her şeyden çok onun iyi olmasını istiyorum, ama *bizim* de iyi olmamızı istiyorum. Henüz bir şey olma şansımız bile olmadı, gerçekten, ama bu duygu hep oradaydı, bekliyordu.

Arkadaş olduğumuz zamanlarda bile, *efendim* aramızda dans ediyordu.

"Gerçekten bunu söylememi istemiyor musun?" diye soruyorum ona. Göğsüm çok sıkışıyor. Bunun anlamı çok büyük ve diğer her şeyi bastırıyor. "Eğer ciddi değilsen söyleme, çünkü tekrar sorarsan ben de söylemeyi bırakırım. Eğer bunu istemiyorsan, bana söylemelisin."

Dom, patlamak üzere olan bir volkan gibi üzerimde duruyor. Gözleri parlıyor, ateş gibi ve... *parçalanmış*.

Öfkeli, korkulu gözyaşları boğazımı dolduruyor.

"O zaman yap." Göğsüne itiyorum, ama gözlerim bulanıklaşırken bileklerimi yakalıyor.

"Hayır."

"Yap şunu!" Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. "Bittiğini söyle."

"Bana güvenmiyorsun!" diye bağırır ve ben şok içinde ona bakarım. Bileklerimi bırakır ve sesi tuğla kadar serttir. "Güven *her* şeydir."

Dizlerim verandaya çarpmadan önce diz çökmeye karar verdiğimi fark ettim ve Dom donakaldı.

Topuklarımın üzerine otururum, çenemi göğsüme doğru çekirim ve bu pozisyonun ayrıntıları nefes almak gibi bana gelir. Hava gibi. Güzel

duruş, açık bilekler. Verandanın ahşabı dizlerimi acıtıyor ve bana kilise sıralarını ve kefareti hatırlatıyor.

Bu pozisyon genellikle huzur verir — içine girip dünyanın sessizleştiği güvenli bir yer.

Bugün, bu pozisyonda farklı bir güç buluyorum. Bugün, bu pozisyon bana meydan okuma gibi geliyor.

Sıcak rüzgar bize vuruyor ve saçlarımı vahşi ve cadı gibi dağıtır. Dom'un altın rengi gözleri bana kilitlenmiştir, dudakları aralanmıştır. Nefes aldığından bile tam olarak emin değilim.

Yanağımdan süzülen bir sonraki gözyaşı bir meydan okumadır. "Tekrar söyle, efendim. Sana neden güvenmediğimi tekrar söyle." Ama cevap veren Dom değildir.

"Hayır, hayatım," Beau kesin ve net bir şekilde araya girer. "İkinizin de tek kelime daha etmemesi gerektiğini düşünüyorum. İkiniz de cezalandırılıyorsunuz."

Bölüm 22

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #352

*Güven, kanıtlanacak bir şey değildir.
Kazanılması gereken bir şeydir.*

BEAU'NUN SESİ camı delen bir keski gibidir ve etrafımızdaki büyü parçalanır. Sesler, kokular ve dünya geri döner — ev uyanır, kuşlar cıvılda, Jasper ve Lucky elma ağacının önünden geçer. Her şey yeniden canlanır ve birdenbire nerede olduğumu, ne yaptığımı ve... ve *Dom*'u fark ederim.

Ateşböceği gibi parlayan altın rengi gözleri bana sabitlenmiş. Her santimimi inceliyorlar — yüzümü, ellerimi, uyluklarımın etrafında biriken tişörtümü ve verandaya dayanan bacaklarımı. Geniş, nasırlı eli salıncakta beyaz parmak eklemleriyle sıkı sıkı tutunmuş.

Ama tek kelime etmiyor.

Başımı eğip, ağlamayı bastırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Geniş bir avuç içi sırtımı okşuyor, sanki yatıştırılması gereken bir atmışım gibi. "Hey, sakın ol. Her şey yolunda. Sen iyisin."

Gözyaşları yanaklarımı yakıyor ve başımı kaldırıp Beau'ya sert bir bakış atıyorum. Yanımda tek diz çökmüş durumda. Gömleğinin yakasından bronzlaşmış boynu görünüyor, gün doğumunda altın rengi ve muhteşem görünüyor, yüzünde Cyanide'den beri görmediğim kadar çok nezaket var. O ve Dom aynı baharatlı şampuan kokuyorlar.

Ve bu *acı veriyor*.

Beau'nun önünde diz çökmek acı veriyor, onunla her şeyin harika olduğu zamanlarda odamızda bana öğrettiği şekilde. Harika olmaması acı veriyor. Yumuşak halım ve vücudumu düzelten elleri değil, her bir veranda kıymığı içime batarken hissetmek acı veriyor.

Beau'nun sırf ben üzgünüm diye öfkesini bastırmasını istemiyorum. *Onun* büyük bir kalbi olduğu için bunun bozulmasını istemiyorum.

Eğer ben yaptıklarımın sorumlu tutulmayacaksam, onların yaptıklarından sorumlu tutulacaklarına nasıl güvenebilirim?

"Ona söyle," diye Beau'dan talep ediyorum, sesim çok ağlamaklı. "Ona bunun benim hatam olduğunu, onun değil, söyle. Burada her şeyi mahveden benim. Buna inanıyorsun, değil mi? Bu yüzden benimle konuşmuyorsun, değil mi? Ona söyle." O çok bulanık ve bu sefer ağlamamı engelleyemiyorum. "Ona tüm bunların benim hatam olduğunu söyle. Ona güveniyorum. Gerçekten. Hata benim hatamdı."

Beau'nun dudakları açılır. Yüzümdeki her ifadeyi izlerken, kaşları çatılır... ve düşünceli ve meraklı bir ifade yüzüne yerleşir.

"*Lanet olsun*, Eden," diye bağıırır Dom. Salıncakta tuttuğu ölümcül tutuşunu o kadar ani bırakır ki, salıncak duvara çarpar. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Kendi sırtını kırbaçlamak istiyorsan, bunu kendi zamanında yap."

Verandanın merdivenlerinden aşağı koşarak iner — belki de kulak misafiri olmadıklarını göstermeye çalışırken berbat bir iş çıkaran Ethel ve Ida'ya doğru — ama Beau gözlerini benden ayırıp homurdanır, "Kes şunu, inatçı katır." Verandadaki salıncığı işaret eder. "Kıçını o sandalyeye koy. *Hemen*. Hayır, kes sesini Dom, duymak istemiyorum. Bundan kaçamazsın."

Dom'un botları durur ve ben onların gitmesini beklerim. Onun *gitmesini*.

Ama gitmiyor.

Veranda, o geri dönüp salıncakta ağır ağır otururken gıcırıyor.

Gözlüklerimi kaldırıp ıslak yanaklarımı silerim, beni ihanet ettikleri için öfkelenirim.

Bu sabahki huzur mahvoldu, bir kasırgaya kapılıp paramparça oldu ve birdenbire kendimi savunmasız hissediyorum, dizlerimin üzerinde. Aşırı maruz kaldım ve Jaykob'la bulduğum mücadele gücüm yok. Burada ne umduğumu bilmiyorum.

Islak bir şekilde burnumu çekip Beau'nun gözlerine bakıyorum.

"Söyle ona," diye fısıldıyorum. "Sorun değil. Onu incittiğim için benden nefret etmen gerçekten sorun değil."

Öyle yapıyorum.

Sabah ışığı, ela gözlerindeki tüm kırıkları ortaya çıkarıyor ve başını sallarken kaşlarının arasında acı dolu bir buruşukluk beliriyor.

"Ah, sevgilim," diye nefes alır. "Senden nefret etmiyorum. Asla edemem."

Bu beni şaşırtıyor. Belki olması gerekenden daha fazla, ama onun nasıl olduğunu gördüm — Dom'u haftalarca dışladığını ve benden kaçındığını gördüm, ve dün gecedan sonra ben sadece...

"Lanet olsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum, gözyaşlarımla yine akmaya başlıyor. O benim gitmemi istemiyor.

Benden nefret etmiyor.

Rahatladığımda nefes nefese geri çekiliyorum ve o ellerini kaldırıyor.

"Oh, hayır. Hayır, hayır. Sakin ol, evlat," diye mırıldanıyor. "Sakin ol. Buraya gel. Ayağa kalk. Hadi."

Gözyaşları çenemden damlıyor ve sessizce başımı sallıyorum, ama elleri yine de kollarımı okşuyor. Deniyor. Yumuşak. Bana uzaklaşmam için bolca alan bırakıyor.

Ben uzaklaşmayınca bana yaklaşır ve beni nazikçe ayağa kaldırır. Alnımı göğsüne dayarım, istemeden ona sarılırım.

"İşte böyle, tatlım." Dudakları başımın üstüne bastırıyor ve elleri sırtımda sessiz, yatıştırıcı bir ritimle hareket etmeye başlıyor. "Nefes al, hadi."

Bunu kaçırdığım için kendimden nefret ediyorum. Onun nezaketi öfkemi dindirip, tek istediğim onun kollarında ölmek olana kadar beni etkiliyor.

Onu içime çekiyorum, kendimi ona kaptırıyorum, Jayk'in çarşaflarından sildiği Beau'nun tüm sıcak ve ince izlerini üzerimde hissetmeye ihtiyacım var. Onun tenindeki güneş ışığına ve bana karşı hissettiğim sıcaklığına ihtiyacım var.

Dom, koltuğunda karanlık ve düşünceli bir şekilde oturuyor, bizi şişelenmiş bir fırtına gibi izliyor.

Beau'nun eli boynuma bastırıyor, başımı geriye eğiyor ve alnı alnıma değiyor.

"Öyle diz çökmezsin Eden," diyor bana, sesi biraz sertleşiyor.

"Ben..."

Elini sıkıyor. "*Hayır*. Beni duyuyor musun? Bir şey kanıtlamak için yapmıyorsun. Seni doldurduğunda yapıyorsun. Seni daha fazla, daha az değil, daha fazla yaptığında. Sen..." İç çekiyor ve gözleri yüzümde dolaşiyor. "Derslerini hatırlıyor musun?"

Yanaklarım hafif bir sıcaklıkla doldu.

Beau bana gülümseyerek pozumu düzeltirken, yatağımızın yanında dizlerimin üzerinde kıkırdadığımı hatırlıyorum. Neredeyse her gece, acı verici günlük yazım ve ona eşlik eden korkunç anılarımdan sonra, Beau beni rahatlatıcı sözler, seks ve gülme dersleriyle oyalardı — "Primal 101" ve "İtaatkarlık Temelleri"nden, onun deyiimiyle "Yaramazlık Yapmak ya da Yapmamak: Eğlencenin Zevkleri ve Tehlikeleri"ne kadar. "Rol Oyunu ve Onaylamalarla Yumuşak Dominantınızı Büyüleme Sanatı" dersinde profesörlük yaptı ve evet... Cyanide'den önceki son gecelerde, "Yüksek Protokol Temelleri: Kuralcılar Mahvetmenin Yolları" dersine başlamıştık. Alaycı sözler ve göz devirmelerle, açıkça hiç umursamadığı her formaliteyi bana anlattı. Jasper için. Dom için. *Benim için*.

Hatırlıyor muyum?

Göğsüm ağrıyarak dudaklarına nefesimi üfledim. "Her saniye."

Gözlerindeki renkler daha da parçalanıyor ve başparmağının ucu ağızımın köşesini okşuyor. "Kink bir tuzak olmamalı, hayatım. Bazen işleri halletmek veya çözmek için yararlı olan bir araçtır, ama... temel sorunları çözemez."

Boğazım titriyor.

Beau'dan uzaklaşıyorum, kollarımı belime dolayarak güneşin doğuşunu izliyorum. Karanlık ormanın üzerinde parıldayan güneş, kaba ve güzel.

Lucky, elma ağacının altından Jasper'dan kurtulur, gülerek, gözleri bana takılır. Jasper'ın kolunu tutar ve ben, gözlerindeki şeffaf neşeye içim acıyarak, yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veririm.

"Güven, kanıtlayabileceğin bir şey değil, Eden. Kazanabileceğin bir şey." Dom'un sözleri arkamda ağır bir yük gibi duruyor; nazik bir şekilde söylenmiş olsalar da, bir örs kadar güçlüler.

"Öyleyse *izin ver*," diye ısrar ediyorum sessizce, Jasper'ın Lucky'nin elini kolundan çekip kendi eline aldığını izlerken.

"Bunu hak etmek zorunda olan tek kişi sen değilsin."

Bu söz beni yakalar ve geri dönerim.

Dom salıncakta oturmuş, dirsekleriyle kendini destekliyor. Kırmızıya bulanmış ve gözlerindeki altın rengi kararlı ve yoğun, ama haklıydım. Hüzün geri dönmüş.

"Sana bağırdığım için özür dilerim, canım," derken sesi, yerin kaymasıyla çıkan derin bir gürültü gibidir.

Bu sefer sevgi sözcüklerini geri almıyor ve boğazım dayanılmaz bir rahatlama ile yanıyor. *Sevinçle*.

O bunu *istiyor*.

Beau uzun, titrek bir nefes verdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları çok daha tereddütlüydü. "Ben... sana kızgınım. Birçok şeye kızgınım ve Tanrım, Eden, seni *sallayabilirim*."

Dom'dan sert, onaylamayan bir ses çıkar, ama Tanrım. Keskin bir nefes alıp gülümserim ve sabahın erken saatlerindeki hava ciğerlerimde taze ve parlak.

Sonunda birinin *bunu söylemesi* ne kadar rahatlatıcı.

Kaçmaya çalışmayı bıraktı. *Beau* kaçmaya çalışmayı bıraktı. Üçümüz şimdi buradayız ve aramızdaki bu şey yaralı bir kalp atışı gibi çarpıyor. Eğer benimle konuşuyorlarsa, eğer deneyebilirsek. Eğer bir *şans* varsa...

Kalbim genişliyor, göğüs kafesime acı verici bir şekilde baskı yapıyor ve kendimi Beau'ya atıyorum. Kollarımı boynuna dolamadan önce gözleri bir an genişliyor ve beni yakalayıp göğsüne doğru sallıyor.

Dudaklarım kulağına yapışır ve fısıldarım, "*Teşekkür ederim*."

Boynunda ve kollarında sivrisinek ısırıkları kızarmış ve kabarmış durumda, ben de ona lavanta vermeyi karar veriyorum. Saçına lavanta. Lavanta yağı. İstersen tüm lavantalarımı.

O da beni neredeyse acı verecek kadar sıkı sarıyor ve öfkeli kahkahası boğuk çıkıyor. "Sana kızdığım için mi?"

Ellerim kollarından aşağı kayarken, geri çekilip ona bakıyorum. "Dürüst olduğun için."

Bunun üzerine ciddileşir, ağzı biraz sıkılaşır, ama şu anda söyleyebileceği hiçbir şeyi söylemez.

Yanlış bir kelimeyle kaçacak vahşi bir atı korkutmamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Bu yüzden ben de dilimi tutuyorum ve

söylemek istediğim her şeyi içime gömüyorum.

Seni özledim. Özür dilerim. Ben de kızgıyım. Lütfen benimle konuş.

İşe yaramış gibi görünüyor. Beau derin bir nefes alır ve başını sallar, yüzünde aynı garip, düşünceli ifadeyle bunu kabul eder.

Sonra bakışları aşağıya kayar ve kaşları yukarı doğru kalkar. "Bu benim gömleğim mi?" diye sorar.

Beau bizi geriye doğru yürür ve Dom'un yanına oturur, beni sanki oraya aitmişim gibi kucağına oturtur. Ayaklarım doğal olarak Dom'un kucağına düşer ve Dom onlara sanki garip ve beklenmedik bir şeymiş gibi bakar.

Beau giysilerimi çeker ve ben gözlerimi kırıştırırım. Onun... gömleği mi?

Aşağıya bakarım ve sonunda bu sabah çekmecelerimden Beau'nun eski gömleğini çıkardığımı hatırlarım. Beau benimle yaşarken, çoğu gece onun gömleklerini giyerek yatardım ve bu sabah çekmecemde onu bulduğumda...

Onu giymemeliydim. Sanki o yanımda gibi hissettiriyordu.

Onun beni bu durumda yakalayacağını hiç düşünmemiştim.

"Oh, özür dilerim," diye kekeledim, yanaklarım kızardı.

Dom elini bacağıma dolayarak onu kucağına çekti, sonra diğer bacağını da. Elini ayak bileğime gevşekçe dolayarak bıraktı ve elindeki nasırlar cildimi yakıyordu.

"Benim gömleğimi giyiyorsun," diye tekrarlar Beau, şaşkın bir ifadeyle.

Ona panikle bakarım. "Ben... Jayk birkaç şeyi unutmuş ve ben sadece... Üzgünüm. Tabii ki geri vereceğim."

"Şimdi mi?" diye sorar Dom, kuru bir eğlence onun yoğunluğunda çatlaklar yaratır. Salıncağa yaslanır, bizi izlerken boyalı ahşap üzerine kolunu uzatır.

Ona hızlıca bir bakış attım. "Ben... hayır, önce yıkayacağım, sonra..." Beau'nun yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Sende kalsın, evlat." Gülüyor.

Kekemeliğim dilimde kalır, kelimeler kaybolur. Son zamanlarda çok kızgındı, gergin ve benden kaçmak için aceleliydi. Ama gülümsemesi çok güzel. It's warm and brimming with a tilted, unexpected

sevgi. Bakım geceleri. Ağladıktan sonra parmak uçlarımı öpüşü.

Sonunda gözlerime bakarak, ciddiyetle konuşmaya başlar.

"Sende kalsın," diye tekrarlar. "Zaten sana daha çok yakışıyor."

Dom ile olan konuşmamdan, Jayk ile olan kavgamdan, Jasper ve Lucky'nin bana ulaşmak için Bristlebrook'u yıkmaya çalışmasından dolayı çok hassasım.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları tutmaya çalışarak hızlıca gözlerimi kırpiyorum.

"Oh hayır, onlar olmasın." Beau'nun eli yüzümün yanına uzanır. Başparmağıyla gözyaşımı siler. "Onlar olmasın. Benim yüzümden olmasın."

Yanağımı eline bastırıyorum, bu dokunuşa çaresizce ihtiyacım var ve o beni bırakmıyor. Sakinleştirici, yumuşak bir şekilde, titrek nefeslerim sonunda düzeline kadar yüzümü okşuyor ve utangaç bir şekilde gözlüklerimin üzerinden ona bakıyorum.

"Günaydın, sevgilim," der yumuşak bir sesle.

Bu sefer ona gülümsemem sıcak ve içtendir. "Günaydın, Beau."

Gözleri benimkileri arar, sonra sonunda eğilir ve yanağıma nazik, uzun bir öpücük kondurur. Dom, sanki başka hiçbir şey görmüyor gibi bizi izler, sanki güneşin doğuşu kirmiş ve uyanmasının tek sebebi buymuş gibi. Eli ayak bileğimi sıkıca kavrar. Duygularımın esiri olarak göz kapaklarım kapanır ve nefesimi tutarım — onların baharatlı şampuanlarının kokusunu ve birbirleriyle karıştıkları kokuyu.

Keşke böyle kalabilsek. Hepimiz çok mutlu olabiliriz. Sadece *böyle* kalmamız gerekiyor.

Bu, deneyeceğimiz anlamına mı geliyor? Gözlerimi tekrar açıyorum ve Dom hala bana bakıyor.

Bu, onun da deneyeceği anlamına mı geliyor?

"Ooh, burası çok rahat! Kay. Ben de girmek istiyorum."

"Eğer kışını bana dayarsan, Lucky, seni verandadan aşağı atarım," diye Dom uyarıyor ve ben de tam zamanında başımı kaldırıp Lucky'nin zıpladığını görüyorum — ama hemen önümüzde kayarak duruyor ve yüzünde şimdiden kırgın bir ifade belirliyor.

İçimden bir kahkaha patlar, duygularım çöküşe geçer.

"Sırtına dikkat et, Dominic. Hâlâ iyileşiyor." Jasper'ın daha ölçülü adımları yeni onarılmış merdivenleri takip ediyor ve gökyüzündeki yayılan sıcaklığa rağmen bir şekilde buz gibi görünüyor.

Kulağının arkasına takmış olduğu tuhaf sarı çiçek ise bunun aksini gösteriyor. "İyileşiyor mu?" diye soruyorum keskin bir sesle, endişeyle Lucky'ye bakarak.

O da göz kırpar, haftalardır görmediğim renkli omuzlarında rahat bir gevşeklik vardır. Omuzları morarmış kırmızı yaralarla süslenmiştir ve cildi parlar — o parlar — sanki bunlar onun için hayati bir ilaçmış gibi, korkunç şiddet izleri değilmiş gibi.

"Birden ona kadar bir ölçekte, ne kadar ayrıntı istiyorsun?" diye sorar. "Bir, sadece tap dansı yapıp papatya zincirleri üzerinde kıkırdamak için yeterince iyi hissettiğini bilmek istiyorum. Beş, beni tavana bağlayıp yere düşene kadar kırbaçladı, sonra bayılana kadar pisliğimin içinde beni sikti."

Başımı eğiyorum, kanım dehşet ve hayranlıkla dolup taşıyor. "On nasıl bir şey?"

"Onun nasıl olduğunu duymak istemiyorum," diye araya girer Beau, gözlerini devirerek.

Jasper yaklaşır, direğe yaslanır ve manşetlerini düzeltir. "On, izlemeyi seçerseniz öyledir." Koyu renkli gözleri beni bulur. "Ya da katılmayı."

Ah. Doğru.

Kırbaçlama.

Beni izleyen Dom burun kıvrırır, ben de ona kaşlarımı çatıp gömleğimin önünü düzeltirim.

"Teklifin için teşekkürler, Jasper. Düşüneceğim," derim, sonra Dom'un yararına, "Ciddi olarak düşüneceğim," diye eklerim.

Lucky gülüyor, sonra hızlı ve coşkulu bir öpücük için eğiliyor, bu öpücük omurgamdan elektriksel kıvılcımlar geçmesine neden oluyor. Ağzımı kapıyor, beni Beau'ya doğru itiyor ve saf, kendinden emin bir neşeye kendini kabul ettiriyor — ve beni kıvrandıracak kadar ateşli bir şekilde.

Geri çekilirken burnunu benimkine sürter, sonra sırtarak gülümser.

"Kuleden çıkabildiğine sevindim. Seni orada daha fazla bırakmış olsaydı, Red Zone'dan birkaç kılıç ve zırh alıp ogreleri öldürmeye başlayacaktım." Gülümsemesi ekşiyor. "Jayk ogre. Belki fark etmemişsindir."

Hâlâ ona bakıp gözlerimi kırıştırıyorum, herkesin önünde beni öpme rahatlığı karşısında şaşkınım. Rahat. Sanki bu onun için sorun değilmiş gibi

ve herkesin de bunu normal karşılamasını bekliyor gibi. şaşkınlıkla etrafa bakınıyorum.

Ve kimse sorun *yokmuş* gibi davranmıyor.

Parlak ve tatlı bir coşku, neredeyse beni güldürüyor ve ona gülümsüyorum.

Lucky gözlerini kırptırıyor. Bana ihtiyatla bakarak yüzüne dokunmaya başlıyor.

"Ne, bende bir şey mi var? Yemek olamaz. Yemek yemedim ki."

Jasper'a bakarak düşünür. "şey. Atıştırdım."

Başımı sallıyorum, boğazım acı tatlı bir mutlulukla doluyor ve Beau'nun göğsüne yaslanarak onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Dom'un şampuanının kokusu onun teninde. Beau'nun eli dikkatlice saçlarımı okşuyor.

Jasper gözlerini yüzümden ayırmıyor ve bakışları alışılmadık derecede nazik.

"Sen gayet iyisin, Lucien. İyi iş çıkardın," diye mırıldanır. "Çok iyi."

Lucky şaşkın bir şekilde ikimizin arasında bakışlarını gezdirir ve ensesini kaşır. "Uh, iyi, sanırım?"

Dom salıncakın yanındaki yarısı boşalmış çorba kasesini alır. "Al. Eden kahvaltı hazırladı."

Kaşlarımı çatıyorum. O fincan *onun* fincanıydı. Hepsini içmesi gerekirdi.

Boş kupam da onun yanında duruyor ve sabahki çorba, geçen haftaki tüm tayınlarımdan daha fazla açlığımı giderdi. Kalın, jelatinimsi çorba, sanki bağırsaklarımda büyüyor gibi içime yapışıyor ve her an daha fazla doyuruyor.

Lucky neşelenir ve bardağı alır. Onu durdurmaya çalışırım, ama Dom hala ayak bileğimi zincirle bağlamış durumda ve Beau da belimi tutuyor.

"Ama sıcak olmayacak," diye itiraz ediyorum.

"Umurumda değil. O kadar açım ki bir kokarcanın kıcını bile yiyebilirim." *Tanrım.*

Lucky, sanki tek atışmış gibi çamuru yudumlar ve aynı hızla tükürür. Tüy yumağı olan bir kedi gibi öksürür, sonra dönüp, kusacakmış gibi verandanın kenarına eğilir.

"Sakin ol, Lucky!" diye bağıırır Beau ve dikkatinin dağılmasıyla, benim göğüslerimin altına daha doğal bir şekilde yerleşerek, tereddütlü tutuşu daha da sağlamlaşır.

"Nefes al. Burnundan."

"Burnumda!" Lucky tekrar kusar ve Jasper şaşkın bir şekilde omuzlarına dokunur.

Dom'un omuzları titremeye başlar ve ben ona sert bir bakış atarım. Sonra Lucky'nin sırtına.

"O kadar da kötü *değil!*" diye ısrar ediyorum.

Lucky öksürür, sonra omzunun üzerinden bana sulu gözlerle bakar. "Zehir mi? Sinners'a verdiğin şey bu mu? Neden Eden'ın yemek yapmasına izin veriyoruz?"

Dom'un sessiz titremesi yüksek sesli, homurdanan bir kahkahaya dönüşür ve kendini hazırlamak istercesine öne eğilir.

Ona sert bir bakış attım, ama aramızdaki gerginlik Lucky'nin şakaları ve Dom'un *kıkırdamaları* arasında bir yerde çözülmüş gibiydi.

Ayağımla onu dürttüm. "Sen içtin! *Sorun yoktu.*" Dom'un başparmağı ayak bileğimin arkasındaki çukura bastırdı.

"Bebeğim, *keşke*

skunk anüsü olmasını dilediğimi söylerken abartmıyorum," der Lucky, ciddi bir ifadeyle.

Bunu söyleyen adam, kamp ateşinin yanında terli *bir çizmeden* içki içtiğini gördüğüm adamdı.

"Tamam, ver şunu Lucky. Denemem lazım," Beau karar verir ve bronzlaşmış kolunu uzatır. "Jasper? Sen de var mısın?"

Jasper kupaya bakar, sonra bana göz atar. Ona umutla bakarım.

"Ben..." diye başlar, sesi gergin, ama Lucky üstüne kapanır. "*Olmaz.*

Bu nükleer atık ve bana çok daha fazlasını borçlusun."

Ölmeden önce orgazm ol. Sana izin vermeyeceğim." Onu Beau'nun bekleyen eline bırakır. "Sen eğlenmene bak, Beau."

"Vay canına, teşekkürler."

Jasper ağzını ovuşturur, Beau kupayı incelemek için kendine doğru çekerken eliyle gülümsemesini saklar.

"Bunu içiyor musun yoksa yiyor musun?" Beau şüpheyile sorar.

"Sana kaşık getirmemi ister misin?" diye Dom kuru bir şekilde cevaplar. Lucky kupanın üzerine eğilir. "Kaşık erir herhalde."

Öfkemi isteksiz bir kıkırdama ile dışa vururum ve vazgeçerim, Beau onu koklarken arkama yaslanıp rahatlarım.

Onlar tartışmaya başlarlar, ben de çenemi gsme gömüp gülümserim ve izlemeye başlarım — ve birdenbire içim içime sığmaz hale gelir.

Bu sabah daha zgr görünen sadece Lucky değil. Jasper bugün o kadar dikkatli davranmıyor ve onun sessiz mutluluğu bana ulaşıyor, benimki de ona ulaşıyor gibi. Bu konuda kendimde en ufak bir kıskançlık bile hissetmiyorum. Onun Lucky ile sonsuz geceler geçirmesini *istiyorum*. Benimle. Hepimizin birlikte güldüğü, sonsuz günler.

Verandanın karşısında, Jasper bana nazik bir gülümsemeyle karşılık veriyor, gözlerinde çok şey var. Ve biliyorum ki o da görüyor — bu anın benim için ne kadar inanılmaz derecede güzel olduğunu.

Sessiz gölgelerinden çok şey görüyor.

Sabahın huzuru bozulmuş olabilir, ama çok daha güzel bir şeye dönüştü.

şu anda, ben sadece...
mutluyum. "Siktir et *bunu*," diye
homurdanıyor biri.

Bölüm 23

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #203

Halat çekme oyununda halat olmayın.

Aniden Beau'nun kollarından çekiliyorum. Gözlüklerim boynuma düşer ve dünya başım dönerek etrafımda dönmeye başlar. Birkaç saniye sonra, sert ve sıcak bir ağız benim ağzımı açar ve ben duvara sıkışırım. Nefes nefese, adama karşı direnirim ama o, bacaklarımın arasına gömülmüş, penisini bana sürüyor. Üzerinde sadece boxer var. Çıplak, çiziklerle dolu omuzlarını kavrayarak, şok içinde inleyerek ağzımı ondan ayırırım.

"Jayk!" Nefes nefese bağıriyorum.

"Ne oluyor lan?" Beau ayağa fırladı. "Onu geri ver."

Jayk boğazımı emiyor, iz bırakacak kadar sert, ve kanunsuz bir sıcaklık amımın derinliklerinde zonkluyor.

"Sadece günaydın diyorlardı," diye fısıldıyorum, eli kıcıımı kavrarken.

Jayk beni titreyene kadar kendine doğru sürter. "Ellerini üstüne koymadan da söyleyebilirler."

"Ellerini istediğim yere koyabilirler." Tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum, ama o en acımasız, en mükemmel noktayı bulduğunda kalçalarımın onun üzerinde kaymasına engel olamıyorum. Zaten çok heyecanlanmış durumdayım.

"O senin lanet oyuncağın değil!" diye bağıırır Beau.

Başım geriye düşer ve gözlerimi açtığımda Beau'nun Jayk'i benden uzaklaştırdığını görürüm. Jayk dönerek Beau'yu geri iter ve ben sendeleyerek, titrek bacaklarımın üzerine düşerim.

Lucky, beni desteklemek için yanıma gelir ve güven veren bir gülümsemeyle bana destek olur.

Beau'nun yüzü öfkeden kirlenmiştir, ama Dom aralarına girer ve Jayk'e yumruk atmadan önce elini göğsüne dayar. Dom ona sert, bastırıcı bir bakış atar, sonra Jayk'e kaşlarını çatarak bakar.

"Yeter. Onun durumunu biliyorsun. Paylaşmak istiyor." Sözlerine kirli bir öfke karışır ve Beau'ya bakarak onaylamadığını gösterir. "Bu saçmalık kimseye fayda sağlamıyor. Kes şunu."

Beau sertçe alay eder.

Jayk, uykulu bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturur ve dikkatini Dom'a çevirirken sinirli bir şekilde sırtar. "Biliyorsun, sanki çoktan unuttuğum gibi... Artık sorumlu sen değilsin, *Kaptan*. Eden de senin endişeleneceğin biri değil."

Dudaklarını düzleştiren Dom, Jayk'in bakışlarını tutar ve ben, neredeyse başım dönerek beklerim.

Ona yanıldığını söyle, diye içimden sessizce ısrar ediyorum, gergin ve dikkatle izliyorum. *Ona benim de senin olduğumu söyle*.

Ama bu hatırlatma onun öfkesini daha da alevlendirmek yerine yatıştırıyor gibi görünüyor. Dikkatlice tarafsız kalan Dom, ağır omuzlarından birini kaldırıyor. "Evet. Sorumlu sensin, Jayk. Umarım buna hazırsındır."

Hayal kırıklığı, göğsümdeki kırılğan umut ipliğini parçalıyor.

Sanki bunu hissetmiş gibi, Dom bana bakar ve tereddüt eder, çenesi sıkışır, sanki sinirlenmiş gibidir.

"Hayır." Beau'nun yüzü kötü bir şekilde karardı. "*Hayır*. Kendine bir taht kurup patron diye hitap edemezsin, nankör pislik."

"Benim öne çıkmam seni ne ilgilendirir ki? Sanki sizler iş yapıyormuşsunuz gibi," Jayk alaycı bir şekilde gülümser, göğsü Dom'un elini bastırır.

"Onunla konuşmanın abartıldığını söylemiştim," der Lucky gergin Jasper'a.

Beau, Jayk'in ifadesine katılır, dün gecedan kalan tüm öfke, sanki yüzeyin hemen altında bekleyip bir sıcaklık fırsatı kolluyormuş gibi, kabarmaya başlar. "Herkese pislik gibi davranarak arkadaş kazanamazsın, Jayk. Her seferinde kötü adamı oynamak zorundasın."

Jasper direğin kenarından ayrılır, ifadesi tekrar mermer gibi sertleşir ve bu değişim beni mahveder. "Beaumont, sakinleş."

Geri çekil. Bu tartışmayı yapacak ruh halinde değilsin. Bu işi *centilmenler* gibi halledebiliriz."

Jayk'e bakıyorum, dövme ve neredeyse çıplak, herkese kaşlarını çatmış. Beau, Dom'un omzunun üzerinden bakıyor. Bence centilmenlik aşaması çoktan geçti. Hepsi de vahşi.

"Binayı tırmanmalıydık," diyor Lucky, Jasper ise ona ters ters bakıyor.

"Ben saygı duyuyorum," diyor Jayk, Beau'ya ters bir şekilde. Omuzları geri çekiliyor ve alaycı gülümsemesi biraz azalıyor. "Önemli olan herkesin saygısını kazanmış durumdayım."

Oğlumun kalbi altında bir diken var ve bu diken beni çok acıtıyor.

"Ah, Jayk," diye mırıldanıyorum, onun için üzülüyorum ve Lucky beni inceliyor, sonra düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak Jayk'e bakıyor.

Ama Jayk'in öfkesi soğudukça Beau'nun yakışıklı yüzü daha da sertleşir. İleri doğru adım atar, ama Dom onu tekrar yakalar ve sinirli bir homurtuyla geri çeker.

"*Dur*, Beau. Böyle olmaz. Kızgın olduğun kişi o değil."

"Tabii ki kızgıyım. Bu *doğru* değil." Beau, Dom'un omzunun üzerinden bakar, bakışları ateşli, sülfürik bir öfkeyle doludur. "Seni her yere takip edeceğimizi mi sanıyorsun? *Her şeyi* alıp gidemezsin, piç kurusu. Hiçbirini hak etmiyorsun ve insanları incitiyorsun. Benim odamı hak etmiyorsun. Senin için her zaman harika bir kaptan olan Dom'un yerini almayı hak etmiyorsun. Eden'ı hak etmediğin kesin. *Her şeyi* mahvediyorsun. Sen gelene kadar hepimiz iyi vakit geçiriyorduk."

"Beau," diye nefes alıyorum, Jayk'in yüzünde acı ve karanlık bir ifade belirirken dehşet içimi kaplıyor.

"Hay sıçayım dostum, sakın ol," der Lucky şok olmuş bir şekilde.

Jayk sanki bu yeni bir şey değilmiş gibi başını sallar. Bana bakar.

"O mu?" Yüzümü inceliyor, gözleri derin, dipsiz denizler gibi. "Gerçekten mi?"

Acı içinde iç çekiyorum. Aralarında çok fazla acı var. Birbirlerine karşı çok çabuk yığıldıkları çok fazla kabalık var.

Dom, Beau ile sessiz ve kararlı bir şekilde konuşmaya başlar.

"O yanılıyor, Jayk. Sen her şeyi hak ediyorsun," diyorum ona kararlı bir sesle ve omuzları gevşiyor. Ama çok fazla rahatlama önce ekliyorum, "Ama

bize katılabilirdin. Bunun bir kavga olması gerekmezdi."

"Tabii, tatlım. Hepimiz bir erkek grubuna katılıp gizli bir el sıkışma başlatabiliriz." Jayk'in ağzı acı bir şekilde aşağı doğru kıvrılır. "Uyan artık. Bu bir aile değil, Eden."

"Yeter. Kendindeki güvensizliği ona yansıtma, Jaykob." Jasper öne çıkar, gözleri Jaykob'u sessizce, içini parçalayan bir hor görmeye süzer. "Eden'ı önemseyen tek kişi sen değilsin. *Burası* onun evi ve biz artık onun ailesiiz. Aksini ima etmeni hiç hoş bulmuyorum. Ve onun seçtiği kişiyle birlikte olma hakkını engellemeni de kesinlikle hoş bulmuyorum."

Jayk, Jasper'ı baştan aşağı süzer, tam boyunda dururken kalın kaslarını gerer. "Beni durdurmayı mı planlıyorsun?"

"Gerekirse."

"Dün gece yapamadın."

Jasper sertleşir, soğuk maskesi çatlar. "*Dün gece*, olgunlaşmamış, kaslı bir aptal gibi davrandın. Yakın zamanda kaçırılmış bir kadını kaçırmanın ne kadar parlak bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, ama her zamanki gibi, öfkeli bir su aygırının duygusal kapasitesini sergiliyorsun. Bunun Eden üzerinde ne gibi bir etkisi olabileceğini biliyor musun? Hepimiz üzerinde ne gibi bir etkisi olduğunu biliyor musun?"

Jasper, Lucky'ye bakarken, çatlakları iyice açılır.

O kadar öfkeli ve endişeli ki, Lucky'nin kolunu sıkıyorum, Lucky'nin kapımı yumruklamasının yankılarını duyuyorum. Kırık fısıltısını duyuyorum, "*Ben de sana ihtiyacım var. Lütfen beni bekletme.*"

Lucky yüzünü buruşturarak gözlerimden kaçıyor. Tanrım. Bize ne oluyor böyle?

Hepsi parçalanıyor.

"Yanılıyorsun Jasper." Dom, Beau'dan dönüp ona ağır ve ciddi bir şekilde bakar. "Eden'ı geri aldıktan sonra Jayk'in ona nasıl destek olduğunu gördün. Benden, senden, herkesten daha fazla. Onun bu durumu atlatmasına yardım etti. Bu numaralarla onun sınırlarını aşmıyor, sınırlarını bulmasına yardım ediyor. Ne yaptığını biliyor." Dom çenesiyle bana işaret eder. "Ona güveniyor."

Jayk ona belirsiz bir kaş çatışıyla bakar, ama diğerleri buna aldırmaz.

"Öyle olabilir, ama burada önemli olan sadece Eden'in sınırları değil. Jaykob'un eylemleri herkesi etkiliyor," diye Jasper sertçe çıkar.

Beau inanamıyormuş gibi homurdanır. "Jayk ona herkesten daha fazla yakındı." Gün ısınırken sivrisinekler etrafımızda vızıldamaktadır ve Dom'a somurtarak bakan Beau'nun terden nemli cildi parıldamaktadır. "*Ben* oradaydım. Onunla birlikte *yaşıyordum*, her gün oradaydım, kabuslarını, tetikleyicilerini atlatmasına yardım ediyordum, onu ve *sizin* lanet sorunlarınızı anlamasına yardım ediyordum. *Orada olmak* yeterli değil. Bu, onun yaptıklarını veya hissettiklerini paylaşacağı anlamına gelmez. Seni seviyor olabilir, ama bu sana güvendiği anlamına gelmez."

Her kelimesinde acı hissediliyor.

Anlamak beni delip geçiyor, sivri ve sıcak, ve kulaklarımda keskin bir ısıklık sesi başlıyor.

Bu yüzden kızgın.

Sonuçta o ve Dom birbirine çok benzeyen bir çift. Farklı şekilde davranıyor olabilirler ama sonuçta hepsi aynı şeye geliyor.

Güven.

Beş adamım da patlamak üzere olan patlayıcı madde gibi bir araya toplanmış durumda ve Jaykob duruşunu genişletiyor, her bir çizgisi tamamen savunma pozisyonunda.

Jasper, Dom'a öfkeyle bakıyor. Beau'nun kalbi benim için parçalanıyor. Dom onlara karşı, Jayk ise herkese karşı. Sabah nereye gitti? Sorunlarının yarısı benimle ilgisi yokken, hepsini nasıl düzeltebilirim ki? Ve ilgisi olanlar...

Beau şu anda bana bakamıyor bile ve sonunda nedenini anlıyorum.

Sadece ne yapacağımı bilmiyorum.

Lucky, Jasper, Jayk, Beau, Dom ve bana sırayla bakar. Güneşin doğuşu tüm şiddetiyle devam ederken, Bristlebrook'un surlarını parlak bir ışıkla kaplar ve saçları, çelişkili yüzünün etrafında parlar.

"Ne?" Jayk fark edince ona sertçe sorar. "Yaralı köpek yavrusu gibi bakmayı kes. Bu çok acınası bir durum. Sen de yumruk atmak istiyorsan, at gitsin."

Lucky'nin gözlerinde ateş parlar ve beni bırakır. Beau gibi saldırıya geçmez, ama gizlediği mizahı ortadan kalkar.

Öfkesi açık, derin ve çok, çok ciddidir.

"Biliyorsun, senin tarafında olmak istiyorum Jayk. Ama bunu gerçekten zorlaştırıyorsun."

Jayk alaycı bir şekilde güldü ve Lucky'nin yüzü sertleşti.

"Ben senin düşmanın değilim, pislik. Yıllardır senin arkadaşın olmaya çalışıyorum."

"Onu alay etme, Jaykob. O haklı." Jasper sertçe araya girer ve Jaykob da ona ayak uydurur. Jasper'ın dudakları tiksinti ile kıvrılır. "Beaumont ifadesinde çizgiyi aşmış olabilir, ama duygularında haksız değil. Liderlik etmek istiyorsan, Jaykob, yaklaşımını yeniden değerlendirmelisin." Bana doğru başını eğdi, ama yine de bana bakmadı. "Hepimizle birlikte."

Beau tekrar araya girer, ardından Dom.

Bir adım geri çekilip, kendimi kucaklayarak onları izlerim.

Islık sesleri, tartışmaları sona erene kadar artar, ama bunun kafamda olmadığını anlamam biraz zaman alır.

Ethel, dudakları arasında acil durum düdüğünü çığlık çığlığa çalıyor. Bir kez daha düdüğü çaldıktan sonra Ida'nın platformundan aşağı koşarak geldiğini görüyorum. Kuru hendeğimizi geçen ağır ahşap köprüyü acilen geri çekmeye çalışıyor ve ben de ağaçları tarıyorum, ama onun paniğine neden olacak hiçbir şey görmüyorum.

Ama Ethel sert ve acil çığlıklarla düdüğünü çalmaya devam ediyor. "Um, millet?" diye araya giriyorum, ama kimse dikkat etmiyor.

Ida köprüyle boğuşuyor, onu çekmeye çalışıyor ama köprü kalın ve geniş, hendeği geçecek kadar uzun yapılmış. Tek sıra halinde yürüyen insanların geçebileceği kadar geniş olsa da, inanılmaz derecede ağır. Bir kişinin onu hareket ettirebileceğinden emin değilim.

Ida ne kadar çekerse çeksin, köprü yerinden kıpırdamıyor.

İleri adım atıyorum, gözlerimi kısıyorum... ama ağaçlar uzaktan hala bulanık, huzurlu yeşillik olarak kalıyor.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu.

"Kahraman gibi davranma, Doktor. Belki de seninle konuşmadı çünkü senin lanet olası bir çocuk gibi somurtup, biri duygularını incittiğinde her seferinde ortadan kaybolduğunu biliyordu, hiç düşündün mü?" Jayk alaycı bir şekilde sorar.

Ethel'in düdüğü uzaktan çığlık atar.

Ağaçlar hareket etmeye başlar.

"Bir şey oluyor!" diye bağırırım, ama adamlar birbirleriyle çok meşguller.

Üstümüzdeki pencereler açılır ve siviller ellerinde tüfeklerle ön kapılardan dışarı akın etmeye başlar. Sonunda alarm çalmaya başlar ve hoparlörlerden gürültülü bir ses çıkar.

Sinirim bozulur ve diğerlerine dönerek bağırırım. "Dedim ki..."

"Ne?" Beau sertçe bağıırır ve ben onun sert sesine bile tepki veremem.

Bunun yerine, gözlüğümü burnuma geri itiyorum. Artık pencerelerden dışarı eğilen sivilleri, her bir savunma platformunda görev yapanları veya sabah güneşinde parıldayan tüfekleri görmek için gözlerimi kısmak zorunda değilim.

Ormandan ortaya çıkan tehdidi görmek için gözlerimi kısmak zorunda kalmıyorum.

Orada, Bristlebrook'un etrafındaki ağaçların iç kenarını çevreleyen elliden fazla Reaper duruyor. Silahlı ve kirli, ağır çantalar ve yük katırlarıyla yüklü.

Sawyer ve Cole, tüm kamp malzemeleriyle birlikte, savunma amaçlı kuru hendeğimizin hemen önünde, onların başında duruyorlar.

Sanırım nerede kalmak istediklerini anladık.

Derin ve sakin bir nefes alıp onların yönünü işaret ediyorum.

"Misafirlerimiz var."

Bölüm 24

Beau

HAYATTA KALMA İPUCU #303

*Açlığı unutun.
Öfke seni canlı canlı yer.*

"OH, SIKTIR." Lucky, bize yaklaşan Reaper'ları izlerken öfkesi azalır.

"Tüfeği al, Lucky. Hemen," diye emreder Jayk, verandadan atlayarak.

Hava sıcaktan boğucu ve ben de onu takip ederken öfkemi artık bastıramıyorum. Şu anda tek görebildiğim, öfkemi yöneltebileceğim daha fazla insan.

"Onların daha fazla olduğunu biliyor muydun?" Jasper, endişeyle Jayk'ın peşinden giderken sorar.

Jayk ona bir bakış atarak kaşlarını çattı. "Onları izliyorduk. Ben hallediyorum."

Jasper yavaşlar, sırtına öfke dolu bakışlar atar ve sesini yükseltir. "Bunu paylaştan iyi olurdu, Jaykob. *Neden* bu kadar çok adam getirdiler? Sence..."

Jayk eliyle onu uzaklaştırır ve yüksek platformdaki Ava'ya başını sallar.

"Ne yapıyoruz, Jayk?" diye seslenir Mary Beth'in yanında duran Ava, sesinde endişe belirir.

"Köprüyü havaya uçurmam gerekirse diye bana bir el bombası ver," diye mırıldanarak, hendeğin ortasındaki köprüye başını salladı.

Sawyer'ın önündeki köprü.

"Durun!" diye bağırır Jayk, platformların önünden hızla geçerken. "Kimse tek bir kurşun bile sıkmasın, yoksa bağırsaklarınızı kışınızdan çıkarıp sizi ip atlatırım."

Ben onun hemen arkasındayım ve Dom beni susturmaya hazırmış gibi duruyor. Jayk ile dostluk kuran Dom, her şeyi ezip geçen pislik.

onun üzerinde. Odamı benden alan pislik. En sevdiğim gölgeli lambanın hemen yanındaki pencereden Plan 2.0'ı atan pislik - onu da nezaketle dahil ettiğim *yeni* plan.

Ama hayır, Jayk bunların hiçbirini umursamıyor. Eden'in kışını not defteri olarak kullanıp onu ıslak ve çaresiz bir halde ona göndermeme rağmen, minnettarlık göstermedi, oysa bu bir arkadaşın diğerine verebileceği en cömert hediye olmalıydı.

Ben harika bir arkadaşım. Kim olduğunu sanıyor bu adam? İnsanları hayatımdan çıkardığımı söylüyor. Etrafta dolaşıp bana huysuz, affetmez, *inatçı* diyor.

O tamamen yanılıyor. Hayatımda bir gün bile inatçı olmadım ve aksini söyleyen herkes pis bir yalancıdır.

Dom bana yan gözle bakıyor, ben onu görmezden geliyorum, ellerim bastırılmış şiddetle titriyor.

Eden, çekingen bir tay gibi arkamızdan geliyor ve ben suçluluk duyarak parmak uçlarımı ovuşturuyorum.

Hâlâ onun gözyaşlarıyla kaplıydılar.

Lanet olsun, yapamıyorum. Bu durmalı. Bir çözüm bulmalıyım. Nefes almak ya da sakinleşmek için bir *şeyler* yapmak için.

Bir daha asla parmaklarımda onun gözyaşlarını hissetmek istemiyorum.

Bir sivil yanımdan geçerken bana tüfeğini uzatıyor, ben de teşekkürlerimi mırıldanıyorum, ama Reaperlar silahlarına uzanmıyorlar. Çadırları, yemek pişirme setlerini boşaltıyorlar. Kilise potluck partisi için hazırlık yapar gibi katlanabilir sandalyeleri var. Kavurucu güneş Jayk'in aptal tahtında parıldıyor ve öfkem *alevleniyor*.

Evet.

Bunların hiçbirisi beni sakinleştirmiyor.

Yaklaştığımızda Sawyer, köprünün hemen önündeki sandalyelerden birine oturur. Geniş kenarlı şapkası gözlerini gölgeler ve bıyığının altından bir sırıtış belirir. Flanel giyen bir Reaper ona sert bir ekmek parçası atar, Cole ise yanındaki neon pembe katlanır sandalyeye kendini atar.

Bu manzarayı görünce midem boş ve acı bir şekilde guruldadı. Dün gece ince kemik suyunu yudumladıktan ve bu sabah Eden'in oje kalıntılarını yaladıktan sonra, sırf ekmek için onu vurmaya hazırım.

Bir an için, çadırların birinin arkasında uzun, koyu renkli saçların parladığını gördüm, ama geriye baktığımda, o nokta hareketsizdi.

Lucky diğerlerine tek tek tüfeklerini atıyor ve biz de sıraya giriyoruz. sıraya giriyoruz.

Jayk işaret eder ve silahlı ve hazır bir şekilde duruyoruz. Bizi Reaper ordusundan ayıran tek şey dar ve ağır bir köprü.

Cole, bahçe sandalyesine yaslanarak, şüphe dolu gözleriyle Jayk'in neredeyse çıplak, yaralı ve çiziklerle dolu vücudunu, muhtemelen Eden'in parmaklarının etkisiyle hala dik duran saçlarını süzer.

Bir sivrisinek kulağımın etrafında vızıldıyor.

"Giysilerle bir sorunun mu var, King? Çünkü şunu söylemeliyim ki, o evden uyku giysileriyle dışarı çıkacak biri olsaydı, benim seçimim sen olmazdın," der Cole, çantasını karıştırırken, sonunda bir kavanoz çıkarır... bu ev yapımı reçel mi?

Ağzım sulanıyor.

Jayk ona kızgın bir bakış attı, ama patrona seslendi. "Çimlerimizden çık, Sawyer. Konuştuğumuz şey bu değildi. Rahatça oturabileceğin koca bir orman var. Bizi engellemene gerek yok."

Sawyer, Cole'dan reçeli alır, sonra çakısını açarak, gözlerimi oyup yiyebileceğim kadar bol miktarda reçel alır. Eden öne doğru eğilir, reçeli de izler ve öfkemin içinden bir endişe dalgası geçer.

Daha fazla yese iyi olur.

Parmak uçlarımı tekrar birbirine sürtüyorum. Onu kontrol edeceğim, en azından yemek yediğinden emin olacağım.

"Hay aksi. Bu pek misafirperverce değil." Sawyer şapkasının kenarını geriye doğru kaldırıp göz kırpar. "Eğer oraya kadar gidersek, bizi nasıl tanıyacaksınız?"

Ekmeğinin üzerine reçel sürüyor, ben ise sivrisineği vurmaya çalışıyorum ama ıskalıyorum.

Şakaklarım zonkluyor, yumruklamak, tuzağa düşürmek ve vurmak için kaslarım ağrıyor. Kafamı sallıyorum ama bu dürtüyü ortadan kaldırmıyor. "Tanrım. Eden, Jasper? Sizi reçel için bırakıyorum." Lucky inler.

"Kararsız," Eden onun yanında fısıldar.

"Reçel mi istiyorsun güzel bayan, o zaman o köprü'nün üzerinden geç. Seni doyururuz." Cole reçeli Sawyer'dan geri alır ve Eden'a bakarak kaşlarını çatır. Sivrisinek kulağına konar. "Uzun zamandır düzgün bir yemek yememiş gibi görünüyorsun." Yavaş ve imalı bir şekilde gülümser. "Bu çocuklar sana iyi bakmıyor mu?"

Görüşüm bulanıklaşır.

Silah, ateş ettiğimi fark etmeden önce geri tepiyor. Kavanoz elinde patlıyor ve iki adam da ayağa kalkıyor.

En az elli silahın emniyet kilidi birdenbire açılırken ani bir tıklama sesi duyulur ve arkamızda sivillerin silahlarını hazırlamasıyla birlikte titrek bir homurtu yükselir.

"Lanet olası aptal." Dom elimden tüfeği kapar, onu yere atarken bana kınayan bir bakış atar, ben de ona titreyerek endişeli bir bakışla karşılık veririm.

Nabzım boynumda atıyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

Reapers bağırır ve ben ellerimi kaldırırm, Jayk ise onları sakinleştirir. Titriyorlar.

Ne yaptım ben?

Kalbim kulaklarımda çınlıyor ve anılarım gözümün önünden geçerken başım dönüyor. Yerdeki tüfeğim. Jayk birine orta parmak gösteriyor.

Eden'in endişeyle beni izleyen gri-mavi gözleri.

Öfke hala içimi sıcak, tüketici patlamalarla sarsıyor—ama o gözlere bakarken birdenbire titrek bir korku da yanına ekleniyor. O gözleri seviyorum. Parlak ve keskin olmalarını seviyorum. İhtiyaçla buğulanmış olmalarını seviyorum. Yanımdaki yastıktan beni izlemelerini seviyorum.

Ne tür bir erkek sevdiği kadına kızar, gerçekten, *içtenlikle* kızar?

Ama ben öfkeleniyorum.

Annem her zaman, kadını ağlatan bir adamın erkek olmadığını söylerdi.

Ama ben ağlattım.

Sanki dün gece barajın yıkıldığını itiraf etmek gibi. Şu anda içimde çok fazla öfke var, garip ve alışılmadık bir öfke, ve ben... Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Belki de hepsini içime atmak da en sağlıklı yol değildi, ama *bu durumdan* daha iyi olmalıydı.

"Tamam, tamam. Silahlarınızı indirin çocuklar," Sawyer isteksizce oturarak cevap verir. "O koruyucu. Bunu anlayabiliyorum."

Eden çenesini kaldırır, bakışları Reaper'lara döner. "Sizin sunabileceğiniz hiçbir şeyle ilgilenmiyorum, efendim." Ses tonu sertleşir ve fısıldayarak ekler, "Burada beni tatmin edecek fazlasıyla şey var."

"Ona öyle deme," diye mırıldanır Dom.

Reapers'lar çadırlarını, tencere ve tavalarını, bu berbat havada ihtiyaç duymayacakları battaniyeleri açmaya devam ederler. Kahretsin, yiyecek yüklü üç katır var.

Çevremizdeki gerginlik azalıyor... ama benimki daha da artıyor. Sıcaklık sabahın erken saatlerini kavuruyor ve koltuk altlarım terden terliyor. Sivrisinekler çok gürültülü. Göğsüm sanki biri ısırmış gibi sıkışıyor.

Bana ne oluyor?

"İyi gidiyorsun Beaumont. Nefes almaya çalış. Buna odaklan," Jasper aniden yanımda belirip fısıldıyor. O sakın ve neredeyse duyulmayacak kadar sessiz, hala Sawyer'a odaklanmış durumda, kimse bize bakmıyor bile.

Ellerimi ceplerime sokup nefes alırken geri adım atıyorum, sakinleşmeye çalışıyorum. *Her zaman* sakinleşebilirim, bu seferki sadece biraz daha zor olabilir. Bu sefer...

Siktir, yapamıyorum. Dün gece Dom'la, bu sabah Jayk'le ve şimdi de yapamıyorum.

Neredeyse hepimizi vurdurtuyordum.

Jayk kollarını göğsünde kavuşturur. "İçeri girip çıkmamız lazım, Sawyer. Arkadaş olmak mı istiyorsun? *Kıpırda o zaman.*"

Dom hendeğin kenarında dolaşarak, hazırlanan Reaper'ları gözetler.

Her şey bulanık.

Ben kızgıyım.

Sawyer omzunu kaldırdı. "Olmaz, Kral." Tek kalan köprüye başını salladı. "Senin mızrak çukurunun arkasındayız..." "Hendeğin."

"*Mızrak çukuru.* Burada kalıyoruz. İsteyeniniz kahvaltı, akşam yemeği veya aradaki herhangi bir öğünde bize katılabilir. Sizi memnuniyetle

"Soğuk hava dolabını tekmeliyor. "Burada sosis seven var mı?"

"Bu bir kuşatma." Lucky yüzünü buruşturuyor. "Bizi aç bırakmaya çalışıyorsunuz."

"Bu bir kuşatma *değil*." Sawyer, bunu içtenlikle söylüyormuş gibi görünüyor. Dalgın dalgın, üzerine tatlı bir şey sürülmüş ekmeğinden bir ısırık alıyor ve öfkem yeniden tırmanıyor. "Buraya kimseye zarar vermek için gelmedik. Sadece sensiz eve gidemeyiz, hepsi bu. Yardımına ihtiyacımız var. Bunu... nasıl desem... agresif bir dostluk olarak düşün."

Lucky başını eğdi, yanağında bir gamze belirdi. "Tamam o zaman. Bana da o ekmekten ver dostum."

Pembe koltuğunda uzanmış olan Cole gülümser. "Buraya gel ve benimle paylaş. Tüm güzel arkadaşlarına bize güvenebileceğini göster."

"Onlara güzel arkadaşlarım demeyi bıraksan sana daha çok güvenirim," der Lucky şüpheyle ve Cole burun kıvrır.

"Bu bir saldırı," diye bağırır Jayk, öfkesi yüzünü karartır.

Saldırgan.

Lanet olsun, böyle olmamalı.

"Sakin ol," Jasper bana fısıldar. "Gerekirse içeri gir."

Yakında konuşabiliriz."

Ona sert bir bakış atarım, ama onun hızlı bakışında küçümseme yoktur. Sadece şefkat vardır.

Sawyer, ağzı doluyken, "Şimdi öyle olma. Burada hepimiz arkadaşız," der.

Lucky ona parmağını doğrultur. "Evet, arkadaşlar diğer arkadaşlarını kuşatmaz." Omuz silker. "Bilirsin, benim küçük bir sloganım var."

"Arkadaşlar, arkadaşlarının tüm yiyeceklerinin Sam ve onun pislik arkadaşları tarafından yağmalanmasına izin vermezler," diye karşılık verir Cole.

Sam.

Boynundan sallanan görüntüsü beni mahvediyor. Eden, Alastair'e karşı duruyor.

Dom dizlerinin üstünde,
yenilmiş. Yalnız.

Lanet olsun. Öfke içimde kaynıyor, yağlı ve kaygan.

Bu sabah, *belki diye* düşünerek uyandım. Dom ve ben konuşuyorduk, sorunlarımız ortadaydı. Her şey mümkün görünüyordu. Sonra Eden'la da öyle oldu. Resim gibi güzeldi, benim kıyafetlerimi giymiş, bir rüya gibi üzerime sarılmış ve tatlıydı.

her şeyi. Ona kızgın olduğumu söyledim ve o bana *teşekkür etti*. Aslında, Jayk onu kollarımdan koparana kadar, sanki uçacakmışım gibi kendimi çok hafif hissediyordum — sanki annemin üzüleceği birine dönüşmeden bu *öfke* meselesini halledebilecekti.

Herkes bir aradaydı, o mutluydu ve ben sadece... buna inandım. Hepimizin bunu başarabileceğine inandım.

Bunun beni yiyip bitirmediğini iddia edebileceğime.

Ama güzel bir sabah hayali oyunlar oynamak, onun bana güvenmediğini değiştirmez. Birkaç hafta önce Dom kapıma gelip yardımımı istediğinde onu geri çevirdiğimi değiştirmez. Çünkü *kızgındım*.

Eden'a bakıyorum ve sanki bunu hissedebiliyormuş gibi irkiliyor.

Kızgınım.

Ona ve kendime, bu konuda daha iyi olamadığım için. Hiçbirimizin birbirimize güvenmediğine kızgınım ve bunu başlatmanın kolay bir yolunu göremiyorum.

Sawyer gözlerini kısarak, birimizden diğerimize bakarken, kollarımı kavuşturduğumu fark ettim. Eden ayaklarının arasındaki yere bakıyor, çok dikkatli nefes alıyor ve Lucky onun yanına yaklaşıyor.

"Ne?" diye sorar Sawyer.

Jayk bize bakar, sonra sanki şu anda kendimi kontrol edebiliyormuşum gibi gözlerini devirir. "Sam öldü. Alastair şimdi kötü hükümdar rolünü oynuyor."

Cole'un yüzü soluyor ve Sawyer tembel duruşunu bırakıyor, sırtıdaki kendinden emin tavır kayboluyor.

Birbirlerine bakışır, ta ki Cole kekeleyerek, "Ne yapacağız..."

Sawyer bize bakar ve Cole sözünü keser. Ayağa kalkar, sonra benim kemiklerimde yanan aynı saldırganlıkla sandalyesini tekmeler. Arkasını dönerek ellerini ensesinin arkasında birleştirir.

Arkalarında, Reaper'lar mırıldanmaya başlar ve ben dikkatimi vermekte zorlanırım.

"Yapamayız. Hiçbir şey yapamayız. Biz..." Sawyer bıyığını ovuşturur ve sırtına bakar. "Bu her şeyi değiştirir. Cole, onun yapacağını biliyorsun..."

"Ne?" Jayk Sawyer'ı taklit eder ve onun dar görüşlülüğüne sinirlenerek dişlerini sıkarım.

"Kullanabileceğimiz bir uydu telefonun var mı?" Sawyer acil bir şekilde sorar.

Jayk kaşlarını çatıyor, Dom'un sırtına bakıyor, sonra kendini toparlıyor gibi görünüyor. Somurtuyor.

"Telsizimiz var, ama dediğin gibi. Sen orada kalacaksın."

Elimizde, elçiliklere ve müttefiklere ulaşmaya çalıştığımız ilk günlerden kalma, tozlanmaya başlamış bir uydu telefonu var, ama kimseye verebileceğimiz kadar değerli. Telsiz, buradaki herkesle konuşmak için gayet iyi çalışıyor.

Eden elini karnına bastırarak tereddütle sorar, "Bu daha iyi değil mi? Sam senin peşine Sinners'ı gönderdi, ama belki Alastair farklı bir yaklaşım sergiler? Belki onunla bir çözüm bulabilirsin. Kavga etmeyi gerektirmeyen bir çözüm."

Hala onu savunuyor mu?

Alastair bir yılan.

"Tabii, belki Reaperlar da bizim gibi olabilir ve zorla çalmak yerine, onları dilenciye çevirecek kadar yiyecek *vermek* zorunda kalabilirler," diye Jasper'a mırıldanıyorum. "Bu çok daha iyi olmaz mı?"

Ama onun cevabı keskin ve soğuk. "O bir savaşı önlemeye çalışıyor, Beaumont. Yanlış kişiye kırgınsın."

Geri çekiliyorum.

Sawyer başını sallar, sonra ayağa kalkar. "Bak..." Aramızda bakışlarını gezdirir ve ne söyleyeceğine karar verirken zihninin çalıştığını görebilirim. "Bak, Alastair daha iyi değil. Bizim topraklarımıza yapılan baskınların çoğunu o *yönetti*. O çok zeki ve yoluna çıkarsak bizi öldürmekten çekinmeyeceğini açıkça belirtti. En azından Sam aptalın tekiydi." Yürümeye başlar, sonra durur ve Jayk'e bakar. "Bu kötü. Biz... biz sadece çiftçiyiz. Çok toprağımız var, Kral. Çok yiyeceğimiz var. Ama bunları koruyamazsak hiçbir anlamı kalmaz." Yine başını sallar ve Jayk'e ciddi bir şekilde bakar. "Bize saldıracak ve eğer o sorumlu olursa, hiçbir şeyden çekinmeyecek. Eğer telsizini kullanmamıza izin vermeyeceksen, o zaman... onları arayabilir *misin*? Bizimkileri? Lütfen, sadece... sadece onun geldiğini söyle."

Onun darbeyi aldığını görüyorum. Eden soluyor, başını eğdiğinde saçları yüzüne düşüyor ve ona olan endişem öfkemi bastırmaya başlıyor.

Bu konuda gerçekten kendini suçluyor. Ve

ben de buna katkıda bulunuyorum.

Saç çizgimden ter damlıyor.

"Geri dönmeyecek misin?" Jayk dişlerini sıkarak soruyor. "Sana ihtiyaçları yok mu?"

Cole acı bir alaycı gülümsemeyle geri dönüyor. "Onları durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Neden burada olduğumuzu sanıyorsun, King? Sana ihtiyacımız var. Dün sana ihtiyacımız vardı." Elini savunma hatlarımıza doğru sallıyor. "*Buna* ihtiyacımız var."

Buck ve Pete, geçici ateşlerini yakarken bal gibi yavaş hareket ediyorlar, ama kendi dertlerimle meşgul olsam da, küçük alevlerin üzerinde birbirlerine nasıl baktıklarını gözden kaçıramıyorum.

Korkuyorlar.

Lanet olsun. Belki de onlar da bu öfkeyi hak etmiyorlar.

Dom geri dönüyor ve Sawyer'a sert bir bakış atıyor, bu bakış bana hızlı sevkıyatları ve bağırarak verilen emirleri hatırlatıyor. Kendini bizim kaptanımız değilmiş gibi hissetmemeliydi.

Ter sırtımdan aşağı akmaya başlıyor.

"Neden bu kadar çok adam getirdin?" Dom, Sawyer'a açıkça soruyor, ama ben onu zar zor duyuyorum.

Eden başını kaldırır ve Dom'a delici bir bakış atar.

Jayk'ın başı da ona doğru döner.

Belki... belki de insanları hayatımdan çıkarıyorum.

Sawyer ve Cole gergin bir bakış alışverişinde bulunurlar. Eden öne çıkar, keskin bakışları ikisi arasında dolaşır, sonra Reaper'ları taramak için yukarı doğru kayar.

Bir *haftadır* onunla konuşmadım, gerçekten. Ne kadar mesafe fazla mesafedir?

... Sorun bende *mi*?

Cole elindeki reçeli yalar, ama bu, onun amaçladığı kadar rahat bir hareket gibi görünmez. "Sigorta. King pek dost canlısı birine benzemiyordu. Biraz destek fena fikir olmayabilir diye düşündüm."

"Ama neden bu kadar çok?" Dom yaklaşır, kırmızı gömleği kan istiyor. Onlara durmalarını söyler. "Bir avuç dolusu insanla yüzleşmek için elli üç adam mı gerekti? Jayk size sayımızı söylemedi, biliyorum."

Bu, dikkatimi yeniden odaklamamı sağlar.

Jayk duraksar, alnında bir kırışıklık belirir. "Hayır," diye yavaşça onaylar ve bakışlarını Sawyer'a çevirir. "Sadece beşimizden bahsettim."

"Hepsi Ranger eğitimi almış," diye karşılık verir Sawyer, bıyığı seğirerek.

Cole, endişeyle güzel yüzünü buruşturur ve kucağındaki kırıntıları temizler.

Jayk omuzlarını geriye çeker, yüzü kararır. "Bundan da bahsetmedim."

"Sen ayrılmadan önce burada kadınlar olduğunu biliyordun. Buraya gelmen ne kadar sürdü? Bir hafta mı?" Dom onu bakışlarıyla deler. "Çadırlar. Yiyecek miktarı. Bir eşek getirdin. Bize hazırlıklıydın. Nasıl?"

Sawyer gözlerini kaçırır, ama omuz silker. "Aslında katır.

Adı Cherub." "Burada mı?"

Bu sefer Eden araya girdiğinde, dikkatli ya da kibar değildi. Sesi Dom kadar talepkar geliyordu. İlerlerken ayaklarının altında yanmış çimler çıtırdıyordu.

Sawyer ve Cole sessizleşir ve ona bakar. *Yakalandı.*

Eden bir anlığına onlara bakar, sonra başını sallar ve Reaper'ları incelemeye devam eder.

"Akira?" diye seslenir. "Sen olduğunu biliyorum." şok beni olduğum yere çiviler.

Jasper donar, Jayk başını çevirip onu ararken, Lucky dehşetle kahkaha atar. Dom'un gözleri kısa bir süre kapanır, omuzları tekrar düşer.

Aniden Buck ateş çukuruna biraz yağ sıçratır ve alevler yükselir. Pete şaşkın bir çığlık atarak geriye düşer.

"Hayır. Ne? Hayır. Evet? Gerçekten mi?" Lucky, Eden'ı baştan aşağı süzer, sonra onun bakışını takip eder. "Bekle, gerçekten mi?"

Eden uzun saçlarını yüzünden çekerek ona sabırlı bir bakış attı. Gömleğim onun narin vücudunda endişe verici bir şekilde asılı duruyordu. "Başka kim

tam olarak nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu ve burada kaç kişi olduğumuzu biliyor? Dün adamın söylediklerini duymadın mı? 'Bu kadar güzel olacaklarını hiç düşünmemiştim' dedi. Bizim nasıl olduğumuzu hayal edecek zamanları varsa, burada kadınlar olduğunu biliyor olmalılar." Jayk'e kısa ve öz bir bakış attı. "Akira da seninle birlikte kameraları tamir etmeye gitti, böylece kameralardan kaçınabildiler. Bütün bunları bilen tek kişi oydu. Bizi burada tutabilmek için onlara güçlerini kullanmalarını söyledi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Bütün bunları bir *anda* bir araya getirdi.

Cherub yüksek sesle bağırarak ip bağını çekiyor.

"Çık dışarı, Akira," Cole omuz silkerek seslenir, ama ben bunu zar zor fark ederim.

Eden'e bakmakla meşgulüm. Omuzları, Alastair'le karşılaştığı zamanki gibi çelik gibi sert. Çenesi yukarı doğru kalkmış, keskin, zeki gözleri bize karşı duran küçük orduyu sakın bir şekilde süzüyor.

Bu kız kim?

Çünkü o, avcılardan kurtardıktan sonra kollarımda ağlayan kadın değil. O, Dom ve beni aptalca ormana kadar takip edip, neredeyse kafasına kurşun yiyen kadın değil. O, onu nihayet eve götürdükten sonra duşta hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kadın değil.

Onun cesur olduğunu biliyorum. Onun kalbini, nezaketini ve yardım etme isteğini görmezden gelmiyorum. Onun zeki, gururlu ve becerikli olduğunu biliyorum.

Ama bu farklı. Bu kadın kızgın. Ve *kurnaz*.

Akira, daha önce gördüğüm çadırın arkasından çıkıyor, koyu renk saçları sallanıyor. Hiçbirimizi fark etmiyor. Cole elini uzatıyor, ama Akira onu görmezden geliyor, ancak Sawyer'a gergin ve sıkı bir şekilde başını sallıyor. Sawyer da gergin ve tarafsız bir şekilde gülümsüyor.

Onu son gördüğümde, yetersiz beslenmiş ve gözleri donuktu, hak ettiğini bulan bir günahkarı kaybetmiş olmaktan dolayı kalbi kırılmıştı. Şimdi ise, çiçek desenli kıyafetiyle sağlıklı parlıyor ve yumuşak bir kadınsılık sergiliyor.

Tereddütle ortaya çıktığında, arkamızda yüksek sesli, öfkeli mırıldanmalar başlıyor.

Jayk'in ağız bükölür. "Seni sefil pislik."

Yüzündeki gerginlik kaybolur. "Bana ne dersin de, sana hiçbir şey borçlu değilim."

Eden'a bakıyor ve gözlerinde nefret kıvılcımları parlıyor. Hayatımda hiçbir kadına zarar vermedim, ama o bakış beni gözlerini oyup çıkarmak istiyor.

Ama Eden yine aynı şiddetle öne çıkar ve şaşkın Lucky, onu kuru hendeğin etrafına çekilmiş dikenli tellere doğru adım atmaktan alıkoymak için geri çekmek zorunda kalır.

Tanrım, bu kadının gözlerini kontrol ettirmesi lazım.

"Buraya silahlı adamlar mı getirdin? Kasey burada, Akira. O on dört yaşında," Eden, ölümcül bakıştan etkilenmeden karşılık verir. Saçları bir taç gibi etrafında dalgalanır. "Benden nefret et, bunu her zaman anladım, ama bu kadınlar *hiçbir şey* yapmadı."

Sawyer alçak sesle ısıık çalar. "Şaka yapmıyordun, Kiki. Seni pek sevmiyorlar gibi görünüyor."

"Ona söyleyecek bir şeyim yok. Kendimi açıklamama gerek yok." Ama ona baktığında ağız bükölür. "Herkes gibi ben de yapmam gerekeni yaptım. *Hayatta kalmak için*."

Eden'in kaşları bu söz üzerine aşağı iner, yüzünde bir şey belirir.

Jayk göğsünü kaşıyarak onları izliyor. Sawyer ve Cole, sivilleri kontrol eder gibi bakışlarını başka yöne çeviriyorlar, sonra da kurulan kamplarına bakıyorlar, sanki bu kavgaya karışmaya değmeyeceğine karar vermiş gibiler.

Eden'e bakarken, savaşmak üzere olan iki savaş kraliçesi gibi Akira'ya karşı duruyor... Katılabiliirim. Eden böyle korkutucu.

Kızgın olduğunda.

Güneş, sanki bir ceza gibi üzerime vuruyor. Sivrisinekler, veba gibi üzerime saldırıyor ve midem rahatsız. Her şeyde yanılmışsam, şimdi neyin doğru olduğunu nasıl bilebilirim? O bir yalancı mı, yoksa ben kör bir aptal mıyım? Diğerleri onu affetmekte hiçbir zorlanmıyor gibi görünüyor.

Neyi kaçırıyorum?

Neden bu kadar zor olmak zorunda?

Eden çenesini kaldırarak Lucky'yi uzaklaştırır. "Siviller Reaper'larla gitmeyecekler. O kadar kolay güvenmezler. Senin gibi değil." Yüzündeki ifade yumuşar. "Bristlebrook'tan ayrılmak zorunda değildin, Akira. Onlara gitmek tehlikeliydi."

Akira elini hızla sallar. "Ben gayet iyiyim. Sen gelmeden önce de iyiydi, geldikten sonra da iyiyim. Bu kadınlar mı? Onlar da iyi olacaklar, tabii onlara gerçekten yardım edebilecek buradaki erkeklere ateş açmaya başlamazlarsa. *Sorun sensin*, Eden. Kahraman olmak istiyorsun, ama sen aslında sadece sinsi, katil bir orospusun. Onları da öldürmeden önce seni ortada bırakmalılar."

Bu kelimenin ani, mide bulandırıcı yankısı, çıplak elle atılmış bir tokat gibidir.

Sinsi.

Eden'in elleri sıkışır, ama sadece başını sallar. Sanki buna inanıyormuş gibi. Sanki bunu *hak ediyormuş* gibi.

Ve aniden... bu adaletsizlik beni sarsar. Eden orada duruyor, şefkatli bir şekilde, odasını kanla boyayan bir kadına karşı nazik davranıyor. Eden, kendini *kurtarmak* için sadece entrika çevirmiş, yalan söylemiş ve öldürmüştür. Beni kurtarmak için öldürmüştür ve bunun ona ne kadara mal olduğunu biliyorum.

Neyi kaçırdığımı bilmiyorum. Neden bana güvenmediğini bilmiyorum, ama birdenbire, sorunun tamamının onda olmadığını anlıyorum.

O, bunun çoğunu bile olmayabilir.

Jayk elini tüfeğine uzatır, ama Dom bileğini tutar ve bir kez olsun, bunu yapmamasını dilerdim. Bir kez olsun, Jayk ile aynı fikirdeyim. Kızgın olmalı.

Eden daha iyisini hak ediyor.

"Ona bir daha öyle deme. Aklından bile geçirme." Sadece bu seferlik, tüm o kirli, ateşli öfkenin içimi kaplamasına izin verdim. "Eden bir hayatta kalan ve senin asla olamayacağın kadar iyi bir insan."

Jayk, yanına geldiğimde bana keskin ve şaşkın bir bakış attı. Ama sonunda başını salladı ve omuzlarımız birbirine değecek şekilde Akira'ya öfkeyle baktık.

Jasper iç çeker. "İkinizi de ortak öfke kontrolü programına alıyorum."

Sawyer bıyığının üzerinden burnunu çekerek beni işaret eder. "Hey, ben senin kadınlarını tehdit etmiyorum. Sen de bizimkileri tehdit etme."

İkimiz de cevap vermiyoruz, ama o sanki anlaşmış gibi başını sallar... sonra ayağa kalkar. "Tamam o zaman. Bazı şeyleri ačkılıđa kavuşturma zamanı."

Hendeği geçen uzun köprünün kenarına yürür — geriye kalan tek köprü.

Tek giriş yolu. Tek

ıkış yolu.

"Hepinizin beni dinlemesini istiyorum!" Sawyer sivillere doğru bağırır. "Sayılar ve kim ne dediği hakkında çok konuşuluyor, ama biz sadece kendimizi güvende tutmak için buradayız. Size hiçbir zarar vermek istemiyoruz, bir an bile. Birbirimize ihtiyacımız var..."

Cole yanına koşar, gömleğini geri çeker ve yüzünde pişmanlık dolu bir gülümseme belirir. "İş için. Korunma için. Değil..."

Sawyer'ın gözleri büyür ve Cole'un omzuna vurur. "*Doğru*. Hiçbir şey için değil..." ksrr. "Hiçbir *tatsız* şey için değil."

Cole başını sallar, Sawyer da başını sallar.

"Eğer aranızdan biri bizimle gelmeyi seçerse, dayanabildiğiniz kadarını yiyebilirsiniz!" Sawyer flanel kolları genişçe açar ve ateşin başında terleyen Pete ve Buck'a işaret etmek için geri adım atar.

Biz izlerken, Pete birkaç ince dilim eti Bucky'nin alevlerin üzerinde tuttuğu tavaya atar... ve koku ciğerlerimi doldururken keskin bir nefes alırım.

Pastırma.

Jayk yanımda homurdanır.

Her şeyin lezzetli olan kutsal annesi. *Baconları* var.

Hayatımda hiç bu kadar a olmamıştım. Çok sıcak, rahatsız ve mutsuzum. Daha da kötüsü, bunu hak ettiğimi düşünüyorum. O ıtır çıtır, cızırdayan yağı sanki gerçek bir tatmış gibi bir yudum daha yutuyorum ve kızarmasını izliyorum. Su işkencesini ya da uzuvların kesilmesini unutun. *Bu* işkence.

Tüm gözlerin üzerlerinde olduğunu fark eden Pete ve Buck, şaşkınlıkla birbirlerine bakıp, sonra dikleşiyorlar. Pete şapkasını çıkarıp hafifçe el sallıyor, Buck ise seyrekleşen saçlarını düzeltip kazanan bir gülümsemeyle bakıyor.

"Yiyecekleri kastediyor. şeyi..." Cole pes edip güler ve sivillere yavaş bir gülümseme atar. " eminim siz bayanlar

yemeği beğeneceksiniz, demek istediğimiz bu. Gerçekten çok güzel bir sofra. Tıpkı annemin eskiden yaptığı gibi. Et, tahıl, yulaf, peynir...

Lucky, Eden'in beline iki kolunu doladı ve Eden ona soğuk bir bakış attı. Ama onun onlara bakışını kaçırmadım. Endişeli. Düşünceli. *Değerlendiriyordu.*

Cole'a kızgın bir bakış attım. Ucuz ve önemsiz numaralar. Gülümsüyor, güneyli cazibesini böyle kullanıyor. *Peynirden* bahsediyor. Biraz akli olan her erkek bunun işe yaramayacağını bilir.

"Bence meselenin özü, hepimizin biraz daha arkadaşı ihtiyacı olduğu. Eğer bu size de uygun geliyorsa, bu köprüden geçin ve hoş geldiniz. Sizi aramızda görmekten mutluluk duyarız." Sawyer şapkasını kaldırarak konuşmasını bitirir ve koltuğuna geri döner.

Arkamızda uzun ve meraklı bir sessizlik olur. "Seni vurabiliriz," der Jayk.

Sawyer dönerek ona sakin bir bakış atar. Bıyığını eliyle okşar.

"Gerçekten öyle bir sonuca varmak istemiyorum."

Jayk ona bakıyor, kasları gerginleşiyor ve boyunu uzatıyor.

Düşünüyor.

Elim, tüfeğime uzanmaya hazır bir şekilde kasılır. Sonra Jayk yüzünü buruşturur ve başını sallar.

"Geri çekilin." Hepimize hareket etmemizi işaret ediyor.

Diğerleri uzaklaşmaya başlar, ama ben dönmeden önce Sawyer ellerini kot pantolonunun üzerinde gezdirir ve "Bekle... uh. Bir saniye bekle?" der.

Jayk ve ben aynı anda arkamıza bakıyoruz ve Sawyer aramızda bakıyor. "Kız nasıl? Vurulan kız."

Duraklıyorum, onun yaralarını düşününce öfkem yeniden tırmanıyor. O kadar çok küçük darbeler var ki, bir türlü toparlayamıyorum.

"Jennifer yatak istirahati yapıyor. Acı çekiyor. Eskisi gibi ağrı kesici ilaçlarımız yok," diyorum sertçe.

İlaçlarımın çoğu Cyanide'de alınmıştı.

Sawyer'ın gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşir ve başını sallar. Bir an düşünür gibi görünür, sonra eğilip çantasını karıştırır. Bir sonraki anda, göğsüme bir şişe çarpar. Etiketini kontrol ederim ve şaşkınlık öfkemi dindirir.

Kahretsin. Bu ağrı kesici. Güçlü, raf ömrü uzun.

Altın değerinde.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona bakıyorum, o da omuz silkerek ellerini ceplerine sokuyor. "Onu iyileştirin yeter. Belki ona çok üzgün olduğumu söyleyebilirsiniz?"

Bir dakika boyunca ona bakarak her şeyi yeniden düşündüm. Buraya bize zorbalık yapmak mı yoksa yalvarmak mı için geldiler? Onlar kötü adamlar mı, değil mi? Artık böyle bir şey var mı?

Eden'in gözyaşlarının hayaletini parmak uçlarımda hissediyorum.

Belki de bu dünya hepimizi kötü adamlara dönüştürüyor. Başımı sallıyorum ve yüzünde rahatlama beliriyor.

"Peki ya bizimkiler? Onlarla da iletişime geçecek misin?" diye sorar ve ben dişlerimi sıkarım.

"Onları arayacağız."

Arkamı döndüğümde, Jayk Sloane'a nöbeti iki katına çıkarmasını bağılıyor ve siviller dakikada bir kilometre hızla konuşuyorlar. Reaperlar uzanmış, gülüyor ve *yemek yiyorlar*. Diğerleri Jayk'ın arkasında yürüyor, onun liderliğini takip ediyorlar ve Eden hemen yanında.

Ben hepsini daha yavaş takip ediyorum.

Öfkem yavaş yavaş sönüyor, ama kendimi... bitkin hissediyorum. Boş ve kül gibi. Sanki bir yangın içimi yakıp kül etmiş gibi. Hiç iyi hissettirmiyor. Daha da kötüsü, bunun tekrar olabileceğini hissediyorum.

Eden omzunun üzerinden endişeli bir bakış atıyor ve boğazım düğümleniyor. Artık kızgın olmak istemiyorum, ama kızgın değilmişim gibi davranmak hiçbir şeyi düzeltmiyor.

Sanırım... bir şeyler değişmeli. Bir sivrisineği daha vuruyorum.

Ve bu sefer anlıyorum.

Bölüm 25

Jasper

HAYATTA KALMA İPUCU #209

Aile ortaya çıkıyor.

"NEYE İHTİYACINIZ VAR?" Dominic, Bristlebrook'un ön kapısından içeri girerken Jaykob'un yanından ayrılmıyor.

Eden'in yumuşak tişörtü, verandanın merdivenlerini tırmanırken tehlikeli bir şekilde yukarı kayıyor. Kadınlar onu her yönden itip kakarken, ben Lucien'in koluna sıkıca tutunuyorum, çünkü botlar birbiri ardına onun çıplak ayaklarının yanına sertçe iniyor.

Dikkatsiz, *sakar* küçük koyun.

Dışarıda olmayan tüm siviller, yeni komutanımızın peşine takılmış, aralıksız sorular ve önerilerle girişi tıkamış görünüyor. Sara'nın yanından geçerek daha yakına yaklaşıyorum, ama çok geç. Eden'in uylukları, savunmasız ayak parmakları ve uzun, dağınık saçları, terli, itişip kakışan bedenlerin arasında tamamen kaybolmuş.

O yutulmuş.

Jaykob arkasına bile bakmıyor. "Biri bana haritaları getirsin."

"Hemen!"

Lucien elimden kayarken gözlerimi aramaktan ayırıyorum.

Olamaz.

"Lucien. Dur. Lucien, beni yalnız bırakma..."

İçeri girmeden önce bana çılgınlık uyandıran gamzelerini gösterir ve ben sinirden tıslayarak dişlerimi sıkarım. Onun peşinden kapıdan içeri girerim ama o çoktan gitmiştir. Onu da kaybettim.

Son kalan iyi ruh halim de karardı.

İnsanlar çekirge sürüsü gibi etrafımı sarıyor ve ben Jaykob ile Dominic'in bulunduğu yere doğru ilerlemeye başlıyorum, başları ve

omuzları kalabalığın üzerinde görünüyör.

Bu gün tam bir felaket.

Düşünsenize, bu sabah Lucien'in parmakları tenimdeyken uyandım. Sadece gamzeleri ve battaniyelerden oluşan kozamız vardı. Yavaş öpücükler ve çenemde hissettiğim sakalının kaşıntısı. Bu sabah Eden huzurlu görünüyordu. Özel mutluluğum vardı, tüm arkadaşlarım bir aradaydı ve kısa, güzel bir an için... neredeyse bir aileydik.

Artık değil.

Şimdi Jaykob hepimizle savaş halinde, Reaperlar kapımızın önünde oturuyor ve ben aniden böbreğime gelen kazara bir dirsek darbesiyle ve ağzıma dolanmış yabancı bir kadının saçlarıyla mücadele ediyorum.

Sinirim kıpır kıpır.

"Ne yapıyoruz?" diye sorar Ava, Jaykob'u takip ederken ayağıma basarak, ben de ona arkadan kötü bir bakış atarım. "Onları orada öylece oturtacak mıyız?"

"Jayk! Son pirinç de bitti!"

Mutfaktan gelen ses, endişeli bağırışlara neden olur, ama ben, kirli kışını Beaumont'un en sevdiği koltuğa atan bir kadını izlemekle meşgulüm.

Tamamen iğrenç. Hepsi.

Ama en azından koltuk daha fazla çirkinleşemez.

"Önce biz ateş edelim. Onları alt edebiliriz." Ida tüfeğini omzuna asar ve Ethel yıpranmış başparmağıyla keskinleştirilmiş okun ucunu okşar.

Beaumont sonunda içeri girer, ama arkada kalır. O kadar solgun ve somurtkan ki, dikkatimi ona veriyorum.

O beni endişelendiriyor.

Mary Beth çilli burnunu kırıştırır. "Reaperlar biraz tatlı görünmüyor mu sence? Belki de onlarla gitmeliyiz. Bir kase daha çorba içmek zorunda kalırsam..."

"Onlara *güvenmek* zorunda değiliz. Yemek yiyebilmek için yanlarına gidelim. Sonra da onları bıçaklayabiliriz, değil mi? Eğer kötü insanlarsa?" Kasey bıçağını açar — Jaykob'unkine o kadar benziyor ki, yanından geçmeye çalışırken bir kez daha bakmam gerekir.

"Tabii, tabii," diyor Ava karanlık bir sesle, yoluma çıkarak. "Bir ay boyunca inşa ettiğimiz kaleye ne gerek var? Hadi kendimizi ortaya çıkaralım. *Sıkışıp kaldık*, tamam mı?"

Ben sıkıştım.

Cadılar her yerde.

Her taraftan bana baskı yapıyorlar ve ben, giderek artan, sirke gibi keskin sinirimi bastırarak kendimi sabit tutuyorum. Bir zamanlar tertemiz olan evim, onların eşyalarıyla ve Beaumont'un dikkatsizce attığı mobilyalarla dolup taşıyor. Ayaklarımın altında birinin limon yeşili sütyeni var ve koridorda uzanan kir izleri o kadar sık tekrar ediyor ki, bunun onların tercih ettiği estetik olduğunu varsaymaktan başka çarem yok.

Ve en kötüsü de, bu kokudan kaçamıyorum.

Bristlebrook'un hassas hava filtreleme sistemini aşırı yükleyen çok fazla insan var ve uzun süredir raf ömrü dolmuş ucuz parfümler evimi daha nefes alınabilir hale getirmiyor. Her nefes alışımda bayat gardenya ve vücut kokusu geliyor ve midem boş bir açlıkla *ağrıyor*.

Ama.

Sakinim.

Dilimi dişlerimin arkasına bastırarak kendimi hoş görünmeye zorluyorum. Empati kurmaya çalışıyorum. Seanslarımda taktığım maske. Sonuçta bu sivillerin suçu değil. Endişeleri haklı. Varlıkları gerekli. Reaperlar bize doğrudan ateş etmeseler bile hala bir tehdit oluşturuyorlar ve bu kadınların sesleri önemli.

Ama.

Onları iğrenç, bağırıp çağıran kıçlarının üstüne atıp, kendime bir çay doldurup kıyameti huzur içinde keyfini çıkarmak istediğimi hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Herkes çenesini kapatsın. Düşüncelerimi duyamıyorum. Ne yapacağımı anladığımda size söylerim," diye bağırır Jaykob, oturma odasına doğru koşarken, insanlar onun etrafında yol açarlar.

Sonra onu görürüm.

Onda.

Kalabalığın arasından yavaşça ilerlerken Jaykob'u sert bir bakışla izlerim, yanlışlıkla dokunmamam gereken bir şeye dokunmamak için ellerimi havada tutarım.

Eden'ı yıkanmamış koltuk altının altında ezmiş durumda ve öfkem daha da artıyor. *Yine aynı şeyi yaptı*, sanki kendi seçimleri olmayan ortaçağdan kalma bir hizmetçiymiş gibi onu sahiplendi. Tıpkı

Bristlebrook'u ele geçirdiği gibi, sanki o benim çocukluk sığınağım değil de yağmalanacak bir kasaba gibi. Ve o, nedense, tüm bunlara *razı* oluyor, onun güzel saçlarını terine bulaştırmasına izin veriyor.

Gözlerimi onlara dikiyorum.

Beaumont son zamanlarda birçok konuda yanıldı, ama korkarım bu onlardan biri değil. Jaykob kontrolden çıkmış durumda ve siviller üzerinde sahip olduğu anlaşılmas etkisine rağmen, davranışlarında Reaper'larla başa çıkabilecek donanıma sahip olduğunu düşündürecek hiçbir şey yok.

Ama Dominic hala onun arkasında duruyor ve bu oyunu sürdürmeye kararlı görünüyor. Sanki kaptanlığı kemiklerine işlemiş gibi.

Ava elini kaldırıncı sonunda gruptan sıyrıldım. "Jayk, dur. Orada işleri yolunda tutabiliriz, ikimiz de bunu biliyoruz, ama burası senin yerin ve bilmemiz gerekiyor... Hepiniz onlara katılmayı mı düşünüyorsunuz? Çünkü eğer öyleyse, kendi planlarımızı yapmamız gerekiyor."

Onları Reapers'a teslim etmeyi düşünüyor muyuz, demek istiyor.

Ava yer değiştirip yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum, eğer yapman gereken buysa. Yiyeceğe ihtiyacımız olduğunu biliyorum, Red Zone ve Alastair'ı da düşünmemiz gerektiğini biliyorum, ama kendimizi de düşünmeliyiz. Herkes adına konuşmuyorum, ama kendim adına... O adamları tanımıyorum. Onlarla hiçbir yere gitmiyorum."

Kadınlar sessizleşir ve Jaykob ona dönüp kalabalığı süzerken ben de duraksamam. Beaumont da sessizce düşüncelere dalmış halinden başını kaldırıp ona bakar.

Gözlerim Eden'i bulur. Sessiz ve ağırbaşlıdır, Ava'nın sorusuna hafifçe başını sallır. O sessiz anlaşma sayesinde, birdenbire emin olurum ki, bu sivillere sırtımızı dönersek... o da onlarla birlikte gider.

O *da* onlardan biri.

Aniden, empati duygum bir maske gibi hissettirmiyor artık. Bu kadınlar çok uzun zamandır kendileri için çok mücadele ettiler, bizim etmek zorunda olduğumuzdan çok daha fazla. Artık mücadele etmek zorunda kalmamalılar. Onların varlığı beni rahatsız etse de, onlar için de mücadele etmeye istekli olmazsak erkeklikten uzaklaşmış oluruz.

Sonuçta burası artık onların da evi.

Jaykob kaşlarını çattı ve ben hasar kontrolü yapmak için kendimi hazırladım. "Bak, kal ya da onlarla iyi geçin, bu benim kararım değil.

Kıçını biraz domuz pastırması karşılığında satmak istiyorsan, keyfine bak. Boynuna tasma takmadım. Ama bu?" Omuzları gerilir ve odayı işaret ederek somurtarak bakar. "Kokuyor. Benim sıçtıklarım bile bizim seçeneklerimizden daha iyi görünüyor."

Bir iç çekmeyi bastırıyorum.

Sarhoş bir kamyon şoförü kadar nezaketsiz olabilir, ama etrafımdaki kadınlar rahatlıyor ve bir an için ona minnettar oluyorum. Benim güzel sözlerime güveneceklerinden emin değilim.

Bu iğrenç dürüstlüğe ihtiyaçları var.

Jaykob, Eden'ı tekrar yanına çekene kadar minnettarlığım devam ediyor.

Ava, gerginlik odadaki baskısını gevşetirken kalabalığa bakarak burnunu çeker. Omuzlarını silker. "Tamam, peki. O zaman siz Ranger büyünüzü kullanarak bu kuşatma saçmalığını çözün, biz de zor işi yapmaya devam edelim. Her şeyi yolunda tutun. Dileklerden ve havadan yemek yapın. Siz haritalarınızla oynarken yeni dostlarımız bizi vurmasınlar. Bilirsiniz, küçük şeyler."

Jaykob'un kaşları daha da

çatılır. O da tatlı bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Bu zor bir iş," diye mırıldanır sonunda.

"Elbette öyle, canım." Ethel onun koluna hafifçe vurur.

"Harika bir iş çıkarıyorsun." Ida başını sallar ve Eden eliyle gülümsemesini saklar.

"Öyle mi? Ben hala açım," diye mırıldanır Kasey, tişörtünü çekiştirerek.

Ethel çınlayan bir kahkaha atar ve Kasey'e onu takip etmesi için el sallar. "Hadi gel, kızım. Bakalım o Reaperlar zavallı yaşlı bir büyükanne ve vaftiz kızına merhamet edecekler mi, ha? Eminim çukuru geçmeden ekmek vermeye razı olacak bir aptal bulabiliriz."

"*Hendeğe dikkat et,*" diye Jayk arkasına doğru homurdanır.

Çoğunluğunun uyku alanlarını kurduğu spor salonuna ya da savunma görevine geri dönmek için dışarı çıkıyorlar.

Oda, gardenya çiçekleri ve yumrulu dirseklerden arınır, geriye sadece beşimiz kalır.

Lucien, kolçaklı merdivenden kayarak, kollarında annemle babamın rulo halindeki haritalarıyla gelene kadar, ortam acı verici bir gerginlikle doludur. "Neyi kaçırdım?"

"Saldırmak mı istiyorsun?" Dominic, Jaykob'a okunaksız bir şekilde sorar.

Jaykob ona bakar, sonra Lucien'in elinden haritaları kapar ve oturma odasına doğru büyük adımlarla yürür. Eden'i aniden bırakır, Eden sendeler. Hızla yanına gidip onu tutarım, elim kolunun altına kayar.

Dokunduğum yerlerde cildim karıncalanır.

Eden bana şaşkınlıkla bakar, parlak gözleri yıldırım gibi parlar. Parmak uçlarımin onun bileğini okşamasına engel olamam, onun bana verdiği hislere engel olamam.

Aramızda bir farkındalık oluşur.

Cildi ipeksi kadar yumuşak. Dayanılmaz derecede narin. Parmaklarımı cildinde gezdiriyorum, bu kadar kısa süreli bir dokunuş için onun küçük titremelerinden çok fazla zevk alıyorum. Bu konuda hâlâ çok fazla yenilik var, dudaklarının tatlı kısmını görebilecek kadar yakın olmanın heyecanı var. Aramızdaki bu nazik mesafe işkence gibi.

Ama ben bu işkenceyi takdir edecek kadar deneyimli bir sadistim.

Ona yaklaşıyorum ve o, kendi ağırlığı ona fazla geliyormuş gibi yanıma yaslanıyor. Bilinçsizce, nefes almak gibi. Sanki ona dokunmamın doğal ve değişmez bir şey olduğunu, güzel gözyaşları ya da peynire olan belirsiz takıntısı kadar onun doğasının bir parçası olduğunu kabul ediyor gibi. Onu tutmama izin veriyor ve etrafımızdaki diğerleri öfkelenmesine rağmen, nabzım yavaşlamaya başlıyor.

Bu basit, güven dolu bir jest. Üzerinde iki kez düşünmemeliyim. Yine de, her türlü baskın dürtüyü yatıştırıyor.

Bana yorgun bir gülümseme atıyor ve endişe, hayranlığımı gömüyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, şüphesiz zaten tükenmiş enerjisine az uyku eklemiş.

Jaykob ona *hiç* dinlenmesine izin vermedi mi?

Jaykob, diğerleri oturma odasına katılırken haritaları yayıyor ve Bristlebrook ve çevresinin özenle çizilmiş yapıları hızla sehpayı kaplıyor.

"Bir malzeme listesi lazım," diye mırıldanır. "Biri..."

Eden uzaklaşır ve soğuk bir rüzgâr esintisi gelir. Jaykob'un seviyesine inip onu geri almamak için tüm gücümü kullanırım.

Gömleğinin ön cebinden katlanmış bir kağıt çıkarır.

Jaykob kaşlarını çatarak göğsüne bakar. Sonra kağıda.

"Kasey'den aldım. Kenarlarına erzakla ilgili bazı notlar yazdım. Birkaç tarif." Parmakları gergin bir şekilde birbirine dolanır. "Ama silahlar arka sayfada listelenmiş galiba?"

Jaykob tek kelime etmeden listesini elinden alır ve okumaya başlar.

Nankör soytarı.

"Teşekkürler, Eden," diye mırıldanırım ve o bana bakar, yanaklarında kızarıklıklar belirir.

Bir tutam saçını kulağının arkasına koyar. "Oh. Tabii ki."

Jaykob'un bakışları ikimiz arasında gidip gelir ve gözleri bana dikilir.

O kaşlarını çatar. "Evet. Onun dediği gibi." Sonra Eden'e bakar ve omuzları rahatsız bir şekilde sallanırken, "Teşekkürler" diye mırıldanır.

Eden'in yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirir.

Bir an sonra, Lucien'in altın sarısı kafası Jaykob'un yanında belirir ve elindeki kağıdı görmek için boynunu uzatır. "Peki, yemek meselesi ne olacak? Ne kadar süre sonra tamamen yamyamlığa geçmemiz gerekecek?" Dominic masanın etrafında dolaşır, haritalara bakar ve Lucien ona dirsek atar. "Çünkü ben Dom'a bakıyorum bile. O kötü çocuğun kalın yan parçası ve güzel bir şarap? Ben hazırım."

Dominic ona kuru bir bakış attı ve ben istemeden dudaklarım seğirdi. Anılar ışık gibi zihnime akın etti: Lucien'in karnımdaki sıcak ağzı, bacaklarını ayırırken avuçlarımda hissettiğim sert saçları, göğsüme karşı kahkahası.

O burada benimle birlikte. Güneş bulutların arasından çıkar ve onun alaycı tavırlarına kendimi bırakarak rahatladığımı hissederim.

"Çok sert, bence," Eden küçük bir gülümsemeyle önerir. "Kesinlikle daha yumuşak birini seçmeliyiz."

"O zaman gönüllü müsün, güzelim?" Lucien'in sırtışı şeytani bir hal alır. "Peki, tamam. Senin... yemeyi çok isterim."

"Hayır," diye bağırır Jaykob ve Beaumont elini yüzüne götürür. Bu görüntü beynimde donar.

Yaramaz çocuğum bana göz kırpar, sonra Jaykob'a dirsek atar. "Yiyecekler ne kadar dayanır? Birkaç ay mı?" Lucien cevap alamayınca kaşlarını çatır. "Ne, birkaç hafta mı?" Jaykob sadece homurdanır ve Lucien'in umutlu ifadesi gerginleşir. "*Birkaç gün* mü? Kahretsin, üzgünüm Dom. Gerçek bir dosttun. Jasper, Chianti'yi getir."

Dikkatim keskinleşir.

Durumumuzun vahim olduğunu biliyorum, ama kesinlikle bundan daha uzun süremiz vardır.

"*Günler* mi?" Beaumont'un eli yüzünden düşer. Gruptan uzaklaşır. "Lanet olsun. Bir kez olsun şansımız yaver gitmez mi?"

Sesindeki boşluk beni ürpertir. Kendini kaybediyor. Onu incelerim, kararsızım. Onu kenara çekmeli miyim? Son denediğimde, tek kelime bile dinlemek istememişti.

Eden de bunu fark eder ve onu izlerken gülümsemesi kaybolur.

Jaykob, hepsini görmezden gelerek kağıdı çevirir. "Kırk dört silahımız var, sadece on altı MK. Gerisi tabanca. Yaklaşık 200 şarjör. Beş pound C-4. Gustaf ve onun için bir avuç mermi..."

Dominic iki elini masaya dayar ve haritaların üzerine eğilir. "Saldırmak istiyorsun."

Sesi yumuşaktır, ama Jaykob yine de sırtını dikleştirir. "Ben aptal değilim. Hedef talimi gibi görünebilirler, ama hazırlıklı geldiler. Her türlü pisliği saklamış olabilirler."

Lucien ikisinin arasında bakışlarını gezdirir. Sarı saçları çenesinin etrafında kıvrılır. "Hey, bir de..."

"Doğru. Avantajlı olmalıyız." Dominic başını sallar, işaretleri dikkatle inceler ve Lucien'i sinir bozucu bir şekilde görmezden gelir.

Lucien, başının arkasını ovuşturarak tekrar dener. "Gerçekten düşünmelisin..."

Jaykob da haritaya eğilerek kaşlarını çatı. "Evet, tabii ki bir avantaja ihtiyacımız var. Gerçekten bir fikrin mi var, yoksa sadece bariz olanı mı söylüyorsun?"

Dominic'in çenesi gerilir ve Lucien iç çeker.

Jaykob kirli boxerını özel yapım Mulberry ipek kanepemin üzerine atar ve haritaları incelerken Eden'i kucağına alır. Onu, absürt tahtının üzerinde otururken yaptığı gibi dizinde sallandırır.

Bu bir *açıklamadır*.

Yeni kralımızdan.

O, onu sahiplenici bir şekilde kollarının arasına alırken, odadaki hava gerginlikle doldu.

Lucien'in gözleri kısılr ve Dominic sertleşir, onlara bakarak, sonra bakışlarını tekrar haritalara çevirir. Beaumont bile durur, geri dönüp onlara bakar, dudakları düzleşir. Yayılan bir gölge gibi, erkeklerin öfkesi odayı kaplar, sabahın parlak, ışıltılı güneş ışığına sessiz bir meydan okuma.

Kendi öfkem kaynıyor ve dün gece diplomasiye yönelik kararlılığım dumanlanmaya başlıyor.

Huzursuz bir öfkeyle yanıp tutuşurken, duvardan iterek odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. Lucien yanından geçerken elimi sıkıyor, ama bu sefer bu hareket benim hoşnutsuzluğumu pek hafifletmiyor.

Bu işin bir sonu olmalı.

Neden nezaketi seçtim ki? Jaykob daha önce hiç mantığı dinlememişti. Neden şimdi dinleyeceğini düşünmeliyim? Neden her zaman doğru yolu seçmeliyim?

Lucien'in kısa süre önce bana öğrettiği gibi, kuralları esnetmek çok daha keyifli.

Eden'in bakışları aramızda dolaşıyor, endişesi dikkatli bir tavra dönüşüyor. Belirgin bir şekilde temkinli bir tavır.

Düşmanlıktan habersiz olan Jaykob, onu kendine doğru çekip haritalara bakıyor. "Gustafı kullanabiliriz. Bu bize biraz alan kazandırabilir, ne taşıyorlarsa taşısınlar."

Bu tam olarak bir soru değil, sanki tavsiye istemeye bile cesaret edemiyor gibi.

"Gustaf nedir?" Eden, ona bakmak için dönerek sorar.

Dominic kaşlarını kaldırır. "Bazuka. Haneye tecavüz suçundan hatırlayabilirsin."

Narin renkler elmacık kemiklerini öper. "Ah."

"Ah, anılar." Lucien iç geçirir.

Hareket ederek, Eden'in çenesinin yanını avuçlar ve öpmek için eğilir.

Jaykob'un geniş eli onu engeller ve başını kaldırmadan Lucien'i yüzünden iterek geriye doğru iter.

"Hey. Hey!" Lucien onu itekler ve gözlerini devirir. "Tamam, tamam, sakın ol baba. Evde onu öpmeyeceğim."

Mizahının altında, sinirlenmenin sınırını duyuyorum.

"Gustaf'ı kullanacağız," der Jaykob sertçe ve bu sefer sesinde soru işareti yoktur. "Onları kaçır."

Sandalyesine geri yaslanırken, eli Eden'in uyluğunun içini okşamaya başlar ve kızın yüzü kızıl bir alarmla dolup taşar.

Beaumont dikkatlice hareketsiz kalır.

"Harika, yapalım." Lucien, Jaykob ve Eden'in yanına, çok küçük kanepeye oturur, gözleri Eden'in Jaykob'un elini uyluklarının arasında sıkıştırdığı yere sabitlenir. Mizahı kaybolur, onların farkında olmadıkları maske kaymaya başlar. "Hey, biz iyi insanlarız ve menzil içindeyiz, o halde bu fırsatı değerlendirip kendimizi havaya uçuralım. Cinayet-intihar eylemlerini her zaman sevmişimdir. Bu, açlık sorunumuzu da çözer. İyi plan. Sağlam. Ateş eden kişi olmak için öncelik benim."

Eden'a uzanır ama Jaykob tek bir akıcı hareketle onu diğer dizine taşır.

Ve bu sefer Lucien'in yüzü sertleşir.

Bu bakış, benim tatlı veledimin eskiden *değişken* olduğunu çok net bir şekilde hatırlatıyor bana.

Beaumont mırıldanarak, sanki hepimizden kaçmak istercesine sürgülü kapının yanındaki duvara yaslanmak için yürür ve Dominic'in ağır kolları göğsünü sarar.

Hava karanlık ve elektrikli, Jaykob'un dudakları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrılır.

Demek ki farkında değil.

Birden fazla cephede savaş açıyor.

Yürüyüşümü durdurup dönerek onu soğuk bir bakışla inceliyorum. Etrafımdaki her bir adamı inceliyorum.

Dominic gözlerini Jaykob'dan ayırıp haritaya geri döner, ama çenesindeki kasların seğirmesini gözden kaçırmam. "Lucky haklı. Yüksek patlayıcılar veya alan savunma mermileri kullanamayız.

Yüksek patlayıcılar veya alan savunma mermileri kullanamayız. Belki dumanla ilgili bir şey olabilir?"

Yürürken halı loaferlarımın altında fısıldıyor.

Jaykob'un savunmasız başının arkasını izliyorum, boynunun arkasındaki diken diken olmuş tüyleri kötücül bir memnuniyetle fark ediyorum.

Lucien odanın diğer ucundan beni izliyor.

"Saldırmak zorunda mıyız?" Gözleri, sessizce ve nazikçe durmam için yalvarıyor. "Bu son çaremiz olmalı, değil mi? Onlar saldırgan davranmıyorlar. Neden sadece müzakere edemiyoruz?"

Soğuk bir gülümseme dudaklarıma dokunuyor.

Eden başını yana eğiyor, ben kanepenin arkasından geçerken beni dinliyor. Tehlikeyi sezince kulaklarını oynatan bir geyik gibi.

Kötü niyetli bir zevk omurgamı okşadı. Jaykob onu ele geçirmiş olabilir, ama onun dikkatini çekemez. Tamamen değil.

O hepimize uyum sağladı.

Bütün bunlar hakkında ne düşünüyor acaba?

Acaba *kralı* bunu sormaya tenezzül eder mi?

"Kuşatma kuşatmadır. Reaper'ların bizi burada domuzlar gibi hapsetmesine izin vermeyeceğim," diye homurdanır Jaykob. "Dışarı çıkamazsak avlanamayız. Avlanamazsak ölürüz."

"Halkları için endişeleniyorlar." Lucien, kararlı ve ciddi bir bakışla onun gözlerine bakar. "Bizi *kahvaltıya* davet ettiler. Belki bu sefer Gustaf'ı geride bırakabiliriz. Beni dinle. Bence şunu kullanmalıyız..."

"Bizi zorluyorlar." Dominic haritalara kaşlarını çatarak bakar ve Lucien ona sert bir bakış atar. "Ya kanıtlamaları gereken bir şey var ya da söyledikleri kadar çaresizler. Gerçekten güven oluşturmak istiyorlarsa geri çekilmeliler, ama elimizde koz olmadan pazarlık yapmak zor. Durumu tersine çevirmeli, güçlü bir konuma gelmeliyiz." Başını kaldırıp sorgulayan bir bakış atar. "Beau? Ne düşünüyorsun?"

Beaumont'un içinde boş bir ateş yanıyor; gözleri Eden'in bacaklarının arasındaki Jaykob'un eline kilitlenmiş. Sonra yutkunur, başını sallar ve sürgülü kapılardan dışarıya bakar.

Yansımaları, kırık camda çatlak ve deforme olmuş.

Eden'in endişeli bakışları onu rahatsız eder ve Jaykob'un kucağından kalkmak kucağı. için harekete geçer.

Jaykob onu yerine geri çeker. "Bırak somurtsun. Eğer buraya vurursak" Jaykob haritada yeşil bir alanı gösterir—"o zaman geri tepme olmaz."

"Bunu garanti edemezsin," Dominic itiraz eder.

"Her şeyi bilmiyorsun, *Kaptan*."

Lucien elini haritanın üzerine vurur ve sonunda Jaykob ile Dominic arasında patlar. Parmağını düzgün bir işaretin üzerine bastırır. "Kapa çeneni ve dinle. Yan giriş hendeğin dışındadır. Bir çıkış yolumuz var."

Jaykob ve Dominic, nadiren kullandığımız gizli mağara çıkışını gösteren parmağına kaşlarını çatarak bakar... ve Lucien'e dönerler.

"Doksan kişiyi fark edilmeden tahliye edemeyiz." "Onları götürecek yerimiz yok."

"Onlar ölürlər..." "Hiç düşündün mü..."

Eden iç geçirir, tartışmaları sırasında daha da moralini bozar.

Ve işte böylece, genç kızları kaçırıp Jaykob'u küçük düşürme planlarını suya düşer. O tek üzgün iç çekişle, adımlarını durdururum.

Parmak uçlarını koltuğun pürüzlü dikişlerinin üzerinde dururken, adamları incelemeyi bırakırım.

Onun yerine Eden'i inceliyorum.

Eden, ikisi arasında bakarken yüzünde umutsuz, sefil bir çaresizlik belirir. Sanki ağırlığı ona fazla geliyormuş gibi Jaykob'a yaslanır ve kalbim parçalanır.

Eden, beşimizin arasında huzurunu nerede buluyor? Gösterişli egolar ve sorunları yönetmek arasında, sadece... *var olmak için* hiç şansı oluyor mu?

"Son köprüyü yıkalım mı?"

"Siviller geçmek isteyebilir. Gözünüzü üzerinde tutun. Denerlerse havaya uçurun..."

"Tabii, onlara bir açık bırakalım. Neden olmasın?"

Hoşnutsuz bir ses kaçar ağızından ve Eden'in gözleri benimkilere çarpar. Onun mavi gözleri Lucien'inkinden çok daha yumuşaktır. Güvercin

tavuk tüyleri ve ipeksi göletler gibi, parlak gökyüzü gibi değil.

Yakalanıp gözetim altında tutulduğunda, mutsuzluğunu o kadar çabuk gizliyor ki, ona odaklanmamış olsaydım fark edemezdim. Eden gözlüklerini düzelterip zoraki bir gülümseme takınıyor. Beaumont'a, diğerlerinin giderek kötüleşen kaosuna bir bakış atıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bana dönüyor. Ama bana başını sallarken boğazı çok gergin.

Gülümsemesi "*Ben iyiyim*" diyor.

Cevap olarak kaşlarını kaldırıyorum. *Sanmıyorum.*

Bu, bu sabahki sessiz konuşmamızdan çok uzak.

Göğsümde acı tatlı bir ağırlık hissediyorum. Eden'in taşımakta zorlandığı şey *kendi* ağırlığı değil... bizim ağırlığımız. Bitmek bilmeyen tartışmalarımız ve bunların altında yatan tüm sorunlar. Bunlar, o gelmeden çok önce var olan, ama şimdi onun taşımak zorunda kaldığı tüm sorunlar. Jaykob'un savunmacı öfkesi, Dominic'in suçluluk duygusuyla geri çekilmesi, Beaumont'un öfkesi ve Lucky'nin pervasız endişesi...

Benim yokluğum.

Ve sorunlarımız sadece Eden'i etkilemiyor.

Bakışlarım yine pencerenin yanında düşüncelere dalmış, her zamankinden daha küçük görünen Beaumont'a kayıyor. Hepimiz olması gerekenden daha küçüktük ve yönümüzü kaybetmiştik.

Aynı sonuca vardıgı belli olan Eden, sanki zırh giyiyormuş gibi omuzlarını dikleştirir. Bu dönüşümün ona ne kadar pahalıya mal olduğunu görebiliyorum.

"Bristlebrook."

Tartışmalar bir anda kesiliyor ve herkes ona dönüyor.

Eden, Jaykob'un belinden elini çeker ve ayağa kalkar. "Tartışmayı kesin. Kesin şunu. Hepiniz konuşmakla o kadar meşgulsünüz ki birbirinizi dinlemiyorsunuz bile."

Jaykob kaşlarını çatar. "Onlar..."

"Hayır." Eden ona dik dik bakar. "*Dinle.*"

Eden destek almadan savaş alanına adım attığında suçluluk duygusu beni acımasızca takip eder. Destek aramayı bile düşünmez.

Ama yine de, ne kadar sıklıkla desteğe ihtiyaç duymuş ve sadece çözülmesi gereken daha fazla sorun bulmuştu ki?

Beaumont'un gergin sırtına bakıyorum ve içimde bir şey yerleşiyor. *Bu* yüzden doğru yolu seçiyorum.

Eden'in daha fazla soruna ihtiyacı yok. *Yardıma* ihtiyacı var.

O diğerleriyle yüzleşirken, ben sinirimi ve kıskançlık dolu planlarımı bir kenara bırakıp Beaumont'un yanında duruyorum.

Dışarıdaki hareketliliği izlerken omuzlarımız birbirine değiyor. Güneş ışığında siviller, silahlarını Reaper'lara doğrultmuş, dikkatle savunma hattında düzgün sıralar halinde dizilmişler. Ama sıralarda birkaç boşluk var.

Uzakta, Cole'un Kasey'e hendeğin üzerinden bir elma attığını ve Ida'nın heyecanla renkli bir mendil salladığını görüyorum.

Sessiz kalıyorum, ama Beaumont'un konuşması için uzun süre beklememe gerek kalmıyor.

"Beni düzeltmeye mi geldin?"

Beaumont'un sesi sert ve çok tereddütlü. Bu ona hiç yakışmıyor. Onu tanıdığım süre boyunca, Beaumont neredeyse kibirli derecede bir özgüven yayıyordu. Bundan sık sık sapmazdı. Onu sayısız seans boyunca gördüm — savaşta arkadaşlarını, boş zamanlarında sevdiklerini kaybettiğini gördüm. Hatalar yaptığını ve kendini toparladığını gördüm.

Sevdiği tüm insanları kaybettiğini gördüm. Onlar olmadan dünyayla yüzleşmektense ölmeyi tercih ettiğini gördüm ve titreyen ellerinden silahı alan bendim. O zamanlar onu uçurumun kenarından geri çeken bendim.

Ne zaman çekmeyi bıraktığımı merak ediyorum.

Bu farklı bir mücadele. Bu sefer Beaumont'un yas tutacağı ya da savaşacağı kimse yok. Bu, dünya ve içindeki her şeyin sorunu değil.

Bu, onun içindeki bir sorun.

Bir ömür boyu süren kötü alışkanlıklar, çözülüp incelenmesi gerekiyor.

İnatçı, inatçı dostum. Değişmek ona acı verecek.

"Seni düzeltmek için burada değilim, Beaumont. Senin *için* buradayım," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum.

"Her şeyi mahvettiğimi biliyorum." Bana bakmıyor. "Ben sadece... Sanırım o zaman konuştuğumuzda haklıydın. Belki Dom da haklıydı. Ben bazı şeyleri bastırıyorum. Bunu nasıl konuşacağımı bilmiyorum, sonra durum daha da kötüleşiyor ve her şey parçalanıyor. Her şeyi mahveden hep o değildi. Ya da Eden. Ben de yaptım. Ve sanırım..." Boğazı düğümlenir. "Sanırım ben biraz pisliğin tekiyim."

Camdaki çatlaklardan bunaltıcı sıcaklık sızıyor ve bir böcek, kötü bantlanmış bir delikten içeri giriyor.

"Ah, peki. Kabul etmek ilk adımdır."

Dudaklarım kıvrılır ve Beaumont burun kıvrır, sonra nefesini tutarak çılgınca güler. Bana bakar ve sonra tekrar güler, ben de omzuna hafifçe vururum.

Yumuşak bir şaplak sesiyle arkama bakıyorum ve Eden'in Lucien'in elini kışından uzaklaştırdığını görüyorum, sonra dönüp Jaykob'un koluna hafifçe vuruyor.

"Belki çıkış için başka bir kullanım alanı bulabilirsin," der yatıştırıcı bir sesle ve Jaykob'un dikkati ona odaklanır. Bakışları içe doğru döner, bunu düşünür. Onu dinler, bizimle nadiren yaptığı bir şekilde.

Jaykob başını eğdi ve Dominic ile Lucien'e bakarak, "Yiyeceklerini nerede saklıyorlardı?" diye sordu.

Hava değişir. Şiddetli bir havadan elektrikli bir havaya. Neredeyse fark edilmez, ama çakıl taşlarının altında, sesi neredeyse... heyecanlıdır.

Yanımda Beaumont başını sallar.

"Bana yardım eder misin?" diye sorar, daha düşünceli bir şekilde. "Bunu çözmem lazım. Onlarla konuşabilmem lazım. Bu durum şu anda hepimizi incitiyor."

Geçmişte bunu kaç kez ele almaya çalıştığımı belirtme dürtüsüne direnirken dilimi dişlerime bastırıyorum.

Şimdi durum farklı. Şimdi, o değişmek *istiyor*.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum ve diğerlerine dönüyoruz. Beaumont'a soğuk bir bakış atıyorum. "Bu, kız arkadaşımıza zarar verdiği için bağırsaklarını deşmeme gerek kalmayacak."

Bu kelime dilimden kayıp gider. Doğru kelime değil. *Kız arkadaş*, benim takıntımı yansıtmıyor, aramızdaki mesafe ve özlemin acısını içermiyor. Onun

ya da saçlarının düşüşünü izleyerek uykuya dalışımı ifade etmiyor.

Ama Beaumont'un dikkatini çekiyor gibi görünüyor.

Şaşkınlıkla, bakışları benimkilere yöneliyor,
araştırıyor.

Sonunda, yüzünde bir gülümseme yayılır ve başını eğirir. "Bizim."

Bizim.

Benim dudaklarım da bir gülümsemeyle
karşılık verir. Belki de bu daha uygun
bir kelimedir.

Masaya eğilen Dominic, haritada başka bir noktayı gösterir. Işık, o
noktayı bir hale gibi aydınlatır. "Orada. Jayk, bu..."

"Görüyorum."

Lucien güler. "Vay canına. Eden, görüyor musun?"

O da onların yanına düşer, ta ki oniks ve altın, maun ve pürüzlü
kabuklu ağaçların başları harita üzerinde bir araya gelene kadar, ve hızlı
sorular tartışmalar yerine hızlı cevaplarla karşılanana kadar.

Garip bir umut duygusu göğsümü sarmalar. "Görüyorum,
ben..."

Eden omzunun üzerinden Beaumont'a bir kez daha bakar, yüzündeki
yorgun çizgiler ve maun rengi saçları dağınıktır. Bakışları onunla benim
arasında gidip gelir ve ben onun bu bakışlarda ne gördüğünü merak
ederim. Böyle birlikte durmamızı. Aniden, şaşkınlık, umut ve minnettarlık
yüzünde o kadar hızlı bir şekilde belirir ki, her bir ifadeyi takip etmek
zorlaşır.

Sonra bana gülümser.

Bu, gökleri parçalayabilecek bir gülümseme. Binlerce gemiyi denize
indirebilecek ya da insanları kayalık kayalıklara çarpmaya itebilecek bir
gülümseme. Bu sabahki gülümseme, merak ve hayranlık dolu ve... *mutlu*.

Her şey netleşiyor, keskin ve göz kamaştırıcı bir şekilde basit.

Onun ihtiyacı olan şey bu. Sonuçta bir ailenin yaptığı şey budur.

Birbirleri için oradadırlar.

"Bir planın var mı?" diye sorar Beaumont, sesinde yeni bir hafiflik
vardır.

Lucien, Eden'in yanağına sertçe öpücük kondurur ve poposuna şaplak atar. "Sen harikasın. Bizi azarladığın zamanlara bayılıyorum."

"Azarlamaya *gerek* kalmasa daha kolay olurdu."

Ama o gülerek kızarır ve Dominic, sanki kalbi göğsünden sökülmüş gibi ona bakar. Gözleri acır.

Jaykob masadan haritayı alır ve elektriksel bir sevinç onu sarar. "Evet, bir planımız var." Yüzünde şeytani bir gülümseme belirir. "Bir baskın yapacağız."

Bölüm 26

Jaykob

HAYATTA KALMA İPUCU #81

Önceden sinirlenmek, sırasında şaşkırmaktan iyidir.

Siktir, umarım planımız işe yarar.

Hareket ederken etrafımda hafif nefes alan hayaletler var. Gece çöktü, biz de hazırlandık ve baskına çıkıyoruz. Ormanın nemli, topraksı kokuları tünele sızıyor — yapraklar, kuş pislikleri ve Reaper'ların yaktığı ateşlerin kokusu. Bristlebrook'tan gizli çıkış kayadan oyulmuş ve biz ilerlerken etrafımızı bir mezar gibi sarıyor. Konumumuzu ele vermek istemiyoruz, bu yüzden lambalar kapalı ve el fenerlerimiz saklanmış durumda.

Karanlıkta canavarlar biziz.

Işıkların önemi yok. Her birimiz bu tünelden yüzlerce kez geçtik. Bu ormanı biliyoruz. Bristlebrook yıllardır hem hapishane hem de evimiz oldu. O yıllar güneşli ve güllük gülistanlık geçmemiş olabilir, ama bu konuda bunun hiçbir önemi yok.

Onu sahiplendim. O benim.

Bu ahır pislikleri, karşılık görmeden onun kapısına pisleyemezler.

"Yavaş," diye mırıldanıyorum ve yankı etrafımızda fısıldıyor.

Eden, adımlarını yavaşlatırken arkamda periler gibi hafif adımlarla yürüyor, adımlarını kaçırmıyor. Zaten hiçbir şey göremiyor, bu yüzden karanlık onun için pek önemli değil sanırım.

Tabii ki, kıcı geride kalıyor, ama beni uğurlamak istemesi çok tatlıydı, bu yüzden kolay kısımda ona eşlik etmesine izin vereceğim. Kimse

benim cömert olmadığımı söyleyemez.

Tünelin sonunda loş bir ışık görünmeye başlıyor ve Eden'a geride kalmasını işaret ediyorum, ben ise ilerliyorum. Tüfeğimi çevirirken gerginlik beni sarıyor ve çevremizdeki ormanı hızla kontrol ediyorum.

Ağaçlar karanlık ve sık, çalılıklar bozulmamış. Burada kimse yok, ama yine de iki kez daha kontrol ediyorum.

Tünel girişi karanlık ve hareketsiz.

Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Bu, kışkırtıcı av tüfeğinden ayırt edemeyen bir grup sığır öpen pisliklere yapılan standart bir baskın. Bunu uykumuzda bile yapabiliriz.

Yanımdaki ağaçtan bir kuş, kanatlarını çırparak uçup gidiyor.

Kalbim dengesizce çarpıyor ve tünele geri dönerken kaşlarımı çatıyorum.

Bu aptal King'in suçu. Bu benim ilk operasyonum ve ben... Lanet olsun. Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Ve eğer bu pislikler birbirlerine kenetlenmezlerse, beni dinlemezlerse, eğer ben bu işi batırırsam, o zaman her şey çok hızlı bir şekilde boka sarabilir.

Siktir.

Neden beni dinlesinler ki? Beni aptal sanıyorlar.

Her şeyi mahvediyorsun.

Bu sabahki yüzlerini görüyorum. Acı ve öfkeli, her zamanki sefil hor görmelerini damlatıyorlar. Eden yüzünden sinirlendiklerini düşünsem, bu kadar kafayı takmazdım, ama bu bok yıllardır devam ediyor.

İçeri geri adım attığımda midem ekşiyor. Bunu iptal etmeliyim. Kimsenin ölmesini istemiyorum ve onlar bana güvenmiyorlar. Kahretsin, benden hoşlanmıyorlar bile. Bu işin sonu kötü olacak.

"Tamam mı?" diye soruyor Dom ve ben ona vazgeçmesini söylemek üzereyim. Geri dönüp evine gitmesini söylemek üzereyim.

Ama sonra Eden'ı görüyorum.

Karanlıkta solgun görünüyor ve gözlükleri tünelden sızan tek yıldız ışığını emiyor. Onu dışarı çıkarsak, her şey açığa çıkar. O gözlükler, güzel kafatasına doğrudan

lanet olası spot ışığı tutuyor. Kafasına kurşun sıkılmasını bekliyor gibi.

Tanrım, o bir tehlike. Ve biz de birbirimize çok yakışıyoruz.

O kendini öldürecek, ben de geri kalanlarını halledeceğim.

Ama bana beceriksizmişim gibi ya da erkek oyuncağını nehre gönderecekmişim gibi bakmıyor. Bana *gülümsüyor* ve gözleri lanet olası öldürme gözlüklerinden daha parlak. Sanki heyecanlıymış gibi. Sanki bu onun için *eğlenceliymiş gibi*.

Bana güveniyor.

Siktir.

"Evet, temiz," diye mırıldanıyorum arkasında toplanan diğerlerine.

Aptal pislik. Kızı görmezden gel. Bu yüzden ilk başta bunu yapabileceğini düşündün.

"Herkes ne yapması gerektiğini anladı mı?" diye soruyorum, her ne kadar bunu defalarca konuşmuş olsak da ve bu beni gergin bir pislik gibi gösterse de.

"Sessiz olun ve babamı dinleyin." Lucky kaşlarını oynatır ve Jasper ona soğuk bir bakış atar. "Anladık, baba."

Beau burun kıvrır. "Evet, biz hazırız Jayk."

Dom başını sallar, hala beni tüylerimi diken diken eden bir şekilde izliyor. *Anlayışlı* ve *destekleyici*. Ona kaşlarımı çatıyorum, o da gözlerini deviriyor. Bu saçmalığın nereden çıktığını bilmiyorum ama nefret ediyorum.

Bana yumruk atarken daha çok hoşuma gidiyordu.

Eden'in eli benim elime kayıyor, hafifçe sıkıyor ve ben ona bakıyorum.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sertçe soruyorum, diğerlerinin bana baktığını fark ederek.

Bu, öncekinden farklı. Şimdi laf sokmanın sırası değil ve ben de bir şey söylemek için çok gerginim. Bu gerçek. Onun iyi olmasına ihtiyacım var.

Siktir. Hepsi.

O başını sallar. "Dikkatlerini dağıtacağım. Hallederim."

"Menzilden uzak dur." Gözlükleri yine bana göz kırptı ve ben de ona sert bir bakış atarak mesajımı net bir şekilde ilettim. "Eğer ateş etmeye başlarsa, bırak Sloane halletsin. Sen saklan."

Parmak uçlarında yükselerek dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur. Bu öpücük çakıl taşları kadar hızlıdır ve sonra geri çekilir.

Gülümsemesi, insanı eritecek kadar tatlıydı. "Evet, Jayk. Aşırı bir şey yapmayacağıma söz veriyorum, mesela düşman kampına girip beş karşı bir gibi bir oranda savaşmak gibi."

Lucky gülüyor, ben ise onun gülümsemesi büyüdükçe kaşlarımı çatıyorum ve çıkışa dönüyorum.

"Tamam. İyi. Neyse. O zaman herkes hareket etsin. Vurulmayın."

Onların arkamda olmadığını fark ettiğimde, ben çoktan gecenin karanlığına doğru geri çekiliyordum.

Geriye dönüp baktığımda Lucky'nin Eden'ı *yalayıp yutduğunu* gördüm. Kayaya yaslanmış, elleri kışında, dili boğazında, *onu yalayıp yutuyordu*.

"Sinsi küçük *pislik!*" diye bağıriyorum, son anda sesimi alçaltmayı hatırlıyorum. O, onun *yüzünü yalamasına* izin verirken kalbim göğsümde güm güm atıyor ve bir an için onu kendim vurup vurmamayı tartışıyorum.

Bunun yerine, tüfeğimi omzuma asıp, o esnek piç sonunda nefes almak için ortaya çıktığında tünele geri koşuyorum. Onun yanağına hafifçe vurarak, onu nefes nefese bir çizgi film aptalı gibi kıkırdatabilecek bir şey söylüyor ve yoluma çıkarak beni durduruyor.

Lucky'nin gözleri masumca büyüdü. "Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Ona kızgın bir bakış attım, ama o sadece sırtıttı, çukuru bana meydan okurcasına parladı ve geldiğim yöne doğru başını salladı. "Hadi ama. Ne bekliyorsun? Devam et."

Arkasında, Beau bize sırtarak bakar, sonra eğilip kendi öpücüğünü alır.

Gözlerimin arkasında cinayet planları yapıyorum. Hepsinin öldürülmesinden mi endişeleniyordum? Siktir et.

Yeni bir hedef belirleme zamanı.

Beau'dan sonra Jasper, Eden'ın şakağına yumuşak bir öpücük kondurur ve onun başını eğme şekli kanımı kaynatır. Dom onun önünde durduğunda ona öfkeyle bakarım.

Birbirlerine bakıyorlar, gerçekten *bakıyorlar* ve kanımın kaynaması bir kükreneye dönüşüyor.

O da bana baktığı gibi ona bakıyor.

"Jayk, bizi burada gerçekten beklettiğini biliyorsun," diyor Lucky, tufeğini incelerken. "Lider olarak, zaman yönetimine *biraz* daha özen göstermen gerektiğini düşünürdüm."

Dom gözlerini onun yüzünden ayırır ve bize bakar. Yüzünü buruşturur, sonra ona son bir kez bakar ve ardından bize doğru yürür.

Rahatlarım.

Öpücük yok.

Dom yaklaşırken gözlerime bakar, çenesi yumruğumu kıracak kadar serttir. "Ne var, Jayk?"

Omuzlarımı silkiyorum, Eden'a bakıyorum... ve nedense, onun üzgün ifadesi, Dom'un onu öpmesi kadar bana onu yumruklamak istememe neden oluyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanırım ve o beni itip kayadan fırlayarak çıkar.

Onu takip ediyoruz ve kuşlar sessizleşiyor. Sessizlik ormanı bir battaniye gibi kaplıyor ve Eden, bizi izlerken tünelin ağzından gözlükleriyle bize göz kırpmıyor.

Beau, Dom'a sanki açık bir diyalog, samimi bir sohbet başlatmak istermiş gibi bakar ve Lucky, eski okul öğretmenimin *benim potansiyelimi yeterince kullanmadığımı* düşündüğünde yaptığı gibi başını sallar ve tsk tsk diye ses çıkarır, ama ben herkese dağılmalarını işaret ettiğimde... onlar da öyle yapar.

Gerçekten beni dinliyorlar. Yaklaşık

üç saniye boyunca.

Dom, kalın çalılıkların yanında yanımda durana kadar sadece yarım düzine adım atabiliyoruz.

Ona bakıyorum, sonra etrafımıza bakıyorum, onun gördüğü şeyi bulmaya çalışıyorum, ama o sadece iç çekiyor ve elini yüzüne götürüyor.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor Beau ve Lucky diğer tarafında durup Jasper'a işaret ediyor.

Aniden Dom'un omuzları düzelir ve gözleri loş ışıktaki parlar.

"Siktir et."

Sonra dönüp tünele doğru koşmaya başlar. Ben de silahımı hazırlayıp ona doğru dönerim, ama...

Kaptan saldırıya geçmez.

Dom, Eden'ı gölgelerin içinden çıkarır ve buradan bile onun nefes nefese kalışını duyabiliyorum. Ona yine o sinir bozucu bakışıyla bakar, sonra elini onun boynunun arkasına koyar...

...onu öpüyor.

Lucky i ç inden "Oops" diye bağırır ve Beau, düşük, *zafer* dolu bir kahkaha atar ve ben öfkelenirim.

Bir adım öne atarım, ama Jasper aniden yoluma çıkar.

"Ah, benim hatam," diye mırıldanır.

Onu kenara itiyorum ama Lucky tam yolumun ortasında rahatça esniyor.

Ellerini açar. "Dostum, üzgünüm. Ben solakım, biliyorsun.

Bu gerçek bir sorun."

Ona öfkeyle bakıyorum. "Seni vuracağım lan."

"Ve konumumuzu ele mi vereceksin?" diye fısıldar. "Oof. Tamam. Patron sensin."

Omzunun üzerinden bakıyorum ve göğsüm çok sıkışmış, nefes alamayacak kadar daralmış ve kilitlenmiş gibi hissediyorum. Hâlâ öpüşüyorlar. Kızın bunu istemediği izlenimi bile yok.

Ona yaslanmış, kolları boynuna dolanmış, ayakları sallanırken onu öpüp duruyor. O da onu tutuyor, tıpkı benim yaptığım gibi. Sanki içinde boğulmak istercesine *onu* öpüyor.

Lucky alçak sesle ısılık çalıyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum.

"Dominic, bunun için daha sonra zaman olacak," Jasper eğlenerek fısıldıyor. Sesini duyulacak kadar yüksek çıkarıyor ve kapak bir eliyle ona orta parmak gösteriyor.

Ama onu öpmeyi bırakmıyor.

Kız onun dudaklarına gülümsüyor ve bu görüntü kemiklerime kazınıyor.

Lanet olası beynime.

Her biri ağzını ona dayamış. O da her birinin ağzını kendine dayamasını istiyor. Bana söyledi. Sürekli bunu söylüyor ama ben duymak istemiyorum. Görmek, duymak ya da bilmek istemiyorum. Onu kendime istiyorum.

Bunun için savaşıyorum. Onun için. Savaşıyorum. Dom'u şu anda mahvedebilirim, ama... bu onu incitecek.

Lanet olsun.

Geri çekiliyorum, onlara bırakıyorum. Şu anda bunun bir anlamı yok. Onu ikna etmek için daha fazlasını yapmam lazım. Sadece bir gece oldu. Önümde haftalarca zaman var. Bunun bir savaş olduğunu ve kendi tarafında savaştığını söyledi, ben de... Ben de aynı şeyi yapmaya devam edeceğim.

Onu o kadar mahvedip, o kadar sikten sarhoş bırakacağım ki, mide bulantısı çekmeden onları düşünemeyecek.

Onlara ihtiyacı olmayacak. İkimizin de yok. Sadece...

Tüfeğime bakıyorum, sivilleri ve depolarımızı düşünüyorum. Kapımızın önünde bekleyen Reaperlar ve kanatlarda bekleyen Sinners. Göğsüm biraz daha sıkışıyor ve başka bir şey beni etkiliyor.

Yıllardır kaçtığım, sefil ve soğuk bir şey.

Lanet olası... *yalnızlık*.

Kaşlarımı çatıyorum. Lanet *olsun*. Burada ne yapmam gerekiyor ki? Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum.

Dom sonunda Eden'ı ayağa kaldırırken Beau yanıma gelir. Psikologun bugün ona söylediği her neyse, onu rahatlatmış olmalı, çünkü artık daha rahat hareket ediyor. Artık sırf zevkine kafamı koparmaya çalışacakmış gibi görünmüyor.

"Hâlâ bunu yapacak mıyız?" diye soruyor ve ben hafifçe alaycı bir şekilde gülüyorum.

Bu şüphelerin nereden geldiğini bilmiyorum. Ahırımda çalışırken, kendime saklanırken, hiç bu kadar şüphe duymamıştım. Şimdi ise onlardan kurtulamıyorum.

Eden elini ağzına, sonra göğsüne bastırıyor ve geriye doğru sendeliyor. Tünele dönüyor, ama kayaya çarpıyor ve ben ona kızgın bir bakış atıyorum.

"Biliyorsun, bunu birlikte yapabiliriz. Eğer istersen."

Beau'nun dikkatli konuşması beni gerginleştirir ve ona sertçe bakmak için dönerim. Omuzlarını silker, çantasındaki bir kayışı düzeltir ve ay ışığı yüzünde lekeler oluşturur.

Bana tekrar baktığında, kuru bir tost kadar tatsızdır. "Baskın, demek istedim."

Kalbim, karanlık çöktükten sonra ormanın ortasında bir sohbetin ortasında değil de, savaşın ortasında gibi hızla atıyor.

"Beni hiçbir yere takip etmeyeceksin" sözüne ne oldu? diye alaycı bir şekilde soruyorum, kendimi tutamıyorum.

Onun sözleri derimin altına işledi ve onları kafamdan atamıyorum

Beau çenesini ovuşturuyor, Dom'un bize doğru büyük adımlarla yürüdüğünü izliyor.

Kendinden memnun bir şekilde kıvrılan ağzını saklayamıyor ve ben de bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Onun üzerinde benim tadımı mı aldın?" diye soruyor Lucky. "Bu durumda biz ne oluyoruz?"

"Sana sonra bir şiir yazarım. Sen pozisyonunu al," diye cevaplar Dom hiç duraksamadan, hareketsiz ormanı tarayarak.

"Misyoner pozisyonu gibi mi, yoksa...?"

Jasper, Lucky'nin ensesini kavrar ve kulağına onu titretiren bir şey fısıldar, sonra tek kelime etmeden uzaklaşır.

Hepsi bana bakar ve ben, sahtekar gibi hissederek, ilerlemeleri için işaret ederim.

Beau haklıydı. Ben bunu hak etmiyorum.

Ama o çalıların arasından ilerliyor, benimle aynı hızda. Adımlarımı takip ediyor. Ve sanki lanet olası zihnimi okuyormuş gibi iç geçiriyor.

"Üzgünüm, Jayk. Bunu söylememeliydim."

Dişlerimi sıkarak, onlara genişçe açılmalarını işaret ediyorum. Emrimi yerine getirmeleri sadece bir an sürüyor. Hepimiz nereye gittiğimizi biliyoruz. Bir hedefimiz var, sadece doğru anı beklememiz gerekiyor.

Bu yüzeysel Hallmark saçmalıklarına ihtiyacım yok. Beau ne zaman duracağını bilmiyor ama.

"Yanlışı anlama, hala kafanın kıcına sıkışmış olduğunu düşünüyorum ve Eden hakkında bir tür gerçeklik kontrolüne ihtiyacın var ve tüm iç çamaşırlarımı nereye koyduğunu konuşacağız, ama... bu iyi bir plan. İyi iş çıkardın. Bu geceyi kastediyorum. Siviller de öyle."

Bu küçümseyici tavır karşısında dilimi dişlerime bastırıyorum, ama çenemi kapalı tutuyorum. En azından dürüst davranıyor ve bu, duygusal saçmalıklardan daha iyidir.

Ve doktorun küçümseyici tavrını bırakmayı bilmediğini düşünüyorum.

Reapers kampının kenarı ağaçların arasından görünüyor ve ben geri çekilir çekilmez diğerleri de aynısını yapıyor. Kamuflaj kıyafetleri ve ekipmanlarıyla, onları alçak çalılırlar arasında zar zor görebiliyorum. Jasper sakın ve kendinden emin, Dom bana başını sallıyor ve Lucky bile şakaları bırakmış. Gergin ve odaklanmış, diğer ikisini koruyor.

Adrenalin, sıcak ve baş döndürücü bir şekilde devreye giriyor ve sinirlerim yatışmaya başlıyor.

Küstahça olsun ya da olmasın, doktor haklı — bu gerçekten iyi bir plan.

Beau'nun sesi daha da alçalır ve ben hala bu konuyu nasıl konuşabildiğimizi merak ederim. "Her neyse, bunu bir deneyeceğim. Ego'mu bir kenara bırakacağım. Bence... bilirsin, birbirimizi parçalamaya çalışmayı bırakırsak bunu gerçekten başarabiliriz. Bunu başarabiliriz."

Duruyorum. Ona bakarken yapraklar boynuma batıyor.

"Hâlâ baskın hakkında mı konuşuyoruz?" diyorum sertçe ve karanlıkta dişleri bana parlıyor.

Beau tüfeğini alır, gülerek ayak parmaklarının ucuna basar.

"Ah, Jayk. Hadi ama. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, *her zaman* kızla ilgili."

Bölüm 27

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #348

Penis buketlerinde siğil olup olmadığını kontrol edin.

Heyecan, her santimetrekaremdede köpürerek ve karbonatlı bir şekilde parıldıyor ve tünelden geri koşarken kıkırdarak gülüyorum. Dudaklarım, Dom'un sakallarından dolayı karıncalanıyor. Onun tadı hala dudaklarımda kalmış, baharatlı, aç ve...

Yine

gülüyorum.

Beni öptü.

O beni gerçekten, *gerçekten* öptü.

Şafaktan karanlığa kadar, bugün tam bir rollercoaster gibiydi. Sanki haftalarca, hatta aylarca, beşimiz de yavaş yavaş bir uçuşuma yaklaşıyorduk ve şimdi *düşmeye* başladık. Sert, acı verici ve hızlı, hepimiz birbirimize çarpıyoruz, ama hareket ediyoruz.

Eve giriyorum, parmaklarım hala gülümseyen dudaklarıma bastırılmış halde.

İlerliyoruz.

Tünelin açıldığı spor salonuna giriyorum. Burası sivillerin çoğunun uyku düzenlemelerini kurdukları yer. Bir düzine kadar kişi beni karşılamak için orada ve kapı açılır açılmaz ayağa fırlıyorlar.

"Her şey yolunda mıydı?" diye soruyor Ava ve dudak piercingini endişeyle oynuyor.

Lucky'nin penisinin bana bastırışını düşünerek şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Jayk'in gerginliği, Jasper'ın tatlı vedası ve Beau'nun göz kırpması... Haftalardır hiç olmadığı kadar neşeli görünüyordu.

Dom'un uzun, akıl almaz, neredeyse orgazm yaşatacak öpücüğü.

"Onlar... Oh, Ava. Onlar inanılmaz. Hiç bilemezsin, ben..."

Sloane burnunu çekerek başını salladı ve tabancasını kılıfına koydu.

"Eden." Ava alnını ovuşturur. "Senin seks hayatın hakkında zaten . Ben baskını soruyordum." Oh.

Gruba bakıyorum. Silahları, yayları ve Jennifer'ın yastıklı, yükseltilmiş ayağının yanındaki sepetteki tüy ok uçları.

Tabii ki baskından bahsediyor.

Kızarmamı engellemeye çalışarak boğazımı temizledim. "Oh, evet. Şey. O da iyiydi."

İyiydi.

Eğer başarabilirlerse, bu iyi bir fikir. Yiyeceğe ihtiyacımız var ve Alastair'e ihanet olarak görülebilecek hiçbir şey yapmadan bunu sağlayabilirsek, o zaman yapmalıyız.

Tabii ki, Reaperlar yaptığımızı keşfettiklerinde bize saldıracakları ihtimali her zaman var, ama savunmamız olabildiğince güçlü ve onlar eğitilmiş savaşçılar değiller.

Risk almaya değer.

Ayrıca, Reapers gerçekten bizimle ittifak kurmak istiyorlarsa, o zaman... gücümüzü korumamızı *istiyorlar*... değil mi?

Jayk'in endişelendiğini görebiliyordum - bunu asla itiraf etmezdi ama beş kişi saatlerce planı gözden geçirdiler. Birlikte kilitli kaldık ve gerçekten bir takım olarak çalıştıktan sonra, bu plan koşullar göz önüne alındığında olabildiğince sağlam hale geldi.

Ben de oradaydım, ama baskınlar kesinlikle benim uzmanlık alanım *değil*. Bunun yerine, günün çoğunu kitapları inceleyerek geçirdim.

Jasper'ın kütüphanesi — hatta, eski savaş tarifleriyle dolu, çok işime yarayacağını bildiğim harika bir kitap bulunan, tuhaf bir şekilde yerleştirilmiş tarih bölümü bile buldum.

Ancak manevralarının ayrıntılarını onlara bıraktım, ama benden yardım etmemi istedikleri bir şey vardı.

Kadınlara bakıyorum. Hiçbiri birbirine benzemiyor, ama hepsi güçlü. Hepsi çok, çok güzel.

Sanırım küçük görevimi nasıl yerine getireceğimi biliyorum.

Ava'ya sıcak bir gülümsemeyle bakıyorum — belki de çok sıcak, çünkü onun dostça ifadesi kayboluyor.

"Ne?" diye şüpheyle sorar. "Hayır, Eden. Penis buketin için tebrikler, gerçekten, ama sana siğil falan bulaştırmışlarsa, revir'e gitmen gerek. O kadar yakın değiliz."

Gülümsemem kaybolur. "Siğilleri yok!" diye homurdanırım ve onun varsayımsal cinsel yolla bulaşan hastalığımda bana yardım etmemesine biraz kırılmamın yanlış olup olmadığını merak ederim. "Bak, senden küçük bir ricam var, baskında yardım etmeni istiyorum."

Sloane omzunu silkiyor, kırık bir ok başlığına yüzünü buruşturuyor. "Tabii. Kıyafetlerimizi çıkarmamızı gerektirmediği sürece."

Derin bir nefes alıp kararlılığımı pekiştiriyorum. "Aslında..."

On iki kafa bana doğru döner ve Sloane'ın gözleri büyür.

Tam da gömleğim yere düşerken.

Bölüm 28

Beau

HAYATTA KALMA İPUCU #29

*İyi arkadaşlar birbirlerinin arkasını kollamalıdır.
En iyi arkadaşlar birbirlerinin canını sıkar.*

UZAKTA, Cole gömleğini çıkarıp yere atıyor ve bir çiftlikte çalışan birinden çok, GQ dergisine çıkacak bir şehirli genç gibi görünüyor. Jayk'in yanındaki çalılıklarda çömelmiş, hedefimizin hemen önünde duran adama kaşlarını çatarak bakıyorum. Onun öyle görünmesi doğru değil. Oradakiler çalışkan kaslar değil, güzel kaslar.

Bunu iyi bilirim, çünkü benim de aynısı var.

Bu yüzden Eden'in onları sevdiğini de biliyorum. Onları çok seviyor.

Bristlebrook'un çimlerini taradım ama onu hiçbir yerde göremedim. Aslında sivillerin yarısını da göremiyorum. Savunma hatları insanlarla dolu ve nöbetçiler de var. Ama Sloane'ı, Ava'yı, Ethel'i veya Ida'yı göremiyorum — genellikle grubun önünde yer alan şüphelilerin hiçbirini göremiyorum.

Dikkatimizi dağıtan şeyi de göremiyorum. Reaper'lar her yerde.

Şimdi, bunun nedeni, topraklarının doğal çekiminden uzak olmaları mıdır bilmiyorum — sabahın erken saatlerinde tarlalara sürüklemelerinden ve erken saatlerde yorgunluktan bitkin düşmelerinden — ama yakın zamanda güzellik uykusuna yatmaya hazırlandıkları görünmüyor.

Kampın üzerinde uğultu yapıyorlar, sohbet ediyorlar ve gülüyorlar, ara sıra görev yerlerinde silahlı duran kadınlara dostça şakalar yapıyorlar. Birkaç sivil daha yakına yaklaşmaya cesaret etti. Mila

hendek içine düşmek üzere, ona yeterince hızlı ekmek atamayan iki genç Reaper ile sohbet ediyor.

Önümüzdeki ormanda, Lucky'nin sarı saçları, Jasper'ın sırtı ve Dom'un omuzları pozisyonlarını alırken gözüme çarpıyor. Jayk ve ben onları korurken, onlar da malzemeleri kapıp kaçacaklar.

Hedef malzemeler, Reaper'ların kampının hemen kenarında, Sawyer ve Cole'un çadırlarının yanında bulunuyor.

Lezzetli, lezzetli hedefimiz.

Bu mesafeden, ağaçların arasından zorlukla da olsa, her şeyi görebiliyorum. Dayanıklı ekmek ve tatlı elma dolu çuvallar dökülmüş. Kurutulmuş et ve kavanozda konserve. Un, bal ve sert, paketlenmiş peynir. Ziyafetlik yiyecek. *Hayatlık* yiyecek.

Midem gurulduyor, onu almam için beni tırmalıyor. Hepsini almam için. Bu, Reapers'ın yanlarında getirdikleri üç stoktan biri ve tek gerçek sorumuz şu: ne kadarını taşıyabiliriz?

Jayk beni yakamdan geri çeker ve ben geriye düşerken boğulurum. "Sakin ol, doktor," diye mırıldanır.

Bir Reaper, fidget spinner'ına odaklanmış bir şekilde yanımdan geçer ve ben boğazıma dokunarak Jayk'e bakarım. Her zamankinden daha sert, sakallı ve kamuflaj boyalıdır.

Vay canına. O da önemsiyor.

Bu da sabah ona attığım yumruklar için kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oluyor. Onlar belden aşağı vuruşlardı.

Eh, bazıları... bazıları tamamen haklıydı... ama ben yine de ona karşı en kötü türden bir pisliktim. Ona bunu telafi edeceğim, ve sadece Eden için değil. Kendim için de yapacağım.

Bunu kabul etmek ilk adım.

Jayk bana bir bakış attı, sonra gözlerini devirdi. "Daha yakınlaşmamız lazım."

O hareket etmeye başlarken ben de başımı sallarım. "Tabii ki. Arkadayım, Kral."

Jayk durup arkasına bakar, ben de dururum. "Ne? Bir şey mi düşürdün?"

Yavaşça başını sallar ve bana *tuhaf* bir şekilde bakar.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu Eden ile mi ilgili? Gerçekten, konuşmaktan memnuniyet duyarım ama şu an *pek* uygun bir zaman değil."

Kaşlarını çatıp başını sallar, sonra tek kelime etmeden arkamdaki ağaçların arasına girer ve ben iç geçiririm.

Bu adam gerçekten çok değişken olabilir.

Yine de, hızla peşinden giderim. Güzel bir gece. Açık ve aydınlık, nemli hava nihayet serinlemiş ve keyifli hale gelmiştir. Hareket ederken küçük dallar yüzüme çarpar, çizmelerimin altında dallar kırılır ve aksiyon beni yakaladığında nabzım hızlanmaya başlar.

Bu tür operasyonlar hassastır. Gergin. Zamanlamaya çok bağlıdır, her an ölümcül bir hataya dönüşme riski vardır. Onlarca aktif savaşçı uyanık ve hazır durumda, biz ise sayıca azız, bu yüzden çok dikkatli olmalıyız.

Bir takım olmalıyız.

Jayk, ağaçların ve kayaların arkasında, ormanın sessizliğini bozup dikkat çekecek dalların altında sürünerek bir siperden diğerine geçiyor. Boyuna göre ayakları hafif, bu da avcılık becerilerinden ve Ranger eğitiminden kaynaklanıyor.

Bizim konumlanmamız gereken yer olan ağır bir kayanın arkasına geçiyor. Bu kaya bize siper olacak ve yiyeceğe açık bir görüş açısı sağlayacak, böylece diğerleri yaklaşırken onları koruyabileceğiz.

Onu gördüğümde, onun yarım düzine adım gerisindeydim.

Bir Reaper kendini silkeliyor, bir çalıdan çıkarken fermuarını çekiyor, yanında bir ağaca yaslanmış bir av tüfeği var. Biraz uzakta ama...

Eğer dönerse, Jayk'i görecektir.

Kan beynime hücum etti ve hemen harekete geçtim. İleri atıldım ve bir saniye sonra Jayk'in sırtına çarptım, ikimizi bir söğüt ağacının arkasına attım. Bacaklarımız birbirine dolandı ve sert bir şekilde yere düştük. Yuvarlanırken kuru yapraklar etrafa saçıldı. Dizim yukarı doğru savruldu, bir dayanak noktası bulmaya çalışırken onun hayalarına çarptı.

"Orada kimse var mı?" diye titrek bir ses duyulur, biz de yoğun, dikenli bir çalının altına düşeriz.

Jayk bana inerken elimi onun ağzına kapatıyorum.

Gözleri şişer ve ben yüzümü buruşturarak özür dilerim. Empatiyle kendi hayalarım da ağrır.

"Scott?" diye birisi çalılardan diğer tarafından seslenir.

"Oh, Jerry. Beni çok korkuttun." Reaper rahatlamış bir şekilde güler. "İşiyordum."

Jayk seğirir, elim altındaki boğuk ses neredeyse bir inilti gibidir.

Evet. Bu, ah, bu *çok sert* oldu.

Bu da... Eden'in hiç çocuk isteyip istemediğini kısa bir süreliğine merak etmeme neden oluyor.

"İşemek mi?" Jerry alaycı bir şekilde sorar ve ayak sesleri birleşir.

"Daha çok bir porsuğu boşaltıyormuşsun gibi geldi."

"Ben mi? Bütün gün kışını pişiren sensin! Sana o mor meyveleri yeme demiştim. Böyle yaparsan hiçbir kadını etkileyemezsin."

"Onlar bir şey, değil mi? Zorlu. Onları güvende tutacağız, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırırım.

"Sawyer yapabileceğimizi söyledi. Sinners onlara el koyamayacak, biz..."

Neredeyse... tatlı.

Yavaşça, sesleri kayboluyor. Ormandaki her hareketi izleyerek, Jayk'in ağzından elimi çekiyorum. Çömelerek ayağa kalkıyorum ve daha uzağı görebilmek için onun üzerine eğiliyorum.

"Tamam. Tamam, sanırım tehlike geçti."

"Öyle mi?"

"Evet."

"İyi."

Jayk'in dizi bacaklarımın arasına sertçe çarpar ve ben boğulurum. Hayalarımı tutarak, sessiz ve *akılsız* bir acı içinde yana düşüyorum.

O ayağa kalkar, sonra beni çalılardan çıkarır ve ayağa kaldırır.

Dizlerim titriyor, güçsüzüm ve nefes nefese kalarak eğiliyorum.

Jayk nefes nefese sırtımı okşuyor. "İyi kurtardın.

Teşekkürler." Sanırım... bu, aramızda *bir bağ oluştuğu* anlamına geliyor.

Nefes nefese, gözlerim yaşlı bir gülümsemeyle ona el sallayarak, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum.

"Oh, tabii." Kusacağım. "Önemli değil."

Bölüm 29

Şanslı

HAYATTA KALMA İPUCU #355

Kısa şortlar, herhangi bir kıyamet için ideal üniformadır.

"Onları görebiliyor musun?" Dom, Beau ve Jayk'in beklemesi gereken kayaya bakarak kaşlarını çatı ve alçak sesle konuştu. Kampın oldukça gerisinde, yoğun bir ağaçlıkta çömelmiş, onlar pozisyonlarını alıp bizi korumaya başlamadan önce harekete geçmeyi bekliyorduk.

Jasper sessizce elini benimkinin üzerine koyar ve ben, parmaklarımı kesene kadar bir dalı sıkıca tuttuğumu fark ederim. Onun dokunuşuyla tutuşum gevşer.

"Hayır."

Şu anda başka espri bulamıyorum. Kahretsin, bunu çözdüğümü sanıyordum — Eden'in kaçırılması ve birkaç hafta sonra hepimizin neredeyse idam edilmek üzere olması yüzünden gergin ve sinirli olduğumu ve sadece biraz stres atmam gerektiğini.

Jasper dün gece büyük bir kısmını beni iyice tatmin etmekle geçirdi, yani gerçekten, artık düzelmiş olmalıyım. Bu sabah düzelmiş *hissettim*. Artık Jasper'ın sabahları ağız kokusu olduğunu, uyurken ve saçları dağınıkken en güzel olduğunu ve uyanana kadar onu öpmem için aptalca bir zaman harcamaktan mutlu olduğunu biliyorum.

Şimdi tek düşünebildiğim, eğer bir kurşun isabet ederse ne olacağı. Dalgın dalgın, hala iyileşmekte olan yaramın olduğu yeri omzumla ovuşturuyorum. En azından Eden güvende olduğu için şükürler olsun.

"Eden de şimdiye kadar dikkat dağıtma planını uygulamış olmalı." Geniş yapraklı bir çalıyı yerine geri koyan Jasper, Dom'a bakıyor. Biz

kampın uzağına çekildik, bu yüzden duyulmayacak kadar uzaktayız, ama o hala sessiz. "Ne zaman vazgeçmeliyiz?"

"Bu benim kararım değil," diye mırıldanıyor Dom, hala yiyecek yığınının diğer tarafındaki kayayı izliyor.

İki Reaper birbirlerine yüksek sesle bağırarak yanımızdan geçerken sessizleşiriz.

Ben yutkunuyorum zor yutuyorum hiçbir şey hiçbir şey ve benim bacağım sıçramaya başlıyor.

Jayk ve Beau.

Onlar iyiler. Öyle olmak zorundalar. Tabii ki iyiler. Eğer Reapers onları bulmuş olsaydı, çatıların üstünden sevinç çığlıkları atıyor olurlardı, değil mi? Sadece yavaşlar, hepsi bu. Keyiflerine bakıyorlar.

Ama Jayk asla yavaş değildir.

Jasper'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama ona bakmıyorum.

Bu çok *aptalca*. Az önce kendimi iyi hissediyordum. Bir planımız vardı. İyi bir plan. Herkes aynı fikirdeydi ve tekrar bir takım gibi davranıyorduk. Ama sonra Eden'ı öptüm, ki bu muhtemelen aptalca bir zamandı çünkü ben doğal bir trend belirleyiciyim ve diğerleri dürtü kontrolü yapamıyorlar, tabii ki onlar da onu öptüler ve sonra Jayk tamamen kafası karışmış bir hale geldi, bu işi onun yürütmesi gerekiyordu ve lanet olsun, eğer kafası bu işte değilse, o zaman...

Jasper eğildi, dizi çamura bastırdı. "Lucien, biraz zamana ihtiyacın var mı?"

Hayır. Arkadaşlarımdan iyi olduğunu bilmem lazım.

Düşünmeden, telsizimi çıkardım. "Burada Steel Rain, King Kong'a sesleniyor. Hala yaklaşmakta olduğunuzu teyit ediyor musunuz? Tamam."

Dom hızla dönerek kısa mesafeli telsizi elimden kaptı ve hepimiz durakladık, bekledik.

Etrafımızda hiçbir şey değişmedi.

Dom'un kaşları sert ve acımasızca çöktü. "*Gizli görevle* ilgili neyi anlamadın? Sen daha iyi bilirsin. Az önce onların konumunu ele vermiş olabilirsin..."

Telsiz birden canlanır.

"Steel Rain asla gerçekleşmeyecek, Lucky," der Beau yavaşça ve Dom'un yüzü gevşer.

Nefesim kesilir, rahatlama hissi beni sarar.

Oh, şükürler olsun. Şükürler olsun, şükürler olsun, *şükürler olsun*.

Beau ekler, "Bizim tarafta ufak bir sorun yaşadık, ama size doğru geliyoruz. Eden'dan haber var mı? Tamam."

Dom telsizimi ağzına götürür. "Henüz bir şey yok, ama görsel temasımız yok. Konumunuzu gördüğümüzde yaklaşacağız. İletişimden uzak durun. Tamam."

"Biri daha bana King Kong derse, bağırsaklarınızı domuzlara yem ederim." Bir duraklama olur. "Sorun yok. Eden atlatacak. Birbirinize göz kulak olun. Bir şeyler getirin de, açlıktan ölecek olan seksen beş kadına açlık çekeceklerini açıklamak zorunda kalmayayım. Tamam."

Telsiz kesildikten sonra sessizlik acı verici bir şekilde yüksek sesle devam eder ve Jasper elimi bir kez sıkar ve geri çekilir. Ayağa kalkar, sanki hala operasyonun ortasında değilmişiz gibi dizlerini silkeler.

"Mutlu musun?" diye sorar Dom sert bir sesle ve ben yüzümü buruştururum, hızla atan kalbim nihayet yavaşlamaya başlar.

"Üzgünüm, Kaptan."

Çenesi gerilir ve ayağa kalkar. "Ben senin kaptanın değilim, Lucky."

Ben burnumu çekerek onu eliyle uzaklaştırıyorum. "Benim hatam, azar işim beni tekrar ana kampa geri attı."

Dom durur, kaşlarını çatarak.

Hâlâ dizlerimin üzerinde, nefes alıp Jasper'ın yoğun yaprakların arasından bakışlarını izlerken, Beau ve Jayk'ın hedeflerini vurmalarını bekliyorum. Vuracaklar da.

Onlar *iyiler*, dedi. Eden başaracak. Plan hala yolunda. Garip, ama Jayk'ın moral verici konuşması gerçekten kendimi daha iyi hissettiriyor. O halleder. O Beau'yu kolluyor, biz de onları kolluyoruz.

Bu oluyor, bunu yapıyoruz ve... ve biz bir takımız.

Tüm bu kavgalar, birbirimizle konuşmamamız ve güvenmememiz beni öldürüyor. Daha da kötüsü, bu tehlikeli. Bu yüzden sürekli aptalca hatalar yapıyoruz. Bu yüzden son günlerde onlarla dışarı çıktığımda, bir sonraki hatanın ne olacağını merak edip duruyorum. Çok uzun zamandır gerçek bir takım olamadık.

Biliyorum çünkü kendimizi toparladığımızda endişelenecek hiçbir şey kalmıyor.

Bir takım olduğumuzda, yenilmez oluyoruz.

"Onları görüyorum. Yerlerini aldılar," diyor Jasper aniden ve ben başımı sallayarak ayağa kalkarken kendimi heyecanlandırıyorum.

Buna inanmaya çalışıyorum.

Ayağa kalkmaya başlıyorum, ama Dom eğilip elini uzatıyor. Bir an, eline şaşkınlıkla bakıyorum. İkimiz de buna ihtiyacım olmadığını biliyoruz ve bu hareketin nedenini tam olarak anlamıyorum, ama yine de elini tutuyorum ve o beni ayağa kaldırıyor.

"Teşekkürler?" diye soruyorum şaşkınlıkla, ama hareket etmek istediğimde elimi bırakmıyor.

"Artık senin kaptanın değilim, Lucky," diyor Dom tekrar ve ben gözlerimi devirip zorla gülümsüyorum.

"Evet, biliyorum, biliyorum. Notu, reklam panosunu ve kış dövmesini aldım. Sorun yok. Ben daha çok vampirlerden hoşlanırım, ama Jaykob Takımı'na da katılabilirim. Tişört ister misin?" Kendime başımı sallıyorum. "Sana bir tişört alırım."

"Hayır, demek istediğim, senin kaptanın olmayabilirim, ama lanet olası arkadaşın olabilirim. Benimle konuşabilirsin. Ve dışarıda, senin arkanı kollayacağım." Gözleri anlamlı bir şekilde Jasper'a kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "İkinizin de."

Gülümsemem kayboldu, nabzım boğazımda atıyordu.

"Senin arkanı kollayacağım. Herkesin arkasını. Söz veriyorum," dedim ona, yapmacık bir şekilde, o da sadece bir kez başını salladı.

Dün olanlar hakkında konuşmadık, onun emirlerine uymadığım hakkında. Jasper ve Eden'ı bırakamazdım, yapamazdım, ve Beau bu yüzden dışarıda savunmasız kalmıştı. Dom bundan otuz dakika sonra istifa etti ve bunun en azından bir kısmının benim hatam olmadığına inanmak zor.

Beni suçlamak yerine, nedenini anladı.

"Arkadaşlık isteği kabul edildi. Yıldız haritalarımızı daha sonra paylaşabiliriz."

"Sabırsızlanıyorum. Şimdi çekil..." Dom sözünü kesip yüzünü buruşturur ve tekrar başlar. "İkiniz taşınmaya hazır mısınız?"

Ona bakıyorum, ani dostane tavrı beni garip hissettiriyor, ama başımı sallıyorum ve ben onunla dalga geçmeden önce o çalılıktan çıkıyor.

Kütüklerin üzerinden, açık araziden hızla geçerek, dalların altından alçaktan geçerek kampın kenarına doğru ilerliyoruz. Geriye doğru dönerken arkamızı kontrol ediyorum, ama tehlikeden kurtulduk.

Her şey yolunda.

Ormanın içinden, Beau ve Jayk'in silahlarını çekmiş olarak kayanın etrafında sürünerek ilerlediklerini görüyorum.

Onlar da temiz.

Ama...

Dom elini kaldırır ve biz de ağaç sınırının hemen içinde, Reapers kampının kenarında dururuz. Sawyer ve Cole'un çadırlarının hemen diğer tarafındayız. Jayk ve Beau bizi koruyacak açık bir hat oluşturmali ve bu açıdan yiyecekleri net bir şekilde görebiliyoruz. Önümüzde dolaşan düzinelerce Reaper olmasaydı, tüm bunlar benden büyük altın yıldızlar alırdı.

Ve Cole, lanet olası yiyeceklerimizin *hemen* yanında, pembe bahçe sandalyesinde hafifçe uyukluyor.

Beş adım atarsam kucağına oturmuş olurum.

Jasper bana ciddi ve somurtkan bir bakış atıyor, ben de ona gülümsemeye zahmet etmiyorum. Zaten gülümsememin ardındakini görüyor.

"Eden'ı bekle."

"Nerede o?" Panik yapmamak için yüzümü ellerimle ovuşturuyorum.

"O gelecektir." Dom sessiz ve kendinden emin, benim gerginliğimin aksine sakin ve soğukkanlı. Gözleri beni bulur. "Geleceğini biliyorsun."

"Onun kayaya çarptığını gördün, değil mi? Beynini erittik. Hepimizi birden alt edemez, bu çok fazla," diye fısıldayarak bağıriyorum.

Bir Reaper bize doğru yürüyor ve biz gerginleşiyoruz.

Bir çalılığın arkasına saklanmış durumdayız, ama ağaçların arasından çıkarsa bizi görecektir ve alarmı çalması sadece bir saniye sürecek.

Jasper çenesini kaldırır, yüzünde buz gibi bir ifade vardır. Kendinden emin. Hazır. Dün gece uykuya dalana kadar yanağımı okşayan adamla hiç alakası yoktur.

Onun için duyduğum soğuk korku midemi bulandırıyor ve elimi tüfeğimin üzerine koyuyorum.

Reaper durur ve Cole'un şu anda yüksek sesle horladığı yerin hemen önünde geri döner. "Hayır, sadece işemeye gidiyorum. Hepsini içme! Ne kadar olduğunu biliyorum."

Aniden Dom bileğimi kavrar ve silahıma doğru tutar. Bana açıkça ama sessizce "*yapma*" dercesine başını sallar.

Ona sertçe bakıyorum, elim hala gergin.

Bu adamların hiçbirini vurmak istemiyorum. Reaper'ların neden böyle davrandığını anlıyorum. Zor bir durumdalar ve yapmaları gerekeni yapıyorlar.

Ama eğer bir yabancı ya da yanımdaki adamlardan biri arasında seçim yapmam gerekirse, neyi seçeceğimi biliyorum.

Ben de yapmam gerekeni yaparım.

Adam çadırı geçip ağaçların olduğu yere doğru ilerlerken, Dom da bana aynı şiddetle bakar. Bir anlığına elini sıkar... sonra beni bırakır. Nabzım, Reaper'ın yavaş ve gürültülü adımlarıyla birlikte hızlanır.

Lanet olsun, o bile kendine engel olamıyor. Patron her zaman kontrolü ele alır, değil mi?

Çıtırtı.

Ama kontrolü ele almıyor. Seçimi bana bırakıyor.

Çıtır.

Bunu ona bırakabilir miyim?

Çıtır.

Jasper'ın güvende olması gerekiyor.

Crunch.

Lanet olsun, biz bir takımız.

Dom hazır olduğunda, silahımdan elimi çektim, ancak durakladım... çünkü *müzik* ormana yayılıyordu.

Reaper durur ve tekrar geri döner. Ses seviyesi yükselir ve güçlü rock müziği çimlerin üzerinde yayılır. Ağaçlar titreşir.

"Bu da *ne*?" Boynunun arkasını kaşıyor, sonra kampa doğru geri adım atıyor. "Bu şarkıyı biliyorum. Hey! Hey, Mark! Bu şarkının adı neydi? Bekle... *bekle*. Ne yapıyorlar?"

Adam o kadar hızlı bir şekilde kampa geri koşar ki, arkasında silueti havada asılı kalır.

Dom nefes nefese gözlerime bakar ve ben elimi yere bastırırken elim titrer.

Tamam. Tamam. Biz iyiyiz.

"Müzik olacağını biliyor muydun?" Jasper bana sorar, gözleri fal taşı gibi açılmış, stresli bir şekilde elini saçlarına gömmüş ve ancak o zaman ormanı dolduran melodiyi duyabiliyorum.

(Korkma) Azrail.

Burun kıvrırım, sonra titrek, imkansız bir kahkaha çıkar ve bu beni vururken Jasper'a yaslanırım.

Vay canına, başardı.

Eden başardı.

Herkes başardı.

"Biraz fazla bariz," diyor Jasper alaycı bir şekilde, ama ayağa kalkmadan önce saçımı öpüyor.

Dom burun kıvrır, başını sallayarak Reaper'ların kampına bakmak için boynunu uzatır, ama o da sırtıtmaktadır. "Bu mükemmel."

Öyle. Müzik *kulakları sağır* ediyor. Yapmamız gereken sesleri bir rüya gibi gizleyecek. Bir gösteri sözü vermişti - tehlikeli olmayan ve Reaper'ların menzilin dışında - ve tam da bunu yapıyor. Lanet olsun, neden hoparlörleri kullanacağını düşünmedim bilmiyorum.

Muhteşem, dahi, şeytani kadın.

Onun beynini tekrar seksi bir şekilde eritmek için sabırsızlanıyorum.

Dom'un yanına yaklaşıyorum ve Cole'un hala katlanabilir yatağında, çıplak göğüslü ve battaniyenin altında kıvrılmış halde uyuduğunu görüyorum. Botlarını çıkarmış ve kirli çoraplarından birinin bir parmağı aşınmış.

Etrafında, Reaper'lar birer birer ayrılıp hendeğe doğru akın ediyorlar. Ben de yana kayarak, görmek için başımı kaldırıyorum.

"Teşekkürler," diyor Dom, bana tam olarak bakmadan. "Bana güvendiğin için ."

Topuklarımın üzerine çöküyorum, Reaper'lara bakarken ona bir göz atıyorum. Eden ve sivillerin yaptıkları her şeye onaylayarak haykırıyorum.

Göğsüm sızlıyor. Cyanide'den beri aynı değil. Bunu düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

Belki de ondan önce bile.

Bu biraz kötü, ama kendi işlerimle o kadar meşguldüm ki, buna pek dikkat etmedim.

Bu çok kötü, şu anda yaşadıkları gerçekten çok kötü. Beau ve Eden'in onun yanında olduğunu biliyorum, bir şekilde onu karanlık ve yapışkan yerlerden çıkaracaklar, ama... Benim de birkaç numaram var. Belki yardımcı olabilirim.

Eğer patron gerçekten kışındaki çubuğu çıkarmaya kararlıysa, ona onu nasıl çevireceğini gösterecek kişi benim.

"Ben Aslan burcuyum, bilgin olsun," diyorum ona ciddi bir şekilde. "Sen Oğlak burcusun, biliyorum, ama daha kötüsü de olabilirdi. Bence bu ilişki gerçekten yürütebiliriz."

Bana attığı ifadesiz bakış beni yine güldürür, ama Sawyer iki parmağını ağzına sokup ısıklık çalınca, artık dayanamam.

"Cidden, orada ne oluyor?" diye mırıldanıyorum.

Görmeye çalışmak için öne doğru eğiliyorum.

"Sakin ol, Lucky."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece istiyorum ki..."

Kalabalık açılır ve birdenbire... onu görürüm. Aman

Tanrım, onu görüyorum.

Ağzım açık kalır. "Aman Tanrım."

Dom'un omzuna vuruyorum. "Ne? Ben yapamam..."

Sessizce onu bir adım yana çekiyorum ve o boğuluyor. "Oh, lanet olsun."

Reaperlar ellerindeki eşyaları düşürüyorlar. Bristlebrook'a dönüp bakıyorlar. Kafalar çadırlardan dışarı çıkıyor ve Pete o kadar büyülenmiş ki, kaynayan su ısıtıcısını Buck'ın eline döküyor ve Buck çığlık atıyor.

Ve biliyor musun, onları suçlamıyorum.

Çünkü Bristlebrook'un çimlerinde, yıldızlara benzeyen ışıklar altında, hipnotik bir grup yarı çıplak kadın... *güreşiyor*.

Clare ve Deanna dönerek birbirlerine sertçe çarpışıyorlar ve Katherine, kim olduğunu anlayamadığım birini omzunun üzerinden fırlatır. Sloane, Mary Beth'i çoktan yere yatırmıştır ve onu orada tutarken sırtındaki dövme dalgaları.

Soğuyan gecede, onlar şiddetli, hızlı ve çok çekici
Sıcak.

Ama ben hiçbirine bakmıyorum.

"O...?" Jasper diğer tarafımda nefesini hissediyorum. "O *Eden* mi?"

"Evet... o." Dom'un sesi kısık.

Aydınlatılmış elma ağacının altında, spor sütyeni ve iç çamaşırıyla Eden, Ava ile karşı karşıya. *Sarsılmasını* sağlayan bir şekilde ileri geri hareket ediyor ve Jasper tıslayarak nefesini içeri çekiyor.

Lanet olsun, kadınları seviyorum.

Reapers, hendeğin kenarına akın etmiş, bağırıp çağırıyor ve ısıklık çalışıyorlardı, bu da birdenbire kalbimin gurur ve dehşet arasında bir yerde güm güm atmasına neden oldu.

Gülmemi zorlukla bastırıyorum, gözlerim ona yapışmış, ona olan ilгим giderek artıyor. "Dom? Sen, ah, bunu biliyor musun?"

Ava iyi bir vuruş yapar ve ben gölge boksu yaparken yüzümü buruştururum.

Sol, Eden. Hadi ama.

"Bunun *kısa şortlarla* ilgili olacağını bilmiyordum."

"Onları nereden *buldu* ki?" Jasper şüpheyile sorar.

Dom'un gözleri kışına yapışmış. "Bir anlık zayıflık."

Ben gülerек burnumu çekerim ve Dom'un dudakları seğirir, sonra onaylayan bir ses çıkarır ve öne doğru eğilir.

"Devam et. Evet. Devam et. *Devam et*, evcil hayvan."

Şarkı "Barracuda"ya geçer ve Reapers, ilk pop konserini izleyen sivilceli gençler gibi çığlık atarlar.

Eden, Ava'nın sırtına atlar ve Ava dönerek, parlak ışıklar altında parıldayan, büyüleyici bir kış mobilisi gibi görünür.

Parmağımı ısırarak inlerim. "Oh, lanet olsun. *Yağlanmış* mı?"

"Bu fikri nereden aldılar acaba?" diye mırıldanır Jasper.

Üçümüz birlikte durup, Ava'nın onu fırlatmasını izliyoruz. İnce ve güçlü olan Ava, bir saniye sonra uzun bir yumrukla öne doğru sallanır ve Eden çığlık atarak ona doğru koşar.

Dom yüzünü buruşturur ve ben başımı sallarım. "Hayır, hayır. Coşku için puan. O belki..."

Ava'nın omzunu Eden'in midesine çarpması ve onu yere devirmesi yaklaşık üç saniye sürer.

"Ooh." Ben yüzümü buruştırurum, Jasper kaşlarını çatar.

"Ona biraz zaman ver. Eminim o..."

Ava ona çarparak dizini Eden'in kaburgalarına vurur ve ben içgüdüsel olarak ellerimi savunma amaçlı kaldırırım, tüm vücudum kendime çekilir.

"Hayır. Yapamam." Jasper'ın omzuna yaslanıyorum. "Sadece onun kazandığını söyle."

Jasper'ın bir sonraki tepkisi umut verici değil. Dom i geçirir. "Denedi."

"Onu evde tutalım," diyor Jasper, beni sakinleştirmek için sırtımı okşayarak.

Reapers tekrar tezahürat yapar ve ben burnumu kırıştıırım. Tam da gözlerim tekrar yemeğe dönmüşken.

"Biliyor musun, tüm bunlardan sonra Eden'in gerçekten moraline bir şeylerin iyi gelmesi gerekecek," diye düşünürken ondan uzaklaşıp ağaçların olduğu yere doğru yaklaşırım.

Kıyı neredeyse tamamen temiz.

Hepsi kızımın mükemmel kıına bakmakla meşgul.

Jasper kaskatı kesilir. "*şanslısın*."

Dom'un altın rengi gözleri bana odaklanır, azarlamaktan çok ilgilenir gibi... Ve bu da beni gururlu bir küçük baş belası yapar.

Ona göz kırparak, başımı eğip bana katılmasını işaret ettim ve dudaklarında kuru bir gülümseme belirdi.

O hazır. O benim arkamı kolluyor. Hepimiz birbirimizi kolluyoruz.

Hiçbir şey umurumda değil, ağaçların arkasından çıkıp yemeğe doğru ilerlemeye başladım.

Bu sefer, harekete geçerken endişem beni bulamıyor. Nabzım sabit ve hala gülümsüyorum, çünkü Jayk haklıydı — biz *iyiyiz*. Eğitim aldığımız gibi hareket ediyoruz. Ne yaptığımızı biliyoruz ve hepimiz üzerimize düşeni yapıyoruz. Bu gece hiçbir hata olmayacak.

Biz sadece bir takım değiliz. Biz takımız.

Bu gece yenilmeziz.

Bölüm 30

Dominic

HAYATTA KALMA İPUCU #147

Çeneni kapat ve çoraplarını yıka.

Bu gece havada bir şeyler var. Her şeyin yolunda gittiği türden bir gece.

Hala kaptan olsaydım, bunu kendime bile itiraf etmezdim. Askerler batıl inançlı küçük pislikler olabilirler ve ben de bundan muaf değilim. Ama bu gece onların kaptanı *değilim*. Ben sadece takımdaki bir adamım ve birinin neredeyse mükemmel bir şekilde bir araya geldiğini görebilecek kadar çok operasyon yapmış bir adamım.

Ya da belki de hala o lanet öpücüğün etkisindeyimdir. Dilim yine alt dudağımı bulur.

Onu öptüm lan.

Gülümsüyorum.

O da beni öptü.

Belki de ilk kez, bir planım yok ve bu hem özgürleştirici hem de çok korkutucu.

Tek bildiğim, onu bir saniye daha öpmeden duramayacağım.

Şimdi Lucky gülüyor — bir kez olsun benimle birlikte — ve ben de ona uymak ve bunun nereye varacağını görmek istiyorum. Serbest düşüşü bilen biri varsa, o da odur. Ve ben de bunu denemeye hazırım, ta ki o aniden ağaçların arkasından çıkıp, sanki güven düşüşü egzersizi yapar gibi kollarını havaya kaldıracaya kadar.

"Oh, lanet olsun."

İşte bu yüzden mükemmel gecelerden bahsetmemelisin, aptal.

İç çekerek tüfeğimi kaldırıyorum. Beau ve Jayk şimdiye kadar bizi korumak için yerlerine geçmiş olmalılar, ama mesele bu değil.

"O pervasız veledi bir koşum takımına o kadar sıkı bağlayacağım ki, yürümek için bana *yalvarmak* zorunda kalacak," diye tısladı Jasper ve ben burnumdan soludum.

"Evet, bu ona dersini verir."

Daha yavaş adımlarla dışarı çıkıp, başıboş Reaper'ları ararken, Jasper da benimle birlikte dışarı çıkar.

şu anda dikkatsiz davranmayacağım, ama Cole ve Sawyer'ın çadırları arasında hareket ederek yaklaşmak oldukça kolay, bu sayede biraz koruma sağlıyoruz. Ayrıca, Reaper'ların çoğunun silahlarını bırakıp Eden'in kışını sallamasını izlemesi de fena değil, sanki UFC'de on bira içmiş gibiler.

İzleyicileri sevmiyorum, ama o manzara...

Eden'in o şortun içindeki yuvarlak, mükemmel kış beni sikimi elektriklendiriyor. Bu, birkaç hafta önce onları seçtiğimde Beau'nun bana attığı o kendini beğenmiş sırtışını neredeyse telafi ediyor.

Güzel bir gece.

Lucky, Cole'un uyuyan vücudunun yanında, yiyecek yığınının hemen yanında durur.

Bulutlu gökyüzü ve boktan kamp yerleri arasında, karanlıkta bizi net bir şekilde görebilmeleri zor olsa da, Lucky hala açıkta. Tüfeğine bile dokunmuyor. Tüfeği omzuna asılı, başını eğip horlayan Reaper'a bakarken, eli müziğin ritmine göre uyluğuna vuruyor.

Jasper başını salladı, ama Lucky'nin gözlerindeki bakış bazuka ve kötü fikirlerle doluydu.

Yavaşça, botunun burnuyla Cole'un terli çorabına dokunuyor.

Jasper, şarkı "Can't Take

My Eyes Off You" şarkısına geçerken, botlarımın altındaki yaprakların kuru olması ya da Cole'un panik içinde bağırarak uyanması önemli değildir.

Kimse hiçbir şey duyamıyor.

Frankie Vallie şarkı söylerken, Lucky Cole'u neon ışıklı katlanabilir yatağı indirir, sonra üzerine atlar ve onu boyun eğdirene kadar güreşir.

Lucky, zavallı Eden'dan daha iyi durumda, Cole'u çadırların arkasına yuvarlıyor.

Jasper aceleyle yanlarına gelir, çantasından bir ip çıkarır ve yanlarına diz çöker. Fransız kornosu çok yüksek sesle çalmaya başlar, ne dediğini anlayamam

ama yüzünden ve Lucky'nin sırtışından, söyleyecek çok şeyi olduğu anlaşılıyor.

Yaklaşırken dudaklarım istem dışı bir gülümsemeye kıvrılır.

Eden.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki bir işaret fişeği ateşleyeceğini? Sahte bir acil durum mu? Şanslıysak, bize birkaç saniye kazandırıp birkaç Reaper'ı uzaklaştıracak bir şey mi?

Ama bu mu?

Pete ve Buck birbirlerine sarılırlar, zıplarlar ve göğsümde gururla yanar.

O, bu Reaper'ların akıllarını kaçırmamasına neden oluyor.

Mantıklı. Benim de aklımı kaçırmama neden oluyor.

Jasper ipi dirseğine dolarken, Lucky Cole'un dekoratif kaslı kollarını arkasına kırıyor ve sonunda ne dediğini anlayacak kadar yaklaşıyorum.

"... bu aydınlanmaya ulaşmana sevindim, ama düşman savaşçıları rastgele uyandırmadan önce en azından *benim sinir sistemimi* biraz düşünürsen sevinirim!"

"İmdat! İmdat! Biz..." Cole boğuk bir sesle bağırır ve Lucky dalgın bir şekilde yüzünü tekrar toprağa gömer.

"Hadi ama bebeğim. Düşman *savaşçı* demek biraz abartılı. Yemin ederim ki güvenli davranıyorum. Bak, basit bir tutuşu bile kıramıyor." Lucky, sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine Cole'un bileklerini bir santim daha yukarı çekiyor ve Cole onun altında debeleniyor, botu çadırın içine vuruyor. Lucky, onu sakinleştirmek için omzuna hafifçe vuruyor, sonra Jasper'a göz kırpmıyor. "Sen bile onu zapt edebilirsin."

Jasper durur, ipini sıkıca tutar. Tehlikeli, anlaşılmaz şeyler gözlerinden geçer ve nefes alırken gülümsemem bir sırtışa dönüşür.

Alan hala temiz, hava temiz, yemekler hazır ve bir kez olsun, bu operasyonun her parçasının doğru gitmesine aşırı odaklanmıyorum.

Aslında bundan zevk alıyorum.

"Sen sadece shibari pratiği yapmak istemiyor muydun?" diye soruyorum, eğlencemi saklamaya çalışmadan, ve Jasper ekşi bakışlarını bana çeviriyor.

"Aklımdaki görüntü tam olarak bu değildi."

Silahımı gevşekçe tutarak burnumdan soluyorum.

Sarkastik tavrına rağmen, Jasper hızla Cole'u bağlamaya başlar, ellerini sıkı ve ustaca ilmeklerle bağlar, sonra eğilip bacaklarını da bağlar. Lucky sırtından iner inmez, Jasper hızlanır, baldırlarını uyluklarına doğru bükerek hızlı ve verimli hareketlerle düğümler ve ilmekler atar.

Lucky boş sırt çantasını çekip ikinci çantayı da çıkarınca adrenalinim yükselir, pompalanır ve ısınır. Eline geçirebildiği her türlü yiyeceği çantalara doldurmaya başlar.

Böyle gölgelerin içine saklandığımızda, görünmez oluyoruz.

Jasper tek eliyle son düğümü atarken, diğer eliyle Cole'un kıvranan yüzünü toprağa bastırıyor.

Çevremize dikkatle bakarak, onun el işçiliğini hayranlıkla izliyorum. "O nedir? Futomomo mu?"

"Mm. Spiral."

Başımı
sallıyorum.

"Güzel."

Bir elinde kalın bir peynir parçası olan Lucky geriye dönüp bakar. Bakışları kravatlar ile kir içindeki yarı çıplak adam, Jasper'ın sırtındaki dizi arasında gidip gelir ve sarışın kaşları yukarı kalkar.

"Biliyor musun, birdenbire bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum."

Jasper iki parmağını ipin altına sokar ve düğümlerin altından geçirir. Memnun görünüyor ve başını sallar, ama Cole aniden vücudunu yana doğru çeker. Alabalık gibi çırpınır, sonra ipler gerilince iner.

"Kıpırdamayı kes," Jasper onu hafifçe azarladı. "Bu bağlara çok fazla baskı uygularsan, bundan zevk alamazsın."

Cole ağzındaki yaprakları ve toprağı tükürür, ona öfkeyle bakar. "Oh, özür dilerim. Beni *sığır* gibi bağlarken daha rahat olmaya çalışacağım."

"Ooh, ooh! Beni de oyuna al, koç!" Lucky güler, sonra ikinci, şişkin çantasının tokaları kapatır.

Jasper omzunun üzerinden bakar, sonra çantasından başka bir çanta çıkarır.

Çanta Lucky'nin yüzüne çarpar.

"Onu ne kadar çabuk doldurursan, o kadar çabuk eve varırız. Konuşuruz."

Lucky'nin gamzesi sinsî bir ifadeye bürünür. "Ben bunu doldururum, sen de beni doldurursun..."

Bir saniye sonra çantam onun yüzüne çarpar. "Sert, çocuklar. Gerçekten sert."

Müzik başka bir şarkıya geçerken, sırtarak burnumu çekerim. Melodinin ne olduğunu anlamam bir saniye sürer.

We've Gotta Get Out of this Place.

Lucky başını eğdi.

Tam zamanında başımı kaldırıp Sawyer'ın Reapers kalabalığından dönüp bize doğru geldiğini görüyorum.

"Siktir. Kıpırdanın," diye bağırırım. "*Hemen.*"

Jasper keskin bir bakışla yukarı bakar, ben de Lucky'nin yanına kayarak son çantaya yiyecekleri atmaya başlarım. Hâlâ çok fazla şey var, taşıyamayacağımız kadar çok, ama yine de bir şey. Hem de çok şey. Un ve yulaf alırım, Lucky bana bir kutu bal atar, ben de onu ustaca yakalar ve çantaya tıkıştırırım.

Sawyer, çadırına doğru yürürken, bize doğru yürürken, bir matara almak için eğilir ve adrenalini vücudumu sarar. Hoparlörlerden koro şarkısı çalar.

Benim zeki kızım.

Jasper hafifçe küfrederek sırt çantalarından birini sırtına atıyor ve ben dönüp bakarken Lucky'yi ayağa kaldırıyor.

Cole paniğe kapılarak başını çevirir. "Bekle. *Bekle.* Beni burada bırakamazsın. Ben..."

"Güvenli bir şekilde geri döndüğümüzde, sizi bulacağımızdan emin olabilirsiniz," Jasper, Lucky'den bir çantayı hızla alarak, Cole'a kibarca güvence verir. "Malzemelerinizi cömertçe paylaştığınız için teşekkür ederiz. Bristlebrook bu hediye için takdir ediyor ve şimdi..."

"Şimdi bir kıza ulaşmamız gerekiyor," der Lucky, omuz silkerek ve gamzeli bir gülümsemeyle. Son çantayı alır ve hepimiz ağaç sınırına doğru koşarken Cole arkamızdan seslenir.

"Hayır! Hayır! Çok sıkı, sizi... *pislikler!* Kız arkadaşına selamımı söyle. O gözlüklerin çok sevimli olduğunu biliyorsun."

Üçümüz omuz omuza durduk.

Dişlerimi sıkarım ve Lucky uzun ve sert bir nefes vererek başını geriye doğru eğirir.

"Fazla vaktimiz yok," diye başlar Jasper, ama sesi öfkeyle titriyor.

Lucky omzunu kaldırır. "O zaman hızlı olalım." "Hızlı olalım," diye onaylarım.

Tüfeğimi kullanma isteğine kapılmamak için omzuma asıyorum ve bir saniye içinde Cole'un yanına diz çöküyorum. Jayk açıkça söylemişti: ölümcül güç kullanmak yok. Ama bu adam tam bir pislik ve ben takım oyuncusuysam, belki ondan biraz ilham alabilirim.

Lucky ne yapardı?

Cole'un ayağından çorabını yırtıp çıkarırım ve gözleri şişer. "Hayır. Hayır, bekle, ben öyle demek istemedim..."

Yüzünü tutup, iki parmağımla kirli, terli çorabı ağzına tıkıyorum. Dişlerimle bir şerit bant koparıp ağzına yapıştırıyorum. Burun delikleri genişliyor, bandın üzerinden nefes alıyor ve başını sallayarak öğürüyor.

Yanağına tokat atıyorum ve bana bakıyor.

"Eden *bizimdir*." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Anladıysan başını salla."

Cole aceleyle başını sallar, ben de ayağa kalkıp onu sırt üstü yere deviririm.

"Güzel. Bir daha ondan bahsedersen, bu susturma çok daha kalıcı hale gelir."

Cole titrer ve ben acı bir gülümsemeyle tatmin olmuş bir şekilde gülümserim.

Jasper gitmem için başını sallar ve Lucky sırtıyor.

Gece aydınlanıyor, istediğimizi aldık ve benim... adamlarım değil, *arkadaşlarım* beni bekliyor.

Geriye bakıp, etrafın temiz olduğunu kontrol ediyorum, ama sonra duruyorum.

Sawyer sadece birkaç metre ötede, yorgun bir şekilde esniyor. Duruyorum, kalbim hızlı ve hazır bir şekilde çarpıyor. Çok yakınız. Eğer bir kez bile başını kaldırırsa...

Tüfeğim hemen yanımda, ama ona uzanmıyorum. Böyle olmasını istemiyorum. Bu operasyonu mahvetmeyeceğim. Bu sefer olmaz.

Ama Sawyer başını kaldırmıyor.

Tek eliyle çadırını açıyor... ve içeri giriyor. Temizim.

Haklıydım.

Mükemmel bir gece.

Zafer, yıllardır hissetmediğim bir şekilde içimi kaplıyor ve çenemi okşadığımda gülümsediğimi fark ediyorum.

Bu, Cole'u daha da korkutuyor gibi görünüyor.

"Yemek için teşekkürler." Tüfeğimi geri çekiyorum ve gülümsememin kaybolmasına izin veriyorum.

"Eminim çok iyi arkadaş olacağız."

Sırtımda onun bakışlarını hissederek, diğerlerinin yanına koşuyorum ve eve doğru yola çıkıyoruz. Beau ve Jayk birkaç dakika içinde bize katılıyor ve yolumuz düz. Reapers hala sivillerin üzerinde uğultu yapıyor.

Elimizde kaçak malların bulunduğu çantalarla ormanda koşarken, son şarkı beni etkiliyor.

Yenilmez.

Göğsüm sıkışıyor ve bunun nedeni hafif kardiyo egzersizi değil. Beşimiz birlikte hareket ediyoruz, zaferin coşkusuyla. Beau omzuma vuruyor, Jayk bile sanki son sayıyı yapmışız gibi sırtlıyor.

Bugün bir takımdık. Bir

takım olabiliriz.

İzlerimizi dikkatlice örtmeye çalışarak tünele girdik ve dilim yine dudağımı buldu. Eden bekliyor. *Bizim* Eden'ımız.

Siktir.

Onunla ilgili *her şey* o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki, takımın nasıl etkileneceği dışında, onun hepsiyle ilişkisi olduğu gerçeğini pek düşünmemiştim. Sorumluluğumun içinde boğulmuş, bunu hayal bile edemeyecek kadar meşguldüm. Ama şimdi...

Diğerlerine bakıyorum, Lucky dişleriyle bir ruloyu yırtarak gülüyor ve kendimi tutamıyorum. Hayal ediyorum.

Lucky ile paylaşmak. Jasper ile Beau ile olduğum kadar yakın olmak.

Tanrım, *Jaykob*.

Bu, benim şimdiye kadar sahip olduğumdan daha büyük bir aile. Umduğumdan daha büyük bir aile.

Ve Eden...

Onun öpücüğünün hayaleti dişlerimi sıkıyorum. Hala göğüslerinin göğsüme bastırışını hissedebiliyorum. Hala, sanki tüm hayatı boyunca benim onu öpmemi beklemiş gibi, ağzıma gülümsediğini tadabiliyorum.

Bu sabah hala onu dizlerinin üzerinde görüyorum, bana onu sorgulamam için meydan okuyor.

.

Siktir, onu seviyorum. Sevmediğimi iddia etmekten bıktım. Neyi çözmemiz gerekiyorsa, birlikte çözeceğiz. Arkadaş olarak değil. Ayrı değil. Birlikte.

O bu işin merkezinde ve ben hepsine açgözlüyüm — ona, onlara ve lanet olası gürültülü hayata.

Jasper bana kaşlarını kaldırıyor ve ben, onların gülüşlerini ve ilerleyişlerini izlerken geride kaldığımı fark ediyorum. Boğazım yine taşlarla dolu gibi hissediyorum, ama bu seferki kötü bir acı değil.

Boş odalar buraya kadarmış.

Bölüm 31

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #321

*İnsanlar sizi şaşırtabilir
ama onlara deneme şansı vermelisiniz.*

"OOF."

Ava beni tekrar yere yatırınca ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Çimlerin kokusu burnumu gıdıklar ve elma ağacının üzerine asılan parlak ışıklar gözlerimi kamaştırır.

Yanımızda, Mary Beth Sloane'ın altında kıkırdıyor ve Sloane boyun eğmiş bir şekilde başını sallıyor.

En azından sadece ben değilim.

"Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek. Şu anda senin adına utanıyorum," diyor Ava, başımın arkasına rahatça.

İnleyerek yere vuruyorum ve kendimi yukarı itiyorum. "Tekrar."

O geri çekilirken tenlerimiz birbirine değiyor. "Hadi Eden, bir şeyin kırıldığını duydum. Sanmıyorum ki..."

Kurt ısıkları ve bağırışlar dişlerimi sıkmamı sağladı, kararlıyım.

"Henüz *geri* dönmediler. Tekrar, Ava."

Kollarım titriyor, ama ona sertçe itiyorum ve o iç çekiyor. Anlamıyor. Şu anda yapabileceğim tek şey bu. Kenardan gelen her coşkulu, hayranlık dolu tezahürat, benim canavarlarımı aramayan bir Reaper daha demek.

Eğer mecbur kalırsam, Ava'nın kaygan, beceriksiz bedenimi bütün gece yere atmasına izin vereceğim.

.

Ter boynumdan aşağı damlıyor. *Lütfen bütün gece sürmesin.* Hava soğumuş olabilir, ama *ben* soğumadım.

"Kollarını *yukarıda* tut. Karın kaslarını sık. Lanet olsun, Eden. Daha *fazla* sık."

Ava'nın bacağı benim bacağımın arkasında bükülerek bacağımı altımdan kaydırıyor ve sırtım tekrar yere çarptığı anda müzik kesiliyor.

Ah!

Bristlebrook'un kapısı açılır ve etrafımızdaki kadınlar dövüşmeyi bırakır.

Sloane, Bristlebrook'a doğru bir adım attı. "Onda mı?"

Parmaklarım seğirir. Çantalarımız elimizin altında durur, silahlar ve bir avuç el bombasıyla doludur — gerekirse kendimizi ve Bristlebrook'u savunmak için. Kalan tek köprüyü ve ateşkes için son umudumuzu havaya uçurmak için.

İşler ters giderse, elimizden gelen her şeyle karşılık vermek için.

"Aldık!" Jayk, her yerde duyulacak kadar yüksek sesle bağırır ve cevap olarak gelen tezahürat kulakları sağır eder.

Nefes nefese oturuyorum. Ava kollarıyla bana sarılır, sonra kadınlar kavgalarını bırakıp benim kaba adamlarıma doğru koşmaya başlarlar.

Sloane, verandanın basamaklarını atlayarak bir çantayı kapar ve bağırır. Kasey, başka birini göğsüne sıkıca sarılır ve yarı çıplak kalabalığa doğru koşar. Yiyecekler çimlere dökülür.

Gülümseyerek, Ava beni ayağa kaldırıyor ve ben ona yaslanıyorum. Kaburgalarım ağrıyor ve nefes alamıyorum, ama... Jayk *gülüyor* mu?

Lucky koşarak gelen insanları kucaklıyor ve Jasper çılgınca herkese beklemeleri ve her şeyi idareli kullanmaları gerektiğini söylüyor. Dom Jayk'in sırtını sıvazlıyor ve Beau bana doğru koşuyor.

Saniyeler içinde, beni inanılmaz derecede mükemmel bir kucaklamayla sarmalıyor ve beni döndürüyor.

"Eden, sen *harikasın!*" Boynumu, saçımı, ulaşabildiği her yeri öpüyor. Vücudum acı içinde çığlık atıyor ama ben bunu görmezden gelip kollarımı boynuna doluyorum. "Sen çok akıllısın. Seninle gurur duyuyorum, canım!" Daha fazla öpücük ve kucaklaması daha da sıkılaşıyor. "Seni çok seviyorum."

Beni ayağa kaldırırken gözlerim yaşarır ve ellerim göğsüne kayar. Çenesi gergin, yüzü şiddetli bir sevgiyle doludur.

Gülümsüyorum, titriyorum... rahatlamadan mı, sevinçten mi? Emin değilim. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve kalbim çarpıyor.

Sonra biri elime bir parça peynir sıkıştırıyor ve ben gülerek, dönüp Lucky'nin göz kırptığını görüyorum.

"Sadece senin için, güzelim. Bu senin için Gouda peyniri."

Alnımı öperken aniden ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu... ve hendeğin diğer tarafında ne kadar yoğun ve rahatsız edici bir sessizlik olduğunu fark ettim.

Lucky'nin eli düşüyor ve biz Reaper'lara dönerken tüfeğine uzanıyor. O ve Beau, ben aralarına sıkışıp kalana kadar rahatça yer değiştiriyorlar.

Sawyer geri dönmüş, Bristlebrook'a giden tek kalan köprü'nün hemen önünde duruyor, yüzü gölgeli ve okunması imkansız. Reaper'ların geri kalanı, daha önceki neşeleri bastırılmış, sessiz ve kararsız bir şekilde aralarında tedirgin bir şekilde mırıldanıyorlar.

Gerginleşiyorum, nefesimi tutuyorum ve kalbim kulaklarımda atıyor. Şimdi nasıl tepki verecekleri her şeyi değiştirebilir.

Cole, Sawyer'ın yanına sendeleyerek gelir ve bileklerini ovuşturur. Tek çorabı vardır. Gözlerini dikip beni işaret eder, ben de gözlerimi kırptırırım.

Hayır, bana değil. Omzumun üzerinden bakınca Dom, Jasper ve Jayk'ın da etrafımda toplandığını görüyorum — beş kişi silahlı, koruyucu bir çember oluşturmuşlar. Dom gözlerime hafifçe, güven verici bir şekilde başını sallar ve bu hareket tüylerimi diken diken eder.

Arkalarında, kadınlar durmuş, Reaper'ları ihtiyatla izliyorlar.

"Bu kaba ve... ve düpedüz misafirperver olmayan bir davranıştı," diye homurdanıyor Cole, somurtarak. Sonra yüzünü buruşturuyor. "Ve *iğrenç*."

Dom omuzlarını silkiyor. "Çoraplarını daha sık yıkamalısın."

Lucky burun kıvrır ve Jasper'ın dudakları seğirir, ama ben anlamadığım için kaşlarımı çatırım. Şu anda umurumda değil, çünkü gözlerim Sawyer'a kilitlenmiş durumda, o da başını geriye eğip düşüncelere dalmış. Bakışları arkamızdaki kadınlara kayar ve parmakları av tüfeğine vurur.

Reapers gergin bir şekilde onu izliyor.

Kadınlar da gerginleşir ve onları izler.

Güvensizlik her yanıma kaplar. Her içgüdüm bana bir şeylerin ters gittiğini, bunun doğru olmadığını, bu adamların fazla olduğunu, güvenli olamayacaklarını söyler.

Sonra Sawyer gülümsüyor, başını sallıyor. Kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor, dudakları alaycı bir eğri çiziyor.

"Peki, neyse. Keyfini çıkarın, sanırım."

Sürpriz beni paramparça ediyor ve kadınlar onaylarını haykırıyorlar.

Bölüm 32

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #210

Hayal kurmak sorun değil.

BEAU beni hızla içeriye alır, Jayk Reaper'ları yakından izlememiz için talimatlar verir ve Dom tabakları koordine etmeye başlar. Lucky verandada, topladığımız eşyaları tek tek not alır. Kasey onları müzayedeciler gibi havaya kaldırır ve kalabalık uygun şekilde hayranlık dolu sesler çıkarır.

"Hayır! Bir torbanın yarısı," diye bağırır Jayk, Kasey kalabalığa yiyecekleri atmaya başlayınca Sloane'den uzaklaşır. "Siktir et. Evet, evet, neyse ne, evlat. Bana kurabiyeleri ver. Geri kalanları kaldır."

Lucky gülüyor, ayağa fırlıyor ve bantlanmış sürgülü kapıyı açıyor. Jasper aniden şarap ve alkollü içeceklerle dolu bir el arabasıyla ortaya çıkıyor. Bardaklar dağıtılıyor, müzik yeniden canlanıyor ve sohbetler ve kahkahalar göğsümün derinliklerinde bir yere yerleşiyor.

Beau elimi sıkar ve ben onu kemik kırıcı bir şiddetle sıktığımı fark ederim.

"İyi misin, hayatım?" diye sorar bana yumuşak bir sesle.

Dom'un Jayk'e burbon doldurmasını ve Lucky'nin Jasper'ı hızla geri çekilip matarasını kapmasına neden olan bir dizi shot hazırlamasını izliyoruz. Yemeğimiz var, hepsi bir arada ve Reaperlar, onlara saldırmaya cüret ettiğimiz için bizi parçalıyorlar.

Üzüntülü bir kahkaha atıyorum, ama sesi çok titriyor. Cevap vermeden önce yutkunmam gerekiyor.

"Bir gün, iyi şeyler olduğunda neden bu kadar korktuğumu anlayacağım." Dudaklarımı ısırıyorum ve Jasper kırık camdan bizi görüyor, koyu renkli gözleri sıcak. Ona gülümsüyorum, garip bir şekilde içim acıyor, sonra Beau'ya bakıyorum. "Umut etmek için çok fazla gibi geliyor. Hiç böyle hissettin mi?"

Güzel, ormanlık gözler yüzümün üzerinde dolaşıyor. "Hayır, Eden. Ben öyle hissetmiyorum. Ama senin nasıl hissettiğini anlayabiliyorum." Beni izlerken yüzünde acı ve hassasiyet beliriyor ve ciddiyetle konuşmadan önce tereddüt ediyor: "Sana bunun elinden alınacakmış gibi hissettirdiysem özür dilerim. Konuşmamız lazım ve bazı şeyleri düzeltmem gerekiyor, ama..." İçini çeker, ama gözlerime baktığında, sanki üzerime bir baskı bandajı gibi sözlerini bastırıyormuş gibi, kararlı ve sabittir. "Hiçbir yere gitmiyorum, hayatım. Sen hala beni istediğin sürece gitmeyeceğim."

İçimdeki bir şeye, yumuşak ve hasta bir şeye, derin, eski kökleri olan bir şeye doğru itiyor... ama artık onu besleyecek çok az şey kalmış.

Gözlerimi ondan ayırırken gözlerimi kırıyorum, ama o yüzümü tekrar kendisine çeviriyor. "Hayır, bunu duymanı istiyorum Eden, çünkü sanırım kendimi yeterince açık ifade edemedim. Seni seviyorum... ve bunu *hiçbir* şey değiştiremez. Seni incitme gücüne sahip olan her parçamı yeniden yaratmam gerekse bile."

"Beau..." Adı boğazımda takılır ve başımı sallarım. "Sen değilsin. Ben sadece... Hala öğreniyorum. Nasıl mutlu olunacağını, ben..."

"Ah, canım." Beni derin, uzun bir kucaklamaya çekiyor, sonunda saçlarıma fısıldıyor, "Hayal kurmak sorun değil, canım. Gerçekten öyle."

Boğazım düğümleniyor, panik ve umut kıvılcımları içimde bir kasırga gibi birbirine karışıyor. Sanki beni alıp götürebilecek bir şey *gibi*.

Yine başladı.

Beau nasıl kızılacağını bilmiyor olabilir, ama Tanrı şahidimdir ki, nasıl seveceğini biliyor.

Lucky başını kapıdan uzatıp sırtarak, "Ne yapıyorsunuz çocuklar? Harika bir karışım hazırlıyoruz. Buraya gelin de kutlayalım," diyor.

Beau'nun kollarında dönerek, nemli bir kahkaha atıyorum. "*Dün* gece seninle içtiğim içkilerin etkisi hala geçmedi. Su içeceğim."

Yüzünü buruşturur. "Su ile kutlama yapamazsın, güzelim."

Silahlı adamlar bu kadar yakinken içki içme fikri, neşeli olsam da olmasam da midemi bulandırıyor, ama onların eğlencesini bozmak istemiyorum.

"Peynirle kutluyorum," diyorum ona ciddiyetle, ödülümü kaldırarak. Beau burun kıvrıyor, beni ileri itiyor, ama gözleri hala nazik.

"Kısa şort ve peynir. Bana kutlanacak bir şey gibi geliyor."

Onlara dışarıda katılıyorum ve siviller, yaralı bacağıyla topallayarak Sawyer'ın beklediği köprüye yaklaşan Jennifer'ı alkışlıyorlar. Elinde bir şişe rom tutuyor.

Sloane, yüksek savunma platformunda öne doğru ilerliyor ve sessizce tüfeğini çeviriyor. Dikkatlice emniyet kilidini açıyor. Platformun yanında, Jayk bir elinde içkisi, diğer elinde kurabiye paketi ile Jennifer'ı izlerken tedirgin bir şekilde hareket ediyor. Tüfeği hala sırtında.

Ama başka kimse silahına uzanmaz.

Sawyer sadece elini saçlarının arasından geçirir ve Jennifer köprüye çıkarken başını eğirir.

Jennifer şişeyi kaldırdığında tezahüratlar yoğunlaşır ve Sawyer itaatkar bir şekilde ağzını açtığında çılgına döner. Jennifer Sawyer'ın boğazına rom dökerken Reapers ıslık çalar ve bağırır, Sawyer öksürene kadar içer, gülerek, Jennifer ise sert bir veda selamı ile şişeyi uzatır.

O, uzun ve pişmanlık dolu bir an boyunca onun gidişini izler, ama kız parlak ışıkların altında topallayarak geri döndüğünde, onun parlak gözlerini ve kızarmış yanaklarını görebiliyorum ve düşünceli bir şekilde dudağımı ısııyorum.

Sawyer ödülünü kaldırarak adamlarına döner ve onlar bağırarak içki almaya koşarlar — teklif kabul edilmiştir.

Jennifer elma ağacını sorunsuz bir şekilde geçince rahatlarım, ama tereddüt eden tek kişi ben değilim. Ava, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onları izlerken verandanın duvarına yaslanmıştır. Sivillerden oluşan kalabalığa göz gezdirince, sonunda karışık duyguları fark ederim.

Jennifer'ı alkışlayan her sivilin yanında, silahını endişeyle kavrayan ya da Reaper'ları karanlık, endişeli bir ifadeyle izleyen başka bir sivil var.

Beau haklıydı. Bu bir gecede olacak bir şey değil. Güven kazanılmalı.

Jayk sinirli bir şekilde başını sallayarak arkasını dönüyor, ama Kasey elinden kurabiye poşetini kapıyor, sırtıyor ve Jayk'in ifadesi yumuşuyor. Jayk onu şakacı bir şekilde itiyor, ama Kasey yine de sendeliyor ve Jayk gözlerini devirip ona bir şey söylüyor, Kasey de ona orta parmağını gösteriyor.

Beau beni diğerleriyle birlikte verandaya çeker. Jasper bir direğe yaslanarak beni sessizce izler ve otururken kendimi ısınmaya başlar hissedirim. Bacaklarım rahatça kenardan sarkıyor ve Lucky önümdeki çimlere oturuyor, bardağı içkiyle dolu. Beau bir süre sonra onun yanına oturur, Lucky'ye fısıldayarak bir şeyler söyler ve Dom elinde içkisiyle yanıma gelip verandaya yaslanır. Sıcak vücudu sadece birkaç santim uzakta.

Gözlerime uzun, kalıcı bir an bakıyor ve ben, gözlerinde yanan anıların etkisiyle kendimden geçiyorum.

Jayk, Kasey'den başını kaldırır ve hepimizi süzerken yüzünde bir şey parlar.

"Hey, Jayk!" Lucky dönerek, Jayk konuşma fırsatı bulamadan ona seslenir. "Buraya gel. Eden kurabiye istiyor."

Lucky'nin kafasının arkasına şaşkın bir bakış atıyorum, ama Jayk biraz rahatladığında hiçbir şey söylemiyorum. Jayk verandaya atlayıp arkama oturuyor. Vücudunu sanki yaklaşan bir gölge gibi sırtıma yaslıyor.

Diğerlerinin tek tek durumu kabullendiğini izlerken, bunun başka bir kavgaya dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyorum. Ama gözleri biraz fazla uzun süre baksa da, rahat ve gevşek kalıyorlar ve Dom, Jasper ile alçak sesle, rahat bir sohbet başlatıyor.

Tanrıya şükür.

Jayk, eline almadığı içkisini yanıma koyar ve kağıt torbayı yüzüme doğru uzatır. İçindeki kurabiyelerin yarısı ufalanmış ve kırılmış, ama lezzetli görünüyorlar.

"Sadece bir tane," diye uyarıyor ve dudaklarım seğiriyor.

En azından sahip çıkmak istediği tek şey ben değilim.
Sabırla, ben alıyorum bir kurabiye çıkarıyorum,
ve Lucky hemen hemen öne eğilir. "Hey, Eden, bir kurabiye alabilir miyim?"

"Hayır! Defol git, seni sıçan. Kendine al."

Ama ben gülüyorum, çoktan atmışım bile, ve Lucky'nin gamzeleri, Jayk'in onu yakalarkenki somurtkanlığı kadar parlak.

"Sana bir tane daha vermeyeceğim," diye Jayk bana kötücül bir şekilde mırıldanır ve ben kaderci bir şekilde omuz silkerim, peynirimi alırım.

Şeffaf ambalajın kenarlarını açtım ve koku burnuma çarptı.
Keskin. Keskin. *Mükemmel*.

Aman Tanrım.

Hassas bir ısırik aldığımda ağızımda salya birikir ve bu küçük parçayı fiziksel olarak mümkün olduğunca uzun süre nasıl bitirebileceğimi hesaplamak için şimdiden ileri düzey cebir yapmaya başlarım.

"Rahatsız mı ediyoruz, Eden?" diye sorar Jasper ve ben kızarıyorum.

Keskin, zengin tatlar beni sarmış durumda ve bu noktada, evet.
Öyle.

"Çok lezzetli," diye mırıldanıyorum, peyniri yutmadan önce ağızımda gezdiriyorum. İsteksizce, çok isteksizce, Jayk'tan daha iyi bir sporcu olmaya kararlı olarak parçamı kaldırıyorum. "İsteyen var mı?"

Beau gülerek, rahatlamak için dirseğinin üzerine dönüyor. "Sana bunu yapmayız, canım."

İçkisinin geri kalanını bitirir ve Lucky hemen yeniden doldurur.
Sessizce kadeh kaldırır.

"Zaten senin yemeni izlemek daha eğlenceli," diyor Lucky ve gözleri kıyafetimi süzer. "Onlarca kez arka arkaya toprak yemeni izlemekten çok daha eğlenceli."

Dom yüzünü buruşturur ve içkisini doldurmak için kalkarken Lucky'yi eliyle uzaklaştırır. "Bunu izlemek acı vericiydi."

Beni alay etmeye başlarlar, gülerler, birbirlerine sataşırlar ve ben arkama yaslanıp onları izlerim. Artık kıpırdamıyorum, terim cildimde soğumuş ve biraz üşüyorum. Jayk'in göğsüne yaslanırım.

O da sessiz, onları izliyor, ama kaşlarının arasında hafif bir kırıışıklık var ve ben onu gidermek istiyorum. Etrafımızda siviller

gölüyor ve yemek yiyorlar, tıpkı bizim gibi kendi hayatlarına dalmışlar.

Hafif esintiyle Lucky'nin saçları havalanıyor ve dudaklarına değiyor. *Ona* dokunmak, *ona* dokunmak için can atıyorum. Dom hemen yanımda, ön kolunu verandada esnetiyor ve ona öpücüğün ne anlama geldiğini, neden gözlerinde gizlemeye çalışmadığı yeni bir yoğunluk olduğunu sormak istiyorum. Beau ile konuşup ortamı yumuşatmak istiyorum.

Ama yapamıyorum.

Bunların herhangi biri Jayk'i kızdırır ve şu anda o *burada*. Onun etrafında konuşuyorlar, şakalar yapıyorlar, hatta ara sıra onu da dahil ediyorlar ve bu olduğunda onda da aynı kafa karışıklığı ve korkuyu hissediyorum. Sadece burada *olduğu için*.

Onlar onu zahmetsizce aralarına alırken, bana sevgi sözcükleri kullanmaktan kaçınırken ve flört etmeyi minimumda tutarken, içindeki gerginlik daha da artıyor. Onlar onun sert, temkinli yanıtlarını beklerken ve o daha fazlasını söylemediğinde konuyu değiştirirken.

Onlar nazik davranırken.

Teşekkürler. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Onlar için mi, onun için mi, benim için mi bilmiyorum, ama bunun bir önemi var mı emin değilim. Onu aralarına alıyorlar.

Dom, Lucky'nin söylediği bir şeye burun kıvrırken, ben sessizce Jayk'in kalçamı kavradığı eline dokunuyorum ve o da beni neredeyse çok sert bir şekilde sıkıyor.

"Bir kadeh kaldırmak istiyorum."

Şaşkınlıkla Jasper'a bakıyorum... ama o zaten beni izliyor. Bir anlığına gülümsüyor, sonra gözlerini kaldırıp arkama bakıyor.

Kadehini keskin bir hareketle kaldırır. "Jaykob'a."

Jayk gerginleşince sırtımda hissettiğim her kalın, ağır kas canlanıyor ve diğerleri sessizleşip bekliyorlar. Endişe boğazımı sıkıyor. Jasper, Jayk'e bakarken soğukkanlı ve anlaşılmaz görünüyor, ama bu sabah aralarında yaşanan şiddetli tartışma hala çok taze ve içime sızan korkuyu engelleyemiyorum.

Lütfen bunu ondan alma.

Sonra Jasper'ın yüzü yumuşar ve başını arkamdaki adama doğru eğirir. "Teşekkürler, bugün hepimizi hayatta tuttuğun için. İyi bir plandı ve bizi iyi yönettin."

Jayk belimi daha da sıkı kavrar, ama Beau Jayk'ın kaçmasını beklemez. O da kadehini kaldırır. "Jayk'a."

Dom sessizce kadehini kaldırır, ardından Lucky, hepsinin gözleri Jayk'e çevrilir. Boğazım düğümlenir, ben de kadehimi kaldırırım.

"Sana, Jayk," diye fısıldıyorum, ona bakarak. "Bunu hak ediyorsun."

Jayk donakalmış, sanki onlar tüfeklerini kaldırmış ve onu nişan almışlar gibi ikisi arasında bakışlarını gezdiriyor. Göğsü çok hızlı inip kalkıyor ve onlara inanamıyormuş gibi bakıyor, sanki sadece espriyi bekliyor ve sonra karşılık verebilmek için bekliyor gibi.

Onun için çok üzülüyorum.

İtiraf etse de etmese de, onların saygısını çaresizce istiyordu. Şimdi onlar ona saygı gösteriyorlar ama o ne yapacağını bilmiyor.

Bu bir şaka *değil*, ama o yine de anlamıyor.

Diğerleri kadehlerini tokuşturuyor, Dom benimkini buluyor ve içiyoruz.

Aniden Jayk ayağa fırlar ve beni o kadar hızlı kaldırır ki, suyum kucağıma dökülür.

"Yatmaya gidiyoruz," diyor sertçe.

"Harika. Görüşürüz." Lucky, savunma platformlarından birinin üzerinde oturan Sloane ve Mary Beth'e başını sallar. "Sivillerle nöbeti değiştirim, böylece onlar da biraz eğlenebilirler."

"Yapabilecek misin?" diye sorar Dom kuru bir sesle ve Lucky, içkisinin kenarından ona şüpheli bir bakış atar.

Jasper, Dom'un tonunu taklit eder. "Ben de ona katılacağım."

"Yirmi dört saat. Gözünüzü onlardan ayırmayın. Bizim yönümüze doğru osurdukları anda o köprü havaya uçar," diye homurdanır Jayk. "Ve her ihtimale karşı yan tünele birini gönderin."

Beau başını sallar. "Anlaştık. Biz hallederiz."

Jayk onlara öfkeyle bakar, kavga çıkarmak istercesine gergin. Beau'nun ağzı yukarı doğru kıvrılır ve pişmanlık dolu bir iç çekişle bacaklarına bakar.

"İyi geceler ikinize," der yumuşak bir sesle ve Dom sonunda tekrar bana bakar, gözleri sanki tüm yıldızlar onun içine yerleşmiş gibi parlıyor.

"İyi geceler."

Jayk hepsine somurtarak bakar, tereddüt eder ve kafası karışır, ben de elinden tutup onu oradan uzaklaştırırım. Çünkü bunda kötü niyet yok. Şu anda onun savaşıacağı bir şey yok.

Bunu bize onlar
verdi. Bunu ona
onlar verdi.

Gülümsemeyle ve el sallayarak bizi uğurlarlar, ben de onları özlemle bırakırım... ve çok uzun zamandır hissetmediğim kadar mutluyum.

Reapers hendeğin karşısında şarkı söylüyor ve biz geçerken Kasey oturma odasında Ida ile kıkırdıyor. Jayk'in kaşları altında derin çizgiler oluşturuyor ve ben onu tüm güzel olasılıklara doğru götürürken elini elimle sarıyorum.

Tüm umutlar.

Bu beni çekiyor ve kendimi bunu yapmak isterken buluyorum — buna kapılmak, tüm güzel şeylere inanmak istiyorum. Müttefiklere, dürüstlüğe ve hepimizin bir arada olduğu, ayrı olmadığımız bir geleceğe. Sadece çok yorgun olduğuma inanmak istiyorum — ve çoğumuz şu anda öyle bu yüzden bunların gerçek olduğunu, hayal olmadığını unutmuşum. Günahkarlar, açlık ve rehinelerden korkulmayan bir dünyaya inanmak istiyorum. Gölgelere dikkat etmek zorunda olmadığımız bir dünyaya.

Jayk kendi içinde kaybolmuş durumda ve biz düş alıp giyinip, ben çarşafın arasına girip ona sokulana kadar benim orada olduğumu fark etmiyor gibi görünüyor.

Yüzünü okşayarak, diğer yastıktan onu izliyorum ve o sessizce beni sıkıca sararak kendine çekiyor.

O, hala bana sarılı halde uykuya dalarken, ben de saçlarına fısıldıyorum.

"Sorun yok, Jayk. Bence bizim hayal kurmamızda gerçekten bir sorun yok."

Bölüm 33

Şanslı

HAYATTA KALMA İPUCU #294
İyilik bedelsiz olmalı.

JAYK VE EDEN AYRILDIĞINDA, hepimiz rahat bir nefes alırsınız, temkinli gerginlik yavaşça sönmüş balonlar gibi azalır ve ben hafifçe gülerim. Beau bana hüznünlü bir gülümseme atarken, Kasey elinde bir çikolata ile koşarak geçer ve heyecanla Ava'ya seslenir. Dom, Kasey verandaya atlarken ona çarpmamak için geriye doğru yönelmek zorunda kalır.

Bazı siviller uyanmış, sohbet ediyor, diğerleri ise yatmaya başlamış. Birkaç kişi daha savunma platformlarına tırmanarak, pek bir şey yapmıyor gibi görünen Reaper'ları izliyor. Bu iyi bir şey, çünkü ben yakın zamanda kalkmak istemiyorum.

Jasper verandada uzanmış, Jayk ve Eden'in penceresine bakarken dikkatli ifadesi sonunda kayboluyor. Dudakları hoşnutsuzlukla sıkılıyor.

Tahmin ettiğim gibi. Kendini feda eden sadist yine iş başında, kendini yavaş yavaş kaynatmaya başladı.

"O kadar acıttı mı?" diye soruyorum, sadece yarı şaka yarı ciddi, o da gözlerini kırpıştırıp bakışlarını benden ayırarak bana alaycı bir bakış atıyor.

"Olabileceğinden daha az, sanırım." Diye iç geçirerek bir bacağını uzatır, sonra pencerelerine son bir kez somurtkan bir bakış atar. "Ama yarın tekrar sor. Bu gece bizimle iyi davranmış olabilir, ama ona karşı hala sinirlerimi bozuyor ve benim sabrım sınırsız değil."

Sırtımdaki yeni, acı veren izler, yan dönünce daha da gerildi. "Aynı fikirde değilim."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "İstediğin kadar itiraz et."

Beau inleyerek yüzünü elleriyle ovuşturur. Dirseklerinin arkasında bir çiçek belirir. "Jayk de beni öldürüyor. Beni kovduğu için ona hala borçluyum."

Dom burun kıvrır. "Hayalarına vurmak yetmedi mi?"

"O *bir kazaydı*," diye ateşli bir şekilde tartışır Beau, sonra sırtarak ekler. "Neredeyse tamamen, Tanrı onu korusun."

Gülüyorum, ama bakışlarım Jasper'a kayıyor. Bu sabahki kavgadan sonra, Jayk'e karşı yumuşayabileceğinden emin değildim — dün gece Jayk'in yumuşak ve hassas bölgelerine defterini bastırabilir. Onun ne kadar soğuk olabileceğini biliyorum.

Ama Jasper bu gece soğuk değildi.

Beau'ya hafifçe gülerken onu izleyip gülümsüyorum. Jasper her geçen gün daha sıcakkanlı oluyor.

"Acıttı ya da acıtmadı... çok centilmence bir davranıştı," diye ona yumuşak bir sesle söylüyorum ve gözleri keskin ve şaşkın bir şekilde yukarı doğru kayıyor.

Yüzümü inceliyor, sanki beni nasıl değerlendireceğini bilemiyormuş gibi. "O zaman benimle gurur duyuyor musun, Lucien'im?" diye mırıldanıyor.

Çimlerin üzerinde fincanımla oynuyorum, bana bakışlarından zevk alıyorum. Onun "mys"lerinden, geceden ve ay ışığında cildinin her zaman inci gibi görünmesinden zevk alıyorum.

"Evet, seninle gurur duyuyorum," diyorum ona, ve onda belirginleşen eğlence, hem hoşgörölü hem de nazıkçe duygusal.

Belki de en çok bundan hoşlanıyorum.

Ama o beni aşık bir liseli kız gibi ayaklarımla tekmelemek istememe neden olsa da, gözlerim pencereye kayıyor.

Keşke Eden hala burada olsaydı. Hatta Jayk'in de kalmasını dilerdim.

Bunu hepimiz yaptık. Birlikte kutlamalıyız.

Aslında, benim istediğim gibi olsaydı, şu lanet kancaları hemen çıkarırdım — kibar bir beyefendi olsam da olmasam da. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Jasper'ın sabırlı, onurlu ve *asil olduğunu* biliyorum ve onun doğru yolu seçmesinden gerçekten çok memnunum... Jayk ise bunların hiçbirine sahip *değil* ve doğru yolu kullanmak yerine üzerine pisleyecektir. Aşk bir savaş alanıdır, bebeğim, ve kazanmak için savaşa girmelisin.

Jasper'ın bakışları tekrar pencereye döner, yüzünde öfke belirir ve ben sırtırım.

Muhtemelen sorun yok, er ya da geç öfkesi geçecektir. Bu arada, onun öfkesini yatıştırmasına yardım etmenin yükünü cesurca taşımam gerekecek.

Şah. Mat.

Kim demiş ben satranç oynamayı bilmiyorum diye?

Dom verandaya yaslanarak, ikimizin arasına bakıp Beau ile sessizce eğlenceli bir bakış alışverişinde bulunur, ben de bunu kaçırmam. Gözlerimi deviririm.

"Tamam, sorun yok. Merak etme. Ben de ikinizle gurur duyuyorum. Bu gece herkes en iyi davranışlarını *sergiledi*. Jayksey'in küçük yüzünü gördün mü?"

"En temel insanlık karşısında gösterdiği o saf ve tam panik mi?" Beau alaycı bir şekilde mırıldanır. "Evet, gördüm."

Yüzümü buruşturdum. Jayk'e çok *nazik* davranıyorum. Neden nazik davrandığımda hep bu kadar şaşıyor?

"Eden'in yüzünü gördün mü?" Dom, bardağının içindekilere dalmış bir şekilde karşılık verir. "Bu bir şey ifade ediyordu. Ona karşı sabırlı olmalıyız."

"Ben onunla eğlenelim derim," diyorum. Jayk'in biraz eğlenceye ihtiyacı var.

Ve dostça bir rekabetten daha eğlenceli ne olabilir ki?

"Bunu kendi sorumluluğunda yap, Lucien. Jaykob'u kendi oyununda yenmek istediğin için Eden'in bana kızmasını istemem," diyor Jasper sert bir şekilde.

Beau sırt üstü yuvarlanarak kalın bulutlara bakıyor. "O da ona benziyor, değil mi?"

Hepimiz ona bakarken bir sessizlik olur.

"Ne açıdan?" diye sorar Jasper.

"Jayk'in hep bir öfke sorunu olduğunu ve yalnız kalmak isteyen bir pislik olduğunu biliyordum." Beau kolunu başının altına koyar. "Sanırım... Onun nasıl davranmaması gerektiğini bilmediğini hiç düşünmemiştim."

Bu bir süre aramızda kalır, etrafımızdaki konuşmaların sessizleşmesi ve Reapers'ın kamp ateşlerinin sönmeye başlaması için yeterince uzun bir süre. Sivrisinekler etrafımızda vızıldıyor, ama saçımda hala lavanta demetleri var

ve Beau kendini tokatlamaya başladığında birazını onun ceplerine koyuyorum.

O kendi kendine mırıldanıyor, ben de yanına uzanıp bulutları seyrediyorum. Yıldızlar, bulutların arasından görünürken, bulutlar Santa şapkalarına ve şekilsiz köpeklere dönüşüyor. Esinti ağaçlar ve odun dumanı kokuyor, ve bu koku bana çocukluğumu hatırlatıyor, her şeyin çimen, arkadaşlar ve gökyüzü olduğu, ve ailem gelip beni eve götürmeden önce olabildiğince çok zaman geçirdiğim günleri.

Ve ben sadece... bunu korumak istiyorum.

Bu yüzden, Reapers kapımıza geldiğinden beri merak ettiğim soruyu soruyorum.

"Sence bunu başarabilir miyiz? Reapers bizimle birlikte olsaydı, Sinners'ı başımızdan savabilir miydik?"

Beau yanımda alaycı bir şekilde güler, başını çimlere doğru çevirir. "İki gün oldu ve sen şimdiden onlarla yatmaya mı karar verdin?"

"Hey, müttefiklerimi küçük düşürme," diye şikayet ediyorum ve Dom, kendini dengelemek için bir ayağını verandaya vurarak homurdanıyor. "Hadi ama, görmelisin ki bunlar kötü adamlar değil. Alastair o baskın için ciğerlerimizi sökmeye çalışırdı, vücudumuza vurmaya başlamazdı."

Verandanın daha ilerisinden bir kahkaha patlaması duyulur, ardından sadece parçalarını duyabildiğim fısıltılı bir konuşma başlar.

"... *Hayır*. Yani... Bilmiyorum!" Jennifer yalvarır. "... Oh, *lütfe*..."

Jasper'ın sesi uzaklardaki sohbetlerinin üzerine düşüyor. "Eğer taleplerine boyun eğmezsek, açlıktan ölebiliriz ve onlar da buna izin verir. Bu onları iyi yapar mı? Başka bir insanın güvenliğine bir fiyat biçmek? Özellikle de bu kadınların ödemek istemediği bir fiyatsa? Yardımlarına ihtiyaç duyan insanlar üzerinde güçlerini kullanmak iyi bir şey mi?"

"Ah, şimdi, kim istemez ki?" Beau yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturarak oturur. "Bu dünyanın sonu. Güvenlik *bir* meta, bu çok açık, yoksa Reapers bizim yardımımızı istemezdi. Güvenlik, yiyecek, kaynaklar. Her şey takas edilebilir. Ya da çalınabilir, bugün kanıtladığımız gibi. Onlar hayır işi yapmıyorlar." Beau omuz silkiyor. "Bize bir teklif yaptılar, bizim Eden'a yaptığımız gibi."

Dom ona bir bakış attı. "Bizi kuşatma altında tutuyorlar." Ağzını sıkılaştırdı. "Ve bizim teklifimiz..."

Beau öne doğru eğilir. "Bu bir kuşatma sayılmaz. Bu geceki küçük yan görevimiz için fazla telaşlanmıyorlar, yani bizi aç bırakmaya niyetli olduklarını sanmıyorum. Çaresiz durumdalar Dom. Ben Lucky'ye katılıyorum. Bana kötü insanlar gibi gelmiyorlar." Beau'nun ağzı bir tarafı üzgün bir şekilde yukarı doğru kıvrılır. "Belki de şu anda hepimiz fazla temkinliyiz. Kimsenin iyi niyetli olduğuna inanmak zor. Ya da en azından bu günlerde iyi niyetli olduğuna inanmak zor."

Dom, yüzü sert ve okunaksız bir ifadeyle Beau'ya bakıyor ve ben de bu konuşma tarzından garip bir şekilde sıkışmış hissederek oturuyorum.

"Evet, niyetlerimiz..." Jasper başını geriye eğiyor ve sessiz sesi ağırlaşıyor. "Bilmiyorum Beaumont. Bir insanın değerinin niyetleriyle ölçülmesi gerektiğinden pek emin değilim. Ve bizim eylemlerimizle Reaper'ların eylemleri arasındaki benzerliğin, onların iyi oldukları anlamına geldiğinden de *hiç* emin değilim." Yıldızlara bakıyor, yüzü endişeli. İçini çekerek, alnına bir tutam saç düşüyor. "Belki de bu sadece bizim iyi olmadığımız anlamına gelir."

Onun bununla ne demek istediğini anlamaya çalışırken içimi tedirgin edici bir enerji kaplıyor, çünkü... Yani, *bizim* kötü *olduğumuzu* düşünemez. Day Death'ten itibaren insanlara yardım etmek için elimizden geleni yaptık ve genellikle bu, bizim mahvolmamızla sonuçlandı. Denedik.

Eden'ı ilk gördüğüm anı düşünüyorum, ayak bilekleri kan içindeydi.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Onu takip eden adamları halletmiş olabiliriz, ama... evet.

Tam olarak beyaz atlı prens gibi davranmadım.

Başımı eğiyorum, suçluluk duygusu her hücrelerinde beni sıkıştırıyor.

Beau da açıkça aynı duyguyla mücadele ediyor. "Bu farklı bir dünya. Hatalar yapmadığımızı söylemiyorum. Yaptık. Ama... onlardan ders aldık."

"Öyle mi?" Dom, ağzını acı bir şekilde bükerek sorar. Gece rüzgarı saçlarını uçurur. "O zaman neden bunu yapan diğer insanlar için bahaneler uyduruyoruz? Jasper haklı, niyetlerin hiçbir önemi yok. Doğru ve yanlış vardır ve bu, Gün Ölümü'nden önce de sonra da aynıdır."

"Dom..."

"Hayır, Beau. Masum insanlar, iyi insanlar, bu yeni dünya saçmalığı mantığı yüzünden mahvoluyor. Güvende olmak için ticaret yapmak, öldürmek veya çalmak zorunda kalmamalılar. Eskiden bizim işimiz buydu, onların bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmamalarını sağlamak." Çenesindeki bir kas seğirir ve gözlerini kaçıır. "Bunu unutmuşum. Ben... kahraman rolünü oynamak çok zorlaştı. İnsanlar çok hayal kırıcı olabiliyor." Sesi sertleşir. "Ve kurallara uyan tek kişi sensen kazanmak çok zor."

Yavaşça başımı kaldırıp ona baktım.

Bunlar daha önce sormayı bile *düşünmediğim* sorular ve bu yüzden kendimi aptal gibi hissediyorum. Hiçbir zaman sorumluluk almak istemedim. Emirleri yerine getirmek bana çok uygun ve ahlaki mücadeleleri ve zor kararları başkalarının ellerine bırakmaktan her zaman oldukça mutlu oldum.

Sadece... sadece, dürüst olmak gerekirse, kararlarımdan hiç şüphe duymadığım söylenemez. Sorularım vardı. Endişelerim vardı. Eden ve anlaşma hakkında, her şey patlak vermeden önce Bristlebrook'ta dolaşan avcılar hakkında ona yalan söylediğim için, sivilleri serbest bıraktığım için, Sam hakkında, birçok şey hakkında... Her zaman kendime bunun benim işim olmadığını söyledim. Asker olmak budur, değil mi? Bunun benim işim olmamasını *sağladım*.

Hayır, katılmasam bile kenarda durarak tüm bunlardan faydalandım. Asıl sorumluluğu Dom'a bıraktım.

Yükü.

Yutkunuyorum, midemde mide bulantısı hissediyorum.

Sivilleri kabul ettik, ama sadece Eden istediği için. Esirleri kurtarmamız için bizi zorlayan oydu. Gözünün önünde işkence yapılmasına karşı harekete geçen oydu.

O boktan anlaşmayı bozdu ve kendini savundu. Siktir.

Belki de kötü adamlar *biziz*.

Ve ben de lanet olası bir korkak oldum.

Beau öne doğru eğilir, şapkaya bakar. "Dom..."

"Belki de tek başına yaptığın için çok zordu. Hepimiz bir süreliğine... ayrı ayrı yaşıyorduk." Sözler ağzımdan dökülüyor ve Dom bana bakıyor, çenesi gergin.

Gözlerinin arkasında bir şey parıldıyor, ama ben ona gülümsemeye çalışıyorum. "Ama bu gece iyiydik, değil mi? İyi bir plan yaptık ve birlikte gerçekleştirdik. Kimseyi öldürmedik bile."

Jasper'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama şu anda ona bakamıyorum. Kendi kendimi rahatsız hissetmeye alışkın değilim, ama şu anda tek hissettiğim şey bu.

Onun bakışlarından kaçınarak, aceleyle ekliyorum: "Yani, genel olarak bakarsak, Red Zone'un yiyecek ve ihtiyaç duydukları diğer şeyleri nasıl temin ettiğini bilmiyorum, ama bir çözüm bulmuş olmalılar, değil mi? Orada tonlarca insan var, çoğu *çocukluktan* beri oradalar — sivilce ve ter kokusundan başka bir katkıları yoktu. Belki onlardan bazı ipuçları alabiliriz? İlaçların yetersiz olması berbat bir durum, ama hala o şeyi yapmayı bilen bilim adamları ve insanlar bir yerlerde olmalı, değil mi? Birini bulabiliriz."

Jasper bana eğlenceli bir bakış attı. "Gazeteye ilan vereyim mi?"

"Tamam, alaycı bir cevap. Çok hoş. Birincisi, canın cehenneme. İkincisi, anladım." Dom'un dudakları sonunda seğirir ve ben konuyu değiştirirken o fincanına gülümser. "Öyleyse, Eden tarzı eski usul tıp yöntemlerini deneyelim. Temel bilgilere dönelim."

Omuz silkiyorum, çimlere bakıyorum ve önümdeki çimlerin parçalandığını görüyorum. "Bilmiyorum. Spitball oynayabiliriz."

Ay ışığı bulutlarla birlikte değişir ve Jennifer'ın grubundan bir kahkaha patlaması yükselir, ama bir süre sonra sönümlenir.

Jasper yavaşça başını sallar ve "Daha fazla müttefike ihtiyacımız var. Kendimizi çok fazla dışladık. Biraz ticaret yaparsak, daha fazla seçeneğimiz olur." der.

Dom kaşlarını kaldırdı. "Bunun için takas edecek bir şeye ihtiyacımız var."

Jasper onun sert ifadesine karşılık verir. "Hepinizin becerileri var, değil mi? Savunma sistemleri kurabilir, patlayıcılar yapabilir, güvenlik kameralarına yardımcı olabilirsiniz. Beaumont, eminim insanlara temel ilk yardım eğitimi verebilirsin. Clare doğum hemşiresiydi. Jada elektrikçi. Sloane marangozdu. Sivillerin toplu olarak muazzam bir deneyimi var. Bunlar sadece ilk akla gelenler, ama sunabileceğimiz şeyler var."

Elini salladığında heyecanım artar. Haklı. Risk almak istemediğimiz için Bristlebrook'a oldukça yakın kaldık, ama

daha uzağa gidebiliriz. Saklanıyor olsalar bile, *başka yerlerde* başka topluluklar da olacaktır.

Lanet olsun, bir haftalık yürüme mesafesinde Sinners, Reapers, Red Zone ve biz varız. Dışarıda daha kaç tane var? Tabii, önce belki de kuşatma olmayan kuşatmayı aşmamız gerekiyor, ama...

Ama Beau, sanki onun testislerini golf topu olarak kullanmayı öneriyormuşuz gibi bize bakıyor.

"Bunların hepsi barış zamanında kulağa hoş geliyor, ama bence hepiniz Sinners'ın peşimizde olduğunu unutuyorsunuz," diyor Beau. "Kapımızı çalacaklar. Reapers'a yaptıkları gibi, takas ettiğimiz her şeyi almaktan onları ne alıkoyacak? Onların bir ordusu var. Onları durdurabileceğimizi sanmıyorum."

Hayal kırıcı.

Ayağa kalkıp Reaper'lara doğru bakıyorum. Tüm kamp ateşleri, karanlıkta birbiri ardına yanıyor. Siviller de onları izliyor, ama hepsi saklanmış durumda. Sessizler.

Bize saldırmak istemiyorlar.

Bunu *biliyorum*.

"Kaç tane yeni arkadaş edinebileceğimize bağlı, değil mi?" Beau'ya gülümsüyorum.

Her zaman daha fazla arkadaşla ihtiyacım olduğunu söylerim. Arkadaşlar *harika* bir ordu oluşturur.

O gözlerini devirir, bardağını bana fırlatır, ben de onu uzaklaştırırım.

"Bu *arkadaşlar* teoride kulağa harika geliyor, ama tam olarak ne zaman kapı kapı dolaşacak zamanımız olacak? Buraya kilitlendik. Şu anda, müttefiklerimiz için tam olarak üç seçeneğimiz var: Kırmızı Bölge, Reapers ve Sinners, ve onlar birbirleriyle pek iyi geçinmiyorlar, Lucky."

Dom elini başının üstüne koyar. Saçlarının yarım santimetreden uzun olması garip geliyor. Bunun sonunda rahatlamış olmasının bir göstergesi mi, yoksa lütfen yardım edin, kendimi bırakıyorum mu demek istediğinin bir göstergesi mi, anlayamıyorum.

Çimlere çöküyor, sırtı verandaya yaslanmış, sanki kısa süreli iyimserliği vücudunun kaldırabileceğinden fazla gelmiş gibi.

"Bu seçenekler berbat. Reaper'ları Sinners'a karşı savunursak, savaş çıkar," diyor Dom sonunda. Gözleri soğuk, kırık

metale dönüşür. "Ve Alastair'in elinde hala Heather ve Bentley var. Ona karşı çıkarsak, onlar da ölmüş sayılır."

Çimlerin diğer tarafında, Beau Dom'a yüzünü buruşturur. "Doğru. Ve Reapers'a katılmazsak..."

"Bizi aç bırakırlar," diye bitirir Dom. "Ya da kapımızın önünden onları uzaklaştırmak için yine de savaşmak zorunda kalırız. Hangi tarafı seçersek seçelim, savaşmak zorunda kalırız."

Bu sefer onlara bakma sırası bende.

Adamım, bu adamlar tam birer *karamsar*.

Kafamı kaşıyorum. "Her şey yoluna girecek, takım çalışması hayalleri gerçekleştirir, savaş değil barış yapalım konuşmasına geri dönebilir miyiz, yoksa...?"

Dom ve Beau sessizce, şaşkın bir bakış alışverişinde bulunurlar ve bu beni o kadar hazırlıksız yakalar ki, gülümserim.

Yine evli çiftlerin konuşmalarına geri döndüler.

Ama sonra Beau hafifçe burnunu çekerek başını sallar ve Dom'un yüzünde bir gülümseme belirir, sonra ikisi de bana karşı fazla sabırlı bir ifade takınırlar.

"Tabii ki, Lucky." Beau çimleri yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Onlarla kucaklaşalım. Her şey yoluna girecek."

Dom ciddi bir ifadeyle başını sallar. "Kucaklaşma, savaş değil."

Oh, hayır, hayır, hayır. En iyi arkadaş güçlerini bana karşı kullanamazlar.

"Ben... Sen..." diye kekeliyorum. "İkiniz de çok dramatik davranıyorsunuz. O kadar da kötü *değil*

o kadar da kötü değil!" Hala paketlenmemiş iki torba yiyeceğin bulunduğu verandayı işaret ediyorum. "İşler yoluna giriyor!"

Kızgın bir şekilde , yakaladım Jasper'ın
gözüne ona ona kendi kendi
inanamayan çift empati bakışımı gönderiyorum...

Ve şaşkın bir şekilde kaşlarını

kaldırır. Kahretsin.

O da çok kolay bir soruydu.

Alnımı ovuşturarak iç çekerim. "Dom ve Beau'nun bizden daha iyi bir çift olduğuna inanamıyorum."

Jasper hala neyden bahsettiğimi anlamamış gibi görünüyor, ama yüzünde eğlenceli bir ifade belirir. "Onlar bizden birkaç yaş büyükler, sevgili oğlum."

Dom, Jasper'a kuru bir bakış attı. "Gelecek yıl on dokuz olacak." Beau başını eğdi. "Bronz mu? Ben kol düğmeleri düşünüyorum." Dom, içkisini bitirirken burnunu çekti.

Jasper gülümseyerek parmağını bana doğru kıvrır, yanına gelmem için işaret eder ve midem bir anda hoplar.

Verandaya atlarım ve o bacağını yana doğru eğerek bana yer açar. Yatışmış bir şekilde, göğsüne yaslanana kadar yaklaşırım.

"Beni desteklemelisin, bebeğim. Onlara her şeyin kötü olmadığını söyle." Esniyorum, onun sıcaklığı beni sarıyor ve Jasper saçlarımı okşuyor.

"Öyle değil." Fincanını kenara koyar. "Bence hepimiz kendimizi fazla kaptırıyoruz. Belki savaş çıkacak, ama henüz o noktada değiliz." Bizi sabırla ve sakinlikle izlerken, bu beni de sakinleştirir. "Lucien haklı. Bu gece bir zafer kazandık ve bu bize zaman kazandırdı. Sabah Red Zone'a telsizle haber verebiliriz. Önemli kararlar almadan önce onların gelmesini bekleyebiliriz. Kim bilir? Belki de hepimiz için yeni seçenekler sunarlar." Kalbi sırtımda emin ve düzenli bir şekilde atıyor. "Ve onlar gelene kadar bu zamanı Reaper'ları izlemek için kullanabiliriz. Öğrenebiliriz. Onlara güvenip güvenemeyeceğimize karar verebiliriz."

Dominic, Jasper'a şaşkın ve düşünceli bir bakış attı.

Uzun bir süre sonra, kendi kendine başını sallar.

"Her halükarda savaşa gireceğiz," diyor Beau. "Buna hazırlanmalıyız."

"Gördün mü?" Kafamı eğip Jasper'a sinirli bir bakış atarım. "Onun için bardak her zaman yarısı boş."

O da bana anladığım bir bakış atar.

Lütfen dur.

Ah, işe yarıyor.

Bakışları diğerlerine geri dönüyor. "Savaş çıkarsa, doğru tarafta olduğumuzdan emin olmalıyız."

Dom hala içini arıyor ve ben de ciddiye biniyorum.

"Kurallara uyabiliriz Dom, en azından önemli olanlara. Savaş olsa bile." Gözlerine bakıyorum. "Sadece tekrar aynı takımda oynamaya başlamamız gerekiyor."

Şaşırtıcı bir şekilde, boğazı düğümlenir ve gözlerini kaçıır. Çenesi hala taş gibidir ve daha önce hissettiğim suçluluk duygusu tekrar içimi kemirir.

Lanet olsun, hepimiz pislik gibi davrandık, değil mi?

Sonunda, hala bize bakmadan başını sallar ve Beau da onu izleyerek uzun, düşünceli bir nefes verir.

Dom sonunda başını kaldırıp başını salladı.

"Peki ya Jayk?" diye sorar kuru bir sesle. "Bütün bunlara katılacak mı sence?"

Bunun üzerine Dom alaycı bir şekilde güler ve Beau'ya attığı bakış da aynı derecede kuru. "Bence bu konuda bizimle kavga etmeyecektir."

Bu sefer hepimiz onların penceresine bakarız. Pencereleeri aralamışlardır ve perdeler rüzgarda dalgalanmaktadır.

"Peki." Diye iç çekerim. "En azından bu konuda da müttefikiz."

Bölüm 34

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #167

*Ateşkes, işler çok iyiye gitmeden hemen önceki andır.
Ya da çok, çok kötüye gitmeden önceki andır.*

Baskından sonraki gün, RADYO İLE REAPERS'ın ana üssüne haber verdik, ama üs çoktan alevler içindeydi. Alastair ve bir grup Sinners gece gelmiş, depolarının büyük bir kısmını çalmış ve hayvan ahırlarını ateşe vermişti. Radyodaki tiz sesli Reaper, bu kadar çok malzemeyi kaybetmiş olmaktan ve yaşanan şiddetten dolayı çok üzgündü.

Alastair'in elinden iki düzine kişi ölmüştü.

Alastair bize, *Sinners'ın hüküm sürme zamanının geldiğini* söyledi ve görünüşe göre... durum böyle.

Sawyer'a isim listesini verdiğimizde, tüm Reaper'lar sessiz kaldı. O isimleri okudu ve biz de savunmamızın güvenliği içinde, onların tek tek yıkılmasını izledik. Birbirlerine yaslanmalarını, öfkelenmelerini ve Cole'un ormana koşarak gitmesini ve iki gün boyunca ortalarda görünmemesini izledik.

"Ama Alastair bunu neden yapsın?" diye öfkelenerek, boğulacak gibi hissederek, mutsuz bir suçluluk duygusuyla, gölgeli gözlerle bakan brütlerime sordum.

"Onların topraklarını ele geçiriyor, Eden. Sahipleniyor. Ne istediğini açıkça belli etti," diye cevapladı Jasper nazikçe.

Bir imparatorluk.

"Ama neden orada çalışan insanları öldürüyorlar?" diye fısıldadım.

Dom yanımda durdu. "Hepsini değil. Sadece onları korkutmaya yetecek kadarını. Bir dahaki sefere

Yeterince, Reaper'ların bir daha savaşmak istemeyeceği kadar."

Ama Reapers geri çekilmedi.

Hatta haberler, bizim yardımımızı kazanmak için daha da kararlı hale getirdiler. Hendeklerinin kendi tarafında, konuşacak kadar yaklaşan her siville sohbet ediyorlar. Elma ve olgunlaşmış şeftaliler atıyorlar. Jayk onu uzak tutmak için ne yaparsa yapsın, Kasey'nin her gün depolarından yiyecek çalmak için kaçmasına göz yumuyorlar. Akira kampın etrafında dolaşıyor, işlere yardım ediyor ama bizi rahatsız edecek bir şey yapmıyor.

Ve her gün, Jennifer bizim aramızdaki köprüde Sawyer ile kahvaltı yapıyor.

İlk gün, karşı karşıya oturdular, ortada bir ziyafet vardı ve bizler nefesimizi tutup tüfeklerimizi tutarken, onlar utangaç gülümsemeler ve yavaş ısırıklarla ziyafeti paylaştılar ve Jennifer'ı güvenli bir yere geri gönderecek tek bir kelime bile söylemediler.

Ertesi gün, birkaç santim daha yakına oturdular ve gülümsemeleri biraz daha az utangaç hale geldi. Nefesler biraz daha az tutuldu. Tüfekler biraz daha az gerginleşti.

Gün geçtikçe, siviller genel olarak rahatlamaya başladı. Birkaç kişi hariç.

Sloane, Ava, Ida. Deanna, Aniyah ve bir düzine diğerleri tüfeklerini ellerinde tutuyorlardı. Bir kez bile ellerini gevşetmediler.

Reapers'tan sonra, Red Zone'a telsizle haber verdik. Jayk, diğerlerinin planı hakkında hiç itiraz etmemişti ve Red Zone, müttefiklerimizi oluşturmaya başlamak için diğer yerler kadar iyi bir yer gibi görünüyordu.

Söz verdikleri gibi, çoktan yola çıkmışlardı.

Beklediğimiz gibi, onlar da bizim kadar yardıma ihtiyaç duyuyorlar.

Gündüzleri Jayk bizi savunma, bahçeyi genişletme ve erzakları artırma görevlerinde çalıştırıyor. Bize atış ve okçuluk eğitimi veriyor. Ok yapmamızı sağlıyor ve Katherine bize yay yapmayı gösteriyor. Beni dövüşe zorluyor, çünkü baskın sırasındaki girişimimden pek etkilenmemiş görünüyor, kısa şort giymiş olmam da fark etmiyor.

Bristlebrook'ta tedirgin bir ateşkes var ve hepimiz bu ateşkes bozulana kadar nefesimizi tutuyoruz.

Tabii benim hayvani adamlarımdan bahsetmiyorsak.

Çünkü o? O bir savaştı.

Bölüm 35

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #362

*Hayatta kalmak için Grinch'in spermini içmek
zorundaysan, o zaman iç gitsin!*

"AVA İÇERDE Mİ..." Aniyah birden durur. "Oh, Eden. Sensin."

Not defterimin üzerine kalemimi düşürürüm, bir kez daha esnemekle mücadele ederim. Jayk pek uyumayı sevmez.

"Aniyah!" Bir fincanı alıp, kahvaltı barının etrafında dolaşırken onu kovalıyormuşum gibi görünmemeye çalışıyorum. "Acıktın herhalde! Biraz çorba ister misin? Yeni bir tarif."

Ama Aniyah, mutfağa girdiği kadar hızlı bir şekilde mutfaktan çıkıyor, gergin eli boğazındaki soluk mavi başörtüsünü sıkıca tutuyor. "Oh, hayır. Ben doydum."

"Doydu mu? O zaman neden mutfağa geldin..."

"Meşgulüm," diye sözümü kesip başını salladı. Eli arkasında bulunan kapı koluna uzandı. "Çok meşgulüm. Gözetlemeyle. Kameralarla. Ayrıca Ava'yı da arıyorum, o yüzden gerçekten..."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ama kameraları kapattık."

"Doğru. Tabii. Bu..." Kapı kolu dönüp kapı arkasından açılırken bakışları fincanıma düşer. Kaçarken yüzünde rahatlama belirir. "Üzgünüm Eden! Bir kızın isteğini yerine getir ve Dom'dan bir süre uzak dur, tamam mı? Bu hafta onunla hiç görüşmemek için iki ekmek rulom var. Tamam, teşekkürler! Görüşürüz, hoşça kal!"

Kapı kapanır ve ben iç çekerek kahvaltı barının yanındaki sandalyeye çöküyorum. Odanın köşesinde, yerde, Kasey rahatsız edici derecede sık sık kıvılcım çıkaran kablolarla bir şey üzerinde çalışıyor, ama Jayk bana "korkma"

diyor. Bu, beni yemek yemeye zorlamadan, bugünün arkadaşım/aşağılayıcı şeffaf bekçisini bana yapıştırmadan ve çiftlik hayvanlarını kontrol etmek için daha da endişeli mırıldanmalarla kaçmadan hemen önceydi.

Jayk stresli.

Ve stresli Jayk çok fazla.

En azından Kasey'nin burada olması, Reapers'tan tekrar hırsızlık yapmasından daha iyidir. Herkes bu konuda endişeleniyordu, hatta erkekler onu burada tutmak için yan tünelde nöbetleşe bekliyorlardı.

Pencereden, Jennifer hala köprüde Sawyer ile konuşuyor. Geçen günden bu yana birbirlerine bir adım daha yaklaşmışlar.

En azından *biri* romantizm yaşıyor.

Elimdeki kupa eğiliyor ve ben yeşil sıvıya somurtkan bir şekilde bakıyorum. Bu, baskından bu yana üç gün içinde içtiğim üçüncü çeşit sıvı ve hala kimseye bir yudumdan fazlasını içirebilmek için uğraşıyorum. Bu durum giderek acınası bir hal alıyor çünkü baskın rasyonları yüzünden yavaşlamış olsun ya da olmasın, onlar kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölüyorlar. Rasyonları doğru bir şekilde uzatmak için tüm aciliyetleri kaybolmuş gibi görünüyor.

Ve bu beni, incelemek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor. "Neden *yapış yapış*?"

Lucky, omzumun üzerinden fincanıma bakarken ona kaşlarımı çatıyorum ve sanki fincan da bu iftiraları duyacakmış gibi onu kendime sıkıca sarıyorum. "Öyle değil! Yani, aloe jeli yüzünden *biraz* kıvamlı, daha fazla inceltemedim ama içilebilir. Yosun da kıvamını biraz artırdı."

"Oh, eminim öyledir." Ciddiyetle başını sallar. "Kahvaltıda bir yığın taşı bitirdim ve öğle yemeğinde ne olacağını merak ediyordum." Onun gamzesi sırtıta dönüşüğünde itiraz etmek için ağzımı açarım. "Senin şeytani içeceğini gerçekten denedin mi? Abartmak istemem ama Bentley'nin yılan çukurunda yürümek daha iyi olurdu bence."

Kızgın bir şekilde gözlerimi devirdim. "İki fincan içtim. Son birkaç gündür herkesten daha fazla yedim."

Kısmen, herkesin benim hazırladığım yemeklerin yenilebilir olduğunu kanıtlamak için. Kısmen de Jaykob ve Lucky her fırsatta bana zorla yedirmeye çalıştıkları için.

Jaykob ve Lucky... Çünkü biz Reaper'ları izleyip Red Zone'un gelmesini beklerken, benim kaba saba adamlarım birbirleriyle kapışıyorlar. Jayk'e Bristlebrook için ihtiyacı olan her şeyi destekliyor olabilirler, ama bana gelince, durmak bilmiyorlar. Jasper onlara ne kadar itidal gösterin diye uyarıyor olsa da.

Görevleri arasında Dom ve Beau, Jayk'in dikkatini dağıtmak için uğraşıyorlar. O odasından çıktığında onu ezip geçiyorlar. Köşelerde pusuya yatıp onu sürükleyerek götürüyorlar ve bu sinir bozucu çabaya yakışmayacak kadar çocukça bir zevkle yapıyorlar.

Ve eğer ikisi, benimle vakit geçirmek için kendi garip, kişisel çıkarları olan siviller tarafından sayıca bu kadar ezilmeselerdi, eminim planları işe yarardı.

Şu anda, tüm çabaları bana sadece birkaç dakika daha zaman kazandırdı.

Lucky daha şanslıydı.

Özel ayrıcalıklara sahip olduğu için değil, ama Lucky yaratıcıdır. İlk günden beri casuslarla pazarlık yapıyor, rüşvet veriyor ve kurnazlık yapıyor. Bu onu şu ana kadar buraya kadar getirdi, ama en azından konuşabildik ve şimdilik bu yeterli.

Jayk de yanımda olmadığı sürece Jasper ile hiç konuşmadım ve o... çok kibardı. O kadar kibardı ki, sanki midesini ağrıtıyor gibiydi.

Daha fazla bir şey için ısrar etmemesini kişisel olarak almamaya çalışıyorum.

Erkekler kendi özel savaşlarını eğlenceli buluyor gibi görünürken, ben bunu daha çok sinir bozucu buluyorum. Birbirimize beş dakikadan fazla bir süre boyunca bir metreyle bile yaklaşamıyorsak, diğerleriyle nasıl bir şeyler başarabileceğimizi bilemiyorum.

Jayk ve ben, onun davranışları hakkında her gece tartışıyoruz.

Ne yazık ki, kendimi kontrol edemiyorum ve genellikle onun kıyafetlerini çıkarıp hayal kırıklığımı başka şekillerde dışa vurarak son buluyor.

Lucky bana gülüyor, sonra ocağın üzerindeki tenceremin yanına gidiyor. Gününü anlatmaya başlıyor, sanki iki saatlik bir pişirme işleminin sonucu değil de bilimsel bir deney gibi çorbayı inceliyor.

Kasey ona hızlıca bir bakış atar, sonra mesafesinden memnun olarak işine geri döner.

Baskından beri özellikle tatlı ve özenli davranıyor, bana benzersiz yaratıcı yollarla kaçak peynir getiriyor. Jaykob'un başının üzerinden uçan, oldukça sağlam bir kağıt uçağın içine sıkıştırılmış. Etkileyici bir el çabukluğuyla sihirli bir şekilde cebime sokulmuş. Bir şekilde, kilitli yatak odamda, yatağımın başucundaki kitaplığın altında korkunç bir şekilde ezilmiş.

Bu konuda tartıştık.

"... *On iki*, Eden! On iki kitap. Onun aptal kütüphanesinde on iki kitap bulmak ne kadar zamanımı aldı biliyor musun? Sonra da onun istediği pasajları bulmam gerekti. Hızlıca gözden geçirip post-it yapıştırdım ve... Tekrarlamam gerektiğini hissediyorum, *on iki* kitaptı."

Canlanıyorum. "Ders kitapları mı? Ne tür? Psikoloji, sanırım, ama hangisi..." Lucky dikleşiyor, bana yalvaran, öfkeli gözlerle bakıyor ve ben durup yönümü değiştiriyorum. "Kulağa çok sıkıcı geliyor, evet. Korkunç olmalı." Boğazımı temizliyorum. "Kitaplar. Araştırma. Berbat."

Gamzesi yeniden ortaya çıkar ve gözlerini devirir. "İyi bir amaç için olabilir, ama bir noktada, *benim* ruh sağlığımı da düşünmesi gerekir. Dışarıda olmam gerekir. İnsanlara dövüşmeyi ve benzeri şeyleri öğretmem gerekir."

Tezgahın üzerine eğilip kaşlarımı kaldırırım. "Ya da enerjini koruyup aynı zamanda iyi bir insan olabilirsiniz. Özellikle de artık çorba içemeyeceğiniz için."

Lucky tencereye tekrar bakar, sonra kepçeyi alır. Ya da almaya çalışır.

Kaşık biraz yapışır.

"Dom ve Beau ile herhangi bir ilerleme kaydettin mi?" diye sorar, kaşığı sallayarak çıkarmaya çalışır.

İç çekiyorum, ruh halim bozuluyor. "Jo dün sabah Beau'nun verandanın diğer tarafından bana gülümsemesine izin verdi. Bu sayılır mı?"

Çorba kepçeden yapışkan bir sesle ayrılır, sonra tekrar tencereye düşer. Lucky yüzünü buruşturur, ben de çenemi elime dayarım.

"O zaman hayır, hiçbir şey."

Kasey'nin ekipmanı arkamda cızırdamaya başlar, ama ben onu görmezden gelirim, kendi kendime acımaya dalmışımdır. "Oh, onları önümde görsem ne yapardım bilmiyorum. Birbirimize güvenmediğimizi söylüyorlar. Bu konuda ne yapmam gerekiyor ki? İnsanlara güvenmek benim güçlü olduğum bir konu değil."

Lucky bana acıyarak bakar, sonra tencerenin altındaki ocağı açar. Nedenini bilmiyorum. Bu, kıvamı pek değiştirmez.

O başını sallayarak ısıyı ayarlar. "Bilmiyorum. Neden her zamanki şeyleri yapmıyorsun? Sözlerini tut. Beklentiler belirle ve sonra onları yerine getir. Hislerini anlat, gerçekten anlatmak istemediğin can sıkıcı sırlarını bile. Tutarlı ol. Bilirsin, tüm o iyi şeyler. Roket bilimi değil ya." Tencere duman çıkarmaya başlar ve o gözlerini kısarak içine bakar. "Ama belki sen bu konuda iyisindir. Yiyeceklerin bu renge dönmesi için burada ileri düzey kimya bilgisi gerektirdiğini düşünüyorum."

Bunu düşünerek kaşlarımı çattım. Mantıklı geliyor ve benim daha önce düşündüğümünden çok da farklı değil, ama o böyle söyleyince...

"Belki bunu bir tür alışkanlık haline getirebilirim? Her gün onlarla vakit geçirmek için oraya gitmek gibi?" diye düşünürüm.

Onlara yaklaşmadığım halde bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama.

Yaratıcı olmam gerekecek.

"Tabii, ritüeller önemlidir. *Benim* tarzım değil, ama bilirsin." Tenceden başını kaldırıp göz kırpmıyor. "Sen benden daha iyi bir altısın."

"Kesinlikle değilim," diyorum ona sertçe.

Jayk'e, onu başkası için terk etmediğimi bir türlü anlatamıyorum. Öte yandan Lucky burada, benimle flört ediyor, Jasper'ın omuzlarına ve sırtına bıraktığı şeytani izlerle hala gururla süslenmiş. Tankının düşük yakasından göğsünde pembe, parlak bir iz görünüyor. Şüpheli bir şekilde bir damga gibi görünüyor.

"O zaman daha itaatkar bir köle." Gülüyor.

Tencere yüksek bir çatlama sesi çıkarır ve Lucky irkilir, ocağı kapatır ve tencereyi başka bir ocağa taşır.

Bana bakmadan önce karanlık bir bakış attı ve yavaşça başını salladı. "Ama böyle bir şey ayarlayabilirsin. Bir ritüel. Sizlerin mücadele ettiği şeyleri temel alabilirsin. Güven ve dürüstlükse, bilmiyorum, belki her gün onlara bir şeyler anlatabilirsin. Nasıl hissettiğin veya ne düşündüğün hakkında bir şeyler? Dinleneceğini bilene kadar paylaşmaktan rahatsızlık duymayacağın şeyler?"

Ritüel.

Bu kelime içime yerleşir. Bu kelime, vitray ve saygı anlamına gelir. Dikkatli tekrarlar ve parşömen kadar eski sözler.

Ritüel bana sonsuz bir çekicilik katıyor.

Bunu düşünerek tezgâhı düzeltirim. Nasıl görünebileceğini. Nasıl hissetmek istediğimi. Bir bakıma, bu fikir bana Dom ile kahve içtiğimiz günleri hatırlatıyor. Elbette, o zamanlar paylaşımın çoğunu o yapıyordu, ama Lucky haklı. O dürüstlük ve tutarlılık, aramızdaki ilişkiyi değiştirmeye başlayan şeydi.

Beau'ya ise, yatakta sarıldığımızda bazı şeyler anlatmıştım, ama çoğunlukla iyi şeyleri paylaşmıştım. Beni gülümseten küçük anları ve bana hissettirdiklerini. O zamanlar kafam çok karışık, onunla geçirdiğim o tatlı saatler bana çok değerli geliyordu. Tüm o çığ duygularıma karşı bir merhem gibiydi.

Ve dürüst olmak gerekirse, bir parçam onun Dom'a yaptığı gibi terk edilmekten o kadar korkuyordu ki, en kötüsünü kendime saklamıştım.

Derin bir nefes alıyorum. O yaranın en kötüsü artık açıldı ve şimdi iyileşme zamanı.

Beau bir kaçış değil. Onun partnerim olmasını istiyorsam, ona öyle davranmam gerek.

Sözlerimizin parşömen kadar eskimesini istiyorum.

Lucky tezgaha vuruyor ve ben başımı kaldırıyorum.

"Bunu yaparsan, sadece onlar için yapmamalısın, güzelim." Mavi gözleri ciddidir. Alışılmadık bir şekilde kararlıdır. "Sen de ihtiyacın olan her şeyi elde etmelisin. Onları mutlu etmek istediğin için ya da mecbur olduğunu hissettiğin için kendini rahatsız hissedemezsin." Alt dudağını ağzına çeker, ifadesi sertleşir. "Bu, hiçbirimizin istediği son şeydir."

"Biliyorum. Jasper için güvenlik dinamikleri üzerine yazdığım makaleyi neredeyse bitirdim. Çok aydınlatıcıydı." Ona kuru bir gülümsemeyle bakıyorum ama gözlerini kaçırmıyorum, böylece onu dinlediğimi anlıyor. "Benim için, ikisinin de onlara güvendiğimi bilmelerini istiyorum..." Hızla Kasey'e bakıyorum. Başı projesine eğilmiş durumda ama yine de sesimi alçaltıyorum. "Kink şeyleri konusunda da onlara güvendiğimi bilmelerini istiyorum. Özellikle Dom, yapabileceğini... ya da yapması gerektiğini... bilmiyorum. Onun liderlik etmesini istiyorum."

Lucky'nin gözleri parıldıyor. "Eminim öyledir."

Lucky beni her zaman güldürdüğü için boğuk bir kahkaha atıyorum, ama göğsüm tatlı bir şekilde ağrıyor.

Şu anda o kadar acı verici derecede güzel ki, saçları kafasına yığılmış, çok dağınık Viking örgülerine dolanmış. Yüzünün etrafındaki gevşek, ipeksi saç telleri kadınsı görünmesi gerekirken, bana sadece onun ne kadar rahat bir erkek olduğunu fark ettiriyor.

Çoğunlukla, kim olduğu ve her zaman benim yanımda olduğu için güzel.

Kahvaltı barının etrafında dolaşıyor ve Kasey'nin çınlamaları ve tıslamaları, benden bir adım uzaklıkta durup tezgaha yaslanana kadar duruyor.

Bir süre sonra sesler yeniden başlar. İspiyoncu.

Lucky, ona nasıl baktığıma gülümsüyor, ama bana başını sallıyor. "Bak. Sen de kaptanın sınırlarına saygı duymalısın, ama eğer o özellikle çocuklara uygun olmayan aktivitelerden endişe duyuyorsa..." diyor dikkatlice, Kasey'e yan gözle bakarak "...o zaman belki bunları masaya yatırmamalısın? Onlara günün hazırlıklarında yardım etmeyi teklif et ya da başka şekillerde onlarla ilgilen. Belki o da bunu kabul eder ve sen de pis işlere dalmadan önce durumu bir denersin."

Hepsi çok mantıklı. Konuştuğum kişiyi düşününce, neredeyse şok edici derecede mantıklı.

Yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Jasper'ın çarşafları ve parlak, baharatlı bir koku geliyor burnuma. Şu anda ona dokunamamaktan nefret ediyorum.

"Bunları nasıl öğrendin?" diye alay ediyorum.

Lucky gülüyor ve Kasey'i kontrol ettikten sonra bana yaklaşıyor. "Çok iyi bir terapistim var." Bir santim daha yaklaşıyor ve onun

sıcaklığını hissedebiliyorum. "Ve aslında onu dinlemeyi seviyorum, bu yüzden en iyi uyum sağlayan benim."

Düşük ve samimi bir kahkaha atıyorum ve Lucky dudağını ısıtıyor, bakışları ağızma odaklanıyor. Ona uzanmak üzereyim ki Kasey'nin sessizleştiğini fark ediyorum. Başımı kaldırıyorum.

Çalışmayı bırakmış, her iki elinde birer tel tutuyor ve bizi şüpheyle izliyor.

"Geri çekil, serseri," diye uyarıyor.

Ona sert bir bakış atarım ve Lucky gülerek beni bırakır.

"Tamam, tamam. Sakin ol, 007." Yulaf lapama tekrar bakar. "Tanrım, ne kokuyor. Sana un, bal ve tüm bu lezzetli şeyleri nasıl bulduk da sonunda..." Lucky terk ettiğim bardağı kendine doğru eğdi ve burnunu kırıştırdı. "Grinch'in spermi mi?"

Oh. Yine küstahlığa döndü.

"Cesaret mi?" diye tekrarladım düz bir sesle ve o omuz silkti.

"Dürüst olmak gerekirse, 'pislik'ten daha iyi olabilir. Markalaşma konusunda çalışman lazım."

Kasey gözlerini devirir ve bize sırtını döner, görünüşe göre o da çorba ile ilgilenmiyor.

"Gerçekten denedin mi, Lucky?" diye soruyorum zehirli bir tatlılıkla.

Kupayı kaldırdığımda, o bir adım geri çekilir ve savunma amaçlı kolunu kaldırır—sonra öksürür ve hareketini değiştirerek elini saçlarına geçirir, sanki başından beri planı buymuş gibi. Gömleği kalkar ve renkli pazıları bana karnaval gibi parlar.

Tüylerim diken diken olur ve fırsatı değerlendirerek Kasey'nin sırtına hızlıca bir bakış atarım, sonra ona yaklaşarak kişisel alanına girerim.

"Lütfen?" Cesaretimi toplayarak, elimi gömleğinin eteğinin altına kaydırıyorum ve o keskin bir nefes alıyor. Parmaklarımın altında kasları geriliyor ve ben gözlüklerimin üzerinden ona bakıyorum. "Sen de yemek yemelisin. Enerjiye ihtiyacın var."

Gamzesi sakalının içinde kaybolur ve gözleri ağızma kilitlenir. "Enerji mi?" Boğazını temizler ve eli saçından belimin yanındaki tezgaha düşer. "Enerjiye ne için ihtiyacım var?"

Sesi kısıklaşır ve ben gülümsemeyi saklarım. *Bu flört işinde* çok daha iyi hale geliyorum.

Omuzlarımı silkiyorum, karın kaslarının hatlarını izliyorum ve o titriyor. Lucky zaten fazla vücut yağı olmayan biriydi, ama şimdi sağlıklı bir şekilde belirginleşmiş durumda ve vücudu yeni enerji kaynakları ararken kasları ciddi şekilde bozulmaya başlaması çok uzun sürmeyecek.

Herkes, üç torba yiyecek ve birkaç elmanın doksan kişiye ne kadar yeteceğini gerçekten abartıyor.

Parmaklarım dalıyor. "Eğer içersen sana tam olarak ne işe yaradığını söyleyeceğim."

Lucky bileğimi yakaladı. Titrek bir nefes aldı, güzel mavi gözleri suçlayıcıydı ve hala ağızma bakıyordu.

"İki sadist için anlaşımadım," diye mırıldanıyor, ama elime aldığım bardağı kapıyor.

Bir eliyle burnunu tıkayarak, üç yudumda içkiyi bitirir, sonra tüm vücudunu titreyerek bardağı tezgaha vurur.

"Lezzetli," diye boğuk bir sesle söyler.

Bir saniye sonra, Lucky beni porselen tezgahın üzerine kaldırır ve bacaklarımın arasına geçer. Sıcaklık bağırsaklarımın derinliklerinde kıpırdanır. Aslında her yerde. Hasarlı pencerelerden dışarıdan sızan sıcaklıktan kaçmak imkansızdır.

İkimiz de nemden ıslanmışız. Onun güzel, boyalı teninde daha iyi görünüyor ve ben yumuşak bir gülümsemeyle boğazındaki çizgiyi izliyorum.

Tarifi alay etmeyi bir kenara bırakırsak, onu özlemişim.

Bana kötü kötü bakıyor. "Zehirini içtim, güzelim. Lütfen bana bundan sonra tatlı bir şeyin olduğunu söyle."

Gülerek kollarımı boynuna doluyorum ve onu öpmek için eğiliyorum, ama o geri çekiliyor. "Hâlâ dudaklarımda, o yüzden muhtemelen yapmamalısın..."

Onu kesip, neredeyse beceriksiz bir hevesle onu öpüyorum. O da gülerek enseme kavırıyor ve öpücüğünü yumuşatıyor. Bunun yerine bacaklarımı kalçalarının üzerine katlayarak onu kendime çekiyorum ve o beni tezgahın üzerine geriye doğru eğdiğinde kahkahası boğuk, çaresiz bir iniltiye dönüşüyor.

Sıcaklık omurgamı yaladı. Bacaklarımın arasında birikiyordu. Onun zeki, akıllı ağzı beni uyandırıyor, ormanı yakan bir yangın gibi bulanık yorgunluğumu temizliyordu.

"Hey, dur! Hayır! *Uyarıyorum!* Yapma!" Kasey aniden köşeden bağırır. "Sprey şişesini getireceğim! Jayk'i getireceğim!"

Ağzımı ondan ayırıyorum. "Sakin *yapma!*"

O bana sert bir bakış atıyor, ben de ona sert bir bakış atıyorum. Kasey'i seviyorum. Hatta onu çok seviyorum. Çoğu zaman o da beni seviyor, sanırım. Ta ki Lucky ya da Jasper bana iki adım yaklaşıp kadar, o zaman onun tamamen *Jayk'e ait* olduğunu hatırlatıyor bana.

Bir adım geriye, kapıya doğru çekiliyor.

"Hayır! Lanet olsun, Kasey, bir anlaşma yapmıştık!" Lucky onu işaret eder. "Çikolatayı sen aldın. Ben de yirmi dakika bedava konuşma hakkı kazandım!" O bir adım daha geri çekilir ve Lucky panik içinde elini kaldırır. "Yapma! Yapma. Hadi ama, Çilli. Bir insanın sahip olduğu tek şey sözüdür. Sen sözünü tutmak istemezsin, değil mi?"

Kalbim mutlulukla sıkışır. Lucky benimle yirmi dakika geçirmek için çikolatadan vazgeçti mi? *Gözetim* altında mı?

Kasey omuz silkiyor, sırtıyor. "*Senin* tek sahip olduğun şey sözün. *Benim* ise çikolatam ve Jayk'in bu flört programını kazanması halinde bir kalıp daha çikolatam var." Aramıza bakıyor, burnunu kırıltıyor. "Bu da seni şu anda vücut balonunun çok içine sokuyor."

Lucky'nin omzuna dokunup gözlerimi ona dikiyorum. "Lucky. Lucky, onu yakala. Şimdi, o..."

Kapıya doğru koşar ve Lucky benden uzaklaşır, ama sandalyelerin arasından geçmek zorundadır. Kasey'nin kurnaz vücudu kapıdan geçerek, Lucky onu yakalayamadan özgürlüğe koşar.

"Siktir!" O sırtıyor, sonra bana dönüyor ve beni takip etmem için işaret ediyor. "*Koş, Eden. Hadi!*"

Çılgın atarak tezgahdan atladım ve o da elimi tuttu, gülerek evin içinden koştu.

Bu sefer olmaz, Jayk.

Lucky'nin eli nasırlı ve benim elimde mükemmel duruyor. Bugün, Lucky'nin eli bana ait.

Bölüm 36

Jaykob

HAYATTA KALMA İPUCU #45

Sik sürmek zayıflar için değildir.

"SÖYLE ŞUNU! Bilmiyorum lan," diye bağıriyorum, sonra Beau bana o aşırı sabırlı, çiçek gücü saçmalığı bakışını attığında hemen kendimi aptal gibi hissediyorum.

Üç gün önceki baskından beri hepsi *çok nazik* davranıyor ve bu beni delirtiyor. Evet, nazik davranmak onlar için benim kızımı benden çalarken tuzaklardan kaçınmak ve gizli saldırılardan kurtulmak anlamına geliyor, ama en azından bu kısım neredeyse... eğlenceli.

Kavgaya hazırım.

Başımı eğip o gözlerden uzaklaşarak mırıldanırım, "Bir yolunu bulurum."

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip hala bekliyor, ben de kaşlarımı çatıp botlarımı yere sürme isteğiyle mücadele ediyorum. Revirdeki etrafa bakınıyorum ama burada beni azarlanan beş yaşındaki bir çocuk gibi gören kimse yok, bu yüzden dişlerimin arasından "Üzgünüm" diye mırıldanıyorum.

Gördün mü?

Ben de nazik olabilirim.

Omuzlarını silkiyor, gözlerini deviriyor. "Bu konuda yapabileceğimiz çok fazla bir şey yok, Jayk. Beslenmeleri yetersiz ve bu uzun zamandır böyle. Zaten yorgunluk, depresyon, sıvı tutulması, halsizlik, baş dönmesi ve ağız kokusu şikayetleri geliyor." Beau bana kısa bir süre bakar, ben de ona ters ters bakarım. "Ayrıca birkaç bayılan da oldu. Elimde bir isim listesi var. Onlara göz kulak olur musun? Ekstra yiyecek alabilmelerinin bir yolu varsa... Onlar en fazla risk altında olanlar. Yaşları ve kalp sorunları nedeniyle."

Mary Beth de *bayılanlardan* biriydi, tam da dövüş antrenmanının ortasında, ve bu beni bütün gün garip, panik bir ruh haline soktu.

Beau başını salladı ve sandalyesine yaslandı. Önündeki masanın üzerinde bir yığın gevşek giysi ve rastgele ekipman parçaları duruyordu. "Reapers gerçekten önemli bir şeyden vazgeçene kadar dövüşleri askıya almak en iyisi olabilir. Onlarla bir an önce anlaşma yapmamız gerekebilir. Bundan sonra durum daha da kötüye gidecek."

"Kırmızı Bölge'yi bekliyoruz. Yapacağımız her anlaşma herkes için uygun olmalı," diye mırıldanıyorum. "*Eğer* bir anlaşma yaparsak tabii."

Savaşım. Bir tane daha aramıyorum.

Ama bunu nasıl önleyeceğimizi bilmiyorum.

Ondan listeyi alıyorum ve içinde bir düzine isim var. Omuzlarımdaki lanet olası yük on iki kat daha ağırlaşıyor. Bu insanları tanıyorum. Hatta bazılarını seviyorum bile.

Ve açlıktan ölüyorlar.

Lanet olsun. Neden bunu kendi sorunum haline getirdim ki? Kaptan olarak Dom'un penisiyle kendiminkini kıyaslamaya karar verdiğim için birinin öleceği düşüncesi, midemde sıcak bir çukur gibi.

Gözlerim sayfanın altına kayıyor.

Kasey'nin adı lanet listede, Ethel'in hemen altında.

Koltuk altlarım terle doluyor. Durum gerçekten o kadar kötü mü? Çocuğun iyi olması lazım. Yapamam... Bir Ryan'ı daha kaybetmeyi kaldıramam.

Bu savaş anlamına gelse bile.

Beau hala bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum, listeyi buruşturuyorum. "Her neyse. Plan değişmedi. Red Zone ile konuştuktan sonra karar vereceğiz. Ya Reaper'ları siktir edip buradaki mallarını alacağız ya da onlara katılacağız. Ethel yakında yine battaniye örmeye ve burnunu her şeye sokmaya başlayacak."

"Tamam."

Ona kızgın bir bakış atıyorum. "Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsun? Kimse ölmeyecek."

Bana kuru bir bakış attı, sonra tekrar malzemeleri ayırmaya döndü. "Egonu okşamak istiyorsan Jayk, kızımız senin yatağında ve muhtemelen buna çok istekli. Ama durum henüz vahim değil, sadece gözümüzü üzerinde tutmamız gereken bir şey."

"Benim. *Benim* kızım," diye hatırlatırım ona.

Onları birbirlerinden uzak tutmak tam bir kabus oldu. Beşinin arasında çok fazla el var.

Ve Eden sinsi.

Beau bir kumaş parçasını incelerken, üzerindeki lekeye yüzünü buruşturur. "Burada pek çok zeki insan var. Eminim bu sorun çözülecektir. Eden'in pislği kimseye zarar vermez, kontrol ettim, ve tıbbi yardıma ihtiyacı olan herkese bakacağım, söz veriyorum. Biz arkanızdayız." Yukarı bakar ve sırtarak ekler. "En azından bu konuda."

Ekşi bir onaylama ile homurdanırım.

Evet. Onlar gerçek bir rüya.

Sıcak suyu odalarından uzaklaştırdıktan sonra, o pislikler bugün patlamaya hazır bombalar gibiydi. Bu anı beni gülümsetiyor. Eden yüzünden kafaları karışık olabilir, ama diğer konularda tamamen işe yaramaz değiller, şükürler olsun. Bir planımız var ve kimse birbirine ateş etmiyor, yani durum iyiye gidiyor.

Listeyi cebime koyuyorum. "Ben hallederim."

"Halledeceksin." Beau önündeki dağınıklıktan başını kaldırıp bana ciddi bir bakış attı. "Ve biraz uyu. Bütün gece Eden'ı bulabildiğin her yüzeye fırlatıp duruyorsun, ikiniz de yakında o listeye gireceksiniz."

Eden'in bugün solgun yüzü aklıma gelir ve kaskatı kesilirim. "Bu ne demek lan?"

Gözleri tavana bakar, sonra tekrar bana döner. "Basit kelimeler mi istiyorsun, pislik? Yemek iyi. Dinlenmek iyi. Çok fazla enerji harcamak kötü. Akıllı, seksi kütüphaneciler için enerji kalmaz ve akıllı, seksi kütüphaneciler buraya gelir. Revire. Bana."

Dişleri gülümsemeyle parlıyor.

"Komik," diyorum dişlerimi sıkarak, o da hafifçe burnunu çekiyor.

Yüzünü inceleyerek, bunun beni Eden'dan uzak tutmak için son numarası olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, ama... ben bile kabul edebilirim ki, doktor genellikle tıbbi konularda dalga geçmez.

Ama yine de, eşyalarının atılmasına gerçekten çok kızmıştı.

"Her neyse. Artık ona ben bakacağım." Sırıttım. "Aslında, yakın zamanda boktan, unutulabilir doktorları aklına bile getirmeyeceğini düşünüyorum."

Beau'nun gözleri karardı. Kendinden emin bir şekilde, masasına parmaklarımla vurup dönüp çıkmak üzereydim. Kapıya iki adım kalmıştı ki, arkamda çok iyi tanıdığım boğuk, kısık bir ses duyuldu.

"Jayk beni tekrar onunla dövüşmeye zorladı, ben yapana kadar beni dürttü..." Kısa bir uğultu duyuldu, sonra, *"O... o beni yüzüne diz çökene kadar vücuduna doğru çekti."*

Hızla dönüp Beau'nun elindeki kayıt cihazını fark ettim. Yine ileri sardı ve Eden nefes nefeseydi, sanki kendini kaybetmiş gibi inliyordu.

Beau'nun sesi kayıt cihazından cızırtılı bir şekilde geliyor. *"Şimdi Bayan Anderson, bir erkeğin yüzüne binip onu meninizle ıslattığınız için bu amciğin yırtıldığını gerçekten inanmamı mı bekliyorsunuz?"* Tsk tsk yapıyor. *"Doktorunuza yalan söylemeniz tavsiye edilmez, kızım."*

Eden'in çiğ, muhtaç sesi yalvarır: *"Lütfen, Doktor Bennett, daha fazlası var. Size anlatacağım. Bana yardım etmeyi bırakmayın... Lütfen."*

Çiğ, öfkeli bir dehşet beni kaplar. "Bu ne lanet bok?" Beni sikmekten mi bahsediyor?

Beau bana sırtarak, kollarını başının arkasında kavuşturup sandalyesine yaslanır. Başparmağıyla tekrar oynat düğmesine basar.

"Lütfen, Doktor Bennett, bana yardım edin. Acıyor."

Sonra tekrar.

"Size güveniyorum, Doktor Bennett."

Bu söz, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettiriyor... Titrek, savunmasız bir şekilde söylüyor.

Karşımda, Beau'nun sırtışı alaycı bir hal alıyor. "Bana öyle geliyor ki, doktor ziyaretlerinden oldukça keyif alıyor, sence de öyle değil mi?"

Öfke içimi kaplıyor, dehşet verici ve kör edici. "Seni

...

"Hayır, annem değil, Jayk. Merak etme. Sana bir kopyasını yaparım. Lucky'nin zaten bir kopyası var, ama o küçük pislik beni kesmiş." Yüzündeki ifade alaycı bir hal alıyor. "Eden'in bir sorunu yok. Belki fark etmemişsindir, ama o açıkça söyledi, paylaşmakta bir sorunu yok."

Saniyeler içinde, üzerine atlıyorum, onu masasının üzerine çekiyorum, önce yüzünü mü yoksa kayıt cihazını mı parçalayacağıma karar veriyorum.

"Jayk! Orada..." Kasey kapıda durur, nefes nefese kalır ve ben de Beau'nun aptal kare çenesine yumruk atmak için kaldırdığım yumruğumu indiririm. "İşte buradasın."

Beau, Eden parçalanmaya başlarken kayıt cihazını kapatmak için acele ediyor.

Beau'yu bırakıp kapıya doğru ilerlerim, Kasey'nin omzunun üzerinden bakarım, öfkem korkuyla karışır. "Ne...?"

"Eden. Lucky. Kaçtı. On dakika önce."

Rahatlama hissi beni sertçe vurur.

Bunu kafamdan atmam tam on saniye sürer.

Tamam, Eden'ın onunla olması bir saldırı kadar kötü değil, ne olmuş yani? Yine de *iyi bir şey* değil.

"Güzel. Nerede?" diye sorguya çekiyorum onu.

"Hadi ama Jayk. Onları rahat bırak," diye Beau sızlanıyor.

Kasey dar omuzlarını silkiyor. "Ben görmedim. Dışarı çıktım ve orada olduklarını sanmıyorum. Belki içeride bir yerlerde?"

"Jayk. Fazla abartıyorsun," Beau tekrar dener, ama ben ona sırtımdan bakarım.

"Az önce kimse ona dokunmamalı demiştin, değil mi? Sadece üzerime düşeni yapıyorum." Kayıt cihazını işaret ediyorum. "Şu lanet şeyi sil."

O sırtır. "Olmaz. Sen bizim kıza iyi bak."

Ayrılırken ona orta parmak gösterip, göğsümdeki sıkışmanın artmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dün gece Eden'ı çok siktim. Çok. Ondan daha az sikilen, feromonlarla kafası güzel tavşanlar bile var. Bu yüzden mi bu kadar uykulu? Onu benim sikimde zıplatarak yorup bitirdim mi?

Bu sabahtan beri onu görmedim. Herkesin bir sorusu vardı ve bugün yapmam gereken on binlerce iş vardı. Kasey onu gözetliyordu, kötü görünseydi söylerdi. Lanet olası sirk faresi bile onu on dakikada kıramaz.

Onu aramak için spor salonuna kafamı soktuğumda midem guruluyor, sonra biri küfredip yüzüme bir

sütyen fırlatınca geri çekildi.

Neyse. Orada yok.

Mutfığa doğru yöneliyorum.

Bütün gün karnım, kaçırdığım yemekler yüzünden bana sızlanıyor, ama ben onu görmezden geliyorum. Bu boktan şeyin önemi yok. Ryan için de hep böyle yapardım.

Mutfakta yok.

Boş alana bakıyorum, sonra dönüp gidiyorum.

Eden'in bugün yapacak işleri olduğunu biliyorum — ve neyse ki, elimizde kalan tuhaf malzemelerle ne yapacağını biliyor — ama bu aptalca. Lucky ile birlikte olması umurumda değil, onu görmem gerektiğini bilmiyor mu?

Lanet olası kaypak kadın.

Cildim kaşınmaya başlar ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarım. Kütüphane kapılarını açtığımda sinirim bozulmaya başlar... Eden'in eteği beline kadar çıkmış ve Lucky onu ağır bir kitaplığa doğru iterek poposuna ellerini koymuştur.

On dakika çok uzun bir süre.

"Lucky!" Kız *kıkırdıyor*, sanki Lucky stand-up gösterisi yapıyor da, ona girmeye çalışmıyor gibi. "Lucky, raflar! Ah! Oh, *dikkat et!*"

Birkaç kitap yere düşüyor ve o onu tekrar öperken ben de öfkeyle yanlarına gidiyorum.

"Güzelim, burada önceliklerin hakkında gerçekten şüpheye düşürüyor musun beni? Şimdi, sesimin çok yüksek olduğunu söyle. Oh! Ve kütüphane ücretlerim gecikmiş!"

"Bekle, neden kütüphane ücretlerini ödemiyorsun?"

Sarışın sıçan kızın boynuna gülmeye başlar ve ben öfkelenirim.

"Programlarımızı sürdürmemize yardımcı oluyorlar! Ücretlerini öde, Lucky!" "Bunu takasla halletsem nasıl olur?"

"Öyle yapmasan nasıl olur?" Onu geri iterek Eden'ı omzuma alıyorum, sonra dönüp dışarı fırlıyorum.

O iyi. O benim ve iyi.

"Oroşpu çocuğu! *Yine mi?*" Lucky arkamdan bağıriyor.

Bu sefer direnmiyor. Sırtımda asılı duran Eden iç geçirir. "Gerçekten mi?"

"Üzgün görünüyordun." Omuz silkiyorum ve iç balkondan odamıza geçerken o da zıplıyor.

Bu sabahkinden daha iyi görünüyor, daha sakin, ve kararlılığım güçleniyor. Bu tatlı yanakların *dinlenmeye* ihtiyacı var.

Kıçımın arkasına doğru, "Şüpheli seksilik sahnesi bir yana, üzgün olmadığımı biliyorsun," diye mırıldanır.

Yanımızdaki kapıyı çarparak kapatıp onu yatağa atıyorum, o da bir parmağını kaldırıp dizlerinin üzerine çöküyor.

"Oh hayır, beni Lucky'den uzaklaştırdıktan sonra *bir şey* yapacağımızı sanıyorsan, *çok yanılıyorsun*."

Kollarımı kavuşturup kapıya yaslanıyorum ve gözleri göğsüme kayıyor. Dilinin ucuyla dudaklarını ıslatıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Belki Beau benimle dalga geçiyordur. Ama belki de geçmiyordur.

Anlaşma imzalanana ve kilerimiz tamamen doldurulana kadar bu riski almayacağım.

"Külotunu ıslatma, tatlım. Sen ve ben mi?" Ona sırtarak bakıyorum. "Platonik bir ilişki yaşayacağız."

Bölüm 37

Dominic

HAYATTA KALMA İPUCU #170

*Savaş ve kadınlar
senin ölümün olacak.*

BEAU, Bristlebrook'un kat planına eğilir. "Ya sivillerin çoğunu spor salonuna kilitlersek, böylece onlar..."

"Çok uzak." Jasper, lambasının turuncu ışığıyla loş bir şekilde aydınlatılan kitabının sayfasını çevirir. Okuma gözlükleri burnunun üzerinde durmaktadır.

"*Kalıcı olarak değil,*" diye mırıldanır Beau.

Lucky parmaklarını şıklatır. "Hâlâ kullanabileceğim birkaç el bombam var..." "Hayır!" hepimiz aynı anda söyleriz.

"İşte. Fırsatımız bu." İşaretçimle kat planını gösterir. "Lucky, sen gir. Kabloları kes... Onlar sadece klima için. Pencereler yüzünden zaten bozuk ama Jayk yine de çalıştırıyor. Sıcaklığı sevmez."

"Bilmiyorum. Jada'yı göndermeyeceğini nereden bileceğiz? O elektrik işlerinde ondan daha iyidir," diyor Beau, başını benimkinin yanına koyarak Jasper'ın odasındaki loş ışıklı masaya eğilirken.

Kahretsin. Jada. O her şeyi mahvedebilir. Siviller, operasyonlarımızı mahvetme konusunda tahmin ettiğimden daha yetenekliydi. Ancak onlara yenilmek, hatta Jayk'e yenilmek bile başarısızlık gibi gelmedi. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, bu saldırıları arkadaşlarla planlamak ve yürütmek gerçekten keyifliydi.

Bu sahiplenici pisliği yenmek zor.

Lucky başını salladı. "Hayır, Jada mutfağın elektrik tesisatını tamir ediyor. Onu oradan almaz. Ben hallederim, Kaptan."

Gerginleşiyorum, eğlence kayboluyor. "Sana bunu kesmeni söyledim. Ben senin kaptanın değilim."

Lucky ve Beau savaş haritasından başlarını kaldırıp bana bakıyorlar, ben de dişlerimi sıkıp onlara dik dik bakıyorum. Jasper sandalyesinden kaşlarını kaldırıyor — bu hafta yeniden başladığımız seanslarda oturduğu sandalye.

O, benim otoriteyle olan ilişkilerim hakkında çok şey söyledi.

Çoğu acımasızdı.

Biz Jayk'e karşı savaşımızın siperlerinde derinlere dalmışken, o bu lanet odada bana ve Beau'ya karşı kendi savaşını sürdürüyor.

Ama şimdi tek söylediği şey, "Bir kez daha, herkese Jaykob'a bu davranışla hoşgörü göstermeyi bırakmalarını tavsiye etmek istiyorum. Hayır, kibar davranıp *müzakere etmek* hiç de tatmin edici değil, ama ona karşı daha ölçülü bir yaklaşım sergilemenin sonuç vermeye başladığını düşünüyorum — ve Eden'a ek bir stres yüklemeyen. Yakında onunla görüşmesine izin vereceğine inanıyorum. Sabır kazanır, garanti ederim."

Hepimiz bir an düşünceli bir şekilde ona bakıyoruz. "Evet, ben bunu yapmayacağım," diyor Lucky.

"Jayk sana hiçbir şey vermeyecek," diyorum ona kuru bir şekilde.

"Onu sikmenin onu tıbbi komaya sokacağını söylediğimi sana söylemiş miydim?" Beau kendini beğenmiş bir şekilde sorar ve ben burnumdan solurum.

Jasper iç geçirir ve lambanın altında ders kitabını okumaya geri döner. "Onu sikmesini engelledin mi?" Lucky gülerek sorar.

Beau omuz silkip sırtınca, burun kıvrır ve sonra kahkahaya boğulur. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Bu..." Durur, sonra geniş gözlerle geri döner. "Oh dostum, Eden seni *öldürecek*."

Beau onu işaret eder. "O kabloları kestiysen, ona telafi ederim."

Ona karanlık bir bakış attım. Onunla işleri yavaştan aldığımızı *biliyor*. Hala çözmemiz gereken sorunlar var.

Beau bana masum bir gülümsemeyle karşılık verir. Bu, fırından yeni çıkmış turtaları çaldıktan sonra annesine yaptığı gülümsemenin aynısıdır.

Haritaya tekrar bakıyorum. Bu işe yarayabilir.

"Eden ne olacak? Her şey ona bağlı. Eğer o fırsatı değerlendirmezse..."

"Sorun yok." Lucky kolunu omzuma attı. "Eden'in da savaş planları var."

Bölüm 38

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #61

Bazı şeyler erkeklerin karar vereceği şeyler değildir.

Neredeyse kırılma noktasına geldim.

Baskından bu yana beş gün geçti. Reapers'ın kamp kurmasından bu yana beş gün geçti. Kırmızı Bölge temsilcileri hâlâ gelmedi... ve Jayk diğerlerine bir *milim* bile taviz vermedi.

Bana da.

Eğer bir gece daha onun aleti omurgama delik açarken hiçbir şey yapamadan geçirmek zorunda kalırsam, çılgılık atacağım.

Platonik, diyor. Pislik. Jayk'in aşırı koruyucu kafasına bu saçma, absürt fikri sokan kişiyi bulursam, onu *toz* yaparım.

Hayal kırıklığıyla kaynayan bir ruh hali içinde tepsimi alıyorum. Buz gibi suyla dolu sürahi ve hafif kokulu, rulo havlular güzelce sergilenmiş. Bu, farklı bir hayatta Henry'nin partileri için düzenlediğim türden bir şeydi, ama çok daha küçük ölçekte.

Umarım işe yarar.

Ava, kapının önünden kıpırdamadan beni baştan aşağı süzer.

"Sol cep," diye mırıldanıyorum.

Kaşlarını kaldırır, sonra elini uzatıp küçük, sarılmış bir paketi çıkarır. Koklar ve titrer. "Buna değer." Yoldan çekilir ve mutfak kapısını benim için açık tutar. Düşünceli bir şekilde başını eğirir. "Hey, Jayk'e

, onu kovup, penis buketini değil kendini seçtiğin için, kazançlarımı seninle paylaşıyorum."

Kazanç mı? Onlar... benim üzerime mi *bahis oynuyorlar*?

Yine mi?

"İlk kısmı mümkün, ikinci kısmı değil, ve ben kendimi ve penis buketini seçmek istiyorum, çok teşekkür ederim," diyorum kibarca, ve o iç geçiriyor.

"Evet. İhtimal çok düşüktü."

Dışarı çıkarken gülerek, o da merdivenlerden inmeme yardım ediyor. Dışarı da içerisi kadar nemli; sanki ılık bir gölette yürüyormuşum gibi. Sırtımın alt kısmında ter damlaları oluşuyor ve serbest bırakıp dalgalandırdığım ağır saçlarımın altında *birikiyor*.

Tam o anda, bunu pişman oldum.

Her zamankinden daha zayıf ve kırılgan görünen Ethel'in yanından geçiyoruz, o yine inatçı suratlı Kasey'i azarlıyor.

"Ben *dikkatli* davranıyordum! Zaten önemi yoktu," diyor Kasey somurtarak. "Yiyecekleri başka yere koymuşlar. Sana hiçbir şey alamadım."

"Mesele o değil, kızım. Böyle riskler alamazsın..."

Uzakta, Pete ve Buck'ı hendeğin karşısında Mila ile sohbet ederken görüyorum. Buck ona bir şey atıyor ve Mila'nın kahkahası çimlerin üzerinde yankılanıyor.

Bir parçam, Reaper'ların şimdiye kadar pes edip daha fazla yiyecek sunacağını umuyordu, özellikle de durum daha da vahim hale geldiği için, ama bu parçamın kontrolden çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum. Onlar avantajlarını koruyorlar. Biz de savunmamızı koruyabiliriz.

Genel olarak hala çok tatlılar. Dün gece, hatta doğaçlama bir konser bile verdiler. Cole'un oldukça iyi bir sesi olduğu ortaya çıktı, ancak çiftliklerinden gelen haberlerden dolayı şarkılar pek de neşeli değildi.

Ava'ya hafifçe gülümsüyorum. "Şu anda dışarıda çok sayıda potansiyel buket var. Neden gidip herkese daha ilginç bir bahis konusu sunmuyorsun?"

Ava, Reaper'lara bakarak yüzünü buruşturdu. Akşam karanlığı çökmüştü, ama Jennifer ve Sawyer bugün akşam yemeğinde ve bu sabah kahvaltıda tekrar bir araya gelmişlerdi.

Köprünün neredeyse ortasında oturuyorlar, ayakları kazıkların üzerinde sallanıyor.

Hendeğin diğer iki ağır, kullanılmayan köprüsü yakınlarda üst üste yığılmış, tozlanıyor ve ben biraz hüzünle, bunların hiç kullanılmayacağını merak ediyorum. Bristlebrook'a tekrar bu kadar açık erişim izni verecek kadar güvenimiz olacak mı?

Belki yeterince yeni arkadaş veya sevgiliyle.

Daha fazla insan tehlikeli zeminde ayaklarını sallıyor.

"Evet, iyiyim."

Ben eğlenerek başımı sallayınca, o burun kıvrıyor. "Bak, beni yanlış anlama, erkekleri seviyorum, sadece gerçeklikle bir sorunum var." Titriyor. "Çok *fazla fikirleri* var. Onları hendeğin o tarafında daha çok seviyorum. Ya da, bilirsin, kafamın içinde."

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıkıştırıp ona yan bakıyorum. "Mhm."

O da gülümsemiyor. "Eden... Onlara katılıyor muyuz?"

Gülümsemem kaybolur. "Bilmiyorum." Gelecekte olabilecek düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Bilmiyorum, Ava."

Karar vermemiz için fazla zaman kalmadı ve bencilce, bu süreci olabildiğince uzatmak istiyorum. Şu anda, adamlarım güvende.

Bunun değişmesine hazır değilim.

O başını sallar, ama elleri sabırsızca tabancasına, sonra kemerine uzanır. "Bak, Jennifer, Clare, Sara... çoğu için bu bir sorun değil." Yüzünde karanlık bir ifade belirir. "Ama benim için, Day Death'ten önce bile, bazı şeyler vardı ki... Yapamıyorum..."

Boğazım düğümlenir. "Biliyorum."

Ben tartışmadığımda Ava'nın omuzları gevşer. "Red Zone'a gitmek başka bir şeydi, anlıyor musun? Heather operasyonu destekledi ve haftalarca bize bilgi verdiler. Orada kadınlar ve çocuklar vardı, belki çok iyi durumda değillerdi ama yeterince mutluydular. Ve Bentley, Heather'ı geri getirmemize yardım etti... Onlar adım attılar."

Çimler ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

"Buraya geri döndün," diyorum.

"Çünkü Heather onlara kefil oldu." Ava'nın dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılır. "Ayrıca adamlarınız sayıca bizden çok fazlaydı. Bu farklıydı. Her zaman bizim seçimimizdi." Bakışları bizi kuşatan Reaper'lara döner. "Baskı altında olmaktan hoşlanmıyorum."

Boş mideyim sıkışıyor.

Baskınla ele geçirilen erzakları neredeyse bitirdik ve ben neredeyse tamamen sıvı gıdaya döndüm. Dün, Ethel, kan basıncı düşmeye devam eden Shelby ile birlikte, revirde resmi yatak istirahati verildi.

Ben de baskı altında kalmayı sevmiyorum — onların çaresizliğini anlasam da anlamasam da.

Ava koluma dokunarak beni yavaşlatır, tepsimi bozmamaya dikkat eder. "Yapacağız, biliyorsun. Onlarla gideceğiz. Eğer bunun bir iyi fikir.

Tereddüt ederek tepsimi kaydırıyorum. "Jayk yaparsa mı demek istiyorsun?" "Hayır." Ava gözlerime bakıyor.

"Erkekler değil. Bu iş için değil." Ama... neden ben?

Sanki soruyu görebiliyormuş gibi, bana sert bir gülümseme attı. "Jasper haklıydı, Eden. Bizi Cyanide'den kurtardın."

"Hepimizi değil," diye cevapladım ve aniden duyduğum suçluluk duygusu sesimi keskinleştirdi.

Her gün Heather ve Bentley'i düşünüyorum.

Ava başını sallar, yüzü benimki kadar kasvetlidir ve ben iç çekerim. Kuru hendeğin yanında, Mila o kadar yakındır ki, neredeyse dikenli tellere yapışmıştır. Buck, Cherub adlı katırın sırtına ağır bir çantayı bağlarken, Mila ona ıslık çalar.

"Onlara güvenebilir miyim bilmiyorum," diyorum Ava'ya. "Ama biliyorum ki, eğer onlara katılırsak... bu, elimizdeki en iyi seçenek olduğu için olacaktır."

Ava derin bir nefes alır. "Bu konuşmanın daha güven verici olmasını umuyordum."

Ona üzgün bir gülümseme atarım. "Üzgünüm." Buck'ın Mila'ya bir şeyler kekeleyerek cevap verirken saç çizgisi kırmızıya dönmesini izlerim. "İyi görünüyorlar."

Ava da Reaper'ları izlemek için başını çevirir, gözleri Jennifer'ın köprüde neşeyle tekmelediği ayaklarına takılır.

"Evet, öyle." Sesi ağırlaşarak ekliyor: "Ama erkekler yalan söyler." Boğazım düğümleniyor, bunun korkudan mı yoksa hüzünden mi olduğunu bilmiyorum. Ama bakışlarım kayıyor ve beş yaşındaki çocuklar gibi sırttan iki adamı görüyorum.

"Bazıları yalan söylemez," diye fısıldıyorum ve Ava bakışımı takip ediyor. Bir süre sonra, hafifçe başını sallıyor.

"Bazıları yalan söylemez."

Piercingli, dövme, Cyanide'de beş günahkarı gözünü kırpmadan öldüren, çivi gibi sert Jennifer çaresizce kıkırdamaya başlayınca, Ava gözlerini devirir.

"Hadi ama."

Bölüm 39

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #286

Peynir ve insan oranını dikkatlice değerlendirin.

Sivillerin elma ağacının yanında pratik yapmak için kurdukları geçici okçuluk sahasına yaklaşıyoruz.

Sadece Dom ve Beau hala burada, günün son ışıkları altında yaylarıyla uğraşıyorlar.

Ve Jayk, harika bir şekilde, bir yerlerde bir boşlukta gömülü, umarım gerçekten, gerçekten bozuk olan bir şeyi tamir ediyor.

Fırsatları değerlendirebildiğim yerde değerlendiriyorum.

"Hayır. Hayır, neden oradan tutuyorsun?" Sloane, Dom ve Beau'ya bağırır. Tüfeği hala kucağındadır ve savunma platformlarında birkaç tane daha dağılmış durumdadır, ancak Reaper'lara olan dikkatleri en iyi ihtimalle dikkatsizdir. "Dom, ona kaldırmasını söyle... *Hayır!* Ayaklarını yere bas. Tanrım, Beau. Zıplayarak hedefi vuracağını mı sanıyorsun? Hayır, *göğsünü* kaldır dedim."

Dom gülerek burnunu çekince, Sloane iç geçirir ve dövmeli parmaklarıyla gözlerini ovuşturur.

"Lütfen beni tekrar oraya göndermeyin, gerçekten canım sıkkın." Sloane iç çekiyor.

Avuç içlerim tepside terlemeye başlar, daha da terler.

Onları günlerdir düzgün görmediğimi hissediyorum ve bu çok uzun bir süre.

Beau nihayet hedefe doğru bir ok fırlattığında, ben kenarda durup izliyorum. Sloane'ın sert yorumlarına rağmen, ok aslında oldukça güzel bir yay çiziyor.

Ok, hendekten yaklaşık 80 metre uzaklıkta, okçuluk alanının solunda, üst üste dizilmiş köprülerden birine çarpmadan hemen önce. Kendi hedefine hiç de yakın değil, ama Jennifer ve Sawyer'ın oturduğu yere o kadar yakın ki, ikisi de irkilir ve dönüp bakar.

"Ne oluyor, Beau?" diye bağırır Jennifer ve Beau yüzünü buruşturur.

"Üzgünüm!" Yayı indirir ve çıplak, parlak göğsü, oku görmek için dönünce parlar. "Huh. O kadar uzağa atabileceklerini bilmiyordum."

"Elli ya da altmış metre sonra isabetli atış yapmak oldukça zorlaşır. Buradaki çoğu insan için otuz metre," der Sloane tembelce, sonra oku inceler. "Senin için on metre."

Yayını inceler, tekrar gererken ağzının kenarında bir gülümseme belirir. "Bana üç gün ver, bahse girerim senden daha iyi atarım."

Sloane burun kıvrır. "İlaç sür ve idare et."

Beau'nun bir sonraki atışı da tam tersi yönde ıskalayınca, Dom onun sırtına vurur ve benim anlayamadığım, eğlenceli ve alaycı bir şeyler mırıldanır.

Gözlerim Beau'nun karın kaslarına takılı kaldı. Okun nereye gittiği umurumda değil. Şu anda, onun şimdiye kadar gördüğüm en iyi okçu olduğuna eminim. Karın kaslarının çıkıntılarından bir damla ter damlıyor ve beynim bulanıklaşıyor.

Okçu, işte bu kelime.

Elbette, sadece birkaç gün oldu, ama Jayk'in çıplak vücudunu bana doladığı ve ellerini nereye koyduğuna pek dikkat etmediği birkaç gün oldu.

Ayrıca, yumurtladığımdan da eminim. Demek istediğim, bu benim hatam değil. "Merhaba, tatlım."

Dom keskin bir şekilde döner, beni gördüğünde sırtışı kaybolur ve hemen arkamı arar.

Sanırım, peşimde olan, saldırgan, sahiplenici bir mağara adamı arıyor.

"Biliyorsun," diyor Sloane tembel bir şekilde, bir savaşçı kraliçe gibi bana bakarak. Ya da bir Domme. "Sen onlarla konuşmaya çalıştığında Jayk'e haber vermem emredildi." Bakışları Ava'ya kayıyor. "Sen de öyle."

Ava sırıtıyor. "Bunu benim için değerli kıldı. *Peyniri* vardı."

"Vay, vay, vay."

Panik içinde, ikisinin arasında bakıyorum. "Elimde olan tek şey bu!" Sloane de takdirle geriye yaslanıp sırtıyor. Bekliyor.

Dom ve Beau'ya bakıyorum, ellerinde yaylarla beni merakla izliyorlar. Dom parmaklarından bir şeyi çıkarıyor ve bakışları tepsimin üzerinde dolaşıyor. Omzumun üzerinden Bristlebrook'a bakıyorum ama Jayk'ten hala iz yok. Bu benim tek şansım olabilir.

Oh, lanet olsun. *Peki.*

"Sağ cep," dişlerimi sıkarak söylüyorum ve Ava gülerek onu çıkarıyor.

Lucky'nin bana kaçırdığı son değerli kaçak malı ona verirken hüznle izlerim ve tüm seçimlerimi sorgularım.

Beş adamım var ama peynirim yok.

Erkek arkadaşı yok ama peyniri bol.

Pişmanlık duyuyorum.

"Memnun musun?" diye soruyorum, Sloane ambalajı açıp kontrol ederken.

Koyu, memnun bir sesle dolgun dudağını sertçe ısırır, sonra bana şüpheyle bakar. "*Sen memnun musun?*" Kafasını sallar, cevap beklemeden ayağa kalkar ve gerinir. "Üçüncü platforma gidiyorum. Bu ikisinin Jayk'ı geçeceğine bahse girerim."

Öfkelenerek arkayı dönerim. "O zaman peynirimi geri ver!"

Sloane burun kıvrır. Platformdan iner, sonra Ava'nın yanına gider ve beni Dom ve Beau ile baş başa bırakırlar.

"Bilgin olsun, Jayk'ı geçecek olan benim, onlar değil," diye Sloane'ın arkasından sesleniyorum.

"Eh, biz yardım ettik. O kablolar kendiliğinden kesilmedi," diyor Dom arkamdan çok yakın bir mesafeden kuru bir sesle ve ben irkiliyorum, tepsiyi sallıyorum.

Tanrım, ne sinsi adam!

Beau yanına gelip gülerek alnını siler. "Lucky kurtuldu. Umarım Jayk onu bunun için öldürmemiştir."

Ve onlar kesiyorlar telleri *kabloları* kesiyorlar Ben
ısır dilimi dilimi öfkeyle ısırıyorum.

Bunun için burada değilim.

Sanki gerginliđimi hissetmiř gibi, Dom'un bakıřları getirdiđim her řeye dūřuyor. Beau'nun aksine, o bol bir gömlek giymiř, ama bođazındaki damarlar hala terden ıslak.

"Bunları bizim için mi getirdin?"

Ses tonu okunaklı değil, ama ifadesinde gergin bir şey var, elindeki yay gibi. Prova ettiğim şeyi hatırlamaya çalışırken midemde sinirlerim titriyor.

"E-evet, ben..." Beau'nun kararlı, çok renkli gözlerine bakma hatasına d şuyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. "Senin... tereddüt ettiğini biliyorum... benim sana boyun eğmem konusunda, Dom." Onun adı ağzımda rahatsız edici geliyor, ama kendimi onu kullanmaya zorluyorum. "Ama birkaç küçük şey hazırladım. Onları seninle paylaşmak istiyorum... Söyleyecek birkaç şeyim var. Eğer sorun yoksa," diye ekledim aceleyle.

Beau'nun kaşları yukarı kalkar ve anlamadığım yavaş bir bakışlaşırlar.

Ter boynumdan aşağı damlıyor.

"Tabii ki, hayatım. Ne istersen," diyor Beau.

Nefesimi vererek, gülümserim ve elma ağacının altına oturmaları için işaret ederim. Ağaçtaki ışıklar sönmüştür, ama gün, fitili bitmek üzere olan bir mum gibi hafifçe parıldamaktadır.

Yaylarını, nihayet yeni büyüme belirtileri göstermeye başlayan gövdeye dayadılar ve köklerinin arasındaki yere uzandılar. Uzun uzuvlarını tam olarak aynı şekilde düzenlediklerini fark ettiklerini bile sanmıyorum.

Tepsiyi yere koyup dikkatlice iki bardak buz gibi soğuk su dolduruyorum.

Ellerimin ne kadar titrediğini saklamaya çalışıyorum.

"İlk olarak söylemek istediğim şey... İkinizi de özlediğim. Bu oyun beni çok sinirlendirmeye başladı. Hem de çok." Bardaklarını uzattım ve şaşkın bakışlarından kaçtım. "Jayk'e her konuda destek olduğunuz için hepinize gerçekten minnettarım. Bu onun için çok önemliydi." Kafamı salladım. "Bilmiyorum, belki bu aptalca oyun bile bir fark yaratmıştır. Artık o kadar acı çekmiyor gibi görünüyor

ve... bu her şey demek." Notlarımı hatırlamaya çalışıyorum. "Daha fazlası var, sadece... bana bir dakika izin verir misiniz?"

Serin, kokulu havlulardan birini alıp açtım. Onlara baktım. "İzin verir misiniz?"

Dom havluya bakmıyor. Gözleri yüzümden ayrılmıyor. "Ne yapıyorsun, evcil hayvanım?"

Bunun olacağını bilmeme rağmen, yanaklarım kızardı.

"Ben... Lucky ve ben düşündük ki, belki bu bizim için bir başlangıç olabilir. Her gün sana gelirsem, belki hazırlanmana yardım edebilirim ya da biraz dinlenmene yardımcı olabilirim. Uzun sürmesi gerekmez. Ama her zaman geleceğime ve her zaman bir şeyler paylaşacağıma söz veririm." Dudaklarımı ısıırıyorum. "Ve yargılamadan dinlemeni istiyorum."

Beau burnundan nefes alır, sanki bu onu biraz incitmiş gibi başını sallar ve kalbim sıkışır. Onu incitmek istemiyorum, bu bir hakaret değil. Sadece ihtiyacım olan şey bu.

"Bir ritüel," diyor. "Sadece bizim için."

Bu bir soru değil, ama yine de başımı sallıyorum. Jasper benim böyle düşünmemi istemiş olsun ya da olmasın, olağanüstü makalemin araştırması çok ilginçti. Jasper'ın kitapları ilginç kavramlarla doluydu. Bu, hoşuma gidenlerden biriydi. Yapısı, ama aynı zamanda saygı. Zarafet. Romantik bulabileceğim bir düzeni var.

"Bundan istediğin tek şey bu mu?" diye soruyor Dom.

Karşımda çok etkileyici duruyor. Büyük ve güçlü... ve *kontrollü*. Soğuk su parmaklarımın arasından sızıyor ve nemli havluyu çok sıkı tuttuğumu fark ediyorum.

"Eğer... eğer rahat hissediyorsanız, ikinizin de bunu yönetmesini istiyorum. Ne istediğinizi söyleyin." Onlar bir şey söylemeden önce, aceleyle ekliyorum, "Cinsel bir şey olması gerekmez, Dom. Ve tabii ki, bunu hiç yapmak istemiyorsanız, *sorun değil*, yemin ederim."

Beau'nun dudakları kıvrılır. Gözleri yüzümde o kadar yoğun bir sıcaklıkla dolaşır ki, *onun* ne hissettiği konusunda hiç şüphem kalmaz.

"Bana *efendim* diyebilirsin Eden," diyor Dom yumuşak bir sesle ve ben başımı tepsinin üzerine eğiyorum, göz kapaklarım kapanıyor.

Rahatlama hissi bıçak gibi içime işliyor.

"Teşekkür ederim." Kalbim çarparken, kirpiklerimin arasından ona bakarım. "Efendim."

Dom'un kendini çok sakın tuttuğunu fark ettim.

Başka bir şey söylemediğinde, Beau tembel ve memnun bir ses tonuyla, "Bizi serinlet, hayatım," diyor.

Bu emir, içindeki hafif sertlik beni titretir. Jayk'in bana yaptığı, benimle yaptığı her şeyi seviyorum, ama o bana emir vermekten pek hoşlanmaz. Genelde beni istediği yere koyar.

Bunu özlemişim, ne kadar küçük bir şey olsa da. Özlememem gerekse bile.

Bristlebrook'ta ne kadar bağımsızlık kazanırsam - Jayk'in savaşına rağmen - başka yerlerde bunu bırakmak için o kadar çaresizce can atıyorum.

Dom'un yanına gidiyorum ve tereddüt ediyorum, geçen gün söylediklerini hatırlayarak. Garip bir şekilde, onun yanına çömelıyorum.

Sesi alçak ve kaba bir tonda, "Diz çök, evcil hayvanım," diyor.

Karının alt kısmında bir zonklama başlar, nefesim hızlanır. Etrafıma bakınırım, aniden kendimi savunmasız hissedirim, bunu herkesin görebileceği bir yerde yapmanın uygunsuz olup olmadığını merak ederim. Siviller savunma hatlarına dağılmış, tüfeklerini gevşek bir şekilde ellerinde tutuyorlar. Reaperlar etrafta dolaşıyor, işlerini yapıyorlar.

"Ne hissediyorsun?" Beau bir eliyle geriye yaslanarak beni izliyor. beni izliyor.

Gördüğüm his artıyor ve onun yüzüne bakıyorum. Sabırlı ve bekliyor, Dom'un sert ve okunaksız olduğu kadar anlayışlı ve yumuşak. Beau her zaman duygularıma yer açmıştır. Düşüncelerime.

"Gergin," diye itiraf ediyorum. "Açıkta."

"Peki, bu adil," diye mırıldanıyor ve ben bekliyorum — bunun neden sorun olmadığına dair nedenleri. Neden yine de devam etmem gerektiğine dair nedenleri. Belki bir emir. Hatta belki de durabileceğime dair bir güvence.

Ama başka bir şey söylemiyor.

Sadece duygularımın normal olduğunu kabul ediyor.

Sıcak, sıvı güneş ışığı göğsümde canlanıyor ve ben ona gülümsüyorum, rahatlıyorum. Ağzının köşesi daha da yukarı kalkıyor, sıcak ve nazik.

Garip bir şekilde çömelmiş pozisyonumdan yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve bu, kaslarımın hareketinden çok daha derin bir şekilde rahatlatıcı bir his veriyor. Bu beni Dom'a çok yakınlaştırıyor. Samimi bir yakınlık.

Yüzüne havluyu kaldırıyorum ve o da yüzünü bana çeviriyor. Beni izliyor.

Gözleri ateş gibi yanıyor.

Gözlerinin arkasında yanan hiçbir şey saklı kalmıyor.

Yavaşça, nemli bezi terli şakağına bastırıyorum, serin suyun cildine nüfuz etmesini bekliyorum ve sonra bezi çekiyorum. Nazikçe yüzünü temizliyorum, elmacık kemiklerinin kalın çizgilerini ve dudaklarının etrafındaki kiri siliyorum. O kadar yakındayım ki çenesindeki her bir sakal izini görebiliyorum. Her bir keskin, siyah kirpik sayabilir ve her nefesini cildimde hissedebilirim. Bezi boynuna doğru çekiyorum, parmaklarımı gömmek istediğim saçlarının dibindeki nemli alanı serinletiyorum. O titrediğinde ben de acı çekiyorum.

Cildim onun cildine temas etmiyor bile, ama çok samimi hissediyorum. Her dokunuşumda gözleri yüzüme kilitlenmiş, yanımda tehlikeli ağırlığıyla, uzun bir savaştan sonra yorgun bir savaşçıya bakıyor olabilirim.

Esinti, ılık ve yoğun bir şekilde esiyor ve saçlarımın bir kısmını yüzüme doğru savuruyor. Saçlarım dudaklarıma, gözlüğüme yapışıyor ve Dom kirli elini kaldırıp saçlarımı kulağımın arkasına koyuyor.

Bezle temizlik suyunun bulunduğu sığ kaseye daldırıp yüzümden elini çektiğimde titriyorum.

"Bana daha fazlasını anlat," diye emrediyor yumuşak bir sesle, ben temizlerken.

"Bana bir sır ver."

Elini ters çeviriyorum ve avucunun üzerine havluyu kaydırırken titriyor. "Reaper'lara güvenmiyorum," diyorum onlara. "Güvenmiyorum ve bunun nedenini çok düşündüm... Neden, hak etmedikleri halde, bununla mücadele ediyorum? Neden hala bazen hepinizle mücadele ediyorum?" Diye iç çekiyorum. "Ve ne kadar çok düşünürsem, bir nedeni olmadığı için anlayamadığımı düşünüyorum. Sanırım sorun bende. Hiç kimseye kolayca güvenemedim, özellikle erkeklere... ve özellikle son birkaç yıldır. Her şeyi kendim için yaptım, hepsi bu. Bu bir içgüdü haline geldi."

Elini temizlediğimi fark edince bezi hareket ettirmeyi bıraktım. Elleri büyük, güçlü ve benim ellerimin altında sabitti. Elini hafifçe sıktım ve başımı kaldırdım.

Bakışlarımız çarpıştı.

"Yeni içgüdüler yaratmak istiyorum."

Dom'un göğsünden derin, gürleyen bir ses çıkar, yüzü yavaşça yaklaşır. Gözleri kararlı ve yoğun, ensemdeki tüyler diken diken olur.

Artık avlanma hissini biliyorum.

"Şu anda içgüdülerin ne diyor?" Beau nazikçe alay ediyor, ama gözleri Dom'ununki kadar ateşli ve ağır. Aksanı günahkarca kalın ve bu sefer bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum.

Dom'un ağzı benim ağzımın üzerinde duruyor ve nefeslerimiz birbirine karışırken, dudaklarımız zar zor birbirine değecekken beni izliyor. Onun sıcak, talepkar ısını, sadece bir milim uzaklıkta, acımasız, kemiklerimi titreten bir çığ gibi hissedebiliyorum.

Ama o Jayk değil.

Ben onunum, tersi değil. O emretmedikçe.

Müzik odasının penceresinden keskin, cezalandırıcı bir ıslık sesi geliyor ve Dom yukarı bakıyor.

Uzaklaş.

Titriyorum, sıcaklık vahşi bir güçle içimi kaplıyor.

"Geliyor," diye bağırır Sloane, başparmağını arkasına doğru uzatarak, ve hayal kırıklığı o kadar şiddetli bir şekilde hissedilir ki, bu anda boğazımda bir öfke yanar ve her zamanki mizah duygum kaybolur.

Belki *de* bu şekilde bağ kuruyorlardır, ama ben artık bunun bitmesini istiyorum.

Dom da benzer şekilde düşünüyor gibi görünüyor. "Orospu çocuğu," diye küfrediyor ve çantasına uzanıyor. "Ben hallederim. Siz ikiniz burada kalın." Yüzündeki ifade kararlı ve sert, Cyanide'den beri gördüğüm en kararlı hali. "Size birkaç saat kazandıracağım."

Onlarla birkaç saat geçirmek istiyorum. Bir ömür boyu geçirmek istiyorum.

Ama şimdilik, Dom'un bana alabileceği şeyleri kabul edeceğim... ve Jayk'e her zaman onun öncelikli olduğunu hissettirmeye devam edeceğim. Ne olursa olsun onu terk etmeyeceğimi.

Çünkü bu durumun sebebi *bu*. Jayk çok fazla kez terk edildi.

Ve benim onu terk etmeyeceğimi bilmesinin tek nedeni, onu uykusunda kısırlaştırmamış olmamdır.

Bu yüzden Dom'a başımı sallayarak kabul ediyorum ve o da durup yüzüme bakıyor. "Sorun yok mu?" diye soruyor.

Dom'un soruları her zaman emir gibi gelir, ama şu anda onda bir cevap bekliyor gibi bir his var. Eğer ona bunun uygun olmadığını söylersem, o yayını gerip Jayk'i ne pahasına olursa olsun tutacak.

Dinliyor.

Gerginliğim biraz azalır ve bir sonraki baş sallamam daha kolay olur. "Evet, efendim. Sorun yok. Teşekkür ederim."

Bakışlarım onun ağzına kayıyor ve içimden kaçmak isteyen sefil, pişmanlık dolu iniltiyi dişlerimle bastırıyorum.

"Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı, küçük kütüphaneci?" diye sorar ve bu sefer derin sesi tozdan daha kuru çıkar.

Ağzından gözlerimi kaldırıyorum ve gözleri hala erimiş gibi. Gözlerinin ardındaki şeyler hala beni kızartacak kadar yakıcı.

"Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki, istersen burada çıplak kalırım."

Bu boğuk sözler, düşünmeden ağzımdan çıkıyor ve Dom'un gözleri parlıyor. Arkasında Beau inliyor. Uzakta, evde bir kargaşa var ama hiçbirimiz buna dikkat etmiyoruz.

Dom'un bakışları vücudumun üzerinde dolaşıyor, ateşli ve sabırsız. "O zaman öp beni, evcil hayvanım. Önemli kıl."

Emri boğazımı sıkıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim çenesini ve boynunu kavıyor, parmaklarım ensesindeki o mükemmel çukura baskı uyguluyor. Ağzım onun ağzına çarpıyor, onun kalın alt dudağını emdiğimde içimden çaresiz bir inilti kaçıyor. Tadı ateş ve dinamit gibi, ve geçen gün mağarada olduğu gibi, şiddetli, taviz vermeyen bir hakimiyetle kontrolü ele alıyor.

Ağzımı ele geçiriyor, beni kolayca alt ediyor, ben de ona karşı kıvranıyor, arzuyla çivilenmiş bir halde kucağına tırmanmaya çalışıyorum.

Hiç içimde boşalmadı. Hiç boşaldığını görmedim. Tanrım, bu adamın beni sikmesi için ne *kadar* çok ihtiyacım var.

Aniden, ağızı kaybolur ve ayağa fırlar. Ben dizlerimin üzerine çöküp, titreyerek tekrar toprağa düşerim. Zonklıyor ve sersemlemiş durumdayım.

Dom elini ağızına götürür ve bana bakar. "Her gün, evcil hayvanım. Her gün bunun için zaman buluruz."

Nefes nefese kalırım. "Jaykob..."

"Jayk şimdilik gecelerini kendine saklayabilir, ama sabahların bizim için. Onun oyunuyla eğlendim, ama artık oynamaktan bıktım." Dom'un çenesi sıkılaşıp, omuzları nihayet düzelirken gözleri parlar. "Şafakta bize gel. Kimse seni durdurmayacak. Söz veriyorum, Eden."

Dudaklarım aralanır, saf, kirli bir şehvet içimi titretir.

Aynen öyle, ona inanırım.

Ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilmiyorum, ama o bizim komutanımız ve kontrolü ele alıyor.

"Evet, efendim. Orada olacağım."

Bir kez başını sallar, sonra eve doğru fırtına gibi yürür. Siviller onun etrafında su gibi ayrılırlar ve bunu yaptıklarının farkında olduklarından bile emin değilim.

"Nihayet. Ne kadar süre sonra nazik davranmayı bırakacağını merak ediyordum," diye Beau yavaşça konuşur.

Başımı eğip nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. "Tuzak telleri mi? Verandadaki ani yumruk? Bu *nazik* miydi?"

Beau bana sadece gülümser. "Sana yapmayı planladığımız kadar nazik değildi."

O gülümsemede kötü, günahkar şeyler var ve onun çimlerin üzerinde uzandığını fark ediyorum. O çıplak, çıplak bedenle burada yapabileceğim çok az şey var.

Sessizce, bakmadan diğer bezi alıyorum.

"Doğru, sevgilim." Gözleri solan ışıktaki parıltı. "Beni unutma."

Zihnimde, Dom'un eli kıkımda ve Beau'nun penisi ağızımda, o da aynı ilgiyi talep ediyor. Dudaklarımı ıslatarak, ona daha yakın diz çöküyorum ve bezi göğsüne bastırıyorum. Kalbinin üzerine.

"Nefes almayı unutmayı tercih ederim," diyorum ona sertçe.

Yüzü yumuşar ve yavaşça bezi cildinin üzerinde kaydırırım.

Aniden, bileğimi yakaladı.

"Benim de paylaşacak bir şeyim var."

Endişeyle duraksıyorum. Bunu gerçekten beklemiyordum, ama bu adil.

Beau'nun dili alt dudağının üzerinde kayıyor, ama ifadesi şimdi ciddi ve biraz tereddütlü. Başparmağı bileğimin üzerinde kayıyor.

"Cyanide'den sonra sana davranışım için özür dilerim. Kaba ve verimsiz davrandım ve... Seni hayatımdan çıkarmamalıydım. Senin benimle konuşmaman beni o kadar üzdü ki, bunun nedenini düşünmeye bile vakit bulamadım. Durumu gereğinden fazla kötüleştirdim ve seni incittiğim için özür dilerim. Seni artık umursamadığımı hissettirmek istemedim."

O içini çeker ve sesindeki samimiyet beni rahatlatır.

Onun üzgün olduğunu biliyordum. Jasper ile sık sık görüşecek kadar üzgün olduğunu biliyordum.

Yine de bunu söylediği için mutluyum.

"Bir daha olmayacak, Eden. Bir sorunum olursa seninle konuşacağım, söz veriyorum." Rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Kızgınsam."

"Ne zaman."

Yukarı bakıyor ve ben hafifçe gülümsüyorum.

"Kızdığında," diye düzeltiyorum onu. "Bu olacak, Beau. Tıpkı benim sana, günlerimi mahveden, sefil, mutsuz, iletişim kurmayan bir veba olduğun için kızdığım gibi."

Dudakları inanamayan bir şekilde açılır ve gülerek nefes verir. Başparmağı bileğimdeki desenleri çizmeyi bırakır, bileğimi kavrar, beni çeker ve ben onun üzerine düşerim.

Gözlerindeki yeşil renk orman gibi yoğunlaşır, altın rengi parıldar. "Daha fazla dürüstlük." Dudakları kıvrılır. "Devam et, evcil hayvanım. Dayanabilirim."

Elini yanağıma koyarak beni derin bir şekilde öper.

Sonunda durduğunda, nefes nefese kalmıştım ve köprüden fısıldayan aynı neşeli kıkırdamalarla doluyordum, ve tüm vücudum titriyordu, ben de tekrar bezi elime aldım.

Onu temizlerim ve flört ederiz.

Flört, sohbeta dönüşene kadar flört ederiz ve sohbet, hava gibi akıcı hale gelene kadar konuşuruz. Gün batımından çok sonraya kadar konuşuruz ve bir kez olsun kimse bizi rahatsız etmez. Beau beni ağacın yeni filizlerine yaslar ve evimdeymişçesine hissettiren öpücüklerle köklerinin arasına batırır. Ciddi şeyler, anlamsız şeyler ve Jasper ile yaptığı terapi hakkında konuşuruz.

Endişelerimi ve umutlarımı konuşuyorum ve ben sanki boğazımı açıyormuşçasına sırlarımın parçalarını açığa vuruyorum, o da bunları dikkatle, *minnetle* alıyor, sanki bunları açığa vurmanın bana ne kadar pahalıya mal olduğunu şimdi anlıyormuş gibi. Geçmişim ve bitkilerim hakkında konuşuyoruz ve o, tentürler ve çaylar hakkında büyük bir dikkatle sorular soruyor.

Konuşuyor ve flört ediyoruz, o da beni tutuyor, ta ki ağaçta uykuya dalana kadar, eskiden yatağımızda yaptığımız gibi.

"Seni seviyorum" diyerek
uykuya dalıyoruz. Umutla
uykuya dalıyorum.

Bölüm 40

Beau

HAYATTA KALMA İPUCU #345

Kendine bir arkadaş bul.

Ağ kullan.

Bir hışırtı ile uyanıyorum. Sert kökler sırtıma batıyor. Bir çekişme. Üzerime örtülmüş sıcak, yumuşak bedenim koparılıyor.

Gözlerim birden açılıyor.

Eden, Jayk'in kollarında kıvranıyor, gözleri, ağzını kapatan eline dikilmiş. Zifiri karanlıkta, bana aptalca, alaycı bir sırıtış atıyor ve sonra kaçıyor.

"Seni pislik!"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, kaslarım ağaç ve sert toprağa sıkıştıkları yerden dolayı sertleşmiş ve ağrıyor.

İki adım atabiliyorum ki bir şey çatlıyor, sonra ısıklık sesi duyuluyor ve ayaklarım altımdan kayıyor, gökyüzüne fırlıyorum. Sıkı dokunmuş kamuflaj ağı etrafıma geçiyor, üst kısmı sıkıca bağlanıyor ve ben çırpınıyorum, itiyorum, tekmeliyorum, yırtıyorum ve Tanrı'nın bana verdiği tüm gücümle kurtulmak için her şeyi yapıyorum, ama bu ağ profesyonel kalitede ve profesyonelce kurulmuş.

Av bıçağıma uzanıyorum — kendimi kurtarmak için kullanabileceğim tek şey... ama o da onu almış.

Keçi yetiştiren pislik herif.

Jayk, Dom'un yeni Eden programını pek hoş karşılamıyor galiba.

Elma ağacının en ağır dalının altında sallanan ağımın içinde çöküyorum.

"Kimse yok mu?" diye bağıyorum. Benim zavallı, gösterişçi kığım bugün gömleksiz çıkmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi, bu yüzden çantamda düdük bile yok, ama siviller bunu görmüş olmalı. "Kimse yok mu? Beni indirir misiniz?"

Hiçbir ayak sesi yaklaşmıyor. Aslında, neredeyse hiçbir şey duyamıyorum, ta ki...

"Buna bahis yapan var mı?"

İç çekerek, uzun ve rahatsız bir geceye hazırlandım.

Bölüm 41

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #76

*Paylaşılan bir sorun
sorun azalır.*

Not defterimi karnıma sıkıca bastırarak, gittikçe büyüyen kapıya bakıyorum. Yaklaşıyor. Daha doğrusu, *ben ona* yaklaşıyorum ve belki de bu bir hatadır.

Daha da yaklaştım ve şimdi kapı kolunun detaylarını görebiliyorum.

Hayır, hayır, tamam. Bu kesinlikle bir hata. Bunu düşünmemem bile gerek. Daha yararlı bir şey bulmalıyım.

Topuklarımı döndürüp ters yönde üç adım attıktan sonra duruyorum. Bu hafta her gün olduğu gibi, koltuk altlarımdan ter damlıyor. Saçlarımdan. Bu noktada, bunun nedeni sıcaklık ya da sinirlerim olabilir.

Korkak, diye kendimi azarlıyorum.

Baskınımızdan bu yana bir hafta geçti ve üzücü gerçek şu ki, yapacak başka bir şey *yok*. Günlerce yetecek kadar çöp hazırladım ve bahçede çalışmak için hava çok sıcak. Reaper'lara daha fazla yardım edemem, siviller için başka bir şey yapamam - tabii benim yemeğimi yudumlamaktan başka şeyler yapmaya başlamazlarsa. Ve bu, Jayk veya beni gözetlemek için görevlendirdiği sivillerin peşimde olmadığı ilk an.

O yüzden bunu şimdi yapmalıyım.

Jennifer, Jasper'ın odasından topallayarak çıkarken, gözleri kızarmış ve boş boş bakarken, ben de geri dönüyorum. O yanımdan geçerken koluna dokunuyorum ve sanki ona tokat atmışım gibi irkiliyor.

"İyi misin?"

Bir an duraksıyor, ama zorla gülümsüyor. "İyiyim, sadece..." Kolunun altındaki günlüğü düzeltiyor ve anlıyorum.

Başımı sallayıp kolunu sıkıyorum. "Ben de."

Gözleri parlar ve sessizce beni anladığını belirtircesine başını sallar, sonra da ağır adımlarla uzaklaşır. O uzaklaşırken göğsüm ağrır.

Son zamanlarda çok fazla gözyaşı ve sessiz bakışlar oldu. Reapers herkes için çok şey ifade ediyor, Dom ve Beau bile sık sık buraya geliyorlar, birlikte ve ayrı ayrı. Arkadaşlık için mi, seanslar için mi emin değilim, ama her halükarda onlar için mutluyum.

Keşke ben de onlarla yarısı kadar zaman geçirebilseydim, ama en azından Dom'un sözü doğru çıktı.

Jayk kaçırıldıktan sonra şafak vakti yataktan sessizce kalktığımda, Jayk tek kelime etmedi, sadece ben giderken tavana bakakaldı. Kabul ediyorum, bir sonraki "hazırlık" ritüelimizde Dom ve benim zavallı Beau'yu elma ağacından kurtaracağımızı düşünmemiştim, ama bu eşsiz bir bağ kurma deneyimi oldu. Daha da iyisi, siviller Jayk ya da kendi bahisleri adına bizi durdurmaya çalışmadılar, bu da bir başka artıydı.

Bu bir ilerleme.

Şimdi, Jasper ile bu ilerlemenin yarısı kadar bile olsa bir şans varsa...

O, tahtamda almam gereken bir sonraki parça.

Kapısı hala aralık ve onu görmek için şimdi daha hızlı adımlarla ona doğru ilerliyorum. Kapıyı yavaşça açıyorum... ve gördüğüm manzara karşısında duraksıyorum.

Jasper'ın hali bozuk. İpeksi saçları, sanki ellerini saçlarında gezdirmiş gibi dağınık. Düğmeleri gevşek, gömleği buruşuk ve kucağındaki deftere bir şeyler yazarken alnını ovuşturuyor, okuma gözlükleri burnunun ucunda ve ağzı gergin. Yorgun ve savunmasız görünüyor, bir hafta öncesine göre çok daha yaşlı.

Sinirlerim ağrılı, endişeli bir su birikintisine dönüşüyor. "Oh, Jasper."

Sesimi duyunca, keskin bir şekilde başını kaldırıyor. "Eden."

Kitabını kapatıp aceleyle ayağa kalkıyor, sanki birkaç hafta önce öpüştüğü kadın değil de, ete kemiğe bürünmüş bir hayaletmişim gibi bana bakıyor.

"Girebilir miyim...?" diye soruyorum, telaşla, ve o sadece başını sallıyor, hala bakmaya devam ediyor.

Başımı sallayarak, çekinerek içeri giriyorum, satrancı ve ona ilk kez burada eşlik ettiğim günü, onun kim ve ne olduğu konusunda duyduğum tüm endişeleri hatırlıyorum.

Kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum ve kaşları yukarı kalkıyor, değerlendirci bir soru.

"Jaykob," diye tek kelimeyle açıklıyorum ve yüzündeki ifade kararıyor. "Ah."

Umarım bu en azından onu biraz yavaşlatır. On dakika önce Kasey'den kaçtım.

Odayı dolaşırken, ilk geldiğimde bakmaya cesaret edemediğim tablolara ve resimlere uzun uzun bakarken, onun beni izlediğini hissediyorum. Ya da ondan sonraki sarhoş olduğum zamanları, ki çoğunu tuvalette geçirdiğim için pek hatırlamıyorum. İlk ziyaretimdeki gibi yine midemde bir heyecan hissediyorum, ama bu sefer daha yumuşak, daha tatlı bir heyecan.

Sonunda ona baktığımda, yanındaki boş çay fincanlarını görüyorum. Yan sehpa da yayılmış referans kitapları.

O da benim bakışımı takip ederek dağınıklığa bakar ve yüksek elmacık kemikleri kızarır. "Dağınıklık için özür dilerim." Saçlarına dokunur, sonra yüzünü buruşturur, iç çeker ve yorgunluğu tekrar ortaya çıkar. "Burası... uzun bir hafta oldu."

Çay fincanlarını toplamaya başlar, ben de yanına gidip, ipek kolları kıvrılmış kolunun hemen altına, çıplak ön koluna elimi koyarım. Durur, dokunuşumu inceler.

"Sorun yok, Jasper," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Lütfen. Benim için endişelenme."

Yıldızsız, anlaşılmaz gözleri yüzümü incelemek için kalkar.

Midem aşağıya doğru sertçe bir dönüş yaptı ve sinirlerim yine boğazıma düğümlendi. Sınırı aşılıyor muyum? Onunla ilgili sınırları hiç bilemiyorum. Evet, ormanda birlikte hayatımın en güzel anlarından birini yaşadık, orada tüm korkularımı yatıştırdı. Ama sonra Jaykob meydan okudu ve o zamandan beri Jasper'ı sadece geçerken gördüm.

Bazı anlar oldu, ama... kibar davrandılar. Çekingen davrandılar. Jaykob'a da kibar davrandı — nazik ve cömert davrandı, tek kelime şikayet etmeden beni alıp götürmesine izin verdi. O kadar nazikti ki, merak etmeden duramıyorum... Artık bunu istiyor mu acaba? Yoksa Jayk'e yol mu veriyor?

Elimi çekiyorum ve kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirliyor.

Geri adım atarak not defterimi daha sıkı tutuyorum ve kapıya bakıyorum. "Jennifer'ın çıktığını gördüm."

O bana bakmaya devam ederken, aramızda gerginlik var, gergin ve görünmez bir gerginlik. Ben koltuğun etrafında dolaşıyorum, biraz mesafe koymam gerekiyor.

Bu bir soru değildi, ama o yine de cevap veriyor. "Son birkaç gündür çok fazla hasta geldi." Yumuşak bir şekilde iç çekiyor. "Yardım istediklerine sevindim."

Kibarca dudaklarımı büzerek onaylıyorum, ama o sessizliğimin ardındakini görüyor gibi.

Jasper soğukkanlı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor ve beni bu kadar çabuk okuduğu için yüzüm kızarıyor. Yine de koltuğun diğer tarafında durup endişemi nasıl ifade edeceğimi düşünüyorum.

"İyi *misin*?" Şaşkınlıkla kaskatı kesildiğinde, sesim titrer ama yerimden kıpırdamam. "Üstüne çok yük biniyor."

Jasper benim ifademi fark eder — aramızdaki dikkatli mesafe —ve sesi yumuşar. "Buna alışkınım, Eden. Benim için endişelenmene gerek yok."

Ama endişeleniyorum.

Ama bunu söylemiyorum.

Bunun yerine, sessizliğin uzamasına izin veriyorum ve gözleri kısılıyor, sonra dudaklarının gerginliği de yumuşuyor. Üzülerek başını sallıyor, sonra o da odada dolaşmaya başlıyor — ama bu sefer beni kovalamıyor. Satranç tahtasının yanında duruyor ve bunun bizim oyunumuz olduğunu, hala son hamlesinde donmuş olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Bu farklı," diye kabul ediyor sonunda. "Ben askerlere alışkınım. Onlar da zor şeyler yaşadılar elbette, ama ben onların karşılaştığı türden sorunlara alışkındım." Uzun, zarif parmağı yenilmiş bir piyonun üzerinde duruyor. "Bu kadınlar çok çeşitli şekillerde çok fazla travma yaşamışlar. Haklısın. Bunu duymak zor." Ama sonra parmağını piyonun üzerinden kaldırıyor

piyonun üzerinden kalkar ve bana doğrudan bakar. "Onların yüklerini tek başlarına taşıdıklarını bilmek kadar zor değil. Bir taht inşa edemeyebilirim ya da bir binaya tırmanamayabilirim, ama işime inanıyorum. Kendi yöntemimle yardım edebilirim. Bu, herhangi bir kabusu değer."

Alçak, sıcak ışıklar onu yumuşak bir şekilde sararken, samimi ve kendinden emin duruşu beni derin bir nefes almaya zorluyor. Kalbim, onun sakin konuşmasının içinde bir yerlerde kayboldu. Onsuz nasıl yaşayacağımı anlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

"Yaptığın şey de aynı derecede cesaret gerektirir," diye fısıldıyorum, sonra ne kadar aptalca konuştuğumu fark edip kızarıyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde Jasper de kızarıyor ve hemen başını sallayarak inkar ediyor, bu da beni şaşırtıyor. Gerginliğimi bastırarak, "Konuşmak ister misin? Bir şey mi var... Nasıl rahatlıyorsun?" diyorum.

"Lucien var." Sevgi dolu cevabı anında ve şaşırtıcı derecede sıcak, ve o cevap verir vermez kendimi aptal gibi hissediyorum. Tabii ki Lucky var, ve tabii ki Lucky onun yükünü hafifletmeye yardımcı oluyor. Benimkini de hafifletiyor.

Dudaklarımı ısırıp not defterimi arkama sakladım.

Jasper için endişelenmeye ne hakkım var? Lucky'nin ona sunmadığını ben ona ne sunabilirim ki?

"Sevindim," diye mırıldanıyorum, içtenlikle, ve onun karşılık verdiği gülümseme dudaklarında hafif bir dokunuş gibi.

Bu sefer cevap vermiyor, sadece gözleriyle yüzümü izliyor. Vücudumu. Gizli ellerimde oyalanıyor ve kirpiklerinin kenarları yanaklarına toz gibi konuyor. Dolgun dudakları yumuşak ve davetkar, yüzünün keskin hatlarıyla tam bir tezat oluşturuyor ve aramızdaki gerginliğin daha da arttığını, nezaketin ötesine geçtiğini fark ediyorum.

Ona bakmayı bırakmam lazım. Gitmem lazım. Jaykob'un etrafında çalışmak isteseydi, bunu yapardı ya da tüm bu nezaketin ötesinde *bir* şey söylerdi. Baskından önceki öpücüğü bile sadece tatlı bir sevgi göstergesiydi.

Ve alınma.

Çok fazla sessiz konuşma yaptık. Beni birçok yönden anladığını biliyorum. Ama korkarım ki, bu konuda sonsuza kadar geriye doğru yürüyoruz.

Boğazımı temizleyip geri çekildim. "Şey, ben sadece..."

Jasper, bastırılmış öfkesini bir nefesle dışarı verir ve bir an için tavırları değişir.

"Elinde ne var?" diye sorar, o kadar sabırsız bir şekilde ki, şaşkınlıkla dururum.

"Ellerimde mi?"

Elimi sıkıca kapatıyorum ve kağıt parmaklarımın arasında çıtırdıyor.

Gözlerinde karanlık, tehlikeli bir ışık parlar ve bir adım öne çıkar. "Evet, tatlı kız, ellerin. Şu anda omurgana saplanan uzuvların?"

Gergin bir şekilde gülerim ve altın rengi lambalar, bana doğru ilerlerken yüzündeki tüm çıkıntıları ve çukurları aydınlatır. Boğazındaki çukur. Göğsündeki soluk parıltı.

Jaykob gibi, çalılıklar arasında avlanan bir avcı gibi yaklaşıyor; bir beyefendi gibi, ya da başka bir zamandan gelen bir lord gibi yaklaşıyor, beni yatağında mahvedip kendine ait hale getirmek için.

O bir adım uzaklıkta durduğunda gözlerimi kırpıyorum. Ve elini uzatıyor.

İsteksizce, dominant-itaatkar güvenliği üzerine yazdığım makalemi çıkarıp, çarpan kalbime tutuyorum. Başını eğiyor ve yüzündeki bazı sıcaklık azalıyor.

"Yine günlük mü yazıyorsun?" diye nazikçe sorar. "Affet beni Eden. Seni zorlamak istemedim."

Oh, kahretsin.

Tedirgin olmamaya çalışarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ben... Öyle değil... Aslında sana bir şey getirdim. Duygularla ilgili olmayan bir şey." Kafamı sallıyorum. "Tamam, duygularla ilgili sayılabilir, sanırım. Bunu yazarken duyguları açıkça göz önünde bulundurdum. Ama aynı zamanda gelenekleri, yapının ve beklentilerin belirlenmesinin faydalarını da. Daha fazla kaynak olmasını istedim ama birkaç alıntı yaptım. APA stilini kullandım. Umarım sorun olmaz, bunu konuşmamıştık. Ama düşündüm ki... Sorun olmaz diye düşündüm. Sen... referanslara aşina olursun diye düşündüm. Bir şey daha var. Diğer şey. Lucky kaçırılmalar arasında bana bu konuda yardım etti."

Jasper beni yakından, eğlenerek ve sabırla izliyor. "Merakımı giderin."

Parmağı kıvrılıyor, onu bana vermem için işaret ediyor, ama yine de tereddüt ediyorum.

"Sadece... hala onu isteyip istemediğinden emin değilim." Sesim gergin bir fısıltı gibi çıkıyor ve nasıl yükselteceğimi bilmiyorum.

Başını eğiyor, ama hareket etmiyor, kibar ve bekleyiş içinde, ben de iç çekip not defterini eline veriyorum. Bir saniye sonra not defterini kendine çekiyor, hızlı ve kendinden emin bir şekilde düzgün satırları açgözlülükle tarıyor ve okudukça yüzü gevşiyor. Bir sonraki sayfayı açıp okumaya başlıyor ve içinden bir kahkaha çıkıyor.

Hangi kısmı okuduğunu görmek için boynumu uzatıyorum, ama o parmağını kaldırarak beklememi işaret ediyor. Saçımı omzumun üzerine atıyorum, parmaklarım saç uçlarını düğümliyor. "Kütüphanende tek eşlilik dışındaki ilişkiler veya bunun sapkınlıklarla kesiştiği noktalar hakkında pek bir şey yok, bu yüzden kendi sonuçlarımı çıkardım."

Onaylayarak mırıldanıyor, bir sonraki sayfayı çeviriyor ve ben onu izleyerek parmak uçlarımda dans ediyorum.

"Ah, harika bir nokta," diye mırıldanıyor ve topuklarım rahatlamış bir şekilde yere geri düşüyor.

Gözlerim onun yüzüyle makalem arasında gidip gelirken, yüzündeki sessiz memnuniyet gururumu okşar. İçimdeki itaatkar mı yoksa akademisyen mi bilmiyorum, ama Jasper'ı bu konuda hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Sonunda sayfaları bırakır ve parmakları düşünceli bir şekilde eğimli yazının üzerinde durur.

"İnanılmaz derecede kapsamlı. Nüansları yakalamakta yeteneklisin. Hiçbir itaatkarın güvenlik ihtiyacını bu kadar net bir şekilde ifade ettiğini ya da bir cezaya bu kadar içtenlikle kendini adadığını görmedim."

Çenemi eğip, mutlu—neredeyse kendini beğenmiş—gülümsememi saklamaya çalışıyorum. Övgü, çıtır çıtır yanan bir ateş gibi içimi ısıtıyor, kağıdımı teslim etmeden önce hissettiğim tüm gerginlik ve endişeleri yatıştırıyor.

Ondan bana not vermesi için rica etmek uygunsuz mu olur? "Ama söyle bana, Eden..."

Ancak o anda ağzının tehlikeli bir şekilde kıvrıldığını görüyorum ve o bana yaklaşırken kendini beğenmişliğim bir anda yok oluyor. Şimdi

, gölgeleri karanlık, kabus gibi pençelerle üzerime düşüyor.

"Ne demek istedin, *hâlâ istiyor muyum?*" diye soruyor ve sorusunda haince bir ton var.

Ağzım kurur. "Ben..." Kapaıya bakarım, ama kapalıdır ve çok uzaktadır. "Şey... konuşmayalı biraz zaman oldu, sen Lucky ile birlikteydin, Jayk ise tüm..." Elimi sallarım ve o, kötü gizlenmiş bir hayal kırıklığıyla hareketimi takip eder. "Tüm işi. Emin değildim... Belki karar vermişsindir diye düşündüm..."

Onun gözlerindeki sıcak, kırgın bakış altında cümleyi bitirmek istemediğim için sözlerim kesilir, ama o bu konuyu bırakmaya niyetli değildir.

"Neye karar verdim?" Soru çok sert ve ben irkiliyorum.

Bu kadar yakinken, ondan papatya kokusu alıyorum ve en azından sevmiş gibi davranma nezaketini gösterdiği benim pisliğimin kalıntılarını.

Ona çaresizce bakıyorum, burada iyi bir cevap bulamıyorum. Ancak makalemin en az üçte biri dürüst iletişim üzerine odaklandığından, sanırım ben sadece...

"Bunun çok zahmetli olduğuna karar vermiş olabileceğini düşündüm?" Dudakları şaşkınlıkla açılır.

Bu... iyi bir şey mi?

"Oh, Jasper, sen çok mesafelisiniz ve ben..."

"*Mesafeli* mi?" Bu kelime boğuk, kaba ve *utanç verici* bir şekilde ağzından fırlar. Ağzını açar, sonra kapatır ve bana bakar. "Senin için *teröristlerle* pazarlık yapıyorum. Erkek arkadaşını yatıştırmaya çalışıyorum. Seni imkansız bir duruma sokmamaya *çalışıyorum*."

"Oh. Oh, peki, bu çok tatlı..."

Keskin parmağını kaldırarak, acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak sözlerimi keser. Jasper arkasını dönerek makalemi yere atar, sonra burnunun köprüsünü ovuşturur.

"Sözümü geri alıyorum. Nüansları kavrayışın yaşam desteğinde."

Gözlerim büyür ve boğazımın derinliklerinden alaycı, kırgın bir ses çıkar.

Bazen Jasper ve Lucky'yi merak ediyorum, terleri ciltlerinde soğuduktan ve

kimyaları kaynamaya başladığında nasıl geçiyor. Şimdi merak ediyorum, tekrar hazır olana kadar birbirlerine hakaretler yağdırıp durmuyorlar mı acaba?

Yine de... o mükemmel bir sadist. Kötü bir kesik atabilir, ama bunun altında yatan şey onu yumuşatır — beni kaçırdığım için azarladığı nüans, diye ekşi bir şekilde düşünüyorum.

Jasper beni istiyor.

Sadece bunu gösterme şekli her zaman çok net değil.

Bu tamamen benim hatam değil. Diğer tüm kaba adamlarım, iyi ya da kötü, etkileşimlerimizin çoğunu yönlendirdiler — benden ne beklediklerini biliyorum. Aslında, bana bu kadar karışık mesajlar veren tek kişi, içgüdüsel olarak nasıl okunacağını bildiğim tek kişiydi.

Ama Jasper'ın karşılaştırılmak isteyeceğinden emin değilim... Kapı gürültüsüyle açılır ve omuzlarım çöker.

Bundan çok yoruldum.

En azından sonunda seks olduğunda, sinirimi gerçekten yatıştırabiliyordum.

Ama Jasper beni şaşırtıyor, şaşırtıcı bir sertlikle dönüp bana diyor ki: "Çık dışarı, Jaykob."

"Tabii. Sadece eşyalarımı topluyorum."

Jasper öfkeyle ileri adım atarken, yine beni yakalamasını bekliyorum. Bugün kibar davranmayı seçmiyor. "Bu seansların ne kadar özel olduğunu en iyi sen bilirsin. Yoksa seanslarının en mahrem detaylarını ona bile anlatmaktan çekinmez misin?"

Böylece Jasper... sakinleşiyor. Kafamı kaldırıp Jayk'e bakıyorum, o da durup kaşlarını çatıyor, sanki o da burada yeniden düşünüyor gibi.

Gözleri bana kayıyor. "Seans mı yapıyorsun?"

Denemeyi boş ver, Jaykob'la adil bir şekilde savaşamazsın.

"Evet. Ah, evet. Yapıyorum," diye onaylıyorum ve Jasper'ın ağzının köşesi seğiriyor.

Jayk şüpheyle ikimize bakar ve kaşlarını daha da çatıyor. "Dışarıda bekliyorum. Giysilerini çıkarma."

"Aslında, kıyafetlerden biraz sıkıldım," diye tatlı bir sesle mırıldanırım ve Jayk giderken bana orta parmağını gösterir.

Kapıya yaslanınca ağır bir gürültü duyulur ve Jasper ile ikimiz de kapıya bakarız, ben de yine bir zamanlayıcıya bağlı olduğumu fark ederim. Umutsuzluk içimi kaplar.

Onu nasıl ikna edebilirim ki? "Üzgünüm, Jasper," diyorum yumuşak bir sesle.

Jayk için, *benim* için ve hala kurtulmaya çalıştığım güvensizliklerim için.

Jasper dişlerine sertçe dilini şaklatır, sonra iç çeker. Eli benimkine dokunur, nazikçe sıkar.

"Benim de sana bir şeyim var, Eden."

Yatağının başucundaki süslü ciltli kitabı kaldırıp bana doğru yürür ve midem bir anda sıkışır. Daha fazla not. Daha fazla düşünce, duygu ve espri, sadece benim için.

Beni düşünmüş.

Jasper önümde durur ve kitabı uzatmadan önce bir an tereddüt eder. Kitabı uzattığında, onu ellerimde çevirir, parmaklarımı folyo kaplı kapağın üzerinde gezdiririm.

Othello.

Kaşlarım yukarı kalkar ve Jasper'ın yüzünü incelerim. Bana dikkatle bakıyor, gözleri hala *birçok* şey ile dolu ve sanki oyun bir şifreli metinmiş gibi, onu anlamaya başlarım.

Kıskançlıktan çıldırmış Othello.

Bunun için kaç gece acı çektiğini merak ediyorum. Kenar boşluklarına kaç sır sakladığını merak ediyorum.

Ona yaklaşıyorum, dudaklarımı ıslatıyorum. "Sanırım alt metin, beni öldürmeyi planladığın anlamına gelmiyor, değil mi?"

Jasper'ın yoğunluğu azalmıyor. Sadece çenesini yana eğerek hafifçe hayır anlamında başını sallıyor.

Kalbim çarparken, tekrar ciltli kitaba bakıyorum. Bu, benim anladığım bir dil.

"Not defterinde başka bir şey daha vardı." Ellerim kitap üzerinde titriyor ve onun gözlerine bakamıyorum. "Sanırım onu gözden kaçırdınız."

Onu meraklandığımı anlayabiliyorum. Not defterini eline alıyor, sararmış sayfaların arasından soğuk, bembeyaz birkaç basılı kağıt bulana kadar sayfaları çeviriyor. Onları çıkarıyor... ve ifadesi ciddiye biniyor.

Eden Anderson'ın Sınır Listesi ilk sayfanın üst kısmında uzanıyor.

Yedi maddenin ilki.

İkinci sayfayı kaldırıyor ve ben, yazdığım her şeyi hatırlamaya çalışırken midem bulanıyor. Burada orada bir kelime görüyorum.

Bastinado ne demekti?

Yiyeceklerle ilgili bir şey miydi? Bir şeyle ıslatılmak mı? Başlığı görüyorum.

Hayır. "Darbe Oyunu" başlığı altında.

Etki. *Etki yaratmak isteyip istemediğimi* ciddi olarak düşünmem gerekti. Ama Lucky'nin de belirttiği gibi, *şaplak* da etki yaratır, bu yüzden bu seçeneği işaretledim. Paddle da yapılabilir gibi görünüyordu. Belki. Bu seçeneği "Emin değilim ama denemeye hazırım" olarak işaretledim.

Ya bu yeterli olmazsa...

"Eden?" Jasper dikkatlice sordu ve düşüncelerimi kesti.

"Hm?" Sesim ciyaklama gibi çıkıyor ve gözlerimi sayfalardan ayırıyorum.

"Bu bir test değil. Bunları istediğin zaman değiştirebilirsin. Öncesinde, sırasında, sonrasında. Tek istediğim dürüst olman." Nazik ve anlayışlı, ama yine de beni tereddüt ettiren bir yanı var. Kaşlarını kaldırarak alaycı bir şekilde gülümsediğinde bu yanı biraz azalıyor. "Hala bunu istiyorsan."

Tabii ki bunu yüzüme vuruyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Bunu istediğimi oldukça açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyorum... Ah!"

Jasper beni boğazımdan kapıya yapıştırır, beni kapıya yaslar. "Yazın yeterince güven vericiydi, istersen beni durdurmayı bildiğine inanıyorum, doğru mu?"

Gözlerimi kırıştırtıp, çoğunlukla ona ait olan keskin bir nefes alıyorum. Hafif boğulma *kesinlikle* listemde onaylanmıştı.

"Evet?"

"Mükemmel."

Jasper beni öper — ateşli, dikenli ve keskin, nazik olmaya zahmet etmez. Bu bir orman rüyası ya da ikna edici bir test değildir. Onun hayal kırıklığını, kıskançlığını ve bastırılmış şehvetini her santiminde hissediyorum. Terbiyenin ortadan kalktığını hissediyorum.

Dişleri dudağımı kestiğinde, kendimi şok eden bir inilti çıkarırım.

O emdiğinde, yarayı sahiplenerek kendimi daha da şok ediyorum.

Bir yumruk kapıya vuruyor ve Jasper kilidi *kapatıp* bana öfkeyle bakıyor.

"Yani anlaşılm, ben *ilgileniyorum* Eden." Gözleri karanlık, kaynayan ve bu dünyadan değil gibi. "Birlikte olmadan önce yedi yıl boyunca Lucien'i sevdim. Sabırlıyım. Riskten kaçınırım ve biz diğerleri anlaşmazlıklarımızı çözmeye çalışırken senin incinmeni istemedim. Bunu kayıtsızlıkla karıştırma. Sana söz veriyorum, ben tam tersiyim. Bana yaptığın şey, güzel kız... Onun ağzına doğru nefes nefese, onu tekrar yakalamaya çalışıyorum, ama eli boğazımı sıkıyor ve zihnimi bulanıklaştırıyor. "Bu beni *mahvediyor*."

Jaykob kapıyı tekrar yumruklar. "Duydum seni, orospu çocuğu. Tekniklerini değiştirmediyse, bu *terapi* falan değil!"

Onu görmezden geliyorum.

Bu noktada, muhtemelen bunu hak ediyor.

"Belki de yedi yıl beklemek istemiyorum. Hiç beklemek istemiyorum." Bunun bir meydan okuma gibi gelmesinden gurur duyuyorum, neredeyse ağlayacak gibi olduğumdan değil.

Jasper yine de bunu duymuş gibi görünüyor ve sinirlenmesi, hoş bir küçümsemeye dönüşüyor. Tsk tsk yapıyor.

"Zavallı, tatlı itaatkar. Her gece bir adamın seni yatağa sermesi yetmiyor mu?" Dudakları yine benimkine değiyor, acımasız bir alay. "Daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

"O yapmıyor," diye mırıldandım, sinirli, telaşlı ve acı içinde. Bu onu şaşırtmış gibiydi. "Yapmıyor mu?"

"Lucky'nin bundan bahsedeceğini sanıyordum. Jayk, enerjimi korumak ve sağlıklı kalmak için cinsel ilişkiye girmiyor. Bu da aklıma Beau ile halletmem gereken bir meseleyi getirdi."

Jasper, sanki onu şok etmişim gibi uzun bir süre bana bakar. Lucky de aynı şeyi öğrendiğinde bana böyle bakmıştı.

Gözleri kapıya kayıyor, aniden şüpheli bir sessizlik oluyor ve kaşları çatılıyor.

Ağrıyan alt dudağımı ağzıma çekiyorum, dilimle kesikle oynuyorum ve her yerde zonklama hissediyorum. Bu beni cesur yapıyor.

"Jasper, lütfen," diye boğuk bir sesle fısıldarım. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Gözleri tekrar benimkilere döner, yüzümü tarar. Orada bulduğu şey, gözlerine cehennem gibi tatmin edici bir parlaltı getirir.

"Hayır," diyor.

Hâlâ düşünceli ifadesiyle kapının kilidini açar ve ben herhangi bir acı hissetmeden Jasper çenemi yukarı kaldırıp ağzına doğru eğirir. Parmağıyla kesik yerimi okşar. "Listeni incelemeden hiçbir şey yapmayacağım."

Kapıyı açar ve beni dışarı çıkarır, Jaykob durur ve baltasını indirir.

Jasper iç çekerek başparmağını kaşlarının arasına bastırır. "Onunla ne yapacağıma karar vereceğim."

Jaykob ona öfkeyle bakar, ama Jasper elini indirdiğinde sadece bana bakar.

Gözlerinde bastırılmış, şehvetli bir ısı kıvrılır.

"Sadece uslu bir kız ol ve bu gece beni düşün. Onunla yatma.

Onun her şeyi almasına izin vermeyi bırakmalısın."

Jayk saldırmadan önce önüne geçip başımı salladım, kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Söz veriyorum."

Bölüm 42

Lucky

HAYATTA KALMA İPUCU #90

*Ağzını kapatman gereken zamanlar
olduğu gibi, ağzını açman gereken
zamanlar da vardır.*

"HEY, EDEN."

"Hey, Lucky," diye cevaplar, Jayk onu koridorda sürüklerken omzuna yaslanarak, ve o hızını kesmeyince ona sempatik bir el sallayarak veda ederim.

Göğüsleri omzuna yaslanmış, baş döndürücü bir şekilde yukarı doğru itilmiş ve ben, elindeki baltayı görmeden önce, onlara saldırmayı kısa bir süre düşünürüm.

Biliyor musun, baltalı Jayk şu anda benim için uygun bir rakip değil. Belki yarın.

Destekle birlikte.

Jasper'ın odasının kapısı, *bizim* odamızın kapısı aralık, ben de içeri giriyorum. "Hey, Jayk'in neden bir..."

Jasper arkamdan kapıyı çarparak kapatır ve omzumu kavrar, sonra beni kapıya doğru itekler.

"Aşağı eğil. Ağzına ihtiyacım var."

Pantolonunun düğmelerini açar, fermuarını indirir ve başka bir kelime daha söylemesine gerek kalmaz. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ihtiyaç, ateş ve şok bir anda üzerime çöküyor.

Jasper asla sabırsız değildir, ama sertleşmiş penisini pantolonundan çıkarır ve saniyeler içinde dudaklarıma bastırır, ben de o nefes nefese kalırken, ihtiyaç duyduğum bir iniltiyle onu içeri alırım.

Eden.

Eden'la birlikteydi.

Jasper kendini ağızımın derinliklerine gömer, ıslak sıcaklıkla onu sararken başını geriye doğru eğiyor. Penisini dilime karşı zonkluyor ve tadı, kokusu ani ve yakıcı ve her yerde. Bileğine bir şey bastırıyor — saati mi? — sonra elini saçlarıma acımasızca sertçe geçiriyor.

"Beş dakikan var. Beni boşalt."

Onun penisini etrafında titriyorum, sesinin kısılığı ve alçaltıcı tonu beni pis yerlerimde vuruyor. Testislerim ağrıyor, o bana bakarken, gözleri parıldarken, saniyeler içinde sıcak bir ıstıraba dönüşüyor.

Ama lanet olsun, hayatım boyunca bunun için antrenman yaptığımdan eminim.

Onu boğazıma kadar sokana kadar o acımasız kavrayışın içine doğru ilerliyorum ve onu ağızımın içine tamamen alıyorum, yüzüm ise onun penisinin etrafında gevşeyip açılan ipek gömleğine bastırılmış durumda. Onun ağır başını sertçe yutuyorum, dilimi onun sikinin düz durduğu yere sürüyorum, kendimi onun mükemmel tadı ile kaplıyorum, onu içime çekiyorum - ve Jasper'ın küfürleri, eli kapıya dayanmak için yukarı doğru vururken ondan dışarı fırlıyor.

"Siktir, Lucien."

Biraz geri çekilip boğazımdan onu serbest bırakıyorum ve nefes alırken nem ağızıma doluyor. Elimi kaldırıp penisinin tabanını sertçe kavriyorum, elimle ağızım arasında onun penisini emip sikiyorum.

Dilime akmaya başlar ve ben yine inlerim, buna çok ihtiyacım vardır. Ağızıma boşalmasını o kadar çok istiyorum ki, eğer boşalırsa pantolonuma boşalabilirim.

Bana asla böyle dokunmama izin vermiyor ve ben buna dayanamıyorum.

"Üç dakika," Jasper gergin bir şekilde bağırır ve heyecan beni sarar. beni sarar.

Serbest elimi onun testislerine doğru sürükleyip, avuçlayıp, sıkıştırıp, her şeyi açgözlülükle istiyorum. Ağızımı bir saniye onun penisesinden ayırıp, ağızımı elimle takip ettiriyorum, dilimi testislerinin ek yerinden aşağı doğru gezdirip, onları ağızıma alıyorum.

"Lanet olsun, Jasper," diye küfrediyorum, o bacaklarını açarken, ben de onun penisine tükürüyorum, onu sertçe okşuyorum.

Başım dönüyor ve zamanım kısıtlı, şu anda yapmam gereken her şey için zamanım yok. Parmaklarımı ağzıma çekip, onun testislerinden kışına doğru sürüyorum. Kaygan, buruşuk baskı beni inlemeye zorluyor, sikim gerginleşiyor ve fermuarımın üzerine acı verici bir şekilde sıkışıyor.

Jasper'ın uylukları kilitleniyor ve bir saniye önce homurdanıyor, sonra bileğimi yakalayıp beni durduruyor.

Sersemlemiş bir şekilde ona bakıyorum. Dudaklarım hala testislerine bastırılmış durumda. "Hoşuna gitmedi mi?"

Sikim elimde zonkluyor ve ben daha dalgın bir şekilde onu okşuyorum.

Jasper titrer, köşeli yanakları kızarır. Eli bileğimi sıkıca kavrar. "Hoşuma gidiyor."

Saatindeki zamanlayıcı iki dakikayı gösteriyor.

"Sen... Bu hile yapmak, bebeğim," diye kekeliyorum ve gözleri ateş gibi yanıyor.

"Bu benim oyunum. Ben öyle değilim diyorum."

Elimi kışından uzaklaştırır ve ben titrek bir nefes alıp dizlerimin üstünde ona bakarım. Saçımdan tutup ağzımı tekrar sikine doğru çeker ve ağzının köşesi yukarı kalkar. İçinde bu kadar bastırılmış şiddet olmasaydı, o gülümseme çok güzel olurdu.

"Otuz saniyen var. O sızlanan ağzını daha iyi bir şekilde kullanabilirsin."

Siktir, hala çok yakışıklı.

"Siktir et o zaman. Ağzımı al." Dudaklarımdan onun tadını yalayıp, onu tahrik ettiğini bildiğim gamzemi gösteririm. "İstersen Eden'in olduğunu bile düşünebilirsin."

Jasper'ın gözleri parlar.

Onun lanet kural ihlalinin adaletsizliği beni yakıyor, inanılmaz derecede tahrik ediyor, onu tekrar ağzıma alıyorum ve gömleğinin altından kışını sertçe kavıyorum. Dilim onun sikinin her sıcak çıkıntısını takip ediyor, ama istediğim kadar zaman ayıramıyorum, bu yüzden onu derinlemesine emiyorum, inleyerek.

Jasper'ın kışı elim altında kasılır. "Em beni, Lucien. Siktir."

Benim hareket etmemi beklemeden ağzıma giriyor ve ben umursamıyorum. Bunun Eden için mi, benim için mi, ikisi için mi, yoksa hiçbiri için mi olduğu umurumda değil.

Jasper'ın kullanması için yaratıldım. Bana ne isterse yapabilir, ne sebeple olursa olsun, ben sadece *evet, lütfen* diyeceğim.

Boğazıma vurur, inler ve sikini dilime doğru şişirir. Saçımı kavrar, kapağıya yaslanır ve ağzım sırlıklam olana kadar bana tekrar tekrar girer. Sakalım, boynum. İpek gömleği ıslanana kadar ve başımı geriye eğip ıslak gözlerime bakar.

"Seni sikiyorsam, sadece *seni* sikiyorum, Lucien."

Zamanlayıcısı çalışıyor ve içeri girerken burnumu sıkıştırıyor, başımı kapağıya dayayıp boğazımın derinliklerine giriyor. Başımı sabit tutuyor, burnumdan ve boğazımdan nefes almamı acımasızca engelliyor ve ben, o beni sickerken boğuluyor, boğazım sıkışıyor ve boğuluyorum. Boğazıma boşalırken dilime vuruyor, yüzümden gözyaşları akarken gözlerime bakıyor, yüzünde coşkulu bir ifade var.

Sikim zonklıyor, pantolonumda sürtünüyor, kalbim göğsüme çarpıyor, ama boşalmak için yeterli sürtünme elde edemiyorum ve görüşüm kararırken hıçkırarak ağlıyorum.

Jasper bu sese yumuşak, son bir titremeyeyle gülümsüyor, sonra burnumu bırakıyor. Ben öksürürken, nefes nefese kalırken geri çekiliyor, ama titreyen bir elini kapağıya dayamaya devam ediyor.

Düşüncelerim kesik kesik geliyor, ama o kadar sık sarhoşum ki hiçbirini takip edemiyorum. Bunun yerine, alnımı onun karnına dayayıp titriyorum ve onun acımasız tutuşu, saçlarımı okşayarak aynı derecede acı verici bir şekilde nazikleşiyor.

"Seni seviyorum, Lucien'im."

Bunu basitçe söylüyor, ama o kadar samimi bir dürüstlikle ki boğazım düğümleniyor.

Alnımı ona sürtüp, sonra yukarı bakıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Gözleri parlar.

Beni şefkatli, ateşli bir sevgiyle inceler ve eli ıslak sakalımın arasında oynamak için aşağı kayar. "İyi misin? Seni çok zorlamadım, değil mi?"

Çaresizliğin izleri taşıyan bir kahkaha atıyorum. Vücudum rahatlamaya o kadar muhtaç ki, rahatlamak için yapmayacağım pek bir şey yok

"Beni daha sert kullanabilirsin."

Ve evet... bu, istediğimden çok daha fazla bir yalvarış gibi çıktı.

Jasper'ın dudakları kıvrılır ve geri adım atarak dizlerimin üzerinde duran bana bakar, gözleri bu noktada Pisa Kulesi kadar bariz olan ereksiyonumun üzerinde dolaşır.

Sonra saatine bakar ve yanındaki düğmeye basar. Lanet olası *saat*.

Bana son bir kez eğlenceli bir bakış attıktan sonra, dönüp banyoya doğru yürüdü.

"Gel temizlen, Lucien."

"Jasper?" diye seslenirim, endişe ve dehşet içimi kaplar. Ayağa fırlayarak, titrek bacaklarla onun peşinden giderim.

Eğer iyi olduğumu söylediysem, o zaman iyiyimdir, bunu o da bilir. Böyle bir olaydan sonra sadece onun beni kontrol etmesine ihtiyacım var - "seni seviyorum"lar hoş olsa da - ama... ama biz o aşamada değiliz.

Sonrasına gelmedik, değil mi?

Duş açılır ve ben canlanırım. Birlikte seksi bir duş umut verici olabilir. Eğer teklif edilen buysa, bu bir *sonrasına ait bir şey* değil. Bu seks. Bu, onun beni duş duvarına sikmesi. *Bunu* kabul edebilirim - ya da o edebilir. *Eğer* kastettiği buysa.

Bu büyük bir "eğer" olabilir.

Çünkü şu anda, onun sadece temizlenmek istediğinden ve sonra saatlerce konuşup birlikte uykuya dalmak istediğinden çok korkuyorum. *Bu* bir sonrasına ait bir şey olur. Bu, sonrasına ait olanların en sonrasına ait olanıdır.

Lanet olsun, bütün hafta Jayk hakkında öfkeleni ve o öfkesini *onun* üzerinde çıkarmadığı için, ellerinde çok fazla bastırılmış ihtiyaç olan ekstra sadist bir sadist oldum.

Bu noktada, Eden'in desteğine *ihtiyacım var*.

"Birlikte duş alacak mıyız?" diye soruyorum, kafamı içeri sokup onun kıyafetlerini çıkardığını görüyorum.

Açgözlülükle, çıplak vücudunun her santimini izliyorum ve taşaklarım... *Kalbim çarpıyor*, karnımda sıcaklık hissediyorum.

"Olacaktık." Duşa girdi. "Biraz daha inisiyatif gösterip, verilen süre içinde görevinizi başarıyla tamamlasaydınız

, şu anda duştan çok daha fazlasını alıyor olurdun."

Ağzım açık kalır ve penisim sallanır, sanki o da benim kadar endişeliymiş gibi. Pantolonumun içinden kendimi düzeltirim ve Jasper duş aynasından bana uyarıcı bir bakış atar.

Kalbim hızla atarken, elimi çektim.

"Beni *performans yönetimi* mi yapıyorsun?" diye inanamadan soruyorum.

Kaygan, sabunlu köpükler Jasper'ın sırtından aşağı kayarak kıkına doğru akıyor. O omuzlarını tembelce sallıyor ve onun bariz zevki beni her yerimden heyecanlandırırken... bu aynı zamanda çok tahrik edici.

Duş çerçevesine tutunurum ve kutsal olmayan bir çaresizlikle ona bakarım.

Jasper bana dönüp bakarken elini saçlarının arasından geçirir. Yanaklarıma ve titreyen ellerime bakarken yüzünde sadece doymuş, kedi gibi bir memnuniyet vardır.

"Belki de, Lucien, uygunsuz anlarda bana sataşmak yerine kendini işine daha fazla *adarsan*, işler senin için... daha kolay... olur."

"Hile vardı!" diye bağıriyorum ve onun eğlencesi daha da artıyor. Lanet olsun, eğer benim *gerçekten* çalışmama izin verseydi, o lanet saatte *birkaç dakika daha* kazanmış olurdum.

Dilimi kıkına soktuğumda ne kadar dayanabileceğini görürdük.

Lanet sadist. Benim ona oral seks yapmamdan daha çok bundan zevk alıyor.

Hayal kırıklığına uğramış, sinirli bir şekilde saçımı elledim. "Bir tane almalıyım. Çaba için A, bebeğim, hadi ama. *Lütfen*."

"Yine sızlanıyorsun. Birisi dersini almamış." Gözleri parlıyor. "Katılım ödülü verme alışkanlığım yok, Lucien. Bir dahaki sefere daha iyisini yapman gerekecek."

Gözlerimi ona dikiyorum.

Önce spreylere boya, şimdi de bu. Sanırım ona kötü örnek oluyorum ve Jasper'ın yaramazlık anlayışı çok acımasız.

Öfkeme gülümseyerek suyu kapatır. "Şimdi duş al ve yatmak için iç odada buluşalım."

Bu noktada sormak çok acınası bir şey olduğunu biliyorum, ama çaresiziz. Penisimdeki baskıyı hafifletmek için tekrar hareket ediyorum.

"Yatmak için mi?" diye umutla soruyorum, ona bir havlu uzatıyorum ve o dışarı çıkarken burnunu çekiyor.

"Uyumak için," diye çok fazla zevkle açıklıyor ve ben iç çekiyorum.

Sadistler.

"Bak, sence *ben* gerçekten senin aradığın kişi değil miyim?"

Havluyu beline saran Jasper, önümde buzdağları olduğunu uyararak soğuk ve caydırıcı bir bakış atar ve ben itirazımı içime atarım.

Giyinmek için odadan çıkar ve ben de sert, mutsuz hareketlerle kıyafetlerimi çıkarırım.

Sertleşmiş penisim ilgi bekliyor, ama şu anda boşalırsam bana ne yapacağını görmek istemiyorum. Jasper boşalmamı isteseydi, şimdiye kadar yatak odasını süt fabrikasına çevirmiş olurdu.

"Evet, biliyorum dostum," diye penisime mırıldanıyorum.

Mümkün olduğunca çabuk ve iyimser bir insan olduğum için iyice temizlenip, onun gizli sığınağına koşarım. O çoktan yatağa girmiş, göğsü çıplak, uzun pijama altları ayak bileklerine kadar uzanıyor. Kehribar rengi lamba ışığında kitap okuyor ve başka bir kitabın kenarlarına notlar alıyor.

Odanın içinde durup, sadece ona bakıyorum, göğsüm ağrıyor.

Sadece göğsüm değil.

Cildim hala çok sıcak — soğuk duş beni neredeyse hiç serinletmedi — ve onu bu halde görmek, rahat giysileriyle, okuma gözlükleriyle, beni beklerken... bu hiç yardımcı olmuyor.

Acı dolu bir iç çekişi bastırarak, uyku şortumu şaplak bankına atıyorum ve sertleşmiş penisimin etrafını nazikçe kurularak havluyla kuruluyorum. Çok uzun süredir sertleşmiş durumdayım ve şu anda çok hassas.

"Eden için başka bir kitap mı?" diye soruyorum, rahatsızlığıma rağmen yoğun konsantrasyonuna gülümseyerek. "Bu sefer ne seçtin?"

Jasper başını kaldırmıyor. "*Maymunlar Cehennemi*. Umarım şu anki oda arkadaşıyla bazı paralellikler kurabilir."

Gülümsüyorum. "Sonunun nasıl bittiğini biliyorsun, değil mi?"

Yüzü asılır ve kitabı yatağının başucundaki masaya bırakır. Düşünceli bir şekilde bir deste kağıt alır ve onları karıştırır.

"Bu adam imkansız," diye mırıldanır sonunda.

"Evet," diyorum, havluyla kurularken.

Başka bir sayfaya geçiyor, yüzündeki ifade kararıyor. "Bu çok saçma. Onun için elimden gelen her şeyi yaptım," diyor, gözleri sayfayı tararken. "Bu noktada, Bristlebrook için ne yaptığı umurumda değil, Lucien. Jaykob daha bir çocuk ve odadaki yetişkinler onun karpislerine yeterince müsamaha gösterdiler."

Hala ağrıyan penisimle başımı sallarım. "Kesinlikle. Büyük bir pislik. Onunla mantıklı konuşmak imkansız. Ona müsamaha gösterilmemeli."

Belki yeterince sinirlenirse, Jasper Dom, Beau ve bana katılır. Gerçi o ikisi benim kara listemde, çünkü bir şekilde Eden'la tartışmasız sabahlar geçirdiler ve *bana* tek bir kemik bile atmadılar.

İttifak bozanlar.

Mümkün olduğunca rahat bir şekilde omuz silkiyorum. "Yine de doğru yolu seçmiş olman ne yazık, değil mi? Beyefendilik ve daha iyi insan olmakla ilgili bir şey mi? *Aptalca* davranmamak mı?"

Jasper'ın dudakları kıvrılır. "Bana *tatlı* dedi." Oof.

Neden işkence gördüğüme
şaşmamalı. Eğlenerek şortuma
uzanırım.

"Yapma," der bana nazikçe, sonunda başını kaldırarak. Kağıt yığınını yere bırakır, sonra okuma gözlüklerini çıkarır. Yanındaki kağıtlara başını sallar. "Aynen öyle. Ben izin vermedikçe bu odada giyinemezsin."

Ağzım kurur, ama pantolonumu indiririm ve Jasper'ın bakışları üzerimde dolaşır. Bana bakışları başlı başına bir cinsel tatmin gibidir ve cildimde yeni bir sıcaklık dalgası yayılırken iniltiyi bastırırım.

Yavaşça yatağa doğru yürüdüm, onun bakmasına izin verdim.

O benim vücudumu seviyor, bunu biliyorum. Belki onu kırılabilirim. Belki sikimin ihtişamı onu bana merhamet etmeye ikna eder. Ben baştan çıkarmaya hiç de karşı değilim.

Hatta hiçbir şeyin üstünde değilim. Yalvarmak işe yaramıyor gibi görünüyor.

Yatağa uzandığımda, olabildiğince rahat bir şekilde uzanıyorum ve ağzının köşesi yukarı kalkıyor.

"Beni böyle mi istiyorsun?" diye soruyorum kalın bir sesle, göğsümü kaşıyormuş gibi yapıp, elimi karın kaslarıma doğru kaydırıyorum. "Bana bir şans daha vermelisin, biliyorsun. Beni engelleme. On dakika ve biraz kayganlaştırıcıyla neler yapabileceğimi görmelisin."

O bana doğru eğildi ve ben çok içinde titreyerek, dolgun ve güzel dudaklarına bakarken, o dudaklar bana yaklaşıyor... yaklaşıyor... yaklaşıyor. Penisim ona doğru geriliyor, kalbim deli gibi atıyor.

İşe yaradı mı? Bu nasıl işe yaradı?

Yanımdaki başucu lambasını kapatıyor. "Yorganın altına gir, Lucien."

Karanlık derin ve her şeyi kaplıyor, ben de kaslarımı çatıyorum.

Sadist birine aşık olmanın bedeli bu olduğunu biliyorum, ama onun en kötü kırbacını bile her gün *buna* tercih ederim. Bu *bir yoksunluk*. Zavallı Dom da böyle mi hissediyor? Mutsuz olmasına şaşmamalı. Aslında, Eden'la bu konuyu konuşacağım. Güven oluşturmak hoş bir şey, ama benim adamım bir şekilde patlayacak ve o *zaman* Eden ne yapacak?

Yatak çarşaflarının arasına girip yanıma dönerek uzanıyorum. Penisim umutsuzca sallanıyor ve karanlık olduğu için mutluyum çünkü Jasper bunu hak *etmiyor*. Bunun için bir temyiz süreci olmalı - ve lanet olsun, benim aptal, mazoşist beynimi de yeniden programlamak için bir dilekçe olmalı, çünkü benim hiçbir parçam *bunu* tahrik edici bulmamalı, ama yine de burada, yanımdaki yatakta sırttan onu düşünerek duvara yeni bir delik açabilecek kadar sertleşmiş durumdayım.

Aptal sadist. Daha

aptal mazoşist.

Bir an sonra sırtıma sarılır ve ben dişlerimi sıkarım. Cildi benimkine değince sıcaklığını hissederim ve nefesi ensemdeki tüyleri okşayarak tüylerimi diken diken eder. Yarı sert, tembel bir sertlikte, çünkü çoktan boşalmıştır, ama yine de sikini kıcıma bastırır.

Jasper, rahatça açgözlü bir şekilde elini uyluğumdan yukarı doğru kaydırıyor, avucuyla kaba tüyleri okşuyor ve ben yine titriyorum. Tembelce karın kaslarımı okşuyor, elinin arkası her seferinde dişlerimi sıkmamı sağlamıyor gibi sikimi okşuyor.

Benimle oynuyor.

Bana işkence ediyorsun.

Lanet olsun, ben *iyi* davrandım!

"Lucien'im," diye mırıldanıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Çıkmak isteyen her iniltiyi ve hıçkırığı dişlerimle bastırıyorum, ona bu zevki tattırmak istemiyorum, ama nefesimin ne kadar düzensiz hale geldiğini saklayamıyorum.

Sonra uykulu bir şekilde kıkırdar ve elini benim sikime dolanır. Sertçe.

"İyi geceler, sevgili oğlum."

Kulağımda kan uğultusu duyuyorum. Ya da başka bir şey. Bu noktada her şeyin güneye doğru aktığından eminim. Ama o hareket etmiyor. Eli, şişmiş penisimin etrafında hareketsiz ve acı verici bir şekilde sıkı bir şekilde duruyor. Huzurlu nefesleri yavaşlamaya başlayana kadar yeterince uzun süre öylece duruyor.

Ve benim sessizce çıldırmam için.

O anlamıyor; hareket etmem gerekiyor. Tam olarak onun eline sikkem için değil. Eğer sorarsa, yaptığım şey bu değil. Beni o kadar sıkı sarıyor ki, onun kucağında bile kıpırdayamıyorum.

Sadece sarılmak.

Pis, lezzetli bir sarılma.

"Kıpırdamayı kes."

"Böyle uyuyamam, Jasper."

Boynuma doğru mırıldanıyor. "Ne yazık. Bunu benim sorunum haline getirmeni tavsiye etmem."

Başımı ona doğru eğiyorum. Penisimin nabzını avucunda hissedebiliyorum.

Ah, siktir et.

"Tamam, tamam, söyleyecek bir şeyim var."

"Öyle mi?" diye uykulu bir şekilde alay ediyor. Eli penisimi bir kez okşuyor ve zevkten neredeyse bayılmak üzereyken ellerim çarşafı sıkıca kavırıyor. "İstediğin bu mu? Sahip olduğum bu aptal küçük penisimle oynamamı mı istiyorsun?"

"Evet, ve sana Uno tersi oynamak istemem ama, bu gece beni mutsuz ve uykusuz bırakma ihtiyacını *neden* hissettiğinin nedenini gerçekten araştırmamız gerekmez mi?" Jasper'ın eli uyarı olarak sıkılaştır ve ben nefesimi tutarak kıvranırlım. "Bence Jayk'e gerçekten

Jayk'e kızgınsın ve asil davranışın harikaydı ama belki de artık bunu bırakıp, hayatının zavallı, çaresiz aşkını işkence etmekten vazgeçip, belki de öfkeni hak eden kişiye yöneltmenin zamanı gelmiştir."

Soğuk, korkutucu bir sessizlik olur. Ama
madem başladık...

"Ve bana bol bol orgazm yaşatmalısın. Dürüst olduğum için. Ve seni sevdiğim için," diye ekliyorum.

"Hmm," diye mırıldanır ve sesinde karanlık ve tehlikeli bir şey vardır.
Oh, lanet olsun.

"Kendini aldatılmış hissediyor musun, sevgilim?" diye
sorar. "Komik," diye mırıldanırım.

Saçımı bağından çözüp boynumla omzumun arasındaki kıvrımı
öper. Nazik, ateşli dokunuşuna titreyerek nefes nefese kalırım.

"Jayk'in henüz bir bebek olduğunu hatırlıyor musun?" diyorum
çaresizce, panik içinde. "Sana tatlı dediğini hatırlıyor musun?"

Aniden Jasper omzumu derimi parçalayacak kadar sertçe ısırır ve
içimi yakıcı, sıvı bir acı kaplar. Beni karnımın üstüne yatırır ve omurgam
boyunca öpmeye başlar. Eli penisimden kayar ve iki eliyle kalçamı kavrar,
sıklar. Omzumdaki ısırık içimi titretir.

Sırtımın alt kısmını yalıyor. "Beni tatlı bulmuyor musun?" Beynim
kısa devre yapıyor.

Ellerini kıcıma koyup beni ayırıyor ve ağzı kıvranarak yaklaşıyor.
Çarşafı sızıyorum ama beni sıkıca tutuyor ve ben hareket
etmiyorum, durmasından çok korkuyorum.

O benim kalçamı sertçe ısırıyor. Sonra o kadar sert bir tokat atıyor ki,
ben irkiliyorum ve bu sefer onun ipekine girerken kendimi
tutamıyorum.

Küçük acılar başımı döndürüyor. Çaresizim.

Sınırdan yeterince geri döndüğümde, başparmağını sikimin yan
tarafına sürter ve ben titrerim.

"Ben *tatlı* mıyım, Lucien?" diye bağırır.

Tehlike, *tehlike*!

Burada doğru cevap yok. Beni *yine* başarısızlığa uğratmaya
çalışıyor. "Sen... sen... olabilirsin..."

Ağzını kığımın arasına bastırıyor. Parmaklarıyla beni açık tutarken, dili sıkı deliğimi yalıyor. Acımasız bir zevk içimi kaplıyor ve çarşaflarına daha fazla ön sıvı döküyorum. Beni yakıcı, emici öpücüklerle şımartıyor. Islak, yalayıcı dil darbeleri ve parmakları, sıkıcı, acımasız bir ısrarla içime giriyor.

"Şu anda tatlı mıyım, Lucien'im?" diye alay ediyor, sesi kısık. "Daha önce bana yapmak istediğin bu muydu? Beni sikmek mi istiyorsun?"

Kulaklarımda, bir çanın sesi gibi yüksek ve acil bir çınlama var, gelmemi istiyor.

Kıçımda bıraktığı ısırik izini öpüyor, taşaklarımı okşuyor, parmağıyla küçük, kaygan hareketlerle deliğimi yavaşça pompalıyor.

"Neden burada duruyorsun? Benim ağzımın da sikini yalamasını istemiyormusun?"

Dilimin üzerine boşalmanı ister misin?" diye fısıldıyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, yalvarıyorum, nefes nefese yataklarına boğuluyorum.

"Manipölasyon girişimlerini sevmiyorum, Lucien." Sesi alaycı bir tona büründü. "Ya da bana yalan söylemeni - beyaz yalan olsun ya da olmasın."

Dilini kığıma derinlemesine batırdığı son bir pis öpücükle, tamamen geri çekilir ve beni lekeli çarşafların üzerine terk eder.

Çılgınca, panik içindeki kalbim yatağa çarpıyor, beynim küle dönmüş. İhtiyacımın daha fazla acı verici olabileceğini düşünmemiştim, ama beni daha az yıpratın kırbaç seansları da yaşamıştım.

Dönüp Jasper'ı banyoda ellerini yıkarken ve diş fırçasını alırken görüyorum.

O anda paniğim geçiyor ve yatak çarşaflarını tokatlıyorum.

"Sen lanet olası bir şeftali çekirdeği kadar tatlısın, Jasper. Sen bir beyefendi değilsin. Artık bizim gibi bir pislik olduğunu kabul etmenin zamanı geldi. Sen..." Jasper diş fırçasının üzerinden aynada bana kaşlarını kaldırıyor ve ben ona öfkeyle bakıyorum. "Sen lanet bir *sadistsin*, bebeğim. Benim sadistim. Acıtıyor olsa bile istediğini alırsın." Elimi saçlarıma gömüyorum, tüm vücudum titriyor. "Eden'in endişelenmesine şaşmamalı. O sana bir... gibi davranmanı *isterken*, sen ona cam gibi davranıyorsun."

"Ödöl gibi mi? Savaşılacak ve elden ele dolaştırılacak bir şey gibi mi?" Sesi keskin. "O daha fazlasını hak ediyor. İç çekişmeleri sevmiyor, Lucien. Aramızda barış istiyor."

"Bir *kadın* gibi. O sikilmek istiyor, Jasper. *Senin* onu sikmeni istiyor." Vücudum ağrıyor - onun için, onun için. Bıktım artık. Bıktım ve çaresizim. "Huzur istiyorsan, Jayk'in anlayacağı bir dil konuşmalısın. Ve Eden'ı istiyorsan, bunu kanıtlamanın zamanı geldi."

Jasper'ın diş fırçası soğuk bir sesle tezgaha çarpar ve o, yüzü soğuk ve kararlı bir ifadeyle döner. Kemiklerimi donduran bir an için, çok ileri gittiğime, onu incitecek bir şey söylediğime eminim.

Sonra gözleri yatağının başucundaki masaya kayar ve kağıt yığınınına takılır.

Uzun, çok uzun bir süre, kendine dalmış bir şekilde onlara bakar. Sonunda gülümser, ama bu gülümseme korkutucudan başka bir şey değildir.

"Lucien, kanca demirlerini getirme zamanı."

Bölüm 43

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #323

*İkiye bir
harika bir oran oluşturur.*

GEÇMİŞ GECE ÇOK SICAKTI ve ay ışığı yavaş parmak uçları gibi tenimde izler bırakıyordu. Jayk'in bana sarıldığını hissederek uzandım, başım onun kolundaydı, bacaklarımın arasında onun uylukları vardı. Sert göğsü göğüslerime ve sırtıma sıkıca bastırıyordu.

Kaşları
mı
çatıyor
um.
Bekle.

Başımı kaldırıp puslu yıldız ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. Jayk önümde uyukluyor. Kirpikleri yanağına karşı koyu renkte, sakalları sert ve belirgin.

Arkamda biri kıpırdanıyor.

Panik sinir sistemimi kaplar. Kulaklarımda kan basıncı yükselir. Geri çekilirim, dönerek, yumruklamaya, çığlık atmaya ve savaşmaya hazır olarak ve...

Sırtıma yapışmış zayıf vücudu dövmekten bir santim önce duruyorum.

Bu *Lucky*.

Beni arkadan kucaklıyor, sarı saçları Jayk'in kolunun üzerine dökülüyor, parmakları cildimdeki gümüş rengi benekleri izliyor. Şaşkın, kekeleyen beynim durumu kavrayamıyor ve onun parlak mavi gözlerine bakıyorum.

O göz
kırıyor.
Ben
ciyaklarım

Sesimi duyunca Jayk homurdanır, diğer kolunu kalçama geçirir ve Lucky parmağını dudaklarıma koyarak beni susturur.

Kağıdın hışırtısı beni yine irkiltti. Dik bir şekilde doğrulduğumda, Jasper'ın yatağın yanındaki koltukta oturduğunu gördüm, tek bir lamba onu sert gölgelere bürümüştü. *Nineteen Eighty-Four* dizinin üzerinde açık dururken, koltuğundan beni izliyordu. Koyu renkli gözleri aşağı indi ve ben çarşafı kaydırarak çıplak göğüslerimi ortaya çıkardığımı fark ettim.

Çılgılığım boğazımda kalır.

Sadece Jasper. Sadece Jasper.

Ama *kapı* hala kilitli.

"Nasıl...?" Pencerenin artık sıkıca kapalı olduğunu fark etmeden önce nefesim kesilir, ama o acınası perdeler hala açık ve yerde dün gece olmayan büyük bir deri çanta ve düzgünce sarılmış bir ip vardır.

Üzerlerinde keskin bir kanca duruyor. Bakıyorum.

Gümüş pençeler

parıldıyor. Hayır.

Hayır.

Şaşkınlıkla gözlerim tekrar pencereye kayıyor. Kanca demirine.

Jasper'a.

"*Yapmadınız, değil mi?*" diye fısıldarım.

Aman Tanrım. Beynim, onların *penceremden içeri girdikleri* gerçeğini kavramaya çalışırken kendi kendine takılıyor.

Hepsi çıldırmış.

Yatağımda *deliler* var.

Jasper kırbaç gibi kaşlarını kaldırır, ama bana cevap vermez.

Bunun yerine, kitabına geri dönüp, rahatça bir sayfa daha çevirir.

"Jaykob, lütfen elini erkek arkadaşımın kışından çek."

Jayk başını kaldırıyor, uykulu bir

şekilde kaşlarını çatıyor. Whiplash.

Şaşkınlıkla bakışlarım aşağıya düşer ve Jayk'in koyu renkli kıllarla kaplı kalın kolunu, daralan bileğine kadar takip ederim, geniş ve pürüzlü eli gri eşofmanının üzerine rahatça uzanmış halde.

Oh.

Refleks gibi, Jayk avucunun tamamıyla Lucky'nin sıkı kalçasını sıkıyor.

Donakalır, sonra Lucky'nin kalçasını daha çılgınca okşar.

Lucky yanıma doğru homurdanır ve Jayk dikleşir, bulanık bakışları Lucky ve Jasper arasında çılgınca gidip gelir.

Lucky rahatça gerinerek, her bir kasını gerginleştirir ve sonra oturur. Saçlarımı omzumdan çekip, boynumun hassas kıvrımını öper, sakalı cildimi gıdıklar. Titreyerek, hala hıçkırık tutan nabzımı kontrol etmeye çalışır ve öpücük için dönerek...

Ama ağızıma bir tutam saç girer.

Lucky bana *bakmıyor* bile. Dans

eden gözleri Jayk'in üzerindedir.

"Selam yakışıklı," diye espri yapar. "Sarılmak ister misin?"

Jayk, hala kilitli olan kapıya çılgınca bakar ve ifadesi sıfır nokta iki saniye içinde şaşkınlıktan cinayet işleme arzusuna dönüşür.

Uh-oh.

Onlar *benim* için burada değiller.

"Buraya nasıl girdiniz?" diye bağılıyor. Onlar *onun* için buradalar.

Çığlık atarak, bir elimi Jayk'in kalın göğsüne, diğer elimi Lucky'nin göğsüne bastırarak, bir hakem gibi onları birbirinden ayırıyorum. "Ah, belki de biz..."

"Pencereyi açık bırakmışsın," diyor Lucky rahat bir şekilde. "Davet gibi geldi."

Jasper kitabına geri döner. "Eden'ı güvende tutmak istiyorsan, ne kadar açıkta olduğunun daha fazla farkında olmalısın."

"Çok, çok savunmasız." Lucky yüzünü buruşturur, gözleri aşağıya doğru bakar. "Pantolon lazım mı dostum?"

Jayk, omzumun üzerinden Lucky'yi işaret ederken koyu renkli dövmeleri çılgınca kıvrılır. "Tamam, bu kadar. Pencereden girdin, o yoldan geri çıkabilirsin."

"Eden, gitmelisin," diyor Jasper, tembelce bir sayfa daha çevirerek.

Aman Tanrım.

Jayk bana ateşli gözlerle bakar ve bir saniye sonra havada uçuyorum. Çığlık atarak yastıklara çarparak

Lucky, Jayk'in bir anlık dikkatsizliğinden yararlanarak onu yataktan itti. Sert bir şekilde yere düştüler ve yerde kayarak yuvarlandılar.

Gözlüğümü alıp yatağın kenarına koşarak izlemeye başlarım.

Jayk çabucak toparlanır, Lucky'yi sırt üstü çevirir ve onun güzel yüzünü haliya yanlamasına bastırır. O, Lucky'nin neredeyse iki katı büyüklüğündedir ve o kısa saniyede, Jayk'in benden ne kadar güç sakladığını anlarım.

Çünkü Lucky ile hiç uğraşmıyor.

"Jayk, ondan çekil!" diye bağıriyorum, stres topu gibi yatağı sıkıca tutuyorum. "O senden daha küçük!"

Lucky'nin "Hey!" sesi Jayk'in yumruğı tarafından boğulur.

Jasper'ın kitabı kapanır ve ayağı kalkarken iç çeker.

"Siktir et." Jayk, avucunun altında Lucky'nin yanağını sıkıştırır. "Bu bir savaş. Sen de kabul ettin. Ve o..." Lucky onun altında kıvrılırken, avucunun kaymasıyla homurdanır. "Yine kaybediyor. Bu maymun beyinli sana layık değil."

"Ben bunu kastetmedim!" Onu yastıkla vururum, sesim talihsiz bir tona ulaşır. "Bu çok *zehirli*!"

"*Kaybetmiyorum.*" Lucky'nin parmakları Jayk'in nefes borusuna batıyor. "Onu aldın. Bunu yapmaya devam ediyorsun! Onu *öylece alamazsın.*"

Jasper yatağın etrafında dolaşır. Hızlı bir hareketle, dört direkli yatağın direklerinden birinden ip bağıını çıkarır ve her iki ucunu avuçlarına sarar. Drapeli saten perde gibi düşer.

Hâlâ altında şiddetle kıvranan askere odaklanmış olan Jayk'in arkasına yürür ve Jasper, bir boğayı güreşir gibi ipi göğsüne atar.

Sonra sertçe çeker.

Jayk geriye doğru uçar. Serbest kalan Lucky, hiç vakit kaybetmeden onun üzerine atlar, yanakları baskıdan pembeye dönmüştür. Jasper ile birlikte, Jayk'i yatağın ayak ucuna doğru, çırpınan uzuvlar, sallanan kafalar, homurtular, iç çekmeler ve küfürler eşliğinde güreşerek sürüklerler.

Tanrım.

Gerçekten kavga etmeden bir gün bile geçiremiyoruz.

Yatağa geri düşerim. Nasıl oluyor da üç kaba adamım odamda ve hepsi birbirlerine odaklanmış durumda?

Kimse öpüşmüyor bile.

"Eden, bana biraz daha ip getirir misin lütfen?" Jasper gergin bir sesle sorar. Kontrolünü kaybetmemek için çabalarken koyu renk saçları alnına düşer. "Bir çanta getirdim. Sandalyenin yanında."

İnanamadan başımı kaldırıyorum.

Onun mantıklı olan olması gerekiyordu.

"Belki de ölçü bandı tercih edersin," diye tatlı bir şekilde öneriyorum.

Jasper, Jayk'in omzunun üzerinden bana keskin bir bakış atıyor, ama o kadar dağınık ve rahatsız ki, uzuvlardan kaçınıp ip ile boğuşurken, bu bakış her zamanki etkisini gösteremiyor.

O ve Lucky, Jayk'i yatağa ve direklerden birine doğru sürüklerler ve Lucky'nin ince sırtını süsleyen vahşi kırmızı çizgiler gerilir. Ben irkilirim. Tanrım, *kırbaçlar*. Sınır listemde kırbaçlara "Emin değilim" seçeneğini işaretlemiştim, ama o kırbaç izleri, ısırık izleriyle delik deşik olmuş bedeninde şiddetli bir tablo oluşturuyor. Canlı. Parlak.

Sadistçe.

Ağır bir tekmeyi kaçınmak için geri çekilen Jasper, yüzünü buruşturur. "Onu tuttum, Lucien. Ben onu sabitlerken bir saniye tutun..."

Onu bağlamaya çalışırken, Jayk kükrer ve dirseğini Jasper'ın göğsüne vurur.

Jasper düşük, acı dolu bir çığlık atar.

"Hey." Lucky'nin yüzünde bir anlık soğukluk belirir ve Jayk'i sertçe geri iter, dizini acımasızca onun hayalarına vurur.

Jayk tamamen hareketsiz kalır.

Lucky başını eğip Jasper'a bakar. "Huh. Bu gerçekten etkiliymiş."

Esirine göz kırpar. "Korkman normal, ama biraz CBT eğlenceli olabilir, biliyor musun?"

Jayk homurdanır.

Sadist dudaklarım gülümser, ama zaman kaybetmeden Jayk'in göğsüne ve pazılarına ip bağlar, onu yatağın ucundaki direğe kilitler.

Hâlâ Jayk'i tutan Lucky, aniden bana sitemkar bir bakış atar. Saçları karışık, çıplak omuzlarının üzerine yarısı dökülmüş.

"Ve sen, hiç yardımcı olmuyorsun. *Littler*," diye mırıldanır ve somurtmaya devam etme niyetine rağmen, onun hakaretine bir gülümseme kaçır.

Jayk küçümseyerek burnunu çeker. Hâlâ zorla tutuluyor olabilir, ama bastırılmış bir şiddetle titriyor. "Sen daha küçüksün. Seni yumruğumla ezebilirim, sıçan."

Lucky, Jayk'in saçlarını karıştırır. "Kimseyi ezemezsin, çünkü sayıca azın. Her şey takım çalışmasıyla ilgili, huysuz dev dostum, ve bunu anlayana kadar kaybetmeye devam edeceksin."

Nazikçe Jayk'in burnuna hafifçe *vurur* ve Jayk'in kaşları aşağıya doğru iner.

Bir an o ölümcül ifadeyi izledikten sonra, Jasper bölmeli çantasından başka bir ip çıkarır ve Jayk'in bileklerini de direğin arkasına bağlar.

"Düzgün yürüyemeyecek hale gelene kadar seni döveceğim," der Jayk, Lucky nefes nefese gülerек dizini çekip uzaklaştırırken.

"Hey, beni eğlenerek tehdit etme."

Yastıklara geri sıçrar ve Jasper, son bir hareketle Jayk'in kasıklarına kırmızı bir battaniye atar.

Jasper'ın dağınık saçlarını geriye tararken, Lucky ile karanlık, memnun bir bakış alışverişinde bulunmasını izlerim. Aptallaşmış bir şekilde Jayk'e bakarım. Yanaklarında kızarıklık vardır ve gözlerindeki sıcak, meydan okuyan ışıltı bana orman avlarını ve çatışmaları hatırlatır.

Aman Tanrım, bundan *zevk alıyorlar*.

Bu saçma sapan adamlar hala *eğleniyorlar*.

Jayk'in devasa vücudu bağlarını zorluyor, onları test ediyor, ama neredeyse hiç hareket edemiyor.

"Siktiğimin *herifleri*," diye patlar gibi küfür eder.

Jasper onun etrafında dolaşarak, yaptığı işin her santimini inceliyor. "Gitmek istersen 'Kırmızı'yı kullan, Jaykob. İpleri çıkarırız. Ama açıkça söyleyeyim, kıyafetlerinle birlikte salona yerleştirileceksin. Lucien ve ben burada kalacağız. Eden'la birlikte."

Ah, yani yine de benimle ilgili, ama *aslında* benimle ilgili değil. Bu onların rekabetinin bir parçası ve görünüşe göre ben sadece bonus ödülüm.

Harika.

Jasper yatağın yanında durur ve Jayk cevap vermezse ona sıcak bir gülümseme atar. "Anladıysan homurdan."

Jayk'ın gözleri yırtıcı bir öfkeyle kısıılır, ama ipleri tekrar denemez.

Kısa saçları uykudan dağınık, iri vücudunu çaprazlayan ipler dövmelerini sıkıştırıyor. Çıplak ve hareketsiz halde, kafese kapatılmış bir ayı gibi görünüyor, kurtulur kurtulmaz parçalamaya ve yırtmaya hazır.

Suçlu, müstehcen bir sıcaklık beni kaplıyor. Jayk'ın beni kovalamasına çok alışkınım. Beni tuzağa düşürüp ele geçirmesine. Vücudumla ilgili anlaşmalara razı olmasına, beni omzuna atmasına ve diğerlerine olan hislerimi görmezden gelmesine. Ama güvenli kelimesini kullanmadıkça, bunun nasıl bir his olduğunu ilk elden deneyimleyecek, çünkü bu şekilde? O çaresiz.

Böyle, *benim* merhametime kalmış durumda.

Dudaklarımı ısıırıyorum ve Jayk bu hareketi fark ediyor. Gece yarısı rengindeki gözleri, kızgın yüzüme odaklanıyor. İnatçı. Düşünüyor.

Sonunda, direğe yaslanarak Jasper'a bakıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum, pislik. Elinden geleni yap." Omuzları, iplere karşı yavaşça, alaycı bir şekilde silkiyor. "O hala beni düşünecek." Sırıttırıyor. "Sonunda, her zaman beni seçecek."

Her şeyi. Jayk geçen hafta ona söylediğim *her şeyi* görmezden geldi. Neredeyse etkileyici.

Jasper'ın eğlencesi sertleşir. Donar. Gözlerinde soğuk, sert bir meydan okuma parlar ve o yine intikamcı melek olur. Karanlık prens. Kibirli, küçümseyen ve tamamen dokunulmaz.

Ama şimdi daha fazlasını görüyorum.

Gözlerinin bana biraz fazla uzun süre takılması. Kaşlarının arasında zar zor fark edilebilen endişeli çizgiler. Yatağımın başucundaki yeni kitabım, kenarlarına mürekkeple dökülen ihtiyaçları ve kıskançlıkları. Şafak sökmeden odamda olması, Othello gibi ateşli olması, her şeyle *boğuşması*. Jasper bir melek ya da başka bir dünyadan gelen bir varlık değil. Ölümcül güzelliği dipsiz ve korkutucu değil.

O sadece bir insan... ve Jaykob kadar tehdit altında hissettiği açık.

İkisi birbirlerine bakışıyor, aralarındaki havayı acı bir nefret kaplıyor ve ben yorgun bir iç çekişle mücadele ediyorum, şokun verdiği adrenalin içimden akıp gidiyor ve yerini yumuşak, çaresiz bir acıya bırakıyor.

Onların hepsiyle bunu nasıl yapabilirim ki? Özellikle de hepsi birbirlerini parçalamaya bu kadar kararlıyken?

Lucky, en azından, onların çatışmasından etkilenmemiş görünüyor.

Jasper'a tembelce sırtıyor. "Endişelenme, bebeğim. Eden'ın favorisi yoktur. Özellikle de ağzım onun üzerindeyken..."

"Tamam, hepiniz sanki ben burada değilmişim gibi hakkımda konuşmayı kesin," diye sinirlenerek araya giriyorum ve Lucky dudaklarını büzüyor. Onlardan herhangi birinin aklıselim davranmasını dileyerek, bakışlarımı Jasper'a çeviriyorum, yumuşayarak alıntı yapıyorum: "Gülümseyen hırsız, hırsızdan bir şey çalar; Boşuna keder harcayan, kendini soyar."

Tanrım, bu durum aralarındaki ilişkileri daha da kötüleştirecek mi? Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Jasper yüzünü buruşturur, bakışlarımdan kaçır. Yanakları kızarır.

Lucky ikimizin arasında bakışlarını gezdirir, sonra yastıkların üzerinde yuvarlanarak yanıma rahatça uzanır. Parmaklarını göbek deliğimin üzerinden yukarı doğru gezdirirken ona bakarım.

Çıplak göbek deliğim.

"Tamam, botlarla ilgili bir şey bilmiyorum," diyor Lucky neşeyle. Parmakları bronzlaşmış, soluk tenime karşı güneşten koyulaşmış, belimin etrafında biriken çarşafın çizgisini takip ediyor. Kötü bir mizahla bana bakıyor. "Ama zavallı Jasper'ı azarlamamalısın. Zor bir hafta geçirdi, botları olsun ya da olmasın, çok üzüntü yaşadı."

Beynim onun gülümsemesinde takılıyor.

Ay ışığı saçlarına bir hale oluşturuyor ve günahkar, mükemmel kasları ağzım için bir harita gibi parlıyor. Parmakları cildimde oynuyor.

"Lucky, ben... *Azarlamıyorum*, sadece..."

Yer değiştirip arkama yerleşir. Çıplak göğsü sırtıma bastırır ve dilim damağıma yapışır.

Onun penisinin her santimini kıcımda hissedebiliyorum.

Terli pantolonunun içinden bile sert ve yakıcı derecede sıcak. Parmak uçlarıyla göbek deliğimi okşuyor, sonra göğüs kemiğıme doğru çıkıyor.

"Lucky," diye uyarıyorum, ama sesim bir iç çekiş gibi çıkıyor.

Başparmağıyla çıplak göğüslerimin altını okşuyor ve başım omzuna yaslanıyor. Göğüs uçlarım ılık gece havasında sertleşiyor, gergin ve herkese açık.

Jasper sertçe nefes verir ve ağır göz kapaklarım aralanır.

Karanlık bakışları suçlu, ama bana o kadar takılmış, cildimin her kıvrımını ve çukurunu o kadar yoğun bir şekilde inceliyor ki, sırf o bakışların benim her santimimi okşaması için çarşafları aşağı çekmek istiyorum.

Ama o... kararsız görünüyor.

Utanmış.

Kafam Lucky yüzünden bulanık, ama Jasper'ın sert rahatsızlığı benimkini de tetiklemeye yetiyor. Onunla sadece bir kez birlikte oldum. Sayılır. İki kez mi? Ama biz... bunu konuşmadık. Hepimiz. Jasper'ın benden istediği şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum. Onların benden istediği şeyin *bu* olup olmadığını bilmiyorum.

"Üzgünüm, ben..."

Jasper başını salladı, bana bir bakış attı, sonra tavana doğru baktı. "Hayır, *ben* üzgünüm. Biz düşündük ki... *Ben* düşündüm ki, belki de bu haftaki yanlış anlaşılmanızdan sonra... büyük bir jest yapmak gerekebilir." Jayk burnunu çektirdi ve Jasper yüzünü kızartarak yüzünü buruşturdu. "Ama haklısın Eden. Sınırı aştım. Bu aptalcaydı. Bunu yüksek sesle söyleyince, bana ne oldu tam emin olamadım. Seni rahatsız ettiysem, lütfen söyle. Jaykob'u serbest bırakıp gideceğiz."

O gerçekten çok, çok insancıl.

Uzun, utangaç bir an boyunca kirpiklerini indirip gözlerini kaçırdıktan sonra omuzlarını dikleştirip bana tekrar baktı. Bakışları tekrar kaçmadı; özür diler ve nazik bir şekilde benimkilere sabit kaldı.

Kalbim eridi.

Su birikintisi, sıçrama, yok oldu.

"Bu *romantik*," diyor Lucky fısıldayarak. "Senin için bir binaya tırmandı. *Hayatını* tehlikeye attı. Bu, seni omzuna atmasından çok daha seksi."

Jasper'ın tehlikeli elmacık kemiklerinde kızarıklık derinleşir ve o, kendi kendine mırıldanır.

Kalbim göğsümde kıpır kıpır ediyor. Jasper'ın bu kadar sevimli olabileceğini bilmiyordum.

Ya da bu kadar aptal.

Telaşla mırıldanıyorum, "Sizlerin arasında, bir kadını nasıl romantikleştireceğini bilen tek kişinin Beau olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Lucky'nin cevabı derin ve iç çekerek bir öpücük olur. "Güzelim, o kadar romantik olacağım ki, kalbin göğsünden çıkacak."

Onun ağzına karşı gülümsüyorum. Geri çekildiğinde, alnını benim alnıma dayıyor. Eli belime dolanıyor, kalçalarımı örten yumuşak çarşafı çıkarıyor, gözlerinde bir soru var.

Gergin bir heyecan omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Bu oluyor. Tıpkı Bristlebrook'taki ilk gecem gibi, erkeklerle dolu bir odada çıplak kalmıştım. Ama şimdi farklı, onları tanıyorum. *Kendimi* tanıyorum.

Hafifçe başımı sallıyorum.

"Lanet olası aptal," diye mırıldanır Jayk.

Lucky, çarşaf yavaşça düşerken, beni santim santim ortaya çıkarırken, bakışlarını benden ayırmıyor. Tüylerim diken diken oluyor, nefesim derinleşiyor, her yerde onların gözlerini hissediyorum. Vücuduma baktıklarını, Lucky'nin aşağıya doğru inen ellerini takip ettiklerini biliyorum...

Titreyerek, ağzına bir öpücük daha konduruyorum ve eli sessiz, ikna edici bir istekle amımı okşuyor. Parmaklarının üzerinde yayılıyorum, hiç çaba sarf etmeden onun işini kolaylaştırıyorum.

Jayk göğsünün derinliklerinden kaba, gürleyen bir ses çıkarır ve ben bu sesin titreşimlerini her yerde hissederim, ona karşı aşırı duyarlı hale gelirim. Onu sakinleştirmek ve bundan korumak istiyorum, gerçekten istiyorum... ama bu tehditkar sesin beni farklı bir şekilde etkileyen bir yanı var.

Jayk bu konuda hiçbir şey yapamaz.

Arkadaşları beni becerecek ve o da benim bundan zevk almamı izleyecek.

Bacaklarımı ayırıyorum ve Jasper'ın nefesi, sevgilisinin hızlı, nasırlı parmakları beni ayırıp içeri girerken tıslıyor. Kayganım, *sıcağım* ve Lucky'nin gözleri kararıyor.

"Oh, siktir."

Tık. Tık.

Jasper etrafımızda dolaşıyor, her adımında topukları yere çarpıyor.
"Lucien?"

Sesi keskin, bekleyen bir talep gibidir ve ben, sesin nereden geldiğini bulmaya çalışarak zorlanırım.

Tık.

Tık.

Tık.

Lucky, boğuk bir sesle cevap verebilmek için iki kez yutkunmak zorunda kalır. "Islak. O... gerçekten çok ıslak."

Sanki benim haklı olduğumu kanıtlamak istercesine, parmağını kaygan klitorisimin üzerine kaydırıyor ve ben yumuşak, kıvranan bir inilti çıkarıyorum, bu da onun ritmini hızlandırıyor, bacaklarım titreyene ve dudaklarım nefes nefese iniltiyle açılana kadar etrafımda dönüyor.

Ama sonra geri çekildi.

Oyunbazca, hafifçe çekilir, parmakları karnımda ıslak bir iz bırakır. Onu kaybetmenin üzüntüsüyle sırtımı kamburlaştırırım ve nemli iz üzerinde serin hava dalgalanır, müstehcen, mükemmel desenler oluşturarak ona yapışır.

Tık.

Tık.

Tık.

"Lucien," diye uyarır Jasper, ama Lucky artık bana çok odaklanmış durumda. Dudakları olgun ve öpülmüş, gözleri sisli, büyüleyici bir mavi.

"Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin," diyor bana.

"*Lucky*," diye fısıldarım, azarlama ile yalvarma arasında bir yerde - çünkü zaten titriyorum... ve hepsi *izliyor*.

Ama Lucky'nin gamzeleri yaramazca parlıyor.

Bu bir meydan okuma, ama Jayk'inkinden farklı bir tür. Beni kavgaya davet etmiyor — Lucky benim oynamamı istiyor.

Lucky için ne yazık ki, ona karşı oynamayı bildiğim tek yol hile yapmak.

Onun bileğini yakalayıp elini klitorisime geri çekiyorum ve o gülümsüyor, isteğimi yerine getiriyor, bir şekilde her şeyi ve hiçbir şeyi ifade eden bir şekilde dokunuyor. Sabırsızlanarak bacaklarımı daha da açıyorum ve o itaatkar parmağını içime sokuyor. Sonra bir tane daha, beni dolduruyor. Okşuyor. Gerginleştiriyor.

Tık.

Tık.

Tık.

Hâlâ Jasper'ı göremiyorum, ama orada olduğunu biliyorum — sessiz, dikkatli avcı, izliyor ve harekete geçmek için bekliyor. Lucky de bunu biliyor.

Kendini toparlamak için bir anlığına gözlerini kapatır.

Gözleri açıldığında, öncekinden daha kararlı bir şekilde yüzüme odaklanır. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Ben inlerken Jayk alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Beni istediğin zaman serbest bırak, tatlım. Sana daha fazlasını vereceğim. Bu saçmalıklarla zamanını boşa harcamayacağımı biliyorsun."

Lucky'nin becerikli parmakları kıvrılıyor, içimde kayıyor, yavaşça bir tepki almaya çalışıyor ve ben kalçalarımı sallayarak onu yerinde tutuyor ve ihtiyacım olan şekilde elinde sürtünüyorum.

Boşa harcamak mı? Erimiş beynim bu kelimenin anlamını kavrayamıyor. Lucky inleyerek gülüyor.

"Biliyorsun, bu senin sandığın gibi bir gösteriş değil, dostum." Jayk'e küçümseyen bir bakış atar. "Bu şey *ön sevişme* denir." Başparmağı klitorisimin üzerinde kayar ve ben inleyerek kıvrılırım, karnımın altında bir sıcaklık hissederim. Dokunduğu her yerde tatlı ve şiddetli zevk kıvılcımları yayılır. Lucky başını bana doğru eğdi, sonra nefes nefese kalmış yüzümü izledi. "Gördün mü? Hoşuna gitti."

Jayk'in göğsünden bir hırıltı yükselir, ama Jasper ortaya çıkar, gözleri kutsal olmayan bir hayranlıkla parıldamaktadır. Gözleri, beni mahveden Lucky'nin parmaklarında takılır. Dökülen göğüslerimin üzerinde açgözlülükle gezerler. Nemli dudaklarımın üzerinde.

Bu bana garip, heyecan verici bir cesaret veriyor.

Lucky'nin boynuna dudaklarımı değdirmek için eğildim. O inleyene kadar onu ısırmaya devam ettim. Derisindeki tuz dilime çarptı ve o göğsümün kıvrımındaki acı veren ısırik izini emdiğinde nabızı içimde atmaya başladı. Parmaklarının etrafında nabzımın attığını hissettim, içimde parmaklarını sürtünce kaygan bir itme hissettim.

Jasper yine yatağın etrafında dönmeye başlar ve her adımında topukları *tıklatır*.

Keskin bakışları cildimde karıncalanma hissi yaratıyor ve Lucky göğsüme karşı kıkırdıyor. "Korkutucu, değil mi? Harika, değil mi?"

"Sen. Sen... sorunlusun." O acımasızca benimle dalga geçerken, ben nefes nefese kalıyorum.

O gülüyor, bana bakıyor ve yüzümü kendininkine doğru çeviriyor. "Neden *ben* sorunun? Sadece dostça bir ziyaret için geldik." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor ve beni kendine çekiyor. "Yoksa seni kaçırmaya sadece Jayk'in mi hakkı var?"

Dudaklarıma, noktalama işareti gibi yakıcı bir öpücük kondurur ve hayal kırıklığımın yanında tahrik edici bir eğlence hissi yükselir.

"O da bu yüzden başı belada, biliyorsun." Ben de aynı şekilde onu öperim, ama geri çekilemeden önce çenemi avuçları arasına alır, sıkıca tutar. Alaycı bir şekilde.

"Eh, ben belayı severim. Bilgin olsun." O kadar yakın ki, göz kırptığında kirpikleri neredeyse benimkilere değiyor. "Bundan sonra birlikte belaya bulaşalım."

Jayk, tiksiniş bir ses çıkarır. "Bu boktan şey senin üzerinde işe yaramaz, Eden. Bu çok acınası."

Lucky beni derin bir öpücükle öperken gamzeleri belirir, dili yaramazca beni arar.

Um.

Bu... benim üzerimde işe *yarayabilir*.

Gülerek pes ediyorum ve o bizi yatağa geriye doğru düşürüyor, üzerime kıvrılıyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor. Saçları yumuşak ve yeni yıkanmış, kaslı uyluğu benimkilerin arasına bastırıldığında, düşüncelerim kayboluyor.

Kamburumu çıkararak, onun penisinin karnıma bastırıldığını hissediyorum ve neşem de sarsılıyor.

Bana sürtünüyor ve ben titriyorum. Onun penisinin içimde nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorum — klitorisimin üzerinde başını nasıl gezdirdiğini ve derinlere gömüldüğünde nasıl kıvrıldığını çok iyi hatırlıyorum. Kalçalarını hareket ettirmesinin günahkar, yıkıcı şekli. Döndürerek. Her yerime dokunarak.

Daha da ısınırım, daha

da kayganlaşıyorum.

Jasper'ın topukları

tıklıyor.

Tık. Tık.

Lucky'nin renkli kollarını kavrayarak, nefes nefese onun uyluğuna sürtünüyorum. Çoğunlukla çıplak ve aç bir halde nasıl görüldüğümüzü merak ediyorum. Jasper'ın benim ona dokunmamı görmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. Bu onu da benim kadar dağınık hale getiriyor mu acaba?

Lucky saçımı geri çekerek ağızma daha iyi bir aç yakalıyor. Vücudum boşluğa sıkışıyor ve inliyorum, onu daha derine çekiyorum, diğerleri kayboluyor, her şey o oluyor.

Lucky'nin ağızı.

Lucky'nin elleri.

Lucky'nin

penisi.

Jayk öne doğru savrulurken ahşap yatak direği aniden yüksek sesle gıcırıyor. "Tamam, bu tam bir saçmalık. O benim yatağım, gerizekalı."

Jayk'e bakmak için dönerek, Lucky kaşlarını kaldırır. "Huh. Beau'nun yatağı olduğunu sanıyordum."

Onu kaybettiğim için şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırım. Dudaklarım hala sakalının yakıcılığını hissediyor ve nefesimi tam olarak alamıyorum. Onu üzerimde görebiliyorum, ama tüm temas noktaları kopmuş durumda.

Ağız yok.

Eller yok.

Penis yok.

Fırtınalı, öfkeli bakışım tüm gücüyle geri döner. Lucky beni öpmeyi bıraktı. Jayk ile konuşmak için beni öpmeyi bıraktı.

Hayır. Yeter artık!

Lucky'nin sakalını çimdikleyip yüzünü bana bakması için çekiyorum. "Bu benim Yatağım."

Benim tutuşum çok şiddetli, ağrılı, ve koyu karanlık kırmızı Lucky'nin Lucky'nin elmacık kemikleri koyulaşır.

Gözleri parıldayarak, "Ah" diye mırıldanır.

Jasper'ın botlarının tıklaması durur ve nefesi tıslar.

Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum - aslında hiçbiriyle - ama bunu onlar başlattı ve ben kaygan, ağrılı ve dayanılmaz derecede tahrik olmuş durumdayım ve Jayk'in genelde yaptığı gibi, sinir bozukluğum tahrikimi daha da artırıyor ve *daha fazlasına* ihtiyacım var.

Onların bana istediklerini yapmalarına izin vermek yetmez.

Onların dikkatinin yarısından fazlasını ve tüm hayal kırıklıklarını üstlenmem gerekiyor. Onların çekişmelerinde bir ip olmak istemiyorum. Onlar

büyük kişilikler. Kendimi açıkça ifade etmezsem, beni paramparça edecekler.

Lucky'yi dudaklarımız neredeyse tekrar birbirine değene kadar kendime doğru çekerim.

Yavaşça, nefes nefese ve sinirli bir şekilde, elimi vücudunda aşağı doğru kaydırıyorum.

"Çıplakım. Senin *altındayım*." Eşofmanının üzerinden, onun penisini ovuşturuyorum, sıkıyorum ve kasıtlı olarak, o da nefesini tutuyor.

"Tanrım... *Lanet olsun*, Eden."

Kendimi durduramıyorum, o titrerken onu tekrar öpüyorum. Ve tekrar, tekrar. Ağzına karşı, "Lütfen, burada rahatsızlık veriyorsam söyle" diyorum. O inlerken dudaklarının kenarını yalıyorum. "Sen ve Jasper Jayk ile oynamayı tercih ediyorsanız, ben gidebilirim."

Aslında, şu anda ne kadar acı çektiğimi düşünürsek, bunun doğru olduğundan emin değilim, ama Lucky detaylarla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor.

O, benim kusurlu tutuşuma doğru itiyor, kumaşın içinden zonklayarak ve sıcak bir şekilde, sanki parçalanıyormuş gibi titriyor.

Jasper yanımızdaki koltuğa oturduğunda koltuk gıcırıyor.

Sessizliği beni tedirgin ediyor, ama Lucky beni sertçe öpüyor, aciliyetinden neredeyse beceriksizce.

"*Eden*," diye homurdanır Jayk, ama bu *Red* değil, bu yüzden bu sahiplenici sesin bana korkunç, lezzetli şeyler yapmasına izin veriyorum.

Lucky'nin penisini serbest bırakarak bacaklarımı beline doladım ve o hemen aralarına girdi. Zevk patlaması sert ve şok ediciydi, ama o sert ve hoşnutsuz bir ses çıkardı, sonra geriye uzanarak eşofmanını kalçalarının aşağısına itti. Dudakları benimkiler üzerinde sıcaktı, dili ağzımdaydı. İncelikli davranmaya bile çalışmıyordu ve ben de bunu istemiyordum. Onun kendini kaybetmesini istiyordum. Hepsinin bu çılgınlığı görmesini istiyorum.

Hepsi burada kontrolün *kendilerinde* olmadığını hatırlamalı. Ben sadece rol yapmalarına izin veriyorum.

Lucky penisini serbest bırakıyor ve onun genişlemiş başını ıslak klitorisimin üzerinde gezdirdiğini, girişime doğru ilerlediğini hissettiğim anda Jasper konuşuyor.

"Dur, Lucien."

"Ben de katılıyorum," diyor Jayk.

Hayır.

Ben inlerim ve Lucky beni sıkıca kavrar, neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde. *Durduğunda*. Kendimi onun penisi boyunca damladığımı hissediyorum ve ona karşı kıvraniyorum, vücudum daha fazlasını istiyor.

O sert, aç bir nefes verir. Başımın yanında, kendini hazırlarken ön kolları gerilir. "Oh, lanet olsun, Eden, güzelim, dur. Dur, dur, dur. Ben... duruyorum."

Mavi gözleri bana ateşli bir şekilde bakar ve ben öfkeli bir hıçkırıkla dudağımı ısırırım. Sonra onu öperim, hafifçe, acilen, bir düzine kolibri öpücüğü.

"Durma. Durma," emrediyorum. "Lütfen, Lucky, lütfen. Sana ihtiyacım var." Penisi benim vajinama karşı titriyor ve o titriyor.

Ellerim yanaklarını bulur ve o üzerimde dururken onu daha sert öperim. "Onu görmezden gel. Onları. Ben buradayım. *Lütfen*."

Jasper küçük, inanamayan bir ses çıkarır.

Lucky'nin yüzü kızarmış ve gergin, elleri çarşafıya düğümlenmiş. Benim isteğim karşısında neredeyse paniklemiş gibi görünüyor. Ben ona karşı sallanırken acı çekiyor.

Jasper'a çaresiz ve yalvaran bir bakış attı. "Jasper, *lütfen*."

Başımı çevirip Jasper'ı gölgeli ışıktaki koltuğuna yaslanmış olarak görüyorum. Kavgadan dolayı hala dağınık olan saçları, şimdi ustaca karıştırılmış gibi görünüyor.

Soğuk bir kaş kaldırarak, "Ne eğlenceli. Kütüphanecimiz emirler yağdırıyor." diye mırıldanır.

O... pek de eğleniyor gibi görünmüyor.

Kalbim çarpıyor, nefesim kesilmiş durumda, ben de pek eğlenmiyorum.

Lucky donmuş, merhametli bir santim bile kıpırdamıyor. Boğazı gerginlikle dolmuş, saçları ikimizi de sarışın bağlarla tuzağa düşürüyor.

Jayk'in ipleri göğsüne baskı yapıyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Bu bok seni gerçekten tahrik ediyor mu, tatlım? Önce birbirlerine yapmaları mı?"

"Siktir git, pislik," diyor Lucky sert ve espriden yoksun bir şekilde.

Jayk sırtıyor. "Ben mi? Sen izinsiz onu sikemiyorsun bile."

Lucky, benden kalkarken yüzünde ölümcül bir ifade belirir. Onu bırakırken tutuşum gevşer, parmaklarım kıvrılır,

vücudumdaki ısrarcı ritim, mücadele ederken umutsuzluğa düşer.

Yine.

Jasper hareket eder, karanlık bakışları benim tepkimi ölçer.

Lucky'nin gözleri Jayk'e buz parçaları gibi bakıyor. "Bağlıyken ağzından çıkanlara dikkat etmelisin..."

"Yeter artık," Jasper nazikçe araya girer, gözleri hala üzerimde. Bir an durur, parmak uçlarını düşünceli bir şekilde dolgun dudaklarına bastırır. "Eden, korkarım bu işin nasıl yürüyeceği konusunda yanlış bir kaniya varmışsın."

Otururken, çarşafı da yanımda getirip kendimi örterim, hâlâ engellenmiş orgazmımın titremesiyle. Çenemi kaldırıp, beklerken Jasper'ı dikkatle izlerim.

Beni görmezden gelerek, sandalyesinin yanındaki çantaya uzanır. Bir çift gözlük ve bir deste kağıt çıkarır.

Sınırlarımın listesi.

Öfkem bir an durdu, ani ve parlak bir sinir saldırısı altında biraz azaldı.

Neden şu anda sınırlar listeme ihtiyacı var?

Gözlüklerini takar ve gözlerini kısarak sayfaları inceler. "Güvenlik kelimen nedir, sevgili kızım?"

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı aralıyorum. Gözlük taktığını bile bilmiyordum. Gözlükle bu kadar yakışıklı görünmesinden nefret ediyorum.

Alışkanlıktan, kendi gözlüğümü düzeltiyorum. "Bristlebrook. Benim güvenlik kelimem.

Benim... benim güvenlik kelimem Bristlebrook."

Jasper bir sayfayı çevirip bir şeyi kontrol ederken, ben de ikinci sayfada ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

"Lucien?"

"Houston." Lucky, Jayk'ten gözlerini ayırıp Jasper ve bana bakar. Gözleri benim sinirli suratımda kalır ve sessizce beni sakinleştirmek için yatağın üzerinde duran elime dokunur.

Ama elime dokunmasını istemiyorum. Gözleri hala cam gibi ve nefes alış benimki kadar düzensiz. Ellerinin tekrar bana dokunmasını istiyorum.

Gelmek istiyorum.

Jasper, sanki ikimiz de yatakta kıvranmıyormuşuz gibi, memnuniyetle başını sallar, sonra gözlüklerinin ince çerçevesinin üzerinden bana bakar. "Eden, bu listeye verdiğin cevapları düzeltmek veya silmek ister misin?"

Kağıtlara odaklanıp, hayır işaretlediğim her şeyi gözden geçirirken midem bulanır. Daha da kötüsü, *evet dediğim* her şey.

Jasper'ın karanlık gözlerinde nihayet hafif bir eğlence belirir.

"Ben... Hayır?" diye kekeliyorum, listeye sanki dişleri çıkmış gibi bakarak.

Jayk, direğin yanında yüksek sesle esniyor ve ipleri gıcırıyor. "Kağıt işleri bittiğinde beni uyandır."

"Hâlâ emirlerime itaat etmekten rahatsız değil misin?" Jasper onu görmezden gelerek sorar ve ben aniden okula geri dönmüş, sınıfın önünde kibarca azarlanıyormuşum gibi hissederim. "Çünkü bana öyle geliyor ki, onları atlatmak için oldukça heveslisin."

Onu görmezden gel, dedim Lucky'ye.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Lucky yanımda ve güven verici dokunuşu güven verici bir sıkıştırmaya dönüştü. "Üzgünüm, güzelim. Onu zaten sinirlendirdim."

Jasper'ın neden kızgın olduğunu bilmiyorum. Lucky benim emrimle değil, *onun* emriyle harekete geçti. Lucky'ye dudaklarını sıkıp yan gözle bakarak, hissettiğim kıskançlığı belli etmemeye çalışıyorum. Neyi *kıskandığımı* bile tam olarak bilmiyorum.

"Saygıyla..." Jasper'a söylüyorum, sonra duruyorum. Çarşafı düzeltiyorum, sonra kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Karıncalanan kıskançlığımı bastırmaya çalışarak dudaklarımı büzüyorum ve ona aynı derecede kibar bir bakış atıyorum. "Saygıyla, bana hiçbir emir vermedin, Jasper. Nadiren verirsin."

Lucky'ye emir veriyor. Lucky'yi alıyor. Bana *soruyor*.

Ve benden fazla bir şey istemiyor.

Düşük, özlem dolu bir acı, vücudumdaki boş zonklamaya eşlik ediyor.

Jasper başını eğiyor, yüzünde tehlikeli, hesaplayıcı bir ilgi beliriyor. Neredeyse hiç hareket etmiyor, ama kendimi tehdit altında hissediyorum. Kontrol altında.

"Hm." Ses düşünceli. Bir şekilde sinirlerimi daha da gerginleştiren bir nefes. "Sanırım şimdi anlıyorum."

O, soluk, ince elini deri koltuktan kaldırırken gölgeler onun etrafında toplanır... ve parmağı tek bir ürpertici hareketle beni çağırır.

"Buraya gel, Eden. Ve *sürün*."

Bölüm 44

Jasper

HAYATTA KALMA İPUCU #279

*Dalga geç ve
öğren.*

EDEN'İN AĞZI AÇILIR.

Değerli, naif bir sürprizle.

Nefes nefese, dehşete düşmüş bir ihtiyaçla.

Şeffaf *bir şehvetle*, o güzel, dolgun dudaklar açılır... ve kendimi yatakta ona katılmaktan ve onu tatmaktan alıkoymak için aşırı bir özdenetim gerekir. Çarşafı mükemmel göğüslerinin üzerinde karışmış, gözlükleri yana kaymış. Kıskanç öfke gözlerinden kaybolur ve aniden, tereddütlü, ağır göz kapakları ve belirsizlikle kızarmış, şaşkın bir ifadeyle bakar.

Onun tepkisi beni acımasız bir zevkle doldurur. Sonunda ona bir emir veriyorum - o emri. Onun itaat edeceği düşüncesi, şehvet benim sikimi sıkıp emen bir basınçla sıkıştırıyor. Onun bunu seçeceği düşüncesi.

Ve bunu, onun itaat etmeyeceği yönündeki yaygın, gergin beklenti takip ediyor.

Ona bir kaşımı kaldırarak bekliyorum.

Kendi gürleyen nabzımı saklayarak.

Lucien'in eli koruyucu bir şekilde onun uyluğuna konuyor. Eşofmanı hala yarısı çıkmış durumda ve penisi acı verici bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyor, dolgun, pembe ve arzuyla parlıyor.

Sahiplenme duygum, beynimdeki mantığı neredeyse tamamen kilitliyor. Eden gözlerime bakıyor, onları araştırıyor ve ben de bakışlarımı onun vücudunda gezdiriyorum. Bu sefer yumuşatmıyorum.

Ona, ona yapmak istediğim tüm

ona yapmak istediğim tüm pis şeyleri görmesine izin veriyorum. Onun ısırtıklarının taşıyacağı anlamı ve benim bu kadar, bu kadar kısıtlı olmam gereken tüm nedenleri görmesine izin veriyorum.

Hassas bir şekilde titriyor ve memnuniyet içimi kaplıyor. Ama yine de bekliyorum.

Rengi yanaklarından göğsüne doğru yayılırken bekliyorum. Gerilim havada koparken bekliyorum. Zihni seçenekleri arasında gidip gelirken bekliyorum — sahip olduğu ve her zaman yapabileceği bolluğu.

Ama artık *sormuyorum*.

Eğer benim emirlerimi istiyorsa, beni istiyorsa, bunu ikimize de kanıtlaması gerekiyor.

Lucien nefesini tutmuş, ikimizi izliyor, ama şimdi sıra onda değil. Üzerinde benim izlerim var. Duş almasına rağmen, kokum onun teninde. Parmak izlerim kalçalarında morarmış, eski, kırmızı izlerin arasında indigo rengine dönmüş, her biri tam bir inç aralıkla. Onunla bir sanat eseri yarattım.

Eden ise bir ayı ile boğuşmuş ve kıl payı hayatta kalmış gibi görünüyor.

Yine de, çarşaflarını sıkıca tutuyor.

Yutkunuyorum, parmaklarının çelik gibi kıvrımlarını izliyorum. Sanki benim sinirlerimi boğuyorlar. *Boğazımı*.

Bu boğucu, korkutucu bir tutku.

Çünkü, hangi seçimi yaparsa *yapsın*, onun sürünmesini istiyorum. Bunu *çaresizce* istiyorum.

Ama en çok da, onun bunu istemesini istiyorum.

Jayk yatak direğine yaslanarak geri çekildi, kırmızı battaniye iğrenç uyluklarının üzerinden tehlikeli bir şekilde kayıyordu. "Ne komik. Onu diz çöktürmek konusunda hiç sorun yaşamadım."

Onu öldüreceğim.

Kendimi durduramadan ona keskin, buz gibi bir bakış atıyorum — kıvranan, ölümcül kıskançlığım sonunda serbest kalıyor.

Garip bir acı dalgası da eşlik ediyor.

Onlar için bu kadar kolay ve aramızda bu kadar gergin *olmamalı*. Bundan *nefret ediyorum*. Ben ona tereddüt etmesi için pek çok neden verirken, onun her zaman nefes almaya güvendiği gibi ona güvendiğinden nefret ediyorum.

Onun sınırları listesi avucumda yanıyor.

Sadist ve mazoşist olarak uyumlu olup olmayacağımıza o kadar uzun süre odaklandım ki, itaatkar ve dominant olarak kusursuz bir şekilde uyumlu olduğumuzu göz ardı ettim. *İnsan* olarak.

Jaykob'u *siktir et*.

Her gün benim hakkımda en kötüsünü varsayıyor, ama ben *kibar* davrandım. *Sabırlı* davrandım. Canavara elimden gelen tüm nezaketi gösterdim, ama *artık yeter*.

Ne nezaketi be.

Eğer bana meydan okumak istiyorsa, bu hayvanın anlayacağı bir dilde cevap vereceğim. Bu gece Eden *bana* çaresizce ihtiyaç duyacak.

Onun huzurundan daha fazlasını istiyorum — sessiz, karşılıklı hayranlıktan daha fazlasını. Benim için kendini alçaltmasını, ellerinin ve dizlerinin üzerinde bana doğru sürünmesini istiyorum, sadece ona dokunmam umuduyla. Onun yalvarışını görmek istiyorum. Onun çekingenliğini bırakmasını istiyorum. Bana ne kadar muhtaç, şehvetli bir sürtük olduğunu göstermesini istiyorum, *benim için*. Onun çıldırmasını istiyorum. Beni mantığın ötesinde istediğini kanıtlamasını istiyorum. Öz saygısının ötesinde.

Onun *sürünmesini* görmek istiyorum.

Ve şimdi nasıl tepki vereceği bana her şeyi anlatacak. Bunu istiyor mu? Bunu ona vereceğime güveniyor mu?

Onu ne kadar aşağı çekersem çekeyim, onu küçültmek istemediğimi biliyor mu?

O beyaz bayrak hala ona sarılmış durumda, lezzetli bir şekilde teslim olmamış. Parmakları seğiriyor ve boğazındaki narin çizginin hareketi onu ısırmak istememe neden oluyor. O ormandaki bir geyik yavrusu. Kirletilmeyi dileyen bir melek. O delici, parlak gözleriyle beni benim hissettiğim kadar endişeli bir beklentiyle inceliyor.

Diğerleri kayboluyor, her şey Eden'e ve o çarşafa odaklanıyor.

Ta ki sonunda onu düşürene kadar.

Bacaklarının etrafında birikiyor olmalı, ama tek görebildiğim kilometrelerce uzanan yumuşak, mükemmel bir cilt. Çıplak ve kızarmış, öpücük izleri ve ısırık izleriyle dolu, ben de kendi izlerimi bırakmak istiyorum. Meme uçları koyu renkli ve sertleşmiş

ve sıkı, ıslak amının gölgesi ise acımasız bir alay. Onu tatmam lazım — yüzümü içine gömmem lazım. Onun benim sikimi emdiğini hissetmem lazım.

Gurur, şehvet, tatmin ve şiddetli, kutsal olmayan bir rahatlama içime çakılırken, hakimiyet için savaşırken sandalyeye daha sıkı tutunuyorum.

"Cesur, güzel kız," diye mırıldanıyorum, başım dönüyor. Düşen çarşafın üzerinde.

Bu çok küçük, basit bir hareket, ama onun bunu seçmesi, *beni* seçmesi, başımı döndüren bir heyecan yaratıyor. Yoğun.

Alçakgönüllü.

Onun gözleri övgüyle parladığında ve ciddi gerginliği yerini küçük, memnun bir gülümsemeye bıraktığında alçakgönüllü hissediyorum. O öne eğildiğinde, avuç içleri yumuşak yatağa gömüldüğünde alçakgönüllü hissediyorum. Göğüslerinin hipnotik sallanışıyla alçakgönüllü hissediyorum. Uyluklarının birbirine yaklaşmasıyla, beni izlerken dudaklarının açılmasıyla alçakgönüllü hissediyorum. Bana doğru sürünürken.

Onun güveni beni alçakgönüllü kılıyor.

Zincirlenmiş olan Jaykob, o bana doğru ilerlerken karanlık ve çalkantılıdır, kıskançlık ve şehvet arasındaki o çok tanıdık alanda sıkışıp kalmıştır. Onu suçlayamam. O bu haliyle çok güzel.

Onun her mikro hareketini içime çekiyorum — kirpiklerinin titremesini, çarşafı sıkıca kavrayan parmaklarını. Boğazındaki nabzının atışını, kırılğan elmacık kemiklerini okşayan saç tellerini, gözlüklerinin eğri duruşunu. Onu da bir sanat eseri haline getirmek istercesine inceliyorum. Dirseklerime yaslanıp dudaklarıma dokunarak, ağızımdan kaçmak isteyen aptalca iltifatlarla onu boğmamak için kendimi durduruyorum.

Bunun yerine, ona bunu göstermesine izin veriyorum.

Açık şehvetimi ve sert arzum. Kelimeler olmadan, onu ileriye doğru çekiyorum, ona iyi olduğunu, mükemmel olduğunu, onu *istediğimi* söylüyorum. Göz bebekleri büyümüş, ağızıma, acı verici bir şekilde sıkışmış sikime bakıyor ve ben onun bunu görmesini istiyorum. Onun güzel olduğunu. Güçlü olduğunu.

Şu anda dizlerinin üzerinde olan o olabilir, ama Eden beni tamamen merhametine bırakmış durumda.

Kendine güveni arttıkça sırtı güzelce kavislenmeye başlar — arkasında duran erkeklere ıslak amını müstehcen bir şekilde sergileyen zarif, gururlu bir kavis.

Jaykob sert bir homurtu çıkarır.

"T-tamam," Lucky boğuk bir sesle nefes alır, parmakları güvenli bir liman bulmaya çalışır gibi uyluğuna gömülür. Gözleri, tıkaçsız çıplak kıkına sabitlenmiştir. Hala bir sık için zonklayan ıslak, açgözlü amına.

Ve Eden bunu biliyor.

Yanakları şehvetle kızarmış, açık, titreyen dudakları beni bir tuzak gibi yakalıyor. Havayı saran, uyuşturucularının ince, heyecan verici kokusu ve hareketleri... Eski. İlkel. Hareketleri sirenler, succubi ve umutsuz sonlara sürüklenen erkekler gibi.

Bizi esir almış.

Yatağın ucuna ulaştığında, kaos içinde. Kızarmış ve arzuyla titreyerek, önümde durur, saçları etrafında nehir gibi akıyor, göğüsleri hala sallanıyor.

Aniden, Lucien acı çekmiş bir yüzle inliyor. Ona yaklaşıırken yatak eğiliyor ve şişmiş penisi sallanıyor.

"Tanrım, çok güzel. Ben... Yardıma ihtiyacın var mı? Ben..."

Bir eliyle kıkını kavrar, onu açar. Kafası eğilir ve acımasız bir ihtiyaç testislerimi sıkıştırır.

Ama aynı zamanda sinirim de tavan yapar.

Ağzı ondan bir nefes uzaklıkta iken araya girdim. "Sakın deneme, Lucien."

Eden'in ayak parmakları hayal kırıklığıyla kıvrılır, acı dolu gözleri sıkıca kapanır. Ama daha önce olduğu gibi, durmadan önce bir an tereddüt ediyor.

Mutsuzluk beni kemirir.

Lucien'in sert eli kıkını sıkıca kavrar, ağzı hala amından bir santim uzaktadır. Onun hassas tenine nefesini üfler ve kız titrer.

"Bu israf," diye yalvarır. "Jasper, lütfen. Lütfen. Onu tatmama izin ver tadına bakmama izin ver."

E den, yavaşça ve titreyerek nefesini verir. Lucien de titriyor, bana yalvarırken. Eden, dilinden bir santim uzakta kendini mahvederken, Lucien'in sesi boğuk bir enkaz gibidir.

Sikim fermuarımın üzerine acı verici bir şekilde baskı yapıyor, kıskanç, büyülenmiş ve ikisine de sahip olmak istiyorum. Yalvarışları tatlı ve Eden artık bana küstahça davranmıyor, ama... onlara olan kızgınlığım devam ediyor.

Sıra bende.

Eden'in sınırlar listesini koltuğun koluna koyuyorum, sonra kucağımı nazikçe okşuyorum, sanki onun çıplak, ıslak vücudunu ellerimde tutma sapkın arzusuyla titriyor değilmişim gibi.

"Buraya gel, tatlı kız," diyorum sadece.

Lucien, acıklı bir iniltiyle onu yavaşça bırakır ve Eden, sersemlemiş ve ceylan gözlü bir şekilde birkaç kez gözlerini kırpar, yataktan kayarken kendine gelmeye çalışır. Uylukları parıldıyor ve Lucien'in diliyle izlemek istediği ıslak izleri görüyorum.

Eden bana doğru yürür ve ben onu izlerim, hiçbir şey söylemeden, önümde durur ve gevşek, doğal bir dikkat pozisyonuna geçer. Mükemmel bir duruşu var. Ona bakmak neredeyse acı veriyor. Gururlu omuzlarının kavisi ve yanaklarının ateşli rengi arasında, şehveti acı verici bir şekilde ortada ve bu haldeyken çok daha belirgin oluyor - çok genç olduğu. Çok hevesli. Benim gibi yaşlı bir sadist, böyle bir kadına dair fanteziler kurmaya hakkı yok.

Yine de.

Orada bekleyen bir öğrenci gibi duruyor, çıplak, gözlerinde memnun etmek için her türlü arzu var ve ben hiç bir nezaket duygusu göremiyorum. Ondan yararlanmak *istiyorum*. Aklıma gelen her türlü pis şekilde beni memnun etmesini istiyorum. Onun genç, güzel vücudunda kendimi mahvetmek istiyorum.

Onu paramparça bırakmak ve spermimle ıslatmak istiyorum.

"Acaba..." Eden boğuk boğazını temizliyor. "Oturmalı mıyım?"

Taşaklarım zonkluyor. Onun uyarılmasını neredeyse tadabiliyorum, sıcaklığını hissedebiliyorum. Onun itaatkar küçük kıcının benim sikime yaslanma düşüncesi gözlerimi bulanıklaştırıyor.

Artık iyi bir adam gibi davranmıyorum.

Eğer o teklif ediyorsa, durmam için yalvarana kadar ona karşı olan her arzumun tadını çıkaracağım.

Öne eğiliyorum ve o önümde dururken bacaklarının yanlarını çok hafifçe avuçluyorum. Tüm vücudu geriliyor ve bu anlık tepki karşısında neredeyse inliyorum. Ona henüz dokunmamam gerekiyordu, ama kendimi tutamıyorum. Onun hakkında henüz keşfetmediğim çok şey var ve şimdi buna oksijene ya da uykuya ihtiyaç duyduğum gibi ihtiyacım var.

Bunu hak ediyorum.

Bu yüzden, parmak uçlarımdan ipeksi uyluklarının dışını okşamasına izin veriyorum, cildinin titrek yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Kalçalarının üzerinde yükselen tüylerin izini sürüyorum. Ellerimi yuvarlak kalçalarının etrafında kıvrılıyorum, ta ki nefesleri titrek küçük nefeslere dönüşene ve benim kucağımda titremeye başlayana kadar.

Titremeleri beni tahrik ediyor. Benim tatlı, itaatkar kızım.

Onun itaatine sarhoş olarak, onu kendime çekip ağzımı karnına bastırıyorum, narin, yırtılabilir cildindeki tuzu tadıyorum.

Eden'in keskin, içe çekilen nefesi, ani temastan şaşkınlık içinde, hazırlıksız yakalanmış ve onu suçlayamam. Bunda sanatsal bir şey yok. Sadece sunulanı alıyorum.

Amcığı birkaç santim uzakta, beni uyuşturuyor ve ben kontrolümü kaybetmemek için başımı karnına yaslıyorum. Burnum aşağıya doğru kayıyor ve derin, aç bir nefes alıyorum.

Onu şimdi ayırabilirim, dilimle ikiye bölebilir ve benim için yarattığı tüm kaygan, sıcak çaresizliği tadabilirim. Lucien'in yaptığı gibi onu kıvrandırabilirim. Böyle bir kadınla birlikte olalı çok uzun zaman oldu, ama yeterince hatırlıyorum. Her halükarda yapamasam da önemli değil. Onu altımda sabitleyip, her şey geri gelene kadar dilimle sikmeye devam edeceğim.

Zavallı küçük bebeğim, çoktan titremeye başladı bile. Yumuşak kıvrımları, gizli köşeleri ve ıslak, ıslak sıcaklığı dil ve dişlerle keşfedilmeyi bekliyor ve...

"Siktir, Jasper."

Lucien'in kaba, patlayıcı küfürü sisimi dağıtır.

Parmaklarım yumuşak kıkırına gömülü, dilim onun teninde ve o bir yaprak gibi titriyor.

Ah.

Onu... *parçalıyorum*.

"Tanrım, tatlım." Jaykob omuzlarını silkiyor, gözlerini üzerimize dikip, direğe yaslanıyor. "Kendine bir köpek al. Daha az pislik olur."

Yanaklarım kızarıyor ve alnımı onun karnına sürüyorum.

Benim özdenetimim nerede kaldı? On beş yaş büyük bir erkekle birlikte olmanın tek bir faydası varsa, o da kendimi kontrol altında tutabilmemdir.

Nefes nefese, utançtan boğulurken, gözlerimi Eden'e çeviriyorum... ama o hayal kırıklığına uğramış görünmüyor.

Ahlaksız görünüyor.

Göz bebekleri büyümüş, koyu renkli ve alt dudağı dişlerinin arasında acımasızca gerilmiş, sanki muhtaç küçük ağzı emmek için bir şeye ihtiyaç duyuyormuş gibi. Göğüsleri üstümde titriyor, terle kaplı ve kokusu her yerde.

Aniden, Jaykob'un yüksek yerinden alaycı bakışları umurumda olmaktan çıkıyor. Eden'in ihtiyacı şiddetli.

Tanrıya inanmıyorum, ama ilahi bir güç beni kutsuyor olmalı ki, o hala beni bu şekilde istiyor, çünkü bu gece ona dokunmaktan kendimi nasıl alıkoyabileceğimi bilmiyorum.

Artık kurallarımın dışına çıktım. Güvenli yollarımdan çok uzağım ve ormanın derinliklerindeyim.

Eden'da kayboldum.

Saçları kulağının arkasından düşerek ikimizi de örtüyor.

"Jasper," diye fısıldıyor.

Bu bir soru. Bir yalvarış. Onun çaresizliği benimkini yatıştırıyor, şekillendiriyor, keskin, acımasız ve sonsuz bir zevk haline getiriyor.

Bu mahrem olmayan yerde, nihayet birlikteyiz, galaksiler kadar uzak değiliz.

"Biliyorum, sevgili kızım."

Kıvrılmış parmağımı bacaklarının arasına getiriyorum ve çok nazıkçe, amının sıcak dikişini okşuyorum. Titriyor, parmağımın üzerine dökülüyor ve ben onun damlayan ihtiyacını topluyorum, dokusu, sıcaklığı ve şu anda ne kadar acı çektiği beni büyülemiş durumda.

Elimi ağzıma götürdüğümde, nefesini kesen bir hıçkırık, sikimi okşadı. Tadı beni kışkırttı, parlak ve ekşi, gizli, hoş bir şehvetle.

Yüzümü bacaklarının arasında saatlerce tutmam gerek.

Lucien'e bacaklarını benim için ayırmasını ve her orgazm olduğunda ona acı çektiğimi, ne kadar enfes bir acı olduğunu öğrenene kadar çığlık attırmasını söyleyeceğim.

acının ne kadar mükemmel olduğunu öğrenene kadar çığlık attıracağım.

Karnını moraracak kadar sert ısırıyorum ve o da çığneme oyuncağı gibi ciyaklıyor.

Ona eğlenerek kaşlarımı kaldırıyorum, arkama yaslanıp, onun tadına, onun korkunç, acı veren ihtiyacına, buna rağmen ne kadar iyi davrandığına sarhoş oluyorum — Lucien'imden çok daha iyi davranıyor.

O hala Eden kadar zor nefes alıyor ve Jaykob hala alaycı bir şekilde gülümsüyor, ama seyirci olsun ya da olmasın, bunun pek önemi yok.

Kütüphanecim acı çekiyor.

Ve ben bunun için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Sevgili kızım." Onun listesini tekrar alıp koltuğun kenarına vuruyorum. Sisli bakışları, sanki dişliymiş gibi onu takip ediyor. "Endişelendiğin bir şey var mı? Eklemek istediğin bir şey?"

"Hayır, Jasper." Sesi zar zor duyuluyor. Tatlı, cızırtılı bir fısıltı.

"O zaman kucağıma eğil," diye emrediyorum boğuk bir sesle ve boğazının kasılmasını izliyorum.

"Teşekkür ederim, Jasper."

Teşekkür ederim.

Artık kütüphanecimden küstahlık yok. Sadece tatlı, samimi bir itaat. Adım, tekrar tekrar, dudaklarından bomba ateşi gibi dökülüyor.

Bacaklarımın etrafında dolaşıyor, nasıl yayılacağını ya da doğru şekilde nasıl eğileceğini bilmiyormuş gibi uyluklarımı inceliyor. Bunu yapmanın nazik bir yolu yok, bu yüzden onun kararsızlığını zonklayan, hoşgörölü bir eğlenceyle izliyorum.

Ama yaklaştığında, sanki bir prenses arabaya biniyormuş gibi dalgın bir şekilde elini uzatıyor ve ben bir anda fikrimi değiştiriyorum. Parmak uçlarımı tutarken çok narin. Kucağıma uzanırken çok zarif. Kavisli sırtının zarif çizgisi onu çalınmaya hazır bir enstrüman haline getiriyor. Orpheus'un lirası, hepimizi büyüleyen.

Göğüsleri, ağır ve dolgun bir şekilde bir bacağıma bastırıyor ve bacakları diğer bacağıma açılıyor. Amcığı, özel dikilmiş kumaşa karşı sıcak ve ıslak, bacağıma ıslatıyor. Rahatlamak için pozisyon değiştirirken dişlerimi sıkıyorum, karnı sertleşmiş sikime sürtünüyor.

Her yerde, erotik dalgalar ve şehvetli, kadınsı yumuşaklıkla üzerime uzanıyor. Onu hiç böyle hissetmemiştim - bu kadar yakın, bu kadar incitici bir şekilde her yerde. Artık mesafe yok, terbiye yok.

Kontrolümü siktir et.

Onun amını daha önce hiç hissetmemiştim.

Sikimle onu sikmek istiyorum ve kalbi bana karşı titriyor. İzlerken, kıcı seçiriyor, acı dolu bir beklentiyle bir darbeye karşı irkiliyor ve ben bir aslan gibi avının üzerinde mırıldanmak istiyorum.

"Eden, dur. O lanet olası bir..."

"Beni zaten mahvediyorsun," diye mırıldanıyorum, Jaykob'un itirazını sanki o burada değilmiş gibi görmezden gelerek, kelepçelerine ani bir darbeyi görmezden gelerek. Bu onun güvenlik kelimesi değil, bu yüzden pek umursamıyorum.

Pembe yanaklı ve kaybolmuş yüzü koltuğa derinlemesine gömülmüş, ama bu sözlerimden utandığını görebiliyorum. Gözlerini sıkıca kapatması ve kalçalarını kaydırması, sanki bu şekilde üzerime sızmasını durdurabilecekmiş gibi.

Elimi Eden'in titreyen uyluğunun arkasına yatıştırıcı bir şekilde götürüyorum ve parmaklarım onun ıslaklığını okşuyor. Kıcının arasına dokunuyorum ve onu tekrar aldatıcı okşamalarla titretmeden önce titremesini izliyorum.

Çok çekici bir şekilde gergin.

"Eden, Lucien'e daha önce, itaatsiz sikini amının her yerine sokarken ne söylediğini hatırlatır mısın?"

Kucağımda zıplıyor ve kaçan avına atlayan bir kedi gibi, içgüdüsel olarak kıcını, kıvrımın uylukla birleştiği yere tokatlıyorum. *Tokat* hızlı ve canlı, kıcı hipnotik bir şekilde sallanıyor. Esnek, zıplak ve yumuşak, avucum onun yemyeşil yumuşaklığına batıyor. Isıtıcı bir tokat, neredeyse hiç acıtmıyor, ama sanki onu kırbaçlamışım gibi çığlık atıyor.

Parmaklarım onun pembeleşen tenine gömülüyor, onu sakinleştiriyor, sonra açgözlülükle onu açıyorum, böylece çıplak küçük kık deliğini ve ıslak parıldayan amını görebiliyorum, sadece kalçalarını tekrar sıkmak için. Dönüp duruyorum, o sıkı deliklerin içine gömebileceğim her türlü pis şeyi hayal ediyorum. O kalçaların benim sikimi nasıl sıkacağını ve o iyi, sevimli kız gibi yatarken benim her santimimi içine almasına nasıl izin vereceğini hayal ediyorum.

İyice ısınması için ona bir tokat daha attım ve onun sinirli inlemesi karşısında dudaklarım kıvrıldı.

Bu kıcı saatlerce tokatlayabilirim.

"Unuttun mu, tatlı kız?" Tozlu pembe lekeleri izleyerek mırıldanıyorum. O kadar kolay iz bırakıyor ki. "Ona çok *ısrarcı* emirler verdin. Benim bu konuda yetersiz olduğumu düşündüğüne göre, öğrenmekten zevk alırım."

Eden tehlikeyi hissetmiş olmalı, çünkü koltuğa yaslanmış, nefes alış yavaş ve titrek. "Ben... ona seni görmezden gelmesini söyledim. Onu yalvardım... beni orgazm etmesini ve..." Elimi hareket ettiriyorum ve çıplak ayağı önleyici bir koruma hareketiyle geri çekiliyor ve "Lütfen, onun durmasını istemedim. Orgazm olmak istedim. Orgazm olmak istiyorum. Lütfen. Jasper, ben..."

Başparmağımı bacaklarının arasındaki kaygan kirliliğe bastırıyorum, klitorisini sıkıştırıp uyluğuma yapıştıran kadar ona doğru itiyorum. Onun güzel yalvarışları acı dolu bir iniltiyle kesiliyor, nefesi yine düzensizleşiyor.

Bu, her sinir ucumu canlandırıyor. O içgüdüleriyle mücadele ederek kıvrılırken, beni acımasız, keskin bir açlıkla dolduruyor. Amcığı pembe, ipeksi ve ıslak. Benimle oynamam, ona acı vermem için açılmış durumda.

Tüm temel içgüdülerim ortaya çıkıp onunla oynamak istiyor.

"Sınırların listesindeki birinci madde, Eden - sen dominant mısın? Ne seçtiğini hatırlat bana." Klitorisini, sanki gerçekten bir lirdeki ipmiş gibi çekiştiriyorum ve yüksek bir iniltiyle ödüllendiriliyorum.

Yukarı bakınca Jaykob'un bu soruya gözlerini devirdiğini görüyorum. Neşesiz ahmak.

"Ben... Sen zaten benim ne dediğimi biliyorsun..."

Tokat.

Canlı, keskin bir acı, açık amının üzerinde, parmaklarımın üzerinde patlar ve o, şok olmuş bir nefesle tekrar bana doğru çekilir. O hıçkırır ve ben acımasız, ısıracı bir zevkle titrerim. O çok kolay. O seğiren küçük klitoris tam orada, çok hassas, tamamen benim.

Tekrar vurmak istiyorum.

Ona bu kadar bağımlı olmam tehlikeli. Her kıvranışına, her nefesine bu kadar açgözlü olmam tehlikeli. Lucien'i her gece bağlayıp kırbaçladım, birkaç saat önce

ve Şimdi de aynı vahşi heyecanı hissediyorum. Pantolonumun içinde boşalmaya hazırım.

Şaplak atmak için.

Bu... eŐi benzeri görülmemiŐ bir Şey.

"Soruma cevap ver," diye cömertçe tavsiye ediyorum. Ama umarım cevap vermez. Her Şeyden çok, bana onun çekindiğini görmek için bir bahane vermesini istiyorum. Parmaklarım klitorisini acımasızca es geçerek amını okşuyor. "Sen dominant mısın?"

Lucien'in nefes alıŐı, onu alay ettiğimde daha da sertleşir ve Eden'in başı panikle ona bakmak için hızla döner. Bunu fark eden Lucien, boğuk bir kahkaha atar ve ben de kendi eğlencemi bastırmak zorunda kalırım.

"Hemen, Eden."

Benim nazik uyarıma karşılık, o haykırır: "Hayır! Hayır dedim. Ben dominant değilim. Ya da switch. İstemiyorum... Bu ben değilim."

Omzunun üzerinden bana bakar, saçları koltuğun üzerinden yere düşer ve ben gözlüklerimin arkasından sabırla ona bakarım. Memnuniyet göğsümde yayılır. "Hayır. Sen muhtaç, küçük bir itaatkarsın, değil mi?"

Gözleri bu soruya donuklaŐır. Ya da belki de bana, bakışlarından öyle anlaşılıyor. Kalçaları kucağımda huzursuzca hareket eder ve onun ıslaklığı parmaklarımdan ve pantolonuma sızarken testislerim sıkışır.

O da benim kadar sarhoş.

Dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıkıyor. "Evet, Jasper."

Burnumdan keskin bir nefes alıyorum, Şakaklarımdan nabzım atıyor, sikim pantolonumu delip geçmeye alıŐıyor.

"Hm, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum, sonra *tsk* diye azarlıyorum. "Haydi ama, akıllı kız, dominantlarla oynayacaksan, temel kuralları gerçekten hatırlamalısın."

O yeni. Onu kırma. Onu kırma.

Onu kırma. Onu

kırma.

Bir yumruğumla saçlarının arkasını kavradım ve başını geriye doğru çektim. O da beni takip etti, yüzünde güven ve

sinirler ve yalvarışlar. Onu dizimin üzerine derin bir şekilde eğilene kadar eğiyorum ve göğüsleri uyluğumun üzerinde zıplıyor.

Onu kırmayacağım.

Sadece... onu biraz eğeceğim.

Nefesi kesilir, beklerken gözleri benimkilere doğru kayar. "İtaatkarlar emir vermez," diye mırıldanırım.

Lucien'in penisinin klitorisini okşayarak, onu sikmek için çaresizce fırsat kolladığı görüntüsü beynime kazınır. Birbirlerine karşı cesaretleri, bana karşı davranışlarından çok farklıdır. Çok değerli. Bu, ikisini de sikmek istememe neden oldu.

Sertçe.

Parmaklarım o koyu, muhteşem saçları sıkıca kavrar, nefesini kesene kadar, ve daha önce hissettiğim öfkeyi yüzüme yansıtırım. Göğüs uçları sertleşir, uyluğumu okşar, ve bu manzaraya dudaklarım kıvrılır. Onu bunun için de incitebilirdim.

Beni onu istemeye zorlaması acımasızca. Vücudunun beni baştan çıkarması merhametsizce.

Bunu benden bu kadar uzun süre sakladığı için o çok kindar bir şey.

Parmaklarım bacaklarının arasına derinlemesine giriyor, sıcak, sıkı duvarlarını istila ediyor ve ben açıklarken o inliyor.

"Eğer boşalmak istiyorsan, benden izin istemelisin. Kendine dokunmak istiyorsan, benden izin istemelisin. Ve Lucien'in seni sikmesini istiyorsan, ikiniz de bana yalvarmalısınız."

Kızarmış yüzünde öfke ve boyun eğme savaşı ve ben onun yanağını öperken arzuyla titrerim. O, kır çiçekleri gibi kokar. Kır çiçekleri ve seks.

"Artık ikiniz de benim malımsınız," diye fısıldıyorum onun tenine. "Anladınız mı?"

Eden iç çeker ve bir an için, vücudu tekrar bana gömüldüğünde, onun rızasının galip geleceğinden eminim.

Ama sonra... Jaykob.

Bölüm 45

Jasper

HAYATTA KALMA İPUCU #142

Dinlemek için kulaklardan fazlası gerekir.

"SANA SÖYLEDİM LAN," diye alaycı bir şekilde Jaykob. Ağır, dövmele omuzları benim düğümlerime baskı yapıyor. "Gerçekten hayatını dilenerek geçirmek mi istiyorsun, Eden? Seni asla öncelikli görmeyen pisliklere kendini harcamak mı istiyorsun?"

O sözünü kesip Eden'ı yine incitebilecek, *gerçekten* incitebilecek fikirlerle alay edince, içimi öfkeli bir öfke kaplar. Ona burada bir rekabet olduğunu ya da benim için Lucien kadar öncelikli olmadığı bir dünya olduğunu inandırmaya çalışır.

Aniden, neden onun burada kalmasına izin verdiğimi bilemiyorum. Neyi başarmak istediğimden emin değilim. Belki ona ders vermek. Ona ve kendime, Eden'ın beni onun kadar istediğini kanıtlamak. Belki de bir tür orta yol bulmak, ikimizin de kendimizi içinde bulduğumuz bu garip durumu kabul edebileceğimiz bir ateşkes.

Ama şimdi ona baktığımda, onun bana her zaman gösterdiği aynı hor görmeyi hissediyorum.

Onun geçmişini yüzüne vurmaya nasıl cüret eder?

Hiçbir şey bilmediği bir şeyi nasıl sorgulayabilir? Daha da kötüsü, yorumları işe yarıyor gibi görünüyor.

Eden'in gözleri aniden parlıyor, kararsız ve yanlış türden gözyaşlarıyla ıslanıyor. Yanakları hala şehvetli bir renkle parlıyor, tereddüt ediyor, sonra kekeliyor: "Lucky sadece senin değil, Jasper. O *ilk* olarak senin değil, her zaman değil. Bana dokunmasına izin var. Biz... Aramızdaki ilişkiyi öylece durduramazsın..."

Yeter.

İki ıslak parmağımı ağzına sokarak, diline kendi zevkinin tadını bastırarak onu susturuyorum. Bana geniş, penisimi zonklatan masum gözlerle bakıyor. Şaşkınlık içinde sessiz kalıyor, içgüdüsel olarak ekşiliği yalıyor ve dilinin sıcak dokunuşunu hissediyorum. Parmaklarımın arasından pembe ışıklar geçip her damlayı yalarken, acı veren, bilimsel bir onay ile izliyorum.

Lucky çiğ, yoksun bir ses çıkarır ve ben ona keskin bir bakış atarım. Kasları gergin, damarları gerginlikle doludur. Onu da tatma isteğiyle mücadele ederken dudaklarım dişlerime doğru kıvrılır.

Sınırın eşiğine gelmiş gibi
görünüyor. "Boşalma, Lucien."

"Tabii, tabii. Sorun değil." Parlak bir damla ön sıvı penisinin ucundan sızıyor ve o, penisinin tabanını kavrayarak iniltiyi yarı boğuyor. "Sadece onun öyle konuşmasını engelle. Belki de parmağını ağzından çek?" Gözlerini ondan ayırıp başını geriye atıyor ve muhteşem penisini sertçe aşağı çekiyor. "Gözlükler. Oh, siktir. Neden ikiniz de gözlük takıyorsunuz?"

"Ne kadar dayandın, iki saniye mi?" Jayk inanamayan bir şekilde patladı. "Soğuk bir duş al, pislik. Sen zavallısın."

Lucky yatağa geri düşer, hala penisini sert bir şekilde sıkıştırmaya devam eder. "Evet. Sen konuşmaya devam et. Bu yardımcı oluyor."

Sabırsız bir ses çıkar ve Eden'e hafif bir azarlama ile bakarım.

Düşüncelerim, alışılmadık bir anarşi içinde harap olmuş durumda. Onun vücudu, itaatkârlığı ve bana karşı hevesli küçük sürtünmeleriyle mahvolmuş durumda. Gözlerinde başlayan acı kıvılcımları bile bunu söndürmeye yetmiyor.

Bakışlarım, etrafımı saran esnek dudaklarının müstehcen birleşimine düşüyor ve göğsümde bir hırıltı yükseliyor. Lucien şehvetli, pis ve zevkleri benimki kadar şiddetli... ama onun kadar gösterişsiz bir şekilde erotik olan biriyle daha önce hiç tanışmadım. Eden'in gözlükleri yana kaymış, saçları binlerce cilveli bukle halinde bana dokunuyor ve sadık dilinin yalamaları beni çılgına çeviriyor.

Bir noktaya değinmek istiyorum. Bunu düzeltmek için konuşmamız gerekiyor, ama ben sadece...
ihtiyacım var...

Tutuşumu ayarlarım, çenesini kavrar ve dilini parmaklarımın etrafına tükürük damlayana kadar bastırırım. O kıvrılırken içimi bir tatmin duygusu kaplar.

"Kendi zamanında, elbette sen ve Lucien istediğini yapabilirsiniz." Parmaklarımı ağzından çekip yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum. "Ama benim yanımdayken, sevgili kızım, sen benimsin."

Tokat.

Eden çığlık atar, irkilir, ama onu sıkıca bağlamış durumdayım. Ağzına bir santim uzaklıktayım. Elim kışına sertçe vururken yüzünde beliren her acı dolu ifadeyi görebiliyorum.

"Vücudun benim."

Tokat.

"Senin zevkin."

Tokat.

"Senin her şeyin..."

Tokat.

"Benim."

"Siktir *git*," diye bağırır Jaykob ve yatak çerçevesi gıcırda, ama bu sadece kaotik kakofoniye katkıda bulunur. Tıpkı Lucien'in küfürleri ve Eden'in durmak bilmeyen, kesik kesik nefesleri gibi.

Onun vücuduna çok açım. Kıvrılma şekline ve bana nasıl sarıldığına. O küçüktür. Kıvrılması onu hiçbir yere götürmez. Onu yerinde tutabilir ve sadece...

Tokat.

Tokat.

Tokat.

Ağzı sessiz bir iniltiyle açılır ve parlak, keskin kenarların tatlı, zonklayan bir sıcaklığa dönüşmeye başladığı anı görürüm. Adrenalin, şaşkın küçük fışkırmalarla vücudunda dolaşmaya başlar.

Kalbim tüm haysiyetini yitirmiş, göğsümde ateşli bir tutkuyla çarpıyor ve onun solgun teninde yer alan kızıl izleri görünce inliyorum. Vahşet ve tutkunun izleri.

Aşk dilim kırmızı ile yazılmış.

"Jasper," diye fısıldıyor, sesinde merak ve gözyaşı var. Nefesi yanağımda sıcak.

Öfkeli sevgi beni ezip geçiyor. Onu da ezip geçmek istiyorum, böylece o da bunu hissedebilsin, ama bunun yerine dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum — şiddetli olmak istediğim kadar nazıkçe. İki arzuyla titriyorum, acımasızca parçalanmış durumdayım ve ödülüm, ağzıma karşı ıslak hıçkırıkları oluyor.

"Kontrolünü kaybediyorsun," diyor Jaykob sertçe.

"Gitmek ister misin?" diye fısıldıyorum, dudaklarına bakarak.

Kime sorduğumdan tam olarak emin değilim, ama Jaykob'un sesinde beni biraz geri çeken bir şey var.

"Kesinlikle hayır," diye inliyor Lucien.

Hala yatakta uzanmış, elinde penisıyla ona bakarken dudaklarım eğlenceli bir şekilde büzülüyor. Onun için söylemeliyim ki, alışılmadık derecede sabırlı davrandı. Benim sevgili velet.

Beni izlediğini fark edince elini penisinin etrafında sıkıştırıyor ve gözlerim kısılıyor, ama sonra Eden gömleğimi çekiyor — ağır göz kapakları ve boğuk sesi dikkatimi dağıtır. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Onun cevabı karşısında içimde temel, hayvani bir zevk kıvrılır.

Jaykob'a bakıyorum, alaycı ve küstahça bir soru ile kaşımı kaldırıyorum.

Söyle gitsin. Güvenli bir

çıkış. Onu bana bırak.

Gözleri zehirli bir bakış atıyor. "Seni onunla yalnız bırakmamın imkanı yok." İsteğim dışında, göğsümün derinliklerinde bir öfke kıvrılıyor.

Ben kim olduğumu biliyorum. Sadistler, toplumda bile pek iyi bir üne sahip değiller, ama... o beni tanıyor. Benim itibarımı ve kazandığım saygıyı biliyor. Day Death'i birlikte atlattık, düzinelerce sivili güvenli bir yere ulaştırmak için omuz omuza savaştık. Reaper'larla birlikte mücadele ettik ve ben de onu destekledim. Hatta seansımızdan çıkıp gitmeden hemen önce, koltuğumda ağladığını bile gördüm. Jaykob beni *tanıyor*.

Kıskançlığını anlıyorum.

Ama bana gerçekten güvenmiyor mu?

Ona öfkeyle bakıyorum, öfke ve incinmişlik heyecanımı biraz soğutuyor.

"Jasper?" Eden, ikimizin arasında bakışlarını gezdirirken sesinde belirsizlik var.

Derin bir nefes alıp ona bakıyorum, gözlerinde büyüyen tereddütten nefret ediyorum. Elimi uzatıp kaşındaki çizgiyi düzeltiyorum. Kaşları gevşediğinde, yüzünün yanını avuçlarımla okşuyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, başparmağımla elmacık kemiğini okşayarak. "Çok kirli."

Dudakları aralanır.

Onun ağzını bir öpücükle yakalıyorum ve o, sanki istemeden ağzımdan çekiliyormuş gibi inliyor. Öpücüğüm bir ceza. Jaykob'un güvensizliğinin ne kadar acı verdiğini ona ödüyorum. Onun her saniyesinden nefret edeceğini bilerek onu öpüyorum. Onu öpüyorum ve onun önünde onu sikebileceğim her yolu planlıyorum.

Geri çekildiğimde inliyor. Ağız ıslak ve gözleri güzel bir çaresizlikle parlıyor.

Benim için.

Büyülenmiş bakışlarımı ondan ayırmadan, "Lucien, kendini işe yarar hale getir. Kızımıza bazı hediyeler getirdim. Onları ona versek nasıl olur, hm?" diye mırıldanıyorum.

"Aptal oyunları bırak, Eden. Dinlenmen lazım," diye bağırır Jaykob, ama Lucien yataktan homurdanır.

"Beau seninle dalga geçiyordu, Jayk. O iyi." Jaykob ona sert bir bakış attı, sonra iplerine vurdu.

"Onun kucağından kalk, yoksa hemen şimdi benim sikimi sürebilirsin," diye bağırır Jaykob ve kalbim ani bir panikle göğsümde çarpar.

Eden'e keskin bir bakış atıyorum.

Göğüsleri şişmiş ve amcığı boşuna bir şeyi sıkıştırıyor. Jaykob'un hayal kırıklığını, onunki kadar somut bir şekilde duyabiliyorum. Jaykob onu bir saniyede sikebilirdi. Bu sahneyi sona erdirebilirdi — bu utanç verici, hoşgörülü gösteriyi, onu ne kadar istediğimden dolayı tamamen rayından çıkan bu karmaşık sahneyi. Tek bir kelimeyle beni terk edip, şu anda ihtiyacı olan her şeyi elde edebilirdi.

Ondan.

"Yapma," diyorum, onu izlerken, kendi kıskançlığım sikimde titriyor.

Eğer şimdi ona giderse, bu beni mahvedebilir.

Gözlerindeki sisin içinde bir şey değişir ve izin istemeden kucağında döner, kolları boynuma dolanır, çıplak göğüsleri ipek gömleğime bastırılır ve amı sikimin öfkeli çizgisine sürtünür.

Eli yanağımı okşadı ve başparmağı alt dudağımı okşadı. Eden'in bakışları benimkilerle birleşti ve tüm dünya yok oldu. "Bana acı çektir, Jasper."

Zafer kulaklarımda çınlıyor. O bana daha önce benim onu öptüğüm gibi şefkatle öperken, saf arzusu görüşümü bulanıklaştırıyor ve o da benim o zaman yaptığım gibi titriyor. Kalçalarını kavrayıp onu bir anlığına sikime sürtüyorum, çünkü ikimiz de bir kereden fazlasına dayanamayacak kadar uç noktadayız, ama ona bir şey vermem gerekiyor — belki de dünyayı — ve şimdilik ona verebileceğim tek şey, ona ayırabileceğim birkaç saniye.

Penisim.

Kalbim.

Ruhum.

Lucien'im yataktan kayıyor, kaslı ve güzel, penisi benimki gibi ağrıyor, Jaykob yine iplerine çarptığında.

"Orada kal lan," diye homurdanarak Lucien'e sert bir bakış attı. "O çantaya dokunursan, yemin ederim, bu yatağı ve seninle birlikte onu da parçalarım."

"Jayk..." Eden, kaşlarını çatarak başlar, ama ben onu durdurmak için sıkıca sarılırım.

Bu onunla ya da Lucien'le ilgili değil. Acım donar.

"Arkanı dön, Eden. Hemen."

Hızlıca etrafına bakındıktan sonra, kucağında dönerek kıcını benim sikimin üzerine oturtur ve başını omzumun kıvrımına yaslar. Dikkatlice bacaklarını genişçe açarım ve bacakları benim bacaklarımdan iki yanına düşer.

Amcığı gümüş ay ışığında parıltıyor, tam olarak görünür durumda. Jaykob'un küfürleri havayı yırtıyor.

"Eden seninle geçirdiği zamanın tadını açıkça çıkarıyor, Jaykob, ama ihtiyacı olan tek şey bu değil." Elim amının üzerinde kıvrılır, parmak uçlarım açıkta kalan klitorisini okşar ve o her yerinden titrer. Öfke Jaykob'un göğsünü sıkıştırır ve karanlık, kindar bir zevk içimi kaplar. "O

bunu seviyor, bunu sen bile görebilirsin. Belki Lucien gibi aşırı acıyı arzulamıyor, ama kendi tarzında... acı çekmek istiyor."

Bunu kabul etmez, ama benim kadar iyi biliyor.

Çünkü ne kadar somurtursa somurtusun, o güzel kırmızı battaniyenin altında hala onun için sertleşiyor.

Eden'in tahriki bir tepki gerektiriyor.

Klitorisini okşuyorum ve o, tam eşikteyken irkiliyor. Onu içime çekiyorum, düzensiz nefesini dinliyorum, kontrolü ele geçirmek için verdiği mücadeleyi hissediyorum — ve ben de kendiminkini veriyorum. Zavallı kızım boşalması gerekiyor.

"Söyle ona, sevgili Eden. Ne kadar istediğini söyle ona."

Bana doğru yaslanıyor, göğüsleri sallanıyor. İtaatsiz kalçaları elime doğru eğiliyor. "Ben... istiyorum. Onları istiyorum. İhtiyacım var... Lütfen. Tanrım, buna çok ihtiyacım var, Jayk. Lütfen izin ver... *onlara* izin ver..."

"*Siktir.*" Jayk'in başı, öfkeli bir nefesle direğe çarpar. Nefesi hızlanır, ipler gerilir ve ona tekrar baktığında, ifadesi vahşidir. Çılgınca. "Sana zarar vermesini mi istiyorsun? O bunu yapacak, Eden. Bunu biliyorsun, değil mi? Lanet olası amını tokatlamayacak. İnsanlara yaptıklarını gördün mü? Bunu istemezsin."

Eden titremeye başlar, ihtiyaçtan mı yoksa korkudan mı, emin değilim, ama sesindeki bir şey yine dikkatimi çeker. Gözlerimi kırıştıtarak şehvetimle mücadele eder ve onu daha yakından incelerim.

Ağzında sert bir düşüş var. Hırlayan öfkesinin altında çılgın bir enerji var.

"Gördüm ve istiyorum... *Gerçekten* istiyorum," diye fısıldar Eden ve Lucien kaba bir ses çıkarır. Şimdi yanımızda diz çökmüş, göz bebekleri kararmıştır.

Jaykob'un başı yine direğe yaslanır, omuzlarının her çizgisinde şaşkın bir teslimiyet vardır.

Onun için endişeleniyor.

"Güvenlik kelimesini kullanmak ister misin?" diye soruyorum ona, bu sefer daha dikkatli bir şekilde. Düşüncelerim başımı döndürüyor, ama şimdi onu izliyorum... ve gördüğüm şey hoşuma gitmiyor.

Jaykob'un çenesi gerilir ve boğazım kurur.

Eden için endişeleniyor.

Eden'ı *seviyor* olduğu için onun için endişeleniyor.

Endişeli ve benim bakımım altında, ama onun endişelerini dinlemek yerine... Ona tam da korktuğu şey olduğumu gösteriyorum. Aşırı derecede duygusuz ve zalim.

"Jasper?"

Eden'in tereddütlü sorusu üzerine, burnumdan derin ve yenik bir nefes alıyorum. Aniden, Lucien'in daha önce söylediği sözler kulaklarımda çınlıyor: *Sen bir sadistsin... Nereye vurmam gerektiğini biliyorsun.*

Ben... her türlü aptalım.

Jaykob'un boğazı hareket ediyor, Eden rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve kendime tokat atmak istiyorum. Bu işe yanlış yaklaştım. Felaket bir şekilde.

Çünkü nefretle çok fazla zaman harcadım.

Buraya kin ve öfkeyle geldim. Buraya gelirken, Jaykob'un düşmanım olduğunu gösteren her türlü nedeni kendime söyledim. Onu nefret etmek ve Eden için yanlış kişi olduğunu düşünmek için her türlü nedeni.

Ama öyle değil.

Dürüst olursam, kendi güvensizliğimi bir kenara bırakabilirsem... o zaman bunu itiraf edebilirim.

Onu onun için seviyorum.

Eden'in onu gördükten sonra omuzlarının daha dik durmasını *seviyorum*. Artık bana ısırmaktan korkmamasını seviyorum. Onu, benim sahip olmadığım tüm becerilerini kullanarak, dişlerini göstererek korumasını seviyorum... bu, beni de düşmanı olarak görmesi anlamına gelse bile.

Onun için yumuşamasını da seviyorum.

Jaykob, tanıştığım zamanki gibi, vahşi bir hayvan gibi bağ kurmaktan ve sorumluluk almaktan kaçınan adam değil artık. Olgunlaştı. Onunla, sivillerle birlikteyken, farklı bir adam oluyor, seanslarımızda ara sıra gördüğüm ama nadiren ulaşabildiğim bir adam.

Elimi çeneme götürdüm, gözlerimi ona dikip, olabildiğince ciddi ve samimi bir şekilde konuştum.

"Bana güvenmiyorsun Jaykob, ama güvenebilirsin. Her zaman güvenebilirsin."

Jaykob yutkunur, yüzü gerilir ve tavana bakar... ama dinliyor.

Yavaş yavaş öfkesi de azalır. Onun sevdiği alaycı, kaba cesaret ortadan kalkar. Öfke onun savunmasıdır ve

onu indirdi.

İkimiz de açığa çıktık.

Jaykob cevap vermediğinde, yumuşarım. "O benimle, sana söz veriyorum. Hepiniz benimlesiniz."

Sonunda bana bakar ve bakışları beni o sözüme bağlı tutar.

Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

Sadece bir kez başını sallar.

Yeni, kırılgan ve beklenmedik bir şey aramızdaki mesafeyi hafifletir.

Hm. Belki de sonunda ateşkes yapabiliriz.

"Lucien, çantayı aç."

Bölüm 46

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #319

Kadını cazibeniz sandığınızdan daha güçlüdür.

Lucky eğildiğinde klitorisim zonklıyor ve Jayk'in gözleri öfkeli bir ateşle parlayarak amıma kilitleniyor. Jasper, ipek giysileriyle sırtımın her yerine yapışmış, yakıcı bir sıcaklık yayıyor ve ben onun kucağında o kadar açılmış durumdayım ki uyluklarım ağrıyor. Nefesi saçlarımın üzerinde tüylerimi diken diken ediyor ve iğne ucu gibi soğukluklar omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Jayk ve Jasper'ın samimi sohbetlerine seviniyorum, gerçekten, ama bu artık komik değil.

Boşalmam *lazım*.

Jasper'ın iç bacaklarımın üzerinde fısıldayan kötü niyetli eli, kızarmış, üniversite profesörü yüzü, ağırlı kıcıma değen pantolonu... Bu çok fazla. Onu hiç bu kadar çaresiz, bu kadar açıkça, bu kadar ihtiyaçtan mahvolmuş görmemiştim.

Yine hareket ediyorum, başımın arkasını ona sürtüyorum ve o da kulağıma sertçe nefes veriyor.

"Kıpırdama, Eden."

Titrek dudağımı ısıriyorum. Lucky çok uzun sürüyor.

Parmaklarımı Jasper'ın ön kolunda seğırtiyorum. Kendimi tatmin etmek çok da zor değil. Hızlıca ovma yeterli olur.

Ama, bu dürtüyle titriyor olsam da, kendimi sakinleştiriyorum. İyi olmak istiyorum.

Jasper beni parşömen ve mürekkeple sarıyor. Bu, okuduğu tüm sayfaların kokusu, sayfalar arasında yaşadığı binlerce hayatın, zekice esprilerin ve kenar notlarının kokusu... Ve bunun altında

başka bir şey daha var. Keskin, esnek bir deri kokusu, mahsulleri, cilalı oyuncakları ve ham şehveti anlatıyor. Güvenlik ve tehlike, heyecan verici ve korkutucu her şey.

Onun planladığı şeyin, hızlı bir doruktan daha fazlasını istiyorum.

Sadece.

Onun parmakları uyluklarımı kavradığında, içime çektiğim nefesim kesik kesik çıkıyor. Açıkta kalan tenimi açgözlü hareketlerle okşayıp sıkarken, düzensiz ve sert nefes alıp verişyle, sanki bana dokunmaktan doyamıyormuş gibi.

Kalbim düzensiz bir alev gibi titriyor. Kıcımlı, benim titrediğim gibi onun da titrediği sert çıkıntıya doğru kaydırıyorum, ama içimdeki baskı sadece artıyor. Bundan kurtulmanın bir yolu yok. Böyle olmaz. Porno filmlerdeki öğrenciler gibi ekstra kredi için yalvarır gibi kucağında otururken olmaz. Profesyonel pantolonunun içinden onun penisini ıslatırken olmaz.

"Jasper..." Boğazım

düğümeleniyor. Bu bir uyarı.

Bir yalvarış.

Ama o sadece dudaklarımın köşesine ağzını bastırıyor ve ben de onun da titrediğini fark ediyorum.

"Şşş, şşş," diye beni susturur, beni daha da genişçe bastırırken uyluklarımı acımasızca sıkar. "Bana *yeterince* şey söyleyemiyorsun. Öyle değil."

Bir dizini koltuğun koluna koyar ve amım genişçe açılırken vücuduma bakar. Uzun parmakları beni daha da ayırır, sahiplenici bir şekilde ve o kadar hassas, ölçülü bir şiddetle ki, elinin üzerine sızarım.

Derin, karanlık bir tatmin sesi çıkar.

Soğuk hava klitorisime çarpıyor ve ben boşuna sıkılıyorum. Acı çekiyorum. Onun içimde olmasını *istiyorum*. Onun tüm o baskıyı delip geçmesini hissetmem gerekiyor. Sıkışacak bir penis istiyorum. Doldurulmam ve o aşırı acıyı hissetmem gerekiyor.

Onun boşaldığını hissetmem lazım.

"Bu yeterli değil. Hiç de yeterli değil." Jasper'ın dudakları kulağımda. Nefesi ağır ve sert, tahrikle hırlıyor ve ben kıvrınmamaya çalışarak inliyorum. "Bırak da tüm vücudunu okşayayım, güzel kız."

Düşüncelerim sivilaşıyor ve ona karşı duyduğum ihtiyaçtan kendimi alamıyorum.

Jasper beni azarlamak yerine, sadece öfkeyle "Lucien, *acele et*" diye homurdanıyor.

"Evet... uh. Evet. Ben sadece..." Lucky sersemlemiş gözlerini benden ve Jasper'dan ayırıp, açılmamış çantaya bakıyor. "Sanırım bir saniye bayılmışım, ama kendime geldim."

Hızla yanımdaki çantayı açar ve sonunda gizemli nesneleri çıkarır, ama ben... ikisini de tanımıyorum.

İlki, yıldız ışığında parıldayan bir dizi narin gümüş zincir ve uçlarında sallanan üç adet zarif, keskin dişli kıştırma başlığı.

Diğer eşya ise daha uzun, daha kalın, kötü bir şekilde kıvrılmış, ucu yuvarlak gümüş bir kancaydı... ve kanca, bir zincirle güzel bir deri tasmaya bağlıydı.

"Siktir lan," diye mırıldanır Jayk.

Onu gözetledikten sonra, eşyalara tekrar gözlerimi kısıarak nasıl çalıştıklarını anlamaya çalışıyorum. Jasper'ın eli altında uyluklarım huzursuzca titriyor.

Ne işe yaradıkları umurumda değil, yeter ki hızlı olsunlar. "Onun için bir tane seç. En çok hoşuna gideni."

Lucky, Jasper'ın sesine bakıyor ve Jasper, koltuğa tembelce yaslanıyor.

"Haydi ama. Jasper, lütfen beni bu işin ortasına sokma..." "Seç, yoksa ikisini de giyecek."

Lucky'nin dudakları açılır, endişeyle kaşlarını çatarak ikisi arasında bakışlarını gezdirir, sonra suçlulukla bana bakar. Gözleri göğüslerimde kalır, başparmağı narin zincir demetini okşar ve yüzünü buruşturur. Tereddütle tasmayı kaldırır.

"Kanca," der isteksizce ve Jasper'ın alçak gülüşü kenarlarında yıpranmış gibidir .

"Kahramanlık mı yapıyorsun, Lucien? Sadakatin, yanlış yönlendirilmiş olduğu kadar sevimli de." Jasper, boş eliyle boğazımı sıkarken bile çok bilgili. "Bana yalan söylememelisin, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

Parmakları göğsümden aşağı doğru kayıyor ve nefes nefese kalmam onu neredeyse yerinden oynatıyor.

Lucky'nin bakışları bu hareketi takip ediyor.

"Onu gerçekten istediğin şeyden koruyarak, seni daha çok seveceğini mi sanıyorsun?" Jasper devam ediyor. Diğer eli

kasıtlı bir şekilde amımı avuçladığında inlerim. Ter saç çizgimi ıslatırken, avucuna sürtünme ihtiyacıyla mücadele ederim ve Jasper'ın sesi kulağıma fısıldar. "Sence karanlıktan korkuyor mu?"

Jasper yine benimle satranç oynuyor, ama elimdeki eline odaklanabiliyorum.

"Senin istediğin her şey, Jasper," diye mırıldanıyorum.

"Lucien değil mi?" diye soruyor, kıskançlıkla, bakışları bir tuzak gibi.

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca sıkıyor. "Hangi Lucien?" diye inliyorum ve Lucky geveliyor.

Jasper'ın gözleri yakıcı bir eğlenceyle parlıyor. "Kelepçeler

."

Bunu söylerkenki zevk dolu hali, içimi bir ürperti kaplar.

Gerginlik ihtiyacımı titretir. Eli göğüslerimin birinin altına kıvrılır ve ben, onun serin, zarif elinde ağırlığını test ederken nefesimi tutar, sırtımı kamburlaştırırım.

"Ne kadar güzel göğüsler." Başparmağı meme ucumu okşadı ve ben titredim. "Ne kadar tatlı. Ne kadar yumuşak."

Başparmağı tekrar üzerimde gezer, içgüdüsel bir açlıkla beni izler. Gözleri alevle yanan kömür gibidir, yoğun ve onaylayıcıdır.

Aniden, meme ucumun üzerinde yaptığı küçük hareketleri durdurur ve iki parmağıyla sertçe sıkıştırır, sonra sertçe çeker.

Meme ucumda şiddetli, fışkıran bir acı patladığında, kıvranarak çığlık atıyorum. Acıyı hafifletmek için sırtımı kamburlaştırıyorum, ama Jasper beni daha da yukarı çekiyor, takıntılı ve *meraklı bir şekilde* beni izliyor. Yanak kemiklerinde parlak renkli lekeler beliriyor ve benim ifademi incelerken, zayıf çenesi neredeyse hırıldayarak kasılıyor.

Ağrı yayılırken, göğsümde bir sızı hissederek inledim. Bu ağrı sıcak ve parlak değil, soğuk ve keskin, içimde derin ve aşağı bir yere ulaşan bir zonklama. Hoşuma gidip gitmediğini, isteyip istemediğimi bilemiyorum, ama o ne kadar yukarı çekerse, ağrı o kadar aşağıya iniyor, sanki parmaklarıyla klitorisimi sert ve buz gibi bir şekilde çekiyormuş gibi hissediyorum.

Gözlerime tekrar yaşlar doluyor, boynuna sarılıyorum, parmaklarım ipeksi saçlarına gömülüyor ve Jasper'ın ifadesi aşağılayıcı bir şekilde anlamış gibi oluyor.

"Zavallı kız," diye mırıldanır.

Sonra beni bırakır ve ben kollarımı göğüslerimi korumak için sıkıca sararım.

"Ah. Ah, ah, ah."

Jasper, yüzümü izlemeye devam edebilmek için saçımı geri çeker ve gözleri vahşi bir zevkle parlar. Parmağının arkasını yanağımda gezdirir.

Aklım kısa devre yapar, yakıcı, buz gibi acı ile onun sarhoş edici şefkati arasında kalırım.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Biliyorum, sevgili kızım. Korkunç, değil mi?" Hâlâ göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde çaprazlanmış olan bileklerimi tutuyor. "Şimdi bana aç. Seni iyileştireyim."

İçgüdüsel olarak ona karşı direnirim, ama zayıf yapısına rağmen Jasper güçlüdür ve ön kollarını zar zor kasarak kollarımı yavaşça açar ve beni tekrar ortaya çıkarır.

Göğüslerim hızlı, panik nefeslerle yükselir ve o şakaklarıma tatlıca öper.

"Aferin kızım. Ona nazik davran, Lucien, ve bana somurtmayı kes. Bunu o istedi." Burnu elmacık kemiğim boyunca kayıyor. "Öyle değil mi, tatlım?"

Hâlâ şok halindeyim, ağzımdan bir cevap çıkmaya çalışırken, yanan bir ağız ağırlı göğsümü kapattı.

"Oh!"

Ağzım açılır, Lucky ağırlı meme ucumu ağzına alıp diliyle yalarken ağzım açık kalır. Çekici emiş, sıcaklık, ıslaklık... Acıyı bastırır, şok edici, acımasız bir zevkle hafifletir.

Ben kıvrılırken Lucky bana karşı inliyor. Jasper'ın bacaklarının arasında diz çökmüş, ağırlığını öne kaydırıyor, ta ki ben onların arasında sıkışana kadar.

"Renk?" Jasper kalın bir sesle sorar, alnımdaki saçlarımı okşayarak.

Titreyerek, kalçalarımı Lucky'ye sürtmeye çalışıyorum, ama ikisi beni hareket edemeyecek kadar sıkı sıkıştırmışlar. Bunun yerine, parmaklarımı Lucky'nin uzun saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum ve diğer elimle Jasper'ın boynuna baskı uyguluyorum.

Her yerim ıslanıyor.

Daha önce de hassas olduğumu düşünüyordum, ama bu *hiçbir* şeydi — *hiçbir şey*

Jasper'ın istismarından sonra Lucky'nin ağzının verdiği hisle karşılaştırıldığında.

Mükemmel bir işkence.

Jayk'in sert yüzünün bükülmesini izliyorum, ipin dövmelelerinin üzerinde nasıl belirginleştiğini ve ne kadar somurtursa somurtmasın, güzel kırmızı battaniyenin altında benim için hala sert olduğunu suçlulukla seviyorum.

Gözlerim yaşlarla dolarak, "Yeşil. Ben... yeşilim, ah." diyorum.

Jayk'ın gergin çenesi çalışıyor, ama burnundan derin bir nefes çekerek sessiz kalıyor.

Lucky, cildime yatıştırıcı öpücükler kondururken, Jasper diğer göğsümü ağgözlülükle kavrar ve aynı acımasız, kaba muameleyle o meme ucunu da çeker.

Acı tekrar patlar, ardından Lucky'nin yakıcı ağzı gelir. Soğuk ve sıcak, sert ve ıslak, acımasız ve sonra da lezzetli, ipeksi bir emiş. Karışık duyuların çatışması çok fazla. Gözyaşlarım akmaya başlar ve Jasper titrer. Başımı geriye doğru eğerek gözyaşlarımı alır, dudakları yanaklarımı ısıracı, ağgözlü öpücüklerle dolaşır.

Meme ucumu büküyor ve ben çığlık atıyorum, onun penisi kıcıma çarptığında şok oluyorum.

Bu, şaplak atılmaktan farklı bir acı.

Daha şiddetli. Daha savunmasız ve ham. Burada yastık yok, derin bir çarpma sesi yok. Ve daha kötüsü olamaz diye düşündüğüm anda, zincirlerin tınlamasını duyuyorum ve dönüp bakıyorum.

Gümüş, Jasper'ın parmak uçlarından damlacıklar gibi sarkıyor ve gözleri benimkilerin üzerinde kutsal olmayan bir ışıkla parlıyor.

"Geri çekil, Lucien. İyi iş çıkardın." Jasper yine iç uyluklarımı kavrar, parmakları içime girer ve kaba, kasıtlı bir şekilde beni daha da açar. "Kendini işe yarar hale getir ve onun bana yaptığı pisliği yala."

"Tanrıya şükür," diye boğuk bir sesle inler.

Jasper arkamdan uzanarak küçük, narin bir vidayı gevşetir. Takılı olan kelepçe timsahın dişleri gibi sivri uçludur ve koruyucu lastikle kaplı olsa da, Lucky'nin ağzı vücuduma doğru inmeye başladığında donakalıyorum ve onun omzuna yapışıyorum.

"Lucky..."

Onu yerinde tutmaya çalışıyorum — bana yardım etmesi için — çünkü, ne kadar güzel olsa da, o kelepçe *kötü* görünüyor.

Lucky'nin ağır göz kapakları, kelepçelerle benim aramda sempatiyle kıvrılarak gidip geliyor. "Üzgünüm, tatlım." Göbeğimi ısırtıyor ve hiç de üzgün gibi gelmiyor. "Görev çağırıyor. Patronu görmezden gelemem." Uyluklarımla amım arasındaki kıvrımı yalıyor ve sesi boğuk çıkıyor: "Burada önemli bir iş var."

"Lucien," Jasper uyarıcı bir şekilde söyler ve Lucky küfrederek durur. Nefesi klitorisimin üzerinde sıcak ve kızarmış, ve ben kıvranmaktan kendimi alamıyorum. "Onu boşaltırsan, çok kızarım."

"Mhmm." Lucky'nin dili ıslaklığımın içine dalar, hedonistik bir zevkle deliğimin kenarını daireler çizerek yalar. Burnu bana bastırılır ve sakalı ıslanır, ama yine de bir şekilde benim ihtiyacım olan yerde değildir. "Anladım. Dünyanın en kötü kedi yiyicisi geliyor. Hey, Jayk, herhangi bir ipucun var mı?"

"Umarım orada boğulursun," diye cevapladı Jayk. Lucky iç geçirdi.

"Ben de."

Başı tekrar eğiliyor, dili lezzetli, alaycı ve tamamen kanunsuz bir şekilde benim her bir kaygan santimetrekaremi yalıyor ve ben şu anda beni sarsan titremeleri durduramıyorum. Tekrar tekrar.

Kırık bir kurmalı oyuncak bebek gibi hissediyorum, en yüksek sargıya takılmış, umutsuzca orada tik tak eden ve her an kırılmaya mahkum.

"Seni böyle seviyorum," diye mırıldanıyor Jasper, Lucky'nin dili klitorisimin üzerinde yavaşça kayarken yanağıma dokunuyor.

Gözleri yıldızlar arasındaki boşluklar kadar karanlık - etrafındaki şenlik ateşi ışıklarıyla daha yumuşak ve daha derin bir karanlık. Yıldızların, sadece o orada olduğu için bu kadar parlak yandıklarını bilip bilmediklerini merak etmeden edemiyorum.

Benim güzel, özverili sadistim.

"Seni her şekilde seviyorum." Titreyerek, sözler içimden yumuşakça dökülüyor. "Her gün. Her an. Her parçan."

Jayk'ın keskin nefesi sert bir inkar, Lucky'nin başı kalkıyor, ama bunlar arka plandaki hareketler.

Sürpriz. Korku. Hayranlık. Umut.

Jasper'ın yüzünde beliren her mikro ifadeyle gözlerim yaşlarla dolar.

Sonra sert, filtrelenmemiş sahiplenme duygusuna dönüşür.

Jasper çenemi kavrar ve dudaklarımı öpücükle ele geçirir. Bu o kadar beklenmedik bir harekettir ki, sesimi durduramadan inlerim. Kendimi kontrol edemeyecek kadar açım. Öpücüğüm kaotik ve açgözlüdür, onun tadını zevkle çıkarırım, her uyarıcı diş ısırığı ve her şehvetli, sahiplenici yalamayı. Genellikle Jasper kendini dikkatle kontrol eder — ne kadarını vereceğini, ne kadarını almama izin vereceğini.

Ama bu sefer öyle değil.

Jasper, beni derin ve çaresizce öperken ağzımı ağzına kilitler ve bu sefer her şeyi hissetmeme izin verir. Minnettarlığı ve kırılganlığı, şefkati ve tutkusu ve bu geceye kadar onda sadece sezdiğim tüm birikmiş, kıskançlık dolu acısı.

Aniden, Lucky'nin memnuniyetle dilini yeniden coşkuyla amıma kaydırır ve ben Jasper'ın ağzına doğru çığlık atarım. O sesimi kendi ağzına çeker ve ben daha fazlasını isterken onun karanlık, bencil eğlencesini *hissedebilirim*.

Sonunda, bir santim geri çekildi ve ağızlarımız birbirine yapıştı.

Bu bizim için medeniyetsiz bir şey.

Bu, sınırların ötesinden gelen bir öpücük. Bana anlattığı güzel hikayelerin ardındaki gerçek benliği.

"Ben de seni seviyorum, sevgili kızım," diyor bana ve bir an sonra, dudakları gizlice kıvrılıyor, gözleri şehvetle parlıyor. "En ateşli şekilde."

Onun notlarını hatırlayarak gülümsemem yüzüme yayılır ve o, şefkatli ve ölçülü bir arzuyla şakağıma öpücük kondurur. Saçlarının asi telleri alınına düşer ve o, tenime nefesini üfler.

"Umarım bundan sonra da beni sevmeye devam edersin."

Keskin, soğuk, lastik kaplı dişler meme ucumu ısırır ve ben çığlık atarak sarsılırım. Lucky'nin elleri uyluklarımın üzerine düzleşir ve beni geniş tutar. Beni emer, yine klitorisimi ıskalar ve sakalı, iltihaplı, hassas cildime sertçe baskı yapar.

Ayak parmaklarım kıvrılır.

"Şşş, şşş, şşş." Jasper'ın yüzü kızarmış, en acımasız türden bir sevgiyle gergin. O şehvet içinde kaybolmuş. Aşk içinde. Bana verdiği tüm acı ve zevk içinde. Vidayı sıkmaya başlıyor, yüzümün buruşmasını izliyor. "Biliyorum, iğrenç. Acıttığını biliyorum."

Geçer, tatlı kız. Dayanabilirsin... Biraz daha. Benim için, benim Eden'im. Cesur ol. İhtiyacın olursa bana tutun."

Gözyaşlarım dudaklarımdan tuz gibi akıyor, o ağır, ağrıyan göğsümü bıraktığında daha serbestçe akıyor ve Jasper ıslak izlere sanki müstehcenmiş gibi bakıyor. Libidolu. Sanki onun için acı çekerek ona acı çektiriyormuşum gibi.

Jasper diğer göğsümü avuçlarken, ben irkilirim ve tırnaklarım Jasper'ın boynuna batar. Gümüş çeneler kelepçeyi açarken parlar ve ben beklentiyle hıçkırıklarımı tutamam.

"Eden?" Jayk homurdanır ve ben nefes nefese kalırım.

"Green! Ben hala... Ah!" Jasper dişlerini meme ucuma geçirir ve sözlerim bir çığlığa dönüşür. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben iyiyim."

Sözler, hiç de iyi gelmeyen hıçkırıklar ve sarsıntılar arasında geliyor, ama elimden gelenin en iyisi bu, özellikle de Jasper ilk kelepçeyi ikinci kelepçeyle eşleştirmek için sıkmaya başladığında.

Bu bir işkence.

Öfkeli ve keskin bir bıçak darbesi gibi başlayan, sonra derin ve yayılan bir acıya dönüşen saf, dayanılmaz, acımasız bir acı.

Sanki meme uçlarımdan arasına gerilmiş güzel zincir, göğüslerimin arasında soğuk elektrik kıvılcımları saçan canlı bir telmiş gibi. Narin ve ince, ama göğüslerim ağır ve dolu hissediyor, en ufak bir sallantıya aşırı duyarlı.

Ben ağlarken Jasper'ın göğsü gürültüyle titriyor, acıyı hafifletmek için çaresizce, boşuna kıvrılıyor. Gümüşü vücuduma parıltı gibi dökülecek şekilde yerleştiriyor. Üçüncü bir küçük kısaç amımı okşuyor, ama göğüslerimdeki acıya o kadar kapılmış durumdayım ki buna pek dikkat etmiyorum.

Belki de bunu yapamam.

Dişlerimi sıkıyorum, başım geriye düşüyor, gözyaşlarım burnumdan sızıp ağzıma akıyor.

Jasper'ın ipek gömleğine titriyorum ve onun hızla atan kalbi bana çarpıyor.

Hayır, çok sıkı. Göğüslerim birdenbire çok dolu. Onları çıkarmam lazım.

Ama meme uçlarımı da beraberinde koparmadan bunları kendimden sökebileceğimden emin değilim.

Tırnaklarım ipek gibi kıvrılıyor. "Acıyor."

Jasper titrek dudaklarımı tekrar şefkatle öper, tatlı bir şekilde patronizing, ama gözyaşlarım gözlerimi kör ediyor.

"Acıyor," diye tekrar sersemlemiş bir şekilde inliyorum. Düşüncelerim uçar ve belirsiz hale geliyor.

Jasper inliyor, sonra beni tekrar öpüyor.

"Nefes al, güzelim," diyor Lucky, bacaklarımın arasından bana bakarak, gözleri ağır ve umutsuz.

"Nefes *alıyorum*."

Sanırım. Çok nefes alıyorum, ama yeterince hava bulamıyorum.

"Lucien'e odaklan, tatlı kız. Zeki bir dili var, değil mi?" Jasper çenemi ısırır, nefes nefese kalır. "Onun seni tatmasına izin vermemi seviyor musun? Küçük itaatkarlarıma ne kadar cömert davranıyorum, birbirinizin tadını çıkarmanıza izin veriyorum. Sana ne kadar nazık davranıyorum."

Alçak bir kahkaha atarak zinciri sallıyor ve gözlerimin önünde siyah noktalar parıldarken ben çığlık atıyorum. Cildim geriliyor ve içimdeki her şey, baş döndürücü, acı verici bir gerginlikle yükselmeye başlıyor.

"Evet, bu gerçekten çok eğlenceli görünüyor," diye mırıldanır Jayk, kafası şaşkın bir teslimiyetle direğe çarpar.

Jasper'ın sıcak dili benimkine sürtünür ve ben de ona ayak uydurmaya çalışarak inlerim. Lucky'nin sakalı klitorisime dokunur ve ben neredeyse doruğa ulaşırken irkilirim.

Jasper, titremem üzerine ağzıma sıcak, aç bir ses çıkarır.

Acı derin ve aşağıda yerleşiyor, içimde her yerde zonkluyor, derin ve ağırlı, içimdeki acımasız, boş ağırlıya karışıyor. Beni daha sert, daha yükseğe itiyor ve düşüncelerim ihtiyaç tarafından kenara itiliyor.

"Sonuncuyu yerleştir, Lucien," Jasper dudaklarıma aç bir şekilde mırıldanır. "Nereye koyacağını biliyorsun."

Sonuncusu mu?

"Siktir. Üzgünüm." Dudaklar uyluklarıma bastırıyor. "Üzgünüm."

Düşüncelerim, Lucky'nin sesi... Hepsi çok uzaklardan geliyor.

Lucky'nin parmakları beni genişçe açarken, sersemlemiş gözlerimi zorla açıyorum ve o inliyor.

Mavi gözler bana parlar. "Üzgünüm, tatlım. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm." Sonra görüşüm beyazlaşır.

Çığlık atıyorum, klitorisimde beyaz sıcak bir acı patladığında kalçalarım Jasper'ın penisine çarpıyor. Jasper'ın kolu belimi sarıyor, beni kendine çekiyor ve ben ona doğru eğilirken bana sürtünüyor. Bu şaşırtıcı bir şey — zonklayan, soğuk bir ateş ısırtığı ve bir an için şoktan nefes alabileceğimden bile emin olamıyorum.

"Siktir," Jasper küfür eder, sesinde bir nefes kesilir. Elleri uyluklarımı sıkar. Kalçalarımı.

Boğazımı.

Nabzım şakaklarımdan, meme uçlarımdan, *klitorisimden* atıyor ve dişlerimi sıkarken, korkunç, aşırı yoğun bir uçurumun kenarında sallanıyorum. Zihnim özgürce uçuyor, bedenimden çıkıyor.

Jasper'ın açgözlü elleri sonunda çenemi kavrayıp, ateşli, yağmacı öpücüklerle tekrar ağzımı öpüyor. "Aynen böyle, cesur kız. Seninle gurur duyuyorum. Çok iyi acı çekiyorsun, benim Eden'im. Beni böyle kullanmana izin vermen çok güzel." Dudakları ıslak yanaklarıma bastırıyor. "Zavallı, çaresiz şey. Ağladığında çok güzelsin. Beni ne kadar sert yaptığını biliyor musun?"

Jasper'ın boynuna dönüp hıçkırarak ağlıyorum, ama bunun acıdan mı yoksa sadece ihtiyaçtan mı kaynaklandığından emin değilim. Onun sözleri, parçalanmış olduğum her yeri iyileştiriyor ve zincirlerim beni çekse de, çaresizce boynunu öpüyorum.

Zevk, karanlık ve sıcak dalgalar halinde içimi kaplıyor.

"Lanet olsun." Lucky'nin sesi sarhoş gibi. Boğuk. "Sen... yaptığında ben böyle mi görünüyorum?"

"Onu öp, Lucien. Onu neşelendir. Bizim için çok uğraşıyor," Jasper nazikçe araya girer.

Lucky titrer.

Dili yine özenli, açgözlü yalamalarla amımı okşuyor ve ben onun bencil arzularına kapıldığını hissediyorum. Ne kadar kıvranırsam kıvranayım, o benim sıkı klitorisime zar zor dokunuyor ve şok olmuş, havada kalan düşüncelerim bunun bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğuna karar veremiyor.

Ama sonra başı daha aşağı eğilir, elleri altıma girer ve sert bir metalik *fermuar* sesi duyarım.

Jasper kaskatı kesilir. "*Lucien.*"

Lucky yine gözyaşlı gözlerimle karşılaşır ve bu sefer yaramazlık dolu, şehvet arasında parıldayan ve dans eden bir bakışla. Ne yapmaya çalıştığını anlamam çok uzun sürer.

Boğuk, sersemlemiş bir kahkaha kaçar ağzımdan ve Jasper'ın boynuna tutunduğumdan yararlanarak kendimi yukarı doğru çekip, Lucky'ye Jasper'ın pantolonundan sikini hızla çıkarmak için yer açarım. Tekrar aşağı indiğimde, Lucky Jasper'ın sıcak, çıplak sikinin kıvrımlarımın arasından kaymasına yardım eder.

Penis kelepçeye baskı yapar ve ben donakalırım, boşalma ihtiyacına karşı nefes nefese kalırım.

"Lucien!" Jasper bağırır, sesinde panik vardır, bu da Lucky'yi sırtıtmaya, beni ise çılgınca kıkırdamaya iter.

Her şeyi çılgık attırıyor ve zonklatıyor, Jasper'ın penisi klitorisime yeni, mükemmel acı dalgaları yayıyor. Şimdi başım dönüyor ve her nefes alışımda cildimde gümüş dalgalar oluşuyor. Gerçekten çok güzel. Güzel ve hepsi birlikte titriyor - tüm yanma, acı ve arzu, ve aniden emin oluyorum ki, boşaldığımda, bu beni parçalara ayıracak.

Adrenalin kabarcıkları, acıların içinden kıvrılarak yükseliyor.

"Oh, evet, tabii. Bu akıllıca görünüyor," diye mırıldanır Jayk, tiksintiyle yüzüme bakarken dizini yukarı kaldırır.

Ona çılgın bir gülümseme atıyorum, damarlarım kaynıyor. Ağırılıksızım. Canlıyım. "Ne? Sen dedin neşelendirmek için." Şanslı gülüyor, avuçlayarak

Jasper'ın hayalarını avuçlar. "Bana oldukça neşeli görünüyor."

Jasper küfrederek parmaklarını uyluğuma batırıyor ve ben de gülüyorum.

Kalbim, sanki rollercoaster'ın tepesindeymişim ve tehlike düşmek üzereymiş gibi panik içinde hızla atıyor. Ama Lucky'nin ateşli, sarhoş gülümsemesi bunu heyecan verici hale getiriyor.

Eğlenceli.

Jasper'ın kalbi bana karşı güm güm atıyor, titriyor ve ben onu sakinleştirmek için ensesini okşuyorum, sonra başımı çevirip köşeli çenesini öpüyorum. Zincir çınladığında göğüslerim çılgık atıyor, meme uçlarımdan yayılan acı dalgalanıyor, ama ben onun penisinin kelepçeme karşı acı verici, şehvetli kayışına odaklanıyorum.

Lucky öne eğilir, Jasper'ın şişkin, parlak penisinin başını ağzına alır ve Jasper'ın kalçaları yukarı doğru sıçrar, başı geriye doğru savrulur. Acı dolu bir inilti dudaklarından kaçar, yüzü işkence görmüş gibidir.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, boğuk ve titrek bir sesle. Jasper'ın dudaklarına bir kez daha yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sorun yok, aşkım. Sadece Lucky'ye odaklan. O..." Lucky, Jasper'ın penisini boğazının derinliklerine alırken nemli sakalı klitorisime sürtünüyor ve erimiş bir zevk acıyı yakıyor. "Çok zeki bir dili var."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Jayk, şaşkın bir şekilde görev yerinden bağırır. "Bu boktan iş için ben bile kıcını tekmelerim."

Islak bir kayma hissediyorum ve sonra Lucky'nin sakalı tekrar klitorisime baskı yapıyor. Tekrar tekrar, ve doruğa yaklaşırken nefesimi tutuyorum, görüşümün kenarları kararıyor.

Jasper'ın cezalandırıcı eli aniden kalçamdan kayar ve Lucky'nin saçlarına uzanır, ağzını penisinden çeker.

Ve klitorisimden uzaklaşır.

"Hayır!" diye bağırıyorum. "Jasper, *lütfe*."

"Yatağa uzan, Lucien." Jasper, Lucky'yi saçından tutup yatağa doğru iter ve Lucky geriye doğru sendeler.

Bir saniye sonra Jasper ayağa kalkar, beni kollarına alır ve yüzü alev alev yanarken yatağa doğru koşar.

Beni yatağa bırakıyor, göğüslerim alev alev yanıyor, görüşüm karanlık bir acıyla bulanıyor, sonra çığlığımı şiddetli, azarlayıcı bir öpücükle bastırıyor. Dudaklarımı ısırtıyor, acı verecek kadar sertçe, sonra ağzıma karşı inliyor. Geri çekilip ayağa kalktığı anda, ayakkabılarını çıkarıyor. Saçları, dizginlenmemiş bir şekilde elmacık kemiklerinin etrafında sallanıyor.

Zirveye ulaştığımda, içimden kurtulmak için çaresizce çabalarken, Jayk yatak ucundan ateşli gözlerle izlerken, ben yatağa geri düşüp umutsuzca kendimi kıvrılıyorum. Gözyaşlarım çarşafları ıslatıyor. Sanırım çarşaflar. Oda bulanıklaşıyor ve bu noktada, onlar bulutlar da olabilir.

Sadece benim vahşilerim, bulanık, çaresiz düşüncelerimin üzerinde keskin bir kabartma gibi oyulmuş.

"Ve ben sana karşı bu kadar nazik ve kibar davranıyordum." Jasper'ın göğsü sert, kesik kesik nefeslerle yükseliyor. Elleri uyluklarımı kavrayarak beni yatağın kenarına sürüklüyor. "Beni neye zorladığını bir bak."

Lucky tereddüt eder, elini saçlarına geçirir, omuzlarına gevşek ve dağınık bir şekilde sarkar. Yüzündeki ifade benimki kadar kırık,

gözleri çok parlak.

"Onun yanına, velet," Jasper sertçe söyler ve lezzetli penisi fermuarının üzerinde müstehcen bir şekilde sallanır. Sesi şehvetle doludur. "Seninle yarın ilgileneceğim."

Jasper'ın bakışları, gümüşün arasında sıkışmış kızarmış meme uçlarını sevgiyle okşayarak aşağıya iner ve o bakarken sikini kavrar.

Lucky yatağa sürünerek gelir, yanakları kızarmış, Jasper sertçe sıkarak penisini serbest bırakır. Penisi arzuyla parıldıyor.

Jasper, dudaklarını yavaşça, açgözlü bir şekilde yaladıktan sonra, kol düğmelerini gevşetmeye başlar.

"Bacaklarını aç."

Keskin emir üzerine, bacaklarını genişçe açtım ve onun memnuniyeti yüzünde parladı. Jayk'e panikle bir bakış attım, o da bana gözlerini devirdi.

"Aptalca oyunlar oynama, tatlım."

Jasper, inanamıyormuş gibi çenesini eliyle okşayarak homurdanır. Jayk, beni baştan aşağı süzerken gözleri gece yarısı yıldızları gibidir, ama daha önce olduğu gibi gergin değildir. "O

"

Mutsuz bir şekilde başımı salladım, ama sonra Jasper parmağını çenemin altına takarak yüzümü kendisine çevirdi.

"Bu evde, birbirimize karşı hakimiyetimizi kullanmayız, anladın mı?" Jasper tekrar beni öper, nefes nefese, ve bu bir uyarı gibi gelir. "O oyunda, *her zaman* kaybedeceksin."

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Jasper bacaklarımın arasına diz çöküyor ve çıplak, sırılsıklam amımı görünce inliyor. Ben, Lucky'nin ağzı ve o parlak, ışıltılı gümüşle berbat bir haldeyim. Kıçım bir sunum gibi kenardan sarkıyor ve o eğilirken elleri titriyor.

Aniden, bir parmak içime girer, sonra iki parmak, sıcak, kasılan duvarlarıma saplanır. Kıvranımlarım, keskin, uyarıcı bir el kelepçemi bulana kadar mükemmel baskıya karşı direnirim.

Donup kalıyorum.

Alnını benim tepeciğime dayayan Jasper derin bir nefes alır ve nefesini şişmiş, aşırı duyarlı klitorisimde titretir.

Sisli, zayıf nefesim kesilmeye başlar ve içimdeki rollercoaster eğilmeye başlar.

"Endişelenme, sevgili kızım. Sadece bir an acıracak," diyor Jasper. "Lucien?"

"Kahretsin." Lucky nemli alnımı, ağzımı, yanaklarımı öper.

Ama elleri meme uçlarımdaki kelepçelere doğru kayıyor ve midemde bir gerginlik hissediyorum.

"*Bekle!* Hayır. Hayır, bekle." Korku ve heyecan içimde çılgınca parıldıyor ve ikisi de duruyor. "Bilmiyorum, ben..."

Her titreme, amımdan ve meme uçlarımdan şiddetli bir sıcaklık yayıyor, ama onları durduramıyorum. Panik, çaresizlik ve keskin, sıcak duygular boğazımın arkasına doluyor.

Gözlerim hala direğe zincirlenmiş olan Jaykob'a takılana kadar dönüp duruyorum.

Hala sessiz.

Hala izliyor.

O çalkantılı, kızarmış ve yüzünde tanımlayamadığım bir ifade var. Kırılgan ve ham bir ifade. Ve ben ona baktığımda, bunalmış ve titriyor olsam bile, o bu ifadeyi gizlemiyor.

Bunun yerine, bana sert, fırtınalı gözlerle omuz silkiyor. "Hadi ama tatlım. Buraya kadar geldin. İstiyorsan, al onu."

Al.

Parlak, güzel bir rahatlama içimde parçalanıyor. Bu tavizden dolayı. Bunun anlamından dolayı.

Jasper beni yakından izliyor ve klitorisimdeki zonklayan baskı sıcaklaşırken gözlerim yine yaşlarla doluyor. Öfkeli.

Al şunu.

Onunla Lucky arasında bakışlarımı gezdirip başımı sallıyorum.

"Tamam. Tamam, ben..." Jasper gülümsüyor.

Kelepçeler bir anda açılır ve kan çılgınlık atarak geri akar. Sonra ağızlar vardır - göğüslerimde, klitorisimi yalayan ağızlar. Parmaklar amımı sikerken, emen, yakıcı zevk dalgaları acıyı yutar ve onu keskin, nefes kesici bir güzelliğe dönüştürür.

Orgazmım acımasız bir vahşetle içime girer ve ben spazm geçiririm, beni parçalayan eller ve ıslak ağızlara kıvrılırım.

ayrılmış ve ıslak, gözleri parçalanmış, kontrolsüz bir arzuyla dolu. Nabızı boğazında atıyor ve göğsü acımasız bir arzuyla inip kalkıyor.

Bir eliyle pantolonunun arasında şişmiş, kızarmış penisini okşayan Jasper, diğer eliyle klitorisimi okşuyor.

Gözlerimin arkasında zevk patlaması yaşıyorum ve çığlık atıyorum, ama o benim üzerimde konuşuyor. "Şimdi seni sikeceğim, Eden. Senin için çok fazla olacak, zor olacak, ama ikinizi de sikmem lazım, anlıyor musun? Sonunda...

. İhtiyacım var . . ."

Jasper üzerimize eğilir ve ayak parmaklarımı kıvırtan kirli, ateşli bir öpücükle ağzımı ele geçirir. Sonra Lucky'ye eğilir ve aynısını yapar.

Aşağıya bakarak, sikini kavrar ve ben kıvrana kadar klitorisimin üzerinde sikinin başını sürter. Çenesi gerginlikle kasılır, göz kapakları kapanır.

"Jasper..." Lucky başlar, sonra keser, saçlarıma nefes nefese. Altımdan, Lucky kalçalarını yukarı doğru iter, içime girer ve ben titreyerek nefes nefese kalırım. "Yeter. Lütfen. *Siktir.*"

"Kıpırdama," diye azarladı Jasper, ama biraz kayganlaştırıcı sıktı, sonra soğuk, kaygan başparmağını Lucky'nin penisinin tabanına kaydırды ve onu içime itti. Sıcaklıkta kendisi için imkansız, dar bir alan yarattı.

"Ah, ne güzel bir delik." Kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken çenesi acımasızca keskinleşir. "Beni içeri al, aşkım."

Sonra kendini benim girişime yerleştirir, Lucien'in penisinin yanında kendi penisini sürter. Yarattığı boşluğa başını sokar ve üçümüz de baş döndürücü bir baskı hissederek nefesimizi tutarız. Neredeyse acı verici.

Lucky sırtımda titrer, saçlarımı karıştırır. "Kayganlaştırıcı. Daha fazla. Daha fazla lazım."

Kör edici sıcaklığın arasında akan soğuk sıvı beni çığlık attırıyor, şiddetli kontrast karşısında ayak parmaklarım kıvrılıyor. Ama önemli değil, şu anda değil, çünkü Jasper *titriyor*, zor nefes alıyor ve bir eliyle kalçamı kavrarken, Lucky'nin penisinin yanına kendi penisini sıkıştırmaya başlıyor. *İçime.*

Şoktan ağzım açılıyor.

Kulağıma sertçe nefes alan Lucky, elini uzatıp klitorisimi okşuyor ve şehvetli, hedonistik dalgalar beni daha da yükseğe çıkarıyor. Bu, kelepçelerin tam tersi, acımasız bir şekilde canımı yakıyor. Bu, ağırlı, gergin bir acı... ve en iyi türden bir acı, diye karar veriyorum. Her yavaş, yavaş hareketin mutlak ıstırabı.

Lucky'nin nefes nefese kalmış nefeslerinde kaybolmuş, Jasper'ın tüm direnişimi aşarken kalçama uyguladığı acımasız, kontrolcü tutuşunda inliyorum. Bacaklarımız birbirine dolanmış durumda.

Baskı, zevk, içimde santimetrelerce. Bu kadar dolu olmak günah. Bu kadar günahkar bir şekilde kaygan olmasaydım ve her sinirimde zaten uğultu olmasaydı, onu da alabileceğimi sanmıyorum.

Şu anda, Lucky'nin her santimini amımın içinde hissediyorum ve Jasper içeri girerken, ikisinin birbirine sürtündüğünü hissedebiliyorum. Her bir çıkıntıyı, her bir kıvrımı hissediyorum. Siklerinin birbirine sürtündüğünü, içimdeki yıkıcı derecede hassas duvarları sürttüğünü hissediyorum. O duvarlar ikisini birden sığdıramamalı ama bir şekilde sığdırıyor.

Gerginlik neredeyse yakıyor, ama ben çok hazırım - çok ıslak ve hazır, ve Jasper yırtılmaya neden olacak kadar acı vermemek için çok dikkatli. Sadece amımı dolduran *baskı* var. Şakaklarım. Tüm vücudum. Boğazıma kadar hissediyorum ve Lucky'nin klitorisimi okşayan parmakları, beni şok edici yeni yükselişte boğulmaya zorluyor.

"*Lanet* olsun." Jasper duraksayarak inler. Gergin ve yüzü bize bakarken kararır.

"İkinizi de benim." Kısa ve sert bir itme denemesi yaparken, gözlerindeki kırık, sahiplenici bakışla sanki uçup gidebilirdim. "İkinizi de benim."

Titreyerek, tekrar içime girer ve iki eli de belime düşer. Jasper inleyerek geriye yaslanır, sonra sert ve derine vurur — ıslak, sert bir tokatla, tüm direnci aşar. Ben çığlık atarım, Lucky de inler.

Daha yükseğe çıkamam. Zaten uçuyorum. Bulutların üzerinde. Ama yükseliyorum.

"Daha fazla," diye nefes nefese söylüyorum, ikisini de sıkıştırıyorum ve Lucky mahvolmuş bir kahkaha atıyor.

Jasper tekrar içime giriyor, sonra tekrar, tüm o yakıcı baskıyı hızlıca delip geçiyor ve ben onu *istiyorum diye* kıvrılıyorum. Ahlaksız, şehvetli tokatı istiyorum. İçimde siklerinin sürtünmesini istiyorum ve...

"Benim Eden'im. Benim Lucien'im. Sen..." Jasper titriyor, parmakları kalçalarımın batarken bana tekrar giriyor. "*Sen...*"

Jasper'ın yüzü kızarmış, gergin, dururken, sikini Lucky'nin içimde sallandırıyor, kendini derine bastırıyor. "*Ah.*"

"Jasper?" Lucky'nin boğuk sesi aniden şeytani bir şekilde eğlenir. "Kapa *çenen*." O inler.

Ama çok geç.

Jasper'ın gözleri şok ve utanç dolu bir panikle büyür.

Ve bir dizi uzun, istemsiz fişkırımlarla... beni sıcak, yapışkan spermle doldurur.

Bölüm 47

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #6

Onları da seninle birlikte al.

"AZ ÖNCE SEN...?" Lucky durur, sonra içimde sikini sallandıran bir kahkaha atar.

"Yapma," Jasper sertçe çıkar. "Tek kelime bile etme."

"Oh." Heyecanım çok yoğun, çok uçar, boğuk sesim çok ham, bu yüzden boğazımı temizleyip odaklanmaya çalışıyorum. "Sorun yok, ben..."

Jayk'in omuzları tüm yatağı sallayacak kadar şiddetli bir şekilde titremeye başlayınca sözümü keserim.

"Jayk," diye azarlıyorum, nefes nefese, amım hala onların siklerinin etrafında ihtiyaçla titriyor. "Uslu dur."

Jasper'ın gözleri kapanır ve Jayk'in boğuk, nefessiz kahkahası patlar.

"Ne *oldu*, Bay Kontrolcü? Bayan Manners kontrolünü kaybetmene neden oldu mu?"

Başım dönüyor, ona öfkeyle bakıyorum ve Jayk'in yüzünde beliren sırıtış, muhtemelen onda gördüğüm en parlak sırıtış.

Ve en kötü niyetli.

"Beni çöz. Onun başladığı işi ben bitireceğim." Jayk bacağını uzatır ve kırmızı battaniye, sikinin net hatlarını ortaya çıkarır. "En azından bu konuda iyi *olduğumu* biliyorsun."

Adi herif.

Ama onun ham, güzel kas hatlarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Şu anda gerçekten...

Jayk'in sırıtışı alaycı bir gülümsemeye dönüşür, ama ben şaşkın ifademi düzeltip rahatlatıcı *bir şey* söylemeden önce, Jasper içimden çıkar ve

onunla birlikte spermim de dışarı dökülür ve uyluklarımdan aşağı akar. O, bir kolunu gözlerinin üzerine atarak yatağa geri düşer.

Jaykob burnunu çekerek, neredeyse hırıltılı bir şekilde nefes alır ve Lucky arkamda yine sessizce gülmeye başlayınca, onun bacağına bir tokat atarım, ama o aniden beni itip ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirir. Bu hareket, içimdeki penisini sarsar ve sinir uçlarım yeniden canlanır.

Hâlâ çok uçmuş, çok parlak ve nefes nefeseyim ve Lucky'nin içimde nasıl hissettiği dışında hiçbir şeye odaklanmak zor.

"Nasıl gidiyor, güzelim? Bana biraz daha var mı?" Amımı penisinin etrafına yayar, derinlemesine bastırır ve ben keskin bir şekilde inlerim. "Bunu evet olarak kabul edeceğim." Sonra tekrar güler ve Jasper'a ateşli bir bakış atar. "Merak etme, tatlım. Ben hallederim. Sen dinlen."

"Yarın diş fırçasıyla banyomu temizleyecek bir velet için çok kendini beğenmişsin," diye Jasper dişlerini sıkarak söylüyor.

Lucky gülüyor. Elini saçlarımdan arkasına geçirip sertçe itmeye başlıyor ve başım dönüyor, çaresiz bir sıcaklık içimi kaplıyor. Onun penisinin her hareketini hissediyorum. Uyluklarındaki kaba kılların benimkilere her sürtünmesini hissediyorum. Titreyerek, elimle ağrıyan klitorisimi okşuyorum. Jasper'ın spermi Lucky'nin penisinin etrafına sızarken, o beni sikerken, ben de nefesimi tutuyorum.

Bunu ben

yaptım.

Bunu *ben*

yaptım.

Jasper'a.

Anlayamadığım bir nedenden dolayı kolu hala gözlerinin üzerinde, çünkü şu anda kendimi bu kadar harika hissetmemin sebebi o.

Titremeye başladığımda Lucky şakacı bir şekilde kıcıma tokat atıyor.

"Üzülme, bebeğim. O, ıslak bir rüya gibi. Bu herkesin başına gelebilir." Lucky'nin boğuk sesi neşeyle parıldıyor ve onun istediği kadar yatıştırıcı değil, sonra ekliyor: "Tabii ki ben hariç. Ama herkes."

Tek bir orta parmak havaya kalkar ve Jayk kıkırdar.

"*Lucky.*" Ona doğru iterek, duvarlarımı onun penisi etrafında sıkıştırıyorum ve kahkahası boğuk bir iniltiyle kesiliyor.

Jasper'ın kolunun altından karanlık bir göz görünür.

"Mmm." Lucky'nin kalçaları yavaşça bana sürtünür ve sesi gerginleşir. "Mmhm?"

Huzursuzca, beceriksizce, sessiz bir istekle kalçalarımı tekrar ona doğru itiyorum, parmaklarım klitorisimi zevkle okşuyor ve o daha hızlı vurmaya başlayınca nefesi iniltiye dönüşüyor.

"Şuna bak tatlım, burada ikisini de bedavaya alabilirsin," diyor Jayk yavaşça.

Aniden Jasper oturur ve yanımıza geçer. Başım yatağa gömülü olduğu için göremiyorum, ama Jasper'ın eli sırtımda yatıştırıcı bir şekilde gezdikten sonra kaybolduğunu hissediyorum.

Lucky'nin nefesi düzensizleşir. "Bana bak," diye mırıldanır Jasper. "Ah, hayır. Meşgulüm. Odaklanmış durumdayım. Ben..." "Şimdi, Lucien."

Lucky'nin penisi içimde şişer ve parmaklarım çılgınca spermle ıslanmış klitorisimin üzerinde kayar.

Hayır, hayır, hayır. Yine olmaz.

"İşte. Şimdi gözlerini görebiliyorum. Çok güzelsin, biliyor musun, Lucien'im?" Jasper'ın parmakları aşağı iner ve onları kığımın etrafına yayılmış kayganlaştırıcı ve meni içinde daldırdığını hissedirim, sonra da Lucky'nin içime giren sikinin kökünü çevrelemek için aşağı inerler. "Ve çok kendinden emin."

"Kes şunu. Siktir. Lanet olsun. Eden'ı düşün, onun ihtiyacı var..."

"Öp beni, sevgili velet. Seni seviyorum."

Lucky'nin inlemesi sessiz boğuk, çaresiz, ve onun sert itmeleri sendeliyor, elleri belime sıkıca tutunuyor.

Ve uzun ve sert bir şekilde içime boşalırken inliyor.

"*Hayır!*" diye bağıriyorum, Jayk ise yeni bir çaresiz ve acımasız kahkaha atmaya başlıyor.

Lucky çekiyor dışarı bir bir sonra, kendini bir kalçalarımı ve ve hızlı nefes alıyordum. "Orospu çocuğu."

Odayı Jayk'ın kahkahasına eşlik eden alçak, ipeksi bir kahkaha dolduruyor.

"Somurtma. Herkesin başına gelebilirmiş." Sonra Jasper kuru bir şekilde ekler, "*Pookie.*"

Yatakta yuvarlanarak, kıkırdamalar ve arasında bir yerde yakalanmış, acı çeken ve Jasper'ın parmağı yanağımdan aşağı kayar

yanaklarımdan aşağı kayıyor, sonra dudaklarımdan üzerinde duruyor. "Çok iyiydin, Eden."

"Senden daha iyi," Jayk burun kıvrarak söylüyor ve ben ona bir kez daha sert bir bakış atıyorum.

Onun eğlencesi sinir bozmaya başlıyor.

Lucky üzerime eğilip beni ateşli bir şekilde öpüyor ve nefes nefese ağzı boynumdan aşağıya doğru ilerliyor, Jasper ise tekrar izlemeye başlıyor.

"Ah, lanet olsun. *Üzgünüm*, güzelim, ama ben seninleyim," diyor Lucky bana güven vererek. "Sorun yok."

Jayk inanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırıyor ve ben gözlerimi kısıyorum.

"Bekle," diye mırıldanıyorum ve Lucky göğüslerimde durup geri çekilerek dudaklarımı sertçe öpüyor. Onu öpüyorum, öpüyorum, sonra geri çekiliyorum. "Bekle, bekle, bekle."

Bana cam gibi gözlerle şaşkın bir şekilde bakar ve ben onu üstümden iterim, başım dönüyor ve bir ihtiyaç duyuyorum, cesaretim canlanıyor.

Lucky'yi bir kez daha öpüyorum, sırf yapabileceğim için. Çünkü o yanımda. Çünkü dudakları günah gibi ve gamzeleri midemi bulandırıyor. Sonunda isteksizce uzaklaştığımda, gözlerimin içine bakıyor ve yavaş yavaş anlıyor.

Sonra sırtıyor.

Geri çekilirken Jasper'ı da yanında götürür ve yatağın başucunda Jasper'ın göğsüne yaslanarak yerleşir. Jasper şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır, ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, ama ben çoktan dönmüşümdür.

Ve gözlerim Jaykob'a takılır.

Dövmeli göğsünü çaprazlayan ipler var. İpler belini bağlıyor ve bileklerini arkada kilitliyor. Acı verici olmalı, ama eğer öyleyse de, bunu göstermiyor.

Ona doğru sürünerek yaklaşıyorum, ıslak, kirli ve bir kez daha boşalmak için titriyorum. Jayk'in gözleri vücuduma kilitleniyor.

Daha önce Jasper'la olduğum gibi hissediyorum kendimi: güçlü, *cinsel*. İki erkeğin spermi üzerimden damlayıp uyluklarımdan aşağı akarken bile. Ter, saçlarımdan buklelerini yanaklarıma yapıştırırken ve meme uçlarımdan kelepçelerden kızarmışken bile, kendimi aşağılanmış hissetmiyorum.

Sonunda Jaykob'un bana söylediği gibi bir kraliçe gibi hissediyorum.

Ayaklarının arasına ulaştığımda, topuklarımın üzerine çöküp parmaklarımla kırmızı battaniyeyi kavriyorum.

Beni izleyen Jayk'ın gözleri bana meydan okurcasına bakıyor. "Beni çözmeye hazır mısın, tatlım?"

Ooh, ne kadar da *kibirli*.

Bakışlarım onun hareketsiz, çaresiz vücudunu tarar ve dudaklarımı ısıtırım... sonra battaniyeyi kucağından çekerim. Penisi kalın, acil ve talepkardır ve ben öne doğru sürünürüm.

"Eden?"

Çenesini kavrayarak, sakallarının küçük batmalarının tadını çıkararak, onu hafifçe öpüyorum, sonra kucağına yerleşiyorum.

Dizlerim kalçalarının yanına bastırıyor ve gece mavisi gözler bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Onun penisi benim vajinama baskı yapana kadar kendimi aşağı indiriyorum ve aşağıya bakmam, elimi kullanarak onu benim merkezime yönlendirmem gerekiyor. Onun ağır başı benim ıslak girişime dokunuyor ve ben onun penisi üzerinde damlamaya ve sızmaya başladığımda o boğazından bir homurtu çıkarıyor.

"Sorun mu var?" diye soruyorum boğuk bir sesle, başımı geriye eğerek amım şişmiş, aşırı duyarlı bir santim daha aşağıya batarken. "*Kırmızı* mı?"

Jaykob iplere çarparak yukarı doğru itmeye çalışır, ama o kadar sıkı tutulmuştur ki, zar zor hareket edebilir. "Seni çiğ çiğ sikeceğim, Eden."

"Tamam." Ellerim açgözlülükle göğsünü okşuyor, ipleri ve kaslarını okşayarak aşağı doğru iniyorum. O heyecanlı ve güçlü, ve benim keşfetmeme izin vermekten başka bir şey yapamıyor. "Güzel."

Ağır penisini aşağı doğru kıvrılıyorum, tam bir yanma hissi oluşuyor. Sonunda oturduğumda, öne eğilip boğazının dibindeki çukuru öpüyorum, nemli cildine nefes nefese.

Ama o da nefes nefese.

Tüm konuşmalarına rağmen, o da benim kadar yakın.

Günler geçti ve onun da beni özlediğini biliyorum.

"A/ dedin, değil mi? Sanırım seni de alacağım, Jayk," diye fısıldıyorum. "Sanırım üçünü de alabilirim, değil mi? Üçünü de başlangıç olarak?"

Adem elması sallanıyor ve göğsü, yerine getiremeyeceği bir uyarı gibi gürlüyor.

Kalçalarımı sallayarak ritmi deniyorum ve bu şekilde farklı oluyor — o yönlendirmediginde daha zor oluyor ve onların beni en uygun pozisyona getirmeye alıştığını fark ediyorum.

"Geriyeye yaslan," diyor Lucky tembelce. "Omuzlarına tutun."

Omzumun üzerinden, Lucky ve Jasper'ın yastıklara yaslanarak beni hevesle ve hayranlıkla izledikleri yere bakıyorum.

"Oh?"

"İpleri çöz, Eden," diyor Jayk sert bir sesle, ama ben onu görmezden gelerek bu durumu çözmeye çalışıyorum.

Tereddütle, kaydırıyorum kayıyorum elimi elimi yukarı onun boynunaboynuna ve arkaya doğru kaydır. "Böyle mi?"

"Daha fazla."

Hm. Sırtımı kavisliyorum, aşağı doğru itiyorum ve...

"Oh."

Dudaklarım açılır ve açının mükemmel hale geldiği anı hissederim, hareket etmek ve aynı anda iyi hissetmek için yeterli kaldırma gücü bulduğum anı. Oturduğu pozisyonda, kalçalarımı biraz öne doğru itersem... *işte*, klitorisim de ona sürtünebilir.

İnleyerek ona doğru sallanıyorum ve Jasper'ın spermi, Lucky'nin spermi, Jaykob'un penisini sıkıştırıyor.

Jayk homurdanır ve ben bunu tekrar tekrar, gittikçe daha hızlı yaparım, yanaklarının renginin keskin bir şekilde kızardığını izlerim. Amım onun zonklayan sikini sıkıca kavrar ve her sürtünme ve vuruş dağınıktır. Diğerlerinin içinde sırlıklam oldum ve şimdi onun da beni doldurmasına ihtiyacım var.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, o hareket etmeye çalışırken, küfrederek, dudakları aralanırken. "Bu gece için teşekkür ederim."

Gece yarısı yıldızları bana parıldıyor.

Zevk içimi sıkıştırıp titretirken, dudaklarımı sertçe ısıriyorum, şimdi boşalmamak için çok uğraşıyorum. Zihnim bulanıklaşıyor, onun penisinin hissine, yüzündeki öfkeli, çaresiz zevke odaklanıyorum ve ritmimi kaybetmeye başlıyorum, sadece ona sürtünüp, ona sürtünüyorum. Onu kullanırken, ona binerken, ona sahip olurken, tutunmak için diğer elimi göğsündeki ipin altına geçiriyorum.

Zevk titremeleri omurgamdan aşağı, cildimin her santimetresine yayılıyor ve Jayk burnundan zor nefes alıyor, çenesi

Gözleri bana ateşli bir şekilde bakarken, kendini tutmaya çalışarak sıkıca kilitlendi.

Savaşçım, benim merhametime kalmış.

"Lütfen, Jayk." Duvarlarım titriyor, ona sarılıyorum. Göğüslerim ağrıyor ve klitorisim onun kasık kemiğine sürtünerek çok hassaslaşıyor. Zevk ve acı beni esir alıyor ve nefes kesici ve yıkıcı bir şeyin eşiğinde sallanıyorum. "Lütfen bana ver. Almama izin ver."

Gözlerindeki ateş daha da alevlendi, nefesi hızlandı.

Ritimim bozulur ve ona doğru eğilip onu sertçe öperim, ateşli bir şekilde vücudunu okşarım. Sakalları serttir ve yumuşak tenimi ısırır, ben de ağzına hıçkırarak ağlarım. Biri yataktan kayar, ama ben onun dudaklarında, sakallarında ve beni ilk önce mahvedecek olan sikiinde kaybolmuşumdur.

Sonra Jayk'in başı direğe çarpar ve titrer.

Yüzüm boynuna bastırılmış halde çaresizce sallanıyorum ve kaslarının gerildiğini hissediyorum... ama iplere karşı direnmeyi bırakıp bana bakıyor.

"O zaman al. Beni al."

Bu yeterli, bu her şey, ve ben onun penisini sertçe ısıırıyorum. O kadar sıkı birbirimize yapışmışız ki, kalbinin gümbürtüsünü ve penisinin her sıcak, nabız gibi atışını hissedebiliyorum.

Sonra aniden kolları serbest kalıyor. Belinden. İpler göğsünden aşağıya düşüyor ve beni sırt üstü yatırıyor, pelvisini klitorisime sürtüyor ve ben parçalanıyorum. Kulakları sağır eden bir çığlık atarak, şoklar beni mükemmel, acı verici dalgalar halinde sararken ona kıvrılıyorum.

Jayk'in ağzının her iz, morluk ve kızarıklık şışlığın üzerine bastırıldığını fark edene kadar bu dalgalar devam ediyor. Yumuşakça, şefkatle, sonsuz gibi gelen orgazmın içinde kıvrılıp titrerken yaralarımı kontrol ediyor.

Odanın yeniden şekillenmesi çok uzun zaman aldı.

Nefes nefese kalmışken, parmaklarım onun kısa, kıvrıcık saçlarını okşuyor, duygularım her yere yayılıyor ve gözyaşlarım durduramadan gözlerimi dolduruyor.

Nedenini bilmiyorum, çünkü şu anda göğsüm basit, kusursuz bir mutlulukla ağrıyor.

Yatak çöküyor ve başımı kaldırıp Jasper'ın yanıma yerleşip yumuşak bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Lucky onun arkasında duruyor ve Jasper'a arnika kremi uzatırken bana sıcak, yorgun bir gülümseme atıyor. Jayk, sormadan kremi elinden kapıyor ve ben gözyaşlarım akarken gülerek iç geçiriyorum.

Birkaç itiş kakış ve göz devirmeyle birlikte, yanaklarımdaki gözyaşlarını silerler. Kremayı kaslarıma sürerler, beni nazikçe öperler ve kimin kimin kişisel alanına girdiğini tartışırken beni temizlerler. Yürüyebildiğimde banyoya girerim ve sıcak bir duşun ardından gevşemiş ve rahatlamış olarak çıktığımda, daha fazla alay edilmeye hazır olurum... ama üçünü de yatakta bulurum.

Jaykob ve Lucky ise derin uykudadır.

Jasper, banyo kapısını kapattığımda yatağın ortasından başını kaldırır ve beni süzer. Görünüşe göre memnun kalmıştır, önce etrafında kıvrılmış Lucky'ye, sonra da yatağın diğer ucunda sallanan Jaykob'a bakar.

"Pencereden atılıp atılmayacağımız konusunda biraz tartışma oldu, ama kışına bir kanca takılması önerisiyle Jaykob uyumayı tercih etti," diyor Jasper, ağzında kuru bir gülümsemeyle.

Gülümsemeyi bastırarak, pencereye doğru yürüyüp perdeleri kapatıyorum. Köprünün ortasında iki kişi oturuyor — ay ışığı altında birbirlerine sıkıca sarılmış olduklarından başka bir şey seçemiyorum.

Yavaşça gülümserim.

Görünüşe göre bu gece köprüleri geçme gecesi.

Kalbim ısınmış bir şekilde, onları kendi hallerine bırakıp yatağıma giriyorum.

Ama Jasper ve Jayk'ın arasına yerleşirken, Jasper'ın gergin olduğunu fark ediyorum ve ona sorgulayan bir bakış atıyorum. O koyu renkli gözler sakinleşiyor, sessiz ve dikkatli.

"Bu şekilde iyi mi, Eden? Sen iyi misin?"

Ben de ona aynı yumuşaklıkla gülümserim.

Tereddütle elimi uzatıp parmaklarımızı birbirine doluyorum. O da bana izin veriyor, tıpkı yüzünü bana çevirene kadar onu aşağı çekmeme izin verdiği gibi. Sanki izin veriyormuş gibi.

Ben ona sarılırken, o da kolunu belime doluyor.

"Mutluyum Jasper. Çok mutluyum..." Boğazı titrediğinde nefesim kesildi ve dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım, sonra fısıldayarak, "Çok mutluyum. Teşekkür ederim," dedim.

Elimi uzatıp parmak uçlarımla onun güzel, ipeksi çenesini okşadım. "Haklıydın, biliyor musun? O aylar önce. Parçalarımız birbirine uyuyor." Boğazım yanıyordu ama yuttum. "Bu bir aile."

"Senin ailen." Gözleri yüzümde dolaşıyor. "Senin, Eden."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsüyorum, o duygunun akıntısına kapılmışım.

duygunun akıntısına kapıldım.

Buna çok yaklaştık, hepsine sahip olmaya.

"Beaumont ve Dominic de," diye mırıldanır. "Hepimiz olacağız."

Her zaman böyle olması gerekiyordu."

O yine aklımı okurken, ben başımı sallayıp hafifçe gülüyorum.

Sonra başımı sallarım.

"Hepimiz." Jasper
de başını sallar.

Sonra sırt üstü yatar, boğazını temizler ve yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir.

"Ve... az önce olanlar hakkında, seni temin ederim ki..."

Bir sonraki kahkaha, Jaykob'un kaşlarını çatmasına ve uykulu bir homurtuyla yuvarlanmasına neden olacak kadar yüksek sesli. Elimin arkasını ağzıma bastırarak kıkırdamayı kesiyorum ve Jasper'ın kulaklarının şimdi kızardığını fark ediyorum.

Dönerek Jasper'ın göğsüne eğildim. Lucky horlamaya başladı, ama ben bunu görmezden gelerek Jasper'ın utanç dolu dudaklarını öptüm. Çenesini. Kulağına kadar.

"Çok sevdim," diye fısıldarım. "Her saniyesini."

Jasper'ın gözleri aralanır ve bana alaycı bir şekilde bakar. Ama ben sıcak bir ifade takınırım.

Çünkü içtenlikle *söylüyorum*.

Onun bana dokunuşlarının her şeyini sevdim. Acıyı ve şefkati sevdim. Ağzını, alaycı tavırlarını ve içimde dayanılmaz bir şekilde sıkışan penisini sevdim. Ama özellikle onu bu duruma benim getirdiğimi sevdim.

Jasper'ı, Jasper'ı kontrolünü kaybetmesine neden oldum.

Bu düşünce beni heyecanlandıran, merak uyandıran bir hayranlık duygusuyla dolduruyor. Ona ne kadar iyi hissettirmiş olmalıyım? O anda, onu tatmin edememe konusundaki tüm korkularım ve güvensizliklerim ortadan kalktı, çünkü *onun kontrolünü kaybetmesine neden oldum*.

Kırbaçlarla, kanla ya da kaldırabileceğimden fazlasıyla değil. Sadece *kendim* olarak.

Hissettiğim baş döndürücü, gururlu mutluluk belli olmalı ki, yüzündeki ifade yumuşuyor ve beni nazikçe öpüyor.

"Seninle birlikte olduğumuz için ne kadar şanslıyız."

Göğsüm doluyor ve o beni yatırıp, uyumam için kollarıyla sarıyor.

Ve yatakta rahatça uykuya dalarken, sevdiğim üç adamla güvenderken, tek düşünebildiğim şey, *şanslı olanın ben olduğum*.

Bölüm 48

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #291

Köprüler geçilmek için yapılmıştır.

"JAYK?" Jasper mırıldanıyor. Kapı çalınıyor. "Jayk, kalk. Misafirimiz var."

Uykulu bir şekilde başımı kaldırıyorum, ama Jasper iç çekip beni sakinleştirici bir şekilde sıkıyor ve Lucky'nin uzanmış bacaklarının üzerinden kayıyor. İpek bornozunu daha sıkı bağlayıp kapıya doğru yürüyor, çok hoş bir dağınıklık içinde görünüyor.

Jayk huysuzca yatağa uzanır ve başını yastığa gömer.

Gözlerim kumlu. Perdenin kenarlarından yumuşak bir ışık sızıyor, bu yüzden şafak vakti ya da daha geç olmalı, ama sanki daha yeni başımı yastığa koymuşum gibi hissediyorum.

Jasper kapıyı aralık bırakır. "Ne oldu?"

"Jasper?" Ava'nın sesi şaşkınlıkla yükselir. "Uh... Jayk orada mı?"

İnleyerek yataktan kalkıyorum, Lucky'nin uykulu ellerinin beni yakalamaya çalışmasını görmezden gelerek. Lucky'nin attığı gömleği giyiyorum ve Jasper'ın yanına geliyorum.

"Jayk uyuyor, Ava. Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye soruyorum, gözlerimi ovuşturarak.

Ağzını açar, sonra kapatır, sonra tekrar açar. Kafasını sallar.

"Biliyor musun? Beni ilgilendirmez." Dil piercingini dişlerine vurur. "Onu uyandır. Red Zone'un yaklaşımını izliyorduk. Şimdi buradalar ve Reapers'la karşılaştılar. Kimse ateş etmiyor ama..."

Yatakta battaniyeler bir kenara atılmış.

"Kalktım," diye homurdanır Jayk. "Dom ve Beau'yu çağır."

"Hey!" Lucky şikayet eder. "Hayır, beni *itme*. Hey! Ben hareket ediyorum!"

Ava gözlerini kırıştırır, sonra parmak uçlarına yükselir ve Jasper'ın omzunun üzerinden odanın içine bakmaya çalışır. "Burada kaç kişisiniz?"

Saçlarının köklerine kadar kızarıyorum, ama Jasper sadece nazikçe gülümsüyor. "Hemen aşağı iniyoruz. Teşekkürler, Ava."

Kapıyı kapatır ve dördümüz dağınık ve neredeyse çıplak halde birbirimize bakarız — tam da Dom ve Beau ile buluşmak için alarmım çalarken. Lucky sessizce alarmı kapatır.

Tam olarak istediğim türden bir randevu değildi, ama...

Bir grup macerası daha ne fark eder ki?

Karanlık, çalkantılı bulutlar şafak ışığına uğursuz bir örtü gibi çöküyor ve sabahın nemli ısıcağı giysilerimin cildime yapışmasına neden oluyor.

Dördümüz birlikte dışarı çıktığımızda Dom'un kaşları seğirdi, ancak o hiçbir şey söylemedi. Beau elimi sıktı ve yanlarından geçerken elimi tuttu, sonra hep birlikte çimlerin üzerinden geçtik.

Bir grup olarak.

Jayk'ın bakışları bir anlığına üzerimizde dolaşır, sonra tekrar Arthur ve Reaper'lar arasında da tedirgin bir şekilde duran küçük grubuna odaklanır. Red Zone'dan gelen dördünün hepsinde, sivillerin elindeki basit yaylardan çok daha karmaşık, kısa ve ağır görünümlü yaylar vardır ve vücutlarına tehlikeli bir silah karışımı bağlanmıştır.

Jennifer'ın Sawyer'ın yanında, Reapers'ın hendeğin tarafında durduğunu görmek beni çok da şaşırtmadı.

"Randevumuzu unutmadım," diye Beau'ya fısıldıyorum, o da uzun adımlarını benim kısa adımlarıma uyduruyor.

"Biliyorum, hayatım." Dudakları yukarı doğru kıvrılır ve bana eğik bir bakış atar. "Ders sırasında benimle ne paylaşacağını oldukça merak ediyorum"

"

Diğer tarafında duran Lucky bunu fark etmiş gibi görünüyor ve sırtıyor.
"Aslında daha çok dün gece sınıfla paylaştıklarıyla ilgili."

Yanaklarım kızarır ve Beau'nun gözleri eğlenerek parlar. Yaklaştıkça
hızımızı keseriz ve Jayk, Dom'un kolunu tutar.

"Onları tanımıyorum," diye mırıldanır.

Hendeğin birkaç metre önünde dururlar ve Dom sessizce onu izler. Yüzünü
kaplayan bulut, üzerimizdeki bulutlar kadar karanlıktır.

"Senin, Kral," diyor Dom sakın bir sesle.

Jayk'ın çenesi gerilir ve kaşlarını çatarak "Kapa çeneni. Onlarla konuşabilir
misin? Seni tanıyorlar" der.

Nefesimi tutarım ve Beau'nun eli benimkini sıkıca tutar.

Nedenini tam olarak söyleyemem ama bu iki adamı böyle izlemek Discovery
kanalını izlemek gibi geliyor. David Attenborough'un belgeselinde olduğu gibi, iki
sürü lideri birbirlerinin etrafında dönüyor. Ancak bu bir meydan okuma değil.

Bu bir teklif.

Dom'un bunu kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum.

"Geçebilir miyiz?" Arthur, hendeklerin diğer tarafından seslenir, sesinde
gerginlik vardır.

Dom hala tereddüt ediyor ve Jayk'ın yüzü asılıyor. Henüz
çok erken. Dom hazır değil.

Beau'nun elini bırakıp iki adamın arasına giriyorum, dalgın bir şekilde
onlara dokunarak onları sakinleştiriyorum. En azından bunu yapabilirim.

Konuşma konusunda oldukça iyi hale geliyorum.

"Hepinize hoş geldiniz. Sizi bekliyorduk," diye Arthur'a sesleniyorum, onunla
birlikte gelen dört kişiye, iki kadına ve iki erkeğe bakarak.

Hepsi hafif zırh giymiş, hançerler, kılıçlar ve yaylarla donanmışlar ve bu
silahlar sivillerin oyduklarından çok daha etkileyici görünüyor. Bazıları el yapımı
gibi görünüyor, diğerleri metal ve daha modern olduklarını varsayabilirim.

Beş kişi köprünün dibinde toplanmış duruyorlar. Silahlarına uzanmamışlar,
ama etraflarını saran büyük grup adamları izlerken tedirgin görünüyorlar.

Reaperlar da onları açık bir merakla izliyorlar, ancak çoğu çadırlarından çıkmamış ya da kahvaltı için yakılan ateşin başından kalkma zahmetine bile girmiyorlar.

Pete, terli başını Arthur'a doğru sallayarak selam verir ve Buck, "yarı zamanlı çiftçi, tam zamanlı çapkın" kimliğine geri döner ve tüm kalbiyle yoğun bir şekilde biraz daha domuz pastırması kızartır. Yanlarında, Akira kitabının sayfasını çevirir ve hepimizi görmezden geliyor gibi görünür.

Sawyer ve Cole, dikkatli ifadelerle Arthur'un yanında duruyorlar.

Boğazımı temizliyorum. "Evet, lütfen. Gelin buraya. Çimlerde kamp yapmaktan rahatsız olmazsanız iyi olur, içerisi biraz dar. Duşlarımızı ve mutfağımızı kullanabilirsiniz. İhtiyacınız olan her şey var."

Birinin onları gözetlemesi şartıyla, evet, ama hepimiz en azından onların bize sunduğu misafirperverliği onlara borçlu olduğumuz konusunda hemfikirdik. Bize büyük bir güven göstermişlerdi ve kaybedecekleri şeylerin daha fazla olduğu söylenebilirdi.

Red Zone köprüye yayılmaya başladığında Sawyer'ın kaşları havaya kalktı, bakışları bizimle onlar arasında gidip geliyordu. Bir tür öfkeli panik onu sardı ve ben iç çekişimi sakladım.

Bu konuda endişelenmiştim.

Sakinleştirmeye çalışarak gülümserim, sonra Arthur köprüden inerken Sawyer'a başımı sallarım. "Arthur, bu Sawyer. O, Reapers'ın lideri ve onlar, senin ve Cyanide'nin birkaç saat güneyindeki tarım arazilerini elinde tutuyor. Sawyer, Arthur şu anda sorumlu..."

"Tanışmıştık." Arthur dönerek, yuvarlak, nazik yüzünü mendille sildi. Artık bizim yanımızda, tüm adamları hendeğin bu tarafında olduğu için, kendine güvenini biraz geri kazanmış gibi görünüyordu. "Geçerken. Onlarla bir iki kez ticaret yaptık. Çoğunu Bentley halletti."

Sawyer'ın gerginliği geçmemiştir. Arthur'u ihtiyatla izler, bıyığı seğirir ve Jennifer sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşar.

Beni onu izlerken yakaladı ve utangaç bir bakış attı.

Ama bu bakışta, Jasper'ın seansından ayrılırken onu rahatsız eden gölgeler yok. Bandajlı ayağına ve bizim hendeğin diğer tarafında olmasına rağmen, Jennifer mutlu görünüyor.

Ben de ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum.

Sawyer'ın bakışları üzerimize çevrilir ve Cole ona fısıldayana kadar huzursuzca yerinden kıpırdanır.

Sawyer yüzünü buruşturarak, sanki kendisiyle mücadele ediyormuş gibi başka yere bakar, sonra iç geçirir. "Evet, dosttuk. Red Zone iyi cam eşyalar yapar. Bıçaklar da öyle, ama itiraf etmeliyim ki, en çok birayı sevmiştim. Bizim zavallı halimizden daha iyisini yapıyorsun." Sawyer dudaklarını bükerek mırıldanır, "Sen iletişimi kestiğinde gerçekten çok üzüldük."

Arthur gerginleşir ve Jasper, onun yüzünü izleyerek kaşlarını çatar.

"Ah. Şey," Arthur rahatsız bir şekilde konuşmaya başlar. Tozlu alnını tekrar okşar, terler. "Cyanide'den geçen yiyecek kamyonlarını gördük. Anladık. İş iştir ve daha önemli ticaret ortakları bulmak senin hakkın." Arthur'un nazik yüzü birdenbire sertleşir. "Ama Günahkarlar bize çok sorun çıkardı. Onların arkadaşlarından uzak durmanın daha iyi olacağını düşündük." Ama sonra tereddüt eder. Reaper'lara bakar, kaşlarını çatarak, sonra Dom'a bakar. Kaşlarını daha da çatarak, "Yine de neden *burada* olduğunuzu merak ediyorum," der.

Bu sefer Sawyer öfkesini gizleyemiyor. "Arkadaşlar mı? Anlıyorum. Yine kötü adamlar olduk, öyle mi? Hepiniz bir araya gelip keyfinize bakacak ve bizi yine geride bırakacak mısınız? *Öldürülmemize* izin mi vereceksiniz?" Sesi yükseliyor. "Günahkarlar *bize* geldi. Biz onlarla *hiçbir şey* yapmak istemedik..."

"Sakin ol, Sawyer." Yanında duran Cole, kolunu tutar ve ona uyarıcı bir bakış atar, ama Sawyer onu itekler.

Hayal kırıklığıyla yüzünü ovuşturan Cole, çenesini gerginleştirerek Arthur'a bakar. "Günahkarlar bizim yiyeceğimizi aldılar, sen de bizim müttefik olduğumuzu mu düşündün? *Arkadaş olduğumuzu mu?*"

O gülüyor ve ortam yeterince karanlık, yeterince çılgın ki, Sawyer'ın 'da keskin bir bakışla ona bakıyor. Cole sakın olmaya çağırırsa da, ikisi de sakinliğini korumayı başaramıyor gibi görünüyor ve Dom neredeyse fark edilmeyecek kadar bana yaklaşıyor.

"Biz onların *arkadaşı* değiliz! Bizim arkadaşımız *yok*." Cole, bizimle Red Zone arasında bakarken kendi göğsünü işaret eder ve ben bunun ne olduğunu anlamaya başlarım.

Çaresizlik.

Ama Jennifer onu izlerken dudakları üzüntüyle aşağı doğru kıvrılır. "Günahkarlar yıllardır onlara saldırıyor. Onları tehdit ediyor. Öldürüyor. Yiyeceklerini, eşyalarını... insanların alıyor." Parmaklarını Sawyer'ın parmaklarıyla birleştirir ve Sawyer, "Daha geçen hafta sevdikleri birçok insanı kaybettiler. Bir katliamdı." diye eklerken zorlukla yutar.

Bunun üzerine Cole'un yüzü kapandı.

Arthur gergin ve kaşlarını çatmış, özür diler gibi ve çok rahatsız bir ifadeyle. Red Zone'dan diğerlerine bakar, onlar da omuz silker ve benzer bir rahatsızlıkla yer değiştirirler.

"Ah. Ah, peki, özür dilerim, biraz fazla ihtiyatlı davranmış olabiliriz, ben..."

Ama Sawyer başını sallıyor ve gözleri bize acı bir şekilde bakıyor. *Kırgın*. "Gerçekten bunu mu yapıyorsunuz? Onları öylece geçip gitmelerine izin mi vereceksiniz? Duşlarınızı kullanmalarına izin mi vereceksiniz? *Her konuda* onlara güvenecek misiniz?" İnanamayan bir şekilde sertçe nefes alıyor. "Daha ne yapmamız gerekiyor? Bir *haftadan* fazladır buradayız, nazik davranıp paylaşıyoruz. İnsanlarımız dışarıda *ölüyor!*"

Son cümle bir haykırış ve Jayk loş sabah ışığında kaşlarını çatıyor. Hâlâ dağınık ve sakallı, ama korkutucu bir figür çiziyor.

"Hiçbir şeyi paylaşmadın Sawyer. Artıkları biz aldık. Sözlerin hiçbir anlamı yok. Hala burada açlıktan ölüyoruz."

Beau iç geçirir. Özellikle şafak sökmeden önceki saatleri düşünürsek, çok daha düzenli görünür, dinlenmiş ve duş almış gibidir. Acaba Dom onu şimdi programına mı aldı? Beau benimle yaşarken her zaman tembel bir uyanıcıydı.

Reapers'a bakışı daha sempatik, ama yine de sert. "Jayk haklı. Şu anda revirimizde baş dönmesi o kadar şiddetli ki düzgün göremeyen iki kişi var."

Cole, ellerini başının arkasında birleştirerek dönünce alaycı bir kahkaha atar ve ben de öne çıkarak ifademi yumuşatırım, onların kapalı olduğu kadar dikkatli bir şekilde açık görüldüğümünden emin olurum. Onlar gergin olduğu kadar ben de rahatım.

Bu gerginliği azaltmak gerekiyor.

"Sawyer, daha fazla müttefik istiyoruz. Daha fazla dost. Ama bizim ihtiyatlılığımızı anlamalısın — seninle konuşarak bile aldığımız riskleri. Alastair öğrenirse..." Sözümü kesip, bir an için sessiz kaldım, ta ki onun bakışları sonunda benimkilere kayana kadar.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi görünüyor.

"Bizden dostluk istiyorsan, bize bir şey vermelisin," diye mırıldandım. "Bize yarı yolda karşılık vermelisin."

Anlamalı bir şekilde Jennifer'a bakıyorum ve Sawyer, bilinçsizce onu kendine doğru çekerek gözlerini kapatıyor — sanki Jennifer onun koruyucusuymuş gibi. Cole sessiz kalıyor, ateşin yanındaki sandalyesine çökmüş, yakışıklı yüzü hareketsiz, gözleri körü körüne alevlere bakıyor.

Kırmızı Bölge'ye yeni gelenlerde endişeli bir gerginlik hakimdir.

Sonunda Sawyer'ın gözleri açılır ve parlak, şüpheli bir ışıltı belirir.

"Güzel olmalı," diye fısıldıyor ve Red Zone'a ve arkamızdaki sivillere bakarken sesinde kıskançlık, acı ve özlem hissediliyor. "Birbirinize sahip olmanız güzel olmalı. Güzel olmalı... Hayatta kalmaya çalışıyoruz, ama bu... çok zor. Tek başımıza, ne kadar zor durumda olduğumuzu bilemezsiniz."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ona kazınmış karanlık, bana da kazınmış bir şey. Hâlâ orada, o soğuk, kanunsuz yer, içinden çıkmak için çabaladığım yer.

"Bize yardım eden hiç kimse olmadı" diyor ve yüzünde sessiz bir yalvarış ifadesi var. "Sabırlı olmaya çalışıyoruz, ama elimizde sadece bu yiyecekler var. Onları verirsek, tüm kozumuzu kaybederiz. Pazarlık edecek hiçbir şeyimiz kalmaz. Bizi kendi halimize bırakabilirsiniz." Sawyer yutkunur, sonra elini bıyıklarına sürer. Sesi titreyerek fısıldar: "Ve bir şeylerin değişmesi *gerekiyor*."

Bu ses tonu, yalvarmaya çok yakın olan bu ses beni boğazım ağrıtıyor.

Jennifer'ın nefesi kesiliyor ve kollarını onun boynuna doluyor. Bir an sonra, onun kolları da ona dolanıyor ve sıkıca sarılıyor.

Etrafımdaki kaba adamlara bakıyorum, ihtiyatlarını ve sempatilerini, nezaketlerini ve kararlılıklarını görüyorum.

Sonunda geri çekildiğinde, onun yüzünü avuçları arasına alır ve gözlerinde yaşlarla ona başını sallar. "O zaman belki sen de değişmelisin."

Adam ona uzun, acı dolu bir bakış attı, sonra Cole'a baktı.

Cole yavaşça ateşten başını kaldırır. Ateşin ışığında güzel yüzü cehennem gibi görünür. Yoksun. Aç. Sanki halkını güvende tutmak için şeytanla anlaşma yapmaya hazırmış gibi.

"Sadece bunun sona ermesini istiyoruz. *Hepimiz* bunu istiyoruz." Yutkunur, acı dolu bakışları ihtiyaçla kararmıştır. "Öyle değil mi? Bu konuda yalnız değiliz, değil mi?"

Jayk cevap vermez, Dom da. Sawyer ve Cole ikisi de bize, *bana* bakar ve ben duraksarım, yakalanmışım. Kalp atışlarım hızlanır.

Bu tehlikeli.

Bu *soru* tehlikeli.

Tüm kozlar Alastair'in elinde. Esirler. Liderlerimiz.

Ama biz açıktan ölüyoruz, Reapers saldırıya uğruyor ve Red Zone çaresiz durumda.

Günahkarlar durdurulmalı.

Yavaşça başımı sallıyorum ve kelimelerimi dikkatlice seçiyorum, "Evet, saldırıların sona ermesini istiyoruz."

Sözlerim üzerine Arthur'un kaşları çatık halinden farklı bir ifadeye büründü — belirsiz bir şaşkınlık, ama... umut dolu bir ifade. Adamlarıyla bakıştılar ve onlar da ona gergin, tedirgin bir şekilde başlarını salladılar.

Sonunda Arthur da başını sallar, bu sefer Sawyer'a doğru. "Günahkarlar hepimizi çok uzun zamandır çok fazla zorladı. Hiçbir şeye karar veremeyiz, ama... belki hepimiz bunu tartışabiliriz."

Yavaş ve tereddütlü adımlarla Sawyer'ın omuzları gevşer ve sonunda Jennifer'a bakar.

"Sence yapmamız gereken bu mu? Her şeyi bırakmak mı?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Sadece... teslim olmak mı?"

"Teslim olmak sadece bir kelime," diye cevapladı Jennifer, aynı yumuşaklıkla. "Sadece savaşı seçmediğin anlamına gelen bir kelime."

Sawyer bunu düşünürken başını eğdi ve sonunda bıyığının bir tarafı yukarı kalktı. "Güzel bir kadının bilgeliğini görmezden gelmek bana düşmez." Omzunun üzerinden bakarak sesini yükseltti.

gerginlikle dolu olsa da. "Pete? Buck? Şuradaki çantalardan birkaçını alıp bana verin."

Midem bir anda sıkışır, sonra da yükselir. O bunu yapıyor.

Reapers gerçekten yiyeceklerini paylaşıyor.

"Olamaz." Lucky'nin inlemesi, dün gece çıkardığı seslere biraz fazla benziyor, ama onu suçlayabileceğimi sanmıyorum ve ona yan gözle gülümsüyorum.

Pete ve Buck hemen harekete geçip çantaları alıp köprüden geçiyorlar. Beau köprünün ortasında onlarla buluşuyor ve çantaları kısaca kontrol ettikten sonra Jasper, Dom ve Lucky'ye veriyor.

Oh, ne yapıyoruz? Bu ne anlama geliyor? Aklım karışmaya başlıyor. Bunu kabul ederek, bir ittifaka razı mı oluyoruz?

Bu bir direniş mi?

Tanrım, çok dikkatli olmalıyız.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Sawyer yemeğe başını sallar. "Bunu iyi niyet göstergesi olarak kabul et." Boğazını temizler. "Duyduğuma göre, o büyük evinizde bir mutfağınız varmış. Siz orada birkaç şey hazırlayın, biz de burada birkaç şey pişirelim, belki müziği tekrar açarız ve eski usul bir barbekü yaparız. Sıcak bir yemek eşliğinde iş konuşabiliriz." Omuzlarını silkiyor ve yüzünde çekingen bir gülümseme beliriyor. "İyi yemek kadar yeni arkadaşlar edinmek ve adil anlaşmalar yapmak için daha iyi bir şey yoktur, sence de öyle değil mi?"

Gözleri bunun doğru olmasını diliyor.

Siviller öne çıkıp çanta çanta alıyorlar — önce tereddütle, sonra gülerek ve Jennifer'a birkaç alaycı yuhalama sesiyle. Jennifer gözlerini devirip onlara bir öpücük gönderiyor. Boş midem bu kadar çok yiyecek düşüncesiyle sıkışıyor. Elbette deneyeceğiz, hala iyi olup olmadığını kontrol edeceğiz, ama... Cyanide'den bu yana ilk kez, kayıpta değilmişiz gibi hissediyorum. Sanki bu, beklediğimiz değişiklikmiş gibi.

Burada *bir şey* var.

Kalbim hızlı atıyor, hem panik hem de umut dolu.

Cole yine güldü, bu seferki yumuşak bir kıkırdama olsa da, içinde hala karanlık bir hava vardı.

"O halde yeni müttefiklere." Gözleri parlayarak ateşe bakar. "Umarım bizi satmazlar."

Arthur ve arkadaşları, yolculuktan dolayı kirli ve açıkça yorgun, tüm bunları tereddütlü bir şaşkınlıkla karşılarlar — sanki bu umut etmek için çok fazla bir şey gibi. Benim de önemli bir kısmım buna katılıyor.

Müttefikler.

Bu tehlikeli ve heyecan verici bir kavram.

Jayk'ın eli ensemin arkasına gelir, sertçe sıkar ve ben de bu fikir içime yerleşirken ona gülümserim. Ne de olsa, iyi şeyler her türlü zorlu paketin içinde gelir.

Sonunda, Cole'a, Sawyer'a ve Jennifer'a başımı sallayarak, daha az tehlikeli ama aynı derecede önemli bir kelime seçiyorum.

"Yeni dostlara."

Bölüm 49

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #181

*Savaşlar, seçim özgürlüğü
için kazanılır ve kaybedilir.*

Tepsimi merdivenlerden yukarı taşıırken ipek geceliğim bacaklarımın etrafında hışırdayarak sallanıyor, görülmekten pek endişe duymuyorum. Uzun bir günün ardından ev nihayet sakinleşiyor, herkes düşünmek için zamana ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor.

Bugün, işler değişiyor.

Midem hala korku ve beklentiden dolayı gergin. Bütün gün Arthur ve ekibiyle, Sawyer ve Cole ile konuştuk. Henüz çok yeni, karar vermek için çok erken ve Kırmızı Bölge ile Reapers arasında gerginlik devam ediyor, ama... seçenekler var. Heyecan verici, korkutucu olasılıklar.

Ve bugün, biz birbirimizi dikkatlice yoklarken... siviller kendi adımlarını atıyorlardı.

Jennifer'ın desteğiyle, düzinelerce sivil nihayet köprüyü geçti.

Neşeli, bulaşıcı bir müzik eşliğinde, Reapers'ın pişirdiği her şeyi yediler ya da nihayet hareketlenen mutfağımızdan kendi yemeklerini getirdiler. Çalkantılı bulutların altında konuştular ve güldüler — ve Reapers da sanki açlıktan ölüyormuş ve kadınların ilgisi özel bir yiyecekmiş gibi sohbete katıldılar.

Saygıdan mı yoksa tedbirden mi bilinmez, Reaper'ların hiçbiri köprünün bizim tarafına geçmeye çalışmadı... ve

toplantı sona erdiğinde ve sivillerin çoğu yatmaya gittiğinde, Reaperlar onları ellerinde hala sıcak olan yemekleriyle birlikte bırakıp gittiler.

Dışarıdaki müzik artık susmuş, günün sona ermesiyle birlikte kesilmiş, ama ben hala içimde onun ritmini hissedebiliyorum, neşeli bir enerjiyle dalgalanıyor. *Bristlebrook* neşeli bir enerjiyle dolu... ve bu beni minnettar olduğum kadar gergin de yapıyor.

Herkesin karnının doyduğuna sevindim.

Sadece bu yemeklerin bize ne kadara mal olacağını merak ediyorum.

Saat geç oldu ama uyuyamayacak kadar heyecanlıyım ve odam huzursuz düşüncelerim için fazla sessiz. Jayk'i son gördüğümde gece nöbetini organize ediyordu ve Jasper ile Lucky ortada yoklar... Kaçırdığım randevuyu telafi etmeye karar verdim.

Tepsiyi tek elime aldıktan sonra kapıyı çaldım ve bir dakika sonra Dom ortaya çıktı. Üzerinde sadece siyah boxer şortu vardı, saçları ıslaktı ve dilim damağıma yapıştı. Göğsü genişti ve koyu renkli kıllarla kaplıydı, şu anda bakmaya cesaret edemediğim yerlere kadar uzanıyordu, çünkü elimdeki tepsi çok dengesizdi ve onu görmek başımı döndürüyordu.

Gömleksiz Dom... planlarımı altüst edebilir.

Dom beni gördüğünde, kapı çerçevesine yaslanarak beni içeri alır.

Gözleri benimkilere yükselir, ama hiçbir şey söylemez ve ben hemen kekeleme dürtüsünü bastırmak için dişimi sıkıyorum. Saçlarım temiz ve açık, bugünkü toplantının sonunda olduğumdan çok daha iyi kokuyorum ve bu geceliği aylar önce o ve Beau benim için seçmişti, yani güzel olduğunu düşünüyor olmalı, değil mi?

Bunların hepsi şu anda düşünülmesi gereken *saçma* şeyler.

Bugün tartıştığımız tüm ciddi konulardan sonra, ona nasıl göründüğümü düşünmek aptalca ve önemsiz ve... ve çok kibirli.

Ama o bana bakıyor, sessiz ve ateşli bir şekilde.

"Biz..." Boğazımı temizleyip kendimi hazırlıyorum. *Cesur ol, Eden. Sen cesursun.* "Bu sabah seni özledim."

Ve o hala hala hiçbir şey hiçbir şey O sadece
sürekli gözümün

Beni düşünüyor.

Gözleri vücudumu *yakıyor*.

Nefesim titriyor. "Vaktin varsa, ben buradayım." Arkasında bir hışırtı ve
yüksek bir ses duyuluyor,

ve dikkati dağılıyor.

Dom, duvardaki saate kısa bir bakış attı ve koyu kaşları acı verici bir yavaşlıkla
kalktı. "Gece onda mı?"

Soru kuru ve keskin, yanaklarım öfkeyle kızarıyor. "Ben... ben bu yüzden
burada *değilim*," diye kekeliyorum.

Bu doğrudur.

Ama onun neredeyse çıplak olması kararlılığımı pek desteklemiyor.

Ve ağrıyan meme uçlarımın elbiseye sürtündüğü ve iç kaslarımın hoş bir
şekilde ağrıdığı da doğru. Dom ile bir ara vermeyi *reddedeceğimi* sanmıyorum.

Bu sabah yatakta üç canavarımla uyandığım da doğru, ve bugün aralarında
olan uyumsuz ama sıcak ilişkiden çok memnun olsam da, Dom ve Beau'nun bu
ilişkinin bir parçası olmaması bana yanlış geliyor.

Hissetmek istediğim bir şey var ve ne yazık ki bu Dom'un vücudu değil.

"Eden mi? Ona geri gelmesini söyle. Henüz hazır değiliz."

Gözlerimi kırıştırdım. "Lucky?"

Dom beni baştan aşağı süzer, bakışları soğuk elbisenin altında göğüs
uçlarımın belirginleştiği yere takılır. Kafasını sallar, saf niyetlerime şüpheyile
yaklaşır, ama geri çekilir ve kapıyı benim için açık tutar.

Ben de içeri giriyorum.

Odası temiz ve düzenli, ama geçen sefer buraya geldiğimde olduğu kadar
düzenli değil. O zaman Lucky kapıdan bana tezahürat ederken, ben de ondan bir

bazuka çalmıştım. Şimdi ise büyük kanepesinin üzerinde yastıklar ve dağınık
battaniyeler var, ve odaya göre çok büyük olan televizyonun yanında Beau'nun
giysileri gelişigüzel bir yığın halinde duruyor. Jayk, Jasper ve Lucky de odasında
tembellik ediyorlar.

Beau, eski bir DVD oynatıcı olabilecek ya da olmayabilecek bir şeyle uğraşırken.

Lucky bana göz kırpar ve Jayk, kıyafetimi incelerken çenesini sıkar.

Jasper bana küçük bir gülümseme gönderir.

Ne oluyor yahu...?

"Dağınıklık için özür dilerim, ama benim değil," diyor Dom arkamda, kapıyı kapatırken.

Ne yapacağımı bilemeden, omzumun üzerinden ona tereddütlü bir gülümseme atıyorum. "Biliyorum. Ben de onunla yaşıyordum, hatırladın mı?"

Televizyon yanıp söner ve Beau ayağa kalkar, ikimize de pis bir bakış atar.

"Bu dağınıklık değil, *yaşamın bir parçası*. *Biri* bana birkaç çekmece verse, her şeyi yere yığmak zorunda kalmazdım."

Dom, söz konusu çekmeceyi açarken ona alaycı bir bakış atar. Giysileri üzerinde tereddüt eder, sonra kırmızı bir tişörtü alır —mükemmel bir şekilde katlanmış— ve onu giyer, benim büyük hayal kırıklığıma.

Jayk koltuktan homurdanır, botlarını sehpa atar ve Beau ona odaklanır, "Ve *biri* beni odamdan atmasaydı, eşyalarım burada olmazdı."

"Pasif saldırganlık, Beaumont," Jasper azarlayarak mırıldanır ve kalkarak beni Beau'nun attığı giysilerin etrafından geçirmek için sırtımı nazikçe tutar.

Yerde uzanan Lucky, Jayk'ın botlarını masadan tekmeler ve tepsiyi koymam için yer açar, Jayk da Lucky'yi tekmeler.

Beau, Jasper'a öfkeyle bakarak, fısıldayarak mırıldanır: "Ve *biri* oturumlarımızı oturumlarımızda bırakmalı."

"Bunu belirtmemi sen istedin," diye Jasper sertçe cevaplar.

Ayaklarımla sehpanın köşesindeki çorabı silkeledikten sonra, tepsiyi boşaltırım ve altı kişi olduğumuz halde sadece üç çay fincanı olması beni endişelendirir. Daha fazlasını getirmeliyim. Dom ve Beau ile her zamanki ritüelimi sürdüremeyebilirim ya da Dom ile planladığım her şeyi konuşamayabilirim, ama yine de hep birlikte güzel vakit geçirebiliriz. Bir değerlendirme toplantısı.

Dikleşip, geceliğimi düzeltiyorum. "Aşağı inip biraz daha alacağım..."

Jasper, ben dönünce beni öper, o kadar ani ve keskin bir hareketle ki, ellerim şaşkınlıkla havaya kalkar... Sonra ona yaslanıp, parmaklarımı gömleğine geçiririm. İpek üzerine ipek gibi birbirimize yapışmamız, suçlanacak kadar erotiktir. Onun sıcaklığı içime sızar ve çenemi ne kadar nazikçe tuttuğunu, ağzının hızlı acımasızlığıyla bağdaştıramam.

"Dikkat et, tatlım. Birkaç saniye daha geçerse patlayabilir," diyor Jayk, ve Jasper öpüşmeyi bırakıp başını çevirince Lucky şaşkın ve boğuk bir homurtu çıkarıyor.

Onun burun delikleri genişlerken ben hareketsiz kalıyorum — eğlencemi kesinlikle belli etmemeye *çalışıyorum*, çünkü kendimi koruma becerilerim var.

"Bu ne demek oluyor?" diye soruyor Beau, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken, Lucky yere uzanıp yüzünü bir yastıkla örtüyor ve omuzları acımasızca titriyor.

Bu, onun kahkahasını bastırmak için pek işe yaramıyor.

Jayk sırtıyor ve gözlerinde sadece birkaç kez gördüğüm yaramaz bir ışıltı var. "*Bu* komik bir hikaye. Biliyor muydun, buradaki Jasper' ..."

"Jaykob, o kancayı alıp kışına sokacağım. Orada bolca yer olmalı, genelde *kafanı* orada tuttuğunu düşünürsek," Jasper sertçe konuşur, ama yanakları sevimli bir renkle dolmuştur.

"Onunla birlikte haysiyetini de getirebilir misin?" Jayk'in sırtışı bir gülümsemeye dönüşür ve içindeki neredeyse çocuksu kahkaha nefesimi keser.

O alay ediyor — ve bunu kaba olmak için yapmıyor.

Jasper gözlerini kısar, ama başka bir hakaret daha yapamadan koluna dokunurum ve bana bakar. Beni öptü... ve tekrar yapmak istiyor. Yüzündeki ifade yumuşar ve iç geçirir, Jayk'e son bir kez hoşnutsuz bir bakış atarak kanepeye oturur.

"Neden herkes burada?" diye soruyorum.

Hepsini bir arada görmek neredeyse garip gelmeye başladı, özellikle de ayaklarım yerdeyken ve Jayk'in omzunda sallanmıyorken.

Lucky sonunda yüzündeki yastığı kaldırır, ama hala neşeyle parıldamaktadır. "Sadece biraz takılıyordum, bazı şeyleri gözden geçiriyorduk. Sen de davetliydin, ama duştaydın." Oturur ve bana göz kırpar. "Seninle birlikte duшта kalmayı önerdim, ama reddedildim. Bir dakika sonra seni almaya gelecektik. Beau'nun bir fikri vardı, ama önce seninle konuşmamız gerekiyor."

Birlikte vakit mi geçiriyorlardı? *Kendi istekleriyle* mi?

Dom, bana başını sallayan Jasper'ın yanındaki duvara yaslandı.

"Bugün her şey yolunda gitti diyorduk..." Bir an durup, ciddi bir ifadeyle devam etti. " 'deki Reapers'ın teklifini kabul etme konusunda senin fikrini almak istedik. Bu, onların çiftliklerine taşınmak, muhtemelen bir süre 'da kalmak ve..."

"Savaş," diye ağır bir sesle Dom sözünü tamamladı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Eğlencem bir anda yok oldu.

Oh. Tamam. Bu kadar çabuk mu?

Daha fazla zaman olmasını ummuştum.

Geçen hafta boyunca düşündüğüm sonuçlar bir anda üzerime çöküyor. Ona baktıkça grubun rahat mizahı daha da bastırılıyor.

"Neden ben?" diye soruyorum çekinerek. "Bu savaşı yapıp yapamayacağımızı veya yapmamız gerekip gerekmediğini sizler benden çok daha iyi biliyorsunuz. Ben savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Lucky, alışılmadık bir şekilde somurtkan bir ifadeyle renkli kollarını dizlerinin üzerine atar. Bu, Cyanide'den sonra içinde gizlenen huzursuz endişeyle aynı şey değildir. Bu korku, deneyimlerle olgunlaşmış, ağır ve sessizdir.

Lucky savaşı bilir.

Ve artık şaka yapmıyor. Bana, bunun bedelini tam olarak biliyor gibi bakıyor.

"Alastair'ı tanıyorsun," diyor. "Onun nasıl tepki vereceğini bizden daha iyi biliyorsun."

Doğru.

Kötü.

"Heather onda." Dom'un sesi dikkatlice kontrol ediliyor, bu da bana onun suçluluk duygusunun ne kadar derin olduğunu gösteriyor.

Belki de benim kadar.

O, duvarın önünde sağlam bir varlık, Eski Ahit'teki bir melek gibi, acımasız ve savaş için yaratılmış.

"Bentley de," diye ekliyor. Çenesi geriliyor. "Alastair'e karşı çıkarsak, en büyük darbeyi onlar alacak."

Midem düğümlenir ve başımı eğiyorum. Onları ve Günahkarların hâlâ esir tuttuğu insanları düşünerek sayısız saatler geçirdim.

Sessizliğe Jasper iç çekiyor.

"Senin bakış açın da önemli, Eden. Görünüşe göre birçok sivil, Reaperlar konusunda fikir değiştirmiş gibi görünüyor, ama bu duyguların ne kadar karmaşık olabileceğini biliyorum." Jasper'ın koyu renkli gözleri çok anlamlı ve geçen haftanın yorgunluğuyla gölgelenmiş. Sivillerle yaptığımız sayısız görüşmeden sonra, onun gerçekten anladığını düşünüyorum. Sesi, bakışları kadar yumuşak. "Kendi hizmetlerimizi sunabiliriz, ama herkes adına böyle bir karar veremeyiz. Onların güvenliğini tehlikeye atacaksa... Sen ve onlar bu konuda rahat değilseniz olmaz."

"Eğer bunu yapacaksak, doğru şekilde yapmalıyız," diyor Lucky, Dom'a bakarak. Dom ona uzun uzun bakar ve sonunda başını sallayarak onaylar.

Odanın içindeki adamlarımın hepsi birbirleri kadar ciddi.

Hiçbiri şaşırmış görünmüyor.

Bu, daha önce tartıştıkları bir konu.

Birlikte.

Duygular göğsümde ağır bir yük gibi duruyor. Onlar gerçekten anlıyorlar, sanırım. Hepimiz neyin tehlikede olduğunu biliyoruz: istikrarlı bir gıda kaynağına ne kadar çaresizce ihtiyacımız olduğunu ve Günahkarlar'ın bizim ve çevremizdeki herkesin hayatını kontrol ettiği bir gelecekte durumumuzun ne kadar vahim olacağını. Hepimiz hayatta kalmak için Reaper'lara ihtiyacımız olduğunu biliyoruz.

Ama onlar, hayatta kalmanın seçim özgürlüğü olmadan hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorlar.

Tanrım, bana bu seçeneği sundukları için nasıl hem minnettar hem de öfkeli olabilirim?

Beau da gelip Jasper'ın karşısındaki koltuğa oturur.

"Bunların hepsi önemli, ama... bu seni de etkiliyor, hayatım." Beau gözlerime bakar. "Bu, hepimizin tehlike altında olacağı anlamına geliyor. Her gün evden ayrılan ve eve dönmeyebilecek biriyle birlikte olmanın ne anlama geldiğini pek konuşmadık. Bunun senin için ne anlama geldiğini pek konuşmadık... ama kolay olmayacak."

Korku beni sarar ve endişeli gözyaşları gözlerimi doldururken dişlerimi yanağıma sıkıca geçiririm. Bunun hakkında konuşmamış olabiliriz, ama bu savaşın ne anlama gelebileceğini düşünmeden edemiyorum.

Onların öldüklerine inandığım zamanı hatırlıyorum.

Karanlığı hatırlıyorum.

Düşünmek için zaman kazanmaya çalışarak, titreyen ellerimi geceliğime siliyorum... ve ellerim terli bir şekilde ipeğe yapışınca kaşlarımı çatıyorum.

"Benim...

Meşgul olmalıyım. Bir

şeyler yapmalıyım.

Düşünmem lazım.

Tereddütle Jaykob'un yanına yürüdüm ve ayaklarının dibine diz çöktüm, dalgın dalgın botlarına uzandım, zihnim hızla çalışıyordu.

O sertleşir, sonra bacakları titrer ve sanki ona saldırmışım gibi sandalyesinde geri çekilir. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırır, ona yeniden odaklanırım.

Tek başına sandalyede oturuyor ve kalın, dövmeli kolları kollarından neredeyse fırlayacak gibi. Tüfeği arkasındaki kanepeye yaslanmış ve hala tamamen giyinik. Arkadaşları arasında rahatlaması gereken biri için *rahatsız edici bir şekilde* giyinik.

"Orada ne halt ediyorsun?" Jayk yerinden kalkar, sonra şüpheyle diğerlerine bakar. Alaycı bir şekilde güler. "Hayır. *Hayır*. Bu olmayacak. Dördümüz zaten iki kişi fazlaydık, tatlım. Burada işler hoş bir hal alabilir, ama şu anda bir tren işletmeyi planlıyorsan, ben o lanet rayların önüne atlarım."

Kırgın bir şekilde ağzımı açarım, ama Dom benden önce davranır. "Randevumuzu mahvettin. Bırak da çalışsın. Göz teması kurmak zorunda kalmadığında daha çok konuşur."

Son cümle o kadar komik ki, omzumun üzerinden ona alaycı bir bakış atıyorum.

Küstah ama haklı.

Onların şakalaşmaları ve görev arasında, panik halindeki kalp atışlarımın yavaşlamaya başladığını hissediyorum. Hepsi buradalar.

Hepimiz buradayız ve bir çözüm bulacağız.

"Duvara falan dönemez mi?" diye mırıldanıyor Jayk, ama yavaşça bacaklarını benim iki yanıma geri çekiyor, hala çekingen bir şekilde şüpheyle bakıyor ve ben gözlerimi devirerek botlarının bağcıklarını çözmeye başlıyorum.

İnsanların onun için bir şeyler yapmasına alışık *değil* ve bu belli oluyor.

Beni de tekmelememesi bir mucize.

"Ondan korkmana gerek yok, Jaykob. Hepimiz seni korumak için buradayız," Jasper alaycı bir eğlenceyle onu yatıştırır ve Jasper gülümserken Lucky'nin ciddi ifadesi bir an için titrer.

Jayk Jasper'a orta parmağını gösterir, ama son bağcığını çözdüğümde bana bakarak tereddüt eder.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye mırıldanır sonunda.

Bir adam nasıl aynı anda hem bu kadar tatlı hem de bu kadar sinir bozucu olabilir?

"İstemeseydim yapmazdım, Jayk." Tatlı bir sesle ekliyorum, "Ve bilgin olsun, burada olmak, her otuz dakikada bir omzuna atılmaktan çok daha rahat."

Onun botlarından birini çekip çıkarırım ve o, ben onu kızdırırken daha da rahatlayarak homurdanır. Diğer botunu daha nazikçe çekip çıkarırken gülümserim, ama gülümsemem çabucak kaybolur. Her yönden onların gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Alastair'in Heather'ı öldüreceğini sanmıyorum. Onun hayatını çekilmez hale getirebilir, ama o..." Kafamı sallıyorum. "Ona takıntılı. Belki de saplantılı."

Dom sertleşir ve öfkeyle dolu bir sesle şöyle der: "Peki ya..."

Onu durduruyorum. "O tecavüze karşıdır, efendim. Bunun bir numara olduğunu ya da onu pohpohladığını sanmıyorum. Bu tür bir şeyden bahsedildiğinde ondan gerçek bir tiksinti hissettim..." Tereddüt ediyorum. "Böyle bir şeyden bahsedildiğinde. Bence bu, Heather'ın endişelenmesi gereken bir şey değil."

Anılar zihnimi tehdit ediyor. Owen'ın dar, şehvetli gülümsemesi ve gözleri tenimde dolaşıyor, ellerim duruyor. Alastair'da bu özel kötü alışkanlık olmayabilir, ama yüzlerce Günahkar var... ve

Çoğunluğu kadınları kaçırmak ve daha kötüsünü yapmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Sam, haydutları ve tecavüzcüleri kendine çekiyordu.

Bu dünya çok kanunsuz ve bu adamlar barışa razı olacak kadar kana susamış değiller. Alastair istese bile hepsini kontrol etmesi imkansız.

Reapers'ın katledilen arkadaşlarının durumuna bakılırsa, bunu yapmak istediğinden de hiç emin değilim.

Gücünü korumak istiyorsa, bir şekilde adamlarının iştahını doyurması gerekecek.

Bu, altında yaşayabileceğimiz bir tehdit değil.

Jaykob ayağıyla bana dokundu ve ben irkildim, onun ayak bileğini tuttum. Adamların sessizce, karanlık ve öfkeli bir endişeyle beni izlediklerini fark ettim.

Onu sıkıca sararım ve hepsine yatıştırıcı bir gülümseme sunarım. Jaykob'un botlarını koltuğun yanına düzgünce yerleştirip ayağa kalkarım.

"Heather güvende olabilir ve bence kadınlar Sinners arasında kininden dolayı öldürülemeyecek kadar değerli kabul ediliyor. Alastair onları güvende tutacağını söyledi, ama..." Dudaklarımı sıkıyorum. "Sinners'a karşı kazanmak, onların özgür kalabilmelerinin tek yolu."

"Peki ya Bentley?" Beau yüzünü buruşturur. "Alastair'in onun hayatını kurtarması için bir neden göremiyorsun, değil mi?"

Soren'i düşününce göğsüm ağrıyor.

Jayk'in kıllı yanağına hafifçe bir öpücük konduruyorum, sonra Jasper'a doğru ilerliyorum, onun sakinliğine ihtiyacım var.

Şaşırtıcı bir şekilde, Jayk beni bırakır.

Jasper beni kolayca kucağına alır, ben ona yaslanırken dudaklarını şakağıma bastırır. Eski kitaplar ve keskin deri beni sarar. Beni rahatlatır. Bileğini çevirerek, kol düğmelerini gevşetmeye başlarım.

Sessizce, "Red Zone'un işin içinde olduğunu bilirlerse... Alastair'in elindeki bu kozla baskı yapmayacağını sanmıyorum. O boş tehditlerde bulunmaz." diyorum. Jayk'e bakıyorum. "Onları bu işin dışında tutabilir miyiz?"

Jayk gözlerini kırıp başını kaldırarak sorunun kendisine yöneltildiğini fark etmeden önce bir saniye duraksıyor. Sert yüz hatlarına avlanmış, sıkıntılı bir ifade yerleşiyor.

Jayk dalgın bir şekilde çakısını açar, uzun bir süre onunla oynar ve sonunda mırıldanır, "Eh, yardıma ihtiyacımız var. Değil mi?"

Soru kimseye yneltilmemişti ve Jasper, Lucky ve Beau düşünceli ve kaşlarını çatmış bir şekilde arkasına yaslandı.

Ama Dom, derin düşüncelere dalmış bir şekilde başını sallamaya başlar.

"Kırmızı Bölge'nin sayısı fazla değil ve korumaları gereken çok sayıda genç var. Bulundukları yerde faydalılar. Alastair'in hareketlerini takip edebilecek kadar yakınlar." Dom kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. "Bu çok önemli. Savunma sistemleri kurmamız için malzeme temin edebilirler. İstihbarat. Belki bazı silahlarını da. sleri rdek kıından daha sıkı kilitli, bu yüzden yeterince güvende olmalılar. Tedarik düşüşlerini sağlayabildiğimiz sürece. Bir iletişim kanalı güvence altına alabiliriz. . . Belki uydu telefonu, eğer onlar için başka bir tane bulabilirsek. Ulusal Park'ta bir tane olabilir. Sinners onu da temizlememişse, çok uzak değil." Başını eğip derin bir nefes aldı. "Mümkün."

Jayk'ın akısı hareketsiz kalır.

Yavaşça başını kaldırır... ve Jayk, Dom'a ciddi ve düşünceli bir bakış atar.

Jasper mırıldanır, "Her halükarda, Red Zone riskin farkında olmalı. Onların zgrlğ Bentley'nin hayatına mal olabilir."

Midemde bir başka ağırlık hissediyorum.

Heather ve Bentley, şiddetli koruyuculardır. Kendilerini mi yoksa sevdiklerini mi kurtarmak zorunda kalırlarsa, neyi seçeceklerini biliyorum.

Ancak, seçim onlara ait *olmayacak*.

Onlar adına bu kararı nasıl verebiliriz?

Ama te yandan, bunu yapmazsak kaç tane Reaper lecek? Red Zone, Alastair'in gözü önünde ne kadar süre dayanabilecek? Soren ihtiyacı olan ilacı nasıl bulacak? Kaç tane Ethel, Kasey ve Ava açlıktan ölecek?

Tanrım, böyle bir şey olursa Heather beni öldürür.

Jasper saçımı okşuyor ve ben sessizce, kolunu n koluna rahatça oturacak şekilde geri katlıyorum. Bu çok sıradan bir hareket,

çok daha rahat, ve bunda bir anlam var. Açıkta kalan bileklerinde ve Jaykob'un çıplak ayaklarında bir kırılğanlık var. Pijamalar, geç saatler ve paylaşılan korkular. Bunu paylaşmak için birbirlerini aradıkları gerçeği.

Bunu yapabilirler.

Artık bunlar bölünmüş adamlar değiller. *Biz* bölünmüş değiliz.

Birbirlerini güvende tutacaklar.

Elim Jasper'ın kol düğmesinden kayıyor ve derin bir nefes alırken onu da geri katlıyorum.

"Bunu yapmamız gerekiyor."

Lucky'nin cevabı hızlı, yumuşak ve yenik düşmüş bir nefes. Ona baktığımda, her kasında gerginlik var, ama sanki bunun olacağını biliyormuş gibi kendine başını sallıyor.

Gülümsemeye bile çalışmıyor.

"Lucky," diye sesleniyorum
yumuşak bir sesle.

Ona uzanıyorum ve o, bana doğru sürünmeden önce elime bakıyor. Jasper'ın kucağından kayıp, onun ve Beau'nun bacaklarının arasına yerleşiyorum. Lucky bana ulaştığında, beni sertçe öpüyor ve ben de o yumuşayana kadar yüzünü okşuyorum. Sonunda geri çekildiğimde, iç çekiyor ve başını göğsüme yaslıyor.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Biliyorum, Lucky."

O, benim onu yatırmama izin veriyor ve ben onun başını kucağıma yatırıp, uzun, altın sarısı saçlarını bacaklarımın üzerine çekiyorum. Nazikçe, saçındaki düğümleri çözmeye başlıyorum.

Kimse tek kelime etmiyor. Hepsi bizi izliyor, bekliyor.

Jayk'ın bakışları hâlâ içe dönük ve cep bıçağı elinde yavaşça dönüyor.

Jasper'ın bacağı yanımda sıcak ve sağlam, ben de ona yaslanarak kendimi daha dengeli hissediyorum. "Bazı çekincelerim var." Bütün hafta boyunca kafamda dolaşan düşünceler bir anda aklıma geliyor. "Bunun en iyi seçenek olduğunu, hatta belki de tek seçenek olduğunu kabul ediyorum, ama bu herkese körü körüne güvenilebileceğimiz anlamına gelmez. Sivillerle konuştum; Ava, Ida ve birkaç kişiyle. Hepsi bizimle gelecek. Güçlerimizi bölmektense bir arada olmak mantıklı."

Lucky'nin saçları parmaklarımın arasında kolayca kıvrılıyor ve dönüyor, kulağının hemen üstünde küçük bir örgü yapmaya başlıyorum. Saçları çok güzel, koyu

bal rengi, kehribar rengi ve soluk, tereyağı rengi altın sarısı. Saçları parmaklarımın arasından saten gibi kayıyor.

Beau yüzümü görebilmek için kanepede dönüyor ve ben de ona bakıyorum.

"Oradaki her türlü yaşam durumuna dikkatli yaklaşırsak hepimiz daha iyi hissederiz. Kamp yapmak zorunda kalsak bile hepimiz birlikte ya da birbirimizi duyabileceğimiz mesafede olmalıyız. Nöbetleri bırakmayız ve kimse tek başına bir yere gitmez. Onlara bir bütün olarak güvenmeye karar versek bile, onlar... iki yüzden biraz fazla adam olduklarını söylemişlerdi, değil mi?" Dudaklarım sıkışır. "Sayılar tek başına, çoğunluk olmasa bile, muhtemelen bazı sorunlar yaşayacağımızı gösteriyor. Sawyer ve Cole'un kabul edilebilir davranışlar konusunda net ve sert bir tutum sergilemesi gerekiyor. Bu tutum uygulanmalı."

"Ah!" Lucky elini uzatıp bileğimi tuttu. "Güzel, mazoşizm olayı ancak önce beni harekete geçirdiğinde işe yarar."

Gözlerimi kırıştıyorum, onun kafa derisinden büyük bir tutam saç koparmak üzere olduğumu fark ediyorum.

Elimi gevşetiyorum. "Özür dilerim."

Mavi gözleri bana parıldıyor ve benim acımasız tavrım rağmen, onun bana karşı rahatladığını hissedebiliyorum. Ona nazıkçe gülümsedikten sonra başımı kaldırıyorum.

"Jayk? Sence bunu başarabilir miyiz?"

Jayk çenesini ovuşturur ve Dom'a bakar... Dom ise sadece kaşlarını kaldırır ve soruyu ona geri yöneltir.

Bu bütün gün böyle devam etti ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. "Evet," diye mırıldanır Jayk. Sonra iç geçirir ve elini

"Evet, Sawyer buna razı olacaktır." Bir sorun çözüldüğü için içimde bir rahatlama hissediyorum.

"Yarın sivillerle konuşup, ekleyecek başka bir şeyleri var mı diye bakacağım."

Lucky'nin örgüsünü bağlayıp kulağının arkasına sıkıştırırım.

"Ve son olarak, hayatım?" Beau kanepeden soruyor. Kanepe o kadar uzun ki, uzun bacakları başımın arkasına uzanıyor, ama ayakları Jasper'a tam olarak değmiyor. Gözlerinde sıcaklık ve hafif bir gülümseme var, beni ve Lucky'yi izlerken.

Benim Beau'm, her zaman benim için her şeye sahip olmam için mücadele etti.

Onun da endişesini görüyorum. "Bunun bedelinin ne olabileceğini biliyor musun?"

Boğazımda sıcak, sert bir yumru oluşur ve Lucky oturur, yanağıma bir öpücük kondurur.

Bu bana en az bir adamıma mal olabilir.

Hepsine mal olabilir.

Elbette, yardımcı olabileceğim şeyler var. Hazırlık aşamasında ve korkunç sonuçların ardından kenarda çalışabileceğim ve çalışacağım yollar var, ama olayların tam ortasında olamam. Becerilerim ve güçlü yanlarım var, gurur duyduğum beceriler ve güçlü yanlar, ama... kitaplarım bir orduyu durduramaz.

Benim canavarlarım durdurabilir.

Birbirlerini koruyacaklar.

Henüz bunu kabul edecekler mi bilmiyorum, ama bu hafta onları izledim. Hiçbirinin bu kadar eğlendiğini sanmıyorum.

Onlar da benim kadar birbirlerini seviyorlar.

Titreyerek ayağa kalkıyorum ve Beau elimi tutuyor. Onun üzerine otururken gözlerim doluyor. Eli saçlarımı okşuyor, sonra belime yerleşiyor.

"Riski biliyorum, Beau," diye fısıldıyorum. "Her gün ölebileceğimi bilerek yaşadım — düzgün kaynatmadığım suyu içebileceğimi ya da yememem gereken yiyecekleri yiyebileceğimi bilerek. Bütün dünya bizi öldürmeye çalışıyor ve bu yeterince kötü, ama Günahkarlar'ın altında yaşamak... hayatımızın geri kalanında tehlike altında olacağız."

Korkudan acı çeken bir şekilde, Beau'ya titrek bir gülümseme atıyorum. Koltuğunda sert ve kararsız duran Jayk'e bakıyorum. Lucky, Jasper'a yaslanmış, saçında benim örgüm var.

Jasper, her zamanki gibi sessiz bir anlayışla beni izliyor.

Ve Dom, karanlık ve düşünceli bir şekilde duvara yaslanmış, gözleri altın rengi parlayarak bana ve Beau'ya bakıyor.

Göğsüm zonkluyor.

"Ne tür erkeklere aşık olduğumu biliyorum," diyorum onlara, ve her yerim acıyarak kahkaha atarken gözyaşlarım akıyor. "Cesur ve iyi olduğun için seni sevemem, ama asla o özelliklerini sergilemene izin veremem." Zorlukla yutkunuyorum ve gülümsemem de acı dolu hale geliyor. "Bu özellikler Günahkarlar altında solup ölecek. Bir şey yapabileceğini bilerek insanların ölmesini izlemek seni öldürür."

bir şeyler yapabileceğini bilerek insanların ölmesini izlemek seni öldürür. Bizim Olmalıydı. Hepiniz... siz benden çok daha cesursunuz.

Beau kaşlarını çatıyor, gözleri parlıyor, ama o konuşmadan burnumu çekip başımı sallıyorum.

İtiraz edeceğini biliyorum, ama en kötü düşüncelerimi bilmiyor. Bu adamları alıp Sinners'dan, sivillerden, Reapers'tan ve zincir zırh giyen gençlerden uzaklara kaçmak istediğimi. Onları güvende tutacaksa dünyayı çürümeye ve yanmaya terk edeceğimi. Bunu yapabileceklerini ve kendilerinden nefret etmeyeceklerini düşünseydim, yapardım.

Bunlar mutsuz düşünceler, ama başka bir zaman paylaşırım.

Başka bir gün.

Bu bencillik benim başka bir versiyonuma ait.

Şimdilik, onların en iyilerinin içimdeki en iyiyi ortaya çıkarmasına izin vermeliyim. Bu bizi öldürse bile.

"Günahkarların yaratmak istediği dünyadan daha iyi bir dünya yaratmak için bir şansa ihtiyacımız var," diyorum onlara.

Altımda, Beau uzun ve titrek bir nefes veriyor.

Etrafıma baktığımda, diğerleri de aynı gergin, zar zor kontrol ettikleri duygularla bana bakıyorlar.

Tanrım, bu adamlar beni ne kadar seviyorlar.

Bu, duygularımı zapt etmek için sahip olduğum son zayıf kontrolü de kırmaya yetiyor.

Yine de çaresizce duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Şimdi harekete geçerse, avantajlı oluruz. Belki Alastair'den bir adım önde oluruz." Yanaklarımı boşuna siliyorum. "Elbette elimden geldiğince yardım edeceğim. Başlangıç olarak eşyaları toplamayı organize edeceğim. Bu tür şeylerde oldukça iyiyim..."

Dom kollarıyla beni sarar, Beau'nun üstünden kaldırır ve ben sessizce gözyaşlarımı onun boynuna gömerim.

Beni şiddetle tutuyor. "Kimse ölmeyecek," diye yemin ediyor, sert ve kaba bir şekilde, sadece benim için. "Kimse, Eden. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Hiçbirimizi gömmeyeceksin."

Parmaklarım, sanki bu sözü tutabileceğim gibi saçlarına dolanıyor. Sanki onun gücünü ve fırtınalı, baharatlı kokusunu içime çekebiliyormuşum gibi.

"Birbirimizi koruyacağız."

Odanın diğerk ucundan gelen Jayk'in kesik kesik sesi beni yıldırım gibi vurur. Ondan, hepsinden gelen o söz.

Dom'un omzunun üzerinden, kasvetli ve ölümcül bir ciddiyetle, beni izliyor — Dom'la birlikte olan beni — ve sandalyesinden kıpırdamıyor. Ryan'ın çakısı hala beyaz parmaklı elinde.

Diğerkleri onaylayarak mırıldanırlar ve sonunda, onların tatlılığı ve benim acı korkumdan dolayı gözyaşlarım yavaşlar. Dom ayaklarımı yere indirir, gözleri yüzümü tararken yoğun bir bakışla bakar.

Gözleri dudaklarıma odaklanır.

Aniden, arkamda iğrenç bir müzik sesi yükselir, o kadar yüksek seslidir ki, Dom'a doğru sıçrayarak bağırırım, sanki onun koruma oyu Star Wars tema şarkısına da uzanıyormuş gibi.

Beau küfürler savurarak uzaktan kumandayı kapmaya çalışırken, Lucky gülerek burnunu çeker. "Bu, 'dünyayı kurtaralım' konuşmasının ortasında çok daha komik olurdu."

"Aman Tanrım," diye kekelerim, anlam veremedem.

Televizyon ekranına dönüp, çok uzak bir galaksinin üzerinde kelimelerin yukarı doğru kaymaya başladığını görüyorum.

Beau kışının altından uzaktan kumandayı çekip çıkarır, bu sırada Jasper'ın kaburgalarına tekme atar ve duraklat düğmesine basar.

"Ne..." diye keserim, sonra tekrar denerim. "Affedersiniz, bu nedir?"

Dom'un elleri belime yerleşirken Beau bana utangaç bir bakış atıyor.

"Uh, film gecesi mi?" diye sorar

Beau. Sanki bu bir *soruymuş* gibi.

Dom gözlerini devirir, bana bakar ve sonra kanepeye doğru ilerler, Beau'yu ortasına iterek yanına oturur. "Uyumak için çok heyecanlıydık, bu yüzden uyanık kalacaktık. Sonra geri kalan aptal ekibi ortaya çıktı."

Lucky kalkarken bana göz kırpar ve Jasper'ın kucağına atlar. "Dürüst olmak gerekirse, savaş meselesinden çok film hakkında tartışarak daha fazla zaman geçirdik, bu yüzden sorumlu davranan sen olduğun için tebrikler."

"Seçenekler boktan," diye mırıldanır Jayk karamsar bir şekilde ve bana huysuz bir bakış atar. "Değıştirmeyeceğiz."

Jasper iç geçirip rahat bir pozisyon almak için yer değiştirirken, ben şaşkınlıkla hepsine bakıyorum.

Onlar yerlerine yerleşirken göğsümdeki acı daha yumuşak, daha sıcak bir duyguya dönüşür.

"İtiraz ederseniz değiştirebiliriz." Jasper yan masadan katlanmış bir battaniye alır ve onu ve Lucky'nin üzerine örter. "Son kararı vermeden önce sizin gelmenizi beklememiz gerekiyordu."

Jayk bacaklarını koltuğun koluna atar. "Hm. Doğru. Biraz... erken olmuş olabilir." Başını eğip Jasper'a bakar ve sırtarak, "Sence de öyle değil mi?" der.

Jasper bir yastık alır ve ona fırlatır, yastık onun başının arkasına çarpar.

Beau etkilenmiş gibi başını sallayarak alçak bir ısıklık çalar. "İyi atıştı."

Jayk hala gülerek yastığı altına sıkıştırır ve ben ona gözlerimi kısarım.

"Jayk, sen ondan yaklaşık otuz saniye daha uzun dayandın ve ön sevişme bile olmadan." O sertleşip bana kırgın bir bakış attığında, gülümserim. "Tabii Lucky ve Jasper'ın bana dokunmasını ön sevişme olarak görmüyorsan."

Kaşları çatılır.

Lucky gülmekten boğulur, sonra Jayk'e ciddi bir bakış atar. "Her zaman aldatılmaya meraklı mıydın Jayk, yoksa bu yeni bir keşif mi?"

Jasper gülümsemesini saklar. "Kink'i utanç kaynağı olarak görme, Lucien."

"Kim utanıyor ki? Bence onun için iyi bir şey. Onu tekrar bağlayacağım için çok mutluyum."

"Ha ha ha," diye homurdanır Jayk ve Beau, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle Dom'a dirsek atar.

"Ah, bakın. İlk paylaşım deneyimleri. Çok heyecanlandılar, ha?" Jasper ve diğer tarafında oturan Lucky'ye anlayışlı bir bakış atar. "Merak etme, gelişeceksin."

Dom hafifçe burun kıvrır. "Belki. İş bitirmeden önce hiç kaybetmediğimizi sanmıyorum, değil mi Beau?"

Ama bu sözler dikkati dağılmış bir şekilde çıkar. Tüm dikkati benim üzerimde.

Kanepede ona katılmam için başını sallıyor ve ben bu sessiz emri algılamadan harekete geçiyorum. Elini tutuyorum ve o beni

kucağına oturttu.

Beau, yerleşmemi izliyor, hafifçe eğleniyor. "Efsaneye göre, hala bekliyorsun."

Kirpiklerimin altından Beau'ya bir bakış attım ve o da bana göz kırptı, bacaklarımı kucağına çekti. Jasper bize başka bir battaniye verir ve beni battaniyeye sararlar, Jayk onlara lanet filmi başlatmaları için homurdanana kadar birbirlerine hakaretler ve kahkahalar atarlar. Sonunda, görmezden gelince, Jayk sinirlenir ve Beau'nun elinden uzaktan kumandayı kapmak için fırlar, filmi kendisi başlatmak için, ama sonra bizim ayaklarımızın yanındaki yere geri yerleşir.

Başımı Dom'un göğsüne yaslayıp hepsini izliyorum.

Dünyada savaşmaya değer başka hiçbir şeyin olmadığını düşünerek.

Üçüncü Bölüm

Savaş

Bölüm 50

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #19

Dilediğin şeye dikkat et.

ÇIĞLIKLAR BENİ UYANDIRIR. Kan donduran, saf erkek korkusu. Kapılara vurma sesleri. Kadınların çığlıkları.

Ben oturup, yorgunluğumu panikle yenmeye çalışırken, Dom yanımdaki yataktan kalkmış, Jayk ise odanın diğer ucuna koşarak yatak odasının kapısını açmaya çalışıyor, elinde tüfeği, yerdeki battaniyelerden yaptığı geçici yatağı terk etmiş.

Kanepenin yanında Jasper, Lucky'ye hızla gömleğini atar.

Uykulu Beau beni yataktan itmeye başlar ve ben, bir şekilde Dom'un yatağında olduğumu, Dom ve Beau'nun *arasında* uyuduğumu ve bunun tadını bile çıkaramadığımı fark edecek zamanım bile olmazken, Jayk'in yüzü sertleşir.

"Kalk. Saldırıya uğradık." Jayk'in gözleri yorgunluktan kararmış bir şekilde kısa bir süre bana bakar. "Sen burada kal."

Gölgelerin içinde kaybolur.

Koridorlarda ayak sesleri yankılanıyor. Yağmur gibi hızlı ve uzak bir tür tıkırtı var... ama yağmur yağması için kayanın çok derinliklerindeyiz.

Jasper aceleyle loaferlarını giyer, kaşları çatılmıştır. "Reaperlar mı? Anlamıyorum. Neden şimdi saldırıyorsunuz ki?"

Kalbim çarparken, bacaklarımı yataktan sallayıp saçlarımı geri çekiyorum, ama saç bandım olmadığını fark ediyorum.

Lucky ısıklık çalar ve başımı kaldırıp onun elinde bir tane tuttuğunu görürüm, sonra hemen yanına koşarım.

Beau küfrederek pantolonunu çekiyor, tam o sırada Dom Jayk'in arkasındaki kapıyı iterek açıyor ve bir tüfek kapıyor.

Silah. Silahlar kapının yanında.

"Saldırın!" diye bağılıyor biri.

"Ne fark eder ki?" Lucky de bir tüfek kapar ve Jasper'a atar.

O bir sonrakini kapana kadar ben de oraya varırım ve o da bana uzatır. Tüfek kullanmayı sadece bir kez denedim, ama elimde bir silah olması —elime aldığımda kendimi daha sağlam hissediyorum.

Bir sonraki uzak çığlıkta, Lucky koşar ve ben de boğazımda korku hissederek onun arkasından koridora fırlarım. Her yerde silahlı ve merdivenlerden aşağı koşan kadınlar vardır. Bristlebrook iğrenç bir şekilde karanlıktır, ancak merdivenlerden aşağı inerken sesler netleşir ve taşlı geceye bıçak gibi keskinleşir.

Bağırışlar var. Kurşunlar. Biri bir şey söylüyor, ama ben anlayamıyorum ve...

Adamın çığlığı kesilir ve saf korku zihnimi boşaltır. Beni şiddetle Sinners kampına geri atar, canavarlarımın öldüğünü sandığımda beni yutan kasvetli boşluğa.

Lucky. Jaykob. Dom. Bea...

Hayır.

Orada değiliz. O benim adamlarımdan biri değil. Adamlarımı görebiliyorum, hepsini. Dom ve Jayk, aynı silahlarla dışarı çıkıp kayboluyorlar, Jasper, Beau ve Lucky ise yanımdaki merdivenlerden aşağı koşuyorlar.

Buradalar. Hayattalar.

Deanna, Beau merdivenlerin altına ulaştığında kolunu yakalar. Hâlâ bone takmaktadır, ama elinde Beau'nun sağlık çantası vardır ve Beau aceleyle teşekkür ederek çantayı alır. Leanne ve Clare onun arkasında, uykulu ve dağınık giysilerle durmaktadırlar.

"Yaralıları bize gönderin." Deanna bir sonraki çığlıkta duraksıyor, sonra ekliyor, "Kurtarılabilecekleri."

Grim, Beau, Lucky, Jasper ve benimle kapıda buluşurken başını sallar ve onun gelişi dışarıdan gelen acı dolu çığlıklarla duyurulur. Lucky'nin gözlerinde endişe belirir ve üçü de tüfeklerini kontrol eder.

Benimkiyime baktığımda ağzım kurur.

Neyi kontrol edeceğimi bile bilmiyorum.

Beau sessizce uzanıp benimkinin emniyetini açar.

Lucky beni dürter ve zayıf bir gülümsemeyle, "İyi adamları vurma, tamam mı?" der.

Korku boğazımı dondurur.

Onları dışarıya kadar takip ederken gözlüğüm kayıyor ve yanımdan hızla geçen Ida'nın çarpmasına kıl payı kurtuluyorum. Her şey çok hızlı. Çok kaotik. Kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Eğer ölenler *benim* adamlarım değilse, o zaman Reaperlar olmalı. Siviller *onlara* saldırıyor mu? Bir şey mi oldu?

Bu hiç *mantıklı* değil.

Çimlere dökülüyoruz, ancak Jasper'ın sırtımda uyarıcı eli, boğucu karanlığa çok fazla girmemem için beni uyarıyor. Bu gece ateş yok. Tehditkar bulutların arasından ay ya da yıldızlar görünmüyor. Evin ışığı, gecenin baskıcı ağırlığı tarafından geri itiliyor ve ben, küçük bir hilal şeklinde kalan altın rengi ışığın içinde duruyorum.

Yine de göremiyorum.

Silah namlularından çıkan ışık parlamaları var. Ağaçların arasında ateşböcekleri gibi parlıyorlar.

"Köprü *yıkıldı!* Hendek güvenli," diye bağıyor Sloane.

Mary Beth gözyaşları içinde yalvarır, "Sloane, ne *oluyor?*"

"Lanet olası Reaperlar. Bethy, eğil!" diye bağıyor Ava.

"Platformlarda kalın," diye bağıyor Jayk önümden bir yerden. "Ateş etmeyin!"

"Geri çekilin!" Dom, elma ağacının yanında, daha solda. "Dayanıyoruz!"

"Hayır, lütfen!"

"Yardım edin! *Yardım edin!*"

Giderek daha fazla erkek sesi yükseliyor ve bunun biz olmadığımızı anlıyorum.

Biz

bunu biz yapmıyoruz.

"Biri Reaper'lara saldırıyor," diyor Jasper, ciddi ve soğuk bir sesle. "*Lütfen* geçmemize izin verin!"

Bu ses Pete'e benziyordu, ama ses karanlıkta kayboluyor. Kurşunların ve kanlı çığlıkların sağır edici gürültüsünde.

Siviller, Bristlebrook'u korumak için köprüyü kaldırmışlar.

Reapers'ın gidecek hiçbir yeri yok.

"Onlara yardım etmeliyiz, değil mi? Yan tünelden geçelim mi? Kısaç mı?" Lucky ayaklarının arasında gidip gelir, gözleri benimki gibi körü körüne etrafı tarar. "Kahretsin, sıkışmışlar."

Beau ona sert bir bakış attı. "Bunu yapanların Reapers olmadığından emin miyiz?"

Ancak başka bir çığlık duyulunca duraksar ve Lucky şüpheyile kaşlarını kaldırır.

"Reaperlar neden bugünden sonra saldırırsın ki?" Jasper'ın dudakları ince, mutsuz bir çizgiye dönüşür. "Hayır. Bu doğru gelmiyor. Başka biri olmalı."

Midem bulanıyor. Yorgun beynim bu çığlıkları cesetlerle, *ölümle* bağdaştıramıyor. Bunlar, huzursuz rüyalarımın kalıntıları olan gece kabusları, çünkü Reapers birkaç saat önce gülüyorlardı. Sawyer, bıyıklı bir gülümsemeyle Kasey'e elma atıyordu.

Şu anda çimlerin üzerinde parçalanmış olabilir.

"Yüzlerce neden olabilir. Saldırıya uğramış olsalar bile, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden sivilleri riske atamayız," diyor Beau, ama sesi kararsız. Bana bakıyor, gözleri yüzümde kalıyor. "Burada kaybedecek çok şeyimiz var."

Jasper'ın kaşları çatılır. "Yağmacılar olabilir mi? Ormanda dolaşan yabancılar?"

Yağmacılar, beni kovalayan avcılar gibi. Ama benim avcılarım yabancı, haydut bir grup değildi, onlar...

"Ben... Ben bunun yağmacılar olduğunu sanmıyorum." Dudaklarım uyuşmuş, tüylerim diken diken olmuş, omurgamdan soğuk, ölümcül bir korku dalgaları geçiyor.

Lütfen.

Lütfen onlar olmasın.

Başka bir Reaper çığlık atıyor ve midem bulanıyor.

"Bu yanlış. Onlara yardım etmeliyiz," diye fısıldıyorum, Jasper'ın koluna tutunarak, ama boğazım sözcükleri sıkıca kapatıyor, o kadar sıkı ki duyulup duyulmadıklarından emin değilim.

Ama biz... biz Reaper'lara yardım etmeliyiz... Değil mi?

Jasper elini benimkinin üzerine koyar, sessizce beni sakinleştirir.

Soğuk rüzgâr bizi kırbaçlar, keser benim ince geceliğimi.
Yukarıda, çalkantılı bulutlar gürültüyle geçiyor, her yıldızı boğuyor.

Ben aptal değilim. Başkasını kurtarmak için güvenli bölgeden çıkmanın riskini biliyorum. Ama dünyada ölüm konusunda kayıtsız kalabilecek kadar insan kalmadı.

Ben ne özverili ne de cesur biriyim. Kendi canımı kurtarmakla başkasına yardım etmek arasında seçim yapmam gerektiğinde ne *yapmam gerektiğini* biliyorum, ama yine de bu, geçmişte pek çok kez başarısız olduğum bir seçim.

Ama... biz bu seçimi çoktan *yaptık*.

Dün gece, bir aile kurarken, Reaper'ları savunmayı seçtik.

Ve şu anda, onların ölmesine izin veriyoruz.

Mary Beth'in endişeli yüzü birkaç adım ötede, karanlığı tarıyor. Jayk ve Dom'un sesini artık duyamıyorum ve bu beni korkuyla titretir. O adamlar gözden kaybolmak için fazla pervasızdırlar.

Silah sesleri kesiliyor.

Parmaklarım Jasper'ın koluna gömülüyor ve nefesim kesilmiş bir şekilde havada asılı kalıyorum.

Bekliyorum.

Solumdaki ormanda ateşli bir duman yükseliyor. Sonra bir tane daha. Bristlebrook'u çevreleyen yarım daire içinde, uzak ağaçların derin, açgözlü karanlığında ateşli meşaleler canlanıyor.

Siviller etrafımızda sessizleşir. Sadece inlemeler ve ölürken çıkan hırıltılar bekleyen sessizliği bozar.

Alevli meşaleler hep birlikte ilerler.

Acımasız, uğursuz ateş ışığı pençelerini uzatmaya başlar ve Bristlebrook'un kapısının önündeki katliamı aydınlatır. Korkunç, donmuş bir tablo. Parçalanmış çadırlar ve patlamış toprak, Reaper'ların bedenleri parçalanmış ve turuncu ışılda ıslak bir şekilde parıldıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

Bir düzineden fazla Reaper ölü yatıyor. Geri kalanlar, dikenli telin çoğunu kapamasına rağmen, atlayamayacakları kadar geniş ve ölümcül sivri uçlu kuru hendeğin kenarında toplanmış durumda. Bazıları ormanın kenarındaki ağaçların arkasına, ya da daha kötüsü, silüetlerini ölümcül bir şekilde ortaya çıkaran kağıt inceliğindeki çadırların yanına çömelmiş durumda. Bazıları ise ellerindeki her şeyle karşılık veriyor.

bulabildikleri yetersiz koruma. Bazıları, yaralı olarak, uyku tulumlarına dolanmış ya da kaçarken vuruldukları yerde inliyorlar.

Adamlarımız hareketsiz, silahlı ve nöbetçi olarak savunma platformlarımızda sıralanmış durumda. Bu platformlar, yaklaşan herkesi yukarıdan görebilecek kadar yüksekte inşa edilmiş ve kalın metal kalkanlar, mesafeden ateş edebilen silahlara karşı bir miktar koruma sağlıyor. Red Zone'dan gelen erkekler ve kadınlar, bembeyaz yüzlerle ve somurtkan bir ifadeyle bizimkilerin yanında duruyor.

Dom, savaş alanını gözetleyen yüksek bir platformun üstünde, Arthur onun yanında ve Jayk ise hepsinin önünde yerde duruyor.

Bekliyorlar.

Herkes bekliyor, izliyor, meşaleler yaklaşırken.

İleri adım atıyorum, gözlüklerimin üzerinden gözlerimi kısarak gölgeli figürleri seçmeye çalışıyorum, ama ya çok karanlık ya da ben çok körüm.

"Dur, Eden," diye mırıldanıyor Beau, geceliğimin arkasını tutarak.

Alev alev yanan meşaleler ağaçların kenarında duruyor. Bir tanesi hariç.

Ağaçların ortasından, dumanlı sisin içinden, baştan aşağı siyah giyinmiş bir adam çıkıyor ve buz gibi bir parmak omurgama dokunuyor.

Onun örümcek ağıyla kaplı, boşuk sesi ses Bristlebrook'un Bristlebrook'a kadar ulaşır. "Hepiniz beni hayal kırıklığına uğrattınız."

Kalbim durur.

Alastair.

Kahretsin. Haklıydım.

Arkasından, etrafından, her taraftan ağaçların arasından silahlı adamlar çıkıyor. Her meşale taşıyıcıya üç ya da dört kişi düşüyor, bazıları av tüfeği, bazıları tabanca... ve birkaçı da ağır, askeri sınıf saldırı tüfeği taşıyor.

Hayır. Şaşkınlık ve kafa karışıklığı içimi parçaladı. Anlaştığımız şey bu değildi.

Elini kaldırdı.

"Dur!" diye bağıyorum, panik içinde. "Hayır, Alastair, yapma..."

"Tutamayacağın sözler vermemelisin," diyor yumuşak bir sesle ve sanki bu sözler sadece bana söylenmiş gibi geliyor.

Elini indirir.

Etrafında silah sesleri patlar.

Gök gürültüsü gibi bir ses duyulur ve Reaper'ın eti parçalanırken Jasper beni tekrar kollarına çeker. Kampın çevresindeki bir düzine yerde toprak patlar. Sisli duman, kir, mermi ve kanla karışır, artık hiçbirini ayırt edemiyorum.

Çığlıklar duyulur.

Reaper'lar Bristlebrook'a geri kaçmaya çalışırlar, ancak köprü olmadığı için hendeğe sıkışıp kalırlar, yanlarındaki yüzler patlamış meyve gibi parçalanırken çaresiz ve dehşete kapılırlar.

Buck'ın çadırının arkasından kalkıp döndüğünü, beyaz gözlü bir panikle hendeğe doğru koştuğunu görüyorum. Gidecek hiçbir yeri yok.

Bu bir katliam.

"Geri çekilin." Alastair, ormanın önünde büyük adımlarla ilerlerken, sakinliğine rağmen sesini yüksek sesle duyurur. "Ağaç sınırını koruyun. Siperden ateş edin."

"Sıkıştılar!" iri, kel bir Sinner koşarken onun üzerinden bağırır. "İleri!"

"Geri çekil! *Mierda!* Ateş hattındasın, aptal!"

Mateo olduğuna yemin edebilirim, ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Adamlar Günahkarların saflarından ayrılır, ağaçlardan uzaklaşarak ileriye doğru koşmaya başlar ve gördükleri her Reaper'a ateş ederler. Kel Günahkar, yuvarlak yüzlü bir adamın boğazını keser ve ben irkilirim.

Reapers panik içinde dağılıyorlar — kapana kısılmışlar. Bir adam hendeğin kenarında sendeliyor, geri çekilirken toprağı ayaklarının altında ufalanıyor.

"Jasper..." Soğuk hava içimi keserken, nefesimi tutarım.

Yemin ederim, erkeklerin arasında bir kadının çığlık attığını duyuyorum ve Jasper gerginleşir.

Akira? *Tanrım.* Kalbim panikle çarpmaya başlar. Jennifer! Jennifer nerede?

Katır Cherub panik içinde çığlık atar, ip bağlarını geri çeker ve ayaklarının dibine yiyecek torbaları dökülür.

Reaperlar ölürse, kaybedeceğimiz sadece onların hayatları olmayacak. İleri atılıyorum.

"Jayk!" diye bağırırım. "Köprü!"

Jayk başını bana doğru çevirir, sonra Reapers'a doğru. Buck Sinners'a ateş eder ve boşuna ateş ederken çaresizlik içinde haykırır.

Jayk yarım saniye tereddüt eder, onlara bakar. "Siktir!" diye küfür eder.

Sonra koşmaya başlar.

"Ooh, lanet olsun. Yapıyor," diye inler Lucky. "Öleceğiz. Bu aptalca."

"Birlikte mi?" Jasper sorar, beni bırakır ve Lucky ona şaşkın bir bakış atar, sonra boğuk bir kahkaha atar.

O, Jayk'e yardım etmek için tam hız koşarak yanımdan geçip gider ve Jasper, biraz telaşlı bir küfürle onu takip eder. Katherine, Ava'nın koluna vurur ve Shelby, Lucky onların yanından koşarak geçerken başını kaldırır ve hepsi de koşmaya başlar.

Ama hendeğin diğer tarafında, Günahkarlar yaklaşıyor. Panik içimi kaplar ve Beau kolumu sıkıca tutar.

Dom platformun üstünden bağırır.

"Bristlebrook, benim emrim gelene kadar ateş etmeyin!" Kendi atışını hazırlar. "Ateş etmeyin dedim! Keskin nişancılar. Sloane, Sara, Valerie, June! Sadece net atışlar yapın! Dost ateşi riskine girmeyin!"

Dom'un tüfeğinin namlusu, koruyucu duvarındaki dikdörtgen delikten dışarı çıkıyor ve saniyeler içinde yarım düzine atış yapıyor. Köprü'nün ötesinde, birkaç Günahkar koşarken yere düşüyor.

Bu, yeni bir korku çığlıkları dalgasını başlatır ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

Mermiler Jayk'e, ardından da çatışmaya yaklaşan yerdeki sivillere doğru uçmaya başlar. Birçoğu ıskalar ve ben etrafa bakınırım. Jayk ve Dom tüm ışıkları kapalı tutmuşlardır.

Tamamen karanlıkta kalıyoruz.

Jayk köprüye ilk ulaşır ve diz çökerek onu kaydırmaya çalışır, ama tek bir kişinin taşıyamayacağı kadar ağırdır.

Karanlıkta kalıyoruz, ama o hendeğe yaklaşırlarsa, meşaleler onların yaklaşımını da ortaya çıkaracaktır.

"Reapers, yere yatın!" diye bağıır Jayk ve onlar köprüden uzaklaşarak dağılıp giderler. Altısı ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker.

Jayk tüfeğini çevirip Günahkarlar'a ateş eder ve diğerleri tek tek ona katılırken zaman kazanır. Katherine, Shelby, Ava. Jayk zıplar ve köprünün kenarlarına düşerler, onu yerden kaldırmak için bariz bir çaba sarf ederler. İlerlemeye başladıklarında, yavaştırlar. Sürünürler.

Çok yavaş.

İlk dalganın ardından bir günahkar ordusu ormanda dolandır, meşaleler Alastair'in arkasında cenaze ateşleri gibi parlar.

Hareket et, diye sessizce ısrar ediyorum, köprüyü izlerken.

Ama sonra Jasper ve Lucky, Jayk'e katılırlar, köprünün altına eğilirler ve onu daha yükseğe kaldırır, ta ki onu kaldırabilecek hale gelene ve tahta omuzlarına batana kadar.

Ve sonra grup hareket etmeye başlar.

İleri adım atıyorum, ama Beau beni tekrar geri çekiyor ve bana kızgın bir bakış atıyor. "Ben yapabilirim..."

"Ölebilirsin. Eden, üzgünüm. Kalman gerekiyor. Yaralıları içeri sok, ama geri kal," diye ısrar ediyor, itiraz etmeden önce, sağlık çantasını omuzlarına asıyor. Tüfeği elinde sabit duruyor.

O her ikisini de yapabilir — iyileştirebilir ve öldürebilir, kaldırabilir ve savaşabilir. Her şeyi yapabilir.

Onlar bunu yaparlar.

Tüfeğim ellerimde terliyor. Onu nasıl kullanacağımı bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum, ve bir köprüyü taşıyan bir ekibe katkıda bulunacak kadar gücüm de yok. Orada, bu durumda, ben bir yüküm.

Ama burada nasıl kalabilirim?

Bir adam koşmaya çalışırken dizinin patladığını izliyorum. Buck'ın yanından koşarak geçen başka bir adam, hendeği atlamaya çalışırken toprağa yığılıyor. Bir an için havada asılı kalıyor, sanki uçuyor gibi... ama sonra keskin mızraklara çarparak kasıklarından boğazına kadar şişleniyor.

Geri çekiliyorum.

Burada, sadece izleyebilirim.

Yaralılar hayatta kalırsa onlara yardım edebilirim.

Buck, kazığa saplanan Reaper'a bakarak kayarak durur, ama bir kurşun ayağının yanındaki toprağa isabet eder ve o, tekrar koşmaya başlamadan önce boğuk bir çığlık atar.

"Çok geç kaldık," diye fısıldarım.

Köprüyü kestik. Kendimizi kurtardık. Onların hiç şansı yoktu.

"Belki de değil."

Beau'ya bakıyorum ve o sağ yukarıya doğru başını sallıyor. Orada bir grup Reaper öfkeyle ateş ediyor ve yakınlarındaki Sinners'ı ağaçların arasına iterek küçük bir cep oluşturuyorlar. Cole ve Sawyer onların başında savaşıyor, Pete ve Jennifer arkalarında ve yavaşça, çok yavaşça ilerliyorlar. Ben izlerken, iki Reaper daha saklandıkları yerleri terk edip onlara katılıyor. Sonra bir tane daha. Sonra üç tane daha.

"Sinners, geri çekilin! Siperden ateş edin!" Mateo tekrar bağırır ve sonunda onu, bir meşale taşıyıcısının yanında, koyu saçları yansıtılan alevlerle dans ederken görürüm.

Bir meşale taşıyıcısının kafatasına bir kurşun isabet eder ve ışığı, Cole'un yanındaki bir Reaper çığlık atarak boğazından kan fışkırarak ölürken, budaklı ağaç köklerinin arasına düşer.

Korkunç, çarpık bir müzik.

Bu sırada Alastair, siyahlar tarafından şövalye ilan edilmiş halde ağaçların yanında durmaktadır.

"Bristlebrook, ateş ateş etkisi için ateş et!" Dom
bağırır. "Bastırıcı ateş.

Sadece net atışlar."

Arthur öne çıkar. "Elena, Theo, Amir! Ateş açın!"

Ani bir ritim değişikliği gibi, bizim tarafımızdan mermiler yükselir — senkronize bir kontrpuan, melodiyi "geliyor!" haykırırları ve "geri çekil!" çığlıkları ile tamamlar.

En dıştaki savunma platformunda, Kırmızı Bölge'den gelen üçlü de öne çıkar ve karanlık oklarla şiddetli bir saldırı başlatır. Oklarından biri bir Günahkar'ın uyluğuna saplanır ve adam hendeğe yuvarlanır.

Yanımda, Beau'nun çenesi gerilir ve korku boğazıma düğümlenir.

Mermilerimiz köprünün hemen ötesindeki çadırlara çarparak birkaç günahkarı yere serer. Buna karşılık, daha fazla silah bize doğru çevrilir ve bazılarının karşılık ateşi savunma platformlarını koruyan çelik kalkanlara çarparak keskin, metalik bir ses çıkarır.

Bu sırada köprü hendeğe yaklaşmaya devam ediyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Onlar yaklaşmaya başladıkça, Alastair'in dikkati bıçak gibi keskinleşir.

"Köprüyü durdurun," diyor ve sesi gecenin karanlığından sızan bir ses gibi.

Son umut ışığım, sönük bir dehşete dönüşüyor. Canavarlarımın güvenliği garanti altına alınmıştı. Güvende olmamız gerekiyordu. Kadınlar ve çocuklar güvende olmalıydı. O... beni kandırdı. *Her konuda.*

Her zaman savaş olacaktı.

Günahkarlar hep birlikte köprüye, *adamlarıma* doğru dönüyorlar ve ciğerlerimde nefes kalmadı. Burada pazarlık yapamam. Çorba yok, zehir yok, durumu tersine çevirecek akıllıca bir plan yok. Sadece Günahkarların silahları, silahsız Brutes'larım ve kenarda çaresizce duran ben varım.

Onları oraya ben gönderdim ve şimdi Alastair, benim hatam yüzünden onların ölümünü izlememi sağlayacak.

Yanıldığım için, sevdiğim herkesi öldürmüş olabilirim.

"Orospu çocuğu!" Beau küfür eder, yüzünde soğuk bir cinayet parlar.

Beau ileri atılırken ben donakaldım. Uyuşmuş. İşe yaramaz.

Grubu içinde Sawyer, çılgın ve çaresiz gözlerle dönerek köprüyü, silahları ve tüm gücüyle koşan Buck'ı gözden geçirir.

"Reapers, köprüye!" diye bağırır.

Yakınlarda bir adam bağırır. Bir kadın çığlık atar. Savunmamıza daha fazla kurşun isabet eder.

"Eden! Ne yapacağız?" Mary Beth geri çekilirken sorar, ama ben önümdeki kabusu kapılmış durumdayım.

Daha fazla günahkar öne çıkıyor, onlarca kişi, ateşlerini köprüye yöneltiyor. Jayk'e.

Jasper'a.

Lucky'ye.

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bir mermi Lucky'nin elinin yanındaki ahşabı parçalar, ama o hiç kıpırdamaz. Hiçbiri kıpırdamaz.

"Eden!" Mary Beth beni sarsar ve sonunda başımı kaldırıp ona bakarım, ama sadece gri saçlı, nazik Valerie'nin en yakın savunma platformundaki tahta desteklerden birini tuttuğunu görürüm.

Omzundan kan akıyor ve ayakta dururken sallanıyor.

Kocas, sağ kolunu onun sağlam kolunun altına sokarak, ağır adımlarla ilerliyor. Arkalarında, baygın görünen Jessica'yı taşıyan iki sivil daha görüyorum.

Bu sadece başlangıç.

Ve revirde sadece üç yatak var.

"Caleb! Yardım et!" diye bağıyorum ve Caleb platformdan aşağıya bakarak Patrick ve Valerie'yi görüyor. Genç adam tüfeğini bırakıp aşağıya inmek için acele ediyor.

Acil durum beni sarsıyor ve Mary Beth'i tutup ayağa kalkıyorum. Hangimizin daha çok titrediğinden emin değilim, ama Caleb Patrick'e yardım etmek için koşarken korkumu bastırıyorum.

Ben işe yaramaz değilim. Lanet olsun, işe yaramaz olmayacağım.

"Oturma odasındaki mobilyaları kaldırmaya başla," diyorum Mary Beth'e hızlıca. "Sonra çarşaf dolabına git ve bulabildiğin kadar çarşaf, battaniye ve yastık getir. Daha fazla yatağa ihtiyacımız var. Kasey'e Deanna'nın bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sor, o da sana yardım edebilir."

O başını sallar, sonra koşar gibi çıkar ve ben Caleb'e dönerim.

Yanında, Patrick titreyerek karısını izliyor.

"Onu revirine götür ve sonra geri gel. İkiniz de," Patrick'in çenesi inatla kilitlendiğinde açıklığa kavuşturuyorum. Boğazımda yoğun bir korku ağrısı hissediyorum. "Daha fazlası olacak."

Onlar giderken, ben öne doğru ilerleyip platformun tahta desteğine tutunarak daha fazla yaralı arıyorum.

Sadece köprüye geri dönmek için.

"Yine!" Dom platformundan bağırır ve bir başka atışlar dizisi patlar.

Günahkarlar şaşırtıcı bir hızla yere yığılır, diğerleri ise hendeğin kenarına çekilir. Jayk bu fırsatı değerlendirir ve büyük yükün ağırlığı altında herkesi daha hızlı ilerlemeye zorlar.

Neredeyse vardılar.

Hepsi neredeyse oradalar.

Buck'ın yüzü koyu kırmızı ve terli, hendeğe sadece birkaç adım uzaklıkta — köprüyü yerine koymazlarsa, arkalarında ve önlerinde uzanan ölümden sadece birkaç adım uzaklıkta.

Lütfen.

Tırnaklarım ahşaba batarken çatlıyor, Buck'ın tanıştığımızda utangaçça şapkasını çıkarışını düşünüyorum. Mila'nın flörtünden utanarak kızardığını düşünüyorum.

Ben de onun ölmesini istemiyorum.

Alastair'ı serbest bıraktığım için kaç kişiyi öldürdüm? Haklı olduğumdan o kadar emindim ki kaç kişiyi öldürdüm?

"Siktiğimin korkakları! İleri!" kel Sinner bağırıyor, ateşli ve hızlı ateş ediyor ve Mateo ona doğru fırlıyor, saniyeler içinde silahını elinden alıyor.

"Geri çekil!" Mateo, bir kurşun onu neredeyse vururken geri çekilir.

Ama cesur bir Sinner ağaçların arkasından çıkar ve köprüye, benim adamlarıma doğru ateş eder. İlk atış köprüden seker ve Sinner ilerleyerek tekrar nişan alır. Hedefe odaklanır.

Nefesim kesilir, ama adam göğsünden vurularak geriye doğru savrulur.

"Aferin Beau, bebeğim!" Ida bağırır ve Beau diğer adamların arkasına geçip köprüye yaklaşan herkese ateş ederken kalbim sıkışır. Onları savunur. Onları şiddetle korur.

Beau her zaman ailesi için mücadele edecektir.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve nemli toprak ayak parmaklarımın arasına giriyor. Başaracaklar.

Siviller Jessica'yla birlikte yanımdan geçiyorlar ve ben onları revirine yönlendirmeden önce Jessica'yı hızlıca kontrol ediyorum.

Köprü yerine oturur ve bir saniye sonra Buck'ın ayağı kurşun izleriyle dolu ahşaba basar. Kadınlar çılgınca tezahürat yaparlar ve sonunda yorgun yüzünde bir gülümseme belirirken, boğuk ve rahatlamış bir hıçkırık kaçar ağzımdan.

Sonra durur.

Bir an için ne olduğunu anlamıyorum. Neden köprünün ortasında durdu, her yönden kurşunlar hala uçuşurken.

Sonra gözlerinin arasından kanın sızdığını görüyorum.
Buck, hala gülümserken, zarif bir şekilde hendeğe yığıldı.
Çılgılığımı bastırmak için elimi ağzıma kapattım.
Ağaçların yanında, Alastair tüfeğini geri çekiyor. Puslu, turuncu ışıktaki,
neredeyse tütsülediğine yemin edebilirim.

Bölüm 51

Jasper

HAYATTA KALMA İPUCU #217

Düşmanlar, sadece bekleyen dost-düşmanlardır.

Köprüden geri çekiliyoruz, etrafımıza kurşunlar yağıyor. Karanlık ve baş döndürücü hızın etkisiyle, tüfeğimi kaldırıp onlara ateş ediyorum.

Sadece Buck'ın köprüden sert bir şekilde düşüp mızraklara çarpmasını görmek için.

Reaperlar grubu birkaç Sinners'ı parçalayıp köprüye doğru ilerlerken, Pete sendeleyerek dışarı çıkar ve hendeğe bakar.

"Buck!"

Kırık, acıklı bir çığlıktır.

"Siktir," diye fısıldadı Lucien, sonra bağırdı. "Jasper, kalk!"

Onun içgüdüleri benimkiler gibi tepki vererek —onun içgüdüleri benimkilerden çok daha iyidir— tüfeğimi çevirip ateş ettim. İki Sinners köprünün önünde yere yığıldı ve ben onların hantal, cansız düşüşlerine titredim.

Sawyer onların bedenlerinin üzerinden atlar, adamları da hemen arkasındadır. "Geri çekilin!" Beaumont arkamızdan bağıırır. "Bana doğru! Geri çekilin."

"Bristlebrook, dur!" Dominic köprüye yaklaşırken bağıırır. "Ateş etmeyin! Adamlarımızı vurmayın!"

Katherine iki el ateş eder, sonra Shelby'nin kolunu yakalar ve grubumuz Beaumont'a geri çekilirken onu koşturur. Jaykob hızlıca geriye doğru yürür, tüfeğini kaldırarak hepimizi korur ve Ava onu acele ettirir.

Lucien hala yanımda hızlı ve isabetli atışlar yapmaktadır ve bir mermi kulağının çok yakınından geçip gider. Onu yakasından tutup çekiyorum.

"Jasper, dur! Neredeyse vardılar," diye bağıırır.

"Beaumont ve Dominic bizi ve onları koruyor. Geri çekil, Lucien," diye bağıırırım ve o da küfrederek itaat eder.

Beaumont ve iki sivil, diğerr ağır köprülerden birini çevirmişler ve biz de birkaç saniye sonra Jaykob'un yanına kayarak, son köprüyü yan yatırıp siper olarak kullanmasına yardım ediyoruz, nefes nefeseyiz.

"Jayk, savunmaya geç. Buradan savaşı yönetemezsin," diye Beaumont onunla tartışıyor.

Tüfeğimi tekrar kaldırdığımda, Sawyer'ın grubunun köprünün kenarından döndüğünü görüyorum. O ve Cole köprünün iki yanında durmuş, Reaper'lar köprüden geçip güvenli bölgeye ulaşırken Sinners'ı geri püskürtüyorlar.

Üç, beş, bir düzineden fazlası geçti. Pete ve Akira ve tanıdığım ama isimlerini bilmediğim daha fazla yüz.

Hiç de yeterli değil.

"Dom kavgayı durdurabilir," diyor Jaykob, sürünerek gelen bir Sinner'ı alnından vurarak. "Ben burada daha iyiyim."

"Onunla tartış, pislik." Beaumont bir el daha ateş eder, sonra nefes nefese durur. "Jayk, bu insanlar bazı kavgalara karışmış olabilirler, ama bu başka bir şey. Seni görmeleri gerekiyor. Sana güveniyorlar."

Jaykob durur, ona bakar, sonra küfür eder ve geri çekilir.

Reaper'lar çılgın gözlerle ve korkmuş bir şekilde yanımızdan geçiyor ve Jaykob onları Bristlebrook'a yönlendiriyor, sonra onlarla birlikte geri çekiliyor.

"Gidin. Eve gidin, gidin!"

Omzumun üzerinden, Eden'ı verandada, içerdeki adamları işaret ederek, gürültüden dolayı duyamadığım bir şeyler bağıırırken görüyorum.

Lucien tekrar ateş ediyor. Sonra tekrar ve tekrar. Her atış beni titriyor.

Bang.

Bang.

Bang.

Bundan nefret ediyorum. Nabzımın çılgınca atmasından ve yüzümün yanından geçen kurşunlardan nefret ediyorum. Fışkıran ölümden ve cam gibi bakan gözlerden nefret ediyorum. Korkudan nefret ediyorum.

En çok da, bu işte daha iyi olamadığım için nefret ediyorum. Tüm bu pratiklere rağmen - bu adamların bana öğrettiği becerileri geliştirip, dövüşüp, ateş edip, yeniden biletiğim halde - Jaykob'un vahşiliğine ya da Lucien'in keskin isabetine sahip değilim. Ben bir psikologum. Beyinleri değil, zihinleri inceliyorum.

Lanet olsun, ben bunun için *yaratılmamışım*.

Sadece bir darbe indirmek istediğini biliyorum, ama Jaykob haklıydı. Eden'i teselli eden adam olabilirim, ama onu koruyan adam değilim.

Yine de bir el daha ateş ettim, tam da Cole'un uyluğuna isabet eden kurşun bacağını hemen büküp acı içinde çığlık attığı anda. Lucien onu vuran sırık gibi Sinner'ı indirdi ve Sawyer bir saniye sonra arkadaşını aldı, geniş, dehşet dolu gözlerle onu dar köprüden sürükledi.

"Siktir," diye küfreder Beau ve tüfeğini omzuna asar, ilk yardım çantasını alır. "Lucky, sen..."

"Evet. Seni yakaladım. Git," diyor Lucien dalgın bir şekilde.

"Biz neyiz? Dekorasyon mu?" Katherine sertçe mırıldanır ve Ava onun yanında homurdanarak, ağaçlardan fırlayan dört Sinners'ı yok eden şiddetli bir ateş açar.

Beau, Cole'u kaldırmaya yardım eder ve Sawyer ile birlikte onu arkamıza sürüklerler. Hızla hareket eden Beau, bir turnike çıkarır. Bandajlar. Ağrı kesici. Antiseptik.

Daha fazla Reaper yanımızdan geçip gider. "Kahretsin! Hayır, hayır, hayır! *Yardım edin!*"

Çığlık, hendeklerin ötesinden geliyor, keskin ve açıkça bir kadına ait.

İçim burkulur. "*Jen?*" Ava panik içinde sorar.

Onu görmek biraz zaman alır, küçük bir Reaper grubu yanından geçerken köprüye doğru topallayarak ilerliyor, silahla yaralanması onu çok yavaşlatıyor. Keskin yüz hatlarına sahip bir Sinner kaçan bir Reaper'ı sırtından vurur ve Jennifer, cesedin üzerine sürünerek düşerken hıçkırıkları havayı yırtıyor.

Reapers şu anda kaçış halindeler. Hendeklerin o tarafında hayatta kalanlar bir düzineden az ve hepsi köprüye doğru kaçmaya çalışıyor.

Ve bu yüzden, gün Günahkarlar daha daha Daha ve daha ağaçlardan yayılmaya başlıyor.

Jennifer yemdir.

Yardım gelmezse ölecek.

Jaykob Dominic'le birlikte geri döndü, Beaumont Cole'u kurtarmakla meşgul ve Lucien...

"Onu kurtarmaya gidiyorum." Tüfeğimi omzuma asıyorum ve Lucien kolumu tutuyor. "Hayatta olmaz!" diye itiraz ediyor, endişeli bir şekilde, bronz teni soluyor.

Jennifer'a bir bakış attı ve yüzündeki endişe daha da derinleşti. "Kahretsin, tamam. Ben giderim."

Onun sert ve güzel yüzüne bakarak yumuşuyorum. "Sen daha iyi nişancısın, aşkım." İçimdeki her dürtü durup düşünmemi söylese de gülümsüyorum. Geri çekil. Güvende kal. "Sadece kısa bir yolculuk. İki dakika sürer."

Onun kadar yetenekli olmayabilirim, ama Lucien kadar cesur olabilirim. Eğer ölürse kendimi affetmem.

Gözlerinde bir anlık bir farkındalık parlar, ardından hemen panik gelir. Yıllar önce, dünyamızın sonsuza dek değiştiği gece, bana da benzer bir şey söylemişti.

Çok, çok aptalca bir şey yapmadan hemen önce söylemişti.

Bir an için yüzünde kararsızlık savaşı yaşanırken, içimde sabırsızlık savaşı yaşanıyor ve onun bu kadar tartışmaya girmesine alınmamaya çalışıyorum. Bununla mücadele ettiğini biliyorum.

Sonra Lucien beni bırakır. "Git. Siktir git. Çabuk ol."

Katherine bir sonraki atışını hazırlarken yüzü kararlıdır. "Bu pislikler sana dokunmayacak."

Başımı sallıyorum, sonra vücudumun bu hareketi ne kadar sevmediğini umursamadan köprümüzün sığınağından atlıyorum.

"Jasper?" Beaumont'un arkamda endişeli bir sesle söylediğini duyarım, ama durmam.

Hala çok karanlık, ama geceyi delen cehennem gibi yangınlar her şeyi cehennem gibi gölgelere büründürüyor. Bir Reaper yanımdan kaçarken omzuma çarpar.

Günahkarlar şimdi ağaçlardan *akın* ediyor ve başka bir tıknaz Reaper, Mateo'dan uzaklaşırken ağlıyor, Mateo ise onu gözünden vuruyor.

Tamam. Boğazımı yutarım. Tamam.

Belki de bakmayacağım. Ben... Ben sadece kendime odaklanacağım. Diğerleri beni koruyacaktır.

Buck'ın vücudunu yarım düzine yerinden delen mızraklara bakmak için durmuyorum. Loaferlarım köprüyü salladığında ya da diğer taraftaki çimlere çarptığımda kanla kayan uygun olmayan tabanları kayarken durmuyorum.

"Eğil, Jasper!" Jayk uzaktan bağırır ve ben eğilip kendimi yana atarım.

Bir cesedin yanına iniyorum... Yüzünün büyük bir kısmı yok olmuş.

Ceset, dışkı kokuyor ve ben dudaklarımı sıkıştırıyorum.

İğrenç.

"Şimdi!" diye bağırıyor Dom ve bir başka sağır edici silah ateşi, bir düzineden fazla Günahkâr'ı yere seriyor.

Jennifer, belki on metre uzaktan başını kaldırıyor, kirli yanaklarından gözyaşları akıyor. Elinde bir tabanca var ve sürünerek ilerliyor. Kalkıyorum, eğiliyorum ve ona doğru aceleyle gidiyorum.

Solumda, görmediğim bir Günahkar sertçe yere düşüyor.

"Gel, Jennifer. Seni tutuyorum," diye mırıldanıyorum, titrek bir elimi uzatarak.

Kararlılık, yüzündeki korkuyu yok eder ve eli benim elime çarpar.

Onu yukarı çekince, boğulur gibi, "Bu seans ücretine dahil mi?" diye sorar.

"Korkarım bu ekstra ücretli olacak," diyorum ona ve o da benim hissettiğim panikle dolu bir kahkaha atıyor.

Bir mermi önümüzde, ardından bir mermi arkamızda ısıklıklar ve ben, onun ağırlığının çoğunu üstlenerek onu ileri doğru çekerken, yanımızdaki mızrakların beni delip geçeceğini hayal etmemeye çalışırım. Bacağındaki bandaj, parlak, taze kanla ıslanmıştır.

Bristlebrook'a geri dönüp baktığımda, bu açıdan bakıldığında, tamamen derinliği olmayan, karanlık bir geceye gömüldüğünü fark ediyorum. Sadece verandanın ve pencerelerin çıplak ışığı, orada bir ev olduğunu gösteriyor. Yükselen platformları görebilmek için gözlerimi kısmak zorundayım.

Meşale ışığı gece görüşümü mahvetmiş.

Her taraftan bağırışlar, çığlıklar, silah sesleri ve yardım çığlıkları geliyor, ama şu anda onlar için hiçbir şey yapamıyorum.

hala ateş altındayız.

Bir mermi ayağımın yanından sıyrılıyor ve ben yana doğru çekiliyorum, ama hendek kenarında kayıp düşünüyorum.

Midem boğazıma kadar yükselir. Düşüşü, ölümcül bir tehditle bana bakan keskin mızrakları içime çekerim — ama Jennifer tüm ağırlığını diğer tarafa, yaralı bacağına verir ve bizi keskin, acı dolu bir çığlıkla geri çeker. Çimlere yığılırız ve o yine hıçkırarak ağlar, gözleri omzumun arkasını izler, sonra kapanır.

Yukarı bakıyorum ve büyük, dövmeli bir Sinner dişlerini yalıyor, silahı çoktan şakağıma dayamış durumda.

Sonra yüzü patlar.

Sıcak, kalın kan üzerime sıçradı ve o öne doğru sendeledi, ama ben onu hendeğe ittim.

O düşerken, Heather'ın ileri koşup başka bir Sinner'ın boğazını vurduğunu, sonra dönüp arkasındaki bir başkasını da alnından vurduğunu gördüm. Omuzlarında büyük bir askeri sırt çantası vardı, ama bu onu yavaşlatmıyor gibiydi.

Bu dişi ejderha burada ne arıyor?

Aklım karışıyor, yanıp sönen ateş ışığı ve etrafımı saran ölüm fırtınası beni etkisi altına alıyor.

Heather arkamızdaki bir başka Günahkâr'ı ortadan kaldırıyor ve nefes nefese, ciğerlerim yanarken, şiddetli, kutsal olmayan bir minnettarlık beni çarpıyor.

Sanırım dişi ejderha az önce hayatımı kurtardı.

Bakışları Jennifer'a kayıyor, sonra benim gözlerimle buluşuyor ve başını sallıyor. Alçakgönüllülükle ben de başımı sallıyorum.

"Bu fahişeyi kim çıkardı?" diye alaycı bir şekilde soruyor, daha önce gördüğümüz iri, kel günahkar, Heather'a odaklanarak.

Mateo'nun onu silahsızlandırdığına yemin edebilirim, ama şimdi bir av tüfeği ve bir tabanca taşıyor. Yırtık pırtık çadırların arasında sürünerek ilerliyor, ama soğuk, boncuk gibi gözleri olan küçük bir adam arkadan hızla öne atılıyor.

Her yerdeler.

Ve köprüye yaklaşıyorlar.

"Yukarı," diyorum Jennifer'a, yeni bir aciliyet hissi içimi kaplıyor.

Hemen o köprüye ulaşmamız gerekiyor.

Ama Jennifer titreyerek donmuş bir şekilde yatıyor.

Heather, bizden bir metre uzağa bir Sinner daha düşürüyor.

Dudaklarımı sıkıştırıp Jennifer'ın yanına eğildim. "Jennifer, hemen kalk. Çok şey yaptın, biliyorum, ama devam etmelisin. *Kalk.*"

Gözlerini sıkıca kapatıp başını sallıyor, ben de zorlukla yutkunarak yaklaşan Günahkarları gözden geçiriyorum. Onlar yere yığılıyor ama yerlerini yenileri dolduruyor. Heather köprüye doğru geri çekiliyor, yolu açık tutmak için iki eliyle tabancalarını ateşliyor.

"Siktir, neden bu kadar uzun sürüyor?" diye bağırır, bize bakmadan. "Formda olmadığını biliyorum, ama kışını kaldır Jasper."

Lanet olsun.

Jaykob da bu konuda bana sızlanmasa iyi olur.

Diz çöküp Jennifer'ın kollarının altından onu kaldırmaya çalışıyorum.

"Yardım et bana, Jennifer. Hemen," daha sert bir sesle söylüyorum ve o ağırlığını değiştiriyor.

Garip ve acı verici bir şekilde onu omzumun üzerine çekiyorum.

Daha da acı verici bir şekilde ayağa kalkıyorum ve köprüye doğru dönerken uyluk kaslarım protesto ediyor. Onu köprüye taşımak için zorlanırken tüm kanımın boynuma ve yüzüme hücum ettiğini hissediyorum.

Jaykob bunu nasıl *yapıyor*? Adam üçte ikisi *katır*.

Yine de yapıyorum, nabzım şakaklarımdan atıyor ve Heather yol açarken onun arkasında kalıyorum. Lucien, Jaykob ve Dominic de yolumuzu açıyorlar.

Ve Beaumont koşarak gelir, hendeğin diğer tarafında beni bekler.

Loafer'ım sonunda köprüye ulaşır ve Heather aniden dönüp ateş etmek için hazırlanırken, küçük, boncuk gözlü Sinner'ın diğer tarafından ona yaklaşmakta olduğunu görürüm. Onun mu yoksa bana mı odaklandığını anlayamam. Hemen arkasında bir meşale parlar ve gözlerimi kamaştırır.

"Heather, dikkat et—!"

Ama adam, uyarıyı bitiremeden yere düşüyor ve puslu ışıktaki, uzun boylu, ince yapılı bir Sinner onun arkasında duruyor.

Heather dönmüyor bile.

"Ne bekliyorsun lan? Onu güvenli bir yere götür!" Heather bir tabancayı düşürdü, sonra ölen bir Reaper'ın elinden diğerini kaptı.

"Dikkatli ol, cadı," diye mırıldanıyorum ona, sonra uzun, hızlı adımlarla köprüye doğru ilerliyorum.

Diğer tarafta Beaumont'a çarparım ve o Jennifer'ı omzumdan çeker.

"Onu ben hallederim," diye beni

temin ediyor. "Cole?" diye

sertçe soruyorum.

"Eden onu Deanna'ya geri götürdü. Bir sistem kurmuş." Jennifer kollarımda sıkışmış durumda ve Beaumont onu kurtarıyor. "Sorun yok, Jas. Onu kurtardın."

Sonunda onu bırakıyorum.

Beaumont Bristlebrook'a geri dönerken, gök gürültüsü gibi bir gürültü duyulur.

Bunun tezahürat olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bristlebrook'un karanlığına bakınca görabiliyorum, ama ses kemiklerimi titretecek kadar güçlü.

Ahşap üzerine tüfekler, her platformdan gelen yüksek, gürültülü, saygısız *tezahüratlar*. Sundurmadan. Evden.

"O da ne?" Beaumont'a şaşkınlıkla sesleniyorum ve o omzunun üzerinden bana sırtıyor.

"Sanırım bu senin için."

Benim için...

Gözlerim büyüdü ve adrenalin boğazıma çarptı, sıcak ve hızlı bir şekilde kükremeyi dinlerken.

Başardım. Onu kurtardım. Başarısız olmadım.

Belki onların tezahüratları, gelecek kabuslarda duyacağım ölüm sesleriyle savaşabilir.

Bir mermi ön kolumu keser, Eden'in gömleğine yaptığı düzgün kıvrımları kesecek kadar yakındır ve kolum boyunca sıcak, biriken bir kan akıntısı açar ve acı içinde tıslarım.

İleriye doğru sendelerim, bu tarafta olmanın beni güvende tutmaya yetmeyeceğini çok geç hatırlarım. Karanlık yetmez. Yeterli mermi varsa, geri çekilmezsek hepimiz vurulabiliriz.

Ama yapamayız.

Köprü hala yerinde duruyor.

Günahkarlar da benim kadar iyi geçebilirler. "Jasper!"

Heather'ın bağırmasıyla dönüp baktığımda, o hendeklerin diğer tarafına koşarken omuzlarından ağır sırt çantasını çıkarıyor.

Ve onun arkasında, bir başka kurşun yağmurunun bir sıra Günahkâr'ı yere serdiğini görüyorum. Cesetlerden çekinerek, ilerlemekte tereddüt ediyorlar.

Çoğunun meşalelerin ışığında ağaçlara sarıldığını hala görebiliyorum.

"Bunu nasıl elde ettin?" Alastair, onun arkasında yürürken, etrafında düşen ölümler ve ayaklarının altındaki cesetlere aldırış etmeden, ölü bir Günahkarın elini botuyla ezdi. "Bırak onu, Deathwish."

Ağaçların yanındaki yerini terk etti ve tamamen ona odaklandı.

Ve o çantaya.

Heather durdu ve ağzının bir köşesi yavaşça kıvrılırken, onu ellerine aldı ve sertçe salladı. Kollarında ağırlığı hissediliyordu.

"Sana bir kez söyledim, bebeğim." Omzunun üzerinden ona bakar. "Ben iyi bir kız gibi emir almam."

O öne doğru atılır, ama kız geri dönüp çantayı hendeğin üzerinden fırlatır.

Paket, dikenli telleri sıyrarak kanalın üzerinden zar zor geçer ve Alastair kızın bacaklarını tekmelediği anda ellerime çarpar. Kız, düşerken acımasız bir hareketle onu yakalar ve kendisiyle birlikte yere indirir.

Sırt çantasının ağırlığı altında zorlanarak, ikisi beni kışkındıracak bir beceriyle acımasızca dövüşürken geri çekilirim, ta ki Heather Alastair'in dövmeli boğazına yumruk atana ve Alastair tüm ağırlığını onun üzerine bırakana kadar. Mateo yardım etmek için koşar ve o ve Alastair birlikte onu geri çekerler.

Hendeğin karşısından, Heather onu sürüklerken gözlerimin içine bakar.

"Lanet köprüyü havaya uçur."

Bölüm 52

Jaykob

HAYATTA KALMA İPUCU #313

Gerçekten istemediğiniz şeyleri çalmayın.

"TEHLİKE GEÇTİ," diyor Dom, yanımda bir taş duvar gibi dururken, ben de aynı şeyi görünce başımı sallayıp rahatlıyorum.

Jasper, elinde ağır bir çanta ile hendekten uzaklaşır, Heather sürüklenir ve daha fazla Günahkar ağaçların arasından başlarını uzatmaya başlar.

Hava ter, duman, yağmur kokuyor ve yeni basılmış bozuk paralar gibi acı ve metalik bir koku var. Gördüğümüz diğer tüm boktan kavgalar gibi.

Ama lanet olsun, kapana kısılmaktan nefret ediyorum.

"Yeniden doldurun!" diye bağırır Dom. "Sıraya girin, köprüyü basacaklar."

Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum. Dom bu işi halleder. Her zaman halletmiştir. Ben aşağıda, eylemde olmalıydım, hoş geldin paspasımıza sıçmaya çalışan beyinsiz herifleri kesmeliydim.

"Hayır! Sawyer, sen bekleyebilirsin. Bekle, Sawyer..."

Eden'in hayal kırıklığı verandadan geliyor ve Sawyer yaralıların ve kendilerini güvene alan birkaç Reaper'ın arasından geçmeye çalışırken ona bakıyorum.

Altımızda, Sawyer Jennifer'ı Beau'nun kollarından çekip alır ve onu göğsüne sıkıca sarılır.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Oh, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür." Boğazı düğümlenmiş ve titriyor, ama Jennifer onun kollarını tutarak geri çekiliyor.

"Ben... Sen... beni terk ettin," diye küçük bir sesle kekeliyor.

Sawyer başını sallar, onu o kadar sıkı tutar ki, ben de tüfeğimi tutuşumu değiştiririm.

"Hayır," diye sertçe cevaplar. "Hayır, yapmadım. Her şey karmakarışık. *Oradaydın*, seni *orada* gördüm, sonra birden *yok oldun* ve ben... *Asla...* Asla yapmazdım..." Sesi kırılır. "Çok üzgünüm, Jennifer. Çok, çok üzgünüm. Artık güvendesin, söz veriyorum."

Bu sefer, tereddütle, onun kendisini kollarına almasına izin verir ve ben burnumu kırıştırırım.

Kim kız arkadaşını geride bırakır ki?

"Beau, Deanna'nın yardıma ihtiyacı var!" Eden karanlıkta bağırır ve Beau verandaya doğru koşar. "Ve biri lütfen Kasey'i getirsin, malzeme listesi onda!"

Eden, Mary Beth'e doğru koşarken gözlerim ona kayıyor. Mary Beth, Eden'in söylediklerine başını sallayarak onaylıyor. Sonra Eden merdivenleri işaret ediyor ve yüzündeki ifade sertleşiyor. Mary Beth koşarak uzaklaşırken, Eden iki Reaper'ı kaynar su getirmeleri için görevlendiriyor, iki tanesini şuna, bir tanesini buna... Ve hiçbiri ona bu konuda laf atmıyor. Eden, keskin ve patronluk taslayan yüz ifadesini takınmış.

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kalkıyor. O çok sert bir kadın.

Dom elini mantetin üzerine vurur. "Bristlebrook, ateş aç."

Geri dönüp Sinners'ın köprüye doğru ilerlerken düşüşünü izlerim ve bir sonraki sıra ağaç sınırına sarılarak temkinli bir şekilde durur.

Gök gürültüsü başımızın üzerinde yankılanıyor.

"Köprüyü havaya uçurmalıyız," diyorum ve Dom, bir düşünce aklıma gelirken, aynı derecede ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Kahretsin, yan tüneli emniyete aldık mı?"

Dom keskin bir bakışla bana bakar. "Hayır. Nerede olduğunu bilmemeliler, ama..."

Tüfeğimi omzuma asıp merdivene doğru yöneliyorum. "Ben hallederim. Sen köprüyü hallet."

Dom, dikkati dağılmış bir şekilde Bristlebrook'a ateş etmesi için tekrar bağırır ve arkamdan gelip omzumu tutarken bir dizi silah sesi daha duyulur.

"Jayk, dur." Dom yüzümü inceliyor. "Ne yapıyorsun sen? Sen köprüyü hallet. Kararını ver."

Lanet *olsun*.

"Bunu söylememe gerek yok. Söylemek de istemiyorum. Sen bunu benden çok daha iyi yapıyorsun," diyorum ona, sesimi alçaltmaya çalışıyorum ama başarılı olduğumdan emin değilim.

Dom başını sallamaya başlar. "Hayır. Bu mu? Bu eğitim, herkesin şu anda bulunduğu yer. Sen başardın. Bitir şunu, Jayk. Korkaklığını bir kenara bırak."

Gölgelerin arasından ona sert bir bakış atarak, anlamasını sağlamaya çalışıyorum.

"Korkudan değil."

Gerçekten de öyle.

Bunu yapabilirim. Bu fikir beni paniğe sevk etmiyor. Alçakgönüllü davranmıyorum ya da kafayı yemiyorum. Bacon adamının kebaba dönüşmesinden dolayı suçluluk duymuyorum. Bu gece Reaper'ları kaybettik, elbette, ve bu zor bir durum, ama bu tür bir sürpriz saldırıda bu tür şeyler kaçınılmazdır.

Ben *iyiyim*. Şu anda beni parçalayan tek şey sabırsızlık. Nerede olmam gerektiğini bilecek kadar bilgiliyim.

Ve *onun* nerede olması gerektiğini de.

Onun bunu bilmemesi çok kötü.

Yerden Beau bağırıyor, "Creepers var!"

"Durun!" diye bağırıyorum, dikkatim dağınık, ve siperler sessizleşiyor, bekliyorlar.

Hendeğin ötesinde, günahkarlar ağaçların arkasından yavaşça çıkmaya başladıkça sessizlik hakimdir. Birkaç cesur günahkar ileri atılır ve bulabildikleri her türlü boktan siperin arkasına saklanır.

Dom yüzüme bakar, gözleri sert ve aptalca inatçıdır. "Bekle, pislik." Duraklar, çenesini sıkar. "Sonra konuşuruz."

Sonra beni geri itiyor, kendi tüfeğini omzuna asıyor ve merdivene doğru yöneliyor. "Yan tüneli ben hallederim. Sen köprüyü ve telsizi hallet. El bombaları Üçüncü Platform'un yanında." Bana bakıyor ve neredeyse gülümsüyor. "İyi eğlenceler."

İçimdeki her şey, onun inatçı bir pislik olduğu için onu boğazlamak istiyor, ama yine de burnumu çekip dönerek, rahatsız edici sessizliği bozacak şekilde sesimi yükseltiyorum.

Herkes ağaçların arasında gizlenen Günahkarları izliyor.

"Tamam, millet. Sıkı durun, işler kızışmak üzere." Silah seslerinin kesilmesiyle cesaretlenen Günahkarların tekrar ilerlemesini somurtkan bir ifadeyle izliyorum. "Ateş etmeyin. Ben söyleyene kadar ateş etmeyin, yoksa Eden'in çorbasından başka hiçbir şey yiyemeyeceksiniz!"

Platformlarda bir kahkaha dalgası yükselir ve ben merdivenden aşağı kayarken sırtıyım.

Bu kısım eğlenceli. Tehlikeli şeyler her zaman öyledir.

Ve kral olarak, istersem o tehlikeli şeyleri kendim yapmayı seçebilirim sanırım.

"Ben de seni seviyorum, Jayk," diyor Eden sert bir sesle ve ben burnumu çekerek onun silüetine bakıyorum.

"Sıkı kışını verandada tut," diye emrediyorum.

Hendeklerin ötesinde Alastair'in sesini duyuyorum.

"Bane, köprüyü güvenli hale getir. Sullivan, bastırıcı ateş - siperde kal."

Kahretsin. Harekete geçmeliyim.

"Sloane, silahını al ve hemen indir!" diye bağırırım, adrenalinim yükselirken Üçüncü Platforma doğru koşarım.

"Jayk?" Ida, yanından geçerken, sanki iç çamaşırı düğümlenmiş gibi seslenir. "Hâlâ tutuyor muyuz? Yaklaşıyorlar."

"Hala tutuyoruz!" diye bağırıyorum koşarken.

Başka bir platformu geçiyorum. İleride, meşalelerin ilerlediğini, günahkarların hendeğe doğru koşarken çarpık yüzlerini görebiliyorum ve daha da hızlanıyorum.

Ida sadece bir saniye duruyor. "Kafanı mı vurdun? Onlar kazanacak!"

"Ateş etme, seni yaşlı keçi!"

Jasper ve Lucky, ben oraya vardığımda Üçüncü Platformun dibinde sendeleyerek duruyorlar ve Sloane'un verebileceği kadar çok el bombası yüklemeye başlıyorlar. Jasper'ın kolu kanıyor ama kolunu rahatça hareket ettirebiliyor, bu yüzden muhtemelen sadece yüzeysel bir yara. Nefes nefese, kendime birkaç el bombası kapıyorum.

"Daha fazla," diyorum sabırsızca, ama o başını sallıyor. "Bu kadar."

Siktir.

"Tamam, Jasper, çantayı bırak. Bu da ne lan..."

"Oh, lanet olsun!" Lucky, Heather'ın attığı askeri çantaya bakarak şaşkınlıkla bağırdı. "Bu bizimkilerden biri."

Saniyeler içinde, Jasper'ın omzundan çantayı indirir ve fermuarını açar.

Çanta, C-4 kutuları, daha fazla el bombası ve düzinelerce şarjörle dikkatlice doldurulmuş.

Lucky alçak sesle ısıklık çalar. "Oooh, tehlikeli bir sırt çantası yapmışlar."

"Bunun için onu öldürecekler," Jasper nefesini tutar ve rahatsızlık hissi tüylerini diken diken eder.

Heather oyun sahasını eşit hale getirdi.

Bizim tarafımızdan bir dizi silah sesi duyulur ve ben başımı kaldırırım.

"*Durun* dedim, pislikler!"

Karanlığı birkaç el daha silah sesi yırtıyor.

"Bir dakika içinde bağırsaklarımızı tutacağız, seni pislik! Ne planlıyorsan, çabuk ol! Geldiler," diye bağıır Ava önden.

"Siktir," diye küfür ediyorum ve ceplerinden birkaç el bombası çıkarıp Jasper ve Lucky'ye bakıyorum. "İkinizden biri hiç beyzbol topu attı mı?"

Lucky burun kıvrarak el bombalarından birini havaya atar ve hendeğe doğru geri çekilirken onu yakalar. "Üç kez Küçükler Ligi şampiyonu oldum, bebeğim."

Jasper bana küçümseyen bir bakış atar ve elimden bir el bombası kapar. "Hafif bir atışla başa çıkabilirim, Jaykob."

Gülümserim ve daha fazla adamımız ateş etmeye başlarken, onun sırtına o kadar sert vururum ki yüzünü buruşturur.

"Unutma: şimdi erken ateşleme zamanı değil."

Jasper'ın yüzü kötü bir şekilde kararır, ama ben çoktan hendeğe doğru koşmaya başlamışımdır. Lucky sola sapar, şık prens ise sağa. Sert rüzgar yüzümü kamçılar. Sıcaklık sadece iki günde kavurucu sıcaktan dondurucu soğuğa düşmüştür, ama kanım şu anda bir ateş gibidir ve damarlarıms 'ın ateşi ile dolup taşmaktadır.

Ava, Shelby ve Katherine'i geçiyoruz. Hendeklere doğru akın eden erkek kalabalığı, bir cesedi yutmak için toplanan karınca sürüsü gibidir. Alevli meşaleler hala ağaçların üzerinde, kıvranan kalabalığı arkadan aydınlatıyor

ve başımızın üstünden bir başka gök gürültüsü daha duyuluyor.

İlk damlalar etrafımıza düşmeye başlıyor.

Bir adam köprünün ortasında vurulur ve bükülerek düşer, ama diğeri tam ben yanına kayarken bizim tarafa ulaşır ve onu boğazından bıçaklamak için çakımı çıkarmam gerekir.

O düşerken, Sinners'ın nefes nefese yaklaşmasını izliyorum.

Neredeyse. Biraz daha yakın. Lanet olsun, *hadi*.

Saniyeler içinde, yüzlerini görebilecek kadarlaşırlar. Kokuşmuş, ekşi ter kokularını alabiliyorum.

Şimdi.

Emniyet kolunu sıkarak, ilk el bombamın pimini çektim.

"Bristlebrook, ateş açın," diye bağıyorum. "Pimler dışarı. El bombaları.

Başlayın!"

Arkamda, bir mermi fırtınası Sinners'ın içinden geçiyor ve ben el bombasını köprüye atıyorum. Bir kez sekip, ona bakarken kalbim duruyor.

Sakin *yapma*.

El bombası geri sekerek ağır ahşap üzerinde sallanır.

Bir mermi yanağımı sıyrır ve ben yana doğru çekilirim, ama çoktan geri çekiliyorum, cebimden bir sonraki el bombasını çıkarıp Sinners'ların kalabalığının içine fırlatıyorum. Sonra bir sonraki. Bir tane daha.

İki günahkar köprüye düşer ve ben onların önündeki sallanan el bombasına bakarım.

Lanet olsun! Jasper gibi yap ve... Köprü patlar.

Onun gücü beni geriye doğru savurur ve kırımın üstüne düşerim, patlayan kıymıklar ve tahta parçaları az önce durduğum yerde havaya sıçrar.

Sonra bir sonraki patlama gelir, sonra bir sonraki, sonra bir sonraki... Benimki, Lucky'ninki, Jasper'inki, her yönden günahkarların kalabalığına vurur, acımasız, yok edici patlamalarla tekrar tekrar. Ve bu sefer parçalara ayrılanlar tahta değil. Cesetler parçalara ayrılıyor ve etrafa sıçrıyor. Farklı patlamalarla her yöne fırlatılıyorlar ve sıçrayan toprak, çimen ve vücut parçaları havayı zehirli bir bulutla kaplıyor.

Son patlama gerçekleşene kadar biraz zaman geçiyor.

Son atış yapıłana kadar.

Yağmur, etrafımızda sefil gözyaşları gibi damlıyor ama bu sefer, gök gürültüsü çaktığında, hiçbir şey cevap vermiyor.

Toz nihayet yerleşince, her şey mezarlık kadar sessiz.

Tüm meşaleler sönmüş ve gözlerim alışmaya çalışırken hiçbir şey göremiyorum.

Karanlıktan tek bir çift botun sesi geliyor.

Yavaşça, acı içinde ayağā kalkıyorum. Ağaçların arasından çıkan yalnız figürü görmek için gözlerimi kısmam gerekiyor, ama buna gerek yoktu. Bu uzun boylu, dövmeı herifi sadece esirimiz olarak tanıyordum, ama Cyanide'de kızıma yaptıkları ve bu olaydan sonra, onu öldürmek istediğim kişiler listesinin en başına yazdım.

Alastair.

"Bugün bizden bir paket aldığınızı biliyoruz," diyor. "Burada bunun gibi üç tane daha olduğunu bilin. Malzemelerimizi ne kadar yaratıcı bir şekilde kullanabileceğimizi keşfetmek istemiyorsanız, bu gece bize ateş etmeyi bırakmanızı öneririm. Sabah tekrar bir araya gelebiliriz."

Alastair, hendeğın üzerinden köprünün kalıntılarına, ayaklarının dibinde yatan felaket boyutundaki ölü sayısına son bir kez bakar ve yumuşak ifadesinde hiçbir değışiklik olmaz.

Bize başını sallarken attığı küçük, soğuk gülümseme hariç.

"Yarına kadar."

Onun arkasını izlerken içimden nefret duygusu yükselir ve sahip olmadığımı bildiğim ve olsa bile atmamam gereken başka bir el bombasına uzanırım.

Üç paket daha ısı. Pislik. Tam

bir pislik.

Yağmur şiddetli bir şekilde yağmaya başlar ve gökyüzü kör edici bir şimşekle aydınlanır.

"Platformlara geri çekilin!" diye bağıyorum, gök gürültüsü peşimden gelirken Bristlebrook'a doğru koşuyorum. "Bütün gece nöbet tutacağız, duydu mu? Her seferinde otuz kişi, eğer yolumuza çıkarsa hepsi birden. Sloane?"

"Anlaşıldı! Her zamanki nöbetimizin birinci ve ikinci ekibi şimdi geliyor, ilk nöbet bizde. Bize şemsiye verebilir misiniz?" diye bağıyor.

"Evet, Eden'a söylerim."

Lucky ve Jasper yanıma gelirler, Ava, Katherine ve Shelby de çok geride kalmazlar. Yağmur yağarken Bristlebrook'a doğru aceleyle ilerleriz. Yağmur gömleğimi, çoraplarımı sıırıslıkla eder. Verandaya vardığımda kemiklerime kadar ıslanmışımdır.

"Görüş çok kötü. Saat sorun çıkarmayacak mı?" Lucky titriyor. "Kaskın var mı? Gözlüğün?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Yukarıda. İki set var."

Ön kapıdan içeri giriyoruz ve yaralıların çığlıkları ve inlemeleri beni derinden etkiliyor. Beklediğimden daha fazla. Yavaşlıyorum. Oturma odasındaki mobilyalar kenara çekilmiş ve sıralar halinde insanlar battaniye ve yastıkların üzerinde yatıyor — çoğu Reaper, ama birkaç sivil de var, sanki kurşun sıçramasına maruz kalmış gibiler.

Mutfığın ötesindeki koridordan, sağlık odasının bulunduğu yerden daha fazla çığlık geliyor ve Deanna yanımdan hızla geçiyor. Sakin, mikro bukleleri bir şapka altında toplanmış ve elleri bileklerine kadar temiz, giysilerinin geri kalanı kanla lekelenmiş.

Reaperlar ve siviller, ıslak ve kirli bir şekilde kapıdan içeri akın ediyorlar.

"Onu *tut*, Pete," diye bağıır Beau, çırpınan Reaper'ın kolunu dikmeye çalışırken. Pete ellerini Reaper'ın omuzlarının üzerine koyar. "Ağırlığını kullan, lanet olsun. Onu *tut*. Ağrı kesiciyi harcayamam."

Eden'ı göremiyorum.

Yaradan kanın yanağıma aktığını hissediyorum ama sinirlenerek onu siliyorum.

"Kaskları getir," derim Lucky'ye dalgın bir şekilde, ama onun da benim gibi odayı taradığını görüyorum. "Benimki dolabımda, Dom ve Beau'nunkileri de getir, ve varsa yedek olanları da. Onları yay. İlk nöbete katılmak ister misin?"

"Evet... evet, sorun yok." "Eden nerede?" diye sorar Jasper.

Yaralı kolunu koruyor, ama mutfığa bakmak için yanımdan geçip gidiyor. Mary Beth, buhar çıkan bir kova suyla onun yanından geçip gidiyor.

Göğsümde bir endişe dalgası yükselir. Lanet olası ateş altında olduğum hiçbir an kadar paniklemiyorum şu anda.

O lanet olası verandadaydı. Onlarca insan onu izliyordu.

Jasper bana bakıyor, boğazı düğümlenmiş. Her zamankinden daha solgun ve bitkin.

"Peki Dom?"

"Yan tünelde."

Yumruklarım

sıkışıyor.

Hayır.

Bunu bir daha yapmayacağım.

"Biri bana Eden'in nerede olduğunu söylesin, hemen şimdi!" diye bağıru

Odanın yoğun kaosu durur, düzinelerce yüz bana döner.
yoru

Onlarca clueless-as-shit, sheep-for-brains, stupid, fucking—"Jayk?"
m.

"Oh, şükürler olsun."

Lucky'nin sesi titriyor ve hepimiz yukarıya, merdivenler. Eden, hala ince geceliğiyle merdivenlerden aşağı koşuyor, ama bir yerlerden bulduğu bir gömleği ü s t üne giymiş. Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, benimki kadar keskin bir rahatlama hissi yayıyor.

Ama bu rahatlamanın tadını çıkarmak için sadece bir saniyem var, çünkü yere iner inmez koluma yapışıyor.

Gözleri yaşlarla doludur.

"Jayk, her yere baktım ama o burada değil," diyor bana.

Gözlerine bakıyorum ve gözlüklerinin yansımasında, kaza bildirimi memurunun barakama girip benimle özel olarak konuşmak istediğini görüyorum.

"Kim değil ki?" diye fısıldıyorum.

Ryan öldü.

Eden dudağını ısırtıyor, sanki parçalanıyormuş gibi yüzüme bakıyor.

"Kasey kayıp." Gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Jayk, sanırım yine Reapers'a baskın yapmaya çalışıyordu. Sanırım dışarıda."

Bölüm 53

Kasey

HAYATTA KALMA İPUCU #225

*Artık insanlardan daha fazla hayalet var.
İnsanlardan uzak durun. Onlar hayaletlerden daha
kötüdür.*

LANET OLSUN, *yine* yiyeceklerini başka yere taşımışlar.

Neredeyse boşalmış olan yemek varilinin geri kalanını çiftlik hayvanlarına verdikten sonra, şimdiye kadar başka bir torba kurutulmuş et daha bulmam gerekiyordu, ama bunun yerine...

Akira'nın yanındaki boşalmış yere bakıyorum, Reaperlar geçen sefer yiyecek yığınlarını oraya taşımışlardı. Bu yer, kamplarının ortasında, ama dürüst olmak gerekirse, gecenin bu saatinde, yüzde doksan beşi uyuyor ve genellikle oraya rahatça girebiliyorum. Ormandaki "nöbetleri" genellikle, bir ağaca yaslanıp uykuya dalmamaya çalışan, uykulu iki ya da üç adamdan oluşuyor ve Bristlebrook'taki nöbetleri daha da acınası.

Yani yok denecek kadar az.

Ama yığını başka *yere taşımışlar* ve lanet olsun, nereye koyduklarını göremiyorum.

Umarım yine bir ağaca kurmamışlardır, çünkü bu herkes için tam bir felaketti. Yukarı bakıyorum, ama uzanan dallar boş, rüzgarda uğursuzca iniyorlar. Kalın ve siyah bulutlar geçiyor, bu bana O Günü hatırlatıyor — gökyüzünü nasıl kapattıklarını. Ne kadar doğal olmayan bir his olduğunu.

Ateş ve ölüm kokuyordu.

Gece birdenbire gölgelerle dolmuş gibi görünüyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Somurtarak, Reapers'ın kampından uzaklaşıyorum, bıçağımı parmaklarımın arasında çeviriyorum. Neyse. Artık yiyeceğe *ihtiyacımız* yok, sanırım. Midem bulanıyor. Ethel bugün oturuyordu, en azından o da ölmeyecek.

En azından bugün değil. Ama bu sadece zaman meselesi.

Önce babam, sonra annem. Arkadaşlarımın çoğu. Beş yaşındayken oyun oynarken köpeğim bile bir arabanın önüne atladı.

Lanetliyim ben.

Bundan sonra sadece sağlam arkadaşlar edineceğim.

Eve doğru aceleyle dönerken, bıçağımı cebime sokup, kemerimdeki tabancayı düzelttim. Jayk, onu malzemelerden aldığımı bilse çılgına dönerdi, ama ben aptal değilim. Buraya silahsız gelmem.

Artık iyi bir nişancıyım.

Saçımda bir şey karıncalanıyor, sıçrayıp saçıma takılan dalı çekiyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Ugh. Aptalca.

Burası orman, Kasey, ne bekliyordun ki?

Ama ay ışığı olmadan orman çok ürkütücü ve sallanan çalılar beni irkiltiyor. Her şey gıcırıyor ve çıtır çıtır sesler çıkarıyor — ancak seslerin etrafındaki sessizlik o kadar derin ki, bunlar bir korku filminin arka plan müziğinden başka bir şey olamaz.

Ormanın derinliklerinde bir şey kırılıyor ve ben donup kalıyorum, gölgeleri izliyorum.

Ardından kalın, sürükleyici bir nefes sesi geliyor.

Ses, uzun, sarkık dalları yere kadar uzanan karanlık bir ağaçtan geliyor — ağlayan bir söğüt.

Geri çekiliyorum.

Hayır, ben yokum.

Ürkütücü şeylerle uğraşmam.

"... iyiydi. Bunu yaptığımıza sevindim. Böylesi daha iyi. Daha güzel, anlarsın ya? Tanrım, şeftali kadar tatlılar, değil mi?"

Başımı çeviriyorum.

Hadi *ama*. *Saçmalık*, bu gece nöbetçileri beş dakikada bir taşaklarını kaşırmaktan başka bir şey yapmaya karar verdiler.

Reaper'lar beni bulursa ne yapacaklarını tam olarak bilmiyorum, ama en iyi ihtimalle Jayk'e geri götürölür ve kıcıımı tekmelemeleri için bir tepsiye konurum.

Cevap veren ses daha da yakınlaşıyor. "Daha da iyi. Bunu daha önce yapmalıydık. Yıllar önce gelseydik ne olurdu bir düşün."

Solumdaki ormanda ayak sesleri duyulurken düşünceli bir sessizlik hakim.

Tam da gitmem gereken yer. Ne mutlu bana.

Gölgeli söğüt ağacına bir bakış attım, Grudge'ın beni orada beklediğinden yüzde doksan eminim.

Karanlıkta bana fısıldıyor.

"Eğer yapsaydık, birçok insanı kurtarabilirdik."

Kahretsin, hayalet sürtük.

Reaperlar devasa kayanın etrafını dönüp beni görmeden önce, çalılıarın üzerinden kayarak ağlayan, fısıldayan dalların arasına sızıyorum. Onlar beni bir perde gibi çevrelerken, ben gövdeye doğru geri çekiliyorum.

Botumun arkası bir şeye çarptı.

Ve bir sonraki kalın, sürükleyici nefes sesi tam yanımdan geliyor.

Boğazımda bir çığlık kalır, geriye doğru sendeleyerek gövdeye takılıp sertçe yere düşerim ve tutunmak için pençelerimi geçiririm.

Yanımda, beyaz, hayalet gibi bir yüz yukarı doğru kıvrılır. Dudakları mavidir ve uzun, ince parmakları boğazını sıkıştırır. Ağzı açgözlülükle açıktır.

Korku, geri çekilirken ve bıçağımı ararken beynimdeki her hücreyi eritiyor. Tabancam. Ne olduğum umurunda değil, yeter ki beni ve lanet olası *hayatımı* sona erdirecek olan o lanet olası hortlak hayaleti öldüreyim.

"O... yardım et."

Titrek ellerim kemerimde durur ve başımı kaldırırım.

Hayaletler konuşur mu? Yani, *öldür-öl-öldür* gibi şeyler dışında?

Ayaklarımın altında uzun, kot pantolon giymiş bacaklar ve bagaja dayalı şişkin bir sırt çantası var - içinde rulo haline getirilmiş bir ganimet var - ve kaşlarımı çatıyorum.

Hayaletlerin sırt çantalarına ihtiyacı olmadığına eminim. Ya da uyumak için eşyalara.

Ölü olduğu için.

Ağaçlarımızın yanında botlar çıtırdıyor, Reaperlar konuşuyor ve hayalet bir nefes daha almaya çalışıyor. Kafası geçen adamlara doğru dönüyor ve ben öne atılıyorum, kafasını geri çevirip başımı sallayarak sessiz olmasını işaret ediyorum.

O da başını geriye doğru sallar, gözleri de aynı derecede çaresizdir — ve ben onu bir "o" olarak düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım, çünkü tüm inanılmaz dedektiflik yeteneklerimle, onun sadece bir çocuk olduğundan giderek daha fazla emin oluyorum. Bir genç. Belki benden sadece biraz daha büyük.

Elini bileğime koyar ve parmakları şaşırtıcı derecede güçlüdür.

Renkli görüntüler yakalıyorum — giysileri, yüzlerinin bir kısmı.

Sonra botlar yanımdan geçip ormanın derinliklerine doğru ilerliyor.

"Yardım edin," diyor yine, bu sefer daha net bir şekilde, ve ben burnumu çekip, gözlerimi kocaman açarak onun yüzüne bakıyorum.

"Evet, yardıma ihtiyacın olduğu kesin." Ama burada yardım yok.

Sadece ben varım. Ve ben neredeyse ölmek üzere olan birine yardım edemeyecek kadar lanetliyim.

Yine başını sallıyor. "*Onlara...* yardım et. Yardım..." Lanet olsun.

Onun sırt çantasını alıp fermuarını açtım. "Dostum, ipucunu anla. Oksijenini sakla. Burada inhallerin falan var mı?"

Giysileri çıkarıyorum. Haritalar. Pusula. Yiyecekler. Neden burada üç tane kitap var ki?

İnhaller yok.

Tabii, kitap getir. Neden pratik bir şey getirsin ki?

Mesela *hayat kurtaran* bir ilaç falan!

Aptal.

Toprağa çöküyor ve ben yüzüne bakıyorum — yüzü hayalet gibi çökmüş. Koyu renkli, koyu saçları, solgun gözleri ve neredeyse içini görebileceğim kadar ince bir cildi var. Üzerinde tek bir silah bile yok.

Kırılgan görünüyor. *Hiç* de sağlam değil.

"Seni kim dışarıda tek başına bıraktı?" diye mırıldanıyorum, ama panik beni çığına çeviriyor ve çantasını daha derinlere kadar karıştırıyorum.

Parmaklarım bir kutuya çarptı ve onu dışarı çıkarırken tıkırdadı. Etiketdeki karışık kelimeleri zar zor okuyabiliyorum ve ne anlama geldiklerini de bilmiyorum, ama tıbbi bir şey gibi görünüyor. Onu kaldırıyorum.

"Bu mu? Bu yardımcı olur mu?"

Çocuk gözlerini kapatıp başını sallar. "Sadece... acil durumlar için. Sen... durmalısın. Onlar... *yardıma* ihtiyaçları var."

Sadece...

"Dostum, bunu sana söylemek istemezdim ama *bu acil bir durum!*" diye fısıldayarak kabı açtım.

Sanki ilacıyla onu tehdit etmeme karşı geliyormuş gibi, nefesi biraz düzelir.

Hâlâ sanki bir elekten nefes alıyormuş gibi geliyor.

Ağzına iki hap atıyorum ve bunun çok fazla ya da çok az olmaması için dua ediyorum, sonra suyumı açıp yüzüne dayıyorum.

"Boğazına zorla sokacağım, seni ölü sanmış olduğum tüm ölümlülere yemin ederim."

Çocuğun bakışları, onda gördüğüm ilk öfke kıvılcımıyla -ya da yaşam kıvılcımıyla- bana doğru kayıyor ve suyu alıp yudumluyor, hapları yutuyor.

Bana şişeyi geri verir. "Hızlı etki etmiyor." Bir nefes daha alır ve titrer. "Yeter. Gitmeliyiz."

Bilekleri narin, benimkinden daha küçük ve sırt çantasını tutup kendine doğru çekerken eli titriyor.

"Çalışmayan bir tekne gibi ses çıkarıyorsun. Biraz burada sakinleşmeye ne dersin? Yardım çağırabilirim." Ona bakıyorum.

Beau buraya gelmeden önce bu çocuk ölmez, değil mi? Evet, benim yaşlarımda, hatta belki daha büyük olabilir, ama burada *öyle değil*. Ethel, Ida ve ben, Madison'la tanışmadan önce iki yıl boyunca ormanda ve yakın kasabalarda yaşıyorduk. Kuru odun ve dileklerle ateş yakmayı biliyorum. Balığı veya tavşanı midesini kesmeden parçalayabilirim. Ağaçlardaki yosunların büyüme şekline bakarak kuzeyin hangi yönde olduğunu bilirim.

Burada, köpek yılları geçer ve ben onları biriktiriyorum.

Bu çocuk üşümüş görünüyor. Ceketini okul gezileri için yapılmış, astarlı ya da su geçirmez falan değil. Kot pantolon giymiş ve sıfır tutunma özelliği olan berbat, gösterişli botlar giyiyor. Siyah saçları hayalet gibi yüzüne düşüyor, o kadar zayıf ki her nefes alışında tüm kırılğan vücudu titriyor ve lanet olsun, dudakları *hala* mavi.

Benden daha yumuşak. Kahretsin, benden daha *güzel*.

Burada *olmamalı*.

Bir kitabın hüznü sonu gibi görünüyor.

Hüznü sonları nefret ederim.

Ama o çoktan sırt çantasını sırtına takıyor. "Onlar... saldıracaklar. Bizim... " Dirseklerine öksürüyor, sonra kendini yukarı çekerken burnundan bir nefes daha alıyor. "Onları uyarmalıyız."

Bu benim dikkatimi çekti.

"Reapers mı? Bunu nereden biliyorsun? Bir şey mi duydun?"

Alarm beni uyandırır. Kahretsin, nöbet tutan adamlarımız olduğunu biliyorum, ama bugün olanlardan sonra, beş kişiden biri Reaper Takımı'na katılacak. Kavga beklemiyorlar.

Ama hayaletim sadece ayakta duruyor ve gitmek üzereyken bana kısa bir bakış atıyor. "Onlar değil."

Ayağa fırlayıp kolunu tutuyorum. "Öylece dışarı çıkma, aptal! Bana ne olduğunu söylemelisin..."

Arkamızda bir yerden keskin bir erkek çığlığı duyulur... ve bir saniye sonra kesilir.

Kalbim durur ve parmaklarımın altında bir nabız atar.

Ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, geceyi yutacak kadar karanlık ve ikimizin boyunun yaklaşık aynı olduğunu fark ediyorum.

Yapma, diye hayaletime sessizce uyarıyorum, o kaybolmadan önce. *Seni yenebilirim.*

Bugün lanetim seni yakalayamayacak.

Ama o bir hayalet gibi elimden kayıp, söğüt ağacının ürkütücü dallarının arasından kaçmaya çalışır. İki elimle sırt çantasını tutar ve onu sertçe geri çeker, gövdeye doğru fırlatırım.

Gecenin fısıltıları ve inlemeleri arasında, her zamanki gıcırta ve çıtırtıların ötesinde, daha fazlasını duymaya başlıyorum. Gevşek yaprakların üzerinde kayan bedenlerin sesi. Kısa, alçak mırıldanmaların delici sesi.

Oğlan acı içinde hırıltılar çıkararak sendeliyor, sonra bir dizinin üzerine çöküyor, zorlu nefes alıştı tekrar sesini yükseltiyor ve benim paniğim artıyor.

Lanet olsun, o kadar *kırılgan* ki!

Ve *gürültülü*.

Ağacımızın yanına bir bot ağır bir şekilde inerken, elimi ağzına kapatıyorum ve dudakımı sertçe ısııyorum.

Lütfen boğulma.

Sessiz yalvarış, belki de daha yüksek sesli olan başka bir yalvarışla çatışır.

Lütfen ses çıkarma.

Ama botlar durmuyor. Solumdaki de durmuyor, arkadan gelenler de. Erkekler gece boyunca akın akın geliyor, sayamayacağım kadar çok.

Benim vurabileceğimden daha fazla.

Hayaletin sıcak nefesi avucumda titriyor ve ona bakıyorum. Uzun kirpikleri kapanıyor ama yüzüme bakıyor ve midem garip, sert bir şekilde dönüyor.

Acaba lanetim bir hayaleti yakalayabilir mi?

O zaten ölmüşse onu öldüremem.

"Öyle hissettiğin için üzgünüm, ama ağzının tıkanması senin kendi hatan." Ses gök gürültüsü gibidir. "Gizlice hareket ediyorlar. Bu, 1462'deki Târgoviște'deki gece saldırısı gibi. Sence yaşlı Vlad dışarıda insanlara hayalarını keseceğini haykırıyor muydu?" Kıkırdar. "Hayır, *haykırmıyordu*."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu ses neden bu kadar *tanıdık* geliyor?

Oğlan altımda kaskatı kesilir, elimi iterek öne eğilir ve dalların arasından bakmaya başlar.

Onlar yanımdan geçerken sadece parıltıları görebiliyorum, gece görüşüm şekilleri ve izlenimleri ortaya çıkarıyor. Kocaman geniş omuzlar. Halatlar.

Ve ağzı tıkanmış bir kadın, tıpkı...

Kafasını sallıyor ve yüzünü saklandığımız yerden iki adımdan daha az bir mesafede görüyorum.

Madison.

"Ama yine de, yaşlı Vlad muhtemelen tüm planını bozmak isteyen esirleri gizli, sinsi saldırısı için yanında götürmemiştir. Sakıncası yoksa, Mateo, bu temel bir taktik hatası gibi görünüyor." Güçlü ses gürültüyle devam ediyor ve bunun Bentley olduğunu anlıyorum.

"Eğer susmazsan, sıradaki kurban sen olacaksın," diye başka bir adam tıslar. Mateo.

Bu da demek oluyor ki...

Bu sefer, uzun, soğuk parmaklar elimi sıkıca kavrar, bir uyarı gibi sıkıştırır ve ben panik içindeki nefesimi gizlerim.

Günahkarlar buradalar.

Ve kimseyi uyarmak için çok geç.

Son günahkarın yanıımızdan geçmesi çok uzun sürüyor ve ben ve hayaletim, onların işitme mesafesinden çıkmasını beklerken sabırsızlıktan patlamak üzereyiz. Elinde hala benim elimi tutarken, meşaleler alev alıyor ve ilk silah sesleri patlıyor, ilk çığlıklar duyuluyor ve ben çığlığımı gizlemek için yüzümü omzuma gömmek zorunda kalıyorum.

Sloane nöbet tutuyordu. Sloane köprüyü yıkacaktı. Onlar iyi olacaklar. Kaltak olsam da umurumda değil. Ida ve Ethel yaşayacaksa, Reaperlar ölebilir. Arkadaşlarım. Jayk.

Ölememeleri lazım. Başka kimseyi kaybedemem.

Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun!*

Buradan yüzlerce Günahkar geçmiş olmalı.

Hayaletim nefes almakta zorlanıyor, nefes almaya çalışırken nefesi kesiliyor ve midem düğümleniyor. Öndeki meşale ışığı sayesinde onu biraz daha iyi görebiliyorum. Ölümcül bir solgunluk var yüzünde ve son Sinner'ın sırtına bakarken durumu düzeliyor gibi görünmüyor.

Garip bir şekilde, bu benim paniğimi yavaşlatıyor ve onun yerini alan öfke neredeyse bir rahatlama gibi.

Korkmak, kaybedenler ve ölümler içindir.

Donmuş eli benim elimde titriyor ve onun profiline bakarken öfkem artıyor. Neden burada, ne yaptığını bilmeden kendini tehlikeye atıyor?

tehlikeye atıyor? *Hasta* olduğu halde. Bu adam bunun için yaratılmamış.

Hayaletimin hayalet olmasına şaşmamalı. Yaşamak için çok aptal.

Ona endişeyle bakıyorum. Ona Deanna lazım. Beau. Benden daha iyi biri.

Bu da demek oluyor ki, benim aptal kığım, *onun* aptal kığını yakalanmadan A noktasından B noktasına götürmek zorunda.

Harika. Çok kolay.

Ağacın diğer tarafına geçiyorum, dikkatlice bir dalı geri çekip dışarıya bakıyorum. Ağaçlar etrafımızı sarıyor. Saklanacak çok yer var, ama ateş ettikleri ağaç sınırından sadece on metre kadar uzaktayız.

Öteki taraftan gelen çığlıklar tüylerimi diken diken ediyor.

Kayalığın yanında, Heather, Bentley ve Mateo'nun itişip kakıştığını görüyorum. Yakındaki meşalelerden gelen ışık arkalarından vuruyor, ama Mateo'nun Heather'ı ağaca sıkıca bastırdığı açıkça görülüyor ve içimdeki sıcak, çaresiz öfke *alevleniyor*.

Bu çok *aptalca*! Madison çok yakın, ama ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum. O beni, Ethel'i ve Ida'yı kurtardı. Küçük bir kasabada saklanıyorduk, açlıktan kıvranıyor ve kasabaya gelen herkesten hırsızlık yapıyorduk ki o ortaya çıktı.

Ama ben *onu* kurtarmakla meşgulüm.

Çocuk dalların arasından dışarıya bakmak için ayağa kalkarken ona öfkeyle bakıyorum.

"Gitmem gerek. Amcamın yardımına ihtiyacı var." Bir sonraki nefesi ölmek üzere olan bir kedininkine benziyor, ama kocaman gözleri karanlıkta benimkilerle buluşuyor. "İyi misin?"

"*Gitmek* mi?" diye soruyorum, inanamadan. "Amcanın yardımına ihtiyacı yok.

Kimşenin yardımına ihtiyacı yok. Sen yürüyen bir felaketsin!"

Yüzü sertleşir. "Gidiyorum. Bentley *orada*. Yapabilirim... Yapmam gerek..."

Öksürerek sözünü keser ve ben iki elimle yüzümü ovuştururum.

Bentley. Bentley onun amcası. O Kırmızı Bölge'den.

"Neye ihtiyacın var? Onu kurtarmayı başarsan bile, nereye gideceksin dostum? Ormana geri mi kaçacaksın?"

küçük iğne yastığı gibi ciğerlerin aptal *göğsünün* içinde patlayacak!" diye bağıyorum, ama o çekinip başka yere bakınca kendimi pislik gibi hissediyorum.

Bu onun ailesi. Tabii ki ailesini kurtarmak istiyor.

Bu kadar işe yaramaz olduğu halde denemek bile oldukça cesurca.

Dönerek tekrar deniyorum. "Seni güvenli bir yere götürebilirim, tamam mı? Seni bir doktora götürebilirim."

Kahretsin, umarım Bristlebrook hala güvendedir.

O büyük, hayalet gibi gözler yine benimkilerle buluştu ve tüm yüzü dondu.

"Beni güvende tutabilirsen... onu da güvende tutabilirsin," diye fısıldadı.

Kahretsin.

Ugh, bu çok *kötü*.

Ama aynı zamanda... ya yapabilirsek?

Yine dalların arasından bakıyorum ve artık üç kişi yok. Sadece iki kişi var ve ikisi de bir ağaca yaslanmış durumda.

Sinners'dan *on fit* uzaklıkta bir ağaca yaslanmışlar.

Ama Madison ve Bentley'i kurtarabilirsek, Sinners tüm avantajlarını kaybeder. Bu sadece onların güvenliğini sağlamakla kalmaz, Jayk ve Bristlebrook'taki herkese de yardım eder.

Yutkunuyorum. Sanırım benim aptal kafam ve onun aptal kafası ekstra aptalca bir şey yapacaklar.

"Tamam. Tamam, peki. Ama yemin ederim, bunu yaparken ölürsen, ben..."

"Yapmayacağım. Seni yavaşlatmayacağım."

Hayaletim bir tarafında rahatlamış bir gülümsemeye dudaklarını kıvrıyor ve ben gözlerimi kırıyorum. O yüz üzüntü için yaratılmış gibi görünüyor. Gülümsemeyi becerebilecek bir yüz gibi görünmüyor.

Bu beni ürkütüyor, bu yüzden elimi uzatıp durmasını umuyorum. "Kasey."

Bir an sonra elini benimkine soktu ve dokunması soğuktu.

"Soren."

Beni bıraktığında, kemerimden tabancamı çekip çıkardım ve tek duyabildiğim, acı dolu ölüm çığlıklarının korusu oldu.

"O zaman günü kurtaralım o zaman."

Bana hafif, şüpheli bir bakış atıyor ve bu beni utandırıyor, ben de dalları geri çekip onu gizliyorum ve arkama geçmesini işaret ediyorum.

Başımızın üzerinde bir başka gök gürültüsü daha duyulur ve saklandığımız yerden sessizce çıkarken, daha fazlası için dua ederim. Sinners'ın silah sesleri, cinayetler ve diğer sesler arasında onun nefesini veya yaprakların üzerinde yürüyen botlarımızın sesini duyabileceğini *sanmıyorum*, ama yine de dikkatlerini başka yöne çekecek her şeyi değerlendiririm.

Hiçbir riski göze almıyorum, bu yüzden ağaçtan ağaca atlayarak ilerliyoruz ve tekrar hareket etmeden önce etrafın güvenli olduğundan emin oluyoruz. Soren'i gözümün ucuyla takip ediyorum, titremesi ve ayaklarının yaprakların üzerinde kayması beni endişelendiriyor, ama o sözünü tutuyor.

Ayak uyduruyor ve ses çıkarmıyor, yüzünde inatçı ve kararlı bir ifade var.

Silah sesleri giderek yükseliyor, ilerle, dur ya da ateş emirleri daha net duyuluyor. Günahkarların küfürlerini duyabiliyorum, ağaçların arkasında sabırsızlıkla dolaştıklarını, gözlerini savaştan ayırmadıklarını görebiliyorum.

Yaklaştıkça hızımızı kesiyoruz. Meşaleleri, saklanmak için kullanabileceğimiz karanlığın çoğunu ortadan kaldırıyor. Sıkışık ağaçlar yardımcı oluyor, ama yanlış zamanda geri dönerse...

"Hiç yoga denedin mi, Mads?" diye soruyor Bentley. "Hayır mı? Belki denemelisin.

Çok sakinleştirici."

Saklandığım gövdenin arkasından bakınca, bileklerinin aslında Madison'ın yanındaki ağaca bağlı olduğunu görüyorum. Madison, ağzı tıkanmış halde, gölgeliklere dik dik bakıyor ve onu görmezden geliyor gibi görünüyor. Her şeyi göz önünde bulundurursak, ikisi de iyi görünüyor. Belirgin bir yaraları yok ve yeterince beslenmiş görünüyorlar. Bentley'nin yüzünde büyük, iğrenç bir sakal var ama bu kasıtlı olabilir.

Tabancamı cebime koyup yerine çakımı çıkarıyorum. Soren'e geri çekilmesini işaret ediyorum ama beni görmezden gelip öne doğru kayıyor.

Sinners'ın arkaları hareket ediyor ve önümüzdeki ağaçların arasından kayıyor, arkalarındaki esirleri umursamıyorlar.

Şimdilik.

Bentley, Madison'a bakarken gürleyen sesi yumuşatarak bir uğultuya dönüşür. "Her şey yoluna girecek, meleğim. Her şey düzelecek. Görüldüğü kadar

göründüğü kadar kötü."

Ağacın arkasından çıkınca ikisi de birden dikleşir.

Madison bana bakar, sonra yüzündeki geniş bez tıkaçtan öfkeyle bana bakar.

Gergin bir şekilde gülümserim. "Hiç de fena değil." Cep bıçağımla selam veririm. "Kurtarma ekibi, geliyoruz."

Bentley'in gözleri hayaletime kilitlenir. "*Soren*?" Yüzünde panik belirir ve Sinners'ı görmek için başını çevirir. Sesi, tahmin ettiğimden daha da alçalır. "Ne yapıyorsun? *Gitmelisin*. Hemen git. Koş ve bir daha geri dönme."

Onu görmezden gelerek Madison'ın yanına yaklaşıyorum ve yüzündeki bez parçayı dikkatlice kesip çıkarıyorum.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye tıslar, serbest kalır kalmaz, ben de yüzümü buruştururum.

"Evet, biliyorum."

Soren bize doğru sendeleyerek gelir, ama dizlerinin üzerine çökünce Bentley'e tutunur.

Yüzü *bembeyazdır*.

"Nöbet geçiriyorsun," diyor Bentley, ona bakarak, sonra acil bir şekilde bana bakıyor. "Nöbet geçiriyor. İlaça ihtiyacı var. Soren, ne yapıyorsun...?"

"İlaçları çantasında," diye sözünü keserim ve Madison'ın bileklerini keserim, ama Soren'in titrek göğsüne elini bastırmasını izlerim. Bentley'nin korkusu öfkemi aşmaya başlar ve Bentley'nin bağlarını kesmek için yaklaşıırken ellerim titrer. "Hiçbir işe yaramıyorlar."

Kahretsin, onu Bristlebrook'a götürmeliydim. Aptal lanetim, aptal hayaleti öldürecek.

Soren başını eğip mücadele ederken gözünün köşesinden bir damla yaş süzülüyor ve ben boğazımdaki suçluluk duygusunu yutuyorum.

Aptal hayaleti öldürdüm.

Madison ağaçtan kurtulur, bileklerini ovuştururken Sinners'a hızlıca bakar. Savaş gürültüyle devam eder ve acı dolu çığlıklar, az önce küçük odun fısıltılarından korktuğum için kendimi aptal gibi hissettirir.

Madison gözlerini onlardan ayırıp Soren'in yanına çömelir.

"Ne yapayım, Bent?" diye sorar Madison.

"Ben... CPR..." Bentley, tüm sakinliğini yitirmiş bir şekilde kekeler.

Madison, Soren'in sırtı aniden kavislenince onu yere indirir. Göğsüne bastırarak el boynuna tırmanmaya başlar ve gözleri yaşlarla dolar. Öfkeyle gözlerini silerim.

Madison, Soren'in başını geriye doğru eğerek kalp masajı yapmaya başlar. Ben de Bentley'nin iplerine bakarım, ama ipler çoktan yarıdan fazla yıpranmıştır ve kaşlarımı çatarım.

"Bentley, iplerin..."

"Acele et," diye yalvarır Bentley. "Kasey. Küçük Kasey, değil mi? Beni kurtar."

Soren'in kavrayan, kıvrılan elleri bir saniye daha dikkatimi dağıtır, sonra hızla Bentley'nin iplerinin geri kalanını keserim. Madison göğüs kompresyonuna başlarken, Bentley öne doğru atılır ve Soren'in alnındaki siyah saçlarını okşar.

Soren bana bakarken gözleri kısılmış, koyu ve çökmüş, ben de titremeye başlıyorum. Ancak şimdi, yansımış alevlerin ışığında, ne kadar güzel olduklarını görebiliyorum.

Hayaletlerin gözlerinin pas ve nehir yatağı renginde olması gerektiğini düşünmemiştim.

Bunu yapamam.

Hastaneleri, hasta insanları, burada durup hiçbir şey yapmamayı
hiçbir şey yapamam.

Bunun için yeterince köpek yılım yok.

"Yan tünel var," diye bağırdım, sonra ne kadar yüksek sesle bağırdığımı fark edince gergin bir şekilde omzumun üzerinden arkama baktım. Günahkarlar ağaçların arasında toplanmış, bağıryorlardı. "Gelin. Onu oraya götürebiliriz. Beau ve Deanna, bir şeyler bulacaklar, biliyorum. Biz... onu oraya götürmemiz gerekiyor, değil mi?"

Bentley ve Madison birbirlerine bakiştılar ve Madison kavgaya bakarak küfretti. Elleriyle Soren'in göğsünü ovuşturuyordu, o kadar kuvvetliydi ki ona dikkatli olması için bağırarak için kendimi zor tuttum.

"Patlayıcılar. Bent, çok yakındalar... Dom'un onlara ihtiyacı var," diye fısıldar ve onun sadece kavgayı izlemediğini anlarım. Elinde meşale sallayan bir adamı izliyor.

Ayaklarının dibinde bir paket var.

Bentley'in omuzları hızla yükseliyor ve eli Soren'in başını yatıştırmak için çalgınca çalışıyor. Ama sonra başını sallıyor.

"Onu sen al Madison. Ben patlayıcıları alacağım." Daha tereddütlü bir şekilde yüzünü buruşturur ve ekler, "Ben de peşinden geleceğim..."

"*Peşimizden* mi?" İnanamayan bir şekilde burnunu çeker ve at kuyruğundan kırmızı saç telleri kaçar. "Siktir git, Bentley. Ya bizi takip edemeyeceksin ya da peşimize düşecekler. *Geçmemiz lazım*. Koşmamız gerek."

Soren'e nefes vermesi için eğildi.

Bentley'in yüzü inatçı bir öfkeyle parlar. "On metre bile gitmeden vurulursun."

Madison da ayağa kalkarken yüzü kızardı. "Az önce o piç kurusu hükümdarın beni canlı olarak istediğini söylemeye çalışmıyor muydun?"

"Bu, diğer pisliklerin umursadığı anlamına gelmez! Bane kafanın arkasına bir kurşun sıkacak. Benim yapmam lazım. Bir planım var. Bırak da ben..."

Soren'in boğazı, şimdiye kadar duyduğum en korkunç, acı dolu emme sesini çıkarır ve Bentley sözünü keser, paniğe kapılmış bir şekilde ona bakar ve Madison küfür eder.

Parmaklarım kıvrılır, Soren'in yüzüne, onun benimkine baktığı gibi bakarım.

"Onu al, Bentley. Onun ağırlığını kaldırabilirsin. Onu daha hızlı yardım etmeye ikna edebilirsin." Madison'ın sesi, alçaltmadan önce bir kırbaç gibi. "Amcasına ihtiyacı var, Bent."

Bentley ona sertçe bakar, gözlerinde korku ve endişe belirir.

"Siktir," diye homurdanır, sonra ayağa kalkar ve Soren'i kollarına alır.

Madison da ayağa kalkar ve uzaktan gelen uzun, sönük bir hırıltı sesi beni ürpertir.

"Patlayıcıları unut," Bentley son bir kez daha yalvarır. "Sadece bizimle gel. Eve gir, biz..."

"Hâlâ yapmam gereken bir iş var. İşimi bitirmeden buradan ayrılmayacağım," diye inatla karşılık verir, ama gözleri Soren'e kayar. "Git, Bent. Hemen."

Yüzünde mutsuz, dehşete kapılmış bir teslimiyet belirir ve sanki onu son kez görecekmış gibi kızın yüzünü inceler.

Bu, midemde başka bir boşluk yaratır.

Madison başını sallar, ona kısa bir süre gülümser, ama ben koşmadan önce onu yakalarım.

"Al, bunu al." Silahımı çıkarıp ona veriyorum. Sonra da çakımı. Yanımda getirdiğim yedek mermileri de, çünkü Jayk gibi önemli bir anda unutmayacağım.

Sonunda bana bakar ve Madison beni sert ve hızlı bir şekilde kucaklar.

"İyi iş çıkardın, Kasey. Ne olursa olsun, gerçekten çok iyi iş çıkardın, tamam mı?" diyor saçlarıma ve ben onu bunun için nefret ediyorum.

Çünkü bu, onun da öleceği anlamına geliyor.

Sonra çekildi, uzaklaştı ve Bentley'nin omzunun üzerinden Soren'in öldüğünü duydum ve koşmaya başladım.

İlk yağmur damlaları düşmeye başlarken, gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor ve Bentley peşimdeyken, olabildiğince gizli bir yol seçiyorum.

Ve koşarım.

Bölüm 54

Dominic

HAYATTA KALMA İPUCU #177

*Kalbine kazıdığın sözleri iyi düşün, yoksa onlar senin
kim olduğunu belirleyecek.*

"BURADA. Solunda. *Diğer* solunda, Bentley, ne oluyor lan?"

Arkamdaki siviller gerginleşir ve ben onlara beklemelerini işaret ederim, kaşlarımı çatarak. Bu Sinners'a benzemiyor, bu...

Kasey birden ortaya çıkar ve Bentley, arkasında ormandan dev bir ayı gibi fırlar, kollarında baygın bir figürle.

"Dom!" Kızın yanaklarında gözyaşları var ve sürekli Bentley'e bakıyor. "Soren, Red Zone'dan. Deanna'ya ihtiyacı var. *Hemen.*"

"Onun kim olduğunu biliyorum, Kasey."

Tüfeğimi omzuma asarak, endişeyle Bentley'e doğru koşuyorum. Kasey'den daha panik görünüyor ve midem düğümleniyor.

Bir ceset mi teslim edecek?

Bentley, Soren'i kollarıma bırakıyor ve ben, Den'e saldırmadan önce savaş odamın arkasında duran sıska, sessiz genci belli belirsiz tanıyorum. Hiçbir ağırlığı yok.

Kahretsin, o sadece bir çocuk.

"Astım krizi geçiriyor. Şiddetli. Ventilatörünüz var mı? Oksijen ya da...

Hayır, yok.

"Beau halleder," diye cevap vermek yerine sertçe söylüyorum ve geri dönüyorum. Soren'in dudakları morarmış, göğsü zar zor inip kalkıyor. "İçeri gelin. Emerson, burayı sen devral."

"Yapamam." Bu sözler arkamda yankılanıyor, sert, yıkıcı ve sabırsız bir sesle, geri dönüyorum.

"Ne demek yapamam?"

Bentley, sakalı dışında, hatırladığım kadar iri ve koca, sert görünüyor, ama onu çevreleyen ciddiyet var. Bugün kaygısız tarih meraklısı rolünü oynamıyor.

"Yapamam. Geri dönüyorum. İşler... görüldüğü kadar basit değil, tamam mı? Bana ihtiyaçları var. Orada daha fazla faydam dokunur," diye aceleyle söylüyor, ama gözleri Soren'den ayrılmıyor.

Kötü bir his içimi kaplar ve onu dikkatle süzerim. "İçeri gel ve açıkla, Bentley. Bu hiç mantıklı değil..."

"Onu lanet olası doktoruna götür!" Bentley, ağaçları sallayacak kadar yüksek sesle bağırır ve Emerson arkamda bir dizi küfür savurur.

Lanet olsun.

"Dom, lütfen!" Kasey, gözyaşlarıyla boğuk bir sesle yalvarır ve ben de çocuğa bakarak küfürler savururum.

Haklılar. Bekleyemez.

Bentley'e son bir kez sert bir bakış attıktan sonra, dönüp tünelden geçiyorum.

"Çekilin!" diye bağırırım ve siviller beni geçirmem için kenara çekilirler.

Soren'in uzuvları sallanıyor, her adımında beni tekmeliyor. Kasey hemen arkamda, hızlı ve korku dolu nefesleri, Soren'in neredeyse sessiz çırpınışlarının üzerine bir ünlem işareti gibi. Korku beni sarmış durumda.

Siktir, çocukların olması ne kadar da sinir bozucu.

Diğer uçtaki kapıyı yumrukluyorum ve çok fazla sivil, Reaper ve kim bilir başka kimlerin olduğu spor salonuna düşüyorum.

Ve onlar çoktan ayrılıyorlar.

"Defol git yolumdan dedim!" Jayk bağırır ve onu öfkeyle yumruk atarken görürüm, Eden endişeyle yanında durur, Jasper ve Lucky ise arkasında, tepeden tırnağa silahlanmış halde.

Jayk beni görünce durur.

Yarım saniye sonra fark ettim ki, beni değil, Kasey'i görmüştü.

Sert ifadesi yumuşar.

Koşarak ona doğru gider ve onu kucaklar, göğsüne sıkıca sarılır.

"Siktir. Tanrıya şükür."

Arkasında, Lucky geri çekilir, rahatlamış bir şekilde yüzünü okşar ve Jasper başını geriye atar.

Eden, parlak gözlerle onların yanında durur.

Kasey hemen kıvranmaya başlar ve omuzlarına yumruklar atar. "Dur, dur! Jayk, seni pislik! Beni indir!"

Onu yere indirir ve ona bakar. "Ne? Yaralandın mı?" Onu omuzlarından sertçe döndürür. "Cevap ver, seni küçük pislik, *yaralandın mı?*"

Durmadan yanlarından geçip giderim ve Eden'in bakışları bana, kollarımdaki cesede kayar ve yüzü solgunlaşır.

"Hadi," der, Lucky ve Jasper bakarken kapıya ulaşmak için önümden koşar.

"Göremiyorum. Kim o?" Jasper endişeyle sorar.

"Soren. Bentley'in yeğeni," diye mırıldanır Lucky. "İlaçlarımıza ihtiyacı olan adam."

"Nöbet yerine gitmeliyiz, Lucien..."

"*Ben* yaralanmadım! Soren yaralandı!" Kasey, ben kapıdan geçip koridora çıkarken bağıırıyor.

Revir.

Soren şimdiye kadarki en yüksek sesle nefes alır ve ben tekrar koşmaya başlarım.

Kapı, kapı, kapı, bir sonraki kapı zaten açık ve içeri daldığımda Beau başını kaldırır. Yataklar, kurşun yaraları olan Reaper'larla doludur ve korku beni sarar. Çok geç kalacağız.

"Ne var elimizde?"

"Dom! Odam. Hazırladım," Eden koridorun sonunda seslenir, merdivenleri hızla çıkmaktadır.

"Astım krizi. Soren. Kaç yaşında, on beş mi? Hiçbir şey ağırlığı yok, Beau. Zar zor nefes alıyor," diyorum ona, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Kasey, geniş, korkmuş gözlerle beni izliyor.

Jayk birkaç metre geriden onu izliyor, yüzünde parçalanmış ve açıkça savunmasız bir ifade var. Ve *anlıyorum*. Beni her zaman mahvedenler çocuklardır. Day Death'ten sonra Bristlebrook'a giderken yolda ölen çocuk beni neredeyse mahvediyordu.

Beau sadece başını sallar, sakın bir şekilde ekipmanları almaya başlar, korkumu fark eder ve tek kelime etmeden onu giderir.

"İlaç aldı mı?" diye soruyor ve ben Kasey'e bakıyorum, o da çılgınca başını sallıyor.

Yanaklarını siler. "Evet, ona iki hap verdim. Ne olduklarını bilmiyorum. Çantasında sarı bir kutunun içindeydiler."

"Tamam, bu iyi. İyi iş çıkardın Kasey," diyor Beau yatıştırıcı bir sesle köşeden bir serum sehpası alırken. Gitmem için başını sallıyor ve ben merdivenlere doğru yönelirken o da peşimden geliyor.

Lanet aksanı ve söyledikleriyle, küçümseyici bir tavır takınması gerekirdi, ama Kasey, Soren'in tedaviye ihtiyacı olduğu kadar, o sözleri duymaya ihtiyacı varmış gibi ona bakıyor.

Merdivenlere vardık.

"Bazen ilacın etkisi bir dakika kadar sürebilir, özellikle de soğukta, tozda ve savaşın karmaşasında bulunmuşsa. Bunların hiçbiri akciğerler için iyi değildir. Başka bir şey deneyen var mı?" diye sorar, biz merdivenleri tırmanırken Soren'in yüzüne bakarak.

Eden bizi yukarıda bekliyor.

Kasey'nin sesi bu sefer biraz daha emin. "Madison kalp masajı yaptı, ama sanırım bir faydası olmadı."

Bu, Beau'nun sakinliğini bozar ve şaşkın bir bakışla Kasey'e bakar, Kasey ise utangaç bir şekilde omuz silker. "Onu ve Bentley'i bir nevi kurtardım." Gölge tekrar yüzüne düşer. "Ama bir önemi yoktu."

"Önemliydi," diyorum ona. "Jasper ve Jennifer'ı kurtardı."

Eden odasının kapısını açık tutar ve Kasey sert bir nefes alır.

"O... o...?" diye fısıldadı.

Jayk çenesini ovuşturarak arkasına gelir ve sert bir sesle, "Öldürüldüğünü görmedim. Ama Alastair onu ele geçirdi. Bizi ciddi bir tehlikeye attı, bilemiyorum evlat. Bekleyip göreceğiz," der.

Kasey sessiz kalır, ama bir kez başını sallar.

Onları salonda bırakarak, Soren'i yatağa götürüyorum. Oda şu anda boş, ama Eden de yerde yer açmış, ihtiyaç duyan birkaç kişinin daha yatabileceği şekilde hazırlamış.

"Teşekkürler, canım," diye mırıldanıyorum geçerken ve o başını sallıyor. "Hala yapmam gereken şeyler var. Ben..."

"Devam et, canım. Ben hallederim," diyor Beau, yanıma gelip hızla stetoskopunu yerine takıyor.

Eden kapıyı kapatmak için harekete geçer, ancak Jayk kapıyı tekrar açar.

O ve Kasey kapının eşiğinde dururlar. Kasey Soren'i izler, Jayk ise geri çekilip kapının yanına oturur ve tavana bakar.

Bekliyor.

Beau dinlerken yüzü aydınlanır. "Tamam, iyi. Ya da en azından felaket değil. Ceketini çıkarın. Gömleği kalabilir."

Çocuğun ceketini çıkarırım, bu kadar güçsüz olmasından nefret ediyorum. Beau çantasından bir dizi küçük şişe çıkarır. Giysiler. Yan sehpaye bir dizi iğne serer. Birkaç şişe. Damar içi serum torbası. Ellerini yıkamak için koşar ve eldivenlerini giyerek geri gelir.

"Tamam, sehpayı buraya getir." Çalışırken sesini alçaltıyor. "BiPAP'ım yok. İnhalatörler tüm etkinliğini yitirmiş durumda. Oksijen yok. Magnezyum sülfat deneyeceğim. Eğer bu da işe yaramazsa..." Soren'in koluna turnike sararken yüzünü buruşturup başını salladı. "Eğer bu da işe yaramazsa, entübasyon ve manuel ventilasyon gerekecek ve bu kimse için iyi bir durum olmayacak."

Soren'in elinin arkasını antiseptik bir bezle siler.

Birlikte çalışıyoruz, ben onun talimatlarını uyguluyorum ve sonra ikimiz de Soren'in yüzü gevşeyip yanakları tekrar pembeye dönene kadar milyonlarca yıl gibi gelen bir süre bekliyoruz. Durumu stabil hale geldiğinde, Beau sonunda geri çekiliyor ve diğer hastalarını kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor, eldivenlerini çıkarıp Kasey'e mırıldanarak güven verici sözler söyleyerek ayrılmadan önce kolumu sıkıyor.

Kasey kollarını kendine dolayarak volta atıyor, Jayk ayağa kalkıyor ve ona bir şeyler mırıldanıyor. Soren'in yatağının yanında, boynumun arkasını ovuşturuyorum, çocuk stabil olsa da olmasa da onu yalnız bırakmak istemiyorum. Damar yolundan serum damlaları düzenli olarak akıyor ve dışarıda fırtına şiddetli ve şiddetli bir güçle pencereleri sarsıyor.

Aşağıya baktığımda, Soren'in yorgun gözleri açıktır. Sessizdir, dudakları aşağı doğru kıvrılmış, odanın içinde etrafına bakmaktadır ve ben beklerim.

O kadar küçük ki, sanki ince bir hayalet gibi, ama ben her yaştan çocuğu her türlü yerde gördüm. Kendine fazla güvenen on sekiz yaşındakiler ordunun saflarına katılıyor. Yüzleri çökmüş on yaşındakiler yol kenarında oturuyor, yanlarında daha da küçük kardeşleri var. Tüfeği olan ya da kurşun yarası olan on üç yaşındakiler. Kağıt kesliğinden daha kötüsünü hiç yaşamamış otuz yaşındakiler.

Yatağın ucuna oturup kapıyı izliyorum. Soren'i izliyorum. Bu gece neden dışarıda olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama tahmin edebilirim.

Soren'in yaşlı, yorgun gözleri var. Orada, kanıtlaması gereken bir şey olduğu için değildi.

Orada, kaybedecek bir şeyi olduğu için vardı. "Bentley öldü, değil mi?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve o yastıklara yaslanarak iç çekiyor. "Bu onun seçimi idi," diyorum ona yumuşak bir sesle.

Elini, arkasına bantlanmış serum hattını izliyor

ve cevap vermez.

Kapıdan Kasey'nin ağlamaklı ve stresli sesi yükselir.

"Onu korumaya çalıştım. Hastalanması benim suçum değil! Onun için çok tehlikeli. Benim suçum değil. Nefes alamıyordu. Çok zayıf, Jayk. Orada olmamalıydı." Gözyaşlarına boğulur. "Benim suçum değil."

Ah, kahretsin. Biraz irkilirken yatağa bir bakış attım, ama Soren hiçbir şey söylemedi.

Sadece darbeyi kabul eder, başını yana çevirir. Zorlukla yutar.

Jayk, Kasey'i tekrar sertçe kucaklar ve bu sefer Kasey, onun göğsüne yaslanarak ağlar.

"Gerçekten iyi olacak mı?" diye sorar küçük bir sesle.

"O iyi olacak," diyor Jayk sert bir sesle. "Doktor çok iyi. O bu işin en iyisi. O halleder. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Kasey yavaş yavaş sakinleşmeye başlar, adrenalini seviyesi düşer ve Ida'nın koridordan ona seslendiğini duyarım, kendi dehşeti

keskin. Sanki bir uyarı gibi, Kasey geri adım atar, yüzünü siler ve başını sallar.

"Bir daha böyle duygusal saçmalıklar bekleme, tamam mı?" diyor karanlık bir sesle. "Bu tek seferlik bir şeydi."

Bir saniye geç kalarak, Jayk burnunu çekip elini başının üstünden geçirir. Hâlâ titriyor.

"Evet, neyse ne, evlat. Zaten bir çuval dal kucaklamak gibi.

Bir şeyler ye, olur mu?

Ida, Kasey'e koşarak yaklaşır ve onu kemikli, sıkı bir kucaklamaya alır. Kasey'in omzunun üzerinden Jayk'e öfkeyle bakar.

"Bize onun nerede olduğunu söylemeyi bile *düşünmedin* mi?" diye bağırır, sesi tizdir ve Jayk geri çekilir, sesi çatallanarak özür diler.

Çok solgun. Hızlı ve yapmacık bir şekilde geri çekilirken çok sarsılmış durumda.

Ida, Kasey'i azarlarken ve sırayla ona sarılırken, ben ne yapmam gerektiğini bilerek yataktan kalkıp iç çekiyorum.

Zamanı geldi.

Gitmeden önce, Soren'e son bir kez daha bakıyorum. Hâlâ fırtınaya bakıyor.

"Hey," diyorum ve uzun bir iç çekişin ardından başını hafifçe bana doğru çeviriyor. "Sen de biliyorsun ki o sadece..."

"Endişeli," diye yumuşak bir sesle cümlemi tamamlar. "Biliyorum... Herkes hep öyledir."

Onu inceliyorum; ciddi ve kasvetli, damardan sıvı alınıyor.

Zayıf, dedi.

Hayatımın çoğunda oldukça sağlıklı olduğum için şanslıydım. Beni en çok hasta eden hiçbir zaman yaralar ya da soğuk algınlıkları olmadı.

Babamın sesi kulaklarımda çınlıyor.

"Senin vasat bir insan olduğunu hep biliyordum Dominic, ama bugün kötü bir lider oldun. Ve bazen, kötü bir liderin yapabileceği en iyi şey çekip gitmektir."

Derin bir nefes aldım ve sessiz genç adamın pencereye baktığı kadar ciddiyetle onu izledim.

"Sen zayıf değilsin, Soren." Dudakları sıkışır ve ben sesimi yumuşatırım.

"Ama hangi sözleri kalbinize alacağınızı düşünmelisiniz, yoksa çok geçmeden bu sözler sizin kim olduğunuzu tanımlayacaktır."

Bana bakmıyor, ama boğazı hareket ediyor, ben de kendime başımı sallıyorum. En azından duymuş.

"Birini seni düzenli olarak kontrol etmesi için göndereceğim. Su yan masada."

Kapıya doğru döndüğümde Ida'nın beni izlediğini görüyorum ve yanından geçerken, onunla ilgileneceğini fısıldıyor. Endişeyle ona bakıyor ve Kasey esnerken, Ida onu kanepeye doğru yönlendiriyor.

Koridora dönerek onları yalnız bırakıyorum. Ve kendi tavsiyemi uygulamaya karar veriyorum.

Bölüm 55

Dominic

HAYATTA KALMA İPUCU #360

*İyi bir lider ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilir.
Ama aynı zamanda ne zaman öne çıkacağını da bilir.*

Onu bulmak neredeyse otuz dakikamı aldı.

Ev darmadağın. Koridorlar çamurla kaplı ve her yerde kan izleri var. İnsanlar her yerde dolaşıyor, tıbbi malzeme veya battaniyeyle koridorlarda koşuşturuyor ya da yiyecek veya uyuyacak bir yer arıyor.

Eden her yerde görünüyor. İnsanları spor salonuna ya da belirli odalarda uyumaya yönlendiriyor, bir an kolunun altında tıbbi malzemeler taşıırken, bir sonraki an kötü kokulu bir çorba tenceresi taşıyor. Dikkatini dağıtır bir şekilde bana yarın sabaha kadar nöbetim olmadığını söyleyip uyumamı emrediyor, sonra Beau'nun yanına diz çökmek için aceleyle uzaklaşıyor, ben onun iyi olup olmadığını kontrol edemedim.

Beau, çıkık omzunu yerine oturturken, yüzündeki sessiz kararlılığı bir anlığına izliyorum.

O bunu başarabilir.

Ama onun yükünü hafifletebileceğim bir şey var.

Jayk'i gözetleme odasında oturmuş, tavana bakarken buluyorum. Botunu duvara dayamış, dalgın dalgın sandalyesini sallıyor, kendi dünyasında. Ben girdiğimde hiç irkilmiyor.

Arkasındaki ekran duvarı nihayet tekrar aydınlandı. Bir düzineden fazlası karartılmış, yayınları kesilmiş. Geri kalanlar ise ıslanmış, hüzünlü yaprakların veya rüzgârın savurduğu dalların çeşitli görüntülerini gösteriyor. Birkaçında, Sinners'ın ağaçların arasına çadırlardan oluşan bir duvar kurarak Bristlebrook'un çevresini çevrelediği görüntüler var.

HAM radyosuna doğru yürüyerek masaya yaslanıyorum.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Söyleyeceğin ne varsa söyle de siktir git, Dom" diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Birkaç hafta önce sahip olabileceği sıcaklığa sahip değil.

önce

sind O da birkaç hafta önceki adam değil. İkimiz de değiliz.

e "İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

sahi Jayk tavana bakarak omuz silkiyor.

p

olabi

lece

ği

ısıya

sahi

p

değil

.

"Ana kamp, randevu. Ne demek..." "Ondan önceydi."

Jayk'ın sandalyesi sallanmayı bırakır.

"Mümkün olduğunca çoğuna gittim — mezuniyet törenlerine," diye devam ediyorum. "Albay, yeni gelen askerlerin karşısına çıkmayı severdi. Moral için. Ben de ona eşlik ederdim çünkü..." Yüzümü buruşturuyorum, düzinelerce gün süren üniforma ve el sıkışmalarını hatırlayarak. Üssünde geçirdiğim sonsuz tatil günleri, asla bulamadığım bir şeyi kovalayarak. Espri yapmadan gülüyorum. "Çünkü onun benden istediğinin bu olduğunu düşünüyordum."

O gün sıcak ve kurak bir gündü, güneş üniformalarımıza vuruyordu, yeni bir Ranger sınıfını saflarımıza kabul ediyorduk. Beau yanımdaydı, o sırada flört ettiği kızla kulüpte olmamız gerektiğini mırıldanırken yakalanmamaya çalışıyordu.

"Tap out'lara ulaştılar. Onlar her zaman en sevdiğim kısımdı."

Bu yüzden küçük gülümsemem daha samimi, yeni askerlerin sert sıralarını hatırlayarak, kimse onları almaya gelene kadar hareket etmelerine izin verilmeyen, kırılmalarına izin verilmeyen.

Oğullarını kucaklayan gururlu anneler.

Kız arkadaşlar, özledikleri erkeklere umutsuzca öpücükler konduruyor.

Küçük çocuklar, tombul kollarını üniformalı bacaklara doluyor.

"Tap out'ta insanların kim olduğunu görürsün," diyorum Jayk'e sertçe ve sonunda, yüzü gergin bir şekilde bana dönüyor.

Cesaretleri kırılır, sevdikleri insanlar içeri girer ve annelerine sarılır, kızlarına öpücükler kondurur, çocuklarını kucaklarına alırlarken dikkatli sıraları dağıtırlar. Gözyaşlarını görürsünüz.

"Ne için savaştıklarını görüyorsun," diyorum yumuşak bir sesle. Jayk'in botu duvardan düşüyor.

Geriye bakarken çenesi gergin bir şekilde hareket ediyor.

O gün, aileler ve askerler sonunda kan kaybından öldüler ve sahayı terk ettiler. Beau, hot dog bulmak için sızlanarak yanımdan ayrıldı.

Hepsi kenara çekildi.

Ta ki beş adam tarlada tek başına kalana kadar.

Bir arkadaşımın koşarak geri dönüp ikisini nakavt ettiğini gördüm. Onlardan biri üçüncüyü nakavt etti ve birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar — daha ölçülüydüler ama yine de gülüyorlardı. Başka bir adam nakavt edilmeyi beklemeden tek başına sahadan uzaklaştı ve babamın etkilenmemiş bir şekilde ağzını sıkılaştırdığını gördüm.

Son adam, diğer acemiler ondan uzak durdular ve onu geride bıraktıklarında içimde kıvılcımlanan öfkeyi hatırlıyorum.

Onun gururla ayakta durup, uzaklaşamayacak kadar gururlu olduğunu izledim. Kalabalığın kenarda dolaşıp ona aldırış etmediğini izledim — aileler birbirlerine sarılmakla meşguldü, ama bu sarılmalar bana hep çok uzak geliyordu. Töreni yöneten binbaşı yüzünü buruşturup öne çıkıp töreni kendisi yaparken, bunun her zaman garip olduğunu mırıldandığını izledim.

Hiç tam olarak anlayamadığım bir öfkeyle yanarak sahaya doğru yürüdüğümü hatırlıyorum.

Tüm bu ailelere, arkadaşlara ve birbirlerine kolayca gösterdikleri sevgiye duyduğum öfke. Benim ve bu yabancıların parçası olmadığı türden bir öfke.

"Neden gittin?" diye soruyorum.

Törenler zorunlu değil. Vurmak sadece bir gelenek.

Bunu kendine yapmasına gerek yoktu.

Jayk yüzünü ellerine gömerek gözlerini ovuşturduktan sonra bana baktı. "Ryan ve ben temel eğitimden geçtiğimizde annem çok kızmıştı. İlaçlarını almamıştı. O... Bilmiyorum. Sanırım çok korkmuştu. Gelmeyeceğini düşünmüştük." Bana acı verici gibi görünen sert bir gülümseme attı. "Ama geldi."

Arkasındaki ekranlar titriyor ve değişiyor. Alastair, Heather'ı kucaklayarak bir kameranin önünden geçiyor ve iri yarı kel bir adamı iterek yoluna devam ediyor.

Jayk yüzünü buruşturarak oturur. Cep bıçağını parmakları arasında yavaşça çevirir ve bakışları içe döner. "Ryan hep bir Ranger olmak istemişti. Ama asla yeterlilik sınavını geçemedi. Çok dikkatsizdi." Bir kez başını sallar ve artık acı çekmediğini anlarım. Sadece kalbi parçalanmış gibi görünür. "Kazadan sonra... Bilmiyorum, ben de kaydoldum. Yaptım. Orada olmak istedim. Aptalca, ama... Orada olmamı isteyeceğini biliyordum. Gurur duyardı." Sesi boğuk. "Eğer gidip kendini öldürmeseydi, Ryan beni seçerdi."

Ama kardeşi orada değildi.

O gün, büyük, kaba, dövmele askere doğru yürüdüm, sadece ikimiz sahada yalnızdık.

Jayk, omzumun üzerinden dümdüz ileriye bakarken, etrafımızdaki güneş ikimizi de yakıyordu.

"Tebrikler, Ranger," dedim ona.

Ben omzuna elimi koyup onu serbest bırakana kadar, o yerinden kıpırdamadı, hareket etmedi.

Sonra gözleri yüzüme kaydı, acı ve tanıdığım bir öfkeyle doluydu.

Başımı salladım, ama onun bakışına karşılık verirken geri adım atmadım. "Umarım buna hazırsındır," dedim kuru bir gülümsemeyle. "Artık sen de bizden birisin."

Beni baştan aşağı süzerken bana tek kelime bile etmedi. Arkasını dönüp sahadan uzaklaşırken de etmedi. Onu benim birimime transfer ettirdiğim haftalarda da etmedi, nedenini tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı.

Tıpkı albay yanıma gelip kısa bir baş selamı vererek "iyi idare ettin" dediğinde ona tek kelime etmediğim gibi. Onun onayı karşısında her zamanki gibi rahatlamış hissetmem gerekirken, tek hissettiğim hafif bir mutsuzluktu.

Odanın diğer ucunda, Jayk ve ben birbirimize bakıyoruz, aramızda bir anı duruyor ve ben sertçe yutkunuyorum.

"Seni yine yenebilirim, Jayk," diyorum ona. "Artık onlara liderlik etmek zorunda değilsin."

Jayk'in gözleri kapanır ve başı öne düşer. Uzun, yavaş bir nefes verdiğini duyarım.

Acımasız bir rahatlama.

Omuzlarımın yükü taşıdığını hissediyorum, ama... bu da bir rahatlama. Farklı bir tür. Bu, başka kimsenin taşımasını istemediğim bir yük. Benim için değil.

Boğazım düğümlenir ve ciddiyetle eklerim, "Doğru nedenlerle olmalı. Onları iyi yönettin, Jayk. Beni iyi yönettin. Eğer istersen, sonuna kadar seni takip ederim."

Jayk'in gözleri açıldığında, cam gibi parlıyor.

Başını sallaması uzun bir dakika sürer. "Biliyorum."

Yutkunur, ben de yan tarafa bakarak gözlerimi kırpttırırım, çenemi sıkırım. Devam ettiğinde, sözleri sert çıkar. "Bunu istemiyorum, Dom. İstemiyorum..."

İhtiyacım yok. Artık yok." Omzunu kaldırıyor, ama bu daha çok düşünceli bir hareket, küçümseyici değil. "Yanlış nedenlerle kabul ettim. Olmak istediğim yer burası değil. Her şeyi mahvetmediğim için mutluyum, ama..." Sonra gülüyor, ama bu gülüşü içten değil. Sonunda bana bakıyor. "Bu iş berbat. Sorumluluklar. Hayatlar. Kasey, sadece..."

Cep bıçağını kapatır.

Kasey. Eden. Soren. Bristlebrook'a sıkışmış tüm hayatlar. Kapımızın önünde, arka plandaki ekranlarda akan ordu ve tüm bunların ağırlığı üzerimde artıyor. Bu, alıştığım bir ağırlık, geri almaya hazır olduğum bir ağırlık, ama...

Son zamanlarda Jasper'ın seansları ve sonrasında yaptığımız sessiz sohbetler, Eden ve Beau'nun ritüelleri, Jayk'in öne çıkması ve hatta Lucky'nin beni Eden ile zaman kazanmak için bu aptalca, saçma savaşa ikna etmesi arasında, kendimi... iyi hissediyorum.

Satranç tahtasının üstündeki ağır bir taştan çok, daha çok bir insan gibi. Daha önce hiç hissetmediğim kadar bir insan gibi.

Kayıp beni keskin bir pişmanlıkla deliyor.

Bu yüzden sadece "evet" diyorum ve Jayk arkasına yaslanarak bana bakıyor.

Oda kapalı ve sessiz, ama Jayk hiçbir zaman bir şeyleri kırmaktan çekinen biri olmamıştır.

"Sen de istemiyorsun," diyor ve ben başımı sallıyorum.

Korkularımı bir kenara bırakabilirim. Şu anda yanımda oturan başka sesler var, bu yüzden babamın sesini bir kenara bırakabilirim. Onun sesinden çok daha fazla değer verdiğim sesler.

En önemlisi, kendim.

Bunu yapabilirim. Becerim var ve herkesin isteyebileceği en iyi ekibe sahibim.

"Öyle değil. Sadece..." Dudaklarım hüznle kıvrıldı. "Zirvede yalnızlık var. Bunu özleyeceğim."

Jayk, bu hüznlü anda o kadar kaba ve saygısız bir şekilde burnunu çeker ki, dişlerim birbirine çarpar.

"Sen de siktir git o zaman," diye mırıldanarak masadan kalkarım. "Boş ver. Yarın görüşürüz..."

"Cennete yükselmiyorsun, pislik. Bu sadece bir iş." Kapıda durup geri dönüyorum ve Jayk alaycı bir şekilde gülüyor.

Ayağa kalkarken çenesini ovuşturur, tekrar denerken garip bir şekilde sert davranır. "Bak, baban çok önemli bir adam olabilir, ama ben kesinlikle kıcını öpmeye niyetim yok." Gözlerime bakar. "Onun gibi davranmak zorunda değilsin. Ben de öyle yapmadım. Patron olmak için mesafeli davranmana gerek yok." Sırıtarak kapıya doğru yürür. "Aslında, bunu denediğinde tam bir pislik oluyorsun."

Kendime engel olamadan, burnumdan soluyorum ve Jayk'in bir sonraki gülümsemesi neredeyse samimi.

Gözetleme odasından birlikte çıkıp kaosun ve sorumlulukların olduğu yere geri dönüyoruz. İç balkona vardığımızda ikimiz de durup aşağıdaki düzenli çılgınlığı izliyoruz. Jayk korkuluğa yaslanıyor.

Yerde sıralar halinde yaralılar yatıyor. Aralarında hemşireler, Deanna ve Beau dolaşarak, geçici yataklarda yatan hastaları kontrol ediyorlar.

Eden kenarda durmuş, bardaklara su doldurup inleyen Reaper'lara dağıtıyor. Saçları topladığı topuzdan kaçıyor ve çok hızlı hareket ediyor. Onu son gördüğümden beri hızı hiç düşmedi.

Yanımda, Jayk da onu izleyerek ciddileşiyor. Dışarıda, tek duyabildiğim yağmurun sesi.

"Uyumak için çok gerginim," diye mırıldanıyor sonunda, dikleşerek.

Onun ısınmış bir ceset gibi görüldüğü gerçeği hakkında yorum yapmıyorum.

Tereddüt eder, sonra bana döner ve aniden yıllar önce o tarlada nasıl durduğumuzu hatırlatır.

"Bu gece Bristlebrook benimle kalacak. Sen yatmalısın." Jayk Eden'a bir kez daha bakar, sonra iç geçirip mırıldanır, "Bentley'in veledi benim odamda. Eden'ın da uyuyacak bir yere ihtiyacı var."

Sürpriz beni yıldırım çarpmış gibi vurur.

Bunun anlamını kafamdan atmaya çalışıyorum. Ne de olsa bu Jayk.

Ama Jayk gözlerini bana diker ve sert, beceriksiz elini omzuma koyar... sonra uzaklaşır.

Beni oyundan çıkardı.

Bölüm 56

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #49

*Yeterince hızlı hareket edersen,
duyguların seni yakalayamaz.*

SAWYER SU İÇMEMİŞ. Elimdeki bardağı, düşüncemi tamamlamadan ona uzatıyorum.

Yumuşak, erkek ağlamaları oturma odasında yankılanıyor, sanki jiletler omurgamı kazıyormuş gibi.

"İkinci neşter setini gören var mı?" Deanna, oturma odasının diğer ucundan, kalın yapılı bir Reaper'ın üzerine eğilmiş halde sesleniyor.

Kimse ona yanlış cevap veremedi, suçluluk ve acımasız bir güçle hıçkırıklarını bastırarak konuşmaya başlıyorum.

"Beau onları kullanmak zorunda kaldı. Otoklavdaydılar." Duvardaki saate bakıyorum. "Şimdi hazır olmalılar. Jada, Deanna için onları alabilir misin? Clare sağlık odasında. Sana nerede olduklarını gösterir."

Jada, yaralıya dalgın dalgın bakarken irkilir ve bana başını sallar. Kapıdan uzaklaşır ve koridora doğru koşar.

Arkamı döndüğümde, bir Reaper'ın yataktan kalkmaya çalıştığını ve ona doğru büyük adımlarla yürüdüğünü görüyorum. Onu, küçük çocuğun odasını ne kadar çok kullanması gerekse de, aslında parçalanmış bir ayak bileği ile kendi başına yürüyemeyeceğine ikna etmek için birkaç dakika tartışmam gerekiyor. David, sıska ama şaşırtıcı derecede güçlü bir Reaper, ben çağırdığımda gelip yaralı adama aşağıdaki tuvalete gitmesine yardım ediyor.

David, son birkaç saattir ağır işlerde çok yardımcı oldu.

Yukarıdaki oyun odasına iki Reaper'ı daha uyumaya yönlendiriyorum, sonra dışarıdaki fırtınadan kaçarak gelen ve dişleri takırdayan Anaiyah için ısıtılmış bir havlu çıkarıyorum.

Ve böylece devam ediyor.

Ayaklarım ağrıyor ve son birkaç gecedir yeterince uyuyamadım, ama çalışırken bu küçük rahatsızlıklar çok uzaklarda kalıyor.

Ve her durduğumda, o hıçkırıklar beni tekrar harekete geçiriyor.

Yine dönüp bir sonraki görevi arıyorum. Ortam giderek sessizleşiyor, ama yapılacak daha çok iş var. Başka birinin yatağa, yiyeceğe, ilaca, malzemeye ya da başka bir şeye ihtiyacı olacak...

Ağlama sesi yine odamı dolduruyor.

Nedense, yaralıların inlemelerinden veya mırıldanarak yapılan konuşmalardan daha yüksek. Dışarıda pencerelere vuran yağmurdan daha şiddetli.

Şu anda bile kötü bantlanmış deliklerden sızan yağmur.

Doldurmam gereken delikler.

Düzeltilmezse sızıntılar sel haline gelebilir.

Düşünceler zor ve dağınık geliyor, gözlemden eyleme hızla geçiyor ve dolambaçlı yollara sapmaya yer bırakmıyor.

Dönerek, camı tamir etmek için ne kullanabileceğimi düşünmeye çalışıyorum — birkaç saat daha dayanması için herhangi bir şey — Pete'i oturma odasının köşesinde kıvrılmış halde görüyorum. Başı eğik, elinde şapkası var ve omuzları titriyor, tüm vücuduyla ağlıyor.

Onu görünce aniden duruyorum. Sesleri beni sarıyor.

Alastair'in tüfeği aklımı doldurur. Buck mızraklara düşerken onun soğuk, acımasız sakinliği.

Geceliğimi sıkıca tutuyorum, sızıntı yapan her yerimi destekliyorum.

Kaçmaya devam edemem. Bundan kaçamam.

Atışı hazırladım.

Zararı göğüslemeyi hak ediyorum.

Titrek ellerimle, daha önce hazırladığım masalardan birine gidip bir fincan çay dolduruyorum. Artık buhar çıkmıyor ve çok fazla çamur ılık su ama bana

ellerimle yapabileceğim bir şey. Pete'e çok fazla olmasa da bir şeyler sunabilirim.

Sessizce Pete'in yanına yürüyüp çöküyorum. Duvara yaslanarak, sessiz ve yetersiz bir rahatlık içinde onun yanına oturuyorum. O daha da şiddetli bir şekilde ağlıyor, kirli, sıska vücudu sanki sıcaklığa muhtaçmış gibi bana doğru dönüyor.

Ya da belki de yalnız kalmamak için çaresizdir.

O ağlarken, ben yerde yatan yaralıları inceliyorum. Kurşun yaraları ve bandajlar. Kanı sildiğim yerlerdeki izler. Beau ve Deanna, başlarını eğmiş, dikiş dikiş kapanan yaraya bakıyorlar. O kadar çok acı çeken, uyuyan yüz... En azından kirleri temizlenmiş, çünkü bunu yapabilirdim.

Direnşimiz buraya kadarmış.

Alastair tek bir gecede her şeyi mahvetti.

Pete, bir çocuk gibi omzumda ağlarken, boğazımı korkunç, yoğun duygular dolduruyor. Sonunda oturup, kirli koluna gözyaşlarını siliyor. Boğuk bir sesle teşekkürlerini söylüyor ve uyuşmuş parmaklarımdan çay fincanını ve tabağını alıyor.

Porselen, titrek ellerinde tıkırdamaya başladı.

Bir yudum aldıktan sonra, çamur gibi tortulara sanki ona geleceğini söyleyeceklermiş gibi bakıyor.

"Buck ve ben, biz bir takımdık, biliyor musun?" Pete'in yüzü kızarmış, ona doğrudan bakamıyorum.

Sadece önüme bakıp, sözleri dinliyorum.

Sanki dinlemek, kendi kendine eziyet etmenin bir şekliymiş gibi.

"O ve ben, hep ikimizdik. Hiçbir şeyde iyi değildik, ama birlikteydik. İki kasaba ötedeki yerlerden birlikte gelmiştik ve Sawyer bunu biliyordu. Biliyordu. Bizi bir kez bile ayırmadı." Islak burnunu koluyla siler ve gülümsemesi gözyaşlarıyla doludur. "Buck... ekim işini sürekli mahvediyorduk. Ama Sawyer, o düşündü ki... bizi yeni gelen insanlarla tanıştırmayı seviyordu. İyi olduğumuzu, dost canlısı olduğumuzu söylüyordu. Böylece belki de kimse kavgaya etmek istemezdi. Biz... biz arkadaş edinmede iyiydik." Dudakları titriyor. "Bizim için iyi bir işti."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, içim parçalanıyor.

Pete'in sesi çatallanır. "Şimdi ne yapacağım? Buck olmadan kimseyi buraya getiremem. Kimse benim çirkin suratımı güvenmez. *Hiç kimse*. Ya Sawyer artık bana ihtiyaç duymazsa?"

Yeni bir hıçkırık dalgası onu sarsarken, elindeki bardak titriyor. Sanırım kusacağım.

Ayağa kalkarım. "Ben... sana mendil getireyim."

Pete yüzünü kaldırır, şişmiştir. Gözyaşlarıyla şişmiştir. Geri çekilirim. Duvara çarparım. Dönüp kapıyı ararım.

Bir başka gök gürültüsü duyulur ve dışarıda şimşek çakar, odayı kısa bir süre aydınlatır.

Mutfak. Mutfığa ulaşabilirsem, mendil alabilirim, sonra da o lanet *delikler* için bir şeyler bulabilirim ve...

"Dur, evcil hayvan."

Dom'un geniş, ağır eli omzumu yakaladı ve ona çarpmadan önce beni dengeledi.

Göğsüne bakıyorum — daha önce sildiğim kana çok benzeyen kırmızı gömleğine. Nefes nefese, başımı kaldırmıyorum. Onun değerlendirici bakışlarını *hissede biliyorum*.

Dom her zaman çok fazla şey görür.

Bu yüzden sesimi sakın tutuyorum. "Hayır. Üzgünüm, efendim. Mendil almam lazım. Aslında, siz de yardım edebilirsiniz. Kapıları tamir etmek için kullanabileceğim bir şey var mı biliyor musunuz? Su giriyor."

Dom kolumu tutan elini gevşetir, ama sözleri bir mengene gibi sıkıdır.

"Kapıları boş ver." Kolumu bırakıp parmaklarını bileğime doladı. "Gel benimle, evcil hayvanım. Yatağa ihtiyacın var."

Cildimin onun cildine ani teması zihnimde bir telaş yaratır ve beni kısa bir süre başım dönerek sendeletir.

Onun pürüzlü eline bakıyorum — çizikler ve yara izleri, elinin arkasında bulunan koyu renkli tüyler, bileğimi saran güçlü parmaklar. Elimi tutmuyor, parmaklarımız birbirine dolanabilirken. *Bileğimi* tuttu.

Almak

için.

Yönlendi

rmek

için.

Parmaklarımı kıvırıyorum ve onun tutuşu neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılaşıyor. Bir sonraki titremem hassas, kafa derimde yayılıyor.

Garip bir şekilde, mutsuz düşüncelerim yavaşlamaya başlar.

Yavaşlar, böylece bir oda dolusu insanla, ev dolusu işlerle, günahkarlarla dolu bir ormanın kuşatması altında olduğumu hatırlayabiliyorum.

Alastair gibi günahkarlar.

Bu kan banyosuna davet etmiş olabileceğim günahkarlar.

"Üzgünüm, Dom. Yapacak çok işim var," diyorum tekrar, daha kararlı bir şekilde — anlamadığını gördüğüm için, onun adını kullanarak.

Gizlice bileğimi çekerim. Tutuşu gevşemez.

Dom'un koyu kaşları kalkıyor, ama buna bir *meydan okuma* katacak nezaketi bile göstermiyor.

Sadece sessiz bir beklenti var.

"Alastair *dışarıda*," diye tekrar deniyorum, sesimi yükseltmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bize saldırıyor. Bize *ateş* ediyor. Benim..."

"Şu anda ateş etmiyor," diye Dom sakın bir şekilde araya girer. Bana ağır bir bakışla bakar. "Yağmur yağıyor. Jayk durumu kontrol altında tutuyor. Lucky ve Jasper nöbet tutuyor. Durabilirsin Eden. Biraz dinlen."

Emir tartışmaya açık değil ve benimki aniden boğazımda takılıyor. Eli bileğimi yakıyor.

Sonra Pete'in hıçkırığını duyarım ve irkilirim.

"Eden." Beau'nun odanın diğer ucundan seslenmesi başımı çevirmeme neden oluyor. Deanna önlerinde Reaper'ı dikerken ona ışık tutuyor, ama gözleri benim üzerimde. "Hayatım, Dom haklı. Burada her şey kontrol altında. Çoğu kişi ya dışarıda nöbet tutuyor ya da sırası gelmeden önce dinleniyor. Sen bizi organize ettin, bu yüzden her şey yolunda. Biraz dinlen." Yumuşak, ikna edici sesi sertleşir ve Deanna işini bitirince iç çeker. "Yarın sana ihtiyacımız olacak."

Suçluluk duygusu boğazımda atıyor.

Ama etrafa bakınca onun haklı olduğunu görüyorum. Yaralıların çoğu uyuyor. Siviller yataklarına çekilmiş. Kapılardan soğuk sızıyor — gömleğimden ve ipek geceliğimden geçip kemiklerime işliyor. Her yer sessiz.

Ama şu anda uykuya dalmak bile imkansız.

Yıldırım tekrar çakıyor ve Dom'un gözlerindeki her hasta altın rengi tonunu aydınlatıyor.

"Yatağım yok" diye fısıldadığımda sesim çok zayıf çıkıyor.

Dom'un yüzü yumuşıyor ve bileğimi daha sıkı tutuyor. Bu acı soğuk odada tek sıcaklık kaynağı bu.

"Gel benimle, evcil hayvanım. Seni yakaladım."

Bölüm 57

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #182

Seksi erkekler, sorunlarını onların sikleriyle gidermeni istediklerinde, izin ver onlara.

DOM'UN KAPISI arkamda kapanır, hıçkırıkları, inlemeleri, tüm konuşmaları ve yağmuru dışarıda bırakır. Hepimiz birlikte kapalı kaldığımız için her şey sessizleşir, neredeyse sessizdir.

Sırtım kapısına fısıldıyor, ama o geri çekilmiyor.

Dom, sessiz ve ürkütücü büyüklüğüyle benim alanımda belirir.

Ağır eli hala bileğimin etrafında ve nabzım çılgınca parmaklarına vuruyor.

Nefesim hızlanır.

Odası hala battaniyeler ve boş bardaklarla dağınık, uzaktan kumanda dün geceki DVD kutusunun yanında dikkatsizce yere atılmış. Yaşanmış gibi görünüyor, askeri keskinlikleri körelmiş. Yumuşamış.

"Bana gerçeği söyle, evcil hayvanım," diyor Dom sonunda, ve ben gözlerimi kapatıyorum, bu ritüeli hiç başlatmamış olmayı diliyorum.

Bunu bana karşı kullanma hakkına sahip olduğunu düşünmesinden öfkeleniyorum.

Yine bileğimi çekiştiriyorum, ama bu sefer o bileğimi başımın üstüne vurarak kapıya sıkıştırıyor ve ben nefesimi tutuyorum, içimi bir sıcaklık kaplıyor. Birkaç saniye içinde diğer elini kaldırıyor ve parmaklarını yanaklarıma batırarak bana ona bakmamı zorluyor. Gözlüklerim kayıyor ve ben sersemlemiş bir şekilde ona bakıyorum.

Beni dikkatsiz, rahat bir güçle tutuyor, sanki benim çabalarım onun büyüklüğü ve korkutucu gücü karşısında hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi. Sanki ben mücadele etmeye değer kadar güçlü bile değilmişim gibi.

Parmakları sıkıştıkça üzerime çöken yavaş, kaygan şehvetten nefret ediyorum.

Kural üç: Seni koyduğum yerde kal.

Sinir bozucu bir şekilde sakın, kaşları hala kuru bir beklenti içinde kalkık.

"Konuş, Eden."

Nefes nefese, ona bakıyorum, beynim kısa devre yapıyor. Dom... beni *kontrol ediyor*. Beni böyle kontrol ettiği sadece iki olay hatırlıyorum ve ikisi de orgazmlarla yok olmamla sonuçlandı.

Son birkaç konuşmamızda beni öptü. Hatta sanki bizim rahatlığımızı test ediyormuş gibi bana emirler yağdırdı, ama bu...

Dom tam kontrolü ele geçiriyor.

"Sen..." Boğazımdaki boğukluğu yutmaya çalışıyorum, ama onun keskin parmak uçları yanaklarımı çukurlaştırdığı için bu çok zor. "Silah atışı gibi kokuyorsun."

Bu doğru. Dumanlı metal kokusu, her zamanki karanlık baharat kokusuyla karışıyor, başımı, burnumu dolduruyor. Dilimin arkasına yerleşiyor. Belki bu gerçek onun için yeterli olacaktır.

Şu anda, Dom ile seks yapmak tüm boşluklarımı doldurabilir diye düşünüyorum.

Şu anda, onun *beni idare etmesi* yeterli olabilir.

Onun dokunuşuyla eridiğimi hissedebiliyorum. Kendimi ona teslim etmek istiyorum, tıpkı benim dünyam çöküşteyken onun nehir kenarında yaptığı gibi.

Onun halletmesini istiyorum.

Ama Dom'un kaşları sonunda hayal kırıklığıyla alçalıyor. "Bu mu?"

diye soruyor sessizce. "Bana böyle mi konuşuyorsun?"

Öfkem yeniden alevleniyor. Bunu zorladığı için canı cehenneme. Gerçeği istiyorsa, ikimize de bir faydası olacaksa, alabilir.

"Neden üzgün olduğumu *biliyorsunuz*, efendim. Alastair *dışarıda* ve *benim yüzümden dışarıda*."

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni kapıya yapıştırıyor, bileğimi tahtaya sürterek ayak parmaklarımın ucuna basmak zorunda kalıyorum. Ta ki hiç hareket edemez hale gelene kadar.

Çenesi ağır, sakalları sert ve koyu renkte.

Yanaklarımdaki tutuşunu biraz gevşetir, böylece konuşabilirim.

"Çok fazla ölü var. Çok, çok fazla. Buraya elli üç Reaper geldi, efendim. Kaç tanesi kaldı biliyor musunuz?" Boğazım yanıyor ve tıkanıyor, suçluluk duygum, asla tamamen kurtulamadığım, içimi kemiren, yapışkan bir şey gibi. Sanki ortadan kaldırılması gereken bir şey değil de, yönetilmesi gereken bir şey gibi.

Dom sessizce izliyor. Bekliyor.

"On dokuz. Sadece on dokuz kişi hayatta kaldı." Dudaklarım titriyor ve Pete'in nasıl görüldüğünü hissediyorum. Çiğ, şişmiş ve kemiklerine kadar soyulmuş. "Ona güvenmemeliydim. Bir insanın kötü olabileceği tek yolu görüyordum. Bilmiyordum... *Görmedim*. Şimdi daha başlamadan kaybettik."

Dom derin bir nefes alır ve bileğimi rahat bir yüksekliğe indirir. Başparmağı hassas deriyi titreyerek okşar.

Ama bakışları, bu tür savaşlara alışkın, yıpranmış bir zırh gibidir. "Onu esir aldığımızda öldürebilirdim."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kırıştırırım, ama o durmaz.

"Daha geriye gidebilir miyiz? Sam ilk günahkârını işe almadan önce onu öldürebilirdim. Taşınabilirdik. Reapers ile daha erken bir anlaşma yapabilir, iki yüz adamla birlikte onların çiftliklerine geri dönebilirdik. Reapers bir yıl önce cesaretini toplayıp bizden yardım isteyebilirdi. Demek istediğim..." Dom'un sesi sert ve sabırsızdı, sessiz itirazlarımı görmezden gelerek bana doğru adım attı. "Eden, bunu zaten tartıştık. İkimiz de bu konuda zarar görüyoruz ve hangimizin daha fazla zarar gördüğü konusunda anlaşamayacağız. Bütün gece bunun kimin sorumluluğu olduğu ya da kimin neyi farklı yapabileceği konusunda tartışabiliriz, ama gerçek şu ki, bunun bir önemi yok."

Göğsümde hissediyorum, bu sorumluluk ve suçluluk duygusu ciğerlerimi sıkıştırıyor, ama Dom karşımda ateşli, sert ve *kendinden emin* duruyor.

Ve bana yaklaştıkça, silah kokusu azalıyor ve baharatlı, aç bir adam gibi kokmaya başlıyor. Ama aramızda hala çok fazla mesafe bırakıyor.

"Önemli değil," diyor Dom, kararlılıkla. "Alastair artık burada ve hepimiz birlikte bununla başa çıkacağız. Bizi henüz sayma. Bu sadece bir savaş. Sinners'ı buraya getiren karışık kararlar, aynı zamanda hepimizi onlarla savaşmak için bir araya getirdi. Ve Alastair'i ve onun lanet imparatorluğunu yerle bir etmeye hazırız."

Nabzım avucunda hızla atıyor ve cildimdeki her nasırı hissedebiliyorum.
O meşaleler ormanda alev aldığından beri ilk kez içimde umut yeşeriyor.

Bu sadece bir savaş.

Tanrı ile bir savaş... Çok fazla kayıp var.

"Efendim, nasıl... kapatacağımı bilmiyorum. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Anlıyorum ve... Tanrım, Alastair'le ilgileneceğiz. Elimden geldiğince yardım edeceğim. Onu yenmenize bir şekilde yardım edeceğim." Bileğim, onun çelik gibi sıkı tutuşunu hissetmek için eline karşı geriliyor. Onun amansız kontrolü. "Ama zihnim *çok hızlı çalışıyor*. Jasper bana bazı şeyler, egzersizler verdi ve genellikle bunlar yardımcı oluyor, ama tek görebildiğim Buck'ın yüzü ve..."

"Bana ver."

Dom'un sesi kalın ve karanlık. Bu sefer, yaklaştığında, geceliğimden onu hissedebiliyorum. Göğüs uçlarım acı verici bir şekilde sertleşiyor, kumaşa baskı yapıyor.

Serbest elimi ona dokunmak için kaldırıyorum ve o saniyeler içinde diğer elimin yanına sabitliyor.

Bacaklarımın arasında kayganlık hissediyorum, odamdayken aceleyle giydiğim külotun üzerine akıyor. O beni kapıya doğru ittiğinde kumaş ıslak bir şekilde uyluklarıma bastırıyor.

Ona vermek mi?

Hepsini alabilir. Tanıştığımız andan itibaren, ısırarak, aşağılayıcı bir çaresizlikle bunu istedim.

Ama o her seferinde beni yavaşlattı. Her şeyin doğru olmasını istiyor. Beni sikmeden önce bana ve kendime güvenmemi istiyor. Kontrolü ele almadan önce.

Gerçekten şunu mu söylüyor...

Dom şiddetli, ilerlerken güçlü. "Suçluluğunu bana ver, evcil hayvanım. Stresini bana ver. Üzerinde taşıdığın tüm o lanet sorumluluğu bana ver. Hepsini bana ver."

Omuzları ışığı engelliyor ve sonunda bana doğru bastırıyor. Penisi sert ve şaşırtıcı derecede kalın, karnıma karşı talepkar ve ısrarcı. İçgüdüsel olarak vücudum ona teslim oluyor, yumuşuyor. Onun gücüne ve kontrolüne boyun eğiyor.

Kendimi ona teslim ediyorum.

Penisinde durmak bilmeyen nabızı hissedebiliyorum, kendini tutarken kaslarındaki gerginliği görebiliyorum, ama gözlerime baktığında kararlı.

O güçlü, kuvvetli ve kral gibi kendinden emin... ve sonunda benim kadar emin.

"Ben dayanabilirim Eden. Hepsini istiyorum."

Bölüm 58

Dominic

HAYATTA KALMA İPUCU #305

Herhangi bir şeyi çok uzun süre içinde tutarsan, patlayacaktır.

İTAAT KAYAR AKŞI, gözlerini bulanıklaştırır ve onu benim altımda esnek ve yumuşak hale getirir. Bu, hakimiyet kurma ihtiyacımı aşırı derecede artırır ve onun ne yaptığını bildiğini bile sanmıyorum. Her hareketiyle beni kışkırtıyor.

Onun muhtaç küçük kıvranımları.

Benim tutuşuma karşı direnmesi, sonra kaçamadığında titremesi.

Vücudunun beni sikmem için yalvarması.

Ne zaman ona yaklaşısam, vücudu tepki veriyor. Bacaklarını açıyor ve nabızı deli gibi atıyor. Lanet olası meme uçları her zaman sertleşiyor ve dişlerimi bekliyor. Rengi olgunlaşıyor ve ağzıma, ellerime ve sikime bakıyor, ve en kötüsü de, bunların hiçbirini *kasten* yapmıyor.

Onu doldurma ihtiyacından testislerim kramp giriyor. Talep, sikimi o kadar güçlü bir şekilde deliyor ki, başım hafifliyor.

Onu düşünerek yumruğumu sikebileceğim kadar sikebilirim. Duş duvarlarına, savaş haritalarının üzerinde bana amını gösteren görüntüsünü bir daha püskürtebilirim.

"Lütfen, efendim." Sıcak, titrek nefesleri yüzüme üflüyor. "Al şunu."

Al beni.

"Güvenlik kelimesi?"

"Bristlebrook," diye hemen, *hevesle* cevap veriyor ve ihtiyacım beni ele geçiriyor.

Jasper'dan onun sınırlarını içeren listeyi aldım. Onun güvenli kelimesini biliyorum.

Onu, kullanamadığım tüm o aylarca biriken ihtiyacımla doyuracağım.

"Beşinci kural, Eden," diye bağırırım.

Kural beş: Bir delik kullanmak istediğimde, bana bir tane sunsan iyi olur. Çabuk.

Sabırsızlığım, emre normalde amaçladığımdan daha fazla ateş katıyor, ama kütüphanecim bunu umursamıyor gibi görünüyor. Göz kapakları titriyor ve nefesini tutarak inliyor, ben bileklerini bırakır bırakmaz gömleğini çıkarıyor, sonra geceliğini yukarı çekiyor. Göğüsleri ipek kumaşın altında ağır ağır sallanıyor, zar zor sığıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

O lanet gecelik *masumca* kapıma gelmişti.

Diğer adamlar orada olsun ya da olmasın, kanepede sikilmediği için şanslı.

Ellerimi kapıya dayayıp, o iç çamaşırını aşağı çekerken üzerine eğiliyorum ve o iç çamaşırını çekip çıkarmadan önce ıslak küçük izi gördüğümde, sikim neredeyse kot pantolonumu delip geçecek gibi oluyor.

Küçük zaferler içimi kapladı — hepsi de temiz vuruşlardı.

O benim kurallarımı ezberledi.

Ve bu kurallar onu çaresiz bir halde bırakıyor.

İç çamaşırını çıktığında tereddüt ediyor, bana bakıyor, ipeksi geceliği hala belinde kabarık duruyor. Bu şekilde amını görebiliyorum.

Ama görmek istediğim bu değildi.

Kaşlarımı tekrar kaldırıyorum, bunu ne kadar ileri götüreceğini merak ederek.

O eğri, sevimli gözlüklerinin üzerinden bana bakarken, boğuk, inleyen bir ses daha çıkar. Bir sonraki ses yarı bir nefes kesilme sesidir, ama o önümde dönüp yanağını kapıya dayar ve bacaklarını açar.

O sırtını kamburlaştırırken, ben aşağıya bakıyorum ve onun ince parmakları kıcının üzerinde kayıyor... kendini açarken. Geri adım atıyorum, böylece onu görebiliyorum — kendini bana sunuyor. Sıkı küçük kıcı ve ıslak, şehvetle sikilmiş amcığı.

İki delik.

Benim küçük itaatkarım görevinin ötesine geçmeyi seviyor. Diğer erkeklerle uyum sağlamasına şaşmamalı.

Pantolonumun fermuarını açıp, sertleşmiş sikimi dışarı çıkarana kadar kığımın etrafına kadar indiriyorum. Zaten ıslak, kavurucu ve çaresizce akan ön sıvımla tekrar tekrar damlıyor. Kendime sertçe okşarken, Eden'in parmakları kığımın kıvrımlarında gergin bir şekilde oynuyor, pisliğinin içinde kayıyor ve neredeyse yumruğumun içinde boşalıyorum.

Onu en az iki kez sikmeden düşünemem bile.

"Kural üç, evcil hayvan," diye homurdanıyorum ve o omzunun üzerinden bana bakmaya çalışıyor, ama ben botlu ayağımla bacaklarını daha da açarak kendimi onun amına hizalıyorum.

Taç kısmım deliği bulduğunda, bir santim içeri giriyorum ve kör edici, ıslak sıcaklık beni o kadar sıkı sarıyor ki, tüm mantıklı düşüncelerimi kaybediyorum. Kolumu onun etrafına dolayarak Eden'in boynunu kavıyorum, onu dikleştirip kapiya doğru itiyorum ve sikimi onun içine sonuna kadar sokuyorum.

Onun küçük topuzuna inleyerek, etrafımı saran vajinasının şoklu spazmlarını hissediyorum ve Eden keskin bir çığlık atıyor. Yanağı, göğüsleri, onu kapiya yapıştırdığım yerde sıkışmış durumda. Boğazındaki nabız, elimden merhamet diliyor. Sert sikimi ıslak bacaklarının arasına tekrar tekrar sokarken, tatlı, narin vücudu benimkinin altında titriyor. Çığlıkları çaresiz, inleyen bir tonda ve ben, yüzünün yan tarafına sıcak, homurdanan öpücükler kondururken boğazındaki eli sıkıyorum. Gözlükleri yüzünden düştüğünde, omzunu ısııyorum.

Hareket edecek hiçbir yeri yok. Kaçacak hiçbir yeri yok. Sadece vücudu bana tekrar sikmemi yalvarıyor.

"Efendim!" diye keskin ve tiz bir sesle inliyor ve duvarlarının sıkılaştığını, beni sürükleyen bir basınçla kavradığını hissediyorum. Ben de umursamadan onu delip geçiyorum, onu derinden sikiyorum.

O kadar derine, ki ıslaklığı taşaklarıma damlıyor ve pantolonumu ıslatıyor.

Kulağına bir kakhaha atıyorum, boğazındaki elimi esnetiyorum. "Gel, küçük kütüphaneci. Gel, çünkü ben öyle dedim." Ağzının kenarını öpüyorum, o ıslaklığı da yalıyorum. "Ver bana."

Gözlerinden yaşlar akar ve titreyerek, benim adımı haykıran mükemmel dudaklarıyla, lanet olası bir pervasızlıkla boşalır. Kolayca yakaladığım ellerimle kıvranan, titreyen vücudunu kontrol ederim ve sikimin baskısıyla onu kapiya doğru sikiyorum. Vücudum daha geniş, daha ağır ve onu istediğim yere sabitlerken, Eden orgazm sırasında hıçkırmaya başlar - "efendim", "Dom" ve "lütfen" kelimelerinin kırık bir karışımı.

Onun spazmları sıcak, süt sağır gibi bir çekiş ve ben ona karşı inliyorum, kalçalarım onun kalçalarına çarpıyor, sikim şişiyor, şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeyin içinde. Kütüphanecimin mükemmel saten amcığı, sanki benim için yapılmış gibi sikimi alıyor.

O benim için yaratılmıştı.

Omurgamın dibindeki sıcak zevk yumruğu tüm vücudumu sarar ve orgazmım yok edici bir güçle içimi parçalar, kalın ve şiddetli fışkırmalarla içimden dışarı çıkar. Onun güzel amını spermimle doldurduğumu hissediyorum. Aminin bana teşekkür edencesine etrafımda titrediğini hissediyorum. Her nabız atışında zevkin damarlarımdan sızdığını, her yere yayıldığını hissediyorum — bağırsaklarımdan, göğsümden, bacaklarımdan arkasından ve hala boynuna sarılmış parmak uçlarıma kadar.

Titrek pantolonlarımız birbirine karışıyor ve Eden tatlı, sessiz bir minnetle bileğimi okşuyor ve biz orada kalıyoruz, spermimiz etrafıma akmaya başlayana kadar bu hissin tadını çıkarıyoruz.

Eden benim için yaratılmamıştı.

Benim savaş odaları ve kışlalar için yaratıldığımı sanıyordum. Ormanda sürünerek geçirdiğim soğuk geceler ve kumda takip ettiğim sıcak günler için. Benim Creed için yaratıldığımı sanıyordum.

Değildim.

Onun için yaratılmıştım.

"Sen mükemmelsin Eden. Sen en mükemmel şeysin," diyorum kulağına.

Bana tekrar eriyip karışması, göğsümde dikenler oluşturuyor ve beni delen acı, ameliyattan sonra hissettiğim herhangi bir acıdan daha iyi. Ağır ve tatlı, uzun zamandır orada duran soğuk bir şeyi delip geçiyor.

"Seni seviyorum, Dom," diye fısıldıyor... ve sanki nefesini tutuyormuş gibi geliyor.

Yüzünü görmek istediğimden, ondan çıkacak kadar geri çekiliyorum, sonra onu bana dönük hale getiriyorum. Yanakları kızarmış, gözleri parlak, kutsal olmayan bir mavi.

Ve gözleri endişeyle dolu.

Bu sözler uzun zamandır aramızda asılı kalmıştı... ama sonunda o söyledi.

"Ben de seni seviyorum Eden," diyorum ona, aynı yumuşaklıkla, ve gözleri aniden parlıyor.

Gülümser, gözlerini kırpar. Sonra tekrar gözlerini kırpar, başını eğirir.

Gözyaşlarını siler, ama utangaç gülümsemesi kalır.

Ona bakıyorum, yüzünün hatlarını ve saçlarının yüzünü çevreleyen dalgalarını ezberliyorum. Bu mükemmel, sessiz anı ezberliyorum.

Başını kaldırıp baktığında tereddüt ediyor ve benim kurallarımı hatırladığı anı görebiliyorum. Dördüncü kuralı çoktan çiğnemiş durumda: *Benim adımı inleyerek söylemediğin, bir soruya cevap vermediğin veya güvenli bir şekilde çıkmadığın sürece konuşma.*

Ama "seni seviyorum" için bir istisna yapabilirim.

"Söyle hadi, evcil hayvanım, ama saygılı ol," diye tavsiye ediyorum ve o titreyerek bir kez başını sallıyor.

Meme uçları hala o lanet geceliğe baskı yapıyor ve benim sikim tembelce kıpırdanıyor. Çok uzun zaman oldu. Ona çok ihtiyacım var.

"Sadece... bana yardım ettiğiniz için teşekkür etmek istedim, efendim." Sesi nefes nefese, biraz tereddütlü, ama bir şekilde onun çok tahrik olduğunu anlayabiliyorum. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve ben eğlencemi bastırmak zorunda kalıyorum.

Küçük pislik beni baştan çıkarmaya çalışıyor. Ve bu işe yarayacak da.

"Çok fazla yük üstlendiğinizi biliyorum, efendim. Ne kadar ağır bir yük taşıdığınızı biliyorum ve ben..." Yanakları kızarıyor. Kızarıklık narin köprücük kemiğine kadar yayılıyor. "Ben de size yardım etmek istiyorum. Durumu iyileştirmek istiyorum. Size yardımcı olabileceğim herhangi bir yol varsa... efendim, ben... istiyorum. Lütfen izin verin."

Arka beynim sert bir şekilde tepki veriyor ve onun sözleri üzerine içimden çıkan ham bir hırıltıyı zar zor bastırıyorum. Vücudum hızlı ve yoksun bir taleple tepki veriyor.

Tabii ki benim tatlı küçük kütüphanecim bana hizmet etmek istiyor. Aylardır bunun için yalvarıyor. Beni mutlu etmek istiyor.

Göğsü hızla inip kalkıyor, ama bunun bana başka bir seks hizmeti sunmaktan kaynaklanan gerginlikten olduğunu sanmıyorum — sanki ikimiz de az önce patlamaya hazır bir el bombası gibi boşalmamışız gibi. Sanki benim spermim onun güzel elbisesini lekelemiyor ve uyluklarından aşağı akıyor gibi.

O benim ödülüm, seks bebeğim, ilacım olmak istiyor. Vücudunu istediğim her şekilde kullanmamı istiyor.

Eğilip ağzını tutup ona pis bir öpücük veriyorum.

Hareket etmiyor, iyi, itaatkar bir kız gibi kabul ediyor. "O zaman bana iyi hizmet etsen iyi olur, evcil hayvanım."

Bölüm 59

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #251

Erkekler, bu onları tahrik ediyorsa oyuncaklarını mahvetmeye izinlidir.

O duşta suyu açar ve ben titrek bacaklarımla banyo tezgahına yaslanırım, hala zevk ve heyecanla titriyor ve iyi kullanılmış olmanın heyecanıyla doluyum.

Tanrım, nasıl oluyor da hepsi beni bu kadar farklı şekilde mahvediyor?

Dom, Jayk gibi benimle kavgaya etmem için beni itip kakmaz. Beni itip kakıyor çünkü bunu yapabilir, sadece beni istediği gibi kullanabilmek için.

Klitorisime dokunmadan bile beni orgazm etti.

Önümde, Dom tek bir akıcı hareketle tişörtünü başından çıkarır ve göğsü, parmaklarımı gömmek istediğim kalın kaslar ve koyu renkli tüylerle kaplı geniş bir alandır.

Vücudunda özür yok. Uzlaşma ya da yumuşama yok. O iri ve ham bir erkeklik abidesi, kavgaya ve sevişmemizden dolayı ter ve yağmurla ıslanmış. Vücudum, bana vurduğu uzlaşmaz güçten dolayı hala ağrıyor.

Artık ağrılardan korkmuyorum.

Sadece bana dokunmayı bırakmasından korkuyorum.

Pantolonunu çıkarır ve kalın uylukları ve heyecan verici penisi, banyonun saygın bej ve pastel renkleri için fazla canlıdır. Dilim damağıma yapışır, bedenim canlı bir şekilde uyanır.

Diğerleriyle yeterince seks yaptım, bir erkeğin ne kadar sürede toparlandığını *biliyorum* ama yoksunluktan mı, yoksa iradesinden mi bilinmez, komutanım bu gece kurallara karşı geliyor gibi görünüyor.

"Soyun," diyor, gözleri vücudumda ateşli bir şekilde dolaşıyor. "Ben..."

"Kural dört, evcil hayvanım. Bana hizmet etmek mi istiyorsun? Çeneni kapat ve meme uçlarının rengini göster bana. Hatırlamam lazım."

Askeri rütbesinin verdiği tüm güvenle emir veriyor, ama o kadar müstehcen bir niyetle ki, spermle kayganlaşmış uyluklarımı birbirine sürtmem gerekiyor.

Sessiz olabilirim. Kurallarını hatırlayabilirim.

Ve Dom bana bakmak isterse, ona istediği her şeyi gösteririm.

Beş adam benim bedenime çaresizce düşkün. Eski güvensizliklerimin artık burada yeri yok.

Ellerim geceliğimin askılarına uzanıyor ve onları omuzlarımdan çıkarıyorum, sessizlikte nefesim utanç verici bir şekilde yüksek sesle çıkıyor.

Bu kadar sessiz olmak farklı bir şey.

Beau'nun müstehcen rol oyunları bir partner arıyor. Lucky'nin oyunları kahkaha ve alay anlamına geliyor. Jayk genellikle alaycı sözleri arasında ona bir şeyler bağırmamı sağlıyor. Jasper bile aşağılayıcı cevaplar ve fısıldanan itiraflar alay etmekten zevk alıyordu.

Ama bunu da seviyorum. Dom benim sessizliğimi paylaşıyor. Sessiz beklentisi aramızda yükseliyor.

O izlerken, alt dudağımı dişlerimle ısıyorum ve ipek elbiseyi vücudumdan yavaşça çıkarırken, parmaklarımı bacaklarımın arasındaki meniye okşuyorum.

Zaten farklı şekillerde konuşmayı öğreniyorum.

Dom ağzıma, uyluklarıma, sonra da tomurcuklanan pembe meme uçlarıma kilitleniyor.

Gözleri kararır. "Duşa gir, Eden."

Bu bir soru değil, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, sadece odanın yarısını kaplayan tek parça duşa doğru kayıyorum. Bu gerçekten bir rahatlama. Son birkaç saatten sonra temizlenmeye çok ihtiyacım var.

İçeri girmek için kapıyı açtığımda, Dom beni izliyor, gözleri kıcıma ve bana yaptığı dağınıklığa takılıyor.

Ve eli sertleşmiş, şişmiş penisi üzerinde titriyor.

Bu beni o kadar dikkatimi dağıtır ki, suyun altına girene kadar suyun dolu fırtınası kadar soğuk olduğunu fark etmem.

"Ah!" diye keskin bir çığlık attım ve kendimi spreyden en uzak olan kiremitli duvara çarptım.

Hayır. *Hayır!* Ben bir askerim. Pek çok şeye hazırım. Sınırlarımın en az üçte biri büyük hevesli işaretlerle doluydu ve denemeye *istekli olduğum* ok daha fazlası vardı.

Hiç kimse, kendimi buz gibi bir elalede *boğmam* gerektiğini söylemedi.

!

Dom duğun içine, buz gibi suyun altına girer ve sefil adamın dudakları parıldayan bir eğlenceyle kıvrılır.

"Katlan, evlat. Alt tarafı su." Bu da bir soru değil.

Parmaklarım sudan çok da sıcak olmayan fayanslara kıvrılıyor ve devam etmek istememle, bir orgazm daha yağamadan dondurulmak istememem arasındaki şiddetli atığmada kalıyorum.

Dom'un gülümsemesi sertleğir, ama gözleri hala vücudumu izlemektedir. "Erkek arkadağını suçla. Bu onun eseri."

Birden fazla erkek arkadağım var, ama komik bir şekilde, kimi kastettiğini sormama gerek yok.

Lanet olsun, Jayk. O benim ölümüm olacak.

Tereddütle bir adım ne ıkıyorum. Her damla buz tanesi gibi acıtıyor.

Su, Dom'un vücuduna akıyor, geniğ omuzlarından sıçrıyor ve saçlarını ıslatıyor. Ağlı bir süngerle kendini sabunluyor ve köpükler vücudundan ağağı damlıyor. Soğuğa rağmen, penisi ilgi istiyor.

Dom elini uzatır. Kendimi kabullenerek, elini tutarım.

Bir saniye sonra, beni vücuduna doğru çekiyor ve yüzümü yüzüne doğru çekiyor. Beni sertçe öpüyor. Sıcak ve derin bir öpücük, beni siktiiği kadar saldırgan.

Hareket etmemek için kendimi zor tutuyorum. Ağzımı istediği gibi almasına izin veriyorum. Karnımı istediği gibi penisine bastırmasına izin veriyorum. Titreyeceğim kadar beni yalıyor, emiyor ve alıyor.

O çok ateğli ve soğuk su, bana dokunmadığı her yeri ısıyor. Meme uçlarım sert ve acı verecek kadar hassas,

kaba göğüs kıllarının arasına gömülü, ve dilimi emerek yüzümü sıkıca yerinde tutuyor.

Sonunda beni bırakıyor ve ben cam duvara yaslanıyorum, su sıçramalarına karşı gözlerimi kırıştırıyorum, soğuktan ve onun beni tekrar sikmesini çaresizce istememden şiddetle titriyorum. Acılarımı daha da artırmasını istiyorum.

Soğuktan titriyorum, ama Dom'un altın rengi, erimiş gözleri beni olduğum yerde tutuyor. "Kıpırdama ve sana dokunmama izin ver. Henüz benim için iyi bir seks oyuncağı olmak için çok kirlisin."

O başka bir süngerini aşağı çekip sabunla köpürttükten sonra boynuma sürerken başım cama yaslanıyor. Bu biraz sert, göğsümden kollarıma doğru sürerken cildimi kazıyacak kadar sert. Uyluklarım ve kalçalarımın üzerinden. Bileklerimin ve parmaklarımın arasından geçirdiğinde kıvranıyorum, ama o acımasız bir verimlilikle durmadan devam ediyor... ta ki göğüslerime gelene kadar.

Orada, boğazının derinliklerinden kaba, aç bir ses çıkarır ve ağır penisi sessiz bir taleple aramızda sallanır. Dom'un elleri göğüslerimin üzerinde sertçe hareket ediyor. Sırtıyla suyun çoğunu engelleyerek, göğüslerimi kaygan ve sabunlu hale gelene kadar köpürtüyor, onları kavrayıp birbirine bastırıyor ve klitorisim zonklayana ve ona beni sikmesini isteyen yalvarışlarımı boğazıma kadar yutana kadar süngerini meme uçlarımdan üzerinde tekrar tekrar gezdiriyor.

Ama sessiz kalıyorum ve ellerimi yanımda bırakıyorum, göğüslerimi istediği gibi tahrip etmesine izin veriyorum.

Sonunda yana doğru kayarak süngerini düşürdü ve cildime çarpan acımasız soğuk su, sabunu yıkadı. Bir an sonra, başını eğip bir göğsümü ısırdı ve onu yakıcı ağzına çekti. Dilini sıkı, buz gibi meme ucuna sürttü, sonra daha sert emmeye başladı, dişleri hassas eti ısırdı.

Hıçkırarak ağlıyorum ve ellerim arkamdaki cama yumruklar halinde kıvrılıyor.

Beni görmezden gelir ve aynı muameleyi diğer göğsüme de açıkça erkekçe bir zevkle yapar. Soğuktan titrerken beni yiyip bitirir.

Üzerime eğilip, bir meme ucunun altına elini vurur ve su elinden sıçrar. "Sikişmek için mükemmel göğüslerin var, evcil hayvanım. Benim için kendini veren küçük, sürtük bir kütüphaneciyi seviyorum."

Tokat acıtıyor, ama onun sözleri yüzünden ağlamayı yutuyorum.

Dom, göğüslerimin sallanmasını izlerken sıkı çenesinden bir kızarıklık geçer ve lezzetli bir amaçla elini sikmeye başlar.

Çaresizce nefes nefese, sikişin başının ağır yumruğunun içinde kayboluşunu izliyorum. Kendini nasıl pompaladığını ve dikiş yerinde beliren süt rengi damlanın duşla yıkanıp kayboluşunu izliyorum.

"Bacaklarını aç. Hala benim sikim için çok pisisin."

Yutkunarak, duş zemini üzerinde bacaklarımı açtım ve soğuk su ayak parmaklarımın arasından sızdı. Bacaklarımın arasında, duşla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı yanıyor ve sıırıslık olmuştum.

Parmaklarının arkası karnıma dokundu ve onları amıma doğru sürüklerken irkildim. İçime girip beni açık tutarken, klitorisimi soğuk yağmura maruz bırakınca sıkı sıkı kapandım.

Sperm dışarı çıkarken homurdanıyor.

"Çok pis."

Bu sefer onaylamadığını belli etmek için bile uğraşmıyor.

Dom tek dizinin üzerine çöküyor ve tek görebildiğim, klitorisimin üzerine üflediği nefesi ile ıslanan koyu renkli saçları. Sıcaklığın şoku beni irkiltiyor ve o, kolunu bacaklarımın arasına sokarak, beni omuzlarımdan cama yapıştırıncaya kadar alt bedenimi kendine doğru çekiyor.

"Öyle kal," diye emrediyor.

Bu rahat bir açı değil ve vücudumda donmuş su birikintileri oluşuyor, aşağıya doğru akıp amıma damlıyor, ama o buna aldırmaz etmiyor. Başparmağını kaldırıp girişime bastırıyor, daha fazla sperm sızana kadar... Sonra sert, acımasız parmağıyla klitorisime sürtüyor.

Zevk içimi kaplıyor ve bu sefer çığlığını bastıramıyorum. Son anda, onu sadece hıçkırıklarla dolu, nefessiz bir "*Dom*"a dönüştürüyorum.

Beni görmezden gelir ve başparmağıyla amımın her yerini okşamaya başlar, soğuk suyu her kıvrıma ve çatlağa iter. O

İki ıslak parmağını içime sokuyor ve ancak o zaman, kıvranmamak ve elini sikmemek için mücadele ederken, onun hala beni *temizlediğini* fark ediyorum.

"Dom. Efendim," diye tekrar inliyorum, izin verilen tek kelimeler. *Lütfen* ve bazı kırık, umutsuz dualar dışında kafamda olan tek kelimeler.

"Sızlanmayı kes. Bu sik deliğini, sikimi güzel ve ıslak bir yere sokmak istediğimde kullanacağım. Kıvranman hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Sesinde her zamanki kuruluk var, ama beni mahveden umursamaz bir kayıtsızlık da var.

Onun seçimi. Onun vücudu. Onun deliği.

Ben sadece onunla oynamak için buradayım.

Başparmağı klitorisime doğru hareket ediyor, aynı acımasız verimlilikle tomurcuğu okşuyor. Soğuk su klitorisime yakıcı bir sıçrama ile dökülüyor ve ben sertçe sarsılıyorum, onun umursamaz, temizleyici okşamalarına ve daha da umursamaz sözlerine sertçe boşalırken hıçkırarak ağlıyorum.

Titriyorum, pervasız bir zevkle titriyorum ve bunun hareketsiz kaldığım için bir ödül mü, yoksa benden istediğini alabildiği sürece umursamadığı için mi olduğunu anlayamıyorum.

Ayağa kalkarken, başını sallayarak zonklayan amımı tokatlıyor. "Yine kirletiyorsun."

Hâlâ nefes nefeseyim ki, sonra yanağıma hafifçe tokat atıyor, sonra çenemi kavrayarak bana başka bir uyuşturucu, istilacı öpücük veriyor. Dili beni deliyor, ağzı titrek dudaklarıma karşı sıcak ve doyumsuz. Onu içime çekiyorum, ağızlarımız arasında damlayan püskürtülmüş suyla onu içime alıyorum.

Beni geri çekerek suyu kapatıyor. Hala yanaklarımı tutuyor ve titreyerek bana bakarken, iki parmağını ağızıma sokup dilime bastırıyor.

Gözleri parlıyor.

"Düşün dışına çık."

Beni duştan dışarı çıkarır ve gözlerim havluya kayar, ama o bunu da görmezden gelir ve ikimizi de sıırıslıkla olarak dışarı çıkarır.

Yatak odasında beni serbest bırakır. Rahat bir tavırla, yan sehpadan bir şişe kayganlaştırıcı çıkarır ve alçak yatağının en ucuna oturur.

Geriye yaslanıp bacaklarını açar ve şişmiş, ısrarcı penisi yukarı doğru kıvrılır. Testisleri ağır ve ıslak bir şekilde altında durur ve her santimi hazır, parıldayan bir güçtür. Geriye yaslanmış olsa bile, başa çıkılamayacak kadar büyük görünür.

Acı çekiyorum.

Dudaklarım onun sakalları ve öpücüklerinden dolayı kabarmış ve göğüslerim kırmızı ısırık izleriyle parlıyor, ama tek istediğim onu tekrar içime almak. Onun penisini içime almak için mücadele etmek istiyorum. Onun zevkle inlemesini tekrar duymak istiyorum.

Tanrım, onun sikini ağzıma alıp boğazıma boşaltmak istiyorum.

"Aşağı in."

Dom, bacaklarının arasına diz çökmem için başını sallıyor ve ben utanç verici bir hızla yerine geçiyorum. Sert, kral gibi yüz hatlarında kaba bir eğlence beliriyor, sonra yağlayıcıyı kapıyor. Avuçlarına sıkıyor, sert, damarlı ellerinde ovuşturuyor, ben onun için diz çökerken gözleri ıslak vücudumda yanıyor.

Yatağı yeterince alçak ve ben de yeterince yakınım, eğer eğilirsem ağzını öpebilirim. Başımı eğip, elini başımın üzerine koyarak onu boğazımın derinliklerine alabilirim.

"Göğüslerini sikiyorum, evcil hayvanım," diyor bana. Ben de bunu yapabilirdim.

Kaygan elleriyle göğüslerimi avuçlar, kayganlaştırıcıyla okşar. Sonra son bir kez sertçe sıkar ve meme uçlarımı o kadar sert çimdikler ki, ona doğru eğilirim.

"Ah!" Ses, durduramadan ağzımdan kaçıyor ve Dom'un çenesi geriliyor.

Sadece birkaç santim uzakta, penisinde zonklayan damarı görebiliyorum.

Uslu ol. Hepsi onun için. Eğer onu tahrik ediyorsa, oyuncaklarını mahvetmesine izin ver.

Çaresizce, sıvı bir sıcaklık beni kaplıyor ve ihtiyacımın bacaklarımdan aşağı aktığını hissediyorum.

Bu sefer Dom'un spermini suçlayamıyorum bile.

Sadece beni kullanmaya devam etmesini istiyorum. Kendimi kaybettim.

Dom, topuklarımı itene kadar meme uçlarımdan beni yukarı çekiyor, ben de elimden geldiğince yüksekçe diz çöküyorum. Tatlı ve sıcak bir acı saplanıyor.

benim aracılığım, ama Dom, *ben onun* üzerine eğilene kadar bana yönlendirmeye devam ediyor ve onun şişman, parlak penis başı, kaygan göğüslerimin alt kısmına ağır bir şekilde kayıyor, sismek için bir şey arıyor.

Dom beni bırakıyor ve ben, baskı ve acının yerini yerlerine oturmasıyla birlikte nefesimi tutuyorum.

Gözleri yüzümde, aşırı parlak ve ateşli, değeriendirici ve acımasızca yoğun.

"Onları bana sun, küçük kütüphaneci. Onları yukarı kaldır."

Göğüslerimi ellerimle kavrayıp, onun istediğı gibi birbirine bastırıyorum. Onlar da şişmiş, aşırı duyarlı ve elektriksel bir acı ile titriyorlar. Meme uçlarım koyu bir gül rengine dönüşmüş, parmaklarımın arasında komutanımızın onlara daha fazla ilgi göstermesi için yalvarırcasına çıkıntı yapıyor.

Göğüslerimin üzerine uzun, ahlaksız bir yağ akıtıyor, parlak bir şekilde ısıldayana kadar onları boyuyor ve yağ vücudumdan ıslak bir şekilde aşağıya akıyor. Sert, kasıtlı ellerle, yağı göğsümün üzerine sürüyor, sonra kaygan, pompalayan parmaklarıyla göğüslerimin arasına sürüyor.

O beni hazırlarken, şehvet ve sefil bir zevk, sıcak küçük patlamalar halinde cildimde dolaşıyor.

Dom tekrar geriye yaslanır ve gözleri artık ağırlaşmıştır.

"Şimdi çalış, evcil hayvanım. Sikimi göğüslerinin arasında pompalayın." Sikini göğüslerimin üzerinde ıslak, yapışkan bir iz bırakıyor. Ben inliyorum ve gözleri yüzümün üzerinde kararıyor. "Bana iyi hizmet eden küçük fahişenin neden zamanımı harcamaya değeri olduğunu göster."

Dizlerimi açarken içimi bir sıcaklık kaplar.

Bunu daha önce hiç yapmadım, ama onu göğüslerimin arasına aldığım, *nasıl yapacağım konusunda* endişelenmiyorum. O zonklıyor ve sıcak, ve o kadar çok kayganlaştırıcı var ki, onu kendime olabildiğince sıkı ve sıkı bastırırsam bile, göğüslerimin arasında acımasız bir kolaylıkla kayıyor.

Dom'un zamanını boşa harcamak istemiyorum. Onu mutlu etme ihtiyacı, kalbimin atışı yaşamak için ne kadar önemliyse, benim zevkim için de o kadar önemli. Yüzünde zevkin izlerini görmek istiyorum. Kısa bir süreliğine de olsa, hissettiğı tüm sıkıntıları ortadan kaldırmak istiyorum.

Ve bunu yapabilirim. O da benim kadar buna ihtiyaç duyuyor. Benim vermek istediğim kadar içgüdüsel olarak almak zorunda.

Ve o, benim neyi saklamam gerektiğini bildiğime güveniyor. Ben de onun buna saygı duyacağına güveniyorum.

Ritimimi test ederek, göğüslerimi onun penisine sıkıştırıyorum ve kesik kesik, zorlu bir nefes alıyorum. Bunu tekrar yaparken içimden bir inilti kaçıyor. Her şey o kadar erotik ki, nereye bakacağımı, neye odaklanacağımı bilemiyorum.

Onun penisi çelik ve saten gibi, kaba ve muhteşem ve onu yutarken ve doruğa ulaşması için ovarken inanılmaz derecede sıcak. Kıvrılan kılların altında karnının seğirmesini görebiliyorum, penisinin ucu ihtiyaç duyduğu ön sıvıyla dolup taşıyor ve göğüslerimin üzerine akıyor. Onun baharatlı kokusunu alabiliyorum, titrediğini hissedebiliyorum ve nefesinin kesik kesik olduğunu duyabiliyorum. Mükemmel ritmi bulduğumda, keskin hırıltıların kenarlarının kaybolduğunu duyabiliyorum.

Yüzündeki aşırı gerginliği görüyorum.

Ağzımın suyu, onun ucunu kapatma, onu derinlemesine emme ve deliğinden her damlayı yalama isteğiyle akıyor, ama o benden bunu yapmamı istemedi. Bu benim kararım değil. Bu benim için değil.

Eğer ağzımı sikmek istiyorsa, kafamı tutup kendini oraya gömecektir.

Sanki düşüncemi duymuş gibi, Dom'un ağır eli saçlarıma gömüldü. "Dur. Ellerini indir."

Sesi boğuk. Şehvet ve zevkle dolu, ve ben çaresizce nefes almaya başlıyorum. Uyluklarım yine kaygan, göğüslerim kadar kaygan, ve vücudum sessiz bir istekle titriyor.

Ama o konuşur konuşmaz duruyorum, ellerimi indiriyorum.

Onun penisi göğsüme yaslanmış durumda ve kalbimin çarpışını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Başında, sadece birkaç santim uzakta, başka bir damla daha beliriyor. Dom başımı sertçe aşağı doğru çekiyor. "Öp onu."

Tanrıya şükür.

Elini saçlarımdan çekerek, dudaklarımı damlaya bastırıyorum ve damla dökülerek dikişe yayılıyor. Onu tekrar öpüyorum, bu sefer emerek. Sonra tekrar, dilim onun parlak başını yalayabilsin diye, ve testislerinin gerildiğini gördüğümde, ağzımı açıp onu emmek için eğiliyorum, ama o lanetleyerek başımı geri çekiyor.

Gözleri ağızımda kalırken yakıcı bir şekilde parlıyor ve zor nefes alıyor.

"Tanıştığımız ilk günden itibaren amını sikime sarmalıydım." Bakışları benimkilere yükseldi. "Sen bir fantezi sikisin, Eden. Ne kadar inanılmaz olduğunu bilsen iyi olur."

Başım yine uçmaya başlıyor, başım dönüyor ve göğsümün altında mutluluk, kendini beğenmiş, keyifli küçük patlamalarla patlıyor.

Hayalimdeki seks.

Yüzüme yayılan heyecanlı gülümsemeyi durduramıyorum ve Dom'un sert ifadesi yumuşuyor.

"Çok güzel."

Sonra ayağa kalkar ve beni saçımdan tutup yatağa iter.

"Şimdi sırt üstü yat. O sikilesi küçük vücudu henüz kullanmayı bitirmedim."

Geri çekilip düz bir şekilde uzanıyorum ve bir saniye sonra bacaklarımı havaya kaldırıp her ikisini de omzuna koyuyor. Elini kullanarak, ıslak bacaklarımın arasına, ağrıyan, boş vajinama doğru sikini sokuyor ve ne kadar ıslak olduklarına şaşırarak homurdanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, her iniltiyi, daha aşağıya itmesi için her yalvarışı bastırıyorum. Amımı tekrar alması için.

Bacaklarımı onun penisi etrafında sıkıştırarak, uyluklarımı sikiyor.

Bundan sıkıldığında, bacaklarımı tekrar aşağıya indirip genişçe açıyor ve orada kalmamı ve yeni oyuncağını tatmasına izin vermemi emrediyor. Parmakları ve dili bacaklarım ve uyluklarımdaki her kıvrımı ve çukuru bulur. Amımla uyluğum arasındaki kıvrımı yalar ve ıslak klitorisimi çok kısa bir süre emer. Bacaklarım titremeye başlayana kadar dilini amıma sokar, sonra kalça kemiğimin tepesini ısırır. Oradaki çukuru ıslak sıcaklıkla yalar ve yukarı doğru devam eder.

Dom beni tokatlayıp yerine sürükler — bacaklarımı uyluklarının etrafına dolayarak karnımın üstüne çıkıp beni sikerken, ellerimi başımın üstüne uzatır, böylece uzanıp ona doğru kıvrılırım. Ona işkence etmesi ve kullanması için bedenimi sunarım.

Elleri ve ağızı belimin çukuruna doğru ilerliyor ve her bir kaburgamı öpüyor. Göğüslerime daha fazla zaman ayırıyor ve parmaklarımı emiyor

parmaklarımı emiyor ve dirsek kıvrımımı yalıyor. Dilini ya da sikini, canı nasıl isterse ağzıma sokuyor.

O, benim boğuk çığlıklarımı, inlemelerimi ve düzensiz nefes seslerimi görmezden geliyor ve ben çaresizce hareketsiz kalmaya çalışırken ayak parmaklarım düşüncesizce çarşafıya kıvrılıyor. Dom beni farklı pozisyonlara sokarken başım dönüyor, kendimden geçiyorum ve havada uçuyorum. Beni sanki gerçekten bir oyuncak bebekmişim gibi hareket ettiriyor ve beni daha sikilebilir hale getirebilecek her düğmeyi, deliği ve özelliği bilmek istiyor.

Sonunda, göğsüme oturur ve eliyle sikini kavrar.

Üzerimde inanılmaz derecede büyük, beni altında ezip geçecek kadar heybetli ve güçlü. Kalın, sert uylukları kollarımı yanıma sıkıştırıyor ve mastürbasyon yapmaya başlıyor.

"Ağzını aç. Dilini görmek istiyorum."

İtaatkar bir şekilde, nefes nefese ağzımı açıyorum ve o kendini pompalarken altın rengi gözleri dilime kilitleniyor. Hareket ederken testisleri göğüslerimin arasında ağır ve değişken bir ağırlık oluşturuyor ve eli her vuruşta kaygan, emici sesler çıkarıyor.

Onun penisi kırmızımsı ve ben onu sınırsız, ahlaksız bir hayranlıkla izliyorum.

Dom başını sallarken gözleri cam gibi parlıyor. "Sen mükemmel bir seks oyuncuğsın Eden. Kokun..." Homurdanıyor, eli daha hızlı çalışıyor. "Tadın..." Başı geriye eğiliyor ama gözleri hala açık, açık ağzıma ve meme uçlarıma bakıyor. "Amin."

Acı dolu bir iniltiyle, sıcak ve şiddetli bir şekilde boşalmaya başlar. Spermi göğüslerime sıçrar, boğazımın ve karnımın çukurlarında birikir. Sonra kalkar ve penisini dilimin üzerine vurarak bekleyen ağzıma ve çenemin her yerine boşalır. Saçımı kavrar ve başımı sabit tutarken, penisinin başını dudaklarımın üzerinde ve ağzımın içinde gezdirir, sıkı yumruğu benim için her damlayı sıkar.

Onun altında kıvraniyorum, vücudum çılgınca ve kopuk, gözlerimi yaşartan bir ihtiyaçla zonklıyor, ama onu yalarken inliyorum, tamamen onun sikine odaklanmış durumdayım. Onun spermi. Yüzüne yayılan zevk.

O sertçe küfrediyor, titriyor.

Sonunda, birkaç santim öne doğru kayıyor, kendi sperminin üzerinde kayıyor, böylece onun penisine daha iyi erişebiliyorum.

"Beni temizle, evcil hayvan," diye emrediyor, sarhoş gibi konuşuyor, ama ben zaten zevkin içinde yüzüyorum.

Kollarım hala ağır bacakları tarafından sıkıştırılmış durumda, bu yüzden sadece ağzımı kullanıyorum, neredeyse yumuşamış olan penisini yalayıp emiyorum. Dilimi damar üzerinde gezdiriyorum, ta ki damar bana karşı atmaya başlayana kadar, ve Dom aşırı duyarlı eti yaladığımda tıslıyor.

O, penisini kaldırır ve testislerini ağzımın üzerine sürükler, böylece ben de onları olabildiğince nazik ve iyice emmeye başlarım. O, penisini tekrar ağzıma sokana kadar, testislerinin altındaki yumuşak deriyi öperim ve hepsinden sarhoş olmuş bir şekilde onu hevesle emmeye devam ederim.

Kendi ihtiyacım bacaklarımın arasına dökülerek çarşafı lekeliyor ve onun spermi göğsümde yapışkanlaşmaya başlıyor, ama onun göğsünün derinliklerinde zevk dolu bir uğultu yükselene kadar durmuyorum.

Tekrar sikilmeme gerek yok.

Onun sikini ağzımda alıp ölebilirim. Sonunda, üzerimden kalkıyor.

"O hevesli sikilesi ağız, Eden. Ölülerini bile uyandırabilirsin," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Sonra kalçalarını kavrar ve kığım yatağın kenarından sarkana kadar beni yatağın aşağısına sürükler. Amcığıma bakıyor ve bulanık zihnim aşırı hızla patlar.

Şaşkın bir şekilde oturuyorum. "*Yine mi?*"

Soru yüksek sesle ve şok edici bir şekilde sorulur ve Dom'un yüzü ateşli bir ifadeyle parlar.

Bir saniye içinde beni karnımın üstüne çevirir ve eli acımasız, morartacak bir güçle kığıma vurur. Ben irkilirken, ağlayarak, acımasız elini sırtımın ortasına bastırır, beni aşağı iter, sonra üç kez daha vurur, her biri bir öncekinden daha sert.

Şaşkınlık ve acı veren, ama aynı zamanda hoş bir acı hissiyle çılgınlık atarım, ama tam zamanında kıvranmamı durdururum.

O bana ne yaparsa yapsın, iyi hissetmekten başka bir şey hissedemeyecek kadar çok gitmişim.

"Bu üçüncü ve dördüncü kuraldı," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Kığın kanatana kadar şaplak atmamam ve seni bu halde bırakmamam için bana bir neden söyle."

"Teşekkür ederim, efendim," diye boğuk bir sesle söylüyorum, nehir kenarında yaptığı isteği hatırlayarak. Yüzüm çarşaflara gömülü ve her yerde onun menisini hissediyorum. "Ben... Benim bir nedenim yok." Mutsuz bir şekilde ekliyorum, "Sen beni nasıl terk etmek istersen, ben seninim."

Çarşaflara titreyerek nefes alıyorum. Klitorisim zonkluyor, boş vajinam ağrıyor, acı ağır, zonklayan bir sıcaklığa dönüşüyor.

Biraz daha şaplak yiyebilirim. Bu geceyi Dom'a sarılmış, kığım yanarken ve amım ağrırken bitirirsem, yine de hayatımın en güzel gecelerinden biri olacak.

Nefesimi tutuyorum, bir sonraki acı veren darbeyi bekliyorum.

Ama bu sefer, Dom'un eli kığıma indiğinde, acıyı dindirmek içindir ve tuttuğum nefes titreyerek dışarı çıkar.

"Bundan kurtulmaya çalışmıyorsun, değil mi?" diye mırıldanır ve beni sırt üstü çevirirken sesinde şefkat belirir.

Kızarmış yüzü bana bakarken sert, ama gözlerini vücudumda gezdirirken gözlerindeki yumuşaklığı saklayamıyor.

"Konuşma, evcil hayvan. Sana tekrar hatırlatmak zorunda bırakma beni." Parmağını amıma sokar, yavaşça beni siker. Klitorisime dokunmaz, sadece içimi okşar. "Seni istediğim kadar sikerim, Eden." Bir sonraki gülümsemesi kuru. "Nazik olacağım ve şokunu benim performansımdan değil, diğer pisliklerin performansından kaynaklandığını düşüneceğim."

Titreyerek yatağa eriyorum ve amım ondan bir parmak daha alıyor, sonra bir tane daha, ve o beni siktiği sırada yüzümü izliyor, bakışları gittikçe ateşleniyor.

Sonra Dom beni yatağa geri çekiyor, vücudumun üzerinde sürünerek penisi bacakları arasına yerleşene kadar ilerliyor. Elini uzatıp klitorisimin üzerinde kısa bir süre penisinin başını gezdiriyor, sonra girişime giriyor ve beni tekrar öpüyor, ağzı sert ve uyuşturucu gibi.

Elimi tutup göğsüne indirir ve ben minnettarlığımı dudaklarına fısıldarım. Parmaklarını onun sert saçlarını okşar, onun sıcaklığı, dokusu ve uzun zamandır mahrum kaldığım tüm dokunuşlar beni titretir.

Dom çenemi yukarı kaldırır, ben de vücuduna yaslanırım. "Ulaşabildiğin yerlere dokun, ama yoluma çıkma," diye uyarır. "Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye cevap veriyorum boğuk bir sesle, ellerimi açgözlülükle kollarında gezdirip, kaslı boynunun arkasını kavramak için duraklıyorum. "Teşekkür ederim, efendim. Teşekkür ederim."

Efendim ve *teşekkürler sözcükleri* gözlerini parlatır ve ben ellerimi göğsünde gezdirirken o hafifçe homurdanır.

Dom yavaş ve amansız bir güçle amıma girmeye başlar. Kendimi tamamen sabit tutamıyorum, bu durum için değil. Vücudum utanç verici bir şekilde hazır ve o hala panik halindeki duvarlarımı aşarken zorlanıyor.

O beni bir kez sikip tembelce sallanırken ağzım açık kalıyor.

Dirsekleri omuzlarımin yanına yerleşir ve saçlarımla oynamaya başlar, yüzüme değen gevşek saç tellerini okşar ve elmacık kemiklerimi okşar. Bu sırada, aynı ateşli, şefkatli ciddiyetle yüzümdeki ifadeleri izler.

Dom, sanki benim amımın içindeki acımasız sikiinin her santimini zevkle tadını çıkarır gibi, yavaşça, rahatça içime giriyor. Spermi aramızda kayıyor ve yapışıyor, ta ki ben hem sevdiğimi hem de aşağılanmış, kullanılmış, sikilmiş ve tapılmış hissedene kadar.

Dom beni acımasızca uzun bir süre bu şekilde sikiyor, yüzümü okşarken tatlı küfürler mırıldanarak, beni onun sabit sikiinin altında inleyip kıvranarak zirveye çıkmaya zorluyor.

"Bu delik en sevdiğim delik olabilir."

"Beni böyle sikmek çok iyi geliyorusun." "Seni dolduracağım, evcil hayvanım."

"Sen de gelmek ister misin?"

Sonuncusu bir soru ve ben işkence gibi bir rahatlamayla hıçkırarak ağlıyorum. "Evet, efendim, lütfen. Lütfen izin verin."

Amım ona yapışıyor, ama Dom sadece burnumu sıcak, kuru bir gülümsemeyle öpüyor, sonra geri çekiliyor. Dizlerimden birini yatağa bastırıyor.

Bir sonraki hamlesi sert ve derinden, sonuna kadar giriyor ve ben çaresizce çığlık atıyorum. Amım o kadar ıslak ki, ıslak bir şekilde birbirimize çarpıyoruz, zevkim onun sikini kaplıyor ve etrafına dökülüyor. Tekrar yapıyor, sonra tekrar, daha hızlı ve daha derinden içime giriyor, ben onun etrafında gerginleşip onu içime almaya çalışırken, o sadece beni yerinde tutuyor ve her hamleyi almamı sağlıyor.

Dom, yüzümü izleyerek inliyor. "Bu penis senin için, küçük kütüphaneci. Al onu."

Üzerime eğilip beni derin bir şekilde öper, sonra elini uzatıp klitorisimi okşar, acımasız hızını kesmeden, ben de çaresizce ensesini kavrarım. Meme uçlarım göğüs kıllarına sürtünür, o her yerde, ben onun penisini sıkarken etrafımda. Bir elini daha sertçe kıcıma vurur ve aniden, keskin bir şekilde, gerginlik dönüşür, o kadar şiddetli bir orgazma dönüşür ki, bayılırım.

Kendime geldiğimde, omzunda ağlıyorum ve eli saçlarımda, amım hala çaresizce onun etrafında kasılmaya devam ediyor.

Kulağıma fısıldadığı sözler.

"Seni asla bırakmayacağım. Ölümüne bile olsa."

Bölüm 60

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #296

*Asla bitmeyen bir gece diye bir şey yoktur.
İyi ya da kötü.*

DOM, bakımında askeri bir titizlikle davranıyor — ameliyat sonrası raporu alır gibi beni kontrol ediyor, suyum ve atıştırmalığımı bitirmemi titizlikle izliyor ve beni dondurucu soğuk duşa sokup, özenli ve titiz bir şekilde yıkıyor.

Yüzüm kızarmış ve hala titriyorum, duygularım her yerde çalkalanıyor ve yükseliyor, ve ona öpücük vermek için uzandığımda, onun karşılık verdiği sevgi de yapmacık ve yüzeysel, sanki bir kutuyu işaretliyormuş gibi. O kadar kesin ve kararlı ki, onun *tam olarak* bunu yaptığını anlamam yirmi dakikadan fazla sürer.

Bu benim sınırlar listem, bakım bölümü, burada hoşuma gidebilecek her şeyi işaretleyip not aldım: kontrol, yiyecek ve su, temizlik veya yara bakımı (kendim veya dominantım tarafından), sevgi, şefkat, sarılmalar...

"Yatağa gir, evcil hayvanım. Sen uyuyana kadar seni tutacağım," diyor Dom banyo kapısından ve dudaklarım yukarı kıvrılıyor.

Tam zamanında.

İçimde biriken endişe, neler olduğunu fark edince yatıştır.

Kabarık bir havluya sarılmış olarak ona dönüyorum. Havlusu beline kadar inmiş durumda ve ben yüzüne bakmadan önce manzarayı keyifle izliyorum. Ben itaat etmediğim için bana kaşlarını çatıyor ama bu bir sahne değil ve bu zavallı adam berbat durumda.

"Efendim... bunu çok sık yapmıyorsunuz, değil mi?" diye soruyorum. Sanırım eğlencemi yeterince iyi gizleyemiyorum, çünkü Dom'un kaldırdığı koyu kaşları hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Eğer kastettiğin buysa, sana bakire olarak gelmedim."

Gözlerimi devirip yatağa oturuyorum. O çoktan çarşafı değiştirmiş.

Sonuncuların yakılması gerekebilir.

"Bu kısmı kastediyorum. Sonrası," diye düzeltiyorum, biraz tereddütlü bir şekilde, ve o gerginleşiyor, o kadar ki onun için üzülüyorum ve hemen ekliyorum, "Beau yaptı, değil mi? O kısmı üstlendi, değil mi?"

Bu bir tahmin, ama mantıklı bir tahmin. İkisini de yeterince gördüm ve konuştum, Beau'nun duygusal yakınlık konusunda liderlik yapma eğiliminde olduğunu anlayacak kadar.

Dominans ve disiplin tarafını ise Dom oldukça iyi halletmişti.

Bu gece samimi *davranmadığından* değil. Samimiydi. Sert kontrolünün arasında, onun şefkatini hissettim. Takdirini, heyecanını ve minnettarlığını gördüm. Haftalardır buna yaklaşıyorduk.

Sadece biraz pratik yapması gerekiyor.

Ve ben de... bir şekilde, şaşırtıcı bir şekilde, Jayk'in bile bu konuda daha iyi doğal içgüdülere sahip olduğunu söylemeyeceğim.

Dom kapı eşiğinden beni inceler ve sonunda iç çeker.

"O kadar belli mi?" diye mırıldanır. Çenesini sıkar ve başını kaldırır, altın rengi gözleri kararlıdır. "Özür dilerim. Neye ihtiyacın var, evcil hayvanım?"

Ona gülümseyerek yumuşuyorum. Vücudum sivilaşmış ve karıncalanıyor, ve artık onun garip davranışlarının kaçmaya çalıştığı için olmadığını bildiğim için, bundan gerçekten keyif alabiliyorum.

"Bir gömlek giysem iyi olur mu?" diye soruyorum ve o başını sallıyor, sert yüz hatlarında anında bir rahatlama belirliyor.

Benim tatlı, görev odaklı erkeğim.

Saçımı topuzdan çözüyorum ve gerginliğin azalmasıyla içimden bir iç çekiyorum. Bana gömleklerinden birini uzatıyor, ben de minnetle giyiyorum, sonra geri çekilmeden önce elini yakalayıp yanımdaki yatağa çekiyorum.

Tereddütle, kucağına sürünerek başımı göğsüne yaslarım. Parmaklarım dalgın dalgın göğüs kıllarını okşarken, yavaşça kolları

beni kucaklıyor. Başparmağı, uyluğumun üzerinde tereddütlü çizgiler çizmeye başlıyor. "Sarılmak," diye açıklıyorum.

Onun sıcaklığı ve tatlı dokunuşları arasında uykum gelmeye başlar.

"Bu bir angarya olmamalı, efendim. Sadece beni kucaklaman hoşuma gidiyor. Kokunu seviyorum." Mutlu bir iç çekişle yanağımı ona sürtüyorum. "Sahne bittiğinde, sadece bir oyuncak olmadığımı hatırlatılmasını seviyorum. Sahne sırasında da seviyorum, ama bu... bu da güzel."

Dom'un tutuşu sıkılaştır. "Doğru."

Saniyeler içinde beni kaldırır ve başlığa yaslar, çarşafı üzerime örter. Beni bacaklarının arasında tutar, göğsüne sıkıca sarar.

Çenesini başıma dayadı ve nefesi saçlarımı okşadı.

"Sen bir oyuncak değilsin, Eden. Hiçbir zaman olmadın. Sen tanıdığım en zeki insansın. En nazik. Olman gerekenden çok daha cesursun. Bütün bu özelliklere sahip olmana rağmen kendini benim ellerime teslim etmek istemen, o mükemmel vücudunu benimle oynamama izin vermen, bana güvenmen... Bunları hafife almıyorum." Dom'un sesi son cümlede sertleşir ve başımı geriye doğru eğerek yüzüme bakar. Sahneye çıktığı kadar acımasızca yoğundur, ama sözlerini bitirirken sesinde bir acı vardır. "Sen bir oyuncak değilsin, Eden. Sen müthiş bir kadınsın... ve hayatımın aşkımsın."

Dudaklarım açılır, boğazım şaşkınlık ve güzel gözyaşlarıyla dolar ve Dom'un ağzı benimkine yapışır.

Alnıma bir öpücük kondurur, sonra beni kendine doğru çeker. Yanağını saçlarıma dayarken içinden bir iç çekiş daha çıkar.

"Ben de seni kucaklamayı seviyorum," diye mırıldanır.

Parmaklarım onun cildine kıvrılır ve ben boynunun kıvrımına gülümserim.

Bugünden sonra, ölüm, ıstırap ve suçluluk duygusundan sonra, uzun bir süre gülümseyebileceğimi sanmıyordum. Ama birkaç hafta önceki halimden çok farklıyım. Bu gece donup kalmadım. Duygularım çöktüğünde ve korkularım arttığında bile, bununla mücadele edip yapmam gerekeni yapabildim. Artık kendime yardım edecek araçlarım var. Hala kendim üzerinde çalışıyorum.

Ve kendimi kırılgan hissettiğimde, burada benden daha fazla bana inanan bir ailem var.

Dünyamda kötülerin yutamayacağı kadar çok iyi şeyler var. İkisi bir arada var olabilir ve ben de hepsini hissedebilirim.

.

Sonunda Dom'un nefesi yavaşlamaya başlar ve uyku beni de etkisi altına alır.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyorum göğsüne, "dominant biri için, talimatları *çok* iyi yerine getiriyorsun."

Ve ben, kığım ağrıyarak ve Dom'un kolları beni sararken, boğazımda hala kıkırdamalarla uykuya dalıyorum.

Bölüm 61

Jaykob

HAYATTA KALMA İPUCU #43

Onların boşaldığını gördün diye, bu konuda tuhaf davranmaları gerekmez.

YAĞMUR kurduğumuz brandayı dövüyor, ama giysilerimden çoraplarıma ve vücudumun her bir kıvrımına su sızıyor. Jasper ve Lucky az önce İkinci Platform'dan benimkine geçtiler ve benden daha çok ıslanmışlar.

Onlar yerlerine yerleşirken başımı sallayarak selam veriyorum. Sirk faresi, mantoya yaslanmadan önce bir köpek gibi kendini silkeliyor. Jasper, sanki artık *arkadaşmışız gibi* bana kısa bir gülümsemeyle karşılık veriyor, sonra gece gözlüklerini indirip Sinners'ı tekrar kontrol ediyor.

Bu çok garip.

İki gece önce lanet pencereden içeri girdiklerinden beri garipti ama artık boşaldıklarında nasıl göründüklerini biliyorum, tabii ki garip olacak. Jasper'ın erken boşalma şakalarıyla geçen bir ömür buna değebilir ama.

Film gecesi de fena değildi. Arkamı kollayan adamlar.

Eden.

Sanırım, bu geceki kavga olsa bile, daha kötü haftalar geçirdim.

Ama yağmur siktirip gidebilir.

"Dom yarın sabah mı geliyor?" Lucky esneyerek sorar. Saçımdan bir damla daha damlar ve yakamın altına kayar.

ve ben kaşlarımı çatarak, onları daha iyi görebilmek için gözlüklerimi yukarı çekiyorum. "Yatağa gitmek yerine burada oturup lanet olası eşyalarımın üzerinde küf üremesine izin verdiğime inanamıyorum."

Bu bana duygu s a l davranmamayı öğretecek. O pisliğin elini sıkabilirdim. Büyük jestleri kuru bir geceye saklayabilirdim.

"Eden'in sıcak olduğuna eminim," diye ekşi bir şekilde mırıldanıyorum.

"Orospu çocuğu anlaşılanın iyi tarafını aldı."

Jasper kaskatı kesilir ve Lucky başını hızla kaldırır.

"Uhh... bir daha söyler misin?" diye sorar Lucky.

Gözlerimi devirdim. "Evet, genelde kalabalıkta böyle şeyler yapmam.

Tekrarlamasını bekleme."

Sıçan yüzündeki çukurlarla sırtıyor, ama Jasper hala bana somurtkan bir ifadeyle bakıyor.

"Dominic Eden'la mı birlikte?" Jasper dikkatlice sorar. "Ve sen... bununla bir sorunun yok mu?"

Neden bu konuyu her zaman bu kadar uzatmak zorundalar?

Bu durumu garip hale getiriyor.

Ona sinirli bir bakış attım, sonra gözlüklerimi aşağı çekip yağmura baktım. Hiçbir hareket yoktu. Burası ıslak toprak ve nemli ter kokuyordu, ama daha kötüsü de olabilirdi. Hendek ötesinde zemin kalın ve ıslaktı, oradaki cesetler son bir duş alıyorlardı.

Kahretsin. Onları kim taşıyacak?

Jasper ve Lucky birbirlerine *bir kez daha* bakiştılar, ben de kaşlarımı çattım.

"Her neyse. Onunla aptalca bir şey yapacağız. Bana bu konuda baskı yapmayı bırakın ve artık yatağıma girmeyin," diye mırıldanıyorum. "Bu çok ürkütücü."

Diğer şeyi hatırlıyorum.

"Ayrıca, yarından itibaren yine sınırlama var."

"Ne?!" diye haykırır Lucky. "Onu bunu yapmaya nasıl ikna ettin? O da bunu istiyor mu? *Sen* bunu istiyor musun? Mutlu mu? Bu konud a sarıldın mı?"

Gözlüklerimi aşağı çekip, brandanın altından onlara sert bir bakış atarak, bir kelime daha söylemeye cesaret edememeleri için onları tehdit ederim. Lucky ise saçlarını eliyle düzeltip gülümser.

Jasper bana uzun, delici bir bakış attı.

Yıllar boyunca bana sık sık bu bakışı attı — süslü, oyma dolma kalemiyle içimi didik didik eden bakışı. Ama... Bilmiyorum. Şimdi farklı geliyor. Sanki kontrol ediyor gibi değil de...

içimdeki tüm boktan şeyleri kontrol altına almak için, daha çok... sanki *beni* kontrol ediyormuş gibi.

Sanki benim de iyi olup olmadığımı önemsiyormuş gibi.

Sonunda bana gülümsüyor ve kolumu kısa bir süre sıkıyor, sonra tekrar saate dönüyor.

Tanrıya şükür.

Tabii ki sıçan bu konuyu bırakmıyor.

"... daha fazla film gecesi. Aile yemekleri. Eden'in çay partisiyle eğleneceğini düşünüyorum, o yüzden bunu yapaım. Golf hakkında ne düşünüyorsun?"

Jasper ona bir bakış attı. "Ben severim..."

Ama Lucky çoktan başını sallamaya başlamıştır. "Hayır, unut gitsin. Eğlenceli kimse golf sevmez. Basketbol mu? Bir takım kurabiliriz. Yeni plan: Sinners'ı yenip, RZ ve Reapers ile bir basketbol ligi kurmak. Onları yerden silip süpürürüz. Herkesten ödül toplarız. Zafer kazanırız."

Burun kıvırarak, onu susturmak için parmaklarımı incitmeye değmeyeceğine karar veriyorum. Merdiven arkamızda gıcırdamaya başlıyor ve arkama dönüp Beau'nun platformun üzerine tırmanırken harap bir halde olduğunu görüyorum.

Berbat bir gece geçirmiş. Cesetlerden birini ortadan kaldırırken kafası neredeyse uçuyordu.

Beau selam olarak başını sallar ve yorgun eliyle ıslak yüzünü siler. "İyi geceler millet. Ben yatmaya gidiyorum. Yaralılarla şimdilik Deanna ilgileniyor. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Lucky gülüyor, düşük ve kötü. "Oh, dostum. Sen *iyi* bir gece geçir, tamam mı?"

Beau'nun eli düşer. "Bu ne demek oluyor?"

Jasper arkasını döner, yüzünde eğlenceli bir ifade vardır. "Sanırım seni bir sürpriz bekliyor."

Yüzünde farkındalık belirene kadar çok uzun bir zaman geçer.

Doktorun kavrayışı biraz yavaş olabilir.

"Eden Dom'la gitti," der, ikimizi sırayla bakarak. Branda altına daha fazla girer, başını eğerek. "Eden Dom'la mı?"

Yine gözlerimi devirdim. "Neye ihtiyacın var, konfeti mi?"

Beau güler, rahatlama ve sevinç onu sarar. "Evet!" Güler. "Konfeti getir. Ben atarım."

Şimşek havai fişek gibi parlar ve ben sinirli bir şekilde ona bakarım. Evet, evet. Anladım. Bu iyi bir şey. Her neyse.

"Komutasını da yeniden üstlendi. Jaykob komutayı ona geri verdi," diye mırıldanır Jasper.

Ben bunu *söylemedim*, çünkü onların bunu olduğundan daha fazla anlamlandırmasını istemedim. Dom orada daha iyi. Ben burada daha iyiyim. Hallmark'a mektup yazmaya gerek yok, bu büyük bir mesele değil.

"O... *Sen...*" Beau'nun bakışları bana yönelir, geniş ve araştırmacı, ve aptalın yüzünü tekrar silmesi gerekir. *Umarım* onlar yağmur damlalarıdır.

Beau beni büyük, sert bir şekilde yakalar... Bu bir *kucaklaşma* mı? Doktor Dickhead bana *sarılıyor* mu?

"Tamam. Tamam, siktir git. *Kes şunu*, pislik." Onu geri itip omuzlarımı silkiyorum.

Siktir. Hepsi ortamı garip hale getirmek zorunda mı?

Beau gözlerini kırptırarak gülüyor ve elini ağzına götürüyor.

Bana baktığında, tüylerimi diken diken eden bir yumuşaklık var. "Teşekkürler. *Teşekkürler*, Jayk," diyor.

"Evet, *öyle de*." Kaşıntılı cildimi ovuşturarak somurtuyorum. Mırıldanarak ekliyorum, "Bana bir daha sarılırsan, seni platformdan aşağı iteklerim."

Lucky güler, Beau'nun gülümsemesi de çok eğlencelidir. Şaka yapmıyorum. Yaparım.

"Peki, bu güzel notla, ben yatmaya gidiyorum. Hepinize iyi geceler. Jayk." Başını eğip yağmurun içine kaybolur.

Umarım sıırılsıklam olur.

Ama göğsümde daha önce olmayan garip, sıcak bir ağrı var. Eden'la birlikteyken hissettiğim gibi, sadece daha az tahrik edici. Soğuk ve ıslaklıkla savaşmak için yeterli.

Ve bu ikisiyle saatlerce burada durmanın, geceyi geçirmek için en kötü yol gibi gelmemesi için yeterli.

Yağmur etrafımıza yağarken, savaş alanına bakıyoruz ve... neredeyse huzurlu bir manzara. Ayak parmaklarımın arasından su sızıyor ama.

Sessizliğin içinde Lucky düşüncelere dalıyor: "Peki... kendimize ne diyeceğiz? Pussy Posse mi? Hayır mı? Clam Crew mu? Booty bros mu? Ne

...

Jasper bana gülümsüyor ve ben gözlerimi deviriyorum.
Lucky ise gecenin geri kalanında susmak bilmiyor.

Bölüm 62

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #351

*Güzel rüyalar kötü
günleri unutturur.*

Düşün sesi farkındalığımın içinde gelip gidiyor. Bir kapı kapanıyor. Dom yanımda ki yatağa yaslanmak için yer değiştiriyor.

"Bu güzel bir sürprizdi," diyor Beau, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Dom, sesi uykudan dolayı alçak ve boğuk.

"Şu an için her şey sakın," diye cevaplar Beau ve yorgun sesinin tonu beni rüyalarımın uyardırmaya başlar. "Herkesin durumu stabil. Deanna bir süre uyudu ve şimdi durumu izliyor. Ben uyanana kadar kimsenin ölmemesini sağlayacak."

Başka kimse.

Yastığıma yaslanıp iç çekiyorum, kalbim acıyor. Uykulu bir şekilde dönüp, loş ıfıkta onun yüzünü inceliyorum. Dom onun için ışığı açık bırakmış. Havluyla sarılmış, elinde bir tane daha tutuyor ve yorgun görünüyor, bir kez olsun gülümseme çizgileri kadar belirgin olan kaş çatma çizgileriyle.

Ama Beau, bana kısa bir bakış attığında dudakları yukarı doğru kıvrılır ve havluyu boynunun arkasına kaydırarak, isteksizce saçlarını kurutur. Gözlerim tekrar kapanmaya başlar, iki gecedir uykusuzluk beni yakalamıştır.

"Siz ikiniz benimkinden daha iyi bir gece geçirmişsiniz gibi kokuyor," diyor Beau alaycı bir şekilde ve bu, kaymayı durduruyor.

Kokuyor mu?

Kafamı kaldırıp sıkıntılı bir ses çıkarırım ve Dom burun kıvrarak beni yastığa geri iter.

Yastığın çok yumuşak olması onun için bir şans.

Ben tekrar yastığa sokulurken, Dom da tekrar uzanır. "O hoş bir küçük evcil hayvan. Onu tutmaya karar verdim."

"*Sen* karar verdin," der Beau, eğlenerek. Kullanılmış havlusunu dikkatsizce duvara karşı yere atar ve dudaklarım seğirir. O dağınık *biridir*. "Huh. Biliyor musun, bu gelişmeden o kadar memnunum ki, bunu görmezden geleceğim."

Belindeki havluyu dikkatsizce çıkarır, sonra oturma alanına doğru yürür ve bir külot alır.

Göz kapaklarım uykulu bir şekilde kapanıyor, ama yüzümü yastığa çevirip karnımın üstüne yatarak onu izliyorum.

Beau kanepeye bakarak iç çeker ve üzerimdeki temiz çarşafın çekildiğini hissederim. Soğuk havada titrerim. Üzerimde sadece Dom'un tişörtü var ve bu soğuğu engellemeye yetmez.

Beau, elinde külotla durup beni izliyor.

"Berbat bir geceyi daha iyi bir şekilde bitirmelisin," diyor Dom, sesi uykudan dolayı kalınlaşmış. Sert, nasırlı bir el dizimin arkasını kavırıyor ve benim gevşek bacağımı yukarı ve yana doğru çekiyor. Bir saniye sonra gömleğim belimin etrafına geri çekiliyor ve kığım onun arkadaşına görünüyor. "Gel, onun amında biraz vakit geçir. Bu seni neşelendirecektir."

Uykulu bir şekilde, şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum.

Uyanığım, sadece, *somnofilya* ve *dormofili* benim sınırlar listemde büyük, onaylanmış *evetlerdi*, ama yine de beni en lezzetli şekilde şaşırtıyor. Bu gece zaten çok, çok kullandım - ve bu, dün gece çok, çok kullanıldıktan sonra, dinlenip iyileşmek için çaresiz olmam gerekirdi.

Beau'nun ağırlı, uykulu bedenimi sikmesi fikri beni daha da ıslatıyor, bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Yorgun oyuncağımızın bir itirazı yoksa," diye ekliyor Dom kuru bir şekilde, görünüşe göre bende olan değişikliği fark etmiş ve beni ne kadar iyi okuyabildiğine dudak büküyorum.

Sessizce, davetkar bir şekilde bacaklarımı daha da açtım ve Beau'nun gözleri amıma takılı kalmışken yumuşak bir inilti duyuldu. Eli sikine düştü ve

dalgın dalgın kendini okşadı.

"Biliyor musun, canımı sıkacak bir şey lazım."

Dom hafifçe homurdanır ve uykuya dalacakmış gibi yuvarlanır.

Uykulu gözlerimle Beau'yu izlerken, o çekinerek yanıma gelir ve arkamda yatağa diz çöker, bacaklarımın arasına yerleşir. Elleri kıcımlı sıkar, beni açar ve ben uykulu bir şekilde kalçalarımı ona doğru kaldırırım.

O Dom değil. Onun kuralları yok. Bir inilti daha boğazından çıkar.

"Uyanık mısın, hayatım?" diye sorar, sesi yumuşak ama ihtiyaç dolu bir tonda. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Mmhm," diye yastığıma mırıldanıyorum. "Beau. Benim Beau'm."

Uykulu bir şekilde ellerine doğru kıvrılıyorum ve parmakları klitorisimle oynamak için aşağıya doğru kayıyor. Başparmağının kıcıma bastırdığını hissediyorum, sonra yavaşça sürtünmeye başlıyor.

Nefesi hızlanır.

"Beni durdurmak için 'Bristlebrook' de, canım. Bir saniyeye ihtiyacın varsa sarı de. Benim için evet diyebilir misin, hayatım? Anladığını söyle. Seni sikmem lazım. Nazik olacağım."

"Mmm, güzel." Yatağa yaslanıp rahatlayarak iç çekiyorum, onun dokunmasına izin veriyorum ve içimde sıcak ve ıslak bir zevk dalgası yükseliyor. Yüzümü memnuniyetle yastığıma gömüyorum.

Ellerini çekiyor ve benden mutsuz bir ses çıkıyor. Kelimeler. Kelimeler istiyor.

"Lütfen beni becer," diye uykulu bir şekilde mırıldanıyorum, ama sözlerim bir esnemeyle kesiliyor ve içimi bir sıcaklık kaplarken konuşmam bozulmaya başlıyor. "Bristlebrook dur... sarı... hatırla. Özür dilerim... eğer uykuya dalarsam. Sen devam edebilirsin. Ben... " Bir esneme daha. "Benim için sorun değil."

Bu hafif ifade beni titretir. Beau'nun gevşek, uykulu bedenime kendini sıkıştırması fikri bana dayanılmaz derecede seksi gelir.

Beau'nun titrek ellerinin kıcıma sıkıca sarılmasına bakılırsa, bu sadece bana değil, ona da seksi geliyor.

"Söylemiştim. Hoş," Dom diğer tarafımdan mırıldanıyor ve Beau bana sarılmasını yumuşatırken onaylayarak mırıldanıyor.

Elleri tenimde dolaşıyor ve üzerime eğildiğini hissediyorum, gömleğimi biraz daha yukarı çekerek belimin alt kısmına saygıyla bir öpücük konduruyor.

"Çabuk olacağım, canım," diye fısıldıyor bana. "Senin bir şey yapmana gerek yok. Sadece seni biraz hissetmem gerekiyor."

Beau kalçalarımı kaldırıp yastığın üzerine koyuyor ve ben gözlerimi kapatıp onun beni hareket ettirmesinin tadını çıkarıyorum. Parmakları bacaklarımın arasında fısıldıyor, uyluklarımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor, sonra klitorisimi ve girişimi okşuyor. Yüzünün amıma yaslandığını hissediyorum, ağzını ıslak, açık ağızlı öpücüklerle üzerime kapatıyor ve bu beni titretir. Beni tembelce yalıyor, sonra kıcıma kadar çıkıyor ve ıslaklığımı her yere sürüyor.

O bir anlığına ortadan kaybolur ve ben acı içinde uykuya dalmaya başlarım.

Yarı uykulu haldeyken Beau hafifçe kalçamı kavrar ve beni uyandırmamaya çalışır gibi yavaşça penisini vajinama sokmaya başlar. O en derin noktaya ulaştığında inlemem yastığım tarafından bastırılır ve o ellerini yatıştırıcı bir şekilde, ağgözlülükle tenimde gezdirir, nazıkçe ileri geri sallanır.

Aşırı kullanılmış amımın onun etrafında sıcak bir şekilde kasılmasını hissediyorum.

Düzensiz nefesini duyuyorum. Fısıldayarak özür diliyor. "Üzgünüm, hayatım. Bekleyemedim. Uyu sen. Neredeyse bitti."

Parmakları kıcımı okşarken, penisini içimde sürüyor ve başparmağı deliğime giriyor. Yavaşça içeri bastırıp ıslak deliğimle oynarken, ben yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve o da arkamda sert, çaresiz bir ses çıkarıyor.

"İşte böyle. Rahatla."

Beau diğer eliyle arkama uzanır, üzerime eğilir ve beni sikerken klitorisimle oynayabilmek için yastığı bastırır. Beni tam olarak kullanabilene kadar.

Uykulu vücudum onun etrafında sıkışmaya ve kasılmaya başlar ve ben inlerim.

"Şşş, şşş," diye fısıldıyor, vücudum onun vücuduna doğru kıvrılırken. Parmağını klitorisim üzerinde gezdiriyor. "Sorun yok, evcil hayvanım, uyuyabilirsin. Sadece benim sikimi al. Boşalabilirsin. Bu sadece güzel bir rüya."

Yastığıma karşı inlerim, uyanıklık ve uyku arasında bir yerde, zevk beni ele geçirir ve boşalırım.

Onun penisi üzerinde kaygan ve titrek hareketler yapıyor. Beau inliyor, spazmlarımın içinde nazikçe tutunuyor ve kendi zevkini alırken, gevşek bedenimin içine gömülerek kalçalarımı altında sabit tutuyor.

"İşte böyle, hayatım. Oh, işte böyle. Oh, bana bunu yapmama izin verdiğin için iyi bir kızsın." Boşalır ve sıcak, sıvı bir ısı beni doldururken tekrar inler. "Oh lanet olsun, oh kahretsin. Bütün ıslak uyanacaksın. Seni temizleyeceğim, tatlım. Sen sadece dinlen."

O beni, fısıldayarak övgü ve sevgi sözleriyle, ve daha önce duyduğum şüphelerimi yeniden doğrulayan bir güvenle, iyice ve nazikçe temizliyor. Sonunda tuvalete gitmek için kalkıyorum ve yatağa geri döndüğümde, Dom ve Beau, korku hikayelerini bitiremeyen pijama partisi çocukları gibi birbirlerine dönük olarak derin uykudalar.

Aralarına sürünerek giriyorum ve ikisi de bana doğru yaklaşıyor, ta ki her tarafımdan sarılana kadar. Kollarını okşayarak ve yarını düşünmemeye çalışarak uykuya dalıyorum.

Ve henüz yaşanmamış tüm korku hikayeleri.

Bölüm 63

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #62

Umutsuzluk ve umut arasındaki ince çizgi, bir güvenlik halatı ya da bir ilmek haline gelebilir.

Ertesi gün, Günahkarlar hala şüpheli bir şekilde sessizdir.

Yağmur yağmaya devam ederken, Lucky'nin kolları belimde, verandadan ağaçları izliyorum, ama Günahkarları sadece ara sıra görebiliyorum.

Dom ara sıra Jayk, Jasper veya Lucky'yi daha iyi görebilmek için hendeğe gönderir, ama hemen ardından gelen kurşun yağmuru onları geri dönmeleri için uyarır.

Bazen bir Sinner ön taraftan, yanlardan, bazen hızlı, bazen yavaş, bazen arka arkaya, bazen de aralarında uzun bekleme süreleri ile ilerler. Her seferinde Dom kendi kurşun yağmurunu geri gönderir.

Bu, herkesi gergin ve tetikte tutar — ve bununla birlikte, evin içinde inleyen yaralılar, kemiklerimize işleyen soğuk yağmur ve Reapers'tan yağmaladığımız son erzakları bitirdiğimiz korkunç an...

Bristlebrook bir mezar gibi hissettiriyor.

Bristlebrook'a yapılan saldırıdan iki gün sonra, kendimizi gözetleme odasına kilitleyip, kalan birkaç kamera aracılığıyla Sinners'ı izlemeye karar verdik.

Brutes'larım ekranları izlemek için etrafımda toplanır, omuzları ve eşleşen yoğunlukları küçük oda için fazla büyük gelir. Jasper'ın kucağına kayarken Lucky bile espri yapmaz ve Jasper kolunu belime dolayarak sıcak bir güven verir.

Jasper bizi öne doğru eğerek saldırı görüntülerini hızlıca geçip sonra yavaşlatır.

Kamera lenslerini bulanıklaştıran damlaların arasından, Alastair'in sıkı bir disiplinle yönetilen kampı, düzgünce sıralanmış çadırlarla dolu bir yaşamı yönettiğini görüyoruz, ancak sadece kısmi bir görüntü alabiliyoruz. Kavgadan çıkan iri yarısı kel adamın, ayrılırken tiksintiyle gözlüklerini temizleyen, saygın görünümlü yaşlı bir adamın yüzüne bağırışını görüyoruz. Mateo'nun bir düzine adamın ağaç kesmesini denetlediğini ve Dom'un küfrettiğini görüyoruz.

Ona tekrar baktığımda, yüzü sertleşmiştir.

"Hendeği geçmek için," diye açıklıyor ve midem bulanıyor.

Jayk, duvara yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturur ve yüzünü buruşturur. "Bu onları asla uzun süre yavaşlatmayacaktı."

Dün gece Dom'un odasında onunla yattım, ama bir ara Jasper'la yer değiştirdi ve ben ikisiyle de uyanmadım. Lucky ve Beau öpücükler ve küçük şakalarla beni uyandırdı, sonra Dom kafasını içeri soktu ve giyinmemizi söyledi.

Şimdi, Lucky'nin gözleri ekranlarda soğuk bakıyor. "Hâlâ C-

4. Frags var. Onların denemesini görmek istiyorum."

Jasper birkaç görüntü daha geçiyor ve kayıt başka bir açıya geçiyor.

Ve Heather'ı görüyoruz.

Şoktan nefesim kesildi.

"Oh, hayır. Hayır, o olmasın. Onu dövmek daha iyi." Beau'nun üzüntüsü benimkine karışıyor ve Jasper'ın kucağından kayarak ekranlardan birine yaklaşıyorum.

"Onu öldürmedikleri için şanslı. O patlayıcılar paha biçilemez," diye mırıldanır Jasper, ama o da en az benim kadar mutsuzdur.

Heather, çamur ve pislik içinde, her adımda mücadele ederek, Alastair tarafından bir tasma ile kasıtlı olarak sürükleniyor.

Bir köpek tasmaıyla.

Heather, bir köpek gibi kelepçelenmiş ve tasma takılmış.

Jayk, başka bir Günahkar yüzüne tükürdüğünde küfürler mırıldanır ve sıra sıra dizilmiş pis adamlar da aynı şeyi yapmak için sıraya girerler. Onlar onu ayağından çekerler ve sendelediğinde geri iterler, ben de yaralanma belirtisi var mı diye onu ararım. Hiçbir şey bulamadığımda pek rahatlamam.

Heather'ın ağlayacak hali olup olmadığını bilmiyorum, ama ben onun için ağlayabilirim.

Bir anda, Alastair'in arkasına koşarak ona çarpar ve Alastair tasmaı çevirerek onu dizlerinin üzerine çöker. Yağmur altında, Sinners kenardan bağırırken birbirlerine öfkeyle bakıyorlar ve sanki sonucu değiştirebilecekmişim gibi cama dokunurken avuçlarım terliyor.

Bentley kalabalığın içinden Heather'a doğru ilerlemeye çalışır, ama tasma takılı olmasa da kelepçelidir ve Mateo onun bacaklarının arkasını tekmeler.

Alastair'in arkasında, kel adam Heather'a bakarak yaklaşır, ta ki daha önce gördüğümüz saygın adam gergin bir ifadeyle onu durdurana kadar.

Sonunda Alastair, Heather'ı ayağı kaldırır. Ve Heather, Alastair'in yüzüne tükürür.

Bristlebrook'a yapılan saldırıdan üç gün sonra, kasvetli bir güneş bulutların arasından yüzünü göstermeye başlar ve Günahkarlar daha da cesurlaşır. Rastgele patlamalarla bize ateş etmek için ileri koşarlar ve geçici metal savunmamıza çarpan mermilerin sesi yağmurun yerini alır. Her seferinde Günahkarlar onaylarını haykırarak gösterirler.

Alastair ise ağaç sınırında durur ve tüyler ürpertici bir sakinlikle izler.

Günahkarlar yeterince uzaktalar ve savunmamız yeterince sağlam, bu yüzden kurşunlar nadiren delip geçiyor, ancak " " sekmelerinden korku nedeniyle herkes başını eğik tutuyor ve sağlık ekibinden biri hazır bekliyor.

Ve bu, kimsenin sinirlerini yatıştırmıyor.

Dom, geri çekilen birkaç G nahkarı vurmayı başarsa bile durum değişmiyor.
Daha fazla ölüm, daha fazla ceset anlamına geliyor ve yeni güneşle birlikte hendeğimiz kokmaya başlıyor.

"Mantletler," Arthur solgun bir gülümsemeyle diyor, ben ona soluk turuncu bir içecek doldururken. "Mantletler yaptın."

O, onlarca diğer Reaper, sivil ve kendi halkının arasında, hepsi birbirine karışmış halde verandada oturuyor. Katliam ve korkuya rağmen, herkesin gözü ağaçlarda olmasına rağmen, grup üzerinde dostça bir sohbet sesi yükseliyor.

 yiler ve kötüler bir arada yaşıyor.

Yavaşça gülümsüyorum.

Bir kuşatmada tüm zamanını endişelenerek geçirmek için çok fazla sıradanlık var.

"Jayk yaptı," diyorum Arthur'a gururla ve o benim içkimi içerken başını sallıyor.

G z n  bile kırpmadan, hala bakmaya devam ediyor ve ben de onun bakışını takip ediyorum. Savaş alanını izliyor.

Hayır, savaş alanına değil, fark ettim. Hendeklere bakıyor.

"Sırada sıçanlar var," diyor bana alçak ve kararlı bir sesle. "Alastair"le konuşmamız gerek."

Fareler.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, sonra arkama dönüyorum. Hendekte yarı asılı duran bir Sinner cesedi var ve bir an bakmam gerekiyor ki onun... *hareket ettiğini* görüyorum.

Fareler onu *yyorlar*.

Arthur, fareleri caydırıcı yöntemleri anlatarak mırıldanmaya başlar, ama ben uzaktaki seğiren cesetten gözlerimi ayıramıyorum.

Revirde  l m n eşiğinde iki Reaper var ve Cole bacağındaki yaradan kaynaklanan şiddetli bir enfeksiyonla mücadele ediyor. Eğer ölürlerse... cesetleri ne yapacağız?

Beau'nun kaybettiği adamı hendeğe sürüklerken neredeyse hayatını kaybettiğini biliyorum.

Yutkunup devam edebilmem için uzun bir süre daha geçmesi gerekiyor. Sorun yaratmaya gerek yok.

Burada zaten yeterince sorun var.

Bu sefer, verandaya doğru ilerlerken, insanlar bardaklarını kaldırıp kepçeyle doldurulan çorbayı yorgun gülümsemelerle ve "teşekkürler Eden" ve "minnettarım hanımefendi" gibi sessiz mırıldanmalarla alıyorlar.

Sawyer, ben yaklaşıncaya Jennifer ile olan tartışmasını keser, sanki hala şapkasını takıyormuş gibi başını eğerek, ve ben Jennifer'ın yanına, onun göğsüne kıvrılmış halde giderken, dalgın bir şekilde bana ona daha fazla vermemi işaret eder.

"... Sinners'ın müzakereye istekli olup olmadığını görmek mantıklı olur diye düşünüyorum. Arkadaşlarımla ölmesini istemiyorum," diyor Jennifer. "Madison hala orada ve..."

"Eğer seni ele geçirirlerse, seni öldürmekten çok daha kötüsünü yapacaklar," diye Sawyer hararetle tartışıyor ve ondan yayılan endişeli çaresizliği hissediyorum. "Madison'ı unut, tatlım. O gitti. Sadece... sadece bana güven. Kendini Sinners'a teslim etmek istemezsin. Konuşmak faydasız. Saldırmamız gerek."

Elim titriyor, isteksizce Jennifer'ın bardağına biraz daha döküyorum, sessizce kalan her gramı hesaplıyorum.

Kimse dökmüyor ya da tadı hakkında espi yapmıyor. Günde iki kaşık kaldı, bu yüzden sadece ellerini kupa etrafında kapatıp minnetle içiyorlar.

Bunu kendim ve adamlarım için saklamak istememden nefret ediyorum.

Bundan korkmamı istemiyorum.

Ben de onlar kadar yorgun ve açım. Adamlarım da yorgun ve aç. Konuşulmamış bir anlaşma gereği, artık kimse sevişmiyor. Bunun yerine, fırsat buldukça dinleniyoruz. Bulabildiğimiz yerde. İşlerim başımı aşmadığında, adamlarımdan hangisiyle olursa olsun sevişiyorum.

Herkese yemek verip bitirdiğimde, Jayk verandanın sonunda beni bekliyor ve tek kelime etmeden bir bardak çorba içiyor, o gece yarısı gözleri yüzüme bakıyor.

Gün boyu kirlenmiş ve yorgun düşmüş, beni onu yukarı çıkarmama ve kıyafetlerini çıkarmama izin veriyor. Dom'un soğuk duşunda onu yıkarken, kendi pis işinin sonucuna sırtarak bakıyor.

Sonra uyuyoruz.

Bristlebrook'a yapılan saldırıdan DÖRT GÜN sonra, benim isteğim üzerine Jasper ve Lucky'nin odasında toplanıyoruz. Şu anda hepimiz için en rahat yer burası.

Yemeğimizi yerken, çiftlik hayvanları konusunu dikkatlice açıyorum. Kasey saldırı gecesi hayvanların ağılına yiyecek atmıştı, ama o zamandan beri hiçbir şey yemediler. Onlara verecek hiçbir şey kalmadı.

Ama onlar bizi besleyebilir.

"... Bence denemeliyiz," diye bitiriyorum, Beau'nun dalgın dalgın saçlarımla oynadığını görmezden gelmeye çalışarak. "Sadece birkaç günlüğüne yetecek kadar yemeğimiz kaldı ve Alastair bizi beklemeyi planlıyorsa..."

Lucky, bunu önerdiğimde uzaklaşır, elini yüzüne götürür ve kalbim sızlar.

Çiftlik hayvanlarının çoğunun çiftlik hayvanı olarak kullanılmasına bir itirazı yoktu, ama bazılarına karşı zaafı olduğunu biliyorum. Muhtaç tavuk Henrietta. En sevdiği keçiler Billy ve Baa-bara.

Benim en sevdiğim keçiler.

Bana peynir veriyorlar.

"Çok riskli," diyor Dom somurtkan bir şekilde. "Çok gürültü yapıyorlar. Onları yan tünelden geçirmeyi denersek, büyük ihtimalle yerimizi ele veririz. Tavuklar..."

"Muhtemelen bu kadar uzun süre hayatta kalamazlardı. Belki bazıları böceklerle ve... leşlerle beslenerek." Jasper'ın gözleri Lucky'nin yüzüne sempatiyle bakıyor ve Lucky koltuğun koluna otururken yüzünü buruşturuyor.

Ama başını sallar.

"Onların mağarası yan tünelden yaklaşık beş metre uzaklıkta," diyor Beau, parmaklarını saçlarıma dolayarak. "O yöne doğru sadece birkaç devriye gördük ve Alastair'in başka bir çıkışımız olduğundan haberi olduğuna dair hiçbir işaret yok. Yapmalıyız. Ethel..." diye iç geçirir. "Yiyeceğe ihtiyacı olan birkaç kişi var. En azından birkaç kişiyi tahliye edebilecek kadar yeter. Küçük gruplar halinde."

gece boyunca. Dikkatli davranırlarsa ve Kırmızı Bölge'ye geri dönmek için yeterli erzakları varsa...

Başarabilirler.

Cümlesini kafamda tamamlayıp ona yaslanıyorum.

Saçıma bir öpücük kondurur.

"Lanet olsun, Alastair neden bizi bekliyor?" Jayk odada dolaşarak homurdanır. "Eğer lanet olası patlayıcıları varsa, neden kullanmıyor?"

"Sence blöf mü yapıyor?" diye sorar Lucky, başını kaldırarak. Dom ise sert ve somurtkan bir ifadeyle ayağa kalkar.

"Blöf mü yapmak istiyorsun?"

O gece, şafak sökmeden önce, hayvanları yakalamaya gittiler ve sadece iki domuz ve üç tavukla geri döndüler. Sonrasında yapılan kesim seslerini dinlerken gözlerimi kapattım. Ormanda birkaç yıl geçirdikten sonra, genellikle ölüm konusunda hassas davranmam. Şanslıysam bir tavşan veya balık yakaladığımda, yapmam gerekeni yapardım. Açlık, hayatta kalma ihtiyacından başka her şeyi ortadan kaldırır.

Ama bu sefer farklı hissediyorum ve bunun nedeni bu hayvanların sevimli ve tanıdık olmaları değil.

Çünkü onların ölümü, bizim gerçekten hiçbir şeyimiz kalmadığı ve daha fazlasını elde etmenin hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyor.

O et bittiğinde... sıra bize gelir.

Saatlerce çalışarak eti sıyrıyorlar, tütsülüyorlar, kanı, kemikleri ve organları saklıyorlar. Her şeyi kullanacağız.

Her şey dayanılmaz hale geldiğinde, içeri girip merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Jasper, nöbetine dönmeden önce dinlenmek için çoktan yatmış. Bir süre onunla yatacağım.

Uyanık ya da uykuda, Jasper'dan daha sakinleştirici kimse yoktur. Ama koridora döndüğümde donakalıyorum.

Beni duyan Lucky ve Jasper de donup kalır.

Aralarında, benekli kahverengi bir keçi meliyor ve arkadaşının arkasına geçiyor.

Lucky ve Jasper birbirlerine bakiştıklarında ağzım açık kalır ve Lucky'nin ceketinin altında ipeksi siyah bir tavuk sakladığını fark ederim.

"Onlar için *geri mi* döndün?" diye fısıldarım, kalbim göğüs kafesine çarparak panik içinde atıyor.

Bu *çok aptalca* ve pervasızca bir tehlike. Üstelik bu hayvanlar yiyecek ve onları besleyecek hiçbir şeyimiz yok, aman Tanrım. Hayır. Onları almak için geri dönmüş olamaz. Dom, benim adamlarım oraya gittiklerinde diğerleriyle birlikte olsalardı onları geride bırakmazdı.

Bu da demek oluyor ki... onlar çoktan taşınmışlardı.

Lucky'nin suçlu ifadesi, ona gözlerimi kısmamı sağlıyor.

Bugün evcil hayvanlarını geri getirmek için tam olarak *kaç kez* hayatını tehlikeye attı?

Jasper'a bakıyorum ve yanakları kızarıyor. Yüzünü buruşturuyor.

"Çok nazikçe yalvardı," diye itiraf ediyor ve ben kaşlarımın arasına parmağımı bastırıyorum.

Jasper *yardım etti*.

Lucky'nin, sözde korkunç sadistimizden istediğini koparma becerisinden mi, yoksa onların bu kadar büyük bir risk almasından mı daha çok etkilendiğimi bilmiyorum... özellikle de bu işin tek bir sonla biteceğini bildiğim için.

Yüzeye çıkmaya çalışan üçüncü bir duyguyu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Eden! Kıpırda. Yemek neredeyse hazır," diye Jayk alt kattan bağıyor

alt kattan bağıyor ve ben sıçrayarak başımı iç balkona doğru çeviriyorum.

"Eden," diyor Lucky yumuşak bir sesle. Adım bir yalvarış gibi.

Ceketinin içindeki Henrietta ciyaklıyor, başını sallayarak Lucky'nin sakalını gagalamaya çalışıyor. Parmakları tüylerinin arasında kaybolmuş.

Ona son bir bakış atarak, balkona doğru büyük adımlarla yürüdüm ve Jayk'e baktım. Yorgun bir şekilde duvara yaslanmış, bekliyordu.

"Sadece birine yardım ediyorum. Birkaç dakika içinde aşağı iniyorum," diyorum ona, olabildiğince ciddi bir yüzle, kasten yalan söylemeden.

O kaşlarını çatıyor, inatçı bir bakışın başlangıcı beliriyor ve ben ellerimi korkuluğa dayıyorum.

"Jayk, benim önceliklerimi kim belirler?" diye tehlikeli bir gülümsemeye soruyorum ve bakışları huysuzlaşıyor.

"Sen karar verirsin," diye mırıldanır.

"Peki beni beslemek *kimin* sorumluluğu?"

Duvardan ayağını iterek gözlerini devirir. "Onların sorunlarını çözmelerine yardım et, sonra buraya gel. Seni beslerken bu konuyu tartışabiliriz."

Sabırsızlanıyorum.

Onun gittiğinden emin olunca, koridora koşarım ve Lucky ateşli bir şekilde "Teşekkürler, güzelim" diye fısıldar.

"Sadece kapıyı aç," diyorum ona ve Billy, Baa-bara ve Henrietta'yı Jasper'ın odasına sokuyoruz.

Arkamızdaki kapıyı kapatıyorum ve döndüğümde Billy çoktan Jasper'ın yatak örtüsünü kemirmeye başlamış, Jasper ise panik içinde onu kovalıyor.

Lucky, Henrietta'yı yere indirir ve Henrietta, minnetle onun ayaklarını gagalar ve sonra havalı havalı uzaklaşır. Lucky doğrulur ve bana gergin bir gülümseme atar.

Jasper, gözleri kısılmış ve öfkeli bir ifadeyle keçi ile çekişmeye girerken, ben kapiya yaslanıyorum.

"Onları sivillerin yanından nasıl geçirdin?" diye soruyorum sakın bir sesle ve Lucky bana utangaç bir bakış atıyor.

"Geçirmedim. Birkaçına saç bakım ürünleri ile rüşvet verdim ve bizi geçirdiler."

"Tabii ki öyle yaptın," diye kendi kendime mırıldanıyorum. "Diğerleri kaybolduklarını fark etmediler mi?"

Lucky başının arkasını ovuşturur ve saç tokası yerinden çıkar. Altın rengi saçları omuzlarına dökülür ve ne kadar masum görünse de bunun bir kaza olup olmadığından tam olarak emin olamıyorum.

"Hayır, sadece içeri girip çıkmak istediler. Zaten... çok fazla ölüm vardı." Yüzünde daha karanlık bir ifade belirir ve midem bulanır.

Arka planda, Jasper keçinin ağzından yatak örtüsünü çıkarmayı başarır, ama diğer keçi halısına işemeye başlar.

Jasper yenilgiye uğramış bir şekilde başını geriye atar. Ama ben Lucky'ye odaklanmış durumdayım.

"Neden onları serbest bırakmadın?" Henrietta'ya bakıyorum ve buradaki ilk gecemi ve Lucky'nin göğsüne sokulduğunu hatırlayınca kalbim sızlıyor.

Farkına varmadan onu paylaşmaya başlamıştım. "Bu daha insancıl olurdu," diye daha yumuşak bir sesle ekledim.

Lucky'nin ifadesi sertleşir, gamzeleri ortadan kaybolur. "Duygusal olduğum için sivillerin ölmesine izin veremem, Eden. Ben sadece..." O da Henrietta'ya bakar ve iç çekerek kirpikleri elmacık kemiklerine değir. "Henüz o noktaya gelmediğimizi düşünüyorum. Hala umut var."

Umut.

Onu izlerken gözlerim ısınır. O kadar güzel ki, içim acıyor. Hâlâ umudu var. Her şeye rağmen.

Ve bunun için *savaşacak* kadar da inanıyor.

Ben hiç bu kadar iyimser olmadım, ama onunla birlikte... olmaya başlıyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum, gözyaşlarıma boğulmadan önce zorlukla yutkunuyorum ve Jasper'ın mırıldandığını duyuyorum.

"Gördün mü? O kötü biri, değil mi?"

Gülmekten boğuluyorum, onaylayarak başımı sallıyorum, sonra Lucky'ye sert bir bakış atarak ona doğru yürüyorum. İki elimle gömleğini tutup hafifçe sallıyorum.

"Bir dahaki sefere *bana gel*," diyorum ona, ve onun şaşkın mavi gözleri, nehirlerin ve şelalelerin hızlı akan akıntıları gibi.

Acı ve kıskançlık yüzeye çıkarken dudaklarımı ıslatıyorum. "Senin dikkatini dağıtacağım, Lucky. Suç ortağın olacağım. Kaçış arabasını süreceğim, bazuka çalacağım, hatta diğerlerinden bile seni koruyacağım. Aptalca planlarında sana yardım edeceğim, tamam mı?" Sesim titrerken burnumu çekiyorum. "Tamam, planları biraz daha az aptalca hale getirmeye çalışabilirim, ama demek istediğim... benden sır saklamana gerek yok." Gözlerim yaşlarla dolar ve ellerimi onun göğsüne koyarak onu sakinleştiririm. "Senin için önemliyse, benim için de *her şey* demektir. Ben senin takımındayım."

Başparmağı yanağıma dokunur, gözyaşımı siler ve bir anda beni döndürür, sadece Lucky'nin yaşayabileceği ve soluyabileceği türden pervasız, neşeli bir tutkuyla beni öper.

Sonunda beni yere indirdiğinde gülüyor ve gözleri de buğulanmış.

"Bu, şimdiye kadar bana söylenen en romantik şey olabilir," diyor ve sonra dalgın bir şekilde ekliyor, "Üzgünüm, Jasper."

"Oh hayır, beni boş ver," Jasper arkamızda mırıldanır.

Ama Lucky hala bana en parlak, en yumuşak bir ışıkla bakıyor, gamzeleri bu berbat günün ortasında acımasız mutluluklarıyla kalbimi sarsıyor.

"Suç ortağı olalım o zaman, güzelim."

Ona gülümserim, sevinci içime çekerim, tam o sırada kapıda müzikal bir rap sesi duyulur.

"Boğa ağılındaki bir inek kadar sinsi davranmayı bitirdiğinde," Beau diğer taraftan yavaşça konuşur, "yemeğe gel."

Lucky elim altında donakalır ve Jasper halısını ovarken başını kaldırır.

Beau'nun sesi kururken kapıyı ittiğini duyarım.

"Dom da keçileri dışarı çıkarın diyor. En azından orada otlayabilirler."

Bristlebrook'a yapılan saldırıdan beş gün sonra, tartışma kızışır ve bu sefer, onu sessiz bir odada bile kontrol edemeyiz.

Arthur ve Sawyer'ın çatışması, ben Soren'e kemik suyu yapmayı gösterirken mutfakta patlak verir ve sesleri o kadar yüksektir ki Kasey kafasını içeri sokar.

Onları görünce kaşları düşer ve bir an sonra ortadan kaybolur.

" . . . bu yüzden saldırmamız gerekiyor," diyor Sawyer, bıyıkları öfkeden titriyor.

Arthur ellerini havaya kaldırır, yanakları kızarmış ve lekelidir. "Bizi aç bıraktılar. Silahlarımızdan üstünler. O ağaçları hendeğin karşısına getirirlerse, bize saldırabilirler..."

"O zaman onları vuralım! Onları indirmeden önce el bombaları atın!" Sawyer tezgahın üzerine elini vurur ve Soren irkilir, sonra yüzünü buruşturarak bunu gizler. Sawyer'ın sesi yükselir. "Alastair'le *konusmak* imkansız, seni yaşlı aptal. Denemeyeceğiz bile!"

Arkalari, çatlak mutfak penceresinden uzakta, elma ağacı sallanıyor ve Jayk'in terk edilmiş tahtı güneşte parıldıyor. Hendekten çok yakın olduğu için korunamayan taht, şimdi kurşun delikleriyle dolu.

"Bana yaşlı aptal deme, seni eğitimsiz kaba saba! Üç doktora derecem var! Ne dediğimi biliyorum!" Arthur bağırarak cevap verir.

"Alastair'i tanımıyorsun!" Sawyer karşılık verir. "Oh-ho. Hayır, senin tanıdığın gibi değil."

"Bu ne demek oluyor?" Sawyer dişlerini sıkarak sorar.

Öğleden sonra hava serin olmasına rağmen, saç çizgisinde ter damlaları beliriyor. Dikkatlice hareketsiz duran Soren'e bakıyorum.

Bugün yataktan yeni kalkmıştı.

Tencere kapağını bırakıp elini okşuyorum, sonra birkaç adım öne çıkıyorum, Arthur'un ağzından çıkmak üzere olan tartışmayı bırakması için yeterli bir mesafe. Dudaklarımı sıkı tutarken, erkeklerin arasında tezgahı bariyer olarak kullanıyorum.

"Bu tartışmayı başka bir yerde yapmanız gerekiyor," diyorum onlara kibarca, ve Sawyer sonunda bana bakıyor, gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı beliriyor.

Nabzım gergin bir şekilde hızlanır, ama Arthur'un utanç dolu ifadesi bana cesaret verir ve daha kararlı bir şekilde eklerim, "Dom'u bulmanızı öneririm. Her halükarda karar vermek için ona ihtiyacınız olacak."

Sözlerimi daha bitirmeden Dom ve Beau kapıdan içeri girerler, Kasey de hemen arkalarındadır. Soren'e gelmesi için başını sallar ve Soren iç çekerek önlüğünü çıkarır ve mutfaktan çıkar.

Dom onun gitmesini bekler, sonra Kasey içeri dalmadan kapıyı yüzüne çarpar.

Arthur ve Sawyer'a dönerek sert ve onaylamayan bir ifadeyle sorar. "Neler oluyor?"

Beau çok rahat bir şekilde odanın diğer tarafına doğru yürür ve duvara yaslanır.

Onları köşeye sıkıştırır.

Arthur iç geçirir ve Dom ortaya çıkınca rahatlar. "Evet, sanırım teslim olmamız gerekiyor. Hiçbir şey değişmiyor, sadece daha da kötüye gidiyor. Tarihsel olarak, statükoyu değiştirecek önemli bir şey olmadıkça kuşatmalar etkili değildir. Reapers'a yaptıkları baskından sonra, onları ayakta tutacak kadar yiyecek, su ve kaynakları var — bizimkinden çok daha fazlası. Biz... Bunu söylemekten üzgünüm, ama teslim olmamız gerekiyor, yoksa öleceğiz."

Sawyer, Arthur konuşurken başını sallıyor — panik içinde küçük sallamalar.

"Hayır, hayır, *hayır*. Teslim olamayız. Alastair'e teslim olmak yok. O acımasızdır, bizi *öldürür*." Sawyer, çaresiz ve yalvaran bir ifadeyle Dom'a bakar. "Onunla konuşamayız. *Sen konuşamazsın*. Önce onu öldürmeliyiz. Saldırmalıyız! Hayatta kalmak istiyorsak saldırmalıyız." Beni işaret eder ve ben donakalırım. "Onu. Eden. Onu güvende tutmak mı istiyorsun? Teslim olursak Alastair onu da öldürecek."

Oda gerginlikle doldu.

"Onu işaret etmeyi bırak dostum," der Beau, ama güzel orman gözleri şu anda derin, karanlık ormanlar gibidir.

Sawyer elini indirir, ama yine başını sallar. "Yan tüneli kullanabiliriz. Onlar uyurken onları havaya uçurabiliriz, tıpkı baskında bize pusu kurduğun gibi. Biz..."

"Alastair bir SEAL'dı, Sawyer. Nöbet tutmayı bilir. Bu farklı bir şey. Ona saldırırsak, pek sürpriz olmaz," diye karşılık verir Dom, sözlerinin altında sabırsızlık kaynıyor. "Onların da patlayıcıları var, bizimkinin üç katı kadar. Yan tünelimizi ele vermeden önce onunla konuşmayı denemeye değer olabilir. Eğer işe yaramazsa, yakalanmadan küçük gruplar halinde çıkabiliriz."

"Patlayıcıları var mı?" Sawyer patladı. "Senin adamlarının bile bunu fısıldadığını duydum. Neden kullandılar?"

Alastair ile konuşmak *ölüm fermanı* demek."

Onun çaresizliği sinirlerimi bozuyor.

"Patlayıcılarını boşa harcamalarına gerek yok!" Arthur ateşli bir şekilde araya girer. "Üzgünüm, kibar olmaya çalıştım ama mantıksız davranıyorsun. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce hayatta kalmak için her yolu denemeliyiz!"

Sawyer dönüp, yanan gözlerle ona doğru fırlar ve Dom, küfrederek onu yakalamak için öne atılır.

"O, burada, memleketimizde *onlarca* kişiyi öldürdü." Sesi titriyor. "Onun söylediklerine güvenemezsin. Blöf yapıyor. Eminim ki *hiçbir* açıklaması yok..."

Hava sağır edici, kavurucu bir gürültüyle patlar ve ben tezgahın arkasına dalarım, kalbim deli gibi çarpmaktadır, sonra bunun dışarıda olduğunu fark ederim. Dışarıda bir şey patlamıştır.

"Eden?" Beau keskin bir sesle seslenir. "Ben iyiyim, ben... Ne oldu...?"

"El bombası fırlatıcı. Tek yönlü atış," diye cevaplar Dom ve mutfaktan fırlayarak çıkar.

Daldığım kadar hızlı ayağa kalkarım, ellerim titriyor... ve hasarı görmek uzun sürmez.

Pencereden bakınca, elma ağacı artık sallanmıyordu. İki dalı kopmuş, gövdesi yeni kararmış ve enkazla kaplanmıştı.

Yanında hiçbir şey yok.

Jayk'ın tahtının bulunduğu yerde sadece devasa, alevler içindeki bir krater kalmıştı.

Bristlebrook'a yapılan saldırıdan altı gün sonra, beyaz bayrak çekiyoruz ve Alastair sonunda ağaç sınırını terk ederek hendeğe doğru yürüyor.

Ve müzakereye razı olur.

Bölüm 64

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #105

*Bazı oyunlar kazanılmaz,
ama bazen oynamamaktan çok kaybetmek daha kötüdür.*

Köprüden geçmek, darağacına yürümek gibi hissettiriyordu, ama başka seçeneğimiz yoktu. Alastair'in çok net talimatları vardı ve pazarlık yapabileceğimiz hiçbir gerekçe yoktu.

Hendeğin hemen ötesinde, çimlerin üzerine yarım daire şeklinde dört koltuk yerleştirmiş: kendisi, Mateo ve soğuk bakışlı kel adam ile güvenlik kameralarından gördüğümüz onaylamayan saygın adam için birer tane.

Bu öğleden sonra Sinners bu bölgeyi temizledi. Çürümüş cesetleri mızraklara saplanana ve gazlı sıvılar fışkırıncaya kadar hendeğe atıldılar. Yarısı yenmiş Sinners ve Reapers'in yüzleri hendekten yukarı bakıyor ve ben köprüden her adımda yükselen mide bulantısıyla mücadele ediyorum... çünkü o *koku*. Bataklık kadar yoğun, nemli havada ekşi ve zehirli. Daha önce de ölüm kokusunu almıştım. Çürümüş ve bozulmuş et kokusunu almıştım. Ama hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Böyle olmamıştı.

"Adımlarına dikkat et, Eden," Jasper köprüde arkamda mırıldanıyor ve ben kolumdaki sandalyeyi yeniden ayarlıyorum, aşağıya bakmamaya kararlıyım.

Arkamda, Jayk, Lucky ve Beau yavaşça ve acı çekerek köprüden uzaklaşıyorlar, ama ben arkama bakmıyorum.

Bu toplantıya kimin katılacağı konusunda saatlerce tartıştık. Başlangıçta üçü bir aleyhimdeydi: Jayk, Lucky ve Beau, benim güvenli bir yerde kalmam gerektiği konusunda çok net görüşler ortaya koydular. Tercihen bağlanıp balonlu naylonla sarılmam gerektiğini söylediler.

Beau'nun durumunda, geri dönmesini bekleyen bir anal tıpası da vardı.

Dom ve Jasper daha sessizdi, benim kendim konuşmama izin verdiler. Ve ben de konuştum. Çünkü burada olmam gerekiyor.

Alastair beni tanıyor. Benimle anlaşmaya hazır. Onunla dayak ve sorgulamalar dışında konuşan tek kişi benim ve Cyanide'da bizi kurtaran da benim. Onu anlıyorum. Daha da kötüsü... Ona *güvenmiştim*.

Alastair benim düzeltmem gereken bir hatam.

Benim adamlarım baskınlar ve binaları yıkmak için daha donanımlı olabilirler, ama onlar bu becerilerini kullanmak için kendilerini tehlikeye atarken ben kenarda beklemek zorunda kalacaksam, onlar da benim için aynısını yapmalıdır.

Bu *benim* savaş alanım.

Ve galip gelmek için daha soğukkanlı olmalıyız.

Bu yüzden Dom ve Jasper benimle, Jayk, Beau ve Lucky ise keskin nişancı görevindeler.

Dom köprüden ilk olarak iner ve bana yardım etmek için elini uzatır. Şu anda gülümseyemiyorum ama yanından geçerken parmaklarını sıkıca tutuyorum.

Oturmuş olan Sinners, çeşitli derecelerde nezaketle yaklaşmamızı izliyor, tüfekleri de rahatça ulaşabilecekleri mesafede.

Onlara elimden geldiğince nazikçe selam verip, Alastair'in karşısına kendi sandalyemi kuruyorum. Jasper yanıma, Dom da diğer tarafıma oturuyor. Arthur ve Sawyer en son geliyorlar ve Jasper ile Dom'un yanlarına oturuyorlar, böylece hepimiz Sinners'ın karşısına yarım daire şeklinde oturmuş oluyoruz.

Arthur ya da Sawyer'ın müzakereleri tehlikeye atacak sözler söylemesi ya da eylemlerde bulunması konusunda çekincelerim var —özellikle Sawyer'ın duygusal durumu göz önüne alındığında— ama onları bundan alıkoymaya hakkımız yoktu. Bu, onların halkını da etkiliyor.

"Kadını neden getirdin?" diye sorar kel adam, kaslı, güneşten yanmış kolunu sandalyenin arkasına atarak. Gözleri açık ve şehvet dolu... Elindeki yılan dövmesine çok benziyor.

Diğer tarafında, yaşlı beyaz saçlı adam, kel Sinner'a bakarken gözlüklerini düzeltir. Bu, onun

Tiksinti dolu bir ifade ve içimde bir rahatlama hissi belirir. Günahkarlar'a güvenilebileceğimiz bir şey varsa, o da kaos ve bölünmedir. Alastair savaşıran gruplar arasında denge kurmaya çalışıyorsa, bu durum bizim için bir fırsat olabilir.

Sinners darbelerden çok hoşlanırlar.

"Kibar ol, Bane," diye yanıtlar Alastair yumuşak bir sesle, ama sesinden ve tavrından pek umursamıyor gibi görünüyor. "Hepimiz oyuncaklarımızdan zevk alıyoruz."

Bane burun kıvrır ve Dom yanımda taş kesilir. Onun bu kadar kolay okunabilir olmamasını içimden sessizce dilerim.

Dom'un oyuncağı olmak, Bane gibi bir adam olmakla galaksiler kadar fark vardır. Seçim galaksisi. Saygı galaksisi.

Jasper çok daha soğukkanlı kalır, sadece sıkılmış bir şekilde tek kaşını kaldırır.

"Oh, bu... değil..." Arthur, sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak söze başlar, sonra tereddüt eder. Elleri gözle görülür şekilde terlemiştir ve kucağında titrerken mırıldanarak ekler: "Bunun verimli olacağını sanmıyorum."

Onun savunması kalbimi ısıtır, ama yine de bu konuyu bırakmasını isterim. Beni savunmasına ihtiyacım yok.

Alastair'e bakarken göğsümün altında öfke kıvılcımları çıkıyor, ama zorla gülümsüyorum.

"Merhaba, Alastair. Sanırım Bristlebrook'taki komutanımız Dominic ve Jasper ile tanıştın. Arthur, Bentley'in Red Zone'daki yokluğunda onun yerini aldı ve bu da..."

"Sawyer," yaşlı adam Reaper'a kısa bir bakış atarak cümlemi tamamladı. "Evet. Biz... birbirimizle tanıştık."

Tiksinti dolu ifadesini daha da belirginleştirir ve ben yanıldığımı düşünmeye başlarım.

Belki de sadece yüz ifadesidir.

Sawyer alaycı bir şekilde güldü, koltuğuna yaslandı ve avuçlarını gözlerine bastırdı.

"*Karşılaştık*," diye mırıldanır. Ellerini indirip bana ve Dom'a acı bir bakış atar, gözlerinde çaresizlik belirir. "Duydun mu? Evimizle *karşılaştılar*. Buck'la burada karşılaştılar! Cesedi hala..."

Kafasını sallayarak sözünü kesiyor ve endişe beni derinden etkiliyor.

Öğleden sonra sıcağından çok daha fazla t e r l i y o r .

"İlginç," diye mırıldanır Alastair, yanındaki adamları susturmak için elini kaldırır. Güzel, soluk yeşil gözleri Sawyer'a keskin deniz camı parçaları gibi bakar.

Ne gördüğünü bilmek için bakmama gerek yok.

Dom şeffafsa, Sawyer endişeli keder ve öfkenin bir reklam panosunu tutuyor.

Sawyer günlerdir tıraş olmamış ve bıyığı sakalın başlangıcına dönüşmeye başlamış. Yüzünde derin, stresli çizgiler var ve Cole'un ateşli yatağının başında, Sinners'a karşı nöbet tuttuğu kadar çok zaman geçirmiş. Uyuduğunu sanmıyorum.

Bu toplantıya son ana kadar karşı çıktı ve gelmemesi gerektiğini düşünüyorum.

Bazı kan davaları çok derindir ve o çok şey kaybetti.

Mateo kısa bir süre gözlerimi yakaladı, parlak kahverengi bukleleri güneşte parıldıyordu ve bana gergin bir yarım gülümseme attı.

Ciddi olamaz.

Onun bu küstahlığına gözlerimi kısarak baktım. Cyanide'de benim adamlarımı nasıl tehdit ettiğini unutmadım. Beau'nun yarılmış yanağını ve kafamın arkasına dayadığı tüfeği hatırlıyorum. O Reaper'ı yüzünden vurduğunu hatırlıyorum. Tanrım, günlerdir bize ateş ediyorlar. Hiçbir sivilin ciddi şekilde yaralanmamış olması bir mucize.

Ve bir de Heather var.

Mateo'nun Bentley'i ona yardım etmekten alıkoyduğunu hatırlayarak dudaklarım düzleşir. Bunu engellemek için *hiçbir şey* yapmamıştır.

Hendeğin kokusu o kadar yoğun ki tadı bile alınıyor ve Arthur desenli mendilini şişkin burnuna bastırıyor.

"Çok ilginç," diye tekrarlar Alastair, ama sonra öne doğru eğilir, ön kollarını uyluklarına dayar ve bakışları bana kayar... ve sonra devam eder.

Dom'a.

Bu sürpriz beni onu keskin bir şekilde incelemeye itiyor.

Ne yapıyor?

"Buraya gelip söylemek istediğini söyle, Ranger. Dikkatimizi çektin." Alastair'in gülümsemesi, çığdan önce gelen soğuk, uyarıcı bir buz parçası gibidir. "Hayatlarınızı bağışlamam için bana yalvarmak istiyorsunuz, sanırım?"

"İyi şanslar," diye mırıldanır Bane. Kemerinden ağır bir hançer çıkarır ve kalın kirleri tırnaklarının altından çıkarmaya başlar.

Dom durur, sessizce bana bakar ve ben kaşlarımı çatarım.

Alastair'in Cyanide'da yaptığı konuşmadan sonra, sadece *benimle* görüşmek istediğini ısrarla belirtmesinden ve Dom'u acımasızca aşağılamasından sonra, hepimiz burada da aynı şeyin olacağını düşünmüştük, ama... bir şeyler ters gidiyor.

Alastair benim varlığımı neredeyse hiç fark etmiyor.

Güvensiz düşünceler ve kemiren endişeler yüzeye çıkıyor. Kendimi fazla mı abarttım? Sonuçta Alastair beni zaten iyice manipüle etti. Benden özgürlüğünü elde etti ve belki de benimle iş yapmasının tek nedeni buydu.

Belki de amacımı yerine getirdiğim için beni görmezden geliyor... ve şimdi diğerleri gibi ben de göz ardı edilebilirim.

Hayatımın çoğunda olduğu gibi.

Bakışlarım Alastair'den Bane'e yavaşça kayıyor, tembel ve kaba bir şekilde — tam bir Sam adamı. Dom'u kalın bir şüpheyle incelerken bana sıkıcı, kibar bir selam veren yaşlı adama bakıyorum. Sessiz ve dikkatli olan Mateo'ya bakıyorum.

Ve güvensizliğimi bir kenara bırakıyorum.

Alastair her zaman bir oyun oynuyor ve kendi içgüdülerime güvenmek için ona güvenmeme gerek yok.

O kasıtlı bir adam. Beni görmezden gelmesi kasıtlı. Bu iki adamı buraya getirmesi kasıtlı. Henüz kimin için ve neden bunu yaptığını bilmiyorum, ama ne *istediğini* biliyorum.

Güç kaygan bir şeydir ve Alastair onu iki eliyle sıkıca tutuyor.

Ve *bu*, olasılıklarla dolu bir oyun.

Tahtı ele geçirmek, onu korumaktan çok daha kolaydır.

Gizlice Dom'a başımı sallıyorum. Alastair ilk hamlesi olarak onun liderlik etmesini istiyorsa, buna izin vereceğim. Dom bu konuşmayı benim kadar iyi yapabilir.

Ve bu bana, masadaki durumun doğasını anlamak için bir fırsat verir.

"Biz hiçbir şey talep etmiyoruz," diyor Dom soğuk bir sesle. "Gitmelisiniz. Silahlarınızı toplayın ve ininize geri dönün. Bunu yapın, orada tuttuğunuz esirleri serbest bırakın, sonra size fayda sağlayabilecek diğer düzenlemeleri görüşmeyi *düşüneceğiz*. Halkınız için ihtiyaç duyduğunuz gıda ve mallar için ticaret anlaşmaları. Ama bu kuşatma sona erdi. Kırmızı Bölge'ye yönelik tacizleriniz ve Reaper'lara yönelik saldırılarınız *sona erdi*. Artık Günahkarlar'ın hükümdarlığı yok ve bu yeni dünyada bir yer edinmek istiyorsanız, bunu zorla değil, anlaşma yoluyla yapacaksınız."

Bu sefer Dom, Alastair'le karşı karşıya geldiğinde omuzları dik ve sert bir ifadeyle ağzında sadece küçümseme var. Bu, onun yüzünde gördüğüm en ürpertici ifade.

Asla, *ama asla* o bakışın bana yönelmesini istemem.

Dom'un sözleri üzerine Mateo'nun kaşları havaya kalkar ve melek gibi yüzünde şaşkın bir gülümseme belirir. Alastair'e bakarak başını sallar... Alastair ise sadece merakla başını eğmiştir. Boynunda, dövmelemlerini bozan, parlak ve yavaş iyileşen yanık izleri görülmektedir.

Son yenilgisinden kalan yanıklar, tam burada, Bristlebrook'ta. *Bizim* elimizden.

Bu hatırlatma beni sakinleştirir.

"*Ne dedin* lan?" Bane sandalyenin üzerinde rahatça uzanmış pozisyonunu bırakır ve gülmeye başlar. Sert, kesik kesik bir ses çıkar. " 'ın dediklerini duydun mu, Alastair? Çok cesurlar, bunu kabul etmeliyim."

Bane sandalyesinden kalkar, arkasında dolaşmaya başlar, hançerini yukarı kaldırır ve kabzasıyla kafa derisini ovuşturur. Ani hareketi beni irkiltti. Jasper sıkılmış bir şekilde bacak bacak üstüne atar. Bu hareket onu bana biraz daha yaklaştırır. Bacağı benimkine degecek kadar yakın.

Hafif esinti kafa derimde karıncalanma hissi yaratır.

"Anlamıyorsun galiba, beyinsiz." Bane burnunu çeker, sonra hançerini ağaçlara doğrultur. "*Ordu*."

Dönerek, hançeri tekrar Bristlebrook'a doğrulttu. "Bir sürü ölü orospu."

Bıçağı, batan güneşte parıltıyor.

Bane sırtarak kolunu indirir, Dom'a döner ve kot pantolonunun üzerinden kendini tutar. "Tabii eğlenmek için fahişelerini teslim etmek istemiyorsan. İyi bir fiyat üzerinde anlaşabiliriz... mesela boynun gibi." Sırtarak bana bakar. "Onu bile sana bırakırım. Gerçi çok şişman bir çifti var gibi görünüyor..."

"Ah, Bane," yaşlı adam sözünü keserek, kötü bir kokuyu uzaklaştırır gibi elini salladı. "Başka bir şey düşünemiyor musun?" Alastair'e dönerek, güvenilir bir şekilde başını eğdi. "Saygıyla söylüyorum, en azından buradaki öneriyi dinlemeliyiz. Kesinlikle daha sürdürülebilir..."

"Evet, Sullivan. Konumunuzun farkındayım," diye mırıldanır Alastair, Bane ise yaşlı adamın beyaz saçlı kafasına alaycı bir bakış atar.

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelir, sonra da tek başına duran bulut sanki ona kişisel bir hakaret etmiş gibi gökyüzüne öfkeyle bakan Mateo'ya kayar.

Alastair sandalyesine yavaşça yaslanarak Dom'u izliyor, yüzünde tehlikeli bir mizahın izleri var. "Neden taleplerinizi kabul edeceğimizi düşündüğünüzü merak ediyorum. Sevgili dostum Bane'in de... çok güzel... belirttiği gibi, sizi dezavantajlı bir durumda tutuyoruz."

Dom'un yüzünde hiçbir değişiklik olmaz. "On kilo C-4, iki düzine el bombası, yüzden fazla eğitilmiş askerimiz var, hepsi silahlı ve savaşımaya hazır, düzinelerce mermiye sahip bir Gustaf... Hatırlayabilirsin," diye ekler Alastair'e, Alastair da yanmış çenesini kibarca sallayarak onaylar. "Ve bunlar sadece sana anlattıklarım. Rangers'ın neler yapabileceğini biliyorsun, SEAL. Sana bunu yapmaktan hiç çekinmiyorum."

Alastair'in gözleri parlar.

Vücudu zayıf, sert ve koyu renk giysiler giymiş. Kalçasında bir tabanca var, ama başka silah görünmüyor. Sadece dövmeleleri

dikenli dallar ve zehirli çiçekler gibi derisine kazınmış.

Alastair, Bane gibi kendini ortaya atmasına gerek yok. Ne kadar hareketsiz olursa, beni o kadar korkutuyor.

Mateo'nun bukleleri tekrar sallanıyor. "Bu Rangers'lar, Alastair. Ego.

Her zaman egolarıyla."

Alastair, Dom'a bakmadan önce onunla kısa ve anlamlı bir bakış alışverişinde bulunur.

"Bütün bunlara sahipsin ama henüz kullanmadın," diye düşünür Alastair. "Neden?"

"Biz barış istiyoruz, Alastair. Tek istediğimiz bu," diye Arthur sakın bir sesle araya girer. Oturduğumuzdan beri nemli elleri gömleğini endişeyle buruşturup durmaktadır.

"Silah kullanmadılar çünkü kullanamıyorlar!

Korkuyorlar," diye alay eder Bane.

Bane hızla dönerek bıçağını sandalyeye saplar, sonra tekrar çıkarır... ve tüm bu süre boyunca yüzümü izler. Gözlerinin arkasında hasta, bekleyen bir beklenti belirir.

Ve ben sadece Alastair'e bakınca, bu beklenti sıcak, karanlık bir öfkeye dönüşür.

Bane'in bakışından karnımı saran nemli gerginliği saklıyorum. Böyle erkeklerden hala bu kadar korkmamdan nefret ediyorum, çünkü onlar buna hiç layık değiller.

Ama onun tepkisi bana çok şey anlatıyor. Sullivan'ınki daha da fazlasını.

Sam ve birkaç arkadaşının asılmasıyla günahkarlar arasındaki bölünme açıkça ortadan kalkmadı. Hâlâ devam ediyor ve Alastair hâlâ kaosu yönetiyor.

Ancak bu sefer Alastair sessiz kahraman rolünü oynamıyor.

Alastair, Bane'e yalakalık yapmak için beni kovuyor ve aynı nedenle Sullivan'ı da kenara itiyor.

Peki, Sam'in adamları Sinners arasında hala ne kadar etkiye sahipler? Bunların hepsi Bane'in yararına bir güç gösterisi mi? Reapers'a, bize yönelik bu saldırılar, Bane ve Sam'in hoşnutsuz adamlarının geri kalanının kana susamışlığını ve kaynak peşinde koşmalarını yatıştırmak için mi tasarlanmış? Bizi yerimize oturtmak ve bunu yaparken görülmek için mi burada?

Eğer durum böyleyse, Alastair'in hizmet ettiği kişi buysa, Sinners'ı gerçekten kontrol eden kişi buysa, o zaman esir kadınların hiç umudu yok demektir.

Alastair konumunu kaybetme riskini göze almayacaktır. Bundan eminim.

"Neden saldırmadığınızı biliyorsun," diyorum Alastair'e yumuşak bir sesle, durumu yokluyorum.

Hayatımda hiç bu kadar yanılmak istememiştim, ama haklı ya d yanılsun, onun piyonu olmaktan bıktım.

Alastair başını çevirmiyor, ama gözleri bana kayıyor ve ben onun yüzünü inceliyorum.

"Savaşmak zorunda kalırsak birçok adamımız ölecek, Alastair. Mümkünse bunu önlemek istiyoruz." Bakışlarım sertleşir. "Ama önleyemezsek, bunu yaparken mümkün olduğunca çok adamını yok etmeyi şahsen garanti edeceğim. Seninle başlayarak."

"*O kaltak neden konuşuyor?*" diye bağırır Bane, yanakları öfkeden kızarmış.

Ben irkilirken, Dom beni kucağına çeker ve Bane'in bıçağı tekrar aşağı iner.

Bu sefer oturduğum koltuğa.

Titrediğini izliyorum ve ben de titriyorum. Metal günün son güneşinde parılıyor ve Dom beni arkasına itip tabancasını çekince kulaklarımda nabzım gümbür gümbür atıyor.

Bane'in ayaklarının arasındaki çimlerde bir mermi patladı ve ben geriye doğru atıldım.

Ağaçlardan bir kurşun daha geliyor ve Sawyer'ın sandalyesinin bir ayağını parçalıyor.

Bu bir oyun değil.

Birisi beni yakalayıp yere yatırıyor, adamlar birdenbire üzerime çullanıyor. Kurşunlar etrafımdaki zemini parçalarken, kulaklarımda kanın uğultusu, adrenalini vücudumu kaplıyor. Titriyorum, nemli toprak yanağıma bulaşıyor.

Bu bir oyun değil, bu bir oyun değil, bu bir oyun değil.

Lanet olsun, öyle olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman öyle olmadı.

Sawyer köprüden kaçarken sırtını izliyorum. Arthur üzerime uzanmış, büyük, yumuşak vücudu benimkini koruyan bir kalkan gibi titriyor.

koruyucu bir kalkan gibi.

"Silahlarınızı *indirin*," diyor Jasper sert bir sesle. "Birkaç keskin nişancı sizi nişan aldı. Bu bir uyarı atışıydı, Bane. Bir sonraki atış alınının ortasına gelecek, adamların bizi bir saniye içinde öldürse bile."

"Aptal!" Sullivan, Bane'e bağılıyor. "Bununla hepimizi öldüreceksin!"

"Fahişeler. *Konuşmamalıyız*," diye bağılıyor Bane.

"Eden?"

Alastair sandalyesinden kalkmadı. Hâlâ oturan tek kişi o.

Etrafımızdaki kaos, onun yumuşak, örümcek gibi sesiyle duruyor ve başımı kaldırılabilmem biraz zaman alıyor. Konuşabilmem için iki deneme yapıyorum, bir gözüm Bane'de.

"Evet?" diye fısıldıyorum.

"Git bize bira ve bu sabahki öğle yemeğinden bir tencere getir." Alastair yine bana sadece bir bakış atar ve ağaçlara doğru başını sallar. "Köpeğim sana yardım edecek."

Bane'e hafif, eğlenceli bir gülümseme attı ve sonunda Bane, bana uzun süre bakmayı bırakıp burnunu çektirdi.

Onun köpeğı.

Tasmayı hatırlıyorum. Onun tasmaını. Heather'dan bahsediyor.

Alastair'e dehşetle bakıyorum, bana kadınlara zarar vermenin gelecek vizyonu olmadığını söyleyen adamın izlerini bulmaya çalışıyorum, ama o bana bakmıyor bile.

O kadar soğuk ki, ben de ürperiyorum.

"Mateo, ona yolu gösterir misin?" Alastair küçümseyerek soruyor ve Dom, Mateo ayağı kalkarken uyarıcı bir şekilde öne çıkıyor.

Mateo bir saniye sonra elinde kendi keskin hançeriyle belirir, ama onu sadece bir kez avucunda tutar ve sonra geldiğı gibi hızla ortadan kaybolur.

"O buradan ayrılmayacak," diyor Dom açıkça.

Alastair'in üzerine eğilir ve Jasper'ın eli tabancasına gider. Alastair sadece gülümser. "O zaman sen de gitmeyeceksin."

Hava nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğun, gerginlik ve testosteronla dolu.

Hendeğin ötesinde, ahşabın gıcırdamasını ve Jayk'in ateş etmemeleri için attığı uzak sesli bağırıışlarını duyuyorum... Arkamı kollayan pek çok arkadaşım var. Ben de onların arkasını kollayabilirim.

Bunu yatıştırmalıyım. Alastair'in dediğı gibi gitmeliyim.

Bu güven meselesi değıl. Belki o ormana girersem öleceğim — benim adamlarımın keskin nişancılarının menzilinın dışında, yılanların arasında. Belki onların rehinesi olacağım. Belki korkunç bir şey olacak.

Ama kalırsam kesinlikle korkunç bir şey olacak.

Ve şu anda düşman hatlarının arkasına bir göz atmaktan daha kötü şeyler var.

Özellikle de Heather'ı görebiliyorsam.

"Ben yaparım," diye fısıldarım ve Mateo'nun omuzları gevşer. Kaşlarımı çatmayı gizler ve sesimi yükseltirim. "Ben... Hepinize hizmet etmek isterim. Bu benim için bir zevk olur."

Jasper yenilgiyi kabul ederek gözlerini kapatır, kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde koyu bir hilal oluşturur.

"Eden..." Dom sertçe başlar, ama ben ona dönerim ve elimi koluna koyarım.

"Lütfen efendim, bunu yapmak istiyorum," diye fısıldarım.

"*Bana güvenin.*" O irkilir, başka yere bakar ve çenesini sıkar.

"Siktir." Bane sırtarak, parlak kafa derisinde beliren öfkeli renklerin sakinleşmeye başladığını fark etti. "*Efendim.* Bu çok eğlenceli."

Dom'un kolu benim kolumun altında titriyor ve onun kendini tutmasına üzölüyorum. O reddederse ben de gitmeyeceğim.

Onu bir daha küçük düşürmeyeceğim... bu beni öldürse bile.

"Git, Eden," diyor Jasper, sesi o kadar keskin ve sert ki beni kesiyor.

Bu onu da incitiyor, ama bunu yapmam gerektiğini bunu yapmam gerektiğini biliyor. Ve bakışları Mateo'da kalırken, bunu anladığını biliyorum.

Çünkü Jasper da satranç oynuyor.

"Bize güzel bir şey getir," diye mırıldanır.

Sonunda Dom başını sallar ve ben rahat bir nefes alırım.

Mateo beni ormana doğru götürürken.

Bölüm 65

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #129

*Yanlış sorular sorarsanız
sadece yanlış sorular sorarsan.*

BROODY AĞAÇLAR etrafımızı sararak bizi canavarlardan gizliyor ve ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Mateo mırıldanmaya başlıyor ve melodiyi tanımam biraz zaman alıyor.

Bugün ormana gidersen, büyük bir sürprizle karşılaşacağından emin olabilirsin...

"Kes şunu," diye bağırırım, içimi kemiren korkudan nefret ederek.

Mateo bana bir bakış atar. "Bu kadar korkmuş gibi davranmayı bırak."

"Neden rol yapayım ki?"

Günahkarlar ağaçların arasında dolaşüyor, bazıları ağaç sınırından toplantıyı izliyor, çoğu ise kamplarının çevresinde dolaşiyor. Onların organize görünmelerinden nefret ediyorum. Neredeyse her çadırın yanında gördüğüm şişkin yiyecek torbalarından nefret ediyorum. Pişirilen yemeklerin kokusundan ve midemin diz çöküp tatmak için yalvarmasından nefret ediyorum. Her adımda gözüme çarpan silah ve mühimmatlardan nefret ediyorum.

Çok hazırlıklıydılar.

Kameralardan görebildiğimizden çok daha fazla çadır var ve sessizce onları saymaya başlıyorum.

"Çünkü akıllı olman gerekiyor," diyor Mateo. Eli sırtımda hafifçe duruyor, dönmem için işaret ediyor.

Onu izleyerek zorlukla yutkunuyorum. O güzel ve düşünceli, ve hala ilk tanıştığımız günkü kadar tatlı ve alçakgönüllü görünüyor.

Ama öyle olmadığını biliyorum.

Bir dalın üzerinden atlıyorum ve çadırları saymaya devam etmek için başımı uzatırken, yanlışlıkla sert yüzlü bir Sinner'a çarpıyorum. O, beni yakalamak için ellerini kaldırarak hızla dönüyor, ama sonra Mateo'yu görüyor.

Elleri düşüyor.

Ama karanlık gözleri, fark edilmemek için çaresizce çadırların önünden koşarak geçerken beni takip ediyor.

Odaklan. Sen iyisin. Onlara aldırma. Onlar burada değiller.

Her sırada on çadır var. Dokuz sıra derinliğinde.

Tanrım. Hala doksan adamları var. Daha kaç kez bu canavarların ölümle yüzleşmesini izlemek zorunda kalacağım?

Er ya da geç, şansları tükenecek.

Yavaşlayıp çadırlara, *adamlara* bakarken, Mateo elini uzatıp bana rehberlik ediyor.

Ona bakmadan yanından geçip gidiyorum.

"Bana kızgın mısın, *gatita*?" diye sorar Mateo, sesi eğlenceli gelse de, daha çok... kabullenme gibi bir şey var.

"Arkadaşlarımı öldürdün," diye cevap veriyorum, sesim gergin ve çok sıcak geliyor. Onlar tarafından hala ihanete uğramış hissetmekten nefret ediyorum. "Evet, sana kızgıyım Mateo."

Mateo geniş bir açıklığın önünde durur ve içinde dışarıda sıralananlardan çok daha büyük bir çadır görürüm. Ağaçların arasından ani bir çığlık duyulur ve ardından şiddetli bir metal çarpma sesi gelir.

Ses üzerine gözlerini kısıyan Mateo, bana ilerlemem için başını sallar.

Tereddütle, içeri girerken bir dal kaldırırım, o da hemen arkamdan gelir.

Ve onun mırıldanarak verdiği cevap beni takip eder.

"Daha iyi arkadaşlara ihtiyacın var."

Açıklığa çıkıyorum, dumanı tüten ateşi ve Heather'ın yanında duran küçük tencereyi görüyorum. Birkaç metre ötede metal bir kepçe toprağa düşmüş, yanında da metal bir kase yatıyor — sanırım gürültünün sebebi bu. Devasa çadırın

fermuarı açık olan girişı rüzgarda dalgalanıyor ve içeride birinin uzun, çapraz bacıklarını görüyorum.

Mide bulantısı hissediyorum ve Heather'ın boynundaki tasmaya bakıyorum. Onu yakınımdaki bir ağaca bağlayan ip, onu bahçede dolaşması için biraz daha serbest bırakılmış bir köpek gibi gösteriyor.

Ama en azından buna hazırlıklıydım.

Omurgamdan taze bir ürperti geçen, açıklığın bir tarafına uzanmış yeni kesilmiş ağaç. Günahkarların onları kestiğini gördük, ama...

Dalları kesilmiş ve kalın gövdesi iki taraftan düzleştirilmiş. Hendeklerimizi geçmek için fazlasıyla yeterli uzunlukta. Bunlardan kaç tane daha var?

Bunlardan birkaç tanesi ile Günahkarlar Bristlebrook'a geçebilirler. *Evime.*

Bu benim ilk evim. Güvenli yerim. Sığınağım. Onların odamı kirletmelerini, Othello'nun sayfalarını yırtmalarını ve Jayk'in benim için diktiği perdeleri kesmelerini şimdiden görebiliyorum. Beau'nun çirkin lambasını parçalamalarını ve Dom'un televizyonunu kırmalarını görebiliyorum. Jasper'ın oyuncaklarına kirli ellerini uzattıklarını görebiliyorum.

Panik beni sessiz, titrek pençeleriyle tutsak ediyor.

Saldırmayı planlıyorlar.

Siviller içeride... Tanrım, evi boş ver. Arkadaşlarıma dokunamazlar.

Zayıf bir Sinner, kesilmiş ağacın üzerinde sıkılmış bir şekilde oturuyor.

Sarkan ayağının yanında bir tüfek var.

"Al şunu, Madison," diyor, elindeki bıçaktan gözlerini ayırmadan. O bıçaktan gözlerimi ayırıp parmaklarının arasında duran küçük tahta figürü fark etmem biraz zaman alıyor.

Bir şey oyuyor.

Günahkarların yaratıcı olabileceğini bilmiyordum. Onların sadece yok etmeyi bildiklerini sanıyordum.

Heather, onun emriyle tehlikeli bir şekilde kaşlarını kaldırır. Bir saniye sonra, ateşin üzerindeki küçük tencereyi kapar ve ona doğru savurur, ama fırlatmaya başlar başlamaz tasması gerilir ve boğazındaki yakasından acımasızca geriye doğru çekilir.

Sırt üstü sert bir şekilde yere düşer ve tencere yere düşerek içindekileri toprağa döker. Heather, boğulur gibi yanına kıvrılır ve sıkı, boğucu yakayı tutar.

Dehşete kapılan ben, Mateo'yu sertçe iterim... ve o geri adım atarken ayağı isteksizce tasmadan kurtulur.

Gerginlik azalır ve Heather öksürmeye başlar, nefes almaya çalışır. "Oops," der sadece ve ben ona gözyaşları içinde kızgın bir bakış attığımda,

bana cenneti ağlatacak kadar tatlı bir gülümseme atar.

Öfkem beni neredeyse yutuyor.

Korkmuş gibi davranmayı bırak, dedi. Beni korkutuyor.

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye fısıldayarak sonunda söylemeyi başarırım. Sesim öfkeden titriyor ve ses tonuma olabildiğince çok hayal kırıklığı ve tiksinti katıyorum. "Haklısın. Arkadaşlarımı seçerken çok fazla hata yaptım."

Mateo'nun gülümsemesi kaybolur ve gözleri yüzümde dolaşır. O korkunç zevk yüzünden kaybolur.

"Kes şunu. Seni Cyanide'de kurtardık. Gelecekte ne istediğimizi *sana söyledik*," diye tıslar.

Acı, öfkeli bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "Bana kadınlara zarar vermediğini de söylemiştin." Heather'ın dizlerinin üzerine çökmesini izliyorum, onun için üzülüyorum ve dudaklarım bükülüyor. "Erkekler *yalan söyler*."

"Erkekler..." Mateo'nun öfkeli hırıltısı, sinirli, keskin bir homurtuyla kesilir.

Ona ihtiyatla bakıp geri adım attığımda, o da hareketimi takip ediyor ve bana *kızgınmış* gibi davranmaya cüret ediyor.

"Evet!" diye bağırıyor bana, yalvarırcasına ve öfkeyle. "Evet, Eden, *yapıyorlar*. Yapıyorlar!" Acı bir şekilde gülüyor. "Nasıl yapmazsın ki..."

Mateo tekrar durur, dişlerini sıkar ve Heather'ı işaret eder. "O aptal, pervasız bir yük ve onu *haftalar* önce öldürmeliydik. Onu diğer tehlikeli mahkumlar gibi muamele edeceğim." Ona bakar ve gözlerinin arkasında karanlık bir şey gizlenir. "Onun bana yaptığı gibi."

Onun gizlemediği nefretinden dolayı Heather için duyduğum korku daha da derinleşir. Kütükteki Günahkar bile onu ihtiyatla izler.

"Peki." Ellerim durdurmadan önce sinirli bir şekilde birbirine kenetlenir, ama yine de ona soğuk bir bakışla karşılık veririm. "Sanırım

Alastair bu konuda bir şeyler söylemek isteyebilir."

Mateo sertleşir ve bana attığı bir sonraki bakış bıçak gibi keskin çıkar.

Bu iğneleyici sözler beni tatmin ederken, Heather ayağa kalkarken düşmanca bir kahkaha attı.

"Alastair bana ihtiyacı olmasaydı, beni bir saniyede öldürürdü," der ve ben gözlerimi kırıştırdım.

Ne?

"Heather, o sana ihtiyaç duymuyor. Biz açık bir isyanın içindeyiz. Alastair seni öldürmek ya da seni koz olarak kullanmak isteseydi, bunu çoktan yapardı," diye mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde itiraz ediyorum.

Mateo'nun nefesi tıslar ve kendi kendine mırıldanır.

Ne derse desin, ona karşı tavrı sadece ihtiyatlılık ya da intikamdan ibaret değil. Ekşi kıskançlık dalgalar halinde ondan yayılıyor.

Onun bu şeylere dikkat etmesini istiyorum. Nefret, kendi öfkesi dışında her şeyi görmesini engelliyor.

Mateo'nun öfkesi, onun kullanabileceği bir şey.

Alastair'in *ona olan takıntısı* da kullanabileceği bir şey.

Mateo ikimize de başka bir hamle yapmayınca, hızla çarpan kalbim yavaşlamaya başlar ve Heather'ı daha yakından incelerim. O tasma dışında, iyi görünüyor — beslenmiş, temiz, sağlıklı ve yarasız. Bu da bir şeydir. Belki de bir şeyden daha fazlası.

Bu dünyada bu tür şeyler çok önemlidir.

Mateo yanımdan geçerken o kadar yakın geçiyor ki, tehdidi ve hatırlatmayı hissediyorum... Bu konuşma izleniyor.

Ağacın üzerindeki diğer Sinner'ın yanına oturur ve alçak sesle konuşmaya başlarlar.

Heather gözlerini üzerimde gezdirir, ama tek söylediği şudur: "Neden buradasın, hain?"

Bir iç çekmeyi bastırıyorum.

"Alastair beni toplantı için yiyecek ve su almaya gönderdi..."

Bana sırtını dönerek, kepçeyi ve kaseyi yerden kaldırıp su fıçısına atıyor ve ben de yavaşça yaklaşmaya başlıyorum. Arkasını döndüğünde, soğuk, gri bakışları beni uzaklaştırmak için uyarıyor.

Duruyorum ve dudakları kıvrılıyor.

"Çekinmeyi bırak. Her şeyi yaşadıktan sonra, onun dediği her şeyi yapmak için hemen harekete mi geçtin? Seni köpeğe çevirmek için tasma takmasına bile gerek yokmuş gibi görünüyor." Sözlerinde, incinmiş ve savunmacı bir ton var — sanki ben ona vurmadan önce o bana vurmuş gibi.

Bu bana Jayk'i hatırlatıyor — Bristlebrook'a ilk geldiğimde tanıştığım Jayk'i, kendi acısında boğulan ve herkesin de bunu hissetmesini isteyen Jayk'i. O Jayk'i, büyüüp koruyucu bir adam haline gelen Jayk'i değil.

Ve bu, boğazıma bir yumru daha oturttu.

Heather'ın acısı bedeniyle hiçbir ilgisi yok.

Bakışlarım, cildini tahriş eden yakaya düşüyor. Sert, soluk kırmızı bir kumaştan yapılmış ve üzerine büyük, çirkin blok harflerle yazılmış.

BEAST yazıyor.

Gözlerim *yanıyor*.

"Çok üzgünüm, Heather. Çok... çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, her yerim ağrıyor.

Dudakları düzleşir. "Üzülme." Beni itip geçer, devrilmiş tencereye eğilir. Yemeği geri kaşıklar, ancak yemek kir ve yapraklarla doludur. "Onları korumak zorundaydın. Lanet ordunu benim sivillerimin üzerine saldın. Kasey'nin ormanda dolaşmasına izin verdin. Ne halt ediyorsun, Eden?"

Darbeyi alıyorum, ama vurur vurmaz zonklamayı uzaklaştırıyorum.

Kızgın olduğunu biliyorum. Ama onun öfkesini benden çıkarmak için vaktimiz yok.

İleri doğru adım atarak, güveçte dolaşan pisliği umursamadan tencereyi ellerinden çekip aldım. Bu, onunla konuşmak için tek şansım olabilir.

Dahası, neden burada olduğumu anlamam gerekiyor. Yol boyunca herhangi bir adamdan su veya yiyecek alabilirdik. Onlarda bolca vardı.

Alastair, esirlerini nasıl tuttuğunu ve aşağıladığını görmemi mi istiyor? Bu, bizi boyun eğmeye zorlamak için başka bir tehdit mi?

Ama sonra Mateo'nun bana güvenmemi rica ettiğini düşünüyorum. Neden bu kadar uğraşsın ki? Bu iyi polis, kötü polis durumu mu?

Yoksa Heather ile konuşma fırsatı bir nezaket mi?

En azından fiziksel olarak zarar görmediğini görebilmem için mi?

Eğer niyetleri buysa, hesaplarını çok yanlış yapmışlar.

Eylemler sözlerden çok daha anlamlıdır.

Heather, tencereyi ondan alırken bana sert bir bakış atıyor ve ona gülümsediğimde dişlerimi tamamen gösteriyorum.

"Kase var mı? Bane'in aç olduğunu düşünüyorum," diyorum ve o, kirli güvenci görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor.

Bir an için, acımasız bir mizahın kenarından ağzının kenarlarının kıvrıldığını görüyorum ve o başını sallıyor. Çadırın yanındaki çantaya doğru yöneliyor ve ben de onu takip ediyorum.

Onun arkasında eğilirken, yumuşak bir sesle soruyorum, "Bana kızgın olduğunu biliyorum, ama daha önce de bana kızgındın ve yine de birlikte çalışabildik. Heather, hala aynı şeyleri istiyoruz, ikimiz de esirlerin güvende olmasını istiyoruz. Buradaki sivillerin güvende olmasını istiyoruz. Lütfen, sadece... oranın nasıl bir yer olduğunu anlamama yardım et. Alastair... o da Sam kadar kötü mü? Esirler... nasıl durumdalar? Onlara zarar veriyor mu? Onları tutacağını söyledi..."

Heather'ın karanlık, inanılmaz kahkahası sözlerimi keser ve çantadan kaseleri çıkarır.

"Alastair *iyi* mi? Bana bunu mu soruyorsun?"

Çadırın içinde, adamın devasa bacakları tembelce açılır ve Mateo, kesilmiş ağacın üzerinde oturduğu yerden kısa bir süreliğine başını kaldırıp konuşmaya geri döner.

En azından öyle görünüyor.

"Hayır! O *iyi biri* değil, Eden. O *seksi* değil, *ahlaki açıdan gri bir karakter* değil, *kurtarılabilecek biri* de değil. Değil. O, asla affedilemeyecek kadar çok şey yaptı..." Heather sesini alçaltmaya bile çalışmıyor. Öfke ve kederle boğuluyor. Gözlerindeki fırtına daha da koyulaşıyor, elektriksel bir yoğunlukla parıldıyor. "Alastair ve şuradaki sadist ucube, kadınları *ödül* gibi adamlarına dağıtmaya devam ediyorlar. Peki, adamlarıyla birlikte kilitli olmayan esirler? Mutfakta köle gibi çalışıyor ve yerleri fırçalıyorlar. Hiçbiri *güvende*, *özgür* ya da *mutlu* değil. Alastair *yalan söyledi* ve şimdiye kadar gösterdiği tüm nezaket

seni manipüle etmek için! O, şimdiye kadar yaşamış en kötü adam, Eden—ve sen onun daha fazlası olduğuna inandığın için tam bir aptalsın." Parmakları yumruk haline geldi. "Eğer fırsatını bulursam, boğazını parçalayacağım."

Her kelime beni sarsan bir kesinliğe sahip. Yalan söyledi.

Son umut kırıntım da toprağa gömüldü. Etrafımdaki dünya birdenbire çok uzak ve tehlikelerle dolu hissettirmeye başladı.

Gümüş mermi yok. Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolu yok. Açlıktan ya da son direnişimizde... öleceğiz.

"Alastair'ı seksi buluyor muyuz?"

Çadırdan gelen Bentley'nin düşünceli sesi o kadar yüksek ve o kadar uygunsuz bir mizahla dolu ki, beni kendime getiriyor. Mateo kütüğün üzerinde duruyor ve berrak gözleri Heather'a buz gibi bakıyor.

Her kelimeyi duymuştu.

Ve Alastair'e yönelik tehditleri hoş karşılamıyor.

"Bir dakika sürer," diye sesleniyorum ona, sesimi hoş tutmaya çalışarak. "Biz... hala suya ihtiyacımız var."

Sanki Heather az önce ölüm ve parçalanma hakkında bağırmanın bağırmamış gibi.

Onu kirli bulaşıkların bulunduğu su kovaasına doğru sürükleyip yanıma diz çökmesini sağlıyorum. Diz çökerken kollarındaki kaseler tıkırdamaya başlıyor. Sadece üç tane var ama şu anda sayının yetersiz olması umurumda değil. Tek istediğim sözümü söylemek ve canavarlara sağ salim geri dönmek.

"Heather, lütfen. Aklını kullanmanı istiyorum. Dikkatli ol, lütfen. Sana inanıyorum. Onun korkunç bir adam olduğuna inanıyorum, ama sana aşık. Bunu kullanabilirsin, eğer sadece..."

"Kendimi fahişe gibi satmam," diye alaycı bir şekilde söylüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Gururu onun sonunu getirecek.

Tahta kovanın yanındaki boş matara ve bidonları alıp suya daldırıyorum. Su, şu anda yakalayamadığım tüm duygularım gibi, parmaklarımdan arasından köpürerek kayıyor.

Heather'ı nasıl tekrar geride bırakabilirim?

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak fısıldayarak aceleyle konuşuyorum, "Senin için doğru anı bulmalısın, tamam mı? Sinners kampında yaptığımız gibi. Çorba

Çorba gibi. Lütfen Heather, sadece güvende olmanı istiyorum. Bu sefer seni korumak için yanında olamayacağım." Sesim kırılmadan önce dudaklarımı sıkıştırıyorum, sonra ekliyorum: "Benden ne kadar nefret edersen et, sen benim arkadaşımsın... ve kendini güvende tutmanı istiyorum. *Lütfen*."

Heather'a bakıyorum ve onun gözlerinde de parlak, öfkeli bir ışıltı gördüğümde şaşıyorum.

"Senin korumana ihtiyacım yok Eden," diye fısıldadı. "Benim burada olmamın sebebi sensin."

Kâselerle birlikte ayakta durur ve Mateo ile diğer Sinner'a çenesini sallar.

"Hepsini tek başına taşıyamaz, bu yüzden parmağını bile kıpırdatmayacaksan, beni serbest bırakmalısın," diye tersler.

Ağaç oymacısı iç geçirir ve gözlerini devirir. Ayağa kalkarken oyma aletini cebine koyar.

"Onu ben alırım. Sen diğerini al," der Mateo'ya fısıldayarak ve Mateo başını sallar.

Onlar kampı terk edip matara işini bitirirken, gözyaşlarımı geri çekiyorum. Baharatlı ve baş döndürücü güveç kokusu, umutsuzluğuma rağmen midemi kramp girtecek kadar güçlü. Üzerinde kir olduğunu bilsem de.

Yine de yerim.

Tanrım, o kadar açım ki, Mateo izlemiyor olsaydı yerden yalardım.

Sefalet beni keskin bir şekilde kesiyor.

Burada benim için kullanabileceğim hiçbir şey yok. Sadece omurgamı donduran rakamlar var — daha fazla silah, daha fazla Günahkar, evimize girmenin daha fazla yolu.

Belki de bu yüzden buradayım, Bane'i etkisiz hale getirmek dışında... ne kadar umutsuz olduğunu görmek için.

Yutkunarak, belimdeki keseden biraz ip çekip, matara halkalarına geçiriyorum, böylece onları omzuma asabileceğim. Kirli tencereyi de yanıma alıyorum, ama ayağa kalktığımda, su veya güveçten daha ağır hissediyorum.

"Soren iyi mi?"

Hazırlıksız yakalandım, dönüp baktığımda Bentley çadırdan çıkarken, kış uykusundan uyanan bir ayı gibi esniyordu. Bilekleri birbirine bağlıydı, ancak biraz hareket edebilecek kadar aralarında mesafe vardı.

Ayak bilekleri de bağılıydı, ama biraz daha gevşekti; koşamayacak kadar ama yürüyebilecek kadar hareket alanı vardı.

Heather'ın aksine, o hiçbir şeye bağlı değildi. Heather gibi, o da yaralanmamış görünüyordu.

Ancak acilen tıraş olması gerekiyor.

Cevap vermem çok uzun sürünce, Bentley parmağını çevirerek konuşmamı işaret etti. "Bunu, onun iyi *olduğu* anlamına alacağım, yoksa şu anda gözlerime bakmazdın - ama kayıtlara geçsin, bu bilgiyi gerçekten gizli tutmamalısın."

Kalan korkumdan kurtulup, ona zayıf bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Soren iyi, Bentley. Beau ona iyi baktı. Şu anda ayağa kalkıp dolaşıyor."

Bentley sırtıyor ve başını geriye doğru eğdiğinde içindeki büyük rahatlama benim de moralimi biraz olsun düzeltir. Şimdilik Soren güvende.

"Taşımanda yardım edeyim," der Bentley, ağır yükümü görünce, ve Mateo koltuğundan kalkar.

Ona tereddütle bakarım, ama Bentley benden matara dizisini alırken o hiç umursamıyor gibi görünür. Bentley, matara dizisini bilek bağlarına takmaya çalışırken, matara dizisi rahatsız edici bir şekilde birbirine çarpar ve o şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatır. Sonunda vazgeçer ve matara dizisini, yakalanmış balıkların garip bir demeti gibi bir arada tutar.

"Gitmeliyiz," diye mırıldanır Mateo yanımdan geçerken, ben de başımı salları ve sessizce onu takip ederim.

Geri dönerken, Bentley birkaç kez bana, sonra da Mateo'nun sırtına bakıyor. Kaşlarımı çatıp adımlarımı biraz yavaşlatıyorum ve Bentley de benim hızıma uyuyor.

Geride kalmamız yetmezmiş gibi, bu durum aramızda biraz mesafe yaratıyor.

Günahkarlar etrafımızdaki ağaçların arasında dolaşıyor, işleriyle meşgul oluyor ya da ormanda dolaşarak ağaçların arasından toplantıyı izlemeye çalışıyorlar. Uzun uzun bakışları, kasıtlı olarak cildime değecek kadar yakın geçerek bıraktıkları vücut kokusu, beni gergin ve tetikte tutmaya yetiyor.

"Madison'ın sözlerini fazla ciddiye almamalısın," diyor Bentley sonunda, sesini alçaltarak ve gözlerini Sinners'dan ayırmadan. "O

şu anda birbiriyle çatışan birçok duyguya sahip."

Fısıltıları bile uğultulu bir arı kovanı gibi geliyor, ama ben dudaklarımı dudaklarımı sıkıyorum.

"Bana göre duyguları oldukça açık ve geçerliydi.

Senin benim bilmediğim bir şey mi var?"

Bentley bir dalın altından geçmek için eğildi.

Bilmiyorum.

Ama o benim sorumu sanki kendisine bir saatli bomba verilmiş gibi değerlendiriyor. Bir Sinner büyük adımlarla ilerliyor, bana aşırı derecede sert bir bakış atıyor ve Bentley düşünürken rahatça onun yoluna çıkarak beni ileriye doğru yönlendiriyor.

Bu kusursuz savunmanın kasıtlı olup olmadığını bile anlayamıyorum.

"Şey," diyor Bentley yavaşça, sesinde her zamanki cesaretinden eser yok. "*Bazı* nüanslar var. Gri tonlar, anlarsın ya? Yapamazsın .

. . Nasıl . . .?" Geçen bir günahkarı gözleriyle takip eder, sonra mırıldanır, "Hayır, bunu söyleyemem. *Tamam.*"

Kendi kendine başını salladı, sonra yürürken bana doğru eğildi.

Etrafımıza endişeli bir bakış atarak, fısıldamaya başladığında dikkatle dinledim.

"Alastair ve Mateo'nun adamları, saldırdığımız gece tüm kadınları ve çocukları Sinners odalarından çıkardılar. Duydun mu? Onları *dışarı* çıkardılar. İçeride kaos vardı. Kavgı vardı. Hepsini Sam'in adamlarından kurtardılar. Hepsi bir arada olsunlar diye onları tek bir yere topladılar. Esirler, orada dövülmüyorlar ya da... ya da rahatsız edilmiyorlar, anlarsın ya."

Çınlayan matara kaldırarak Bentley sakalını kaşıyor, sonra bana devam etmem için başını sallıyor.

Sersemlemiş bir halde, aniden duran ayaklarımın yeniden hareket etmesini sağlıyorum. Alastair esirleri korumuş *mu*? Ama... eğer bu doğruysa, Heather onların gördüğü muameleye neden bu kadar kızgın?

Mateo omzunun üzerinden geriye bakarak fısıldaştığımızı fark eder, ama tek bir bakıştan sonra tekrar öne döner. Hatta omuzları gevşer.

Bentley'in söylediklerini duymamı mı istiyor? Bu planlanmış mıydı? Bentley tüm bunları söylemesi için baskı altında mı?

Yoksa... bu gerçek mi?

Yürürken kaşlarımı çatıyorum, düşünürken önümdeki çürümüş yaprakları görmezden geliyorum. "Yani Alastair esirleri adamlarına vermiyor *mu*? *Ödül* olarak?"

Bentley yüzünü buruşturdu, sonra düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Şey, evet..."

teknik olarak, o..."

"Bentley!"

Dehşet yeniden tüm gücüyle içimi kaplar. Alastair kadınları satıyor. Tanrım, Bentley bundan sonra onu nasıl savunabilir? Gri tonlarmış, hadi oradan. Ve Madison'ı *duygusal* diye nitelendirdi.

Lanet olsun.

O iyi adamlardan biri olması gerekiyordu.

Mateo ve benim girdiğimiz ağaç sınırı görünür ve Mateo ona doğru döner.

Başka bir Günahkar'dan kaçınır, sonra sesimi alçaltırım. Yalvarır gibi konuşmaktan nefret ediyorum. "Yani Heather yalan söylemiyor ya da abartmıyor mu? Yanılmıyor mu? Esirler de hizmetçi gibi muamele görüyor mu?"

Bentley bana kararsız ve suçlu bir bakış atıyor. "Yani, hayır, hizmetçi gibi değil."

Rahat bir nefes alıyorum.

Tamam. Tamam, en azından bu var.

"Tarihsel olarak, hizmetçiler bu tür işler için *ücret* alırlar..."

Benim hasta ifademi fark edince, sözünü keser.

Onlar, korktuğum her şeydi.

Mateo ağaç sınırını aşar ve biz daha yavaş ilerleriz. Bentley'nin sürünerek yürümesi, iplerle bir ilgisi yok gibi görünüyor.

"Bak, Eden, sadece... sadece bunu bir dakikalığına unut. Bu konuda risk almam. Ben..."

Başka bir Sinner birkaç metre ötemize yaklaşır, ağaçların olduğu yere doğru ilerler ve Bentley ağzını kapatır, Sinner'a yan gözle bakar.

İri adam sinirli bir şekilde iç çeker.

"Bu karmaşık bir durum, Eden," der, sesi 'da fısıldamaya yakın bir tonda. "Buradaki herkesle. Seninle. Sadece dikkatli ol. İnsanlar her zaman gördükleri gibi değildir."

Mateo'nun sırtını izlerken, boğazım acı bir hisle doldu. "Farkındayım." "İyi."
Bentley, ağaçların arasından çıkmadan hemen önce gömleğimi çeker ve isteksizce dururum.

Küçük, katlanmış bir kağıt parçasını cebime soktu... ve gözleri benimkilerle buluştu.

"O zaman yüzeyin ötesine baktığından emin ol."

Bentley ağaçların arasından ilerlerken cebime bakıyorum ve Sinner beni görmek için durduğunda, Bentley'i daha hızlı adımlarla takip ediyorum.

Parmaklarım cebimdeki katlanmış kağıda dokunuyor, sanki beni yakacakmış gibi.

Bu konuda risk almayacağım.

İnsanlar her zaman göründükleri gibi değildir.

Bentley kendinden mi bahsediyor... yoksa Alastair'den mi?

Gece, hendeğin kenarındaki grubun üzerine çökmeye başlamış ve ben yaklaşırken onların kaosu neredeyse hiç fark edilmiyor. Sullivan, Bane ile müzakere için tartışıyor gibi görünüyor, Bane ise daha fazla tehditler savuruyor. Arthur titriyor.

Heather, Alastair'in koltuğunun yanında diz çökmüş, tasmaı onun bileğine sıkıca sarılmış durumda.

Nedense, onun bunu herhangi bir sınır listesinde onayladığını sanmıyorum.

Ama benim vahşilerim beni gördüklerinde çaresizce gerginleşiyorlar ve bu durum göğsümü sıkıştırıyor. Jasper beni yanına çektiğinde, göstermem gerekenden daha fazla rahatlamış bir şekilde ona yaslanıyorum.

Ama düşüncelerim hala kulaklarımda çınlıyor.

Bentley bana bir not verdi.

Uzaklardan, Alastair'in bir çıkmaza girdiğimize ve düşünülmesi gereken çok şey olduğuna karar verdiğini duyuyorum. Uzaklardan, yarın şafakta başka bir toplantı yapmak için geri dönmemizi emrettiğini duyuyorum.

Uzaklardan, herkesin koltuklarından kalktığını fark ediyorum.

Ve brütlerimle ve Arthur'la birlikte köprüden geri çekilirken midem bulanıyor.

Çünkü birdenbire neye inanacağımı bilemiyorum.

Bölüm 66

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #64

*Bazı insanlar savaşmak için yaratılmamıştır...
bu yüzden kendilerini başka yollarla korumayı öğrenirler.*

Bristlebrook'a doğru ilerlerken JASPER'ın serin eli enseme gergin bir şekilde duruyor, ama yine de beni rahatlatıyor — sessiz bir dayanak gibi. Ciltten cilde, onun benimle olduğunu hatırlatıyor. Onun iyi olduğunu.

Benim iyi *olduğumu*.

Başparmağı yan tarafıma doğru kayıyor ve ben titreyerek nefes veriyorum. Okumam gereken bir not var.

Ama önce...

Jayk, Beau ve Lucky bizi verandada bekliyorlar ve Jasper beni sıkıca sarıp bırakıyor. Ancak, koşarak onlara ulaşmadan, Sawyer onların önüne çıkıp verandadan iniyor.

Bize yaklaşırken gözlerinde utanç ve mutsuzluk karışımı bir ifade belirir.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim. Geçen geceki saldırıdan sonra... Silah seslerini duydum ve ben..."

Kaçtım.

Kendi suçluluk duygum içimi yakıyor.

"Olur böyle şeyler," diyor Dom, kısa ama anlayışsız değil.

Diğer tarafımda, Jasper başını sallar, bakışları karanlık ve değerlendirci.

"Zamanın olduğunda gel beni gör. Yardımı olabilir."

Sawyer başka yere bakar, boğazı hareket eder ve biz daha sessiz bir şekilde yolumuza devam ederiz.

"Sanırım buna gerçekten alışamıyorsun," diye fısıldarım.

Jasper'ın değerlendirici bakışları bana kayıyor. "Günahkarların saldırısı çok yakın zamanda oldu. İyileşmek için zamanı var."

Zorla gülümsüyorum ama yine de üzgün bir gülümseme oluyor. "Onların evlerine yapılan diğer tüm baskınları kastettim. Yıllardır bu korkuyla yaşıyor olmalı. Ben olsam kalamazdım." Merdivenleri çıkarken başımı sallıyorum. Öğleden sonra kararan ışık rahatsız edici bir şekilde karanlıklaşmaya başlıyor. "Kaçtığı için onu suçlamıyorum."

"Yapmamalısın. Bazı insanlar bunun için yaratılmamışlardır. Bu onların suçu değil." Dom verandanın tepesinde durduğunda, bana bakmak için dönüp karanlık bir sesle ekler: "Olmak zorunda da olmamalılar."

Diğerleri yanına yaklaşıp, ama Dom onlara bir dakika beklemelerini işaret eder.

Jayk gözlerini devirip mırıldanır, Lucky ise orta parmağıyla selam verir. Beau burun kıvrır, ama endişeli bakışları üzerimde dolaşır.

Onlara gülümsüyorum ve verandanın tepesine ulaştığımda Dom çenemi bir tarafa, sonra diğer tarafa eğerek beni kontrol ediyor... Neyi kontrol ettiğini bile bilmiyorum. Çürükleri mi? Altın rengi gözlerinin arkasında hâlâ kasvetli bir endişe var.

Belki de sadece beni kontrol ediyor, çünkü buna ihtiyacı var.

Onları endişelendirecek kadar uzun süre ortadan kayboldum.

Onun bileğini sabitleyip avucuna yaslandığımda, iç çekip sonunda rahatlar.

"Endişelenmene gerek yok," diyor bana yumuşak bir sesle.

Korkmamalıyız. Savaşa girmemeliyiz. Çevremizdeki herkesin niyetlerini sorgulamamalıyız.

Onların niyetleri hariç.

Zaman geçtikçe, onun niyetinden şüphe duymaya başladım.

Elini yüzümden çekip parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum ve gözlerine bakıyorum.

"Hiçbirimiz korkmamalıyız."

Ben bunun için savaşıyorum. Canavarlarımın benim kalkanım olmak zorunda olmadığı bir dünya için.

Onlar bundan çok daha fazlası.

Bir saniye sonra Lucky üzerime atlar ve Jayk onu üzerimden atmadan önce ona durdurmak için parmağını kaldırırım. Sabırsızlıkla bekler

Lucky çılgınca dudaklarıma öpücükler yağdırmayı bitirene kadar bekler ve sonra beni göğsüne sıkıca bastırır, ben de ciyaklarım. Beau'nun kucaklaması yastıklar kadar yumuşaktır, uyku ve rahatlık gibidir ve beni o kadar rahatlatır ki, kendimi onun yanına yaslarım.

Bentley'in gizli notu cebimde canlı bir tel gibi.

Ama bu sefer, onu sır olarak saklamak aklıma bile gelmiyor.

"Konuşmamız gerek."

Yine Jasper'ın odasına sığındık. Dün gece uyuduğum yatağının çarşafları hala dağınık. Hepimiz onun odasına yöneliyoruz

—sadece bu oda ve gizli odası arasında iki tane devasa yatak ve kanepe olduğu için değil... aynı zamanda sıcak suyu da var.

Oturma odasında toplanmışız ve Bentley'nin notu sehpanın ortasında duruyor.

Ancak bu not Bentley'den değil.

Rangers'ın hayatta kalmasını istiyorsan, gece yarısı "gizli" tünelde benimle buluş.

Size bir teklifim var.

Bunu, ondaliğınızı talep ettiğim olarak kabul edin.

Not: Silahlı aptallardan sadece birini getirin, yoksa hiçbiriniz bu geceyi hayatta kalamazsınız.

"Hayır," diye homurdandı Jayk, ağır sessizliği bozarak.

O benim kanepemin karşısındaki deri koltukta oturuyor, ben de nazik davranmaya çalışarak ne eğiliyorum. "Jayk, gerçekten düşünmemiz gerektiğini düşünüyorum..."

"Hayır."

Sert yüzü kararlđ ve katıdır, ben de yatağın yanında volta atan Beau'ya bakarım. Bakışımı yakalayan Beau, sessizce başını sallar.

Bence bu inkar değil. Beau endişeli görünüyor.

"Onu öldürebiliriz," diyor Lucky. "Cinayet işini yapabilir miyiz?"

"O zaman Bane ile uğraşmak zorunda kalırız," diye mırıldanır Dom. "Daha iyi olmaz. Bence gidelim."

"Hayır," diye bağırır Jayk yine.

Şakaklarını ovuşturan Jasper, Jayk'e zoraki sabırla dolu bir bakış atar.

"Eden'e katılıyorum," der koltuğundan baskıcı bir ses tonuyla. "Bane... son derece endişe verici ve Alastair'in gözünde onun görüşleri çok önemli. Sullivan ise maalesef şimdilik göz ardı edilebilir. Çok az etkisi var gibi görünüyor. Ama bugün gördüklerimizi düşünürsek, hiçbir şey yapmazsak... çok kısa sürede şiddetli bir saldırıya uğrayacağımızı düşünüyorum. Başka seçeneklerimiz varsa, onları da değerlendirmeliyiz. Dominic ve Eden gitmeli."

"Ya bu bir pusuya?" Jayk dişlerini sıkarak sorar.

Jasper'ın ifadesi yumuşar. "Bunun ne anlamı olacağını hayal bile edemiyorum. Bugün Eden'ı alabilirlerdi. Dom'u ve beni öldürebilirlerdi. Bütün bu entrikalara gerek yoktu."

Jayk ona öfkeyle bakar... ama çok geçmeden ifadesi yumuşar ve sessizce, çenesini sıkarak bana bakar.

"Yan tünelin dışında. Bir düdük getireceğim," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Diğer uçtan duyabileceksin... ve ben Dom'la birlikte olacağım."

Uzun bir süre sonra Jayk başını sallar, omuzları yenilgiyle düşer.

Yanımdaki kanepenin koluna bacaklarını atmış, Lucky ekşi bir ifadeyle notu inceliyor. Oturabileceği en kötü yer burası.

Ayağı yarı yarıya kırıma sıkışmış durumda.

"O adam nazikçe rica etmeyi öğrenmesi lazım," diye mırıldanıyor. Uzun saçları omuzlarına dökülüyor ve sinirli bir şekilde geriye tarıyor.

Ayağını okşuyorum.

Onlara önemli detayları, sayıları, malzemeleri ve hendeğimizi kapatmaya hazır ağaçları zaten anlattım. Ama geri kalanı...

"Bugün hepsiyle konuştuğumda... Mateo, Bentley ve... ve Heather," tereddütle başlıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Çelişkiliyim. Heather çok emin görünüyor. Alastair'e ve esirlere yönelik niyetlerine güvenmiyor. Bize. Ona karşı çok büyük bir nefret besliyor ve bu onun muhakemesini gölgeleyebilir, ama... gördüklerimiz ve onun ve Mateo'nun bize ve Reaper'lara yaptıkları... Onlara güvenmeyi hayal edemiyorum."

Dom, Jayk'in sandalyesinin üstüne yaslanarak beni izlerken, sandalyenin üst kısmına tutunur.

"Yapmamalıyız," diyor Beau, buruşuk yatağın ucuna ağır ağır otururken. "İkiniz dikkatli olmalısınız. Ailemden birini daha kaybetmeyeceğim."

O ve Dom, sessizce, keder dolu bir bakışlaşırlar ve Jayk başını ellerinin arasına gömer, parmaklarını ensesinin arkasında birbirine geçirir.

"Katılıyorum," diye mırıldanıyorum, hepsi için üzülüyorum. O acıyı kendim hiç yaşamamak için dua ediyorum. Sesimi yeniden bulmam biraz zaman alıyor. "Ben sadece... oh, hiçbiri ni kabul edemiyorum. Bentley çok kararlı görünüyor, onların gördükleri gibi olmadıklarını söylüyordu ve... Yani, Alastair'e *Soren'e* giden tünelin yerini verdi. Onlara güveniyor olmalı. Ya da benim deneyimsiz gözlerimin göremediği, hayal bile edilemeyecek bir şekilde işkence görüyor olmalı."

Sandalyesinde prens gibi sakin bir şekilde oturan Jasper, kendi kendine başını sallayarak, dalgın bir şekilde pantolonunu düzeltiyor.

Lucky bana bakıyor ve yanaklarında gamzeleri beliriyor. "Bentley, ha? Hâlâ Mateo'yla flört ediyor mu? Hey, Jasper, Stockholm Sendromu kaç puan eder?"

Sessizce, ayak bileğinin arkasından birkaç koyu altın rengi saç teli çekerim.

"Ah! *Hayır*. Onlar estetik amaçlıydı. Beni lekeli yapma!" diye şikayet eder.

Beau, yavaş ve düşünceli bir ses tonuyla onun sözünü keser. "Heather'ın ne düşündüğünü ve Bentley'nin ne düşündüğünü duyduk, ama canım... sen ne düşünüyorsun?"

Odanın diğ er ucunda, elleri sanki onları boğazlıyormuş gibi  arş aflara gömülmüş durumda, ama her konuşmamda yaptığı gibi beni dikkatle izliyor. Her gün, her ritüelde, tüm dikkatini vererek dinliyor.

Benim görüşlerim bu adamlar için * nemli*.

Elimi Lucky'nin dizinin arkasına koyup ona yaslanıyorum.

"Bence..." Kaşlarını çatarak i  çektim. "Bence Alastair güvenilir olsun ya da olmasın, biz kötü bir durumdayız, o ve adamları da  yle. Bence bir şeyler için pazarlık yapmaya çalışmalısınız, kavga etmeden bu sorunu çözmenin bir yolunu bulmalısınız."

Odaya bakarak, günahkarlar tarafından tahrip edilip yakıldığını hayal ediyorum.

Adamlarıma bakıyorum.

"Gece yarısı, Alastair ile bir çözüm bulacağız... Çünkü bulmazsak çok fazla kişi ölecek."

Bölüm 67

Beau

HAYATTA KALMA İPUCU #276

Aşk, güvenlik demektir.

"Neredeyse şafak sökmek üzere," Jasper, son iki dakika içinde beşinci kez saatine bakarak mırıldanır. "Sinners ile bir sonraki görüşme her an başlayabilir. Eden ve Dominic şimdiye kadar dönmüş olmalılar."

Bütün gece yaptığı gibi, yan tünelin girişinde doğum sancısı çeken bir kısırak gibi volta atıyor. Saçları dağınık, dün gecedен kalma kıyafetleri hâlâ üzerinde ve ağzının kenarlarında endişeli çizgiler var.

Hiçbirimiz daha iyi görünmüyoruz.

Eden ve Dom, gece yarısı Alastair ile gizli toplantılarına gitmek için ayrıldılar. O zamandan beri, Eden'ı sadece bir kez gördük, birkaç saat önce. Bize hayatta olduğunu ve hala görüşmelerin sürdüğünü göstermek için başını içeri soktu ve bu, o güzel poposunu geldiği yere geri götürmeden önce gördüğümüz tek şeydi.

Spor salonunda, düzinelerce sivil nihayet güne uyanmaya başlarken, biz kapının yanında oturuyoruz, tüfeklerimiz duvara yaslanmış, elimizin altında.

Lucky, boş bakışlarla duvara tekrar tekrar top atıyor. Jayk, gecenin çoğunu burada ve dışarıdaki savunma hatları arasında gidip gelerek geçirdi, ama sonunda durdu.

Hastalarımı kontrol ettim, Ethel'in sonunda yatakta otururken, yanaklarında elma gibi kızarmış ve Kasey'nin bir battaniye gibi yanına sokulmuş olduğunu görünce neredeyse bir bebek gibi ağlayacaktım. Ida ikisinin yanında durmuş, ağlamamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Her gün siviller bana fazladan erzaklarını ona vermem için uzatıyorlardı — sakladıkları tüm küçük şeyleri. Çikolata barları veya kurutulmuş et. Bayat ekmek parçaları ve kuru meyve.

Ben de ona sahip olduğum her şeyi verdim — baskından sonra bir dahaki sefere duygularımı yemek için açgözlülükle sakladığım her şeyi.

Bu günlerde, çok zeki kız arkadaşımın sözünü dinleyip, o duygularımı onunla konuşmak için çok çaba sarf ediyorum.

Ayrıca, o eski hippiler artık benim de büyükannelerim. Bu günlerde, kız kardeşlerim, kuzenlerim ve teyzelerim evimi dolduruyor... ve ailem her zaman benim için ilk sırada gelir.

Fazladan yemek yeterliydi.

Kasey yukarıda, muhtemelen hala dakikada bir kilometre hızla konuşuyor ve Ethel, duş almadığım ve vücut kokum olduğu için bana sataşacak kadar enerjik hissediyordu, yani fazlasıyla yeterliydi.

Her şey vardı. Neredeyse her şey.

Eden ve Dom hala dönmediler.

Başımın arkası duvara yaslanıyor ve yorgun gözlerimi ovuyorum.

"Dışarı çıkalım mı?" diye soruyorum, endişe içimi kemiriyor. "Bu kadar uzun sürüyorsa, iyi haber olmalı, değil mi? Sorunları çözüyorlar mı?"

Jayk aniden Lucky'nin topunu havada yakalar ve Lucky donakalır, boş boş bakışlarından sıyrılır. Jayk tıraş olmamış ve her zamankinden daha sert görünmektedir, ben de kavgayı ayırmak için kendimi hazırlarım.

Ama sonra Jayk topu Lucky'ye geri atar ve ikisi sessizce topu birbirlerine atıp tutmaya başlarlar.

Bu çok sevimli.

Ama yine de yan tünelin ağır kapısına bakmaktan kendimi alamıyorum. Endişeli bir kaygı beni kemiriyor. Bu kadar uzun süre ne hakkında konuşuyor olabilirler? Onların sadece...

Kapı birden açılır ve hepimiz ayağa fırlarız. Eden ilk olarak içeri girer, Dom da hemen arkasından. Yüzlerindeki ifade pek umut verici değildir.

Eden solgun ve gergin, gözlüklerini burnuna iterek, aceleyle yanımızdan geçerken hepimize göz kırpmıyor. "Oh, merhaba. *Merhaba*.

bütün gece burada mı kaldınız? Hepinize yatın demiştim. Saat kaç?" "Şafak vakti," diye cevaplar Jasper, Eden yanından geçerken dudaklarına kısa bir öpücük kondurur

yüzüne bakarak, "Sen...?"

Nazikçe kendini kurtarır ve gözlerinin altındaki halkaların ne kadar derin olduğunu görürüm.

"Üzgünüm. Özür dilerim. Ben iyiyim. Toplantıya geç kaldık ve Alastair, herhangi bir şeye karar vermeden önce diğer gruplarla her şeyi konuşmak istiyor," diye bağırır, ama salona doğru yürümeye devam eder.

Jasper, onun hemen arkasında yürürken yüzündeki endişe daha da derinleşir.

"Seni de görmek güzel, tatlım. Özet için teşekkürler," diye mırıldanır Jayk, gözlerini devirerek topu Lucky'ye geri atar, ama en azından artık duvara yumruk atacakmış gibi görünmüyor.

Lucky kaşlarını çatıyor, ama Jasper ve Eden'a yetişmek için koşmaya başlıyor.

Dom bize hareket etmemiz için başını sallar ve ben onun yanına yaklaşıyorum. Saatlerce yerde oturduktan sonra ani hareketler dizlerime iyi gelmez. Sinirlerime de.

"Bizi gerçekten körü körüne oraya mı götüreceksin? Alastair ile anlaştın mı? Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyorum ona, Jayk hemen arkamızda.

Dom, Eden kadar somurtkan. Ağır ceketini omuzlarını genişletiyor ve her adımda bana sürtünüyor.

"Ben..." Çenesi gerilir. "Sanırım anlaştık. Alastair pazarlık yapmak için çok zor bir adam. Anlaşma yaptık ama... bazı tavizler vermek zorunda kaldık." Bana bakar. "Hoşuna gitmeyecek. Ayrılırken hâlâ tartışıyorduk. Orada bitirmek istiyor. Tabii ki her şeyin kendi fikriymiş gibi davranması gerekiyor."

Verandaya çıkıyoruz ve Jayk Dom'un yanına koşarak geliyor. "*Tavizler* mi? Siviller burada kalacak. Günahkarlar lanet olası..."

"Siviller dokunulmayacak," diye bağırır Dom... Sonra çimlerin üzerinde durur ve Jayk'e döner. Yorgun yüzünü eliyle okşar. "Üzgünüm. Uzun bir geceydi."

Jayk kollarını göğsünde kavuşturur, kaşlarını çatarak Dom'a bakar. Ama kızgın değildir. Endişeli görünür.

Hemen arkasında, Sawyer solgun bir yüzle duruyor, bıyığı gergin bir şekilde titriyor.

Ah, lanet olsun. Onun tekrar kaçmasına izin veremeyiz, ama ona acıyorum. O sadece bir çiftçi.

Dom da benimle aynı anda onu görür ve çenesini sıkar. "Bu sefer burada kal, Sawyer. Biz hallederiz."

Mide bulandırıcı ifadesinden anında rahatlama belirir ve başını sallar. "Tabii, en iyisi buysa. Teşekkürler."

Dom verandadan atlar, ancak hızını keser ve gözleri hendeğin ötesindeki uzak tarlaya takılır.

Bane ve Sullivan sandalyelerini çoktan kurmuşlardır ve son toplantıya göre en az beş tane daha günahkar vardır; çoğu Bane ile konuşmaktadır.

Eden, Lucky ve Jasper, Arthur'un yanındaki köprünün yakınında dolaşmaktadır.

"Neden daha fazla adam getiriyorlar?" Jayk somurtarak sorar. "Ben yukarıda olacağım. Bane yine aynı şeyi yaparsa ona bir kurşun sıkacağım."

Sabırsızlıkla ayrılır ve Üçüncü Platforma doğru yönelir.

Alastair ve Mateo ağaçların arasından çıkarken, yükselen güneşe karşı gözlerimi kısıyorum.

Başlamak üzere.

Endişe beni kemiriyor ve başımı sallıyorum.

"Tamam, seninle birlikte oraya gidiyorum. Bana ihtiyacın var. İşler ters giderse, Jasper'dan daha iyi senin işaretlerini anlarım," diye Dom'a aceleyle söylerim, tartışmaya hazır olarak.

Bana kavga olmayacağını ve her şeyi hallettiklerinden emin olduğunu söyleyeceğini düşünerek.

Her şeyin yoluna gireceğini söylemesine hazırım.

Bunun yerine Dom iç çeker, yüzünde sessiz bir savaş vardır. "Tamam, ama bu sefer ne olursa olsun sinirine kapılıp ateş etme. Eden haklıydı. Bane'in çok fazla etkisi var. Alastair kendini iyi göstermek için bizim için durumu çirkinleştirecek, o yüzden sadece..."

Sessizce, Reaper'lara ateş ettiğim anı hatırlayarak içim sızlıyor.

İşleri ne kadar kötü bir hale getirdiğimi hatırladıkça daha da utanıyorum, ama... Artık o halde değilim. Daha dün, Dom'a

Dom'a benim için bir çekmeceyi boşaltmadığı için *kızgın* olduğumu söyledim ve o da beş dakika içinde benim için yer açtı.

Görünüşe göre bunu konuşmak gerçekten çok daha kolay.

Ve ben lanet olası bir aptalmışım... telafi etmesi gereken bir sürü karışıklık yaratan bir aptal.

Son birkaç haftadır Jasper ile geçirdiğim zaman birçok şeyi netleştirdi.

"Kendimi toparlayacağım, Dom." Gözlerine bakıyorum. "Seninleyim.

ve Eden'in yanındayım. Onun planını sonuna kadar uygulayacağım."

Bu söz, hayatımın büyük bir bölümünde olduğu gibi, artık benim için farklı bir anlam ifade ediyor.

Dom ve benim her zaman konuştuğumuz plan, iki gencin kafasında tasarladığı bir şeydi. Bu plan, zamanın, taşınmanın ya da farklı hayatların bizi birbirimizden ayırmasına izin vermemekle ilgiliydi. Bu plan, bir kadını, herhangi bir kadını içeriyordu, çünkü keşşilik bize uygun değildi ve Dom ne kadar yakışıklı olsa da, bu tür bir aşk hiç bize gelmemiştir.

Sadakat, aşk ve dostluk hakkındaki tüm fikirlerim her zaman dramatik olayların içinde kaybolup gitmişti. Ateş altında birbirimizi savunmak ve ne olursa olsun onu her şeyin önüne koymak. Aşkın kusursuz, ilişkimizin ise kırılmaz olması gerekiyordu ve bir gün onun yanında, kahramanca bir şey yaparken öleceğimi hayal ediyordum.

Planım kum üzerine inşa edilmişti. Ama sonra Eden ile tanıştım.

Ve o, onu koymaya çalıştığım her tür yüceltmeyi reddetti.

Eden hayatı boyunca *kendini* korumuştur. Hiç kusursuz bir dünyada yaşamamış ya da sınırsız sadakat bulamamıştır. Eden için her şey kırılıktır. Kahramanlık ya da sorunlarının öpücüklerle çözülmesini istememektedir, çünkü kahramanlık öldürür ve öpücükler bittiğinde sorunlar yine orada olacaktır. Her şeyin *yoluna girmesini* istememektedir, çünkü bunun her zaman mümkün olmadığını bilmektedir.

Eden'in planı benimkinden çok daha iyi. Bu, yetişkinler için bir plan.

Bu plan, kusurlar, öfke, korkular ve acılarla dolu bir aşk için yapılmış bir plan. Bu plan, tek bir kişinin her şeyin üstünde olmadığı, herkesin birbirini dengelediği, tüm ailemiz için özel olarak hazırladığı bir plan. Bu planda aşk güvenlik anlamına geliyor ve çatlaklar

dikkatle incelenip özenle bakıldığı bir plan. İyi olmamak sorun değil bir plan.

Ve bu plan, hepimiz yaşlanıp gecenin karanlığına kolayca gömülecek duruma gelene kadar kimsenin ölmesi gerekmeyen bir plan.

Bu benim de planım artık — bugün ve bundan sonraki tüm günler için.

Dom bana bakıyor ve yüzümden ne hissettiğimi anlamış olmalı ki, gırtlığı sertçe inip çıkıyor, çenesi geriliyor.

Ve gözlerinde cevabını görüyorum.

Ben de seni seviyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor uzun bir süre sonra. "Bu anlaşma ile her şey yoluna girecek."

Etrafımızda siviller hareket ediyor, nöbeti değiştiriyorlar ve Dom gerginleşiyor.

"Herkese bu toplantılar için tüm ekibin hazır olmasını istediğimi söyledim." Sesi yükselir. "Jennifer, nöbetine geri dön. Sloane, sen de!"

Birbirlerine bakarak duraksıyorlar. Jennifer'ın saçları binlerce dağınık tel halinde uçuşuyor ve Sloane o kadar yorgun ki sarhoş gibi görünüyor.

Dom yavaşça nefes vererek ekler, "Lütfen?" Toplantıya başını sallar. "Yardım getirmişler."

Yüzü gergindir, ama bu, ondan alıştığım emirlerden daha naziktir.

Jennifer uzun bir nefes alır. "*Peki.* Teşekkür olarak saatimi alabilirsin."

"Anlaştık," diyor Dom kuru bir şekilde, alnını ovuşturarak.

Sloane sadece ona bakar, sonra açıklıktaki adamlara bakar ve platforma geri döner.

Stresli. Hepimiz çok yorgunuz.

"Hadi Dom. Şu işi bitirelim. Ne kadar çabuk bitirirsek, Eden'ı o kadar çabuk tekrar kendimize ait hale getirebiliriz. Planlarım var." Elimi omzuna koyuyorum ve Dom'un homurtusu daha çok derin bir nefes gibi.

"Bu sefer giyinmeyeceğim," diye mırıldanır ve ben sırtırım.

Eden ve Arthur ile buluştuğumuzda, Sinners çoktan hazır ve bizi bekliyorlar.

Bizi bekliyorlar.

Lucky ve Jasper Jayk'in yanına dönüyorlar ve benim gözlerim Eden'in hayalet gibi, endişeli yüzüne takılıyor. Dom köprüye çıkarken, eğilip alnına bir öpücük konduruyorum ve parmaklarımı bir anlığına saçlarında gezdiriyorum.

"Çok iyi iş çıkardın, hayatım. Biraz çirkinlik yaparsak, işimiz hallolur," diye fısıldıyorum.

İtiraf etmeliyim ki, öngörülebilir gelecekte Sinners'ın kölesi olmak fikri içime sinmiyor, ama bu barış, yemek ve ticaret anlamına geliyorsa, bununla yaşayabilirim.

Eden elini göğsüme hafifçe dokundurur ve sonra kendini toparlar.

Yüzünde sert bir ifade var.

"Bir kötü gün daha, sonra güvende olacağız," diyor. Ben başımı sallıyorum ve o köprüden geçmek için dönüyor.

Her santimetresiyle
kraliçemiz. Yumuşak bir
gülümsemeyle onu takip
ediyorum.

Bölüm 68

Beau

HAYATTA KALMA İPUCU #39

*Merhamet dilenemezsiniz
merhamet dilenemezsin.*

BANE YAWNS, biz otururken kasıklarını kaşıyarak. Etrafında tembel tembel dolaşan beş adamı var, hendeğe kadar yürüyüp çürümüş cesetlere bakıyorlar ve sonra tekrar geri dönüyorlar. En azından üzerlerinde sadece tabancalar var, ama yine de bu toplantıda istemediğim beş tane daha tetik çekmeye meraklı pislik var.

Beni gerginleştiriyorlar. Çürümüş kokular beni gerginleştiriyor.

Alastair'in soğuk, yapmacık küçük gülümsemesi beni gerginleştiriyor.

Bunun bitmesini istiyorum.

"Bugün Sawyer yok mu?" diye soruyor Sullivan sertçe.

"İyi değildi," diyor Dom, Alastair'in gülümsemesi derinleşiyor. "Eminim."

Ama Bane burnunu çekerek başını sallar. "Ne korkak herif."

"Ne var ne yok?" kısa boylu, boncuk gözlü Sinner yavaşça sorar ve Bane güler.

Tiksintimi saklamaya bile zahmet etmiyorum. Bu adamların evimden, halkımdan, Eden'den uzak durmasını istiyorum. Onların dünyasında yumuşaklık ya da nezaket yer yok. Korkuya da yer yok, tabii korkuyu aşıl原因lar kendileri değilse.

Reapers bize gelmekle haklıydılar.

Kimse böyle adamlarla tek başına yüzleşmeyi hak etmiyor.

"Dün," diye başlıyor Alastair, gözleri Dom'da. "Saygısız davrandın. Buradaki arkadaşlarım ve benim

kabul edilemez bulduk. Umarım bir gece daha aç kalmak, yaklaşımını yeniden düşünmeni sağlamıştır."

Onunla ilgili her şey tüylerimi diken diken ediyor.

Soluk gözleri ve keskin yüz hatları. Kaşındaki yara izi ve derisindeki zehirli bitkiler.

Ama en çok da içindeki ölümsüzlük.

Gözlerinin arkasında olması gereken *bir şeyin* yokluğu var. Bir vicdan. Belki de bir ruh. O... boş görünüyor.

Dom öne eğilir, boynu sertleşir ve başını eğdiğinde parmaklarım yanımda yumruk haline gelir. Bundan nefret ediyorum. *Kemiklerime* kadar nefret ediyorum.

"Biz... varız," diyor, sesi boynu kadar sert.

Dom aktör değil — benim rol oyunlarıma katılımı en iyi ihtimalle sembolik — ama bariz rahatsızlığı bunu inandırıcı kılmaya yetiyor. Bane'in yüzüne yayılan şımarık ifade bunun işe yarayacağını gösteriyor.

"Bunu talep etmemeliydik..." Dom dişlerini sıkarak cümlesini bitirir ve Arthur şaşkın ve gergin bir bakışla onun yüzüne bakar.

Eden sessizdir, dudakları büzülmüş ve mutsuz bir şekilde dümdüz önüne bakmaktadır.

Jasper için günlük yazarken bazen gördüğüm bir bakış bu — sanki kendi içinde sonsuz ve kasvetli bir yere gitmiş gibi. Onu oradan gelip ikna etmem gereken bir yer, içimden bir parçam her seferinde geri dönemeyebileceğinden korkuyor.

Mateo ağaçlara en yakın olanı ve sanki sohbetten sıkılmış gibi onlara bakıyor, ama gergin boynu onu ele veriyor. Bentley ve Heather'ı ağaçların kenarına bağlanmış olarak fark etmem biraz zaman alıyor.

Onlar da izliyorlar.

Alastair başını sallıyor, gözleri onaylıyor. "Hayır. Yapmamalısın." Yara izli kaşları beklenti içinde kalkıyor. "*Yalvarmalıydın.*"

Arthur'un nefesi yumuşak, titrek *bir sesle* dışarı çıkıyor.

Midemi ekşi bir sümük dolduruyor.

Bu bana Den'i çok hatırlatıyor. Farklı, biliyorum —hepimiz bu oyunu birlikte oynamaya karar verdik ve Dom ile Eden'ın bizim için daha iyi olmayacaksa hiçbir şeye razı olmayacaklarını biliyorum,

ama... bu sanki bize bok servis edip sonra da gülümseyerek yememize zorlanmak gibi.

Dom, Alastair'e bakıyor, çenesindeki kaslar seğiriyor, sanki kelimeleri ağzından çıkaramıyormuş gibi.

Alastair kaşlarını daha da kaldırarak bekliyor. Keskin bir iğne havayı patlatabilir.

"Sorun yok, Dom," diye fısıldarım, ve göğsü yavaşça genişler.

"*Lütfen*," der Dom, alçak ve sert bir sesle. "*Lütfen* ticaret anlaşmalarını düşünün. Bu savaşı durdurun, ben..." Zorlukla yutar, duraksar ve Eden elini tutar, sıkıca sıkar.

"*Sana yalvarıyoruz*," diye bitirir, boğuk ve yalvaran bir sesle. Ben sadece bir anlık irkilmeyi gizlerim.

Eden'in neden bu çözümü seçtiğini biliyorum. Bunun kendisine hiçbir maliyeti olmayacağını düşündüğünü biliyorum — esnek olmak kırılmamak anlamına gelir. Bu doğru — hatta tek — çözüm olabilir.

Ama bedel konusunda yanılıyor.

Eden sadece bunu bir zevk haline getiren insanlar için diz çökmelidir. mutluluk

Bane gülüyor takdirle, oturur ileri ve şiddetli hevesle. "Görünüşe göre tüm sürtükleri dizginleyebiliyorsun, Alastair."

Öfke, beyaz sıcaklıkta bir yoğunlukla içimi kaplıyor. Boş mideyi dolduruyor, damarlarımı ateşliyor ve ben bu saldırıya karşı dişlerimi sıkıp burnumdan nefes alıyorum.

Dom'un beni neden uyardığını şimdi anlıyorum. Hepsini öldürmek istiyorum.

Alastair'in yanında, Sullivan rahatsızmış gibi başını eğip gözlüklerini düzeltiyor.

Tabii ki rahatsız olmalı.

Alastair, parçaladığı taht gibi sandalyesinde oturarak Dom'u süzer. Sonunda, yine aynı hafif, soğuk gülümsemeyle ayağa kalkar.

Sakin ve düşünceli bir şekilde yürümeye başlar. Dalgın bir şekilde, sandalyelerin arkasında dolaşırken diğer Günahkarları geri çekilmeye işaret eder ve onlar itaatkar çoban köpekleri gibi hareket ederek küçük bir grup halinde hendeğin yanında toplanırlar.

"Ticaret anlaşmaları," diye düşünür Alastair, sesi hala çok düz. Çok boş. "İlginç bir kavram. Sullivan bunu destekliyor; dün gece bunu tartıştık."

Sullivan'a işaret eder, o da başını sallar, yüzünde hafif bir rahatlama belirir.

"Evet, bence..."

"Bu bir davet değildi, Sullivan," Alastair, yavaş ve hipnotik adımlarını kesmeden, yumuşak bir sesle konuşur.

Bane bu düzeltmeye sırıtarak, hendeğin kenarında duran adamlarıyla eğlenceli bakışlar alışverişinde bulunur. İçlerinden biri, toprağın topuğunun altında kaymaya başlamasıyla sinirli bir şekilde mızraklardan uzaklaşır.

"Yani, Reapers bize ihtiyacımız olan yiyeceği biz onlardan almadan verecek ve aptalca isyanlarını durdurmayı kabul edecekler mi?" diye sorar Alastair.

Bane sandalyesine yaslanır. "Onlardan almayı *seviyordum*. Böylesi daha iyi. İyi şeyleri alabilirdik... ve çok *kolaydı*." Gülümserken gözleri parlar. "Domuzları kesmek gibi. Eğlenceli kılan çığlıklar."

Birkaç gün önce öldürmek zorunda kaldığımız domuzları hatırlayınca öfke içimi kaplıyor. Bunu yapmaktan çekinmiyorum... ama hoş bir şey değil. Bir canlının hayatını sonlandırmak asla *hoş bir şey* değildir.

Bane'in hayatını sonlandırmak eğlenceli olabilir ama.

Bu adamla nasıl barışabiliriz? Onunla bir toplantıya katılmak bile istemiyorum.

"Çiftçilik yapacak kimse kalmadığında eğlence de kalmaz," diyorum sertçe ve Bane omuz silkiyor.

"Etrafta daha fazlası var."

Onların yakıp yıkacakları daha fazla yer var.

"*Beau*," diye Dom uyarıcı bir şekilde mırıldanır ve ben yüzümü buruşturarak başımı sallarım. Alastair da Bane'e uyarıcı bir şekilde elini kaldırır, Bane ise gözlerini devirir. Alastair'in saygısızlığa karşı bakışının keskinleştiğini görürüm.

Korku içimi kaplar.

Alastair volta atmayı bırakır. Bunun yerine, sandalyesinin arkasına geçer.

Güneş ışığı zayıf ve narindir, koyu renkli giysileri ışığı yansıtıyor gibidir. O giysiler gece yarısı için yapılmıştır.

"Peki sen ne teklif edeceksin?" diye Dom'a sorar. "Daha fazla silah mı? Aletler mi? Bulması zor olan ve stoklarımızda azalan bazı şeyler var. Benim ayakçılarım olur musunuz?"

Anlaştığımız şey bu muydu? Fena değil. Evden uzaklaşırız, ama aile gezileri yapabiliriz.

Eski katlanır sandalyemde kıpırdanıyorum, umutla korkunun alevlenmesiyle mücadele ediyorum.

Dom burnundan nefes alır, ama "Evet" der.

Alastair, Arthur'a bakar. "Peki ya sen? Bentley'in, alkol ve mum yapabilen zanaatkarların olduğunu söyledi. Özel cam işçiliği bile mi? Demircilik mi?"

Umudum daha da parlıyor.

Mükemmel. Kendileri yapamayacakları veya elde edemeyecekleri şeyler. Müttefiklere ihtiyaç duydukları şeyler.

Bane'e Red Zone'un neler sunabileceğini de göster.

Arthur, Dom ve Eden'a belirsiz bir bakış attıktan sonra yavaşça Alastair'e geri döndü. "E-evet. Yapabiliriz." Gülümsemeye çalıştı. "Bristlebrook'un pencerelerini zaten ölçtüm. Bazı malzemelere ihtiyacımız var, ama eğer onlar varsa... evet. Eğer şehirdeki binalara da serbestçe girebiliyorsak, o zaman... karmaşık işleri bile yapabiliriz. Orada bir saat ustamız da var — saatler için. Saatler, ben..."

"Büyüleyici," der Alastair, o kadar yavan bir şekilde ki Bane yine omuzlarını titreyerek kıkırdar.

Alastair'in ağzında bir gülümseme belirir.

Tehlikeli bir gülümseme.

Hiç güvenmiyorum.

Gerginleşmemeye çalışıyorum, ama olabildiğince rahat davranarak elimi tabancama götürüyorum. Yanımda Dom başını hafifçe eğiyor, çenesini sıkıyor.

Yapma, diyor sözsüz bir şekilde.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Bunun işe yaramasını istediklerini, bir anlaşma yaptıklarını biliyorum, ama Alastair...

Hayır. Onlara güveniyorum.

Adrenalin vücudumda dolaşüyor, öfkem ne kadar sıcaksa o kadar soğuk... ama elimi tabancamdan çekiyorum. Dom ve Eden'i takip ediyorum.

Eden'i takip ediyorum.

Sonuna kadar.

"Sullivan?" diye soruyor Alastair, ama gözleri Dom'da. "İstedğin anlaşma bu mu?"

Sullivan beyaz başını kaldırır ve ellerini sinirli bir şekilde uyluklarının üzerinde siler. "Evet." Bize bakarak başını sallar. "Evet, bence bu herkes için en iyisi olur. Kayıp olmaz, hayatımızı daha iyi hale getirecek mallar için daha fazla fırsat olur. *Evet*. Anlaşmayı kabul etmeliyiz."

Kabul et, Alastair, diye içimden seslenirim.

Alastair başını sallar, sessiz, düşünceli bir "*hm*" sesi çıkarır.

Ama Bane'in sırtışı kaybolur, bakışları Sullivan ve Alastair arasında gidip gelir. "Bunu gerçekten düşünmüyorsunuz, değil mi? Onları köşeye sıkıştırdık! O fahişelerle, eve dönecek her lanet günahkar için yeterince delik var."

Alastair'in solgun gözleri Bane'e kayar.

Hendeğin kenarındaki adamlar arasında hoşnutsuzluk sesleri yükselir ve Alastair başını eğerek dinlemeye başlar.

Dom yanımda gerginleşir, sandalyesinde dik oturur. Gözleri Alastair'e dikilir.

Mateo sessizce ayağa kalkar, gruptan uzaklaşır ve içimdeki tedirginlik bir anda sel gibi taşar.

Yapma, Alastair. Plana sadık kal.

"Anlaşmaya itirazın mı var?" Alastair, merak etmiş gibi Bane'e sorar.

Bane, Alastair'in gözlerine bakabilmek için ayağa kalkar. Kel kafası güneşte parlar. "Evet. Öyle."

"Alastair..." Eden dikkatlice söze başlar ve Bane başını ona doğru çevirir. tarafa çevirir.

"*Konuşmayı kes, kadın*," Alastair, sesinde şimdiye kadar duyduğum en hırçın Bane'in adamları kıkırdayarak birbirlerine gülüyorlar, ama Bane hala gergin. Alastair da öyle

Bane'in adamları kıkırdayarak gülüyorlar, ama Bane hala gergin. Alastair da öyle.

"Anlaşmayı kabul edip etmemek benim kararım, değil mi?" Alastair, Bane'e buz gibi bir sesle sorar.

Bane gülümser.

Bunu düşünüyormuş gibi gülümser.

Alastair ise dikkatlice, hafifçe başını sallar. Boğazımda bir korku hissederim.

"Bir sorum daha var, Ranger," diye mırıldanır. Acilen Dom'a bakarak bir işaret ararım.

Dom yine başını sallar, kalmamı işaret eder, ama yanımda bir kaya gibidir. "Sorun nedir? Anlaşma yapıyoruz, yapmıyoruz?"

Alastair, fısıltıyla, korkutucu bir kesinlikle sorar, "Bize *takas etmek* istediğin tüm bu mallar karşılığında, tam olarak ne istiyorsun?"

Gergin, nefes kesen bir sessizlik olur.

Dom tüm boyuyla ayağa kalktığında, omuzları tüm alanı dolduruyor gibi görünüyor.

"Dom," diyor Eden gergin bir şekilde. Gözleri Alastair'e kayıyor ve o da ayağa kalkıyor. "Dom..."

Ama çok geç.

"Esirlerinizi istiyoruz Alastair, hepsini. Ne pahasına olursa olsun," diye bağırır Dom.

Alastair, hala Bane ile yüz yüze dururken iç geçirir. "Ne yazık. Neredeyse iyi bir anlaşma olacaktı."

Ve sonra en iyi arkadaşımı göğsünden vurur.

Bölüm 69

Beau

HAYATTA KALMA İPUCU #28

Planlar bir anda suya düşebilir.

HER YER KANLI. Dom kanıyor. Ceketini kanla ıslanmış. Çimler. Ellerim. Eden'in elleri. Bir mi, iki mi ateş etti? Şimdi daha fazla kan var. Hatırlayamıyorum. Eden ağlıyor. Yanımdan koşarak geçiyor. Onu geriye doğru çekiyorum. Sanırım. Hareket ettiğimi hatırlamıyorum, ama köprü ayaklarımın altında.

Dom birden hareket etmesi kolaylaşıyor ve Arthur'un bacaklarını tuttuğunu görüyorum. Onu kaldırıyor. Onu taşıyoruz. Revir, gitmem lazım...

Eden. Eden nerede?

Bakıyorum ve o orada. Ağzı hareket ediyor ama duyamıyorum. Dom kanıyor. Dom vurulmuş.

Kaçmaya çalışan Günahkarlar var. Alastair gitmiş. Bane omzundan vurulmuş. Yerde cesetler var. Kurşunlar sandalyelerimizin etrafındaki zemini parçalıyor. Etrafımda siviller koşuyor, bağırıyor, ama Dom'un sakallarında kan var.

Verandaya ulaşıyoruz ve nefes alamıyorum.

Deanna'nın yüzü. Ona bir şey söylüyorum ama ne olduğunu bilmiyorum.

Dom kanıyor. O yardım etmek zorunda.

Lucky orada. Jasper. Eden. Eden güvende. Ama

Dom değil.

Dom kanıyor.

Dom *vurulmuş*.

Bölüm 70

Lucky

HAYATTA KALMA İPUCU #132

*Bazen, kız arkadaşın tarafından oral seks yaptırmak?
O kadar da harika değildir.*

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Sawyer ve başka bir Reaper, baygın haldeki Cole'u oturma odasına taşıyarak yanımızdan geçiyor. Beau'nun yatağa ihtiyacı var.

Çünkü Dom *vuruldu*.

"Beau? Neden kanıyor?" Eden, sesi titreyerek bağırır. "Beau, yaralandı! İyi mi? Beau, cevap ver! Alastair'in yapmaması gereken..."

"Onu dışarı çıkarın. *Beau!* Sen de. Dışarı," diye bağırır Deanna.

"Hayır!" diye kükrer Beau. "Makas. Clare! Bana makas getir!"

Hiçbir şey göremiyorum. Revirin dışındaki koridorda, tek gördüğüm yer döşeme tahtalarına damlayan kan izleri.

"Sadece bekle, tatlı çocuk," Jasper nefes nefese.

Doğru. Beau onunla ilgileniyor.

Botum Dom'un kanına batıyor. Kahretsin, bu iş nasıl bu kadar *ters* gitti?

Jasper'a bakıp zorla gülümsüyorum. "Vurulduğumda da böyle miydi?"

Jasper'ın başı duvara yaslanır, gözleri kapanır ve ancak o zaman ne kadar solgun olduğunu fark ederim. Yüzünün ne kadar gergin olduğunu.

Kahretsin. Belki de bunu gündeme getirmemeliydim.

"Hey," diyorum, kendi korkumu yutarak. Gözleri açılana kadar bekliyorum — ve gözleri sessiz, dehşet dolu birer havuz gibi. "Ben iyiyim. O da iyi olacak."
Jasper'ın gözleri parıldadı.

"Jayk'in yardıma ihtiyacı var! Rangers nerede?" Ava ön kapıdan bağıyor.

Tıbbiyeye bakıyorum. Kahretsin. Bilmem lazım. **B e n** ...

"Ben giderim." Jasper tüfeğini alır, yüzü kapanır. Farkında bile değildir... Tüfeği elinde ne kadar doğal durduğunun... Ya da benim bundan ne kadar nefret ettiğimin. "Bir şeyler yapmam lazım. Beklemekten nefret ederim."

"Oh, lanet olsun!"

Beau'nun çılgılığı ikimizi de olduğumuz yerde durdurur ve yarı açık kapıya bakmaya başlarız. İçeride gölgeler hareket eder. Deanna talimatlar verir ve... Dom mu o? Dom sesler mi çıkarıyor? Dom ses çıkarabiliyor mu?

"Aman Tanrım. Dom." Beau'nun rahatlamasıyla nihayet topuklarım tekrar yer döşemesine değiyor.

"Dom!" Eden'in hıçkırıkları boğuk çıkıyor.

"Tamam, yeter. Çık dışarı, Beau! Onu ben hallederim. Onu halledeceğime güveniyor musun?" Deanna sertçe söylüyor.

"Nasıl yapacağını biliyor musun..."

"Arteriyel değil. Dikiş atabilirim. Çık *dışarı*."

Jasper rahat bir nefes alır ve bu nefes tüm vücudunu titretir.

.

Dom iyi. Beau gidiyorsa, o zaman Dom gerçekten iyidir.

Beau ve Eden bir an sonra revirden fırlarlar ve

Beau ona bakmak için döner, sanki kendini tutmaya çalışır gibi titrek, kanlı elini alnına götürür, ama başka bir gözyaşı yanağından süzülür.

"*Eden...*" Beau'nun sesi kalınlaşır. Çığ. "*Ne...?*"

Beau'ya bakan Eden'in gözleri de doldu. "Alastair bunu yapmamalıydı. Yaralanmamalıydı." Sesini kaybetti ve gözyaşları akmaya başladı. "*Özür dilerim. Özür dilerim, Beau. Çok özür dilerim. Kızgın mısın? Ben... Özür dilerim.*"

Beau başını sallayarak gözlerini kırıştırır. Ön kolunun arkasıyla gözyaşlarını siler, sonra onu göğsüne çekerek kucaklar. Dom'un kanı kızın gömleğinin arkasını lekeler. Kızın başını tutarken saçlarına da kan bulaşır ve titrek bir sesle ona fısıldar.

"Kızgınım Eden, ama sana değil." Kız keskin bir hıçkırık atar ve Beau onu sıkıca sararak sessizce sakinleştirir. "O iyi. Deanna onunla birlikte. Her şey yolunda. Hepimiz iyi olacağız. Ben seninleyim sevgilim. Sonuna kadar. Her zaman."

Bu planın bir parçası değildi. Son umudum da söndü. Bizimle oynadılar.

Yine.

"Rangers! Ellerinizi kaldırın! Günahkarlar geliyor!" Ava tekrar bağırır ve Beau başını kaldırır.

"Kahretsin," diye küfür eder ve Eden yüzündeki gözlüklerini çıkarır, konuşurken gömleğiyle temizler.

"Ağaçlar. Beau, Bristlebrook'a geçmeye çalışacaklar. Hendekten geçen herkes ölmeli. Jasper, onlar..."

"Onları durduracağız." Jasper, Beau'ya bakar. "Sen..."

"Hayır. İyi değilim. Kendimi köpek boku gibi hissediyorum." Beau gülerek burnunu çeker, ama sonra yüzü sertleşir. "Bu Günahkarlar üzerinde duygularımı dışa vurmamın bir sakıncası yok mu, Jas?"

Jasper'ın yüzünde eğlence belirirken, tüfeğimi çeviriyorum.

"Bunu önerilen bir tedavi olarak düşünün," diyor alaycı bir şekilde.

Salondan Ava *tekrar* bağırmaya başlar, bu sefer ekstra yardım için — ve Ethel'in zayıf, tozlu sesi üst kattan yankılanıyor.

"Tüfeğimi alıyorum! Kasey, kışını yatağına geri koy. Ida dışarıda, boşuna uğraşma."

Oh, kahretsin.

Beau ve Jasper birbirlerine sert bir bakış atarak koşmaya başlarlar. Onların iki adım arkasında koşarken, yumuşak bir el gömleğimin arkasına dolanır ve beni geri çeker.

Eden'in delici gözleri hala kırmızı ve parlak, ama yüzü kararlı.

"Hâlâ suç ortağım mısın?" diye sorar... ve bunu *şimdi* soruyor olması?

Evet. Bu, onun bana sorduğu en korkutucu soru olduğundan eminim.

.

"Evet," diye dikkatlice cevap veriyorum.

Elimi tutar ve beni verandaya doğru sürüklemeye başlar. "Harika. Bazı insanları havaya uçurmam için yardıma ihtiyacım var."

Gülümsüyorum ve bir saniye sonra *onu* yeni tehlike grubumuzu bulmak için sürüklemeye *başlıyorum*.

"Bu benim için bir çift hedefi, umarım bunu biliyorsunuzdur," diyorum ona ve Eden'in zayıf, burunlu kahkahası adımlarımı hızlandırıyor.

Patlayıcılarla cinayet, çiftlerin hedefleri olabilir, ama Eden'ı güldürmek benim hayatımın hedefi.

"Neyi havaya uçuracağız ki?" diye soruyorum, ön kapıyı iterek açarken. Yüzü kararır. "Yan tüneli. Alastair nerede olduğunu biliyor." Midem düğümlenir.

Ama içimizden birinin mantıklı düşündüğüne sevindim. "Hadi," diye mırıldanıyorum.

Dışarıda savaş tüm şiddetiyle devam ediyor. Ateş altında, düzinelerce Günahkar, üç ağır, düzleştirilmiş ağaç gövdesini hendeğe doğru taşıyor. Geçici köprüler.

Bize doğru geliyorlar.

Ağaçların arasında, silahlarını hazırlayarak sabırsızlıkla köprülerin kurulmasını bekleyen başka bir grup adam var.

Köprüler kurulur kurulmaz bize saldırıya geçecekler.

"Onları *yok* edin!" Jayk en öndeki platformdan bağırarak aşağıya koşuyor. "Şimdi! Etkili ateş açın! Onları oyun oynamaya davet etmiyoruz!"

Beau hendeğe doğru koşar, bir el bombası atar ve sağır edici bir patlamayla birkaç Günahkârı ortadan kaldırır. Geri kalan adamlar ağacın ağırlığı altında sendeler, ancak onların yerini almak için ormandan daha fazla Günahkâr koşarak çıkar.

Jasper , , , Beau'nun yanına diz çökerek, , , , ,,,,,,,,,,,,,,
Onu koruyorum.

"Kaç tane günahkar olduğunu söylemiştin?" Eden'a olabildiğince rahat bir şekilde soruyorum ve onu İkinci Platforma doğru çekiyorum.

Billy ve Baa-bara, verandaya bağlanmış halatlara karşı direniyorlar ve kızım Henrietta, yanından geçerken paniğe kapılıyor. Onu telafi edeceğim.

Eğer hayatta kalırsak, ona bunu telafi edeceğim.

Eden'in geniş gözleri yaklaşan Günahkarları izliyor. Bir el bombası daha patlıyor ve alevler gözlüklerine yansıyor.

"Doksan. Ya da... doksan çadır mı? Bir çadırda birden fazla kişi mi yatıyor?" diye sorar koşarken, sanki bu fikir aklına yeni gelmiş gibi.

Neredeyse kesin.

"Hayır! Muhtemelen bir sürü sahte çadır da kurmuşlardır. Sayılarını şişiriyorlar, anlarsın ya? Endişelenecek bir şey yok," diye aceleyle ona söylerim, sonra platforma doğru bağırırım. "Hey, Katherine! Tehlikeli paketimi bana ver!"

Bir saniye sonra yüksek platformdan ağır bir sırt çantası düşer ve ben onu bir çığlık atarak yakalarım.

"Aman Tanrım," Eden, çantaya bakarak mırıldanır, narin boynunda nabızı hızla atmaktadır.

Arka planda bağırışlar ve patlamalar duyulur.

Düzgünce ceplere yerleştirilmiş C-4'ler hala güvenli, parçalar hala keselerinde, ama...

Gülerek kalbim hızla atıyor. Kahretsin. "Muhtemelen patlamazdı."

Muhtemelen. C-4 genellikle iyi ve stabildir.

Ama bunlar oldukça eski.

Eden platforma doğru döner. "Tehlikeli paketi atmayın, aptallar!"

Gülerek birkaç blok alıp cebime koyuyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor. Birkaç klips alıyorum. Şok tüpü ateşleyicisini ceketimin cebine koyuyorum.

Emir verirken çok tatlı oluyor.

"Beau, yükle şunu. Koruma istiyorum. Yürüyerek, içeri girin! Sol tarafı hedefleyin. Üç deyince ateş!" Jayk bağılıyor. "Bir, iki..."

Arkamızda, hendeğin ötesinde, ayaklarımızın altında yerin gürültüsünü hissettirecek kadar şiddetli bir patlama olur ve keskin bir duman kokusu havayı doldurur. Duman hendeğin ötesindeki tarlaya yayılır, Günahkarları, köprüleri, ormanı kaplar.

Eden'in başı hendeğe doğru dönüyor. "Üç!" Jayk bağılıyor.

Şiddetli, ritmik silah sesleri duyulur ve adamlar çığlık atmaya başlar, dumanın içinde kaybolur ve ölürlər. Acı dolu çığlıklar ve kafa karışıklığı...

Günahkarlar panik içinde bağıyor ve bir adam dalgalanan buluttan çılgık atarak kaçıyor, ancak mızraklara saplanıyor.

Hızla, patlayıcı kordon makarasını ve biraz bant alıp ayağa fırlarım. Eden'in elini tutarım... ama o beni yerinde tutar.

Gözleri dumanın içinde çılgınlıkları arıyor. "Lucky? Ne... Onları göremiyoruz." Göğsü hızla inip kalkıyor.

. "Ya buraya gelirlirse? Ne..."

"Geri çekilin!" Jayk bağırır. "Duman dağılmadan geri çekilin!"

Siviller geri çekilir, platformların arkasına düşerler.

Ve bulutun dağılmaya başladığı, kar sisi gibi düştüğü bir an olur.

Sonunda görebildiğimizde, Eden şok olmuş bir şekilde elini ağzına götürür ve sivillerin silahları alkışlarla birlikte gürültüye başlar.

Sol köprü yıkılmış, etrafında, altında ve kaçarken on beşten fazla adam vurulmuş. Diğer ikisi, günahkarların panik içindeki kargaşasında çimlerin üzerinde terk edilmiş durumda. Etraflarında birkaç adam daha ölü yatıyor.

"Aman *Tanrım*..." Eden mırıldanır ve ben gülerek elini çekerim.

"Hadi, güzelim. Jayk her şeyi halletti." O, sevimli bir şekilde inanamayan bir ifadeyle peşimden sendeleyerek gelirken, gülümsemeden edemiyorum. "Beau'nun *Gustaf* ile oynamasına izin veriyor."

Duman dağılırken, ağaçların yanında bir hareketlenme olur.

. Alastair, ilk saldırının olduğu gece durduğu yerde, tam ortada duruyor ancak bu sefer gece karanlığı ve ateşle örtülü değil.

Gökyüzü hala güneşin doğuşuyla turuncu ve kırmızı çizgilerle kaplı.

Hepimiz için yeni bir şafak.

"Günahkarlar!" diyor basitçe. "*Saldırın*."

Kahretsin.

Çok mu geç kaldık?

Koşmaya

başlıyorum.

Elimi sıkıca tutan Eden, arkamdan koşarak eve geri girer. Kasey'e bağırarak Ethel'den kaçınız ve Clare'in yanından geçerek tıbbi bölmeden çıkarız. Eden'ı bırakırım.

Elimle, patlatma kordonunu kesmeden önce gerekli düğümleri bağlayabileyim.

Bir blok muhtemelen tüneli çökertmek için yeterli olacaktır. Güvenli olması için iki blok.

Cebimden ilkinı çıkararak kapıdan spor salonuna doğru geri çekiliyorum.

"Koşarken bunu yapman doğru mu?" diye sorar Eden.

"EOD eğitim subaylarımıza göre mi, yoksa...?" diye soruyorum, tünelin girişine doğru ilerlerken ikinci patlayıcıyı ilkinin bağliyorum.

Patlatma kablosunu neredeyse düşürüyordum ve Eden irkildi. "Beni *gerçekten* şüpheyne düşürüyorsun, Lucky."

Burun kıvırıyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum ve patlayıcıları nereye yerleştireceğimi düşünmek için bir saniye duruyorum. Ve... belki biraz daha içeriye. Uyuma alanlarının yarısını havaya uçurursam siviller pek mutlu olmayacaktır.

Geriye dönüp mesafeyi kontrol ettiğimde, Eden'in gergin yüzü kapı aralığından bana bakıyor.

Yeterince küçük görünüyor mu?

Daha derine girmeli miyim?

Birkaç uzun adım geri atıyorum. Burası mı?

"Yine... yine şaka mı yapıyorsun? Lanet olsun, Lucky! Lütfen kendini havaya uçurma! Burası güvenli, değil mi?"

Peki.

Hayır

Ağırlıkları gözlemleyip, ne kadar kayanın toz haline geleceğini tahmin ediyorum — bunun evin yapısal bütünlüğünü nasıl etkileyeceğini *bilmediğimden* bahsetmiyorum bile.

Evet, doğru. Memurlarım, izin almadan bunu denediğim için beni gerçekten azarlardı, ama...

Karanlık, kayalık tünelde küfürler yankılanıyor. Yapman gerekeni yapmalısın, sanırım.

Nabzım hızla, çılgınca atmaya başlar. Hızla, ikinci patlayıcıyı kaya yüzeyine, dişlerimle bir kerede koparabildiğim kadar bantla

bir kerede kopardığım kadar bantla kayaya sabitlerim.

Eden de onları duyunca gözleri keskin bir panikle büyüdü ve acilen geri gelmem için işaret etti.

Siktir. Eğer onlar dişlerimi burayı buraya
önce ben yap ayarlayabilmek başlatıcıyı
başlatıcıyı . . .

Eden *hemen orada*. Dom revirde ve silahlı çatışmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Clare. Deanna. *Kasey* üst katta.

Ayak sesleri daha yüksek yankılanıyor, o kadar yakın ki... Bu gerçeğin farkına vardığımda kanım donuyor.

Bir sonraki köşede, *belki de* ondan sonraki köşede.

"Git!" Eden'a sessizce bağıyorum, ama o inatla başını sallıyor, ağlamak üzere.

Lanet olsun, *hayır*.

Eden'e doğru geri çekilirken, patlatma kablosunu sert ve aceleci hareketlerle çözüyorum.

Neredeyse, neredeyse, neredeyse.

"*Lucky!*" Eden kapıdan fısıldayarak bağıyor ve ben çok yaklaştım. Cep bıçağımla kabloyu kesiyorum ve ateşleyiciyi arıyorum.

"Koş!" diye yalvarıyorum ona.

"Hayır! Sensiz olmaz!" diye bağıyor.

Adamlar son viraja giriyorlar, üç sıra halinde bir kalabalık ve kaç kişi olduklarını göremiyorum. Beni görür görmez aniden duruyorlar.

Sonra öndeki adam gülümseyerek öne çıkıyor. Suç ortakları.

Bunu yapamam. Onun gitmesi lazım. Adamlardan ve suçlamadan uzaklaşması lazım ve...

Kahretsin. Şu anda güvenli bir yer var mı? *Lanet olası* başlatıcım nerede?

Öndeki adam gülüyor, sonra ileri atılıyor.

Kendi tavsiyemi dinleyerek geriye doğru koşuyorum, elimi diğer cebime sokuyorum. Başlatıcım olmadan hiçbir şey yapamam, ama onu *bulamıyorum*.

Adamlar bana doğru koşuyorlar, birbirlerine ve duvarlara çarpıyorlar.

"Sol tarafa!" Eden beni geri çekerek uyarıyor. "Lucky, ceketin!"

Kahretsin.

Eden beni dışarıya, spor salonuna sürüklerken, ceketimi çıkarıp kordonuna takıyorum. Birkaç saniye içinde ceketimi sabitliyorum ve o da beni sabitliyor.

Daha da geri çekiliyoruz ve birkaç saniye sonra, Sinner'ın yüzünü kapıda görüyorum.

Yiyip bitir, orospu çocuğu.

"Onuru sen mi almak istersin?" diye Eden'a soruyorum ve başlatıcıyı ona uzatıyorum, o da sırtıyor.

Sonra pompayı çeker.

Lanet olsun. Bu acıtacak.

Bir saniye sonra, bizi geriye doğru savuran kuvvet, kemiklerimizi incitecek kadar güçlü bir şekilde ayaklarımızı yerden keser. Eden'a çarparak onu kendime doğru çekerim ve son anda annemin gurur duyacağı bir şekilde dönerek onu kendime doğru çekerim. Bu, onun hava hareketleri için aklındaki şey tam olarak bu değildi, ama...

Spor salonunun zeminine sertçe çarparak düşerim ve Eden, şimdiye kadar hiç fark etmediğim acımasızlığıyla dizleri ve dirsekleriyle üstüme çöker. Battaniyelerin üzerinde kayar, su şişelerini deviririz ve birinin dantelli külotu botlarıma dolanır.

Sonra durduk.

İkimiz de sırt üstü yuvarlanırsınız, şoktan nefes nefese kalırsınız.

Koyu, kül rengi duman bulutları odaya yayılır, yan tünelin olduğu yerden yayılır. Küçük çakıl taşları ve enkaz parçaları, titreyerek küçük çatlaklar çıkararak yere düşer.

Gözlerimi kırıpıyorum, sonra öksürüyorum, ağzım tozla dolu ama bu, vücudumun her yerine binlerce acı dalgası gönderiyor.

Sanırım sonunda başardım.

Sanırım vücudumdaki her kemiği kırdım.

"Ah," diye inledim.

Aniden kaya duvarı inler ve ben kendimi yukarı iterek Eden'ı daha da geriye çekerim, yan tünelin önünde başka bir duvar parçası daha çöker ve Sinner'ın seğiren elini molozların altında gömer.

"Bir dahaki sefere..." Eden nefes nefese. "*Daha az kullan.*"

Bölüm 71

Şanslı

HAYATTA KALMA İPUCU #207

*Gustaf'la
dövüşmeye C-4
getirme.*

Hırıltıyla nefes alıyorum. Sonra gülüyorum. Sonra o kadar çılgınca gülüyorum ki, kaburgalarım etrafımızdaki kaya duvarları gibi gıcırdamaya başlıyor.

Bir dahaki sefere.

"Seni çok seviyorum," diye boğuk bir sesle söylerim ve o da gülerek başını sallar.

Kaya gürültüsü durana kadar. Ve
bağırışlar duyulmaya başlar. "Hadi
güzelim. Kalk."

Vücudumun her yeri ağrıyor, ama Eden'e ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve salona doğru koşuyoruz. Salonun ötesinde bağırışlar, emirler ve ayak sesleri duyuyorum — çok fazla ayak sesi.

Salonun kapısını açmak için enkazı temizlemek bir dakikamızı alıyor, ama kapıyı açtığımızda salonun her yerinde siviller var ve salonu kapatıyorlar.

"Ne oluyor?" Eden, dehşet içinde omuzlarımızın üzerinden bakan Mary Beth'e sorar.

"Odamıza ne oldu?"

Koridorda ilerlemeye başlıyorum, sivillerin ve Reaper'ların arasından geçip Arthur'u geçiyorum ve Deanna'nın endişeli yüzünü revirden dışarı çıkmış halde görüyorum.

"Bu da neydi *böyle*?" diye sorar. "Taşınmamız mı gerekiyor? Daha fazlası var mı? Ben..."

Hareket etmeyi bırakmıyorum, ama ona bağıyorum. "Her şey yolunda, düşmanlarımızı öldürmek için sadece *ufak* bir parça C-4 var! Oda çökmedikçe artık seni rahatsız etmemesi gerekir." Eden'i kalabalık insan topluluğunun içinden çekip çıkarıyorum ve parmak uçlarımda zıplayarak bağıyorum, "Dom hala iyi mi?"

"Durumu stabil. Ne...?"

"Ona selamımı söyle!"

Oturma odasına bakıyorum, Sawyer yaralıların arasında, baygın Cole'un yanında oturuyor. Sawyer'ın yüzü bembeyaz ve sert, çatlak sürgülü kapılardan dışarıya bakıyor.

İçeriden izliyor.

Eden ve ben sonunda kalabalıktan kurtulduk, tozla kaplıydık ve el ele tutuşmuştuk.

"Geri çekilin!" Jennifer porch. "Herkes içeri girsin, *şimdi! Gidin!*"

Eden ve ben birbirimize bakiştık.

İkimiz de ileri doğru iterek, dışarı çıkıncaya kadar dalgaya karşı ilerliyoruz.

Reaperlar ve siviller savunma platformlarını hızla terk edip eve doğru koşuyorlar. Uzakta, ikinci Sinner kütük köprüsünün yıkıldığını, yanmış ve bir kenara atılmış halde yattığını görüyorum, ama üçüncü köprü...

Koşmaya başlıyorum ve Eden hemen yanımda, yüzünde aynı korku var.

Silahlı değil, ama bunun önemi yok.

Ava, Katherine, Ida, Ethel, Sloane ve Jasper, geçen gün kullandığımız boktan siperin altında, hendeğe çok yakın bir mesafede, köprüye yaklaşan her günahkârı 'la vuruyorlar. Küçük bir kalabalık diğer tarafta ölü yatıyor ve daha fazla ceset mızraklara asılı duruyor, ama günahkârlar bir dalga gibi. Okyanus gibi. Sayıları çok fazla ve hepsi bize doğru geliyor.

Ve sonra onları görüyorum.

Beau köprüünün hemen önünde diz çökmüş, Gustaf'ı omzunun üzerinde tutuyor.

Jayk onun arkasında, ağır bir mermiyi dolduruyor.

"Oh, lanet olsun," diye nefes alıyorum.

Jayk duman bombamızı kullandı. Elimizde sadece yüksek patlayıcılar ve alan savunma mermileri kaldı.

"Ne?" Eden, yanımda sendeleyerek durdu. "Neden, lanet olsun?"

Siviller, adamlarımı koruyan lanet olası Valkyrie'ler, geri çekilirken Sinners'a ateş ediyorlar.

Henrietta ayaklarımın dibinde ciyaklıyor, kanatlarıyla bacaklarıma çaresizce vuruyor ve ben dalgın dalgın onu kaldırıp göğsüme sarıyorum. Kalbim onunki kadar hızlı atıyor.

"Az önce kullandığımız C-4'ü hatırlıyor musun?" diyorum Eden'a.

Jasper onların yanında yükselir, iki el bombası atar ve patlamalar önlerindeki kalabalığın içinde boşluklar açar. Bu, Jayk ve Beau'ya içeri girmek için yeterli zaman kazandırır.

Eden hareketsiz kalır. "*Evet?*"

Beau sonunda durur, bir ayağını köprüye atar ve omzundaki bazuka güneşte parlar.

Sinners ilk kez tereddüt eder.

"Beau silahını çekti," diye iç geçiririm.

Öndeki bir Sinner, Beau'ya tabancasını doğrultur ve Jayk onu alnından vurur. Sonra yanındaki bir diğerini. Jasper birini uyluğundan, diğerini karnından vurur — çok temiz bir vuruş değildir, ama en azından Beau'ya ateş etmiyorlar.

Sinners geri çekilmeye başlarken, siviller bize doğru koşarlar.

Eden'e pişmanlıkla bakıyorum. "Ve onunki daha büyük." Beau ateş ediyor.

Yavaş, büyüleyici bir hareketle, patlama ağaçları şiddetli, volkanik bir patlamayla aydınlatır. Köklerini yerinden söküp, ormanda bir delik açar, ateşli patlama acımasız, şiddetli bir güçle dışarıya doğru kükrer. Arkadan Günahkarların içinden geçer, bir yığın ağaç ve toprak, taş ve moloz, acımasız bir enkaz duvarı olarak onlara çarpar. Toprak çalkalanır, İncil'deki gibi bir yarıkla ikiye ayrılır.

Erkekler hendeğe sertçe atılır, mızraklara saplanır ya da dikenli tellere düşer ve teller boğazlarına ve yanaklarına takılır. Uçan bir dal bir adamın kafasının arkasına çarpar ve bir Günahkar ağaçlardan kaçarak çılgın atar ve alevler içinde kıvrılır.

Gürültülü bir çarpışmayla, kuvvet daha uzağa, daha hızlı itilir ve Beau köprüden geriye doğru uçar, çimlere sertçe çarpar ve enkaz da ona yağar.

Eden'ı kendime doğru çekerim ve Henrietta aramızda sıkışır, Jasper, Jayk ve siviller şok dalgası tarafından yere yapışır. Üçüncü Platform'un ahşap destekleri çatlar ve sonra kuvvetin etkisiyle çöker, ta ki tüm yapı bir gürültüyle çökene kadar.

Patlama yanımızdan geçerken, bizi bir adım geriye savurmaya yetecek kadar güçlüdür ve diğer platformlar tehditkar bir şekilde gıcırda.

Saha sessizliğe bürünür.

Eden'in nefesi yüzüme sıcak sıcak geliyor.

"Onlar iyi mi?" diye fısıldıyor.

Sessizce, gergin bir şekilde sahayı izlerim. Jayk ve Jasper'ın kurtulduğundan eminim, ama... Beau daha yakındaydı.

Uzun, çok uzun bir süre hiçbir şey hareket etmez. Sonra

Beau ayağa kalkar.

"Evet, güzel. Onlar iyi," diye fısıldarım, diğerlerinin de kendilerini silkelediklerini görerek. "Biz iyiyiz."

Birkaç şanslı Günahkar ayağa kalkar ve kendilerini ağaçlara doğru sürükler. Birkaç tanesi hareket edemeyecek kadar yaralı olduğu için çığlık atar ve inler. Çoğu hiç kıpırdamaz.

Ve alevlerin parlamasıyla, ordularının geri kalanını görüyorum... ve kaçıyorlar.

Henrietta'nın yumuşak, tüylü başı göğsüme sürtünüyor ve ben yorgun bir gülümsemeyle onu okşuyorum.

"Sanırım ilk savaşımızı kazandık."

Bölüm 72

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #113

Bir kıza doğru kostümü giydirirseniz, o kız dünyayı fethedebilir... Tamam, belki dünyayı değil, ama kesinlikle birkaç aşk acısı çeken erkeği fethedebilir.

KASLARIM ağrıyor ve sızlıyor, ama sırtımı döken sıcak su buharla rahatlatıyor. Patlamaların etkisiyle ping pong topu gibi savrulduğum için vücudum morluklarla kaplı, ama daha kötüsü de olabilirdi.

Dom iyi bir şekilde iyileşiyor. Kolunun üst kısmındaki ağır kurşun yarası dikildi ve temizlendi, ayrıca ağrı kesici ilaçlarımıza rahatça erişebiliyor. Üç kaburgası kırık ve göğsünün büyük bir kısmında derin ve şişmiş morluklar var. Tam hareket kabiliyetini geri kazanması biraz zaman alacak, ama... hayatta.

Beau'nun sağlık odasındaki kalışı daha kısa sürdü, Dom'un yanındaki " " yatağında sevimli bir şekilde yatıyordu. Hafif bir beyin sarsıntısı ve çeşitli kesikler ve çürükler vardı, ama çabucak iyi olduğuna karar verdi ve taburcu oldu.

Ancak dün sabah burada kazandığımız zaferimize rağmen, son bir buçuk günlük iyileşme süreci yoğun geçti ve ortam ağır ve kasvetli.

Kalan Günahkarların ormanımızdan gerçekten ayrıldıklarını ve Cyanide'ye geri döndüklerini doğruladıktan sonra, temizlik çalışmaları hızla başladı. Günahkarların ve Azrail'lerin cesetleri toplandı ve yakıldı — ya da kurtarılamadıkları takdirde hendeğe saplanmış halde yakıldı.

Havada kerosen ve yanmış cesetlerin keskin kokusu varken, Sinners'ın panik içinde geri çekilirken geride bıraktıkları araç gereçleri ve çadırları toplamaya başladık. Grim ve metodik bir şekilde, biz battaniyeleri, mutfak eşyalarını ve çıkarken almadıkları değerli eşyaları topladık.

battaniyeleri, mutfak eşyalarını ve çıkarken almadıkları değerli eşyaları aldık.

En çok da yiyecekleri.

Onların terk ettikleri yiyecekleri kucak dolusu, yük üstüne yük taşıyarak içeriye sürükledik — depolarımız aylardır hiç olmadığı kadar dolup taşana ve taşıyacak başka bir şey kalmayana kadar.

Yan tünelin etrafındaki kayan kayaları sabitlemek için Jayk ve benim kaslı adamlarım, eskiden yapı mühendisi olan ve Lucky ile benim neden olduğumuz hasarı gördüğünde gözleri parlamayı bırakan, parlak gözlü esmer Sara ile birlikte çalıştılar.

İsteksizce duşu kapatıp dışarı çıktım. Diğerleri de yakında sırası gelecek, ve bunun sebebi sadece Jasper ve Lucky'nin odalarında uyuduğumuzu saklamayı bırakmış olmamız değil.

Ama aynı zamanda Jennifer şu anda Dom'un odasında, Ida ve Ethel'in arasında, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve biraz mahremiyete ihtiyacı var.

Sinners ayrıldığından beri bazı... zor kararlar alındı.

Reapers ile birlikte tarım arazilerine gitmek ve şu anda *orada* bulunmanın tüm tehlikeleri ve riskleriyle yüzleşmek ya da Bristlebrook'ta kalmak gibi iki seçenekle karşı karşıya kalan siviller, ne yapmak istedikleri konusunda büyük ölçüde bölündüler. Dün gece geç saatlere kadar saatlerce bu konuyu tartıştılar ve tüm Reapers ve Red Zone'un konuşmaya katılmasına izin verilmedi, böylece artıları ve eksileri özgürce tartışabildiler.

Ama sonunda, yaklaşık otuz iki sivil benimle ve brütlerimle gitmeye karar verdi. Yarın, Sinners'ın yapacağı saldırılara hazırlık için tarım arazilerine doğru yola çıkacağız.

Diğer siviller Bristlebrook'ta kalıp savunmayı güçlendirecekler. *Bu* karara karışık tepkiler olmasına rağmen.

Reaper'ların çoğu yüksek sesle itiraz etti, burada yalnız kalmanın tehlikeleri hakkında sırayla yalvarıp tartıştılar, ancak siviller kararlarından vazgeçmedi.

Sinners, Bristlebrook'ta iki kez yenilgiye uğradı ve buradaki kadınlar kendilerini savunabileceklerini kanıtladılar.

Bristlebrook, kendilerini güvende hissettikleri yerdı.

Benim brütlerim iç in de durum bundan ibaretti.

Ve içten içe, bu durumdan rahatladım. Bu kadınların bizim karşılaştığımız tehlikelerle yüzleşmelerini istemiyorum.

Yeterince acı çektiler.

Yavaşça, midem bulanık ve ağırlaşmış halde, kendimi kurulamaya başladım.

Herkes, savaştan sadece birkaç saat sonra, dün Jennifer ve Sawyer'ın ayrıldığını duydu. Onun kafa karışıklığını, kalp kırıklığını ve ona *lütfe*n kendisiyle gelmesi için yalvardığını duydu. Onu güvende tutacağını söylediğini.

Onu sevdiğini.

Onun artık orada kendini güvende hissetmediğini söylediğini duydular. Şu anda hiçbir yerde kendini güvende hissetmediğini. Burada, halkının yanında olması gerektiğini söylediğini duydular.

Kapının yanında, kalbim ağzımda, gerekirse müdahale etmeye hazır, içim içimi yiyerek dinledim.

Derin bir nefes alıp havlumu astım ve

topu

zum Sorun yok.

u En iyisi bu.

düzel Jennifer kadar sert birinin, onun gibi bir adamla asla birlikte olmamalı.

ttim. Sawyer kadar zayıf.

Ayrılacak olanlarımız yarın sabah ilk iş olarak tarım arazilerine doğru yola çıkacak. Reapers'ın ana üssüne telsizle haber verildi ve bizi bekliyorlar. Arthur ve adamları, Red Zone'a geri dönerken Sinners'dan güvenli bir şekilde kaçınana kadar yolun çoğunu bizimle birlikte seyahat edecek. Önümüzdeki günlerde daha yakın ve daha güvenli iletişim kurabilmek için Arthur'a uydu telefonumuzu verdik.

Kararlar benim omuzlarımda ağır bir yük oluşturuyor.

Hepimiz ölümün peşimizde olduğunu biliyoruz, ama bu noktada geri dönüp onunla yüzleşmekten başka seçeneğimiz yok. Bu savaşa kendimizi adadık ve o Günahkarlar ölmeli. Bu, güvende olabilmemizin tek yolu... ve onların esirlerinin de tek şansı.

Yutkunuyorum.

Tanrım, umarım Heather iyidir.
O da Dom'un vurulduğunu
gördü.

Zaten defalarca kafamda döndürdüğüm düşünceleri bir kenara bırakıp gözlüğümü alıyorum. Giyinip Dom'u tekrar kontrol etmem gerekiyor. Yatak istirahati yapmaya alışkın olmadığını düşünüyorum, şimdiden sinirli ve kalkmak için sabırsızlanıyor.

Ama banyodan çıkmadan önce, kapıya iliştirilmiş bir not görüyorum.

Bana güven, bunu derinlemesine bir temizlik operasyonuna
dönüştürdüm.

xoxo seni seviyorum

PS Bacak tıraşı hiç bu kadar seksi görünmemişti

Şanslı.

Kağıda bakıyorum, gülmekle belirsiz bir şüphe arasında gidip geliyorum. Son birkaç günün ardından almak için çok ilginç bir not.

Ama...

Banyoya geri dönüp, sonraki on beş dakikayı dikkatlice temizlik yaparak geçiriyorum, tüm bu süre boyunca Dom'un geçen hafta duşta beni ne kadar titizlikle incelediğini hatırlıyorum.

Ve bu sadece amımdı.

Çıplak bir şekilde banyo kapısına doğru kayarken, bu anı ve beklenti cildimde karıncalanmaya başlıyor.

Lucky bana bir not bırakıyorsa, onunla ve Jasper'la bir gece geçirecek miyim?

Bu düşünceyle nefesim hızlanıyor.

Ama diğerleri bu gece burada uyuyacaklar. Şu anda henüz akşam karanlığı çökmüş durumda, ama bu nasıl olabilir...

Yan odadan ayak sesleri geliyor.

Yavaşça kapıyı aralayıp dışarıya bakıyorum.

"Selam, güzelim."

Yaklaşarak kapıyı açtım ve onu görmek için başımı uzattım.

Lucky'nin gözleri eğlenerek bana parıldıyor. Yatağın önünde pek de rahat durmuyor ve yatağın *üstünde*...

"Um. Lucky. O ne?" diye soruyorum, sesim çok yüksek çıkıyor.

Banyodan çıkıp, tanıdık ahşap kutuyu, iç çamaşırlarını ve tamamen *absürt* kırmızı-beyaz kostümü daha iyi görebilmek için...

"Hm?"

Bakışları yavaşça, ateşli bir şekilde vücudumun üzerinde dolaşıyor. *Çıplak* vücudumun.

Hızlanan nabzım boğazımda çarpmaya başlıyor. Son birkaç gün çok ağır geçti, korkutucu, mide bulandırıcı ve hayal kırıklığı yaratan, pek çok ihanetle dolu günlerdi.

Bu tür gizlenmemiş yaramazlığın ortaya çıkmaya hazır olduğunu görmekte çok basit ve çok... çok *özgürleştirici* bir şey var.

Özellikle de *onda*.

Mükemmel, yalamak isteyeceğiniz gamzeleri, aptalca şehvetli eşofmanları ve büyük, güzel kalbi ile benim Lucky'm.

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve kollarımı omuzlarına uzattım. Elleri hemen sırtıma kaydı, sonra kalçamı kavradı ve düşük bir iniltiyle beni kendine doğru çekti.

Sertleşmiş penisi, eşofmanının yumuşak kumaşı aracılığıyla karnıma kışkırtıcı bir şekilde baskı yapar ve parmakları, kendini tutamıyormuş gibi popomu yoğurmaya başlar.

Ağzım onunkinden bir santim uzakta, gülümsüyorum. "Benim de bilmem gereken planlar mı yapıyorsun, tatlım?"

Lucky'nin gözleri parlar ve yumuşak kahkahası dudaklarımdan dökülür. "Tatlım, ha?" Ağzı benimkine kayar. "Bunu kabul edebilirim."

Onu öpmek için eğildim ve dudaklarımız günahkar bir şekilde birbirine kaydı. Sıcak, yavaş, lezzetli bir alay, beklenti ve rahatlama, acele ve batma, ateşli bir ihtiyaç oyunu. Ona doğru nefes nefese kaldım ve o da inleyerek bunu da çaldı.

Lucky ağzını bana değdirdiğinde, başka hiçbir şeyin varlığı kalmaz.

Beni kıcımdan kaldırıp yatağa taşıyor, ağzı hala benim ağzımın üzerinde çalışıyor ve o üzerime eğilirken ben boynuna sarılıyorum, vücudum acımasız bir hevesle uyanıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu daha sertçe aşağı çekiyorum.

Onu terk eden bir sonraki ses, yarı gülme yarı inilti gibidir. Bacaklarımı genişçe açar ve yatağa sürünerek üzerime yerleşir. Ağzı benimkinden neredeyse hiç ayrılmaz ve artık sadece dillerimizin, sıcak nefeslerimizin ve nefes nefese inlemelerimizin bir karışımıyız. Alt dudağımı ve dilimi emer, parmaklarını benimkilerin arasına bastırır, ta ki her yerimiz birbirine karışana kadar.

Lucky tüm vücuduyla, dizginlenemeyen bir heves ve şeytani bir zeka ile öpüyor. Sanırım onlardan daha çok, sadece *öpüşmekten* en çok zevk alan o.

Ağzı kısa bir süre boynuma kayıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, başım dönüyor, dudaklarım nemli ve daha fazlasını istiyor.

Gerçi... O ağzıyla başka yerlerde neler yapabileceğini de çok iyi biliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum nefes nefese.

Söylemek istediğim bu değildi, ama yine de ağzımdan dökülüverdi. Savaştan, ıstıraptan ve... ve gelecek olan *her şeyden* sonra, bunu yeterince söyleyemediğimi hissediyorum.

Altın sarısı saçları uzun ve dağınık, ipeksi telleri göğüslerimi gıdıklarken, o boğazımı yumuşakça emiyor, köprücük kemiklerimi ısıyor. Sanki onunla kaplanmış gibiyim.

Ama Lucky öpücüklerinden başını kaldırıyor, kahkahası yumuşak, sıcak ve sessizce ciddi bir şeye dönüşüyor. "Ben de seni seviyorum, Eden." "Ve ben ikinizi de seviyorum," diyor Jasper arkadan bir yerlerden. Şanslıyım, sonra hafif bir öfke sesi duyuyorum. "Seni burada yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum. Onun dikkatini dağıtma, Lucien. Yarım saat içinde uyanacaklar."

Onlar mı?

Dikkatimi *dağıtma* mı? Bu benim sürprizim değil mi?

"Bu Eden'in suçu. Onun için bir zaafım olduğunu biliyorsun... yani, ona karşı, sanırım." Lucky başını kısa bir süre eğdi ve dilini bir göğsümün iç kıvrımına doğru kaydırıldı.

Sıcak bir kıkırdama ile nefes nefese kalarak, başını yukarı çekip onu tekrar ağzıma getirir ve pervasız, aç bir öpücük daha veririm.

Teknik olarak Jasper ona emir verdi, bana değil, bu yüzden o... "Dur, Eden'im."

Emirle birlikte içimi zevk ve heyecan kaplar ve Lucky'yi öpmeyi bırakıp, ağzına nefes nefese bakarım. İtaatkar bir şekilde ellerimi ondan çekip, bileklerimi başımın üzerinde çaprazlarım.

Jasper'a onun talimatlarını ne kadar ciddiye aldığımı gösteriyorum.

Lucky uzun bir iç çekişle, mavi gözleri ateşli ve eğlenceli bir şekilde mırıldanır: "İyi çocuk."

Gülümserim. "Yaramaz."

O göz kırpar. "Sub kulübünün güzelliği de bu, güzelim." Sub kulübü.

Kalbim mutlulukla sıkışır.

"Siz ikiniz..." Jasper'ın sesi kısıklaşır. Loaferlerinin sesinin durduğunu duyarım, ama buradan onu göremem.

Lucky geri dönüp ona bakmak için eğildiğinde, alt vücudu benimkine bastırıyor. Onun terli pantolonunun içinden penisi benim vajinama bastırdığında titremeyi bastırıyorum.

"Yeni plan," diyor Jasper'a. "Dom ve Beau'yu unut. Kapıyı kilitleyip, bütün gece senin odanda onunla oynayalım."

Bu, ona karşı kıvranmamak için verdiğim mücadeleden beni şaşırttı.

"Dom ve Beau mu?"

Lucky geri dönüp bana bakar, kaşları yargılayıcı bir şekilde çatılmıştır. "Hemşire kıyafeti kimin için sanıyordun? Hadi ama güzelim. Ayağını yere bas."

Ona sert bir bakış atarken ağızım açık kalır. "Beni yatağa attın ve beni tecavüz etmeye başladın, Lucky. Düşünecek beyin hücrelerim yoktu!"

"Huh. Bir daha düşündüm de, haklısın. Beyin hücreleri fazla abartılıyor."

Lucky'nin gamzeleri derinleşir ve gözleri tekrar göğüslerime iner. Dili alt dudağını okşar ve devam etmenin cezasının buna değip değmeyeceğini düşündüğünü *görebilirim*.

"Ondan uzak dur, Lucien," Jasper tekrar emir verir, bu sefer sesinde o kadar yumuşak bir uyarı vardır ki ikimiz de titreriz.

Lucky tekrar iç çekerek yataktan, benden uzaklaşır ve ani soğukta tekrar titrerim.

Jasper bir an sonra ortaya çıkar ve yatakta uzanmış halimi inceler. Ben uzanmış itaatkar onun için çıplak ve hareketsiz, göğüslerim

göğüslerim daha hızlı yükseliyor.

Dom ve Beau'nun da geleceğini söylediklerini biliyorum, *bunun onlar* için olduğu gibi bir şey, ve bu fikre karşı olduğumdan değil, ama Lucky'nin öpücükleri hala beynimi baş döndürüyor ve Jasper'ın gözleri yavaşça yanan kömürler gibi vücudumda dolaşırken, başka birini düşünmek gerçekten zor.

Gözleri amımda kalıyor ve şeytani kıvrımlı saçları alnına düşüyor.

"Çok güzelsin, sevgili kızım." Yaklaşıyor ve dizini kullanarak bacağımı yavaşça açıyor, beni geniş ve parlak olana kadar açıyor ve beni içine alırken çenesi bıçak gibi keskin. "Onlar için ısınmış olmanın bir zararı yok sanırım."

Acıtmak mı? Acıtıyor. Göğüs uçlarım acı verecek kadar gergin ve doldurulma ihtiyacıyla zaten zonkluyorum.

Ama yine *onlar* var.

"Dom ve Beau için mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Sanırım... Dom hala revirde, değil mi?"

Jasper başını sallar, ama ben boş vajinamı sıkarken başını yana eğirir, gözleri parlar.

"Beaumont, Dominic'in yarın ayrılmadan önce burada iyileşmesinin daha rahat olacağını düşündü ve sanırım Dominic'in seyahat etmek için yeterince rahat hareket edip edemeyeceğini görmek istedi. Bu konuda fikir ayrılığı var aralarında, sanırım."

Eminim öyledir.

Jasper için sırtımı kamburlaştırıp yüzüne bakıyorum ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Lucky yatak etrafında dolaşırken inliyor.

Yalvarmamak için dudağımı ısırarak soruyorum, "Peki... ben buraya nasıl uyum sağlayacağım?"

Jasper sonunda gözlerini bana çevirir.

"Hepiniz zor birkaç gün geçirdiniz," diyor yumuşak bir sesle. "Hepimiz geçirdik," diye mırıldanıyorum ve o başını sallıyor.

"Ama özellikle siz içinüz." Jasper'ın sert hatları yumuşar. "Lucien ve ben, siz içinüz için bir şeyler ayarlayabiliriz diye düşündük. Ayrılmadan önce hepinizin gülümsemesini sağlayacak bir şey."

Göğsüm şiddetle sıkışıyor ve ona, Lucky'ye bakıyorum, yakalanmış ve dokunulmuş, birdenbire benim ihtiyacımla hiçbir ilgisi olmayan duygularla boğuşuyorum.

Bir şeyler planladılar.

Kendileri için ya da sadece beni mutlu etmek için değil... Dom ve Beau için de.

Bu tamamen özverili bir davranış ve tamamen acı çeken küçük ailemize yardım etmek için.

Dudaklarım titriyor ve Jasper bir kez başını sallıyor, ama yüzündeki küçük gülümseme dayanılmaz derecede sıcak ve empati dolu.

"Üzgünüm canım, ama bunun için vaktimiz yok. Giyinmen gerekiyor. Geç kalarak sürprizimi mahvedersen, sana çok kızarım," diye uyarıyor ve ben burnumu çekerek, yüzüme isteksiz bir gülümseme geri dönüyor.

Lucky, yataktan daracık, lezzetli bir şekilde seksi kıyafeti alır. "Karaktere girmek için en *az* o kadar zamanın gerekecek. Unutma, zavallı, kaba, huysuz asker yaralandı, seksi doktor onun bakımını üstlendi ve *sen*, küçük hemşire, onun iyileşmesi için her talimatına uymak zorundasın."

Yatağın üzerinde başımı çevirerek Lucky'ye eğlenceli bir bakış attım. "Zavallı, kaba, huysuz asker yaralandı. Seksi doktor onun bakımını denetliyor. Ve ben onun iyileşmesine yardımcı olmak için her talimatına uyuyorum."

"Tabii, ama bunu müstehcen hale getirmelisin."

Jasper elini uzattı ve ben de nazikçe tuttum. Beni kendine doğru çekti, ta ki ona acı verici derecede yakın durana kadar.

Lucky kıyafetin etiketlerini yırtıp yatağa atıyor ve ben bunun benim bedenime uygun olduğunu görüyorum. Bu, kışımı zar zor örtecek kadar küçük, kırmızı çizgili beyaz bir elbise. Önünde derin bir dekolte vaat eden kırmızı bir fermuar ve tam da amımın üzerine gelecek, içinde küçük beyaz bir haç bulunan sevimli kırmızı bir kalp var.

Yanında minik beyaz-kırmızı bir şapka v Lucky, kostüme uygun, skandal derecede kırmızı bir iç çamaşırı seti de getirmiş.

"Bunları nereden *buldun*?" diye gülerek soruyorum, Lucky de Jasper'a benim de tanıdığım tahta kutuyu uzatıyor

"Biz değil," Jasper şaşkın bir şekilde düzeltir. "Beaumont'un, senin geldiğinde Dominic'le birlikte senin için kıyafet toplarken, oldukça iyimser bir şekilde bunu senin için aldığını düşünüyorum. Lucien, onun eşyalarının arasında bunu fark etti - bu arada, onu benim salonumdan kaldırmasını istiyorum. Şimdi yatakta eğil, Eden. Bacaklarını aç."

Ses tonundaki değişiklik nefesimi keser, ama hemen itaat ederim, göğüslerim yatak örtüsüne bastırılır ve bacaklarım genişçe açılır. Ne olacağını bildiğim için titriyorum.

"Güvenlik kelimesi? Bugün herhangi bir endişen var mı, listende herhangi bir değişiklik var mı?" Jasper kontrol ediyor.

"Bristlebrook ve yok, teşekkürler. Ben... lütfen çekinme," ona olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde söylüyorum.

Lucky'nin sırtışı, başaramadığımı gösteriyor.

Her halimden çaresiz ve yalvaran biri olduğum belli oluyor.

"En son ne zaman birisi kışını kullandı, tatlı kız?" Jasper arkamdan yaklaşıyor.

Kutunun mandalının açıldığını duyuyorum.

Nefesim çarşaflara titriyor ve Lucky gözlerime bakıyor, ham arzusu gözlerini huzursuz, fırtınalı bir gökyüzüne dönüştürüyor.

"Jayk'ten beri... Bond-fire'dan beri," diye fısıldıyorum.

"Peki plug? O zamandan beri kullandın mı?"

"Hayır. Parmaklar ve..." Kızarıyorum ve Lucky'nin dudakları kahkahadan titriyor. "Ve diller."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, ama onun gülümsemesi, düzensiz ve acı dolu nefesiyle birlikte titriyor.

Jasper arkamda düşünceli bir ses çıkarır. "O zaman bugün senin için zor olabilirler."

Bir şişe kapağı açılır ve ardından yumuşak, ıslak bir sıçrama duyulur. Ben de soğuk yağmuru bekleyerek heyecanla kıpırdanırım.

"Gereki r s e onlara yavaş olmalarını hatırlat, lütfen," diye mırıldanır Jasper.

Yumuşak bir hışırtı duyulur, ardından kıcımla uyluğumun arasındaki hassas birleşme noktasına sıcak bir nefes üflenir. Arkamda *diz çökmüştür*.

Lucky, hemşire kostümünü sıkıca kavrar ve bizi izlerken, gözleri Jasper'ın kışını ayırıp durup

yüzümü izlemek için durur.

"Kendini temizledin mi?" diye sorar ve yüzüm daha da kızarır.

Lucky bana kendini beğenmiş, her şeyi bilen bir bakış atar, yanakları kızarır.

Şu anda, notu için ona çok minnettarım. "Evet,

Jasper," diye fısıldarım.

Sıkı, buruşuk deliğime ilk sıvı yağın dokunuşunu hissediyorum... ama soğuk değil. Bu sefer, Jasper'ın parmakları ile ısıtılmış, yasak kıcımın yarıklarına yukarı aşağı sürüyor.

Nefesim hızlanıp kesikleşir ve Lucky daha iyi görebilmek için yatağa tırmanır. Terli pantolonunun üzerinde sertleşmiş ve arzulu bir şekilde kıvrılan penisinin hatları belirginleşir ve ben ona uzanıp dokunma isteğiyle mücadele ederim.

Jasper kendini açıkça belli etmişti: artık kontrol onda.

Jasper'ın parmağı deliğime bastırmaya başlar, kayganlaştırıcıyı içeri sürer, esnekliğini test eder, sonunda içeri girmeye başlar ve hassas halkayı yırtar.

"Ah," diye inlerim, o hemen ikinci parmağını da eklerken. "Üzgünüm, sevgili kızım. Bunu yavaşça yapmaya vaktimiz yok.

Bunu kabul etmek zorundasın," diyor Jasper, sesi keskin ve gergin.

Ohhh.

Beynim kulaklarımın arasında eriyor, sesindeki kibar talep beni sıvılaştırıyor.

"Bana verdiğin her şeyi alacağım. Ben... Onların uymasını istiyorum. Teşekkür ederim, ben..." O boğuk bir şekilde küfrederek içini çekerken, inlemem sızlanmaya dönüşüyor.

Jasper üzerime eğilir, bir elini belimin altına koyar ve parmaklarıyla sıkı, çekici tutuşunu test eder. Bir duraklama olur, daha fazla sıvı akar ve sonra kasıtlı bir germe ve masaj hızıyla onları kıcıma pompalamaya başlar.

Ağzım, yatağa karşı boğuk bir çığlık atarak açılır, çünkü parmaklarını her yerde hissediyorum, tünel açar gibi, derinden ovuşturur, içimdeki her hassas, gizli noktaya dokunur. Başlangıçtaki ezici gerginlik, hızla ihtiyaç duyulan, rahatsız edici bir baskıya dönüşür.

O dayanılmaz bir derinlikte itmek için durakladığında inlerim, kığım yataktan kalkar ve ona bastırır.

Lucky'nin kahkahası acı dolu ve gözlerini kığımından ayırıp benim bakışlarımla buluşmak zorunda kalıyor. "Bak, sanki seni bunun için uğraştırmak istemiyormuş gibi davranıyor."

Jasper gerginlikle dolu, eğlenceli bir nefes verir. Sonra diğer eliyle kığımını çimdikler ve parmaklarını içimde genişçe açar.

Ben çığlık atana kadar beni gerer.

"İkisi birden onu aldıklarında bu onun için hiçbir şey olmayacak. Şimdi biraz acı çekmesi daha iyi," diye düşünür. "Lucien, bana fişi ver. Hayır, hangisi olduğunu biliyorsun. Ona karşı yumuşak davranma. Uzun vadede bu onun için iyi olmaz."

"Yaşın belli oluyor, bebeğim. Artık nazik ebeveynlik moda," der Lucky alaycı bir şekilde, Jasper'a en büyük tıkaçı uzatırken çukurları şeytani bir şekilde gülümser.

Jasper duraksıyor. "Lucien. Kafese geri dönmek *ister* misin?"

Kafese mi? Jasper'ın yatağının altına mı? Başım dönüyor, vücudum zevkten titriyor ama...

"Lucky'yi kafese mi koydun? Ceza olarak mı? Ne kadar süreliğine?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Soğuk metal tıpanın ucu kığıma giriyor.

Jasper, benim inlemelerimi ve sırtımın şiddetli kavisini görmezden gelerek fişi içeri itti ve "Notlarımı bitirmeme yetecek kadar uzun süre. Dikkat çekmek istediğinde sinir bozucu küçük bir sürtük oluyor." diye mırıldanır.

Lucky yanımdaki yatağa geri düşer, ama Jasper tıkaçı yavaşça içeri sokar, en kalın ve en ağır kısmını kığımdaki sıkı halkadan geçirir, bu yüzden şikayetlerini zar zor duyabiliyorum.

"*Saatlerce!* Beni *saatlerce* orada bıraktı! Yemek yok, su yok. Yalnız ve..."

Jasper burnunu çeker ve fiş takılır. Soğuk ve yoğun baskıya karşı içgüdüsel olarak sıkarak nefesimi tutarım.

"Yiyecek ve suyun vardı, ben de bütün zamanımı yatakta geçirdim, seni velet. Bana verdiğin acıların karşılığında, orada günlerce kalman gerekirdi."

Lucky yanına yuvarlanır, ben rahat etmek için kıvrılırken gözlerime bakar, çaresizce, acı verici bir şekilde tok hissederim.

"Bana nasıl konuştuğunu görüyor musun? Soğuk. Zalim." Tıslar, sonra gülümser ve nefes nefese olan dudaklarıma eğilip öper. "Senin gibi değil. Çok sıcak. Çok nazik. Oh, güzelim, zorlanıyorsun, ha? Seni *mahvedecekler*."

Jasper kalçalarımı eğerek beni dönmeye teşvik ediyor ve ben kızarmış, tok ve ağırlı bir şekilde sırt üstü yuvarlanıyorum.

"Onlar uyanana kadar yaklaşık on dakikamız var," diyor. "Yemek yedin mi?"

Nefes nefese, dikkatim dağınık bir şekilde başımı sallıyorum, hala çaresizce tıkaçlara sıkışmış durumdayım.

"Evet, ben... ben bol bol yedim."

Muhtemelen çok fazla, hem de bütün gün boyunca. Dün Sinners'ın terk ettiği erzakları tıkınarak neredeyse kendimi hasta ediyordum.

Herkese uzun süre yetecek kadar yemek olduğunu öğrendikten sonra direnmek zordu.

Gözleri yüzümü tarıyor, sanki yarı gerçekleri kontrol ediyormuş gibi, ama yemek *istememek* beni hiç rahatsız etmedi. Bir sonraki öğünü bulamamaktan korkmak... açlıktan ve zayıflamaktan korkmak? Beni rahatsız eden *bu*.

Sonunda başını sallar. "Tamam. O zaman otur. Seni giydirelim."

Oturmak mı?

Dişlerimi sıkarak, beni yatakta oturmak için çekmesine izin verdim — ve bu pozisyon, şişman tıkaçları kıcıma derinlemesine gömdü. İçindeki top tıkırdadı ve ben irkildim.

Lanet olsun. Topu unutmuştum.

"Acele et. Lucien, bana jartiyer kemerini uzat."

İkisi hızlıca işimi hallediyorlar. Jasper jartiyerimi yerine takıyor ve daracık, dantelli kırmızı iç çamaşırımı giymeme yardım ediyor. Lucky'nin parmakları ensemin üzerinde geziyor ve göğüslerimi baş döndürücü kırmızı push-up sütyene sokuyor, önünden kopçalamış.

Bana ayağa kalkmamı söyleyen Jasper, uyluklarımın üstüne kadar uzanan çorapları dikkatlice yerine yerleştirip klipslerle sabitlerken, Lucky de elbiseyi başımdan geçirip göğüslerimin üstüne sıkıştırıyor.

Lucky saçımı düzeltir ve Jasper küçük şapkanın klipslerini saçlarıma takar.

Nefesleri ve dokunuşları hem heyecan verici hem de yatıştırıcıydı ve ben sessizce, hayranlıkla onları izledim. Ciddi küçük kaş çatışları ve her şeyi bana dikkatlice takmaları.

"Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle ve ikisi de duruyor.

Lucky çenemi kendine doğru eğip bana yumuşak bir bakış attıktan sonra beni uzun ve yavaşça öptü. Bir sonraki nefesimi Jasper'ın öpücüğüyle aldım.

"Her şey, Eden. Her şey. Sana mutluluk veren her şey," diye fısıldadı.

Gülümsüyorum. "Sen yaparsın." Lucky'ye yaslanıyorum, kalbim kırık ve bu saçma hemşire kostümüyle hiçbir çare istemiyorum. "Hepiniz yaparsınız."

Kapıda bir ses patlaması olur ve ben donakalırım. Kapı açılır.

Bölüm 73

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #275

*Öpücükler ilaçtır.
Ama orgazmlar daha etkilidir.*

BİZE BAKMADAN bile, Dom Beau'nun gömleğinin önünü tutar ve onu yavaşça bir adım geri iter, yüzünde gergin bir sabır ifadesi vardır.

"Dur. Etrafımızda dolanmayı kes."

"Vurulmamış gibi davranmayı bırak. İki kez!"

"*Beaumont*," der Dom uyarıcı bir sesle. "*Dominic*," der Beau aynı tonda taklit ederek.

Ani, çırpınan sinirlerime rağmen, gülümsemem genişler, göğsümdeki sıcak ağrı derinleşir. Bu bana onlarla tanıştığım ilk günü hatırlatır.

Sonunda tekrar ritimlerini bulmuşlardır.

Dom bu sabahki halinden daha iyi görünüyor, yüzünde daha fazla renk var. Sol kolunun üst kısmında kalın bir bandaj var ve tişörtünün yakasından morluklar görünüyor, ama kendi başına hareket edebiliyor.

Beau'nun yüzünde birkaç çizik ve morluk var, ama benimkinden fazla değil.

"*A-hem*." Lucky arkamda öksürük taklidi yapıyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

Gülümsemesi inanılmaz derecede küstah, gamzeleri yıldızlar gibi parlıyor, ama Ani bir gerginlik beni sardı. Bu kıyafet *çok saçma!* Beau'nun beni bir rol oyununa yönlendirmesi bir şey, ama benim *gönüllü* olarak katılmam?

"Aman Tanrım, Meryem ve Yusuf," Beau kapıdan şok içinde yavaşça konuşuyor ve ben yanaklarımın kızardığını hissederek irkiliyorum.

Tereddütle arkama bakıyorum.

Dom yavaşça odaya girer, Beau'ya yol verir, beni ne kadar uzun süre bakarsa koyu kaşları o kadar yukarı kalkar. Yüzünde isteksizce etkilenmiş bir gülümseme belirir, daha önce onda hiç görmediğim kadar geniş bir gülümseme. Beau'ya yan gözle bakar.

Dizlerinin üzerine çökmek üzereymiş gibi bana bakan kişi.

Sırtımda kaba bir el beni öne doğru itiyor ve ben bir adım sendeleyip duruyorum, yüzüm kızarıyor. Bir an sonra, tıkaçımın içindeki metal top içimde ağır bir şekilde çınlıyor ve kığım sertçe kasılıyor.

Lanet olsun, Lucky!

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum!

Hem de Dom'un önünde? Ve *Jasper'ın* önünde?

Ama... Beau'nun elleri titriyor, eminim. Kahretsin.

Tamam.

Terli ellerimi elbisenin ön kısmına siliyorum, ama ellerim kurumadan elbisenin ön kısmı bitiyor.

Hemşire. Ben hemşireyim.

"Oh, şey, merhaba... Doktor Bennett. Sizi görmek... görmek çok güzel." Çok doğal. Mükemmel. Harika.

Beni bitir.

"Görüyorum ki bizim..." Dom'a çaresizce işaret ediyorum. Dom, kollarını göğsünde sertçe kavuşturmuş, kaşlarını eğlenceli bir soru işareti şeklinde kaldırmış, bu da beni eritmek istiyor. Ben de mırıldanarak cümlemi bitiriyorum: "Bizim... hastamızı mı?"

Lucky arkasını dönerek, başarısız bir şekilde kahkahasını bastırmaya çalışır ve ben utançtan yüzüm kızarır.

Ama buraya kadar geldim, sanırım...

Arkamda duran Jasper'a işaret ediyorum ve yanlışlıkla göğsüne vuruyorum.

"Üzgünüm," diyorum ve o bana alaycı, anlayışlı bir bakış atıyor, ben de geri dönüyorum.

Beau yavaşça bana yaklaşıyor, şaşkınlığıyla ağzı hala açık.

Boğazımı temizliyorum. "Bu ikisiyle işim bitti. Bay Douglas harikaydı, ama diğerinin beyin biyopsisi yapılması gerekiyor," diyorum, duvara yaslanıp kahkahalarla boğulan Lucky'ye bakarak. "Beyni *olmadan* doğduğundan endişeleniyorum."

Dom burun kıvrır.

"Biliyor musun, doktor, o haklı olabilir," der kuru bir sesle. Ama sonra Jasper'a bakar, onu yoklar. "Bunu sen mi ayarladın?"

Jasper ellerini açar. "Beyinsiz hasta ve ben yardım ettik. Önemli bir şey değildi. Hemşireniz beslendi, iyice hazırlandı ve mevcut listesi ve sahnenin görünümüyle rahat, hoş bir utanç duygusu bir yana. Odamı ve aletlerimi kullanabilirsiniz, ancak sonra temizlemenizi rica ederim. Beaumont, tıbbi koltuğuma ilgi gösterdiğinizizi sanıyorum, değil mi? Evet? Güzel. Eden, güvenlik kelimesi?"

Beau keskin bir nefes alır, gözleri daha da büyür, benimle Jasper ve özel odalarının gizli kapısı arasında bakışlarını gezdirir.

"Bristlebrook," diyorum, ancak bu ani devir teslimden biraz sersemlemiş durumdayım.

Sanki o benim bakıcım ve ailem eve gelmiş gibi.

Jasper başını sallar ve bana bakarken gözlerinde de bir ışıltı belirir. "İyi eğlenceler, küçük hemşire." Lucky'ye bakar. "Sen. Duş al. Hemen."

Lucky'nin kıkırdamaları kesilir ve sırtarak "Hoşça kal... Hemşire Anderson" der.

Duşa gider ve Jasper, onu takip etmeden önce bize son bir kez eğlenceli bir bakış atar.

Kapı arkalarından kapanınca, gergin bir şekilde Beau'ya bakarım.

Onu çok, çok yakınımda buluyorum.

Bakışlarım göğsünden yüzüne doğru kayıyor. Bakışları ateşli ve takdir dolu, çoğunlukla göğüslerimde kalıyor. Bu elbisenin dekoltesinden o kadar yukarı çıkmışlar ki, uzay eğitimi almaya hak kazanacaklar.

"*Merhaba* hemşire," diyor yavaşça, orman gibi gözleri giderek artan bir zevkle parıltıyor. Aksanı her zamankinden daha kalın. "Nereye gittiğini merak ediyordum. Hastamızı tek başıma yukarı çıkarmak zorunda kaldım ve o... pek de uysal davranmadı."

"Ya da hastan gayet iyi. Ağrı kesicilerim var.

"Kolun bir kurşunla parçalandı..." "Önemli bir yeri
vurmadı..."

"Ve çok güzel ve düzgün bir şekilde dikildi. Yaşayacağım, *doktor*."

Gözleri beni okşuyor. "Gördüğün gibi hemşire, hastamızı kendine getirmek için biraz *daha tatlı* birine ihtiyacımız var." Parmakları külotuma dokunuyor. "Tatlı olabilirsin, değil mi?"

[illegible]

"Elbette, küçük hemşire. Burası çok profesyonel bir ortam." Beau'nun dudakları küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrılır. "Hastalarımızı rahat ettirmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bu arada... onu getirsen iyi olur. Onu ofisime getir."

Heyecanını gizleyemeyen Beau, Jasper'ın gizli kapısına koşar, içeri girmeden önce meraklı bir şekilde odaya bakar.

Yavaşça Dom'a döndüm, parmaklarım birbirine dolandı.

Jasper'ın kanepesinin arkasına kışını dayamış, sabırla beni izlerken ona yaslanmış durumda. O sıcak, altın rengi gözleri ilgi ve merakla parıldıyor.

Ne yapacağımı görmek için bekliyor.

Kahretsin, ne yapacağım? Beau, onunla olan rolümü son derece kolaylaştırıyor.

Geçen geceki sahnemizde Dom da rolümü son derece kolaylaştırdı, ama bu benim ona tamamen boyun eğmeme bağlıydı. Onun *kurallarına*. Benim rolüm onu *idare etmek* olduğunda bu nasıl işliyor?

Sanırım dördüncü kuralı çiğniyorum.

"Ben... benimle gelir misiniz, efendim?" diye tereddütle soruyorum, gözlerimle bana yardım etmesi için yalvarıyorum. Bu, yüzündeki ağır çizgilerin eğlencesini daha da artırıyor ve ben dudağımı ısırıyorum. "Lütfen? Doktor Bennett, sizin iyileşmenizi gerçekten çok istiyor." Durumu değiştirerek, daha ciddi bir şekilde ekliyorum, "İkimiz de istiyoruz."

Dom uzun bir süre beni yumuşak bir şekilde inceler, sonra derin bir nefes alır ve sanki o da bir an yaşıyormuş gibi kendine başını sallar.

Bana tekrar baktığında, kaşlarını kaldırarak meydan okurcasına bakıyor... ve o kadar kuru, alaycı bir gülümsemeyle ki, benim dudaklarım da kendiliğinden kıvrılıyor.

"Buraya gel, pe..." Gözlerini gökyüzüne doğru çevirir.

"*Hemşire*." Onun mücadelesine gülümsememek için dudaklarımı ısırırım.

Bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor... ve Beau'nun hatırı için buna razı olması beni oldukça etkiliyor.

Dom'un gözleri tekrar benimkilerle buluşur ve sıcaklık geri gelir. "Bu hastanın bugün *Doktor Bennett'a* uyması için biraz teşvik edilmesi gerekecek."

Heyecandan karnımda hissettiğim çarpıntıyı bastırmak için elimi karnıma koyuyorum ve artık durduramadığım gülümsememi saklamak için başımı utangaçça eğiyorum.

"Evet, efendim."

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve yeterince yaklaştığımda Dom kanepenin üzerine oturuyor ve ağır bacaklarını ayırarak benim geçebileceğim derin bir boşluk yaratıyor. Keskin bir hareketle bacaklarının arasına girmemi işaret ediyor.

Özgürlük isteyen, ağır bir şekilde dışarı çıkmış penisini görebiliyorum.

Dudaklarımı nemlendirip, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Bunun uygun olduğunu sanmıyorum, efendim."

"Karar senin, *hemşire*," diye kuru bir şekilde cevaplar. "Ama senin lanet dudaklarını tatmama izin verene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Buna ilaç de."

Şok ve heyecanla kalbim hızla atmaya başlar.

Demek böyle oynuyor — Beau'nun oyununun sınırları içinde beni böyle kontrol ediyor. Bu bana birdenbire nehir kıyısını, Beau'nun nazik hoşgörüsüne karşı onun kaba emirlerini hatırlattı.

İyi üst, kötü üst.

Üçümüz arasında bir itme ve çekme oyunu, ta ki beni tam olarak istedikleri gibi köşeye sıkıştırana kadar.

Bacaklarının arasına giriyorum, onun büyüklüğünden titriyorum, onun ağır gücüyle kuşatılmış hissetmekten titriyorum, onun için bu ince, sık açlığı çeken kıyafeti giymiş, iyi kızı oynamaya çalışırken.

Tereddütle, yaralarını düşünerek ellerimi hafifçe kalın omuzlarına koyuyorum ve o beni ateşli bir ilgiyle izliyor.

Hareket ettiğimde kışkırdaki tıkaç çekiyor ve tıkırdıyor, geniş, geniş tabanı sıkı deliğime bastırıyor, beni yavaşça gerginleştiriyor. Beni hazırlıyor.

Acaba kışıma giren Dom'un sikini mi yoksa Beau'nun sikini mi olacak?

Aramızda hafif bir mesafe bırakarak, parmak uçlarımda yükselip, sakallı çenesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Geri çekilmek üzereyim ki, beni yanaklarımdan tutup yüzümü kendine çeviriyor.

'da olduğu gibi, beni düzeltmek *istercesine* uzun ve bilinçli bir şekilde bana bakar, sonra ağzını ağzıma indirir. Beni izlerken içimi yalar, tadımı alır.

İlacını alıyor.

Ben inerken beni hareketsiz tutan Dom, öpücüğü derinleştirir, ağzımı ele geçirirken hala beni izler.

Sonra beni bırakır ve ben nefes nefese geri çekilirim.

Dom'un yoğunluğu acımasız, lezzetli ve talepkâr, ve o kanepeden kalkarken, hala bana odaklanmış halde, ben yutkunuyorum.

Dom'a tamamen boyun eğmek birçok yönden daha kolay. Kurallar açık. Yapı belli.

Ama bu küçük av, kendine özgü bir şekilde çekici.

Öyle ya da böyle, efendim beni *alacak*.

Dom, pürüzlü çenesini gizli odaya doğru salladı. "Hadi git, küçük hemşire. Doktoruna benim sana yaptıklarımı söyleme."

Bölüm 74

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #320

Tıp uzmanlarına onları ne kadar takdir ettiğinizi gösterin.

Jasper'ın özel odasına girdiğimde hâlâ titriyorum, hassas meme uçlarım ihtiyaç içinde ve sıkışmış durumda, külotum da nezaketen giyilemeyecek kadar ıslak.

Oda çok geniş, tavanı yüksek ve burayı ne kadar sürede sıradan bir yer olarak algılayacağımdan emin değilim, ama buraya o kadar az geldim ki, hala beni heyecanlandırıyor. Koyu renkli, ağır ahşaplar, sıcak ışıklar ve bakımlı derinin muhteşem kokusu beni sarıyor. Erotik.

Jasper'ın özel yapım mobilyalarının her biri hem ilgi çekici hem de ürkütücüydü ve özenle düzenlenmiş eşyaların sergilendiği vitrin duvarı kalbimin hızlanmasına neden oldu. Dört direkli yatağı uzak duvara uzanmış, rahatsız edici derecede büyüktü ve lüks kumaşlarla kaplıydı. Çerçevenin her tarafında kancalar ve bağlar vardı... ve meşhur kafes tehditkar bir şekilde yatağın altında duruyordu.

Parmaklıkların arasından birkaç yastık, bir battaniye ve Lucky'nin çabucak sıkıldığını tahmin ettiğim, atılmış bir deste kart görebiliyorum.

Beau, büyük, yastıklı bir jinekolog koltuğunun yanında duruyor. Koltuğun geniş, kalın ve yatırılabilir bir yapısı var ve normal bir doktorun ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla kayış, kelepçe ve bağlantı parçası bulunuyor. Bir tarafta, tamamen donanımlı bir tıbbi araba ve sırt kısmına "DOCTOR" yazısı işlenmiş tekerlekli bir ofis koltuğu duruyor.

Beau eğilmiş, koltuğun ayaklıklarını yana doğru çekiyor, ama ben içeri girdiğimde başını kaldırıyor. Sonra gözleri arkamda daha yükseğe kayıyor.

"Oh, bakın. Gördünüz mü? Aferin, Hemşire Anderson. Size söylemiştim, doğru tavırla her zor hastayı ikna edebilirsiniz." Beau'nun masum gülümsemesi biraz kötücül. "Sana sorun çıkardı mı?"

Dom'a baktığımda, Beau'ya alaycı bir bakış attığını görüyorum.

"Sana söyledim. Ben sorun çıkarmam," diyor ve ben alaycı bir gülümsemeyi bastırıyorum. Beau'ya doğru yürümeye başlıyorum.

"*Aslında*, doktor, o..."

"Elbette değilsin," diyor Doktor Bennett alaycı bir şekilde, beni görmezden gelerek. "Gel otur."

Dom arkasından kapıyı sırtıyla kapatır, ancak kolu sarsıldığında biraz yüzünü buruşturur ve ben de bunu hatırlayarak dudaklarımı sıkarım.

Bu bir oyun olabilir, ama o gerçekten incinmiş.

Ama Dom sadece atkılarını izliyor, dudakları yine seğiriyor.

"O sandalye için uygun ekipmanım yok galiba, *doktor*," diyor Dom, sanki ikimiz de onun yüzündeki acı ifadesini görmemişiz gibi.

Beau ise kaşlarını çatarak dikleşir. "Kapa çeneni ve sandalyeye otur, aptal."

Dom kapıyı itip oturmak için yanıma gelir. Ağır vücudu bile bu yastıklı canavarın içinde rahatça oturur ve kalçaları ve başı için yeterince geniştir, eğer koltuğu yatırırsak, ben de...

Dur.

Ben bir profesyonelim.

Hastamın *ne kadar* aptalca çekici olduğu umurumda değil.

"Önce kolunu kontrol edeceğim, sonra pansumanını değiştireceğiz," diyor Beau, Dom'un koluna ışık tutmak için baş üstü ameliyat lambasını çekerek. "Göğsünü iyice incelemek istiyorum. İç kanama olmadığına oldukça eminim, ama semptomları izlemeye devam edeceğiz."

Beau doktor koltuğuna oturur ve koltuğu Dom'un yanına yaklaştırır.

Gözlerimi kırıştırarak, ellerini dezenfekte edip tıbbi arabadan bir çift eldiven çıkarmasını izlerim.

Büyülenmiş bir şekilde, eldivenleri giymesini izlerim ve birkaç hafta önce, *onun "hastası" olduğum* zamanlarda, zeki, eldivenli parmaklarının içime girmesini hatırlarım.

onun "hastası" olduğum zamanları hatırlıyorum.

Dom'un şu anda aldığı tedaviden kesinlikle farklı bir tedavi gören bir hastaydı.

"Bekle, onu gerçekten tedavi mi ediyorsun?" diye soruyorum ve Beau durup bana o kadar zoraki, hoşgörülü bir sabırla bakıyor ki, şu anda bana bakanın Doktor Bennett olduğunu anlıyorum.

"Tabii ki. Sana onun zor bir hasta olduğunu söylemiştim. Ben çalışırken onun hareketsiz kalmasını sağlamak için sana ihtiyacım var, küçük hemşire," diye yavaşça konuşur. "Oraya yaklaş. Neden onun gömleğini kesmiyorsun? Onu muayeneye hazırlamama yardım et ."

Beau bana bir makas uzattı ve Dom, pes etmiş bir şekilde başını koltuğun yastıklı başlığına yasladı. *Onunla* ilgilenmem gerekiyordu.

Nefesimi tutarak ona bakarken, yavaşça yaklaşıyorum.

Bu beni Beau'nun yoluna sokar, Dom'un bandajlarına ışık tuttuğu yere çok yakın, ve tereddüt ederim.

Beau, "Yukarı çıkın, hemşire. Tırmanın" dediğinde sandalyenin etrafında hareket etmek üzereydim.

Durup, sandalyede uzanmış Dom'un iri, geniş vücuduna bakıyorum. Sandalye geniş ama ikimizin yan yana oturması için yeterince geniş değil.

Onun üzerine oturmam gerekecekti. *Kucağına* oturmam gerekecekti. Onun üzerine binmem gerekecekti...

Dur! Profesyonel ol, Eden!

"Doktor, hastaların üzerine böyle oturmamın doğru olup olmadığından emin değilim," diyorum boğuk bir sesle.

Dom eğlenerek kıkırdar ve gizli bir zevk beni sarsar. Aslında *eğleniyor*.

Bu yüzden sesimi alçaltıp, "Yanlış bir fikre kapılabilir" diye ekliyorum.

Beau ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, yüzü kızarmış ve açgözlüdür. Ona çok yakın duruyorum ve Beau'nun eli yine elbisenin altına girer, kıcıma doğru kayar.

Nefesim kesildi. "Doktor Bennett..."

"Yanlış bir fikre kapılırsa, bunun sebebi senin yeterince profesyonel davranmaman." Popomu nazikçe avuçlar. "Yanlış türden bir ilgiyi teşvik ediyorsun, Hemşire Anderson."

Tüm dikkatim, onun yumuşak, arayan eline odaklanıyor.

Ta ki el durana kadar.

"Şimdi, yoluma çıkıyorsun, oraya çık ve o gömleği çıkar, kaburgalarına dikkat et."

Beau kıcımlı sıkıp sonra küçümseyerek okşayarak tırmanmam için beni cesaretlendirir.

Ve parmak uçları, içimdeki soğuk plug'ın tabanını okşadı.

İkimiz de donakaldığımızda, plug içimde sertçe sallandı.

Çoraplı ayak parmaklarım, içimdeki hassas sinirleri yeniden uyandırırken, döşeme tahtalarına kıvrılır.

Dom bir kaşını kaldırarak yüzümü izliyor.

"Vay vay," diye mırıldanır Beau kalın sesiyle. "Görünüşe göre küçük hemşiremiz

hazırlıklı gelmiş."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, nefes nefese, sinirlerim dağınık, ve Beau bana tehlikeli bir şekilde ateşli bir bakış atıyor.

"Bana böyle dokunmak zorunda mısınız, Doktor Bennett?" diye soruyorum boğuk bir sesle ve o, dudaklarını ısırarak beni izliyor.

Sonunda, "Sana nasıl dokunmamı istersin, hemşire?" diyor. Nefesim kesiliyor.

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, Beau kıcıma son bir kez yavaşça sıkıyor ve sandalyesini Dom'un koluna doğru geri çeviriyor.

"O gömleği kes, Hemşire Anderson," diye emreder ve Dom'un bandajını çıkarmaya başlar.

Gömleksiz Dom.

Gömleksiz Dom'un kucağında.

Gömleksiz Dom'un sikini sürmek. Evet.

Tamam. *Evet.*

Bunu yapabilirim.

Profesyonelce.

Sandalyeye nasıl çıkacağımı bulmak biraz zamanımı aldı, ama sonunda dizlerimi koltuğa dayayıp kendimi yukarı çekebildim. Dom'un başının iki yanındaki geniş, yastıklı baş desteğine tutunarak, dikkatlice üzerine oturdum.

Ve sonunda ona bindiğimde, ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum. Nefesimin yüzüne nasıl estiğini. Dizlerimin

kalçalarının yanına yerleştğini fark ettim.

Göğüslerim onun ağzına ne kadar yakın.

Dom'un yüzü tehlikeli. Yoğun. O benim altımda olabilir, bunu yapmama izin veriyor olabilir... ama kontrolün kimde olduğu konusunda hiç şüphe yok.

Yavaşça, baş desteğinden iterek geriye yaslanıyorum, ona sürtünmek istesem de, mütevazı bir şekilde kucağında duruyorum.

"Ben... Bu gömleği çıkaracağım, efendim. Keserken lütfen kıpırdamayın," diyorum kibarca, makası dikkatlice koluna yaklaştırırken.

Makaslar şaşırtıcı derecede keskindir ve Jasper'ın neden bu kadar keskin makaslara ihtiyaç duyduğuna dair içimde belirsiz bir endişe vardır. Ya da neşter setine. Ya da kötü görünümlü iğnelere.

Dom, kumaşı kesmeye başladığımda yüzümü inceliyor, sonra Beau'nun bandajlarını çözmesini izlemek için ilgisizce başka yere bakıyor.

"Onlar olduğu gibi gayet iyiler, biliyorsun. Malzemeleri boşa harcamana gerek yok," der Dom fısıldayarak.

"Peki, tıp lisansını aldığımda bana haber ver," der Beau sert bir tonda.

Malzemeler ve sağlığı hakkında hafifçe, *sıcak* bir şekilde tartışmaya başlarlar ve ben bir kolunu kesmeyi başarırım. Serbest kalan kumaş biraz geriye katlanır ve Dom'un göğsündeki korkunç, koyu mor çürükler midemi burkar. Çürükler, vurulduğu yerden başlayarak karın kaslarına ve köprücük kemiğine kadar yayılır ve sol tarafındaki kaburgalarındaki şişlik azalmış olsa da, hala hassas görünüyor.

Ama isteksizce de olsa kabul *etmeliyim ki...* o kurşun işini görmüş. Alastair savaş istiyorsa, artık istediğini aldı.

Çok hafifçe, morlukların bir kısmını parmağımla izliyorum.

"Zavallı askerim," diye mırıldanıyorum, yarı sahnede, yarı da değil, kalbim acıyor, korkumu hatırlıyorum.

Eğilip göğsüne nazikçe bir öpücük konduruyorum ve Dom sertleşiyor, sonra bir iç çekerek gevşiyor. Tereddütle elini kaldırıp saçlarımı okşuyor.

"Ben iyiyim, canım. Kimsenin ölmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim." Kafamı kaldırıp ona bakmam için çeker ve gözleri koyu renkli ve yumuşak

. "Bu beni de dahil. Ben buradayım. Anlaşıldı mı?" Bir şekilde, şefkatli taleplerini bile sert bir şekilde ifade ediyor.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Evet, efendim. Kimse ölmeyecek."

Beau ikimizi de şefkatli, hayran gözlerle izliyor ve ona baktığımda, hızlı gülümsemesi duygusal. İki kez göz kırıyor, sonra boğazını temizliyor.

"Sen çok nazıksın, küçük hemşire... minnettarlığını göstererek," diyor boğuk bir sesle, ve ona uzandığımda, yüzündeki küçük bir kesik üzerinde parmağımı gezdirebileceğim kadar yakına yaklaşıyor.

"Sana minnettarım. İkinize de minnettarım," diye fısıldıyorum.

Beau başını çevirip avucumu öper ve ben titreyerek nefes alıp avucumu geri çekerken makasını tekrar dominant elimle tutarım.

"Bu iş için çok minnettarım, doktor," diyorum daha kararlı bir sesle ve Dom gülererek homurdanıyor.

Beau gülümser ve bana göz kırpar. "O zaman işine dönmelisin, hemşire. Fazla oyalanıyorsun."

Gülümsememi bastıramadan ona gözlerimi devirdim, sonra Dom'un üzerine eğildim.

Şimdilik yaralarını görmezden gelerek, diğer tarafındaki yakayı kesmeye başlıyorum, kolunu keserken Beau'ya çok yaklaşmamaya dikkat ediyorum. Kesmeyi bitirip makası çekiyorum... tam o sırada ağır bir el elbisenin altından amımı avuçluyor.

El beni sahiplenircesine sıkıyor.

Şaşkınlıkla geri çekiliyorum ve bu hareket Beau'yu sarsıyor. Dom'un eli sanki hiç orada olmamış gibi kayıyor ve ikisi de bana dönüp bakıyor.

Beau kaşlarını çatıyor, ama sesinde yavaş, kışkırtıcı bir sıcaklık var, "Hemşire Anderson, bu dikkatsizcaydı. Hastamıza zarar verebilirdim."

Dom'un beni sıktağı yer hala zonkluyor.

Mesleki öfke beni sarsar. Dikkatli davranıyordum.

Dom bana sıkılmış bir bakış atıyor, ama ağzının köşesinde kendini beğenmiş bir tatmin var. Dudakları, koyu renkli sakallarının pürüzlülüğüne karşı acımasızca şehvetli.

"Ama doktor, o..."

"Hastayı suçlama," Beau kaşlarını kaldırarak azarladı. Dom'un aksine, o temiz tıraşlıydı ve Dom'un sert ve ham görünüşünün aksine klasik bir yakışıklılığa sahipti. "Onu idare etmek senin işin. Şimdi, gömleğini çıkarmayı bitir."

"*Dikkatli ol*, küçük hemşire," diye ekliyor Dom, gözleri göğüslerini tararken. "Yoksa bunu bana telafi etmen gerekecek."

O, tıbbi arabadan yeni bir pansuman malzemesi alan Beau'ya dönerken, ben ona gözlerimi kısıyorum.

İkisi de beni görmezden geliyor.

Görünüşe göre, baskın rüya takım yeniden sahneye çıktı. Birbirlerinin cümlelerini tamamlamaları neredeyse sevimli bile denebilir.

Neredeyse.

Bana karşı takım oluşturmalarıydı, sevimli olurdu.

Dikkatlice tekrar eğilip, makası Dom'un diğer tarafındaki gömleği kesmek için getiriyorum. Keserken yüzünün yan tarafına dikkatle bakıyorum, nefesim düzensiz. Güzel, temiz ve baharatlı kokuyor ve bana hiç dikkat etmiyor gibi görünüyor, bu yüzden o kolu kesmeyi bitiriyorum.

Geri çekilirim ve bir sonraki kesimi gömleğinin ortasından yapmaya karar veririm, ama eli yine eteğimin altına kayar — sadece bu sefer parmakları külotumu bir yana çeker ve ıslaklığımı açgözlülükle keşfetmeye başlar.

Klitorisimi okşarken donup kalıyorum, sonra yavaşça sıkarak çimdikliyor.

Sıcaklık beni kaplar, içindeki her şey kasılır ve titreyerek, hafif bir iniltiyle göğsüne yaslanırım.

"Hemşire, gömleği hala çıkmamış," Doktor Bennett beni azarlıyor. "Flört etmeyi bırak da işini yap." Dom'a bakıyor. "Buraya gelen bu aptal hemşireler. Buraya bu kıyafetle geliyor, askerleri öpüyor, sik için yalvarıyor, sonra da ona bir tane teklif ettiğimizde alınmış gibi davranıyor." Beau başını sallıyor. "Profesyonel olmak istiyorsa, küçük bir sürtük gibi inlemekten vazgeçmeli."

"Ben..." Yukarı doğru kaymaya çalışıyorum, ama iki parmak amıma giriyor, beni kovalıyor ve sesim başka bir iniltiyle kesiliyor. "Eğer... eğer o sadece..."

Dom'un parmakları daha derine sürtünüyor, amımla kim arasındaki ince, hassas et eridinden tkalara doğru itiyor. Tka yer değiştiriyor ve içimi beyaz sıcak bir zevk kaplıyor.

Dom'un kaslı bileğini yakaladım ve o ovmayı bıraktı ama parmağını çekmedi.

Bunun yerine, gözlerimin içine bakarak, başparmağını amımın içine kaydırıyor ve klitorisimi daireler çizerek okşamaya başlıyor. Duvarlarım parmaklarını sıkıca kavrıyor, tka onu içine sıkıştırıyor ve beynim, onun ve Beau'nun siklerinin beni öyle sıkıştırdığı görüntüsünü kafamdan silemiyor.

Başparmağı klitorisimin üzerinde tik, tik, *tik diye hareket* ederken nefesim hızlanır.

Uyluklarım titrer ve Dom'a çaresizce bakarım. O, içimde parmaklarıyla beni okşarken, sıcak, gizlemeye çalışmayan bir şehvetle beni izliyor ve ben... *emirleri* var, lanet olsun.

Ve Beau'yu unutmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Lütfen, efendim. İhtiyacım var... Gmleğinizi çıkarmam gerek. Doktor...
.. o emretti . . . lütfen, ben yapamam . . ."

Dom'un bileğini çekiştiriyorum ve o i çekerek bırakıyor.

Yanımda, hala Dom'un kolunu tutan Beau'nun gülümsemesi, içten ve sıcak bir onay haline dönüşür ve bu da içimi sıcak ve ıslak bir arzuyla doldurur.

Sonunda başını kaldırdığında, gözlerindeki yeşil ve altın rengi tonlar yumuşak ve memnuniyet dolu. "Nezaket duygunu geri kazandığını görmek güzel, küçük hemşire."

"Kendi adına konuş," diye mırıldanır Dom, ıslak parmaklarını ağzına çekmeden önce.

Tamam. O parmakların dudaklarının arasına batıp, onları müstehcen bir şekilde kapladığını izlerken, düşüncelerim de vücudum kadar kirli ve ürpertici. Onun penisinin i uyluklarımın iç kısmına dokunduğunu hissediyorum.

Ben... burada inanılmaz derecede eziliyorum.

Sadece bana karşı çalışmıyorlar, birbirleriyle de rekabet ediyorlar.

Hızlı çalışıyorum - ellerimin titremesini durdurmak için iki kez sallamam gerekse de - Dom'un gömleğini ortasından kesip, kumaşı nazıkçe çekip çıkarıyorum.

Beau kolunu bitirirken, o tahtındaki bir kral gibi oturuyor.

Zavallı, hırpalanmış göğsü tamamen görünür hale gelir ve ben parmak uçlarımı sessizce ve özenle tekrar onun üzerinde gezdiririm... Bu, onun sert kılları cildime değdiğinde sessiz bir arzuya dönüşür. Ben yavaşça cildinde gezerken göğüs kası seğirir.

Aniden Beau ayağa kalkar, elimden makası alır ve tepsiye koyar. Pantolonunun içinden, Dom'un ki kadar aç ve ısrarcı olan penisinin hatlarını görebiliyorum ve tüm vücudum onunla doldurulmak için can atıyor. Eldivenlerini çıkarır.

Hareket ettiğimde kıcımdaki tıkaç titrer ve çaresiz bir iniltiyi bastırıyorum.

Her iki tarafta.

Her iki tarafımın da doldurulmasını istiyorum.

"Bu... bu istediğiniz şey miydi, Doktor Bennett?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Beau, Dom'u kısaca süzer. "Mükemmel."

Büyük, yatık koltuğun yanına, tam arkama gelir ve ben Dom'un göğsünden elimi kaldırmadan önce elini benimkinin etrafına dolamıştır. Parmaklarımı yavaşça, hafifçe Dom'un vücudunda aşağı doğru, karın kaslarındaki kaba tüylerin üzerinden sürüklemeye başlar ve Dom'un yumuşak, gergin nefesini görmezden gelir, ta ki elimi Dom'un pantolonunun düğmesinin üzerine koyana kadar.

"Şimdi pantolonunu aç, küçük hemşire," Doktor Bennett kulağıma talimat verir.

Titriyorum, bunu yapmak için can atıyorum.

Parmaklarım Dom'un düğmesinin üzerinde gezerken bacaklarımın arasında duruyor ve Dom beklentiyle karın kaslarını gerginleştiriyor. Beau cesaretlendirmek için bileğimi sıkıyor ama ben kirpiklerimin altından Dom'a bakarak onun sabırsızlığını keyifle izliyorum.

"O her zaman itaat etmek için bu kadar uzun sürer mi?" Dom'un mırıldanması boğuk ve Beau'ya yakıcı bir bakış atıyor. "Ellerini bana koy, *doktor*. Ona işini yaptır, yoksa ben yaparım."

Beau boğuk bir kahkaha atıyor. "Dur bakalım. Belki de onun endişesinin ne olduğunu görmeliyiz," Beau'nun sesi, benim inanmadığım bir sempatiyle dolu ve görünüşe göre Dom da inanmıyor.

Altın rengi gözleri arkadaşına dikilir.

"Her şey yolunda mı, küçük hemşire?" Beau bana nazikçe sorar ve bileğimi okşar. "Neden hastamıza yardım etmiyorsun?"

Amım, göğüslerim, plugumun etrafındaki kırım, her şeyim ağrıyor, temas ihtiyacıyla zonkluyor. Doldurulmaya, sikilmeye ve alınmaya ihtiyacım var.

Ama bu Beau'nun fantezisi ve ben onu güzel bir fantezi haline getirmek istiyorum.

"Şey... Oradan vurulmadı, Doktor Bennett," diye masumca itiraz ediyorum ve Dom gözlerini bana dikeyor.

Oyuna olan sabrını kaybettiğini neredeyse görebiliyorum, ama Beau yine yumuşak bir kahkaha atıyor ve kulağıma gelen sıcak nefesi beni kıvrandırıyor.

"Sen doktor musun, Hemşire Anderson?" diye küçümseyici bir şekilde sorar ve avucum gergin kumaşın üzerinden Dom'un sertleşmiş penisine sürtünecek şekilde elimi aşağı doğru çeker. "Silahla yaralanmanın birçok beklenmedik yan etkisi vardır. Tedavide titiz davranmalıyız. Kestirme yollara başvurmanı istemiyorum. Sonuçta amacımız hastamızı iyi hissettirmek."

Beau, Dom'un penisi etrafındaki elimi sıkıyor ve Dom başını sandalyeye yaslayarak inerken, benim inlemem onun inlemesi ile karışıyor.

"Hastamızı iyi hissettirmek senin için önemli, değil mi?" Beau kulağıma fısıldar, sesi arzuyla titriyor ve ihtiyacımın uyluklarımdan aşağı sızmaya başladığını hissediyorum.

"Evet, Doktor Bennett. Evet, önemsiyorum."

Beau, amacına ulaştığına ikna olmuş gibi görünüyor, elimi bırakıyor ve devam etmek için bileğime hafifçe vuruyor. Aklım karışmış durumda, hemşireler ve doktorlar, Dom'un sikini tekrar hissetme arzusu ve çaresizlikle dolu.

Dom'un pantolonunun düğmesini zorlukla açıyorum ve fermuarı bacaklarımdan arasından aşağı kaydırmak için iki elim gerekiyor.

"Ne görüyorsun, küçük hemşire?" Beau keskin bir bakışla beni izlerken sorar.

Dom'un penisi külotuna sıkışmış, pantolonunun sert kumaşı tarafından sıkıştırılmış ve benim uyluğuma yapışmış durumda.

Ağzım çok kurudu. "Orada... orada biraz şişlik var gibi görünüyor."

"Tıpkı tahmin ettiğim gibi." Beau başını sallıyor ve bana hafifçe onaylamayan bir bakış atıyor. "Ve sen bu kadar bariz bir rahatsızlık kaynağını görmezden gelmemizi istiyordun. Görünüşe göre biraz daha eğitime ihtiyacın var, Hemşire Anderson. Şimdi, hastamıza yardım et."

Bundan biraz fazla zevk alıyor olabilir.

"Haklısınız doktor," diye kabul ediyorum, tatlı ve şeker gibi. "Siz benden çok daha fazla şey biliyorsunuz. Neden bana nasıl yapılacağını göstermiyorsunuz?" Ama Beau yemi yutmadı.

Sadece bir kaşını kaldırıp Dom'a nazik ve profesyonel bir bakış attı. "Peki ya siz, Bay Slade? Ben mi, y 'da mı, yoksa buradaki Hemşire Anderson mı sizi tedavi etsin?"

Dom'un cevabı kuru ve soğuktur. "Hemşireyi istiyorum." "Harika. Onun penisini çıkarın."

"Doktor Bennett!" diye bağırırım, ama nefes nefese kahkahamı tutmak için çaba sarf etmek zorunda kalırım.

Beau, başını azarlayarak sallarken gözleri parıldıyor. "Hayır, senin işini senin yerine yapmayacağım, hemşire. Sen bir tıp profesyonelisin. Öyle davran."

Bir anlığına bana bakar, yüzünde tekrar sıcaklık belirir... ve yavaşça yaklaşır. Artık neredeyse göz hizasındayız ve elini boğazıma dolarken beni izler.

"Tabii küçük bir sürtük gibi davranmaya kararlı değilsen? Sana hastamıza nasıl bakacağını öğretmek isterdim, ama o kadar çok sik istiyorsan seni arkaya götürüp sikebilirim," diye dudaklarıma fısıldadı.

Nabzım parmaklarında atıyor ve nefesim kesildiğinde parmaklarını sıkıyor. Ağzı çok yakın. Ona ulaşmaya çalışarak parmaklarına bastırıyorum ama beni dudaklarından bir santim uzakta tutuyor.

"Ne kadar bencil bir hemşireye dönüşüyorsun." Doktor Bennett beni onaylamayan bir şekilde azarlıyor ve diğer eli elbisemin içine girip göğsümü avuçluyor. Onu da sıkıyor ve ben onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Ne dersin, kaptan? Kendini hastaların bakımına adamayan birini hastalarla çalıştıramayız."

"Onun için başka birkaç kullanım alanı daha düşünebiliyorum." Dom'un elleri yine elbisenin altına kayıyor. "İşin bittiğinde onu bana ver. Ben onu düzeltebilirim"

Eminim, küçük hemşiremizin deliklerini birkaç kez kullanırsak, ona boşaltmadan, tekrar cömert hissetmeye başlayacaktır."

Ohhh... oh hayır.

"Oh, ben..."

Dom'un nasırlı eli tıkaç bulur ve sertçe çevirir. Ani gerilmeyle çığlık atarım, sonra inlerim, ama onun ve Beau'nun boynumdaki eli arasında sıkışmış durumdayım, kıvranamıyorum bile.

Beau, dudaklarımın üzerinde inlememi izlerken göz kapakları ağırlaşmaya başlar.

"Ah, hadi ama. Bu senin suçun değil, değil mi tatlım? Sen sadece sikilmek için yaratılmışsın." Ağzı açgözlülükle yanağımda dolaşırken, "Kendine engel olamıyorsun bile, değil mi? İçine bir sik girmeden düşünemiyorsun. Senin gibi kadınlar hemşire olmamalı. Hastan sana kalın bir sikini gösterir göstermez dikkatin dağılıyor."

"Beau."

Dudaklarımı yumuşakça öperken, çaresiz, ıslak bir ihtiyaç içimden geçiyor.

beni

sara Ben de beceriksizce, hevesle ona karşılık veriyorum, ama o benim ağzımı
r. alay ediyor.

Ve bu adil değil. Çünkü o, ne kadar çekici ve kaba olsa da, aynı zamanda *haklı*. Düşünemiyorum ve onların siklerine ihtiyacım var ve şu anda, *sanki* sikişmek için yaratılmışım gibi hissediyorum.

Ama aynı zamanda Dom'a da bakmak ve Beau'nun oyununu oynamak istiyorum ve ikisini de tatminsiz bırakma düşüncesi - ne kadar beni sikmekten zevk alacaklarını bilsem de - beni mutsuz ediyor.

Beau ağzını tenimde gezdirirken titriyor olsam da, Dom'un pantolonuna elimi sokup, külotunun altına girerek onun yakıcı sikini kavriyorum.

Elim onu kavradığında Dom'un nefesi tıslar.

"İyi bir hemşire olacağım Doktor Bennett. Bana öğretin. Lütfen, iyi olacağım," diye yalvarırım ve Beau durur.

Boğazımdaki tutuşunu gevşetir, böylece Dom'un penisini pantolonundan çıkarışımı izleyebilir.

Dom serbest kaldığında inler ve kıcıma olan tutuşunu sıkılaştırır. "Acı çekiyor musunuz, efendim?" diye fısıldarım ve Dom bana bakar.
ağır, ağır göz kapaklarının altında, sıvı altın gibi gözlerle.

"Acıyor."

Bunu bir talep, bir suçlama gibi söylüyor, sanki ona bakma görevimi yerine getirmiyormuşum gibi. Penisinin üzerindeki damar avucumda zonkluyor.

Beau boğazımı bırakıyor.

"Beni şaşırttın. Hastanın ihtiyaçlarını öncelikli tutman iyi olmuş." Yumuşak bir onayla, parmaklarının arkasını kalıcı zonklamaya sürter. Dom'a bakar. "Buna hazır olduğundan emin misin? İyi misin?"

Dom, benim duyduğum endişeli alt tonu duyarak Beau'ya doğrudan bakar. "İyiym Beau. Beni kurtardın. Beni iyileştirdin. Dayanabilirim."

İkisi birbirlerine bakar, aralarında duygularla dolu anılar geçer. Benim hem parçası olduğum hem de olmadığım şeyler. O zor yıllar 'da birbirlerine yardım ettikleri için çok mutluyum.

Sonra Dom koyu renkli kaşlarından birini kaldırır. "Sen doktorsun. O süslü diplomanı kullanarak beni nasıl daha iyi hissettirebileceğini bulmaya ne dersin?"

Beau'nun dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılır ve sesi kesik kesik olur. "Şişliği gidermemiz gerekiyor."

Beau bana bakar, ama ses tonuna rağmen gözleri beni eğlenceye davet eder.

Ve onların eğlenmesine çok seviniyorum.

Hepimizin eğlenmesine.

Nefes nefese başımı sallarım. "Bu uygun mu? Tıp kurulu...?"

"Genellikle aynı rahatsızlıktan muzdariptirler. Onları buraya sürüklememe neden olma," diye Beau kuru bir şekilde uyarır ve gözleri beni onu zorlamaya davet eder. "Bütün gün ellerin dolu olacak."

Evet, lütfen.

"Evet, doktor," diyorum onun yerine.

Hepsini birden yapmak çok iddialı görünüyor. Ya da en azından umut etmek için çok fazla.

Dom'un penisine tekrar bakıyorum, elimi onun uzunluğu boyunca yukarı doğru kaydırıyorum ve Dom titriyor, kalçaları benim tutuşuma doğru kalkıyor.

Diğer elimi de onu sarmak için getiriyorum.

"Doktor, biraz kayganlaştırıcı alabilir miyim? Sanırım bu, askerimizi doğru şekilde tedavi etmeme yardımcı olabilir." Ellerimi tekrar Dom'un üzerinde gezdiriyorum, sınırsız erişimden zevk alıyorum, onun seğirmelerinden ve çenesinin kasılmasından, Beau'nun onaylayan bakışlarından sarhoş oluyorum.

Aniden, kalçama koyduğu elleriyle beni öne doğru çekiyor. Nefesim kesiliyor, ellerim tekrar başlığa tutunmak için havaya uçuyor, Dom ise havada sallanan amımı sikinin üzerine bastırıyor.

"Zahmet etme, doktor. Ben buldum," diye dişlerini sıkarak söylüyor ve dantelli külotumu bir kenara çekiyor.

Sikim sıcak ve kalın, kıvrımlarımın arasına girerken, şişmiş amım tarafından müstehcen bir şekilde ıslanıyor. İnliyorum, titriyorum, genişlemiş başı klitorisimi okşarken göğsüne yığılmamaya çalışıyorum.

Dom'un parmakları kıcıma girerken, deliğimdeki tıkaç yerinden kayıyor ve acımasızca gürültü çıkarıyor.

O benim amımı onun sikinin üzerinde sürterken.

"Doktor! Bu... sorun yok mu? Hasta..." Hareketim klitorisimin onun penisi üzerinde ıslak bir şekilde sürtünmesine neden olunca, inilti sesiyle sözüm kesildi.

Efendim bedenimi kullanırken.

"Acıtıyor," Beau benim için cümleyi tamamladı, sesi yatıştırıcıydı.

Yutkunur ve o da kıyafetin altına uzanırken sesindeki titremeyi duyarım. İki sert çekişle kırmızı külotumu paramparça eder.

Dom benim amımı sikiyle sikarken başım geriye doğru eğiliyor ve Beau yüzümün yanını nazikçe öpüyor. "O acı çekiyor ve sen ona yardım etmekte çok iyisin, hemşire. O küçük amcık onu çok iyi hissettiriyor."

Zihnim bulanıklaşmaya başlar. Artık göremiyorum, ama elbisenin altında, dağınık ıslaklığı, onun talepkar sikini ve beni onun sikmesi için sıcak bir şeye dönüştüren sert elleri *hissede biliyorum*.

Kaygan sesler pis, şehvetli ve titremeye başlıyorum.

Göğüslerim çok sıkışmış, vücudum çok gergin ve hassas hissediyorum ve her kaygan hareketle daha da gerginleşiyorum.

Beau beni izleyerek burnunu çekiyor.

"Cömert hissediyor musun?" diye Dom'a kuru bir şekilde soruyor.

Kıpırdamaya çalışıyorum ama Dom bana karşı sikişmeye devam ediyor, ritmini koruyarak Beau'ya bir bakış atıyor. "Bana sürekli sağlık profesyonellerimize saygı duymamı söylemiyor muydun?"

Beau ona eğlenceli bir gülümseme atıyor, ama Dom'un penisi benim amımı o kadar mükemmel bir şekilde okşuyor ki ikimiz de titriyoruz.

Sakallı çenesi gerilir ve gözleri, vücutlarımızın arasına bakarken parlar.

Beau bir anlığına ona bakar, sonra sandalyenin yanına gelir. Bir düğmeye basar ve sandalye daha da geriye yatırılır, ta ki ben Dom'un üzerine eğilene kadar.

Yeni açıyla, kalçalarımı hala üzerinde tutuyor ve hızlıca sikmeye başlıyor, her itişinde sikini klitorisime sürtüyor.

"Efendim, ben..." Basınç acımasızca artarken, kıvranarak nefes nefese kalırım, ama o beni sıkıca kavramadan önce elini sertçe kığıma vurur.

"Hayır. Kıpırdama, küçük hemşire," diye emretti.

Şaplaqla birlikte içimdeki tıkaç sarsılır ve cildime sıcaklık yayılır, ben de çığlık atarım. Dom bana doğru itişirken onun sikini ıslatıyorum. Ağır testisleri. Çoraplarım ve uyluklarım... Her yerim ıslanana ve ikimiz de yapış yapış bir hal alana kadar.

Beau yanıma gelir ve arkamdaki sandalyeye diz çöker. Ağırlığı dizlerimin yanındaki yastığı çökertecek kadar büyük, ama ben kendimi kaybetmişim, çok yakın sarılmışım...

Beau kalçalarımı Dom'un elinden çekip geriye doğru iter.

"Siktir! Beau!" Dom'un çığlığı silah sesi gibidir ve ben keskin, çaresiz kaybın acısıyla hıçkırırım.

Beau sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Onun neye ihtiyacı olduğunu gördün, küçük hemşire. Aptal, kendine fazla güvenen hastamız dikişlerini yırtmadan önce, üzerine çıkıp onu sen rahatlatırsan nasıl olur?"

"O zaman beni tekrar dikebilirsin!" Dom, kaybolmuş, düzensiz nefesler arasında, güçlü vücudu titreyerek dişlerini sıkarak söyler.

"Az önce malzemeleri israf ettiğim için bana kızmıyor muydun?" Beau karşılık verir ve eli benim altıma girerek, aşırı duyarlı klitorisimle dalgın dalgın oynar.

İnleyerek, onun dokunuşuna doğru eğildim.

Altımda, Dom'un penisi karın kaslarına ağır bir şekilde baskı yapıyor, benim vajinamdan parlaklaşmış, kızarmış ve arzuyla ağrıyor.

Vücudum boşuna sıkışır ve Beau amımı avuçlayarak beni tekrar arkadaşının kucağına itekler.

"Malzemeleri siktir et," diye mırıldanır Dom.

"Hemşireyi siktir et," Beau yatıştırıcı bir şekilde önerir ve Dom'un üzerine geri sürünürken beni son bir sıkışmayla serbest bırakır.

Dom, penisini kökünden kavrar ve benim üzerine oturmam için yukarı doğru tutar, ama Beau'ya bakarak "Onu benimle birlikte sik" der.

Oh, Tanrım. Olan oluyor.

Beau'nun eli kıcımdaki tıkaçları bulur ve içimi boşaltırcasına, küçük çekişlerle onu içimden çıkarmaya başlar. Sonunda tıkaç çıkınca ağzım açılır, vücudum titrer, kığım ani kaybın etkisiyle kasılır.

Ani, korkunç bir *boşluk*.

"Kendine zarar vermeyeceğine söz verersen, Dom. Bırak ben ve hemşirem sana bakalım," diye emreder Beau ve hassas deliğime soğuk bir yağ damlasının aktığını hissederim.

Sıcak, altın rengi gözler ikimizin arasında dolaşır ve sonunda Dom başını sallar.

Şişmiş penisini sessizce, sabırsızca hareket etmem için benim amıma vurur ve ben aceleyle yerime geçerim.

Doldurulmam lazım. Acımı paylaşacak birine ihtiyacım var.

Dom'un geniş başlı penisi, girişime bastırmayı başarana kadar kısa bir süre benim dağınıklığımın içine kayıyor. Bir sonraki titremem beni kafa derimden ayak parmaklarıma kadar sarsıyor.

Dom'un gözleri benim amıma dikilmiş, eli sikini sabit tutuyor ve ben, onun kalın sikini ağzıma almaya başlarken, nefes nefese, kıvranan bir haldeyim. Alt dudağımı sertçe ısıriyorum, duvarlarım onun etrafında açılırken, o beni daha derine ve daha derine sokarken, ben de onu kaygan, kıvrımlı hareketlerle içime alırken, gerilmeye başlıyorum.

Dom sonunda elini sikinden çekip sütyenimi açar, ama tüm dikkatim onun sikinin amımı açmasına odaklanmıştı.

Dom'un eli açgözlülükle göğüslerimi okşamaya başlarken, Beau arkamda inliyor.

"Siktir, tatlım. Ne manzara ama. Şu güzel amcığın bak, onu öyle alıyor... Oh, işte böyle. Şu güzel gerilmeye bak." Parmaklar kıcımın etrafındaki kayganlaştırıcıyı okşamaya başlıyor, hassas deliğe sürtünüyor. "İkimiz de seni genişleteceğiz, küçük hemşire. Çok dolacaksın. İkimizi de çok daha iyi hissettireceksin."

Kalçalarımı son bir kez sertçe sallayarak Dom'un penisine sonuna kadar oturuyorum ve çığlık atıyorum. Onun bu açıyla, klitorisim onun tabanındaki kaba kıllara sürtünüyor ve ben kendimi onun penisinin üzerinde sürtünüyorum, ona sürtünüyorum. Amım onu sertçe sıkıyor, zevkinin küçük şoklarında ve arkamdaki parmakların kıcıma kayganlaştırıcıyı sokup çıkardığı şakalarında kayboluyorum.

"Şuna bak," diye fısıldadı Beau. "Hepsi içeri girdi. İyi hissettirmiyor mu? Şimdi kıpırdama tatlım. Onun hissettirdiklerine alış. Senin sıkı küçük kıcını da almadan önce içine biraz daha kayganlaştırıcı sürmek istiyorum."

Dom sertçe inliyor. Meme ucum avucunda ihtiyaçla sertleşiyor ve o, ellerini hafifçe kalçalarımın üzerine bırakmadan önce, onu sertçe ve kendini tatmin edecek şekilde çekiyor.

Onun köprücük kemiğine nefes nefese yaslanırken, sanki beni tekrar penisiyle becermekten kendini alıkoyuyormuş gibi, içindeki bastırılmış şiddeti hissedebiliyorum.

"Siktir, bu... çok iyi. Çok iyi, evcil hayvanım." Dom titrer, kalçaları beni bir çeyrek inç daha içine itecek kadar yukarı kalkar. Karın bölgesi klitorisime sürtünür. "Sen... Beau. Bu sıcak amcık beni sevgiyle sıkıştırıyor."

Beau'nun kahkahası arkamda boğuk bir sesle duyuluyor. "Dikkatli ol. Film gecesinde büyük laflar ettik. Bizi yalancı durumuna düşürme."

Dom'un erimiş gözleri sıkıca kapanır. "İçine gir. Sonra konuş."

Beau burun kıvrır, ama boynumun kıvrımına eğilip öper, tırnaklarını uyluklarımın arkasına geçirir. "Renk, küçük hemşire. Bana bir renk söyle."

"Yeşil," diyorum boğuk bir sesle, çaresizce, ve Dom'un elleri hafifçe kayıyor... ve Beau için kalçalarımı ayırıyor.

O, kıkımın arasına bir damla daha kayganlaştırıcı sıkarken yüzümü izliyor ve ben, kayganlaştırıcı içime damlarken titriyorum.

"Kendini hizalayacak, evcil hayvanım. Seni güzelce ve yavaşça sikecek. Çok fazla hissedeceksin." Dom başını sallar, çenesi gergin. "Öyle değil. Vücudun bunu istiyor. İkimizi de istiyor."

Beau'nun sıcaklığı arkamda yakıcı bir etki yaratıyor ve onun penisinin çoraplı uyluklarım ve kıvrımlı kıkımın üzerinde kaymasını hissediyorum.

Sonra Dom beni onun için açarken, Beau ateşli, bolca kayganlaştırılmış sikinin başını benim açık, aç sikik deliğime sürüyor. İpeksi başı kaygan bir şekilde deliğime bastırıyor, ucu hassas halkayı zar zor deliyor.

Dom altımda sert ve ağır nefes alıyor, penisi duvarlarıma çaresizce vuruyor ve ben gerginleşiyorum, yakında gelecek olan acı verici gerginliği bekliyorum.

Ama o an gelmiyor.

Beau'nun beni sikmesini bekliyorum, ama o sadece orada duruyor, penisinin başı deliğimle oynarken, tırnakları ısınmış cildimin üzerinde yatıştırıcı bir şekilde geziyor.

Ama bu rahatlatıcı değil. *İşkence* gibi. Onun olduğu her yer, onların olduğu her yer, Beau'nun *olmadığı* yeri hatırlatıyor ve içimde acil bir his uyandırıyor. Kıpırdamaya başlıyorum, Dom'un sikini içimde zevkle ovuşturuyorum.

Tam yalvarmaya başlamak üzereyken Dom yüzümü sertçe kavrar, sonra ağzımı kendi ağzına doğru kaldırır. Altın rengi gözleri daha önce olduğu gibi beni izler ve beni açgözlü, müstehcen bir şekilde öper. Gözlerim kapanmaya başlayana kadar ıslak, sıcak nefesler ve inlemelerle doludur.

Beau beni okşamayı bırakır, eli Dom'un elinin yerine kıkıma gelir ve beni açık tutar.

Ve Beau'nun sikini kıkıma sokmaya başladığını hissediyorum.

"Beau," diye Dom'un ağzına inliyorum ve Dom beni daha sert öpüyor, dili içimden çılgılık atmamı sağlıyor, hem Beau'nun penisi gibi hem de değil bir şekilde içime giriyor.

Beau'nun genişlemiş penis başı kıkımın ilk sıkı halkasını zorlayarak geçer, ama tıkaçtan farklı olarak, derin, rahatlatıcı bir eğim yoktur

eğri yok. İçime giren kalınlıktan kurtulmak için bir rahatlama yok.

Beau duraksar, ikimizin etrafına daha fazla kayganlaştırıcı sıkar, sikini kayganlaştırır ve açgözlü deliğimin etrafındaki ıslaklığı ovuşturur, sonra tekrar sallanarak bir santim daha içeri girer.

"Ohhh, evet. İşte böyle, küçük hemşire. Sikimi o güzel kıkına al. İkimizi de al. Hepsini alabilirsin, tatlım," diye beni cesaretlendirir, sesi karanlık ve boğuk, kendi zevkinde kaybolmuş.

Beau daha sert bir şekilde içime girer, acımasızca bir santim daha alır ve içimdeki basınç, *dolgunluk* başımı döndürür. Lezzetli ve ezici.

Beau'nun böyle olması, beni esir alması ve bana yaptıklarıyla kendini çaresizliğe sürüklemesi hoşuma gidiyor.

Onun penisi Dom'unkine karşı yer kapmak için mücadele etmeye başlar ve her sallantı, her pompalama, içimde onları birbirine sürter. İçimdeki o kaygan, hassas şeridi okşarlar ve Beau'nun başının Dom'un penisinin kalın sırtını sıktığını hissedebilirim.

Hızlı nefeslerim Dom'un ağzında hıçkırıklara dönüşür ve parmakları yüzümü sıkıca kavrar. Dişleri alt dudağımı kapar ve beni cezalandırırcasına öpmeden önce tehlikeli, sahiplenici bir ısırıkla aşağı doğru çeker.

"Haklıydın, hayatım," diye inliyor Beau. "Sen iyi, tatlı bir hemşiresin, değil mi? Şu haline bak, hastana yardım ediyorsun. Böyle daha iyi değil mi? Küçük deliklerini kullanmamıza izin vermek?"

Kıkımı daha da genişletir ve içime girerken küçük bir homurtu çıkarır. Bu, onu Dom'un sikine doğru sallandırır ve Dom da bir cevap gibi ona karşılık verir.

Beau'nun sesi kısılır, neredeyse bozulur. "Şu anda sikimin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun? İkimizi de içinde hissediyor musun? Beni sıkı sıkı sarıyorsun... Siktir, Eden. Senin sıcak küçük kıkına çok sert boşalacağım. Seni çok fena mahvedeceğiz."

Dom öpüşmeyi keser, başını geriye doğru eğip yüzünü gerer. "*Siktir*, Beau."

Ağır göz kapakları bir an sonra benimkilerle buluşur ve acil bir soru sorar.

"Yeşil."

Bu kelime bir inilti olarak çıkıyor ve Beau'nun parmakları derime batıyor. Sanki her yere götürülüyor gibi hissediyorum.

Her yere götürülüyorum.

İçimdeki ihtiyaç, içimdeki sıkışık alan kadar baskın bir şekilde daha da artıyor.

Başımı eğerek Dom'un penisi üzerinde kıvranmaya başlıyorum ve ona doğru eğildiğimde elleri yine göğüslerimi buluyor. Göğüs uçlarımı çekeştiriyor, çekiyor ve sertçe okşuyor, ama Beau ritmi belirlediği için klitorisime yeterince sürtünme sağlayamıyorum.

Beau tekrar homurdanır ve sert, son bir itişle, ikisi de içime derinlemesine gömülene kadar geri kalanını kıcıma sokar.

Bağırırım, sırtımı kamburlaştırırım, kığım ona sıkıca sarılır ama hiçbir rahatlama, hiçbir rahatlama bulamaz. Kaygan penisi acımasızdır ve Beau inler, içimde sallanır, her sinirimi harekete geçirir, penisinin başı içimde Dom'un penisıyla müstehcen bir şekilde savaşır.

"Orospu çocuğu..." Dom küfür eder ve ben çaresizce yüzüne bakarım.

Yüzü kıpkırmızı, dudakları gerginlikten geri çekilmiş. Gözleri bana doğru parıldıyor, göz bebekleri koyulaşmış... ama burnundan nefes alıyor.

"Acele etme," diyor sert bir sesle, ama bu ses sabırsız ya da alaycı gelmiyor.

Yüzündeki vahşi ihtiyaç ve çaresiz aciliyete rağmen, ciddi gibi geliyor.

"*Zamana* ihtiyacım yok efendim, ihtiyacım olan... Beau," diye yalvarıyorum. "Bana yardım et." Beau arkamda titriyor.

"Biliyorum." Beau eteğimi kaldırır ve ellerini tekrar kıcıma geçirir. "Tabii ki, tatlım. Ne zaman istediğini söyle, tamam mı?"

Elleri beni yönlendirirken, kalın penisi kığımda, ıslak klitorisim Dom'un karnına sürtünene kadar küçük hareketlerle kıvranmama izin veriyor ve ben yine o mükemmel, ayak parmaklarımı kıvırtan açığı buluyorum.

Nefesim kesiliyor ve Dom meme ucumu sıkarken gözleri kararıyor. "Böyle mi, ha?"

"İşte," diye nefes alır Beau. Kalçamı kavrayarak, bana kısa ve keskin bir itme dener ve ben her yerde hissederek keskin bir inilti çıkarırım.

"Durmamız gerekirse bize söyle," diye fısıldar Beau sırtımın üzerinden ve ben çılgınca hayır anlamında başımı sallarım.

"Lütfen... yapma. Lütfen durma."

"Sen yönlendir, Beau," diye talimat verir Dom, eğilip beni ayırmak için uzanır ve Beau titreyerek nefes alır, tekrar kıcımlı siker.

Klitorisim Dom'a sürtünüyor ve içimdeki her şeyi ateşliyor.

Her yerim titremeye başlar. Amım ve kıcımdaki çifte baskı çok güçlüdür. Yoğun. Güzel ve acı verici, mükemmel ve korkunç.

Ama klitorisime uygulanan bu baskı, tüm rahatsızlığı gölgede bırakan bir şeye dönüşüyor. Hareket, *sürtünme*, baskıyı acil ve gerekli bir şeye dönüştürüyor ve ben Dom'un üzerine eğiliyorum.

"Oh, tanrım..." diye inleyerek titriyorum ve Beau ritmini bulup hareket etmeye başlıyor.

İtmeleri kısa ve pompalayıcı, sikişmek kadar sürtünme de var. Bu hepimizi dağıtır, her sinir ucunu tahrik eder. Dom ve Beau'nun sikleri birbirine sıkışır ve kayar, Beau daha fazla güç kullanmaya başladığında, vücudu benimkine sertçe çarparak, Dom altımda homurdanır.

Dom bana sıcak, anlamlı bir gülümseme attı, gözleri tehlikeli ve karanlıktı. "Hazır ol, küçük hemşire. Az sonra sikileceksin."

Parçalanmak üzere...

Dom beni sıkıca kendine doğru çekerek, klitorisimin maksimum baskı aldığı noktaya, Dom amımı sikiyor, sonra Beau da kıcımlı sikiyor.

Her şey ıslak, umutsuz ve ezici bir şekilde acımasız.

Beni sertçe alıyorlar, elleri açgözlü ve talepkar, homurtuları ve inlemeleri ateşli, çaresiz ve kendinden emin. Sikleri birbirlerinden ve benden zevk alırken, onları ayıran tek şey o ince bariyer.

Onların sikleri içimde, etrafımda çalışırken, keskin bir çılgılık atıyorum, kısa, acımasız darbelerle deliklerimi sert, sikici vuruşlarla pompalarken, biri derine gömülüyor, diğeri ise diğer tarafta beni mahvediyor. Ritmi yakalayamıyorum, hareket edemiyorum, sadece her baskı birikimini hissediyorum.

Klitorisim Dom'a sürtünüyor ve şiddetli zevkim binlerce sıcak iğne batması gibi beni sarmaya başlıyor. Baskı o kadar

şiddetli ki şakaklarım ve boğazımda zonklama hissediyorum. Patlayana kadar nefes alamıyorum, ama onların sikleri hala acımasızca ıslaklığımın içine girip çıkıyor, acının sınırına kadar itiyor.

"Beau. Efendim, ben..."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyor Dom.

Beau gülüyor, ama daha çok inilti gibi. "Sanki o... bunun nasıl işlediğini bilmiyor gibi."

Dom, hala beni sikmeye devam ederken, vücutlarımız müstehcen, ıslak sesler çıkararak homurdanıyor. "Ona göstermeli miyiz?"

"Plan bu," diyor Beau. Sesinde yoğun bir memnuniyet var, ama aynı zamanda daha sıcak, daha tatlı bir şey de var.

Plan. Üçümüz. Hayır, hepimiz.

"İyi bir plan," diyor Dom sert bir sesle, *ses tonunda yine aynı yumuşaklık var.*

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim sıkışıyor, beni her yönden dolduruyor.

Sonra Beau beni sertçe ileri itiyor ve derin, acımasız bir noktaya vurmaya başlıyor. İnemelerim çaresiz, cezalandırılmış çığlıklara dönüşüyor ve baskı dışarı çıkmaya başlıyor, üzerimde yuvarlanıyor.

Yüzümü izleyen Dom, titreyerek homurdanır ve onun penisinin şiştiğini hissederim.

"*Siktir.*" Bu kelime ağzından fırlar ve sert bir şekilde boşalırken kalçalarımı sıkıca kavrar, ıslak ve yakıcı sıcaklığıyla beni ıslatırken kalçalarını yukarı doğru kaldırır.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Beau, ama bunun bana mı, Dom'a mı, yoksa ikimize mi söylediğinden emin değildim.

Elini kıcıma vururken bunu söylüyor ve acı veren bu hareket yeterli oluyor.

İçimdeki baskı patladığında onların siklerine geri itiyorum. Sert, yıkıcı, akıl almaz şok dalgalarıyla geliyor ve orgazmım klitorisimden ve amımın derinliklerinden beni parçalıyor. Beau'nun sikinin titrediği kıcımdan tekrar geliyor ve beni spermle dolduruyor. Zevk omurgamın tabanından bacaklarıma ve parmak uçlarıma kadar yayılıyor.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki, ağladığımı, yatağa taşındığımı, onlara ne kadar çok sevdiğimi ağlayarak söyledığımı, onların da aynı şekilde mırıldandıklarını fark etmiyorum... Ta ki çok çok sonra, ikisi de bana sarılmış halde kendime gelene kadar.

Ve ikisi de aynı mükemmel senkronize ritimle benim bakımımı üstleniyorlar.

SONRAKİ SAATLERDE, Jayk duş almak için içeri girer, Beau ile yavaşça ve mutlu bir şekilde öpüşmemize gözlerini devirir ve yarın beni yakalayacağına dair bir şeyler mırıldanır. Lucky ve Jasper da içeri girer, yatağın ucuna oturur ve bu sahne yüzünden yine kızarmama neden olurlar.

Jayk tekrar ortaya çıktığında, sırtını duvara dayayarak oturur, şaşırtıcı bir rahatlıkla sırtışlar ve sert, dişsiz alaylar savurur ve hepimiz geç saatlere kadar konuşur ve alay ederiz, ta ki yarın için ağır bir beklenti hissi baş gösterene kadar.

Jasper yorgun bir şekilde iç çeker. "Buna gerçekten hazır mıyız?"

Lucky'nin gamzeleri kaybolur ve yüzü kasvetli bir ifadeye bürünür. "Savaş için mi?" Başını sallar. "Doğru şeyleri gizli tutabilirsek, bu savaş daha önce savaştıklarımız kadar kötü olmayacaktır, ama... yine de ters gidebilecek çok şey var."

Jayk alaycı bir şekilde güler. "Hadi oradan. Beni durdurmak zorunda kalacaksın..."

"Hazırız," derim yumuşak bir sesle.

Gözlerimi grubumuzun üzerinde gezdiriyorum. Ailemiz.

Sadece birkaç ay, hepsi bu kadar sürecek ve sonra her şey bitecek. Siviller güvende olacak, esirleri kurtarmış olacağız ve onları tehlikeye atan herkes ortadan kalkacak.

Parçalar yerleştirildi, oyun başladı ve sonunda sıra bize geldi.

Artık geri dönüş yok.

Başkaları da olacağını biliyorum — hasta ve zarar görmüş ruhları olan, bizim dünyamıza geri dönecek başkaları. Ama onlar geldiğinde de onlarla başa çıkacağız. Onların dünyası, bizim yaşamak istediğimiz dünya değil.

Kendi dünyamızı yaratacağız.

"Hazırız," diye tekrar ediyorum. "Onlara her kabus, her korku, her yalan için bedel ödetmek istiyoruz. Şimdi korkma sırası onlarda... çünkü hayatlarıyla ödeyecekler."

Dördüncü Bölüm

Ölüm

Bölüm 75

Jaykob

HAYATTA KALMA İPUCU #115

Hiçbir çiçek, bok kokusunu örtbas edemez.

Bristlebrook'tan ayrılalı bir hafta oldu

Beş dakika içinde beşinci kez hapşıyorum. Her yer çiçeklerle dolu ve polenler hardal gazı gibi havayı boğuyor. Çiçekler Reapers'ın tarlalarına yayılmış, ormanın içinden geçerek ana yerleşimlerine giden geniş ve virajlı yolun her iki tarafında da bizi takip ediyor. Çevredeki otlaklarda gizleniyorlar ve mayınlar gibi yolun ortasına çıkıyorlar.

Reapers'ın yerleşkesinin girişini "koruyan" uzun, oluklu sac bir kapısı var — bir konserve açacağıyla kesilebilecek kadar ince bir duvar — ve kapı bile sarmaşıklar ve boğazı şişiren o boktan küçük tomurcuklar tarafından kemiriliyor.

Kapı açılır ve biz, karakollarında duran Reaper nöbetçilerinin önünden geçeriz. Onlar, otuzdan fazla yorgun, sinirli askerin ön kapılarından içeri girmesini izlemek yerine, sanki Victoria's Secret defilesini izler gibi sivillere bakıyorlar.

Sawyer işaret ederken bıyığı seğiriyor. "Radyo odası makine kulübesinin yanında. Orada tavuk kümesi, solda seralar, bu civarda domuz ahır var. Mezbaha, mısır tarlasının ötesindeki ormanın yanında, tütsüleme odasının yanında. Genelde orada güzel bir et stoğu tutarız, bu yüzden bu akşam büyük bir hoş geldin ziyafeti düzenlemeliyiz diye düşünüyorum. Kule silosu buğday tarlalarının ötesinde... Oradan görebiliyor musun bilmiyorum ama tepelerin ötesinde...

Sawyer sürekli bir şeyler işaret ediyor ama kime söylediğini bilmiyorum. Bizimle birlikte Bristlebrook'a gelen Reaper'ların çoğu şimdiye kadar çekip gitmiş durumda ve siviller Sawyer'ı görmezden geliyorlar, biz etrafı gezerken tüfeklerini dikkatlice ellerinde tutuyorlar.

Eden onun yanında yürüyor, ama birkaç dakikada bir durup bir binaya kaşlarını çatıyor, sanki bina denetçisi lisansı almak için çekim yapıyormuş gibi, ona da hiç dikkat etmiyor. Dom ve Lucky hemen arkasında, ben de burnumu silmek için duruyorum.

Yine.

Eden ve sivillerin tesisi geçmesini izlemek için daha fazla adam sıralanırken, tabancamı kalçama sıkıca tutarak koşarak yetişiyorum.

"... ve yemekhane var. Hep birlikte yemek yiyebilmemiz için eski ahırlardan birini dönüştürdük. Yenileri şurada. Çoğumuz tavuk kümesinin yanındaki büyük ahırda yatıyoruz, ama ben, Cole ve birkaç kişi ön tarafta büyük evde kalıyoruz."

Sawyer çenesini kapatamıyor.

Boğazımı kaplayan pisliği öksürerek temizliyorum ve geride kalıyorum. Buraya gelmek için bir haftadır Reapers ile seyahat ediyoruz ve bu, sabrımın dayanabileceğinden bir hafta fazla.

Sinirlerim zaten gergin ve o sikik herifi vurmaya hazırım.

Burada olmak istemiyorum. Evimde olmak istiyorum. Eden'ı, adamlarımı ve tüm sivilleri Bristlebrook'a geri istiyorum ve hiçbirimizin bu boktan durumla uğraşmak zorunda kalmamasını istiyorum. Reaper'ların *korkudan* ahırda uyudukları umurumda değil. Boo hoo.

Korkmaları da *normal*. Alastair onların peşinde.

Tesisin ötesindeki tarlalara ve otlaklara doğru ilerliyoruz, çiçekler binaları boğuyor. Küçük pislikler her köşede bahçe yataklarından ve pencere saksılarından renkli ve kokuşmuş bir şekilde kusuyorlar.

Yine hapşırıyorum.

Kim bu kadar çok çiçek diker ki? *Çok ürkütücü*. Lanet olası patates falan dikin.

Beau yanımda yürürken bana bir paket hap atıyor, ama lanet olası gözlerim sanki bir orospu gibi yaşardığı için neredeyse onu kaçıırıyordum.

Akan burnumu silerek, pakete gözlerimi kısarak bakıyorum.

Antihistaminikler.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve bir tane alıyorum.

Beau bana alaycı, sempatik bir yüz ifadesi atıyor ama gözleri Eden'dan uzun süre ayrılmıyor. *Hepimiz* onu izliyoruz, bir grup bekçi köpeği gibi peşinden gidiyoruz ve bu günlerde bu bir rahatlama gibi geliyor.

Bu, onun bela çeken kışını korumak için her şeyi mahvedecek olanın sadece ben olmadığım anlamına geliyor.

Sonunda çiçek fabrikasının aptalca iki dolarlık turunu bitirip ilk çite ulaşıyoruz. Siviller çit boyunca yayılıyorlar ve sanki bir reklam filmi çekecekmiş gibi manzarayı seyrediyorlar.

Çitin ötesindeki dalgalı otlakta inekler ve koyunlar dolaşıyor, ama her tarafta uzayıp giden tarlalar var — buğday, mısır ve bir sürü başka şeylerle dolu tarlalar, ama ben bunların ne olduğunu ayırt edemiyorum. Toprak yollar, bu tarlaların arasında ve ormanın kenarlarını çevreleyen dış çitler boyunca uzanıyor.

Diğer binalar ise kenar mahallelerde yer alıyor. Ahırlar, makine hangarları, ambarlar ve o tütsü odası neredeyse ormana kadar uzanıyor.

Reapers, sınırlarını saldırılara karşı korumak için hiçbir önlem almamış.

Ormanı gözetleyen kimse yok gibi görünüyor.

Devasa, dalgalı tarlaları ve binaları tekrar takip etmekten kendimi alamıyorum. Şu anda bu boktan manzaraya bakarak, burayı savunmanın tam bir kabus olacağını anlayabiliyorum.

Uzaklarda, eski atölyemi çok fazla hatırlatan büyük, yanmış bir ahır var ve onu görünce kalın, çamurlu bir öfke bağırsaklarımı sıkıştırıyor.

Alastair ateşe karşı bir takıntısı var.

Burada yakılacak çok şey var.

Dom'un çenesi sıkışıyor, gözleri de tarlaları tarıyor.

Yanında, Eden dönüp binalara bakıyor, sonra tekrar

otlakta, yüzü asık. Sonunda, gözleri boş otlığın kenarında bir iskelet gibi duran yanmış ahıra takılır ve dudakları sıkışır.

Acaba onu görebiliyor mu diye merak ediyorum.

O kör gibi. Yeni gözlüğe ihtiyacı var.

"... kış geldiğinde buğdayı hasat edeceğiz, tabii bizi yavaşlatacak başka bir şey olmazsa. Bu bize..."

"O senin hayvan ahırın mıydı?" Eden, Sawyer'a yumuşak bir sesle sorar, hala ahıra bakarak.

Sawyer ona göz kırpar, sonra yavaşça, isteksizce ahıra bakar. Sawyer yüzünü buruşturur. "Öyleydi . . . .

Clayton, Alastair'in hepsini orada öldürdüğünü söyledi. Easton, Miles, Tanner ve... Sesi kısılır, tekrar mide bulantısı geçirir gibi görünür. Tekrar konuşmaya başladığında sesi alçalmıştır. "Onu durdurmalıyız. Onlar mantığı dinlemiyorlar. Clayton her şeyi dener, bizim yaptığımız gibi ona her şeyi teklif etti, ama... Alastair sadece *öldürmek* istiyor." Sawyer, Dom'a bakar, yüzünde yumuşak ve suçlu bir ifade vardır. "Sen biliyorsun. Herkes kadar iyi biliyorsun. O ateş edildiğinde... Orada olmadığım için üzgünüm. Orada olmalıydım."

Sawyer'a bakıyorum ve öfkem derinlere yerleşiyor. Isırmak için yeterince sıcak bir öfke. Her yerde bulunan çiçekler burnuma iğrenç bir koku yayıyor ve ben de onları yakıp kül etmek istiyorum.

Sawyer lanet olası bir korkak.

Kemiklerine kadar *korkak*.

Eden'in gözleri de parlıyor, pis sıcak gözyaşlarıyla parıldıyor ve sadist onu kucaklamak için kendine çekiyor, ona yumuşakça fısıldıyor. Bu beni sinirlendirmiyor bile.

Buna ihtiyacı var ve şu anda, sessizce sarılma işini halledecek kişi ben değilim.

Dişlerimi sıkıyorum, Dom önüme geçip yolumu keserken, *en azından* ona yumruk atarak kurtulabilir miyim diye tartışıyorum. "Adamlarını topla, Sawyer. En azından nöbetçiler lazım — her elli metrede iki kişi, tüm çevrede. Senin adamların sol, ön ve arka tarafı alacak, bizim siviller sağ tarafı alacak. Ben ve Rangers koordinasyonu sağlayacağız." Dom sivillere başını sallayarak onaylıyor. " kitlerimizde, PTT'lerimiz var — push-to-talk'larımız

O tarlalar sanki saf oburluk gibi görünüyor.

Sawyer, Dom'a bakarken elleri titriyor, ama yavaşça, sonunda başını sallıyor.

"Tamam. Öyle yapalım. Hepiniz geri dönün, sizi barakalara yerleştirelim. Adamları buraya getireyim ve..." Tekrar başını sallıyor. "Öyle yapalım."

"Barakalar olmaz." Eden sonunda Jasper'ın kollarından kurtulur, net, kararlı ve son derece otoriter bir tavırla. "Bizimkiler boş otlakta birlikte kamp kuracaklar."

Sawyer başını sallayarak, Dom'un ifadesinin fikrini değiştirmiş gibi görünmesi üzerine tartışmak için ağzını açar.

Onları görmezden gelen Eden, boş otlığa doğru bakar. Ahırın kararmış kalıntıları otlığın kenarında durmaktadır ve Eden'in yüzü buz gibi olur.

"Orada kamp kuracağız. Tam şurada."

Bölüm 76

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #257

Savaş değil, kitapları seçin.

Bristlebrook'tan ayrılalı iki hafta sonra

"ERİMİŞ YAĞDI. Bentley hep denemek istemişti," diye açıklıyor Arthur, masadaki uydu telefonundan gelen sesi net ve memnun. "Onlar o sokağa geldiklerinde... oh, ho! Büyük bir şok yaşadılar. Üçü öldü, belki dördü, eğer yanıklarından kurtulamazsa."

"Senin tarafında kayıp var mı?" Dom, masaya eğilerek sert bir sesle sorar.

Beau bana sarılmış, ikimiz de Dom'un devasa çadırının zemininde oturuyoruz. Lucky, Jasper ve Jayk, tam teçhizatlı Ranger kıyafetleriyle etrafımızda uzanmış, dinliyorlar. Bir hafta önce çiftlik arazilerine vardık ve bu, hem fiziksel hem de duygusal olarak hayatımın en uzun, en yorucu haftalarından biri oldu.

Reaper'ların tatlı dilli olmak ve çiftçilik dışında her konuda beceriksiz oldukları artık acı bir şekilde ortada.

Ve Sinners, Red Zone'a şimdiden üç kez saldırdı.

"Yok. Birinin eli yandı, bir diğerrinin ise şarapnel parçası isabet etti ama ciddi bir şey yok," diye cevaplar Arthur. "Mayın tarlaları ondan fazlasını öldürdü. Biz burada kilitliyiz, bizim için endişelenme. Talimatları uygulayacağız."

Dom'un yüzünde rahatlama belirir ve o, telefonunu eline alarak dikleşir. "İyi iş çıkardınız, Arthur. Yarın üssümüzle aynı saatte

yarın. Beklenmedik bir şey olursa, en kısa sürede ara. Üç saat içinde orada olabiliriz."

"Olmayacak, Dom. Bu iyi bir sistem," Arthur yatıştırıcı bir sesle konuşur ve ben gülümserim, boğazımdaki düğüm daha da kalınlaşır.

Arthur nazik, zeki ve beklenmedik bir şekilde cesur bir adam. Onun tüm bu olaylara karışmış olmasını hiç istemiyorum. O benim kitap kulübümde olmalı, Regency romanlarındaki tarihsel yanlışlıklar hakkında benimle tartışmalı, acımasızca şiddet uygulayan adamların üzerine erimiş yağ dökmemeli.

"Bristlebrook'a telsizle haber verdik, Arthur," diye boğuk bir sesle konuşuyorum ve Dom bana telefonu vermek için yanıma geliyor. "Soren orada iyi. Onu hareket ettirmemekle haklıydın bence."

Duruyorum, canavarların gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bu sadece başlangıç. Çok fazla risk var. Ona ya da herhangi birimize her şey olabilir.

"Lütfen kendine dikkat et," diye fısıldarım.

"Sen de, Eden," diyor bana sıcak bir sesle ve bir dakika sonra görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Çadırın içine çiçeklerin güçlü kokusu sinmiş ve midemi sürekli bulandırıyor.

Her telefonun sonuncusu olacağından endişelenecek miyim?

Beau'nun okşayan elleri gözlerimi kırpmaya zorluyor ve başımı kaldırıp baktığımda, telefonuma bakarken hepsinin beni izlediğini fark ediyorum.

"Özür dilerim. Ben iyiyim. Sadece..." Etrafımdaki kaba adamların nazik, anlayışlı yüzlerine bakıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Dinliyorum. Ne diyordun?"

"Hazırlanmamız gerektiğini söylüyordum," diyor Dom sert bir şekilde, gözleri benimkilere bakarak. "Diyordum ki... sıra bizde."

Bölüm 77

Jasper

HAYATTA KALMA İPUCU #356

*Dünya soğuk ve acımasız bir yer.
Sevdiğiniz insanlar için güvenli bir yer olun;
onlar da sizin kadar buna ihtiyaç duyuyorlar.*

Bristlebrook'tan ayrılalı iki hafta iki gün oldu

Uzaklardan gelen kurşun ve savaş sesleri, inişli çıkışlı tepelerden yankılanıyor. Çok uzaktalar, çok kaybolmuşlar ve katmanlılar, ayrıntıları ayırt edemiyorsunuz — kim kazanıyor, kim kaybediyor, kim yaralanmış olabilir. Günahkarlar nihayet ilk saldırılarını denediler.

Güneş birkaç saat önce battı ve ben ateşin önünde, kampımızı daha konforlu hale getirmek için birkaç gün önce getirdiğimiz ağır kütüklerden birinin üzerinde oturuyorum. Bu savaşa çağrılmayan bir avuç sivil etrafta dolaşüyor, gözlerimizi yakaladıklarında bana ve Eden'e gergin gülümsemeler atıyor, oturup dinlenmek için fazla gergin görünüyorlar.

Bu savaş son olmayacak.

Yakında sıra bize gelecek.

"Çadırımı battaniyeler, su kovaları, havlular ve ekstra tıbbi malzemelerle donattım," diyor Eden, ateşin etrafında dolaşırken. Saçları sıkı ve titiz bir topuz halinde toplanmış - endişeli hissettiğinde her zaman yaptığı gibi. "Emerson, geri döner dönmez yemeye hazır iki tencere yemek hazırladı. Eminim acıkmışlardır. Taze suyumuz da var. Sence bunun bir faydası olur mu?"

"Buraya gel tatlı kız," diye yumuşak bir sesle emrediyorum ve Eden duruyor.

Bana doğru döner ve ateşin ışığı yüzünde parıldar. Parmakları önünde birbirine dolanır, ama bana doğru yürürken tereddüt etmez ve ben de ona yer açmak için bacaklarımı ayırırım.

Rahat ve zarif bir şekilde diz çökerken, tatlı bir iç çekişi duyulur. Saçlarına dokunarak, sıcak yanağını uyluğuma yaslayana kadar nazikçe yönlendiririm ve sert topuzunu çözmeye başlarım. Saçları uzun ve ağırdır ve onu sınırlarından kurtardıkça, saten gibi ellerimin üzerine dökülür.

Onu sakinleştirirken nefes alışları daha düzenli hale gelir ve göğsüm sıkışır.

O kadar kızgındı ki. O kadar üzgün, incinmiş ve ihanete uğramıştı ki. Onu bu durumdan kurtarmak için dünyamı verirdim, ama bu benim gücümün ötesinde. Tek yapabileceğim, onunla oturup bu durumu atlatmasına yardım etmek. Burada, ayaklarımın dibinde, ona güvenli bir yer yaratabilirim. Onu kucaklayıp ona bakabileceğim ve hiçbir kötü şeyin ona dokunamayacağı bir yer.

Gece boyunca şiddetli silah sesleri yankılanıyor ve ben yavaşça onun saçlarını okşuyorum.

Onlar için korkuyor.

"Biliyor musun, yıllarca onların ayrılışını izlemek zorunda kaldım," diye mırıldanıyorum. Ateş çıtır çıtır yanarken, bayat çiçeklerin kokusunu yakıyor. "Operasyonlarını duyardım ve bilgilendirilirdim. Ofisimde, nasıl gittiğine dair haber beklerdim. Yaralanan var mıydı? Kiminle konuşmam gerekiyordu? Ve bazen, bir daha asla konuşmayacağım kişiler var mıydı?"

Eden uzun ve derin bir nefes alır, ama ben sessiz adımlarımı kesmem, parmaklarımın arasından geçen ipeksi saçlarının kıvrımları ikimizi de sakinleştirir. Uyluklarımdaki yanağının mükemmel sıcaklığından ısı çekerim.

Tepeler boyunca savaş şiddetleniyor.

"Bu inanılmaz derecede yalnız bir korkuydu," diye itiraf ediyorum, bizim bu özel yerimizde. "Bekleme süresi, gerçekte olduğundan çok daha uzun saatler, haftalar ve aylar gibi geldi. Onların psikoloğu olabilirdim, ama o Rangers'ları iyi tanıyordum — tüm korkularını ve umutlarını, nezaketlerini ve cesaretlerini. Onları önemsiyordum ve bazı geceler uyanık oturup sadece onların dönüşünü beklerdim... çünkü birinin

bilmeliydi. Birisi onları önemsemeliydi. Ve bazıları için, bunu yapacak çok az kişi vardı."

Nazikçe Eden'ı bana dönmesi için hafifçe çeviriyorum, böylece bana bakıyor ve o parlak, zeki gözlerini görebiliyorum. Gözleri beni parçalara ayırıyor ve bir anda tekrar bir araya getiriyor.

Biri acı içinde çığlık atar ve çığlık kesilene kadar boğazı gerilir.

Yüzünden, ağzına takılmış bir saç telini kaldırıp kulağının arkasına koyuyorum.

"Nöbetçi olmak kolay değildir. Onlara ne kadar inanırsanız inanın, beklemek kolay değildir. Bu, özel bir güç gerektirir." Başparmağımla dudaklarını okşadım ve o da ateşin ışığıyla ısınan cildiyle parmağıma yumuşakça öptü. "Sen cesur bir kadınsın Eden. Umarım, ne kadar güçlü olduğunu biliyorsundur, ne kadar sert vurabileceğinle ilgisi olmayan her yönden. Bu, sadece senin sayende mümkün oldu."

Savaş sesleri sonunda azalır ve kesilir. Eden'in yanağını avuçlarım, dokunuşuma nasıl eridiğini görünce kalbim sızlar. Benim değerli, güzel, cesur Eden'im.

"Senin sayende kazanacağız."

Bölüm 78

Şanslı

HAYATTA KALMA İPUCU #190

*Havalı çağrı isimleri olan insanlar asla ölmez.
Bunun evrenin bir kanunu olduğuna eminim.*

Bristlebrook'tan ayrılalı iki ay oldu

DOM'UN SESİ t e l s i z imden cızırtılı bir sesle geliyor. "Steel Rain, burası Boss Man, duyuyor musun? Tamam."

Hayatta olmaz.

Beau kahvaltısından başını kaldırıp sırtıyor ve güneş ışığı bronz tenine vuruyor.

Ayaklarımın üzerinde zıplarken, içimden kahkahalar patlar. Push-to-talk düğmesine basarım.

"Patron, burası Steel Rain. *Evet*, anladım lan! Tamam." Beni seviyor!

Beni gerçekten, gerçekten seviyor!

Jayk gözlerini devirir, ama ayağa kalkar. Dom'un bu günlerde aramasının tek bir nedeni vardır. Bristlebrook'tan iki ay önce ayrıldık ve Reapers'ın tarlalarına haftada birkaç kez saldırılar düzenleniyor. Farklı yerlerde, farklı zamanlarda. Geçen hafta buğday tarlalarımızı yaktılar.

Bu yorucu ve tehlikeli bir iş, sekiz Reaper öldü, ama Dom sonunda evrenin düzenini kabul etti, bu yüzden beni istediği her lanet savaşa sokmasına izin verdi.

Telsiz tekrar cızırdamaya başlar ve Dom burnunu çeker. "Çağrı geldi. Kırmızı silo, otuz dakika. Tüm ekip. Parti ayakkabılarınızı giyin. Bu sefer yaklaşık yirmi kişi var, onlara sürpriz yapalım, tamam."

Jayk, Jasper'ı çadırından çıkarmaya başlar ve siviller yorgun ama hazır bir şekilde ekipmanlarını giyerler. Sloane kamyonete doğru gider ve onu ısıtmak için acele etmez, çünkü Reaper'ların iki ahır dolusu benzini vardır ve ben onların bunu nasıl güvence altına aldıklarını bilmek bile istemiyorum. Beau, silahlarımı almak için çadırıma girer.

Ne yapacaklarını biliyorlar.

"Anlaşıldı, Wilco. Bu sefer Tweedledumwits de bize katılacak mı? Tamam."

Reapers o kadar işe yaramazlar ki, operasyonu ne kadar dikkatli planlasak da, beceriksizlikleriyle her şeyi mahvetmenin bir yolunu buluyorlar. Onlara ihtiyacımız olduğunu biliyorum, ama bu noktada, onları kendimiz vurmak daha güvenli olabilir.

Beau bana tüfeğimi getiriyor ve ben de onu alırken hızlıca teşekkür ederek başımı sallıyorum. Hâlâ Steel Rain'in heyecanı içindeyim ve o da bunu biliyor gibi gözleri bana parıltıyor.

"Tabii. Beşini getir. Quentin, Price, Jones, Lee ve Smitty'yi getir. Sıra onlarda ve bu sefer onları koyacak bir yerim var, tamam."

"Anlaşıldı, patron. Beş dakika sonra hareket ediyoruz, tamam."

Jayk çadırından koşarak geri gelir, tüfeği omzunda, Jasper ise uykuyla hala yorgun gözlerle yanımdan geçip kamyonete doğru yürürken tereddüt eder.

"Neden bu kadar mutlu?" Jasper şüpheyle mırıldanır. Jayk omuz silker, ama Beau ona muzip bir gülümseme atar.

Ben de ona gülümserim ve çıkış yaparım. "Ve bu *Steel Rain*, tamam, bitti."

"Hayır," der Jasper hemen. "*Hayır*. Sana kesinlikle öyle demem..."

Onu itip kamyonete doğru koşarım. "Herkes! Bundan sonra sonsuza kadar bana ne diye sesleneceksiniz, tahmin edin?"

Ava, ben onun yanındaki geniş tepsiye tırmanırken gülerek burnunu çeker ve adamlar daha yavaş bir şekilde yürürler. Jasper'ın kafası iki dakika içinde patlayacakmış gibi görünüyor.

Onun da bir çağrı adı olması gerektiğine karar veriyorum.

Kamyonete geri dönerken kaslarım ağrıyor, ama her şey yolunda.

Ölü Günahkarlar, tamam.

Siviller arasında kayıp veya yaralı yok, tamam.

Reaper, Price, siperinden çıktığında Sinner'ın kurşunuyla gözünden vuruldu, ama bunu hak etmişti.

Şu ana kadar Steel Rain'in hükümdarlığı iyi gidiyor.

Yanımdaki berbat geçici yatakta oturan Eden, uydu telefonundaki görüşmeyi sonlandırır ve benimle bakışır. Saçları yüzünün ve çıplak göğüslerinin etrafında seks yapmaktan kıvrılmış, gözleri telefon çalınmadan önce ulaşmayı başardığı orgazmın parıltısıyla ışıltıyor.

Seks sırasında telefona cevap vermek, gelen bir saldırı haberi olsun ya da olmasın, yasadışı olmalı. Bunu bir sonraki Kıyamet Konseyi'nde öneriyorum.

İlk adım: Kıyamet Konseyi'ni kurmak.

"Üzgünüm! Üzgünüm, üzgünüm. Telafi edeceğim, söz veriyorum," Eden fısıldayarak, giysilerini giymeye başlıyor.

"Buna bir teşvik diyelim," diye kabul ediyorum, onun seksi kıcının pantolonunun içine kayboluşunu izlerken.

İç çekerek yatağa geri uzanıyorum ve Eden beni uzun uzun öpüyor, sonra Dom'u bulmak için aceleyle dışarı çıkıyor.

İyi tarafı, onunla yalnız bir gece geçirmek yerine soğukta dışarı çıkma ihtimali, birini vurmak istememe neden oluyor.

Eden'in benden kopardığı birkaç kayışın sadece yarısı açılmış halde olan kitimi buluyorum ve bununla bir sorunum olmadığını karar veriyorum.

Sinners bu gece daha acı çekerek ölebilirler.

Ağaçların arasında kıvrılarak ilerlerken, tüfeğim için yedek şarjör arıyorum. Kurşunlar kafamın yanındaki ağaç gövdelerine çarpıyor ve ben bir kayanın arkasına yuvarlanıyorum. Şarjör boş.

Ah, lanet olsun.

"Siktir. Bitirdim," diye bağıyorum, arkasında çömeldiğim kayanın ısındığını duyuyorum. "Patron, biraz destek?"

"Anlaşıldı! Jayk, Jasper, Ava, Katherine, ateş açın. Kama oluşturun. Baskılayıcı ateş, sonra kırılın! Şarjör boşaltın!" Dom sağımdan bir yerden bağıyor. "Diğerleri, ateşle destek verin. Siperin arkasında kalın."

Sinners pusuyu erken fark ettiğinde biz zaten yarısı mahvolmuştuk. Güçlerinin yarısını başka yöne yönlendirirken, geri kalanını tuzığa düşürülmesine izin verdiler.

Acımasızca, ama çok akıllıca.

Onların hızlı düşünebilmelerinden gerçekten nefret ediyorum. Bu, benim terlemem gerektiği anlamına geliyor.

Dördü, yakınımıdaki ağaçlardan çıkıp, birlikte ateş ederek ormanı kurşun yağmuruna tutuyorlar. Sinners saklanmak için koştururken ateş kesiliyor.

Sağımdan bir ısıklık sesi geliyor. "Hey, bebeğim. Seni dolduracak birine ihtiyacın olduğunu duydum?"

Beau kayanın arkasına kayarken, içimden gülüyorum.

Bana attığı şarjörü ustaca yakalayıp, yeniden doldururken ona sırtıtırım. "İhtiyacım olduğunda hep yanımda olursun."

Beau gülümser ve kitimin boş ceplerine iki şarjör daha koyar. "Sonra için de biraz daha. Sana hiç güzel şeyler almadığımı söyleme."

Konuşma düğmesine basarım. "Steel Rain ve Doctor Desirable burada ve hazır, Patron. Arkaya gelmemize hazır mısınız? Yeni dostlarımız için güzel, büyük bir yüküm var, tamam."

Beau, telsizden gelen sesle gülerek burnunu çeker.

" , lanet olası , Lucky," Dom mırıldanır. "Evet, circle round. Sıçrayanlara dikkat et, tamam."

Ağzımı açıyorum, Beau bana tokat atıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Tamam. Zaten çok kolaydı.

"Anlaşıldı. Tamam."

Çatışmanın etrafında dolaşmaya başlıyoruz, Dom'un istediği gibi namlu ateşini veya kaçanları gözetliyoruz. Oldukça kötü bir siper olan çalılıkların altından sürünerek çıkan iki Günahkâr'ı ortadan kaldırıyoruz.

Ağaçların arasında Sloane'i görüyorum, önünden geçmeye devam eden kısa boylu, tıknaz bir Reaper'ın yanında ilerliyor. Sonunda, onun bacaklarını tekmeliyor ve bir Sinner'ı öldürmek için sırtına diz çöküyor.

Ayağa kalktığı anda, açıkça sabırsızlıkla nefes nefese kalan Reaper'ın yanına yürüdü.

Yavaşça gülümsüyorum. "Harika, değil mi?"

"Gerçekten tatlı bir kız," Beau, kalın bir ağacın arkasına saklanırken aynı fikirde olduğunu belirtir. Pozisyonumuza gizlice yaklaşırken sessizleşiriz. En az on

günahkar, çeşitli ağaçların ve kayaların arkasına çömelmiş, adamlarımıza ateş ediyor. Beau ve ben yavaşlayarak biraz mesafe bırakıyoruz, sonra tüfeklerimizi kaldırıyoruz.

Katherine ve Ava ateşin kaynağına geri çekilmişlerdi, ama Jayk ve Jasper sıkıştıkları yerden çıkabilmek için bir fırsat bekliyorlardı.

Sinners'a ateş etmeden hemen önce, konuşma düğmesine basıyorum.

"Patron, burada Steel Rain, hedefi gördüğümüzü onaylıyoruz. Buradaki karışıklığı temizlemek için bize iki dakika verin." Gülümserim ve eklerim, "King Kong ve Early Bird güvende, tamam."

"Lucien, az önce bana isim vermedin mi?"

Beau, Sinners dönünce kahkahasını boğazında tutar ve biz de kurşun yağdırmaya başlarız.

Eden ile bir gece geçirmek kadar iyi olmayabilir, ama sonunda bunu yapıyoruz ve bu iyi hissettiriyor. Ekibimiz sağlam ve ihtiyacımız olan galibiyetleri alıyoruz.

Buna değer.

Çünkü birkaç ay daha böyle galibiyetler alırsak, eve bile dönebileceğiz.

Bölüm 79

Beau

HAYATTA KALMA İPUCU #149

Arkadaşlarınızı yüzüstü bırakmayın.

Bristlebrook'tan ayrılalı üç ay sonra

"NASIL YAPACAĞIMI BİLMİYORUM..."

"Sadece sok şunu, lanet olsun. Deliğe sok, çekinme."

"Peki, onu kırmak istemediğim için beni affet."

"Kırılmayacak. Sert kullanıma alışık. Lanet olsun, o kısım..."

"Görüyorsun, bu sadece parmakların çok kalın olduğu için. Sen zorla, ben incelikle yaparım."

Jayk homurdanır ve parmaklarım kayınca ben de irkilirim. Kahretsin, haklı. Bu kolay değil.

"Ben uyurken bunu nasıl yanımda yaptın?" şüpheyle mırıldanıyorum.

"Sen ölü gibi uyuyorsun, çok daha kötüsünü de yapabilirdim," diye mırıldanır Jayk.

Ağaçlarda bir hışırtı duyulur ve Jayk, tuzağı bitirmek için acele ederken içinden küfürler eder. Dalların arasından, dört Günahkar'ın tüfeklerini kaldırmış, her hareketi izleyerek ormanda dikkatlice ilerlediklerini görebiliyorum. Kuzeydeki çatışmanın sesleri, ağaçlar ve yapraklar tarafından boğuk bir şekilde duyuluyor. Bu sesler, onların ayak seslerini bastırmaya yetiyor.

Günahkarlar sadece birkaç kişiyle kaçmaya çalışıyorlar — bu saman kafalı aptallar kuzeydeki ana saldırıdan kaçtılar ve tarladaki kampımıza gizlice yaklaşmaya çalışıyorlar.

Eden'de.

Tabii ki Dom bunu çok iyi biliyordu ve bize onlara küçük bir hoş geldin hediyesi vermemiz için bizi gönderdi.

Son üç aylık operasyonlar, titiz askeri strateji konusunda tam bir ustalık dersiydi. Dom'un planlaması, Eden'ın koordinasyon ve bilgi paylaşımı ve ekibimizin uygulaması sayesinde, tek bir sivil veya Ranger bile kaybetmedik.

Ama bunu zamanında başaramazsak, ilk gidenler biz olabiliriz.

Jayk ve ben kravatu bağlayıp geri çekilirken, keskin ve telaşlı bir çığlık ağaçların arasından yankılanır.

"Orada!"

Jayk, ateş açıldıkları anda beni yana doğru itti ve ikimiz de geriye doğru atıldık.

Neden kendi başımıza hareket ettik ki? Bu aşırı özgüvenli bir hareketti. Her zamanki pusu kuralıydık.

Bir mermi ceketimi keser, ama vücuduma isabet etmez ve ben küfür ederim.

"Gidin! Kaçıyorlar!" diye bağırır içlerinden biri.

"Biraz daha," Jayk beni bir ağacın arkasına çekerek nefes nefese söylüyor.

Yaklaştılar. Kamuflajımız iyi, üstümüzü hızlı ama iyice kapattık, ama çok yakından bakarlarsa, tuzağı fark edecekler...

Tetik çekildi ve askeri sınıf ağ etraflarını sardı, onları ayaklarından havaya fırlattı.

Jayk ve ben, onlar kendilerini toparlayamadan ateş açtık ve tek bir atış bile yapamadan onları etkisiz hale getirdik.

Kampımıza yaklaşmadan. Tüfeğimi omzuma asıp tuzağı hayranlıkla izliyorum.

"Güzel bir ağdı," diye Jayk'e itiraf ettim.

Ve kavganın seslerine doğru geri dönerken, Jayk bana sırtarak bakar.

"Aptalları yakalamak için fena değil." Sırıtsı bir gülümsemeye dönüşür. "Ya da arkadaşları."

Ona sırtarak omzuna vuruyorum. Ve birlikte savaşa geri dönüyoruz.

Bölüm 80

Dominic

HAYATTA KALMA İPUCU #298

Gözlerini açık tutmazsan, biri onları çıkarır.

Bristlebrook'tan ayrılalı dört ay sonra

Alevleri görmek için koşarak yetiştim.

Tütsü odası cehenneme dönmüş, içeride ve çevresinde adamlar çılgık atıyor. İki düzineden fazla Reaper, nöbet tuttukları ya da arkadaşlarına yardım etmeye geldikleri yerde ölü yatıyor - ve bu sadece benim görebildiğim kadarıyla.

Kaçan Günahkarlar'a bir düzine el ateş ettim ve birini sırtından vurdum, ama çok geçti. Çoğu, ağır çantalarla ormana kaçmıştı.

Pete, cesetlerden birinin yanına diz çökerek, gözyaşları yüzünden akıyor.

Kaosun içinden, Lucky'nin emirler yağdırdığını duyuyorum. Beau'nun bandaj istediğini. Jasper'ın kısa talimatlarını. Jayk' 'ın uzun küfür dizilerini.

"Hayır!" Cole, topallayarak ayağa kalkarken bağırır.

Bristlebrook'ta yaralanalı dört ay oldu, ama iyileşmesi yavaş ilerliyor. O kadar yavaş ki, Beau artık "yarası" her bahsedildiğinde gözlerini devirmeden duramıyor.

"Bu bizim tüm et stoğumuz. Onlar yapamazlar..." Cole'un sesi kesilir, sonra bana döner, yakışıklı, yumruklanmış yüzü öfkeyle buruşur. "Sen! Bunu engellemen gerekiyordu! Böyle olmamalıydı, sen..."

Onu önümden iteklerim ve onun beni ne kadar sinirlendirdiğini saklamaya çalışmam. "Nöbet tutanlar senin adamlardı, Cole. Onları suçla."

Cole, *benden* tiksiniş gibi yüzüme bakıyor. Ne komik bir durum.

"Onlar *öldü*," diye bağırır Cole.

"O zaman daha iyi nöbet tutmalıydılar."

O şikayet etmeye başlamadan onu geride bırakıyorum.

Alevler şiddetli ama küçük bir Reaper ordusu yangını kontrol altına almaya çalışıyor. Ben de binanın etrafında dolaşarak, tüfeğimi kaldırıp, günahkarların olmaması gereken yerlerde dolaşmadıklarından emin oluyorum.

Ve sonra onu görüyorum.

Tüfeğimi indirip, adamlarım arkamdan yaklaşırken ormana bakıyorum.

Eden sessizce yanıma yaklaşır o da bakmaya başlıyor.

Gecenin sıcak ve puslu havasında, Alastair ağaçların arasında duruyor ve aramızdaki mesafeye rağmen, bize baktığını hissedebiliyorum.

Salam veriyor.

Ve sonra karanlıkta kaybolur.

Bölüm 81

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #211

Güzel bir yüz her şey değildir.

Bristlebrook'tan ayrılalı beş ay sonra

Önce dünyayı sarsan bir patlama hissediyorum. Ardından çığlıklar duyuyorum. Bu sefer sadece erkekler değil, kadınlar da var. *Benim* kadınlarım.

Benim canavarlarım.

Katherine yanımdan koşarak geçer, sonra da bu kavgaya karışmamış diğer sivillerin yanından geçer. Beau'nun çadırında bulunan ekstra ilk yardım çantasını bulmak için el yordamıyla ararım, sonra koşturaya başlarım, korku beni soğuk ve uyuşuk hale getirir.

Bu sadece normal bir kavgaydı. Beş aydır bunu yapıyoruz. Dom bunu bir sanat haline getirmiş. Neden patlama olsun ki?

Ve neden kadınlarım çığlık atıyor? Onlar çığlık atmazlar. Böyle değil.

Sebepsiz yere çığlık atmazlar.

Çayırların üzerinden, toprak yollardan birinde tembelce duran bir traktöre doğru koşuyoruz ve Katherine içgüdüsel bir aciliyetle traktörü çalıştırıyor. Onun anahtarı çevirmesini izlerken kalbim çarpıyor ve Emerson hala arkaya tırmanırken lastiklerin kayduğunu hissediyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," Katherine şiddetli seslere doğru hızlanırken içinden dua ediyor.

Koltuğumda hareketsizce oturuyorum, sanki irade gücümle görme yeteneğimi geliştirebilecekmişim gibi uzağa bakıyorum. Ama ellerim kucağımda titriyor.

Bu benim kabusum. Tüm bunları kabul ettiğimizden beri gördüğüm kabus.
Bir şeyler ters gitti.
Dom'un bile kontrol edemediği bir şey. Ve
içimizden biri...
Hissettiğim ve duyduğum her şeye rağmen, bir *şeyleri görmem* için hala
çok uzun bir zaman var.

Vahşilerim ormandan dökülüyor, traktörümüz sert bir şekilde durduğunda siviller de hemen arkalarından geliyor. Birkaç Reaper ağaçların arasından sendeleyerek çıkıyor, ama ben yan kapıdan atlarken onlara aldırış etmiyorum.

Katliamı izlemekle çok meşgulüm.

"Alan temiz!" diye bağırır Dom ve ormandan son çıkan kişi olur.

İlk olarak Ava'yı görüyorum. Sol kolu tamamen yanmış ve elinden o kadar çok kan akıyor ki, kanla sıırlıklam olmuş. Kan, Jayk'in gömleğini ıslatıyor ve Jayk dizlerinin üzerine çökerek Ava'yı çimlere yatırıyor.

"Beau! Sana burada ihtiyacımız var!" diye bağırır.

"Beş tane lazım!" diye bağırır Beau ve Sloane, Jasper'ın üzerine eğildiğini görebilmem için yana doğru kayar. Jasper'ın yüzü tamamen parçalanmış ve kanlar içinde kalmıştır.

Bir çığlık atıyorum ve sendeleyerek duruyorum, Beau'nun Dom'a hızlıca talimatlar verişini izliyorum. Lucky onların yanında duruyor, kanlı elleri saçlarında, sessiz, yüzünden korku dolu gözyaşları akıyor.

"Beş dakikamız yok lan!" Jayk homurdanır ve şok içinde başımı ona doğru çeviririm.

Ava'nın çığlıkları kesilmiş, gözleri geriye dönmüştür. Bu kadar yakından, yüzük parmağı ve küçük parmağının ilk ekleminden yukarısının *yok olduğunu* görebiliyorum.

Kolundaki yanıklar... iyi değil, kabarcıklar var ama kararmamışlar, ön kolunda biraz daha açık ama kan hala akıyor.

Titreyerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve ilk yardım çantasını yanıma çekiyorum. Fermuarını açmak için iki deneme yapmam gerekiyor, ama birkaç saniye içinde gazlı bezi buluyorum ve elimi üzerine kapattığımda rahatlamış bir şekilde titreyen dudakımı ısııyorum. Gazlı bezi çıkarıyorum.

"Biri bana biraz su getirebilir mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle, ama kimin duyabileceğini tam olarak bilmiyorum. "Sadece önceden kaynatılmış, ne kadar varsa. Teşekkürler."

Birinin ayak seslerinin uzaklaştığını duyarım.

Neden her şey bu kadar yavaş ilerliyor gibi geliyor, bilmiyorum. Bir saniye önce her şey çok hızlıydı.

"Lütfen elini yukarı kaldır. Yükseltilmesi gerekiyor," diyorum boğuk bir sesle, çok kibar bir şekilde, ama Jayk sadece keskin bir baş hareketiyle onaylıyor ve Ava'nın zavallı elini yukarı kaldırıyor.

Biri bir su matarası koyar, sonra bir tane daha, ben de kanlı parmaklarına su dökerim.

Bu kadar kan akarken onları temizlemeye çalışmalı mıyım? *Bilmiyorum...* Bu benim ders kitaplarımın ötesinde bir şey. Titreyen ellerimi durdurmaya çalışırken vazgeçip, parmaklarının olduğu yerlere gazlı bez bastırıyorum. Gazlı bez anında ıslanıyor, ben de yenisini alıyorum.

"Jayk, oraya baskı uygulayabilir misin? Yanıklar..." Jayk'in eli benim yerime gazlı bezi tuttu.

Nazikçe, Ava'yı yanmamış tarafına çeviriyorum ve Jayk de benimle birlikte hareket ediyor. Ellerim onun cildinin üzerinde duruyor ve matara içlerinden birini alıyorum.

Temiz. Yanıkları temizlemem gerekiyor.

"Eden? Tatlım? Neyimiz var? Söyleyebilir misin?" Beau seslenir, havayı kaplayan şiddetine rağmen sesi yatıştırıcıdır.

"Jasper iyi mi?" diye bağırarak cevap veriyorum, kolundaki korkunç kırmızı ve yaralı cilde su döküyorum.

"Jasper benimle. Bana Ava'dan bahsetmen gerekiyor." Sesi artık daha kararlı, kontrol altında ama sert değil ve bana nefes almam için yeterli alan bırakıyor.

"O... sol elinin yüzük parmağını ve küçük parmağını kaybetmiş , ilk ekleminden yukarısı. Sanki *patlamış gibi* görünüyorlar, Beau."

Ne oldu *lan*?

Ama yutkunuyorum. "Kan var, ama Jayk baskı uyguluyor. Bilinci kapalı ama nefes alıyor. Nefes alış zayıf ama... ama solunum yolu tıkalı değil galiba? Bazı kesikler var. Ben... Yanmış, Beau, kolunun tamamı boyunca

kolunda yanıklar var. Şimdiden kabarcıklar oluşmuş. Sanırım tek sorunlu yer orası. Yıkamaya çalışıyorum ama... Daha fazla su lazım, lütfen!"

Beau hala Jasper'ın üzerinde çömelmiş durumda, ama bana cevap verirken sakın ve net konuşuyor. "Tamam. Tamam, sorun yok, tatlım. Sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Dom, onları steril bir yere götürmeliyiz. Lucky? Lucky! İşte böyle. Onu ben tutuyorum, söz veriyorum. Şimdi beni dinlemen gerekiyor, tamam mı? Çantamı getir. Eden'ı getirmen gerekiyor..."

Sonraki otuz dakika, talimatlar, tıbbi malzemeler ve damarlarımda dolaşan korku ile bulanık geçiyor. Bakınca bile Jasper'ı göremiyorum. Tek gördüğüm Beau'nun sırtı, eldivenlerini kaplayan kan lekeleri... ve Jasper'ın hareketsiz, gevşek bacakları.

Sonunda bir kamyon bulduk ve Jasper ile Ava'yı, Lucky ve Jayk'ın sıkı koruması altında ve Beau'nun gözetimi altında ana kampımıza geri götürdüler.

Onların uzaklaşmasını izlerken baştan aşağı titriyorum. Dehşet ve sıcak, şiddetli öfke beni esir almış durumda.

Dom'a dönüyorum ve yüzümü görünce nazik ifadesi keskin bir endişeye dönüşüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Jasper, elmacık kemiğinin üzerine bir Sinner mermisi yedi. Ava... Bane öldü. Parça tesirli mermi mi patlama mı, görmedim. Birkaç tanesi birdenbire ortaya çıktı. Ama cesedini gördüm. Geriye kalanlarını." Dom'un yüzünde sert bir memnuniyet ifadesi beliriyor, ama sonra yerini kasvetli bir ifadeye bırakıyor. "Ava ona çok yakındı. Patlamada yakalandı."

Hayır.

Hayır.

Bu kabul edilemez. Bu tür şeylerin bir düzeni vardır.

Bir *düzen* olması gerekiyor.

Ava için korku ve sefil bir öfkeyle midem bulanıyor. *Jasper* için.

"Bu olmamalıydı," diyorum sertçe ve o gerginleşiyor. "Şimdi sırası değil. Daha uygun bir zamanda konuşabiliriz..."

"Hayır!" diye bağıriyorum ve onu iterek geçiyorum, öfkem tam anlamıyla fırtına gibi. "Şimdi tam zamanı."

Bölüm 82

Jasper

HAYATTA KALMA İPUCU #52
Kin besleyen bir kadın
en tehlikeli canavardır.

Bristlebrook'tan ayrılalı altı ay sonra

Yarın nihayet kampa geri dönebilecek olan Ava'yı kontrol ettikten sonra sağlık odasından çıkıyorum. Tanrıya şükür, yan tarafındaki yanıklar nakil gerektirecek kadar kötü değildi, ama hareket edebilecek kadar iyileşmesi uzun zaman aldı. Beaumont yine yanağını kontrol etmekte ısrar etti, ama burada olabildiğince iyi iyileşiyor. Ne yazık ki kalın bir yara izi kaçınılmaz.

Burada bir şeyler yemeli miyim yoksa kampa dönene kadar beklemeli miyim diye düşünürken, Reapers'ın yemekhanesinden gelen gürültü beni durdurdu.

"Evet! Daha aşağısına vur, evet, işte böyle! Parmak eklemlerine daha yumuşak vur!"

Lucien'in kötücül, neşeli bağırıışlarını duyunca kaskatı kesiliyorum. Yanımda, Jaykob'un kaşları çatılıyor ve birbirimize bakışıyoruz.

Bir saniye sonra yola çıkıyoruz. Bağırıışlar ve ısıklar kulakları sağır ediyor. Öğle yemeğinden hemen sonra, güneş yakıcı ve sanki Reaper'ların çoğu buraya toplanıyor gibi.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşününce midem sıkışıyor. Ama Lucien *heyecanlı* görünüyor.

Köşeyi döndüğümüzde, yüzün üzerinde Reaper'ın geniş bir daire oluşturarak toplandığını görüyoruz, tezahüratları gök gürültüsü gibi. Kalabalığın içinden geçmemiz bir dakika daha sürüyor ve iyileşmekte olan çirkin elmacık kemiğime bir dirsek çarptığında irkiliyorum. Vurulalı bir ay oldu

ve Beaumont'un dikişleri sayesinde etler yeniden birleşti, ama pembe, yeni oluşan yara izi hala gergin ve hassas. "Evet, Eden!" Lucien, tam da dairenin ortasına daldığımız anda bağııyor.

"Oh, lanet olsun." Jaykob homurdanır, endişesi hemen eğlenceye dönüşür. "İşte böyle, tatlım! Sana gösterdiğim gibi."

Kalp atışlarım yavaşlamaya başlar ve Eden'in yumruğunun Akira'nın midesine isabet etmesini izlemek için kendime bir an izin veririm. Eden, Akira'nın göğsüne diz çökmüş, kadını yere yatırmaya çalışıyor, yüzü sert ve kararlı, gözlükleri zinciriyle boynunda sallanıyor.

Eden'in son zamanlarda, özellikle Bane ve Ava ile olan olaydan ve benim vurulmamdan bu yana, öfkesi onu zorluyor, biliyorum, ama artık sona çok yaklaştık. Elini aşırı oynaması ona hiç yakışmıyor. Akira ona ne yaptı acaba? Her ne yaptıysa... Eden bunu bitiriyor gibi görünüyor.

Reapers eğlenerek gülüyorlar ve kavgayı durdurmak için hiçbir şey yapmıyorlar.

Bu bir kavgadan çok, bir parçalama gibiydi. "Lucien... Ne oluyor...?"

Ama bana hiç aldıırış etmiyor.

Gülüyor, saçları güneşte altın rengi ve göz kamaştırıcı. "Yendik!

Hadi, *hadi* Eden!"

Dudaklarım seğıiriyor.

Ava ile dövüştüğü zaman giydiğı sevimli şortlu halinden çok daha iyi durumda.

Ama burada birinin yetişkin gibi davranması gerekiyor.

Çemberin içine giriyorum, Eden'in görüş alanına girene kadar yer değıştiriyorum. "Eden? Hadi ama tatlı kız, bu kadar yeter. O yenildi. Sen kazandın."

Eden başını geriye atar, saçları dağınik ve gözleri benimkilere bakarken ateşlidir. Hala Akira'nın göğsünde diz çökmüş halde, zor nefes alırken bir dakika boyunca bana bakar, sonra sonunda başını sallar.

Eden'ı korkmuş kadının göğsünden kaldırıp, endişeyle ona bakıyorum. Eden, yaralandığımdan beri bana karşı özellikle şefkatli davranıyordu, ama şu anda öfkesi içinde neredeyse kendini kaybetmiş durumda.

Lucien ona sarılmak için yaklaşır ve Jaykob alçak bir kahkaha atar. "İyi hamle, tatlım." Sırıtarak.

"Onu tokatlayacak değilim ya." Eden çenesini kaldırır ve sesi kararmıştır. "O benim dudak kalemimi çalmadı."

Jaykob'un dudakları kıvrılır ve ben onu kamyonete doğru yönlendirmeye başlarım, Akira'yı yerde bırakarak.

Kampta serinleyebiliriz.

Altı aydır bu durumdayız ve hepimiz için çok uzun bir süre oldu.

.

" olacağız bitecek bitecek dedi Eden,"
mırıldandım mırıldanıyorum ona onun söyledim
hayal kırıklığına uğramış kalabalık

hayal kırıklığına uğramış kalabalık dağılırken, morarmış parmak eklemlerini esnetirken, uzun ve derin bir nefes alır.

"Yeterince çabuk değil."

Bölüm 83

Beau

HAYATTA KALMA İPUCU #19

En parlak yıldızlar, size en iyi rehberlik eden yıldızlardır.

Bristlebrook'tan ayrılalı yedi ay sonra

Altımız yıldızların altında uzanıyoruz. Evden ayrılalı yedi ay oldu, son saldırıdan bu yana bir haftadan fazla zaman geçti ve o son telefon görüşmesinden sonra... buraya gelme amacımızı neredeyse yerine getirmiş gibi görünüyoruz.

Göğsüm, yumuşak ve kafa karıştırıcı bir duygu karmaşasıyla ağlıyor.

Gökyüzü açık ve bulutsuz bir gece ve bilinmeyen bir nedenden dolayı, aklıma gelen tek şey ailemi kaybettiğim gece. Ölüm Günü. O gece, gökyüzü kara bulutlar ve yoğun külle kaplıydı. Bombaların kız kardeşlerimi yok ettiği gibi, yıldızları da söndürdüklerini hatırlıyorum. Babamı. Annemi.

Ve yıldızlar nihayet yeniden ortaya çıktığında Jasper ve Dom, Lucky, Jayk ve hatta Thomas'ın etrafımda durduklarını da hatırlıyorum.

Ailem.

Şimdi, gökyüzü yıldızlarla kaplı, yumuşak, sonsuz bir gecede binlerce ve binlerce parıldayan gümüş iğne.

Her zaman oradalar, ara sıra onları gözden kaçırısam bile. Boğazım yanarken, aileme sessizce dua ediyorum, onlara iyi dileklerimi iletip, ben bir pislik gibi davrandığımda bile beni korudukları için teşekkür ediyorum. Bailey'nin orada beni boğazlamak isteyeceğini biliyorum, Brooke ise her zaman reality TV programlarını sevdiği için patlamış mısırını çıkaracaktır... ve bence biz

çok iyi bir gösteri sergiliyor. Umarım güçlü bir ebeveyn kontrolü vardır.

Umarım annemi gururlandıran biri haline gelmişimdir ve beni kontrol ettiğinde gülümser.

Çünkü son zamanlarda onu çok strese soktuğumu biliyorum, ama tüm bunlara rağmen gerçekten mutluyum.

Yukarıdaki diğer tüm aileler için, geriye kalan birkaçımızı izleyenler için bir dua daha ediyorum. Onlara sessizce, elimden gelenleri koruyacağıma söz veriyorum. Kurtaramadığımız çok fazla insan vardı ve denemek için evden yeterince uzun süre çıkmadığımız çok fazla insan vardı, ama bu artık sona eriyor.

Burada, yerde parlayan daha fazla yıldızla ihtiyacımız var.

Şu anda etrafımda bulunan ve hiç geçmeyeceğini düşündüğüm bir özlemle sevdiğim beş kişi gibi yıldızlar.

Diğerleri neşeyle konuşuyor, şakalar yapıyor ve gülüyor, Eden'ı öpücükler ve hafif flörtler için yanlarına çekiyorlar. Ben de dinlerken gülümsüyor, o yıldızlara bakıyorum.

Sonunda Eden'in yanıma oturduğunu hissediyorum.

"Selam, yabancı," diye fısıldıyor ve ben ona doğru eğilirken ona bakıyorum.

Uzun, güzel saçları bir perde gibi etrafımıza düşüyor ve gözleri, az önce hayranlıkla baktığım yıldızlar kadar yumuşak ve parlak. Parmaklarının arkasıyla yanağıma dokunuyor ve farkında olmadan akmış birkaç gözyaşını nazikçe siliyor.

Elimi uzatıp parmaklarımla saçlarını okşuyorum, beni hayatına alan bu muhteşem, zeki, kusurlu kadına hayranlıkla bakıyorum.

Beni sevmeme izin veren.

"Teşekkür ederim, sevgilim. Her şey için teşekkür ederim." Sesim kısılıyor. "Her şey için."

Eden'in yüzü ısınır ve eğilip bana hayatımın en yumuşak, en tatlı öpücüğünü verir. Geri çekildiğinde, göğsüme yaslanır, gözleri yüzüme nazikçe bakar.

"Hayatım boyunca sana aşık olmak için bekledim," diye fısıldadı. "Senin her şeyine." Eden gülümsedi. "Sadece bekle, Beau... Eve gidiyoruz."

Bölüm 84

Dominic

HAYATTA KALMA İPUCU #261

*Bazen yıldızlar aynı hizaya gelir,
bazen de kesişir.*

"AMA BU YÜZDEN senin yükselen güneşin, sen ve Beau'nun ruh ikizi olduğunuz anlamına geliyor," diye bitirir Lucky, kasesindeki son yulafları kazıyarak bana göz kırpar.

Dün gece hepimiz geç saatlere kadar uyanık kaldık, yıldızların altında sohbet ettik, ama bu sabah kimse şikayet etmiyor.

Kutlama yapmak iyi geliyor.

Beau gözlerini devirirken, Eden yanında gülüyor, pembe yanakları ve serin sabah havasında mutlu.

"Peki ben ne olacağım?"

"Oh, harika. Sana çizelgenin sonuçlarını söyleyeyim," diye başlar Lucky ve ayaklarının yanındaki çantadan bir defter çıkarır. "İlk olarak, sen ve Jayk. Bu bir mucize..."

Jayk defteri kapar. "Bir bakayım." "Hey! Jasper, o..."

"Sana daha önce de söyledim, sizin kavgalarınıza karışmayacağım. Sen büyük, güçlü bir Ranger'sın. Onunla sen ilgilen," Jasper kuru bir şekilde söyler ve boş kaseleri toplar.

Yanağındaki yara izi, vurulduktan iki ay sonra çok soldu, ama hala pürüzlü ve keskin bir çizgi olarak duruyor. Artık gerçek bir asker gibi görünüyor.

"Jayk, Lucky'ye rüya kitabını geri ver," diyor Eden yatıştırıcı bir sesle ve Lucky ona pis bir bakış atıyor.

"Bu bir..."

"Jayk ve benim mükemmel bir çift olmadığımızı söyleyen her şey rüya sayılır," diyor Eden, ayağa kalkarken. Sonra duruyor. "Muhtemelen bir kabus."

Sloane ısıklık çalarken, ben hepsine burun kıvırıyorum ve arkamda başını sallıyorum.

Ayağa kalktığımda Sawyer'ın kamyonetiyle gelip kulaklarına kadar gülümsediğini gördüm.

Ve bu, içimdeki tüm ışığı söndürüyor.

Bu pisliğin gülümsemesine neden olan hiçbir şeyin parçası olmak istemiyorum.

"Dom!" Hafifçe nefes nefese koşarak gelir, gözleri parıldıyor. "Tahmin et kim telsizle aradı?"

Evet. Bu olmayacak.

Sabırsızlıkla kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Sawyer'ın gülümsemesi sönüyor.

Kamp ateşimizin etrafına bakıyor. "*Sullivan*. Sinners'dan, hatırladın mı?" Bana dönüp gülüyor. "Bunca zamandır Alastair'e karşı çalışıyormuş! Bane öldükten sonra, sonunda yönetimi ele geçirmek için yeterli desteği toplamayı başarmış."

Oh... *lanet olsun*.

Eden sert ve şok olmuş bir nefes alır.

Sawyer'ın sırtışı biraz daha soluyor ve aniden gerginleşen grubumuza bakıyor.

"Alastair ve Mateo'yu gözaltına aldığını, tüm destekçilerini de gözaltına aldığını söylüyor," Sawyer yavaşça açıklıyor, gözleri hepimizin arasında gidip geliyor. "Üç saat sonra buraya gelip, istediğimiz barış anlaşmasını, konuştuğumuz tüm ticaret anlaşmalarını sunacağını söylüyor... ve özür olarak Alastair ve Mateo'nun kafalarını." Nefesini çekiyor, bana kaşlarını çatarak bakıyor, kafası karışmış. "Affedersiniz, bir şeyi mi kaçırıyorum? Bu iyi bir haber... değil mi?"

Zihnim bir bomba gibi çalışıyor. Altımız donmuş durumdayız.

Çadırlardan siviller dışarı çıkmaya başlıyor, aralarında fısıldaşıyorlar.

Jasper boğazını temizleyip, yavaşça öne çıkıncaya kadar. "Tabii ki öyle. Hepimizin umduğundan daha fazlası."

Jasper yanımdan geçerken kirpiklerinin altından bana uyarıcı bir bakış atıyor ve kalbim savaş davulu gibi çarpıyor.

"Sonunda her şeyin bitebileceği düşüncesi çok heyecan verici. Uzun zamandır evimizden uzaktayız," diye nazikçe açıklıyor ve Sawyer'ın yüzündeki ifade yumuşuyor.

"Ne zaman gelecek?" diye soruyorum, ama sesim havlamaya benziyor. Yüzümü buruşturup tekrar deniyorum. "Onu karşılayabilelim diye."

Sawyer'ın bıyığı belirsiz bir şekilde seğirir, ama yine de çekingen bir gülümseme takınır.

"Aradığından birkaç saat sonra, yani ne kadar oldu, otuz dakika mı?" Sawyer başını sallar. "Bence bir karşılama töreni harika bir fikir olur. Onlar için büyük bir ziyafet hazırlayabiliriz, barış görüşmelerini gerçekten ilerletebiliriz. İnanabiliyor musun? Artık kavga yok." Sawyer ensesini ovuşturur ve gözleri yaşarır. "Zaten çok fazla insan kaybettik."

"Evet, evet," der Jayk sabırsızca. "Ziyafet iyi fikir. Her şeyin hallolmasına sevindim. Biz..."

"Yemekhanede hazırlayalım," diye araya girerim, zihnim hızla çalışır.

O binada sadece iki çıkış var. Hepsi orada. Eğer bunu kontrol altına alabilirsek...

Jayk duraksar, sonra yavaşça başını sallar. "Sloane ve siviller sana yerleşmende yardımcı olacaklar."

Ben başımı sallarım ve Sawyer, ona düz bir bakışla karşılık veren Sloane'a şapkasını kaldırır.

Lanet olsun, ne karmaşa ama.

"Önce Sullivan'la görüşeceğiz," diyorum Sawyer'a. "Onun dürüst olduğundan emin ol."

Eden Sawyer'ın yanına yürür, koluna girer ve onu kamyonetine doğru götürür. "Belki de herkes, Sinners dahil, gerginlik artarsa diye silahlarını kapıda bırakmalı. Bence bu iyi niyetin güzel bir göstergesi olur, sence de öyle değil mi?"

Acil durum beni sarsıyor, ama onun tatlı, çekingen küçük önerisi beni neredeyse güldürüyor.

Tehlikeli küçük kütüphaneci.

Sawyer'ı, yakında geleceğimize dair kolay sözlerle kamyonetine geri gönderir ve kampımız onu kırılgan, felaket gibi bir sessizlik içinde izler.

O gider gitmez, sivillere dönüyorum.

"*Harekete* geçmeliyiz," emrediyorum.

Jayk başını sallar ve Sloane ile konuşmak için döner, sonra kimi götürecekleri, onlarla nasıl başa çıkacakları ve ne yapmaları gerektiği konusunda tartışmaya başlarlar.

Beau yanıma geldiğinde ona sertçe, "Bilgiye ihtiyacım var," diyorum. "Arthur'u aramam lazım. Ne oldu *böyle*? Dün gece her şey yolundaydı."

"Sanırım ne olduğunu *biliyoruz*," diye mırıldanır Lucky, çantasını alıp üniformasının üzerine geçirir.

Eden, kampın içine geri dönerken yüzü gergin ve kızgın. "Ona onu hafife almamasını *söylemiştim*. Bu önlenebilirdi. Belki de birbirleri için mükemmeldirler — saf ve tam *bir inatçılıkta*!"

"Telefona ihtiyacım var. Biri bana telefonu getirsin..."

Jasper uydu telefonunu dikkatlice elime koyar... tam da telefon çalmaya başlarken.

Arayan Red Zone'dur. Beau ile bakışarak, telefonu açar ve hoparlöre alırım.

Ama konuşan Arthur değil.

"Eden? Dom? Kahretsin, durum kötü. Gerçekten kötü." Bentley'nin ağır, gürleyen sesi, ham bir panikle sertleşmişti. "Sullivan hala doğru şeyi yaptığını düşünüyor, ama Alastair ve Mateo'yu da aldı. Hepsini. Her şeyi silip süpürdü. Heather bana iş bittikten sonra bile söylemedi, beni de götürmesi gerekiyordu, ama o, lanet olsun, bilmiyorum. Vicdan azabı mı çekti? Beni esirlerle birlikte kaçmama izin verdi. Hepsini Red Zone'da güvende tutuyorum, ama..."

"Bentley?" Eden nazikçe araya girerek Beau'nun yanından geçip daha yakına yaklaşır. "Bentley, bir nefes al. Esirleri ele geçirdiğini mi söyledin? Hepsini mi? Güvende mi? O zaman bu sorunu çözebiliriz. Buradaki işleri biz hallederiz. Ve bir kez açıkladığımızda..."

"Hayır!" Bentley korkuyla titrek bir sesle bağırdı. "Sullivan onları öldürmek istiyor Eden, senin sözün yetmez. Alastair... Orada rolünü oynamak için çok fazla şey yaptı. Heather'la konuşmaya çalıştım ama... Beni dinledi mi bilmiyorum. Dediğimi yapmazsan, birkaç saat içinde onu öldürecekler."

"Onlar," diye düzeltiyorum ve Bentley derin, titrek bir nefes alıyor.

"Doğru," diye fısıldadı. "Onlar."

Gün acı ve ısırtıcı derecede soğuk, ama biz buna hazırlıklıyız. Sıcak giyinmişiz ve bu ekipteki herkes ne yapacağını biliyor.

Yedi ay boyunca ölümle burun buruna geldik.

Bir gün daha hayatta kalabiliriz.

Eden'ın yüzü sertleşir ve çenesini düzgünce kaldırır, gözlerinde savaş planları vardır.

"Tamam, Bentley. Ne yapmamızı istiyorsun?" Ve o tek bir kelime söyler.

"*Oyala.*"

Bölüm 85

Jaykob

HAYATTA KALMA İPUCU #226

Büyüme, kız arkadaşın izin verene kadar pisliklere yumruk atmamak demektir.

Ahşap nöbet kulesi merdivenini tırmanıyorum. Kulesi, Reapers'ın boktan ön kapısının hemen arkasında yükseliyor ve sadece birkaçımızın sığabileceği kadar geniş, ama hiç görsel olmamasından iyidir. En azından aptal kar tanesi çiçekleri ölmüş, artık sadece solmuş, kahverengi sarmaşıklar teneke duvarlara sürtünüyor.

Nöbet kulesinin tepesine ulaştığımda, arkadaşlarımın arasına geçiyorum. Eden'in yanında duruyorum.

Takımımın yerimi aldığımda tüylerim diken diken oluyor. Bu iş ilginç olacak.

"Siviller onları kontrol altına aldı. Her şeyi hallettiler ve hazırlar." Eden'a bakıp burnumdan soluyorum. "Lanet tüfeklerini de kapıda bırakmışlar. Sanki kilisede potluck partisiymiş gibi."

Beau başını sallar, Jasper ise inanamıyormuş gibi alnını ovuşturur.

Dom'a bakarım. "Bunun zahmete değer olduğundan emin misin? O ikisini öldürmelerine izin verip burayı ele geçirebiliriz. O kadar da zor olmaz..."

"Hayır!"

Eden, Jasper, Beau ve Dom farklı derecelerde sinirle bu kelimeyi haykırırlar ve Lucky gülerek bana sırtarak bakar.

Gözlerimi devirerek, geniş ve uzun yolu aşağıya doğru bakıyorum. "Sence daha fazla sivil gelmesi gerekiyor mu?"

"Onlardan bir iz var mı? Her an gelebilirler!" Sawyer yerden sesleniyor.

O tırmanmaya başlarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Cole ve Akira, yüzlerinde zoraki gülümsemelerle direğin dibinde duruyorlar.

Eden tek kelime etmeden parmaklarını benimkilerle birleştirir ve ben burnumdan zorla nefes veririm.

Tamam. Ona yumruk
atmayacağım. Henüz.

Sawyer aramıza girerken, uzaktan lastik sesleri duyuyorum. Onları görmem bir dakika daha sürüyor — bir düzineden fazla kamyon ve araba, hepsi konvoy halinde ilerliyor.

Umarım kavga etmeye gelmemişlerdir, çünkü eğer öyleyse, boku yedik demektir.

Konvoy kısa bir mesafe sonra durur. Yanımda Dom'un telefonu çalmaya başlar ve o kaşlarını çatarak telefona bakar.

"Başlıyoruz," diye mırıldanır Lucky, tüfeğini çekerek.

Ben de benimkini çekiyorum ve uzun boylu, beyaz saçlı Sinner — Sullivan — tam ortadaki ilk küçük arabadan inerken kendimi hazırlıyorum.

Birkaç saniye içinde, daha fazla Günahkar onun etrafına yayılır ve Şükran Günü hindileri gibi bağlanmış iki adamı sürüklerler. Onlar, kapımızın biraz uzağında dizlerinin üzerine çökertilirler.

Alastair ve Mateo.

Günahkarlar, bu saatte giyilemeyecek kadar çok aksesuar takmış halde etraflarını sararken, güneş düzinelerce dolu tüfeğin parıltısını yansıtıyor. El bombaları. Gustaf'lar. El bombası fırlatıcıları. Tüfekler, tabancalar ve çok fazla şarjör.

Sullivan, arkalarından yürürken ellerini kaldırarak silahsız olduğunu gösterir ve prensip olarak onu vurmamak için tüm gücümü kullanırım.

"Merhaba, Reapers! Merhaba, Bristlebrook!" diye
seslenir. Tam da Dom telefonuna cevap verdiği sırada.

"Sen de kimsin?" diye sorar, Alastair ve Mateo'ya bakarak. Ve bir kadının kırık sesi hattın diğer ucunda cızırdar.

"... *Dom?*"

Bölüm 86

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #315

Bazen bir silah sorunlarınızı çözebilir.

"Ee, nasılsın Sullivan?" Sawyer yanımızda coşkuyla seslenir. "Aramanızı aldığımızda ne kadar mutlu olduğumuzu *tahmin* bile edemezsiniz."

"Oh, lütfen," Jasper mırıldanır.

Dom, Sawyer'ın sırtına, sonra da Sinners'a doğru yüzünü buruşturur, uydu telefonunu kulağına sıkıca bastırarak onu dinler. *Heather'ı*. Belki o bunu durdurabilir. Sadece...

"Durun," diye nefes nefese söylüyorum ve acilen gorillerime dönüyorum. "Oraya inmem lazım. Biri gelebilir mi...?"

"İki kişi gitmeli," diyor Beau endişeyle, Alastair ve Mateo'nun ağzı tıkanmış, diz çökmüş hallerinin arkasında duran günahkarların oluşturduğu derin çemberi gözetleyerek.

Eğer saldırmaya karar verirlerse, bir yerine iki adamımın orada olmasının ne fark yaratacağından tam olarak emin değilim, ama şimdi tartışmanın sırası değil.

"Ben giderim," diyor Jayk, Dom'a bakarak dikleşiyor. Dom'un altın rengi gözleri keskin ve uzak bir soruna odaklanmış durumda.

Tabii ki o gidecek.

Dom geri çekilmesi gerektiğinde her seferinde öne çıkıyor.

"Ben de," diyor Lucky. Saçları geriye toplanmış ve yüzünde ölümcül bir odaklanma var.

Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve Beau ile Jasper'a bakıyorum.

"Burada işleri halleder misiniz?"

Hala nöbet kulübemizin önünde dolaşan Cole ve Akira'ya anlamlı bir bakış atıyorum ve adamlarım bir kez başlarını sallıyor.

Duvarın kenarına dönerek, Sawyer'ın hazırladıkları ziyafeti coşkuyla anlatmasını keserim.

"Daha rahat konuşabilmek için şimdi aşağı iniyoruz," diye olabildiğince hafif bir sesle sesleniyorum. En son ihtiyacımız olan şey onların bize ateş açması. "Bize iki dakika verin."

Sawyer bana sırtıttı. "Şimdi, bu bize bağırmaktan kurtaracak. Onları içeri alalım."

Merdivene doğru dönerken, Sawyer sanki en iyi arkadaşmışız gibi sırtıma vurur ve bir saniye sonra Lucky aramıza girerek Sawyer'ın elini çekmesini sağlar.

"Oops, pardon," der, ama hiç de üzgün görünmüyor.

Lucky merdivene çıkmama yardım etmek için elini uzatır. Hızla aşağı ineriz ve Jayk, Akira ve Cole'a "orada kalın" derken, biz de kapıyı açmak için aceleyle koşarız.

"Berbat bir güvenlik," diye mırıldanır Jayk, kapı açılırken.

Güneş gözlerimizi kamaştırırken, Sinners ile buluşmak için dışarı çıkıyoruz. Jayk ve Lucky bir adım arkamda, Sawyer ise neredeyse şehvetli bir hevesle yanımızda yürüyor.

Sullivan'dan kısa bir mesafe uzaklıkta duruyoruz, ama gözlerim önce diz çökmüş figürleri görüyor. Alastair ve Mateo tam olarak zarar görmemiş gibi görünmüyorlar, ama kanlı yaralar ya da açıkça zalimce muamele görmüş olduklarını gösteren bir şey görmüyorum. Alastair rahatça topuklarının üzerine oturmuş, sanki kalın tıkaç onun fikriymiş ve tüm bu olaydan sıkılmış gibi görünüyor, Mateo'nun gözleri ise bize onları serbest bırakmamızı haykırıyor.

Onların üzerinde duran avukat görünümlü Sinner'ı nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum, ama Sullivan her ne olursa olsun, tutsaklarına kötü davranacak birine benzemiyor.

Arkamdaki canavarları gözetleyen Sullivan gözlüklerini düzeltir ve ben de kendimi aynı şeyi yaparken bulduğumda ellerimi indiririm.

"Merhaba, Sullivan. Seni tekrar görmek güzel, bu kadar... şey, ilginç koşullar altında olsa da." Gözlerim onun arkasındaki adamlara kayıyor, çünkü iki kişiden çok daha fazlasını getirmiş.

Lütfen Tanrım, bunun bir kavgaya dönüşmesine izin verme.

Sullivan, sanki silahlı adamlar onu da rahatsız ediyormuş gibi, omzunun üzerinden geriye bakarak yüzünü buruşturur.

Bana gülümsemeye çalışırken sinirli bir şekilde ellerini açar. "Bunun için üzgünüm. Nasıl karşılanacağımızdan... tam olarak *emin* değildim."

Sessizce başımı sallıyorum, bu duruma nasıl yaklaşacağımı düşünerek seçenekleri gözden geçiriyorum.

Sullivan, Jayk ve Lucky'ye tereddütlü bir soru ile bakar. "Ve Affedersiniz, siz kimsiniz?"

Jayk ona sadece sert bir bakış atar ve ben de ona hızlıca kaşlarımı çatarım. "Bu Jayk," derim, "ve bu da..."

Lucky yanıma yaklaşarak Sullivan'a temkinli ama dostça bir gülümsemeyle başını salladı. "Lucien, Lucky, Brat, Circus Rat, kiminle konuştuğuna bağlı. Ama benim tercihim Steel Rain, eğer gerçekten benim iyi tarafıma geçmek istiyorsan. Biz Bristlebrook Takımı'ndayız."

Takım...

Lucky'ye yan gözle bakarım, ama o bunu görmezden gelir.

Sullivan, ne yapacağını bilememiş gibi kaşlarını kaldırır, ama onlara nazik bir gülümsemeyle karşılık verir.

Yeni kış rüzgarı serin ve ferah, ve ben onun beni doldurmasına izin veriyorum. Soğuk hava, arkamda duran Jayk ve Lucky'nin varlığı kadar beni sakinleştiriyor. Jasper, Beau ve Dom beni izliyorlar.

Sullivan düşünceli biridir. Planlıdır.

Sullivan benim gibidir.

Bunu yapabilirim.

Alastair ve Mateo'ya tekrar bakıyorum, ama konuşmadan Sawyer çok yüksek sesle gülerek araya giriyor.

Sullivan, Reaper'a bakarken burnunu kıvrarak alaycı bir ifadeyi tam olarak gizleyemiyor.

" arkadaşlar!" Sawyer Sullivan'a diyor. " arkadaş olarak kabul ediyoruz. Neden siz de..."

"Size bir teklifte bulunmak için geldik, daha doğrusu, teklifiniz hala geçerliyse onu kabul etmek için." Sullivan Sawyer'ı keser, ama sadece bana ve adamlarıma bakar ve tereddüt ederek öne doğru eğilir.

İç çekiyorum. "Sullivan, başlamadan önce konuşmamız gereken bazı şeyler var..."

Sullivan, ben cümlemi bitirmeden başını sallıyor ve nazikçe sözümü kesiyor. "Endişelerin var. Benim de birkaç endişem var, itiraf ediyorum." Sawyer'a attığı bakış neredeyse fark edilmeyecek kadar hızlı, ama bana kaşlarını çatarak bakması garip bir şekilde içimi rahatlatıyor. "Biliyorum, bu çok fazla, ama lütfen açıklamama izin ver."

O kasvetli, sessizce ciddi ve ben başka bir iç çekmeyi bastırarak, devam etmesi için başımı sallıyorum.

Sawyer bana bakıyor, gözlerinin arkasında sabırsız bir öfke parlıyor, ama Sullivan bağlı, diz çökmüş tutsaklarını işaret ederken ben görmemiş gibi davranıyorum.

"Alastair'ın yöntemleri. Sam'in yöntemleri. Bane gibi adamlar. Ben... Onlardan çok yoruldu. Çoğumuz onlardan yorulmuştuk. Sinners'a katıldığımızda, çoğumuz sadece güvenli bir yer arıyorduk. Şanslıysak düzenli yemekler. Sullivan'ın gülümsemesi acı bir şekilde alaycı hale gelir. "Biraz arkadaşlık. Sam'in gerçekte ne olduğunu ancak o zaman anladık..."

Kafasını sallar, dudakları tiksinti ile kıvrılır.

Mateo iplerine karşı direnir. Sullivan ona bakmaz, ama başka bir Sinner kafasının arkasına bir tüfek dayar ve ben ona bastırıcı bir bakış atarım.

Çakılların üzerine hareketsiz bir şekilde düşer, başı sabırsızca geriye doğru eğilir.

Sullivan duraksamadan devam eder: "Sam'e karşı çalışan insanlar gördüm ve çoğu keşfedilir keşfedilmez öldü. Alastair'ın nüfuz kazandığını gördüm, ama o da kendi tarzında acımasız ve korkunç bir liderdi, kaprisliydi ve takipçilerinin isteklerini yerine getiriyordu. Daha makul seçenekler varken bu gereksiz, anlamsız savaşa giriyorduk. Bu yüzden ben..."

Sullivan sözünü keserek gözlüklerini çıkarır ve bakışlarımdan kaçır. Gözlüklerini temizlerken, yanaklarının parlak pembeye döndüğünü, beyaz saçlarının yanında neredeyse parladığını görürüm.

Gözlüklerini takarken bana üzgün bir şekilde bakar. "Affet beni, bunu yüksek sesle söylediğimde çok saçma geliyor, ama siyasete atılmaya karar verdim. Uzun zamandır arka planda çalışıyorum. Sonunda, aramızdaki bu absürt savaş katalizör oldu. Bunun hiçbir faydası yok. Ve

Sonunda, Alastair'in yönetim tarzıyla hiçbir ilgisi olmayan yeterince adamı kendi tarafıma çekebildim. Acımasızlık yok. Savaş yok." Sullivan yolun karşısından gözlerime bakıyor ve omuzları dik. "Ve artık esir yok. Benim yönetimimde, Günahkarlar insanları, *kadınları*, hayvan gibi satmayacaklar. Bir daha asla. Beni destekleyen her adam oy kullandı ve kabul etti."

Güneş ağaçların arasından sızıyor, soğuk havayı ısıtmaya yetmiyor ama garip bir şekilde çok güzel ve ben yukarı bakıp gözlerimden ışınları silkeliyorum.

Bir daha asla.

Yavaş, kaygan bir rahatlama içimi kaplar.

Sinners'a tamamen güvenebileceğimden emin değilim, ama Sullivan'ın sessiz ve samimi içtenliği gerçek gibi geliyor. Bu, onun için çok uğraştığı bir şey. O kadar çok inandığı bir şey ki, farklı şekilde savaştığını düşündüğü kişilerin kafalarını bize getirmek için hazır.

Sawyer rahatsız bir şekilde kıpırdanır, bana bakar, sonra Sullivan'a dönerek samimi bir gülümsemeyle, "Tabii ki. Takas edecek bol miktarda yiyeceğimiz olduğunu biliyorsun ve senin sağlık görevlisine gerçekten ilgi duyuyoruz..." der.

Ama Sullivan küçük bir hareket yapar ve aniden Sinners silahlarını hızlı ve aynı anda çevirir.

Mateo yenilgiye uğrayarak başını geriye atar.

Lucky ve Jayk'in silahları bir anda havaya kalkar ve Sawyer hızlı bir adım geriye sendeler. Kalbim güm güm atıyor ama kıpırdamıyorum.

Sullivan hala bana ve adamlarıma bakıyor, ama gerginliği azalmış gibi görünüyor ve ifadesi sertleşmiş. O güzel güneş, arkasındaki tüm Sinners'ın silahlarının üzerinde parlıyor.

"Yaptığımız her anlaşma tek bir şeye bağlıdır," diyor Sullivan. "Başka bir insanın yakalanması, hapsedilmesi veya ticaretiyle ilgili herhangi bir eyleme katılan hiçbir grupta ticaret yapmayı reddediyoruz. Bu bir ilke meselesi. Sinners'ın, adaleti merkeze alan yeni bir hukuk düzeninin ön saflarında yer almasını istiyoruz. Geçmişteki hataları düzelteren bir dünya için çalışmaya başlamak istiyoruz. Bunları tekrarlamakla ilgilenmiyoruz."

Bize doğrultulmuş tñfeklere ve Sullivan'ın soğuk bakışlarına rağmen, boğazım düğümlenerek ona gülümsüyorum. Yavaşça Jayk'in gergin koluna dokunuyorum ve o bana bir kez bakıp silahını indiriyor.

Çenemi kaldırıp tüm Günahkarların duyabileceği kadar net bir şekilde konuşuyorum. "Bizim, bu tür şeyler yapan kişilerle ilişki kurmak ya da onlardan biri olmak gibi bir niyetimiz yok. Bristlebrook da sizin dünyanızı istiyor. Bizim için önemli olan şey bu."

Sullivan başını eğip bana keskin bir bakış atar.

Ama yanımda duran Sawyer, yeterince sabırlı davrandığını düşünüyor gibi görünüyor.

Kafasını sallayarak bizden uzaklaşıyor ve gülüşü yağlı dişliler gibi ses çıkarıyor. "Hepimiz bunu istiyoruz. Hepimizin istediği tek şey bu. Huzur ve sükunet. Onlar..." Alastair ve Mateo'ya bakıyor. "Bize saldırdılar. Günahkarlar bizi hep tehdit etti. Bizi öldürdü. Buraya gelip *bize iyi* ve *kötü* hakkında ders *mi* veriyorsun? Biz sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk, elimizden gelen tek şekilde. Senin bize *izin verdiğin* tek şekilde! Biz bunu *hiç* istemedik!"

Oh, *kahretsin*. Sawyer'ın duygusal olması şu anda ihtiyacımız olan son şey.

Günahkarlar silahlarını daha sıkı kavrarlar ve Sullivan Sawyer'ı ihtiyatla izler.

"Eh, dediğim gibi, gördüğün gibi artık o iş bitti. Eğer anlaşabilirsek..."

"Buna hakkın yok," diye bağırır Sawyer. Geri çekilmeyi bırakır ve öfkeden yanakları kızarır ve lekelenir.

Midem hızlı bir panikle kasılır, Lucky önümde hareket ederken nabzım hızlanır, ama o bize odaklanmamıştır.

Sawyer Sullivan'a döndüğünde, öfkeden titriyordu.

"Sizi burada *ağırladık*. Bir *ziyafet* hazırladık. 'e dilenmeye geldiğinizde biraz minnettarlık gösterin. Radyoda işleri düzeltmek istediğinizi söylemiştiniz, değil mi? *Onların* bize açtığı bu savaşta seksenin üzerinde adamımızı kaybettik. Elllerinde, *senin* şişmanlamayı sağlayan yiyecekleri yetiştiren iyi, çalışkan adamlar," diye tükürür ve Alastair ile Mateo'yu işaret eder. "İşleri düzeltmek mi istiyorsun? O zaman onlar ölmeli. Onlar ve bize saldıran onlar gibi herkes. Belki o zaman *seninle* çalışmayı düşünürüz."

Sullivan sertleşir, dudakları sıkılaşır, ama Alastair ve Mateo'ya sert bir bakış atar.

Buraya bunun için gelmişti.

Sawyer'ın Sinners'a bağırmasını izlerken öfkem ve artan paniğim içimde yanıp tutuşuyor, ama sesimi sağlam tutmaya çalışıyorum.

"Sawyer, belki bir dakika konuşabiliriz..."

Sawyer arkasını bile dönmüyor, sanki sesim bile onu rahatsız ediyormuş gibi eliyle beni uzaklaştırıyor ve Alastair ile Mateo'ya yaklaşıyor.

"Onu vurayım mı?" Lucky bana karanlık bir sesle soruyor ve bunun bir şaka olduğundan hiç emin değilim.

Sawyer durur ve tutuklulara bakar. Başparmağını kemerine sokar ve burnunu çeker.

"Biliyorsunuz, kimse bize hak ettiğimiz saygıyı göstermiyor. Artık hepinizin bunu hatırlamasının zamanı geldi bence..." Parmakla göğsünü işaret ediyor. "Yiyecekleri biz sağlıyoruz." Yavaşça Sullivan'ı işaret ediyor. "Ve siz, onu nasıl ekeceğinizi bilmiyorsunuz. Onu nasıl hasat edeceğinizi bilmiyorsunuz. Bize *ihtiyacınız var*."

Sullivan'ın elleri gergin bir şekilde titriyor ve yüzündeki belirsizlik beni dehşete düşürüyor.

"Yaptıklarınızı... *takdir ediyoruz*," der Sullivan dikkatlice ve Sawyer alaycı bir şekilde güler.

Reaper kollarını açarak geriye doğru yürümeye başlar.

"O zaman burada bir sorun yok! *Onları* öldür ve içeri gir. Hemen hallederiz!" Sawyer bağırır ve Sullivan, sıkı bir yüz ifadesiyle adamlarına başını sallar.

"Hayır, Sawyer!" diye bağırırım.

"Kapa *çeneni* kadın," diye bağırır ve ben Jayk'in silahını, o ateş etmeden önce kaparım.

Mateo ayağa kalkar ama bir Sinner onu tekrar yere indirir ve Lucky silahını Sinner'a doğrultur. Yaklaşık iki düzine tüfek bize doğrultulur.

Konvoyun ötesinde lastiklerin çılgılığı duyulur.

Sullivan'ın elleri havaya kalkar, parmakları tetiğe kayarken gözleri endişeyle büyür ve gerginlik havayı keser.

"Sullivan, bunu yapma," diye aceleyle ve ısrarla söylerim. Şu anda aklını başına toplaması gerekiyor. "Anlamadığın şeyler var, ama ben açıklayabilirim. Alastair ve Mateo hakkında, bugün kesinlikle öldürülmemeleri gerektiğini gösteren şeyler."

Sullivan bana bakar, ama beyaz kaşları çatılır. Bir yerlerde bir araba kapısı çarpar.

"Hayır," diye yavaşça cevaplar. "Bu ikisinin neler yapabileceğini gördüm. Sawyer haklı. Artık onları hiçbir şey kurtaramaz."

Hayır.

Göğsüm panikle sıkışıyor. Hayır, şimdi olmaz. Bütün bunlardan sonra olmaz. Çok çalıştık.

Onları kaybetmeye henüz hazır değilim.

Hâlâ yapabilecekleri çok şey var.

"Ne yapıyoruz, güzelim?" Lucky fısıldayarak soruyor, ama ona verecek bir cevabım yok.

Çok fazla şey var. Açıklaması çok uzun, onlar dinlemek istemiyorlar ve...

Alastair gözlerime bakıyor. Gözleri soluk ve güzel, ama şu anda bile çok soğuk, ve ben ona bakarken o kadercik bir şekilde omzunu kaldırıyor.

Mateo onun yanına çekilir.

Ve tüfekler kafalarının arkasına dayandı.

"Dur! Seni orospu çocuğu Sullivan! Onu öldürme,
Lütfen! Boğazını parçalayacağım! Dur!

Heather, Sinners'ın saflarını yarıp geçerken herkes ona döner.

"Bu Madison mı?" diye mırıldanır günahkarlardan biri Sullivan'ın arkasından.

"Nereye gittiğini merak ediyordum," diyor bir diğeri. Heather berbat durumda. Alev alev yanan saçları yüzüne dolanmış, gözleri ağlamaktan şişmiş, ama her iki elinde de birer tabanca var — biri Sullivan'a, diğeri Sinners'a doğrultulmuş.

Heather, Alastair'e bakarken bir hıçkırık kaçıır ve ilk kez, onun sakinliği bozulur. Panikle öne doğru eğilir, ama arkasındaki Sinner tüfeği kafasına sertçe dayar ve o hareketsiz kalır.

Elimi boğazıma bastırırım.

Tamam. Peki.

Bu, ortalığı sakinleştirmeli.

"Onlardan uzak durun," diye bağıır Heather. "Bu bir emir, Günahkarlar."

"Yapma!" Sawyer bağıır. "Bu da kim? Vur onu."

Kimse kıpırdamaz ve Heather hızlı ve sert bir hareketle havaya bir el ateş eder, sonra silahı tekrar Günahkarlar'a doğrultur.

"*Şimdi!* Kızınızı kaldırın!"

Alastair ve Mateo'ya silah doğrultmuş iki günahkar geri çekilir ve Sullivan yüzünü buruşturur.

Ağzımı kapatırım. Görünüşe göre, tamamen saldırgan cesaretin de bazı faydaları var.

Sullivan ona gergin bir şekilde bakar, ama sabırsızlıkla ona dönerek konuşur. "Heather, yeter. Son birkaç ay çok stresli geçti, ama biz bunun için çalışıyorduk. Bentley sana bizim davamıza karşı seni zehirlemek için ne söyledi bilmiyorum, ama seni temin ederim ki hedefimiz hala aynı. Barış. Özgürlük. Neden bu kadar bunaldığını anlamıyorum..."

"Onu duygusal olarak niteleme," diye soğuk bir şekilde söylüyorum. "Heather, eksik bilgilere dayanarak pervasız kararlar aldığın için müdahale ediyor ve onu ya da Bentley'i reddetmek yerine, onu dinlemeliydin."

Lucky'ye başımı sallayarak Sawyer'a bakıyorum ve o da sorunsuzca yer değiştirip Reaper'ın arkasına geçiyor.

Bu beni biraz sakinleştirir ve Sinners'a dönerek derin bir nefes alırım.

İşte bu.

Kazanmamız gereken zaman.

"Heather, tüm hikayeyi bilmediğiniz için müdahale ediyor," diyorum onlara kararlı bir şekilde, "Ve artık bilmenin zamanı geldi, bu yüzden lütfen... yerleşin."

Bölüm 87

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #370

*Kötü adamların kim olduğunu bilmiyoruz.
Çok geç olana kadar.*

Yedi Ay Önce

Dom ve ben Alastair ile gizli gece yarısı buluşmamıza giderken, sessiz yan tünelde nefesim çok gürültülü geliyor. Fısıltılar etrafımda yankılanıyor, sanki biri boynuma nefesini üflüyor gibi. Burası mezar kadar karanlık ve çürümüş yaprak kokuyor. Soğuk, ceketimin altında bile kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Hadi, evlat. Çabuk olalım."

Dom'un tüfeği omzuna asılı, tabancası bir elinde hazır durumda, ama bana hareket etmemi işaret ederken oldukça sakın. Sessizce kendinden emin.

Ceket giymeye tenezzül etmedi. Dom her zaman eriyen sıcaklıklara koşar.

Sert bir gülümsemeye başımı sallıyorum ve onun kendine güveni bana da bulaşırken hızımı artırıyorum.

Bu işe yarayacak.

İşe yarayacak çünkü işe yaramak zorunda.

Hafif bir virajdan dönerken, kaya duvarında hilal şeklinde ay ışığı görüyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Ona yaklaşıyoruz, sonra Dom elini kaldırarak durmamı işaret ediyor.

Duvardan yuvarlanarak birkaç adım ileri gider ve tabancasını kaldırmış halde bir sonraki küçük virajı kontrol eder. Görünüşe göre tatmin olmuş,

başını sallar ve ben de aceleyle yanına giderim. Bir kez daha aynısını yaparız, sonra yavaşlarız ve o dışarıyı kontrol etmek için ortadan kaybolur.

Bir an sonra, sert bir sesle "Eden" diye seslenir.

İşte başlıyoruz.

Tünelimden çıkıp yıldızların altında Dom'a katılıyorum. Bu gece bulutsuz ve aydınlık, ay tam parlaklığında, ama yine de ağaçların arasında Alastair'in karanlık giysili silüetini görmek biraz zamanımı alıyor. Arkasında en az iki kişi daha var.

Başka hiçbir şey hareket etmiyor.

Çiçeklerden kaçan tavşanlar yok, ağaçlardan kaçan kuşlar yok.

"Geri dönelim mi?" diye gergin bir şekilde fısıldıyorum ve Dom başını hafifçe sallayarak hayır anlamında cevap veriyor.

"Mateo ve Bentley de onunla birlikte. Onları dışarı çıkarın," diye mırıldanır Dom, bakışlarını ondan ayırmadan.

Bentley mi?

Gözlerimi kısıyorum, ama tek görebildiğim bulanık gölgeler. Belki biri diğerinden daha iridir... ama Alastair neden toplantıya bir tutsak getiriyor? Ve bize gelecek mi? İlk adımı atmak bizim için olduğu kadar onlar için de riskli...

"Eden! Dom!" Bentley, kollarını açarak ileri doğru adım atar. "Geldiniz!"

Ben irkilirim, tırnaklarım Dom'un koluna batar, yarım adım geri çekilirim. Dom bana soğuk bir bakış atar, ama önüme geçer, tabancası elinde gevşek ama hazırdır.

Etrafımızdaki ağaçları inceliyorum, bir tarafta neredeyse kayalıkların yüzeyinden filizleniyor gibi görünüyorlar, diğer tarafta ise duruyorlar. Her yerde gölgeler ve oyuklar var ama... Başka kimseyi göremiyorum.

Birini görebilir miyim?

Lanet olsun. Dom'un görme yeteneği ne kadar iyi? Ve Sinners'ın işitme yeteneği ne kadar iyi? Çünkü Bentley, kornasını çalan bir *tren* gibi ses çıkarıyor.

Alastair ve Mateo sonunda ağaçların arasından çıkıyorlar ve Mateo yıldız ışığına adım attığında, daralmış gözleri Bentley'e odaklanıyor.

Bentley, Dom'un omzuna vurup bana göz kırpar.

Ancak o zaman onun tamamen serbest olduğunu fark ederim.

"Merhaba tatlım. Biraz gizli kapaklı işlere hazır mısın? Biraz *hileye*. Eğlenceli, değil mi?" Dönüp derin bir nefes alır, göğsü sıcak hava balonu gibi genişler. "En güzel şeyler gece yarısından sonra olur. Değil mi Mateo?"

Mateo'ya, kaşlarının havaya fırlayacak kadar yakıcı bir bakış atar, ama Mateo'nun karşılık verdiği bakışta hayal kırıklığı vardır. Daha iyi bilmesem, *somurtkan* derdim.

"Sana uygun bir tasma bulacağım," diye dişlerini sıkarak söylüyor Mateo.

Bentley sakalını kaşıyarak ona eğlenceli bir bakış attı. "Bana nasıl davranmam gerektiğini söylemiştim, bebek yüzlü."

Alastair'in solgun gözleri onları takip ederken, botları çimlerin üzerinde sessizce ilerler. Sonunda Mateo'nun yanında durduğunda, yüzündeki ifade okunamaz. Bakışları sonra bize yönelir ve bir bakışta, Dom'un üzerindeki tüm silahları kataloglayıp değerlendirdiğini anlarım.

Nazik bir selamla bize başını sallar.

Ay ışığında, boynundaki yanık izleri parıltıyor ve temiz kesimli yüzü gölge ve ışığın karışımıyla şekilleniyor. O da silahlı ve sırtında ağır bir çanta taşıyor, ancak Dom'un aksine silahları kılıfında.

Bu gece ne bekliyorsam bekliyordum — muhtemelen daha fazla zorbalık ya da Alastair'in bize teslim olmamızı ve kendimizi teslim etmemizi söylemesi — ama bu Bentley değildi. Bentley değildi. Ve *kesinlikle* Bentley, Mateo'ya seks gözleri yapmıyordu.

Olamaz, Lucky haklı mıydı? Stockholm sendromuna mı yakalanmıştı? "Bu ne?"

Kafam karışık, fısıldayarak sorduğum soru Bentley'in bana dönmesine neden olur ve yüzündeki ifade yumuşar. "Güvendesin. Biz sadece konuşmak için buradayız." "Bizi dinlerlerse güvende olurlar," Mateo mırıldanarak düzeltir. "Bugün kadınları erkeklerimize teslim ettiğimizi söyleyip *durduğun* halde, onların gelmesi bile bir mucize."

Bentley'in acı dolu iç çekişi, okyanus dalgasının çarpması gibidir. "Ama siz kadınları erkeklerinize teslim ediyorsunuz."

Yanımda Dom kaskatı kesilir.

Hayal kırıklığına kapılmış gibi görünen Mateo, Bentley'e dönerek somurtkan bir ifadeyle bakıyor. "Neden böyle bir şey *söyledin*, *cabrón*? *Nedenini* biliyorsun."

güvendiğimiz insanlarla birlikte olduklarını biliyorsun, neden bu konuyu açıyorsun ki? Aptal! Bu çok

aptalca! Sanki bizim başarısız olmamızı istiyormuşsun gibi!"

"*Yalan* söylememi mi istiyorsun?" diye
bağırır Bentley. "Son kez söylüyorum, *evet!*"

Bentley, Mateo'nun üzerinde yükselir ve bugün söylemesi gereken ve söylememesi gereken şeyler hakkında tartışmaya devam ederler. Ay o kadar parlaktır ki, gölgesi çimlerin üzerine siyah bir duvar gibi düşer.

Seslerinin yüksekliğine irkiliyorum, ama şu ana kadar kimse ağaçların arasından fırlayıp gelmediyse, duyulmayacak kadar uzakta olduğumuzu varsayabilirim. Ne dediklerini gerçekten anlamam biraz zaman alıyor.

Bir "*biz*" var. Bir "*biz*" var.

Geri kalanını nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum, ama... Mateo, *onların güvendiğimiz insanlarla birlikte olduklarını* söylüyor. Alastair'in "ödül olarak verdiği" esirler, *Bentley'nin* güvendiği insanlarla birlikte.

Yani... onlar güvende.

Başım dönmeye başladı. Sanki biri beni omuzlarımdan tutup döndürüp durdu ve şimdi bana doğru yolun hangisi olduğunu bilmemi istiyor.

Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum.

"Neden sana güveniyoruz bilmiyorum!" Mateo, Bentley'e tıslar ve diğer adamdan daha kısa ve daha esnek kaslı olsa da, tehlikeli bir özgüvenle ilerler.

Bentley bunu görmezden geliyor gibi görünüyor.

Bentley ona sırtarak bakar. "Çünkü sen acımasız bir adamsın ve hiç arkadaşın yok."

Alastair'in gözleri çimlerin ötesinde benimkilerle buluşur, mezar taşları kadar solgundur.

Ne oyunu oynuyorsun? diye sessizce sorarım. Çok hafifçe gülümser.

"Reapers'a karşı bir savaş başlatıyorum ve bunun için yardımına ihtiyacım var."

Alastair'in örümcek ağı gibi ses tonu yumuşaktır, ancak Mateo cümlesinin ortasında ağzını kapatır.

Binlerce buz parçası cildimde titriyor. Alastair'da bir ciddiyet var. Alaycı ya da kindar olmayan bir kesinlik. Bir karar verdi, onu hiç bu kadar dikkatli görmemiştim. Bir karar... savaşmak... öldürmek... masumları?

Nabzım düzensiz bir şekilde atıyor, cesaret, sorular ve beni saran ani korku yüzünden... çünkü Alastair'in sözleri her şeyi sarsmaya başlıyor.

"Cesaretin var," diyor Dom, soğukkanlı ve kararlı bir şekilde, ama ben onun koluna kalıcı bir elimi bastırıyorum.

Böylece *düşünebilirim*.

İnanamayan bir nefes kaçıyorum ve geri çekiliyorum, biraz hava almam gerekiyor. Ağaçlar çok yüksek ve dalgalar halinde uzanıyor, görebildiğimden daha uzağa kadar. Göğsüm sıkışırken onlara bakıyorum.

Neden? Bütün bunlar... *yemek için mi?*

Reaperlar. Tatlı, korkmuş Reaperlar.

Müttefiklerimiz. Artık Jennifer'ın halkı da. Güvenilir olduklarını kanıtlamak için çok mücadele ettiler. Anlayışlılar. Tanrım, asıl *kurbanlar* onlar.

Ve bizim onlara katılmamızı çok, çok istiyorlar.

Günahkarlar bize çok sorun çıkardı. Onların arkadaşlarından uzak durmanın daha iyi olacağını düşündük, dedi Arthur.

Bir hata mıydı, Arthur emin değildi. Açıklanabilir bir durumdu. Reapers Günahkarlar ile arkadaş *değildi*... Sullivan hariç...

Sawyer. Evet. Biz... birbirimizle karşılaştık.

Sawyer terli, panik içinde savunmasını gevelerken Alastair'in eğlenmesi.

İlginç. Çok ilginç.

Parçalar bir araya gelmeye başladıkça midem bulanıyor ve Bentley'e bakıyorum, yanıldığımı söylemesini istiyorum. Nabzım boğazımda çılgınca atıyor.

Bana hüzünle gülümsüyor.

"İnsanlar her zaman göründükleri gibi değildir," diye önceki halini tekrarlıyor. "O zaman sana söylemek istedim, ama... şey. Biraz uzun bir hikaye."

Bentley bugün erken saatlerde Alastair'den bahsetmiyordu. *Sawyer* hakkında beni uyarıyordu.

Sawyer, bizim Sinners ile konuşmamamız için çok *çabalıyordu*. "Eden?" Dom gergin ve dikkatli bir şekilde sorar.

Mateo, Alastair'in yanına geri çekilir ve beşimiz yıldızların altında küçük, gizli bir çember oluştururuz.

Gerçekten de gizli bir toplantı.

Sonunda Alastair'e dönüyorum ve dudaklarım uyuşmuş durumda. "Ne yaptılar?" diye fısıldıyorum.

Bilmek istemiyorum. Onlara karşı dikkatliydik. Tedbirliydik. *Aptal* değiliz, işaretleri aradık.

Bizi avladıklarını *görmemiz* gerekiyordu.

Alastair lafını esirgemiyor. "Reapers, Sam'e üç ayda bir cömert miktarda yiyecek temin ediyordu. Karşılığında ise günahkarlardan ve bazen de dış tehditlerden korunuyorlardı." Alastair kısa bir süre durakladı, yüzümü inceledikten sonra ekledi: "Bazen Reapers, Sam'in taleplerini karşılayamıyordu ve onu yatıştırmak için Sam'e kadınlar sağlıyorlardı. Bazı dönemlerde sadece birkaç tane sağlıyorlardı, bazılarında ise Sawyer bir düzineden fazla kadın veriyordu."

Nabzım şakaklarımdan, kulaklarımdan atıyor. Sesi çok uzak geliyor.

Alastair gözlerime bakar. "Den'deki esirlerin yarısından fazlası, şu anda evinde bulunan adamlar yüzünden oradalar."

Elimi ağzıma bastırıyorum ve titriyorum. Tanrım.

"Nefes al, evlat," diye fısıldıyor Dom, ben de nefes alıp başımı sallıyorum.

Dom'un boğazı gergin, sıkı ve tabancasını sımsıkı tutuyor. Onun da zihninde düşünceler hızla dolaşıyor.

Onun korkularını görerek tekrar başımı sallıyorum. Tüm vücudum titremeye başlıyor ve sanırım hala başımı sallıyorum.

Nefes almam lazım.

Dom haklı. İhtiyacım var... Yapmam gerek...

"Üzgünüm." Daha da geri çekiliyorum. "Sadece biraz..."

Sırtım kayalığa çarpıyor.

Buck'ın yüzü gözümün önüne geliyor. Alastair'in silahı. Jennifer ve Sawyer köprüde oturuyorlar. Sawyer baskından sonra adamlarına içki ikram ediyor ve siviller alkışlıyor.

Pete'in kalbi kırık hıçkırıkları.

Onun hikayesi.

Ama Sawyer, o düşündü ki... bizi yeni gelen insanlarla tanıştırmayı severdi. İyi olduğumuzu söylerdi. Dost canlısı olduğumuzu. Böylece belki de kimse kavga etmek istemezdi. Biz... biz arkadaş edinmede iyiydik... Buck olmadan kimseyi içeri alamam. Kimse benim çirkin suratımı güvenmez.

Sessiz, dehşet dolu gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Hala çimlere kusmamı engelleyen tek şey olan elimden.

Arkadaş edinmek.

Onları bu... bu *nezaketle* kendilerine çekiyorlardı. Bunu tuzak olarak kullanıyorlardı. Onlara yemek, şefkat ve...

Lucky'nin ilk tanıştığımızda peyniri açtığını hatırlıyorum. Beau'nun yavaş konuşması ve ayağıma nasıl baktığını.

Gerçek bir yatağın çağırısı.

O gün brütlerim yerine Reaper'larla karşılaşsaydım ne olurdu?

"Oh Tanrım *Tanrım*," diye inlerim, korku ve mide bulantısı ve bazı korkunç, ürpertici bir umutsuzluk beni sarıyor.

Bu adil değil.

Bu *adil* değil!

Hepsi aynı davranırken kimin *iyi olduğunu* nasıl anlayabiliriz?

"Siktir," diye küfrediyor Dom.

Yanımda durduğunu hissediyorum ve beni göğsüne çekiyor. Hâlâ elinde tabancası var, onları izliyor, ama... Yüzümü ona yaslıyorum ve ağladığımı fark ediyorum.

"Nasıl *bilebilirdik*?" diye yalvarıyorum, hıçkırarak, ve Dom beni daha sıkı sarıyor.

"Üzgünüm, canım." O da titriyor. "Çok üzgünüm."

"Jennifer. Şu anda onunla birlikte, Dom. O..." Sesim kısılır ve sanki bir can simidiymiş gibi gömleğini sıkıca tutarım.

Ona, aşık olduğu adamın bir avcı olduğunu nasıl söyleyeceğim? Buna nasıl tepki verecek? Hayatına sonunda kabul ettiği adamın, kendini kurtarmak için kadınları kaçırp sattığını öğrenince?

Ben nasıl tepki verirdim?

Dom'un göğsüne yaslanıp titreyerek ağlıyorum. Onun sıcaklığı neredeyse acıtıyor. O asla yapmazdı. Benim adamlarım *asla* yapmazdı. Benim her zaman bir seçimim vardı.

Her zaman. Sesimi bulmama yardım ettiler. Beni ve ihtiyacı olan herkesi korudular. Konuştuğumda beni dinlediler. Hatalarından ders *aldılar*.

Ama Tanrım, hatalar *vardı*.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Dom yine.

Dağılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Hasta ve kızgınım... ve artık bunu *yapmak* istemiyorum. Korkmaktan çok *yoruldum*. Bana kim zarar verecek diye tahmin etmekten çok *yoruldum*. Akıllı, zeki ve *hazırlıklı* olmak zorunda olmaktan çok *yoruldum*... sonuçta bunların hiçbir önemi yok.

Keşke o zamanlar canavarlarım daha iyi olsaydı. Keşke Alastair, Mateo ve Bentley daha iyi olsaydı.

Keşke hiçbiri bunu bu kadar *zorlaştırm*asaydı.

Çünkü *yoruldum*.

"Jennifer bu gece nöbetçi," diyor Dom. "Sawyer Cole'la birlikte. Biz... biz hallederiz, Eden."

Nefes veriyorum, yavaşça kendime geliyorum. Nerede olduğumuzu hatırlıyorum. Neden burada olduğumuzu. Ağaçları ve gölgeleri hatırlıyorum ve bunun Alastair'in burada konuşmak için geldiği konunun sadece bir dipnotu olduğunu hatırlıyorum.

Savaş.

Sonunda Dom'dan uzaklaşıyorum ve boğazım gözyaşlarıyla doluyor.

"Jennifer'a gerçeği söyleyeceğiz." Jasper'ın ofisinden çıktığını hatırlıyorum, gözleri kızarmış, benimkinden pek farklı olmayan bir günlük tutuyordu. "Ama bu onu düzeltmeyecek." Yanağımdan akan bir sonraki gözyaşını silerken, ağzım bükülüyor. "Onu hiç düzeltmeyecek."

Ellerimi ceplerime sokup, Sinners'ın yanına geri döndüm. Alastair, Mateo ve onların yanında duran Bentley'nin yanına.

Karşılaşmam gereken en kötü düşmanlarım olmayabilirler.

Garip bir şekilde, her şeye rağmen, beklentilerimi yıkmak yerine, onları aşan birkaç kişiden biri olabilecek kötü adamlarım.

Gözyaşlarım için özür dilemiyorum.

Her şeyden sonra, onlar en azından bizim endişemiz.

"Bunu gördün mü?" diye Bentley'e soruyorum, boğuk sesim hala kısık ve bozuk.

Yüzündeki mizah kaybolmuş, altında yatan adamı görüyorum.

Onun sempatisini
görüyorum. Ve
öfkelerini.

Esinti bizi hafifçe sarsıyor ve ağaçlar ormanda fısıldıyor. Entler ve vahşi yaratıklar öfkemizi paylaşıyor.

Bentley saçlarını yavaşça okşadı, ama bir kez başını salladı. "Alastair ana üslerine saldırırken, ben bir ahırdan on dokuz kadını kurtardım. Bane ve Sullivan, bu adamları ve adamlarını yakından izliyorlar." Ağır omuzlarını kaldırdı. "Ama benim gözetim altında olduğumu sanıyorlar, bu yüzden kimse beni aramıyor. Mateo, kimse fark etmeden beni kolayca dışarı çıkarabilir."

"İstediginde yeterince iyi saklanabilir... bir dev için," diye mırıldanır Mateo, ama yutkundığında adem elması sallanır, sanki tüm bunlar onu da rahatsız ediyormuş gibi.

Dom arkamdan yaklaşırken onun sıcaklığını tekrar hissediyorum, ama bu sefer ona yaslanmıyorum.

Onun burada olmasına sevindim, ama şu anda dokunulacak kadar soğuk hissediyorum. "Kötüydü," diye fısıldıyorum.

Bentley'in yüzü kararır ve başka yere bakar. "Kötüydü. Onları ahırlara zincirlemişlerdi. Kovaları vardı. Duyduğuma göre... ben oraya vardığımda Reaper'lardan biri ayrılıyordu. Çıkarken onlara özür diledi." Bana tekrar baktığında gözleri sertleşmiştir. "Başaramadı."

En azından bu konuda içimde belirsiz bir tatmin duygusu var. Rahatlama duygusu.

Ama bu his, donuk, sızan bir dehşetle boğuluyor.

Beni karanlıktan yakalayan Sam gibi değil. Gölgede yaşayan ya da sandalyeme bıçak fırlatan türden değil.

Bu, güneş ışığından, gülümsemelerden ve evimdeki erkeklerden duyduğum korku.

"Onların evimden çıkması lazım," diyorum Alastair'e. "Hemen çıkmaları lazım

hemen gitmeleri gerekiyor."

Arkadaşlarımdan uzak. Kasey'den uzak. *Bir daha zarar verebilecek* tekrar incitebilecekleri herkesten uzaklaşıyorlar.

Hava o kadar soğuk ki ıslak yüzümü yakıyor. Gözyaşlarımı yanaklarıma yakıyor ve burnumun ucunda kabarcıklar oluşturuyor.

O kadar soğuk ki, o yanıklar bile uyuşuyor.

Alastair beni incelerken dudaklarını sıkıştırıyor. "Yani yaptıkları şeyi yapmaya devam edebilecekler mi? Ben onlardan satın almayacağım... ama alacak olan başkaları var."

Elbette var.

Göğsümün derinliklerinde bir şey yanmaya başlıyor.

Bana anlamlı bir bakış atan Alastair, çimlerin üzerinde dolaşıyor. Tünelimize meraklı bir bakış atıyor, sonra sonunda bakışları bana dönüyor.

"Savaş istiyorum, Eden," diye tekrarlar Alastair. "Sadece en kötü insanların öldüğü bir savaş istiyorum."

"Sana göre, sanırım?" diye soruyorum.

Dom yanıma gelir ve daha önce olduğundan çok daha sık yüzüme bakar.

Parmak uçlarım uyuşmuş durumda. Onlara bakıp, birbirine sürtüyorum.

Bu bana, canavarlarımın öldüğünü sandığım günahkarlar kampındaki ilk günlerimi hatırlatıyor.

Öfkem ilk kez gerçekten uyandığında.

Alastair yürüyüşünü durdurur ve dizlerinin üzerine çökerek toprağı incelemek için eğilir. Elini kaldırdığında, elinde kabarık siyah bir tüy tuttuğunu görürüm.

Henrietta'nın.

Lucky'nin onu koruduğunu düşününce, göğsümdeki küçük köz alevlenir. Tüm brütlerimin onu korumasına yardım ettiğini düşününce.

Hepimizi korumak için çok uğraştıklarını.

Parmağıyla tüyü çevirerek, Alastair sorumu geçiştiriyor. "Sorunlarımı gördün."

Onu inceleyerek yavaşça başımı sallıyorum. "Sürünü elinden almak isteyenler var."

Yukarı bakıyor ve ay ışığı gözlerine yansıyor. Aylar önceki konuşmamızı hatırlayarak gözleri parlıyor, o zaman bana Sam'den her şeyi almak istediğini söylemişti.

O gün hayatını kurtaran konuşma buydu.

"Bane bir sorun," diye Alastair da aynı fikirde olduğunu belirtip ayağa kalktı. "Ya da daha doğrusu, onun temsil ettiği kişiler. Günahkarlar, bir kolektif olarak, uşak ve haydutlar olarak işe alındı ve Sam bir şey başardıysa, o da bu orduları bir araya getirmektir. Son sayıma göre iki yüz elli Günahkarımız kaldı; bunların en az yüzü Bane'in düşünce tarzını takip ediyor... ama bu sayı yüz seksen kadar da olabilir."

Gözlerimi kapatıyorum — onun sözlerine, geceye ve aldatıcı, parlak aya karşı.

En azından yüz seksen Sinners'ın ölmesi gerekiyor ve çok, çok fazla Reaper var. O kadar adam için yeterli çorbam yok.

Alastair haklı... Tek başıma yapamam.

Gözlerimi tekrar açtığımda, tek gördüğüm Dom, somurtkan ve kararlı. Benim askerim. Bana yardım edeceğini biliyorum. Benim adamlarım hepimize yardım ediyorlar ve karşılığında hiçbir şey istemiyorlar.

Artık değil.

Dom gözlerime bakıyor ve ben güveni görüyorum. Kararlılığı.

O da bu işin içinde.

Eğer istersem, benim için savaşa girecek.

"Bane bir lider değil," diyor Alastair yaklaşırken. "O, daha yüksek yankılar uyandıran gürültülü bir ses. Bazı açılardan, bu onu açıkça liderlik yapmasından daha zor hale getiriyor. En azından o zaman onları bir araya getirip, kimlerin onunla aynı fikirde olduğunu anlayabilirdik." Alastair'in fısıltı gibi sesinde hayal kırıklığı hissediliyor. "Mateo ve ben, katıldığımız günden beri kime güvenebileceğimizi bulmaya çalışıyoruz. Listelerimizi inceliyoruz. Onları test ediyoruz. Planımıza kimi dahil edeceğimiz konusunda son derece dikkatliyiz, bu yüzden sayımız... Bane'inkinden daha az."

"Daha az mı? Ne kadar az?" Dom, sesinde sertlikle sorar ve Alastair'in bakışları soğur.

"*Biraz* daha az." Alastair bana baktığında dudakları hafifçe sıkışır. "Ve sevgili Eden buradakilerin birçoğunu ortadan kaldırdıktan sonra daha da azaldı."

"Ve Heather," Mateo, ekşi ses tonunu saklamaya çalışmadan söyler.

Ama Alastair'in soğuk gülümsemesi daha takdir edici. "Heather de biraz hasar verdi."

Tek görebildiğim onun yakası. Tek görebildiğim *BEAST*.

"Sanırım o bilmiyor..."

"Hayır," diyor Alastair. "Onu ikna etmeye çalıştık ama benim hakkımda iyi bir yan görmeyi reddediyor. Onu hayatta tutmak tam zamanlı bir iş haline geldi. Yaratıcı çözümlerimi affetmelisin. Bana başka seçenek bırakmıyor."

"Onun kaçmasına izin verebilirsin," diyorum soğuk bir sesle.

"Sence yapar mı? O benim yok olmam için elinden geleni yapıyor." Yüzünde boş bir gülümseme belirir. "Heather şu anda Sullivan'la meşgul, benim altımda bir isyan çıkarmaya çalışıyor. Bentley ise durumu kontrol altında tutuyor."

Bentley ona pis bir bakış attı. "Tabii, ben de onu yapıyorum," diye mırıldandı. "Sonra da bir volkanın patlamasını engelleyebilirim ya da bir silphium mahsulünü bulabilirim. Çok basit!"

"Heather'ın nefretine gülme. O bunu hak etti," der Dom, Alastair'e sessizce. Gözleri benim hissettiğim kadar soğuktur. "Thomas'ı öldürdün... o benim de arkadaşımdı."

Alastair'in eğlencesi kolay kolay geçmiyor.

"Yanlış zamanda yanlış yerdeydi," der sadece.

Onun sözleri, soğukta ürperen gecenin beyaz bir nefesinde asılı kalır.

Dom, sanki vurulmuş gibi bir ses çıkarır, ama yüzünde hiçbir değişiklik olmaz. Sessizce ona yaklaşırım ve bu sefer o *bana* yaslanır.

İçimdeki öfke daha da alevlenir, uyuşukluğumu yakıp kül eder. Bu adamlar benim canavarlarımı da kaybetmeme neden oldular.

"Heather'ın nefretinde haksız değil," diye mırıldanır Alastair ve gözleri kanlı elmaslar gibi parlar. "Ama o gece bize saldırmakla aptallık ettiler."

Alastair yanımızdan geçerken ay ışığı onun üzerine düşer ve botları yaprakları hışırdatır. Mor bir çiçeğin üzerine basar ve çiçeğin kokusu ayaklarının altında boşa gider.

"Bane gibi adamları ortadan kaldırmak için başka bir yol bulmam gerekiyor; uyurken diğerlerinin bana saldırmayacağı bir yol. Esirler serbest bırakılmadan *önce* bu adamları ortadan kaldırmam gerekiyor, yoksa onları avlayacaklar... ve kısa süre sonra beni ve Mateo'yu da. Esirler şimdilik güvende, ama Bane ve onun gibi tüm Günahkarlar ölene kadar gerçekten güvende olmayacaklar," diye açıklıyor Alastair, sert ve pişmanlık duymadan.

"Bizi kullanmak istiyorsun," diyorum, boşlukları doldurarak. "Zaten bizi kullanıyorsun."

Ormanlar eski sırlarla doludur ve bu sırlar havada yoğun ve ağır bir şekilde asılı kalarak bana anlamamı fısıldarlar.

Ve sonunda anlıyorum.

Alastair'in bir *savaşa* ihtiyacı var.

Dom'un kaşları çöküyor. Karanlık saçlarında toplanıyor, yavaşça uzayan saç tellerini mürekkep gibi koyu bir gece siyahına dönüştürüyor.

Ben ona döndüğümde, o hala Alastair'ı dikkatli bir şüpheyile izliyor.

.

"Bir savaşta, adamlarınızın ölmesini isterseniz onları nereye gönderirsiniz?" diye soruyorum.

" diye soruyorum ve o, tehditten gözlerini ayırmadan dinliyor.

Hâlâ Thomas'ın ölümünün arkalarında canlandığını görüyorum.

"Öne," diyor Dom yavaşça. "Böyle bir hücumda, öne." Ama bir kez başını sallıyor. "Alastair, Günahkarlar'a siperlerini terk etmelerini emretmedi. Onlara ağaçların arasında kalmalarını emretti."

Alastair başını eğiyor ve Dom'a bir sonraki bakışı daha değerlendirci.

"Sam'in adamlarının çoğu, Bane'in ikna ettiği adamlar, benim emirlerimi pek dinlemiyorlar ve bu yüzden onları güvende tutacak bir emre uymadılar. Yazık." Hafifçe gülümser ve bu bana bir engerek yılanının saldırısını hatırlatır. "Ama bu benim hatam değil. Onları uyarmıştım."

Alastair, suçlamadan kurtulmak için onların aptallığını kullanıyor. Sorunu ortadan kaldırıyor ve temiz bir şekilde uzaklaşıyor.

"Bizi kötü adam olarak kullanman gerekiyor," diye bitiriyorum.

Alastair, Bane'in adamlarını onun için öldürmemizi istiyor, böylece o da buradaki suçlamadan kurtulabilecek. Bane'in adamları bir savaşa bayılırlar. Artık onları burada ilgilendirecek yeterince şeyimiz yok, ama Reapers...

O zengin topraklara sahip olma vaadi fazlasıyla yeterli. Kan dökülme vaadi ise bunu kesinleştirecektir.

Yüzümü izleyen Alastair başını sallar. "Reaperlar korkaklardır. Destek görmezlerse karşılık vermezler. Sinners onları bir günde yok edebilir ve bunu zevkle yaparlar. Bane, Reaper arkadaşlarının anlaşmadan çıkmaya çalışmasından pek memnun değil. Ama sen orada savunmalarını yönetiyor, benimle birlikte koordine ediyor olsaydın..." Omuzlarını kaderci bir şekilde kaldırır. "Peki. Bence bu savaşta çok sayıda zayıt olurdu."

"Onları birbirlerini öldürmelerini sağlayabiliriz," diye mırıldanırım. Hava çok, çok soğuk.

Sonunda, uzun ve dikkatli bir dakikanın ardından Dom tabancasını kılıfına koyar. "Bu nasıl işe yarayacak?"

"Bane'in adamlarının nerede ve ne zaman saldıracağını sana söylerim. Sen de onların orada ölmelerini sağlarsın." Alastair'in kaşları, derin, eski bir yara iziyle kesilmiş olanı yukarı kayar. "Ara sıra kazanmaları gerekecek, yoksa direnecekler. Yiyecek temin et. Bazı Reaper'ları ortadan kaldır."

"Sana bir isim listesi vereceğim, Ranger." Mateo'nun kahverengi, güzel gözleri dipsizdir — ay ışığının ulaşamayacağı kadar karanlıktır. Dudakları küçümsemeyle kıvrılır. "Bazı esirler, çiftliklerde geçirdikleri zaman hakkında çok şey anlattılar."

Bentley onun yanında taş ve çelik gibi duruyor, hiçbir itirazda bulunmuyor.

Yüzündeki acımasız tatmin ifadesi, bana bir baskın planlayan barbar bir kralı hatırlatıyor.

Ay ışığı altında, cinayet ve kargaşayı tartışırken, her şeyi görüyorum. Reapers'ın tarlaları bir savaş alanı olacak ve biz de yönetmenleriz. Bizim yönettiğimiz bir orkestra, ipleri elimizde tuttuğumuz bir kukla gösterisi.

Alastair, Bane'in adamlarını alt etmek için yeterince öldürmesi gerekiyor.

"Her şey bittiğinde, esirler Reaper'lara ne olacağına karar verir," diye sessizce talep ediyorum. "Ödemelerini ve adaletlerini kendileri seçerler. En azından bu kadarını hak ediyorlar."

"Kabul." Alastair sonunda memnun görünüyor. "Bunu onlar için seve seve yaparım. İkimiz de neyi seçeceklerini biliyoruz."

İçimdeki sıcak, ölümcül öfke, bu düşüncenin tadını çıkarmak için çok yorgun. Bu adamlar ölmeyi hak ediyorlar ve yaptıkları için onları kendim zehirlerdim, ama... bu hiçbir şeyi değiştirmez. İhaneti değiştirmez. Kadınların korkusunu veya nasıl incitildiklerini değiştirmez.

Bu, onların kabuslarını durdurmayacak.

Ve Jennifer'in dünyadaki son güveninin, ona gerçeği söylediğimde paramparça olacağını da değiştirmeyecek.

Arkadaşlarımı, bana güvendikleri her şekilde koruyacağım. Siviller bu savaşın bir parçası olmak isteyip istemediklerine kendileri karar verebilirler. Bu savaşı sonuçlandırmak için Reaper'larla yeterince uzun süre bir arada yaşayabileceklerine karar verebilirler.

Dom'un eli sessiz bir destek olarak hafifçe belime dokunuyor. Bunun için birbirimize yaslanmamıza gerek yok.

Bunun yerine yan yana duruyoruz.

Hazırız.

Gökyüzüne bakınca, şafak toplantımızın başlamasına hala birkaç saat olduğunu görüyorum. Lojistik konularını tartışmak için biraz zamanımız var.

"Peki bu savaşı nasıl başlatacağız?" diye soruyorum.

Alastair omzundaki çantasını indirip, içindekileri ayaklarımızın dibindeki çimlere boşaltıyor.

Kurşun geçirmez yelek, uydu telefonu ve bir erkeğin büyük ceketini yumuşak, düzgün seslerle yere serer.

Alastair gülümser.

"Bir patlamayla."

NEDEN bu kadar çok *kan* var? Kan olmaması gerekiyordu. Alastair onu göğsünden vurdu, bunu *planlamıştık*, ama neden onu *tekrar* vurdu?

Ve neden *kan* var?

"Beau? Neden kanıyor?" diye bağıriyorum, sesim kısılıyor. "Beau, yaralanmış! İyi mi? Beau, cevap ver! Alastair'in yapmaması gereken bir şeydi..."

"Onu dışarı çıkarın. *Beau!* Sen de. Dışarı," diye bağıır Deanna, yatağın etrafında dolaşarak, ben de ona yer açmak için geri çekilirim, kalbim güm güm atıyor.

Sawyer ve başka bir Reaper'a, Dom için yatak açmak için bilinçsiz Cole'u revirden dışarı taşımalarını söyledi. Onları neşterle bıçaklamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Umarım Cole orada ölür.

"Hayır!" Beau, Deanna'ya bağıırır ve Dom'u yatağa yatırırken yüzü bembeyazdır. "Makas. Clare! Bana makas getir!"

Clare hemen uzattığı eline bir makas koyar ve Dom'un ceketini kesmeye başlar, Deanna da Dom'un diğer tarafında aynı şeyi yapar, hızlı ve verimli bir şekilde.

Beau'nun nefesi düzensizdir, ama elleri dikkatlidir. Yumuşaktır. Çalışıyor, ama tanırım, panikliyor. Paniklediğini görebiliyorum. Ona bunun planın bir parçası olduğunu söyledim, ona bağırdım, ama beni duyduğunu sanmıyorum — ve bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyorum, çünkü Dom'un *kanaması* hiç olmamalıydı.

Hıçkırıklarımı tutamıyorum ve geri çekiliyorum, ta ki duvara çarpıp kaçamayacak hale gelene kadar.

Yine yanlış mı seçtim? Dom'u

öldürdüm mü?

Ceket düşer ve Dom'un sol kolunun üst kısmında derin bir kurşun yarası görülür. Yırtık et çirkin bir şekilde açılmıştır ve kan akmaktadır. Beau küfür eder ve Clare'den hızla gazlı bez alır ve kanı siler.

Dom'un yüzüne bakıyorum. Sakalları, üzerlerindeki kan, hareketsizliği ve gözyaşları yanaklarımı kaplıyor.

"Sinirine mi isabet etti?" Deanna, Beau'ya bakarak mırıldanır. "Arterlere yakın değil."

Beau çalışırken başını sallar, ama alnında karışık bir kaş çatma başlar.
Fısıltıyla cevap verir: "Hayır, irkin, ama... Ben...

."

Donup kalırım.

Dom'un kirpikleri az önce seğırdi mi? Uyanık mı?

Beau'nun yüzü sert çizgilerle donar ve makası kapar,
uzun, hızlı bir hareketle Dom'un gömleğini keser.

Ve koyu renkli, kalın kurşun geçirmez yelek görünür, tek bir kurşun Dom'un
sol göğüs kasına saplanmıştış.

"Oh, lanet olsun!" Beau bağışır ve yataktan geri çekilir, kollarını kaldırır.

Dom'a bakarken yüzündeki ifade değişir ve gözyaşları akmaya başlar.

Rahatlama mı? Gözlerim onunla Dom arasında gidip gelir. Rahatlamış, değil
mi?

"Clare, yardım et!" diye bağışır Deanna.

Deanna kontrolü ele alır, masanın etrafında dolaşarak Dom'un yarasına baskı
uygular ve Clare, yeleği ağır göğsünden düşene kadar düğmelerini açmaya başlar.

Dom sert nefes alır ve inler, bu sefer göz kapakları açılır, yüzünde acı dolu
bir ifade belirir.

Korkunç, şiddetli bir şekilde şişmiş bir çürük, kurşunun isabet ettiği yerin
hemen altında göğsünü bozuyor ve oradan yayılıyor.

Dom tekrar inleyerek homurdanıyor ve Deanna onu yatağa sıkıca bastırıyor.

"Ağır kesiciler, Clare," diye talimat verir ve Clare başını sallar, sert yüzünde
rahatlama belirir ve neredeyse boşalmış şişeden birkaç hap döker.

Bir saniye sonra hapları Dom'un dudaklarının arasına sıkıştırır, sonra bir
bardak suyu onlara doğru eğerek, yutması için nazikçe mırıldanır.

Deanna, iğne ve şişelerin bulunduğu tepsiyi çevirebilmek için Beau'yu kenara
iter ve Tanrım, şu anda onun kullanabilmesini istediğim çok fazla şey var.

Beau, bana zıt duvara doğru sendeleyerek geri çekilir, şişmiş, kırmızı kenarlı
gözlerini eliyle sıkıca kapatır ve çaresizce titrer.

"Aman Tanrım. Dom," diye boğuk ve rahatlamış bir sesle söyler.

"Siktir," diye inler Dom, alçak ve acı dolu bir sesle, suyu iterek. "Dom!" diye hıçkırırım ve rahatlamam beni hasta edecek kadar fazladır.

Yelek işe yaradı. İşe yaradı ve Deanna şimdiden omzundaki yarayı kontrol ediyor, yüzü sakin, elleri sabit. Sinirine isabet etmemiş, o iyi. Dom iyi.

Öfkem, acımla birlikte geliyor.

Alastair... *Lanet olsun* Alastair. O drama *istiyordu*. Kan *istiyordu*.

Rolümü yeterince iyi oynayamayacağımdan korkuyordum. O da bunu sağladı.

"Tamam, yeter. Çık dışarı, Beau! Onu ben hallediyorum. Onu hallettiğime inanıyor musun?" Deanna, Beau'nun ne yaptığını görmek için öne doğru eğildiğinde omzunun üzerinden ona sertçe bakarak bağırdı.

Dom'un yüzü gergin, acı dolu sert çizgilerle kaplı. Ama kirpiklerinin altında gözleri bana bakıyor... ve başını sallıyor.

Artık başardık.

Oyunumuz başladı.

Sadece, benim istediğimden daha gerçekçi.

Beau, Deanna'nın ellerini izleyerek yutkunuyor. " 'ın nasıl..."

"Arteriyel değil. Dikiş atabilirim. Çık *dışarı*." Yüzü nazik ama kararlı, tartışmaya açık değil ve Beau gözlerini kırıştırmak başını sallıyor.

Ah, Beau. Onun için, kaybettiği ailesi ve bugün kaybetmekten korktuğu kardeşi için kalbim parçalanıyor.

O bunu hak etmemişti. Her şey daha temiz olmalıydı. Ona hemen anlatabilmeliydim ve o da yaralanmadığını görebilmeliydi.

Dom'un vurulmasını *hiç* istemedim, ama bu konuda tartışırken zamanımız doldu.

Ve Alastair'in ikna edici olması gerekiyordu.

Beau araya girer, Dom'un başına sert bir öpücük kondurur ve revirden fırlayarak çıkar. Beau'nun hemen arkasından çıkarken Dom'un ayak bileğine hafifçe dokunurum.

Korku ve şokun kalıntıları damarlarımdan akıyor.

Yapmam gereken başka şeyler de var. Alastair, öldürmemiz için yan tünele adamlar gönderiyor.

kendi derimi yüzmek istememe neden olan şeyler yapmış adamlar ve Dom burada değil, bu yüzden *ben* halletmeliyim.

Ama *Beau*.

Lucky ve Jasper salondalar, yüzlerinde umut ve rahatlama var, ama ben sadece bana dönen Beau'yu görebiliyorum.

Yanaklarında gözyaşları parıldıyor ve dudakları, karanlıktan korkmayı yeni öğrenmiş bir çocuk gibi titriyor. Her şeyi anladığı anı görüyorum, bunun planın bir parçası olduğunu fark ediyor ve bana dönüp bakıyor.

Titrek, kanlı elini alnına götürüyor, mücadele ediyor, ama yanağından bir damla daha gözyaşı akıyor.

Beni yine nefret edecek mi?

Kendi gözyaşlarım boğazımı yakıyor, tüm eski korkularım yeniden su yüzüne çıkıyor.

Bu kadar yol kat ettik, çok çalıştık. Bizi oraya onun gönderdiğini, herkes için bir plan yapabileceğimizi kabul ettiğini biliyorum, ama bu... bu herkesin güvenini sarsabilir.

"Eden..." Sesi kalın. Çiğ. Gözleri karışık ve yalvarır gibi, "Ne...?"

Gözlerim bulanıklaşıyor, sıcak ve ıslak, ve patlıyorum, "Alastair bunu yapmamalıydı. Dom incinmemeliydi." İçimde bir şey parçalanıyor ve gözyaşlarım her yere dökülüyor. "Özür dilerim. Özür dilerim, Beau. Çok özür dilerim. Kızgın mısın? Ben... Özür dilerim."

Ama Beau başını sallayıp gözlerini kırpana kadar sadece bir saniye kadar acı verici bir bekleyişim var. Gözyaşlarını siler, sonra beni kendine doğru çeker ve göğsüne sarar. Çaresizce gözyaşlarımı onun gömleğine akıtarak içime çekerim ve kalbi kulaklarımda ağır ve huzursuz bir davul gibi atar.

"Ben deliyim, Eden," diye fısıldadı saçlarıma, "ama sana değil."

Korku, rahatlama, öfke ve *umut* bir anda içime çöküyor, beni tamamen yutan bir fırtına ve kasırga gibi.

Benden nefret etmiyor.

Bir hıçkırık kopar, ama o saçlarımı okşayarak bana fısıldar, beni sakinleştirir... tıpkı ilk tanıştığımız zamanki gibi.

"O iyi," diye mırıldanır. "Deanna onunla birlikte. Her şey yolunda. Hepimiz iyi olacağız. Ben seninleyim, sevgilim. Sonuna kadar. Her zaman."

Sonuna kadar.

Hep birlikte başaracağız.

Ava'nın yardım istediğini duyuyorum ve nefes alıyorum. Üzerime düşeni yapmam gerekiyor.

Bu da demek oluyor ki, bir kuşatmayı kırmamız gerekiyor ve benim de Sinners'ı öldürmem gerekiyor.

Vücudumdaki HER KEMİK, eklem ve kas ağrıyor... ve Jennifer'ın şu anda hissettiği acıyı silebilseydim, bu acıyı binlerce kez çekerdim.

Savaş sadece birkaç saat önce sona erdi. Lucky, Jasper ve Jayk ormanda, Günahkarların gerçekten kaçtığından ve ağaçlarımızın arasında hiçbiri kalmadığından emin olmak için. Beau, Dom' 'ın yanındaki yatakta, hafif bir beyin sarsıntısı ve enkazın geri tepmesinden kaynaklanan çeşitli derecelerde bir düzine kesik için tedavi görüyor.

Siviller, temizlik çalışmalarına başlayabilmek için her şeyin yoluna girmesini bekliyorlar ve Sinners'ın kaçarken geride bıraktıkları erzakları toplamaya başlıyorlar.

Ve ben bunların hiçbirini hissetmiyorum.

Ne rahatlama, ne sevinç, ne de gelecekteki " " savaşlarına dair korku dolu beklenti.

Tek görebildiğim, Sawyer'ın ne olduğunu Jennifer'a anlattığımda onun yüzündeki ifade. Bir korkak.

Bir hain.

Kendini kurtarmak için savunmasız insanları tuzağa düşürüp satan bir insanlık pisliliği.

İnanamama ve öfke dönemlerini geçirdik ve şimdi o, Dom'un odasındaki kanepede kıvrılmış, başını Ida'nın kucağına koymuş durumda. Sessiz, ruhu parçalayan gözyaşları yüzünden süzülüyor ve Ida, kırıksık parmaklarıyla yavaşça, yatıştırıcı bir sevgiyle onun şakaklarını okşuyor.

Ida da ağlıyor.

Hepimiz ağlıyoruz.

Sloane, Ava, Katherine ve Ethel, tüm bunlar hakkında yaptığım acımasız açıklamaların ardından odanın içinde tozlu ve incinmiş bir halde duruyorlar. Alastair. Günahkarlar. Alastair'in bulabildiği tüm çürük elmaları öldürmek için sahte bir savaş planlıyoruz.

Ve tabii ki... Reaperlar hakkında.

Ethel koltukta oturuyor, savaş sırasında gösterdiği kısa süreli enerji patlaması görünüşe göre onu çok yormuş. Ava sırtını duvara dayamış, gözleri kapalı, Jennifer'ın yumuşak, hıçkırıklarla dolu ağlamalarını dinliyor.

Yüzümü nazikçe siliyorum.

"Yapamıyorum," diye inliyor Jennifer, yüzünü Ida'nın kucağına gömerek. "Onunla tekrar yüzleşmem. Rol yapamam. Lütfen beni zorlama..."

Sesindeki acı sinirlerimi gıcırdatıyor ve ben zorlukla yutkunuyorum.

Katherine, Dom'un sehpasını tekmeliyor, kirli yüzü çizgili ve lekeli bir hal almış. "Siktiğimin herifleri! Tamamen *siktiğimin herifleri!*"

Sloane yataktan kalkar, başını sallayarak odada volta atar. Gözleri görmüyor ve sağ elmacık kemiğinde bir çürük vardır.

"Seçim senin," diyorum ona, sesim kalınlaşmış. Yukarı bakıyorum. "Hepiniz, ben... Bilmeye hakkınız vardı. Sloane, diğer kadınlara da söylersen, onlar da ne yapmak istediklerini seçebilirler. Seçim her zaman senin."

Onların sahip olduğu son şey.

Seçimleri... ve birbirleri.

Burnumu çekiyorum. "Herkes, hepiniz, burada kalabilirsiniz. Günahkarların bıraktığı yiyecekler ve size çiftliklerden göndereceğim şeyler sayesinde karnınız doycak. Alastair Bristlebrook'a saldırmayacak. Burada iki kez yenildikten sonra, Günahkarları uzak tutmak için iyi bir mazereti var. Çiftliklere odaklanacak, onları ele geçirecek ve yiyecekleri bir cazibe olarak kullanacak."

Acı içinde kadınlara bakıyorum, onlar da sözlerimi ciddiyetle dinliyorlar. Ethel yorgun bir şekilde iç çekiyor, kırışık yüzü hüznle dolu. Zaten çok fazla savaşmak zorunda kaldılar.

Jennifer, Ida'nın kucağından bana donuk bir bakışla bakıyor. Gözünün köşesinden tek bir gözyaşı süzülüyor.

"Burası güvenli olacak," diye fısıldıyorum. "Güvende olacaksın. Jennifer, kalabilirsin. Yarından sonra, eşyalarımızı toplayabildiğimiz anda gideceğiz. *Ona...* ona... halkını terk edemeyeceğini, onları burada korumak zorunda olduğunu ve onların gitmek için çok zayıf olduklarını söyle. Ben de orada olabilirim. Sen onunla konuşurken yanında olabilirim ya da... ya da senin yerine ben yapabilirim."

Jennifer gözlerini sıkıca kapatır ve kalbim göğsümden sökülüp çıkarılmış gibi hissederim.

Köprüde kıkırdamalarını hatırlıyorum. Ona *inanmıştı*.

Hepimiz inandık.

"Neye ihtiyacın varsa," diyorum ona yumuşak bir sesle.

"Ya sen?" diye sordu Sloane, kapıdan dönüp bana bakarak. Gözlerinin arkasında yavaşça yanan bir öfke kaynıyordu. "Rangers'a mı gidiyorsun?"

"Öyleyim." Başımı sallayarak dikleşiyorum ve ağrıyan kaslarım çılgın atıyor. Onları görmezden gelerek telefonu kaldırıyorum. "Alastair'den uydu telefonu aldım. Dom da bizimkini Arthur'a verecek, böylece telsizlerden daha güvenli bir şekilde iletişim kurabileceğiz. Dom'a her şeyi koordine etmesinde yardım edeceğim. Kavgalar, ölümler. Benim Rangers'larım, Jasper... Her şeyin plana göre gitmesini sağlayacaklar ve..." Aylarca sürecek kavgalar, bunun için hayatlarını tehlikeye atacakları düşüncesi şimdiden üzerimde ağır bir yük oluşturuyor. "Eh, iyi bir gösteri sunacaklar."

Yeterince basit, ama tehlikeli.

Tek yapmamız gereken, Reaper'ları onları koruduğumuza, Sinners'ı ise savaşın buna değer olduğuna ikna etmek ve yavaş yavaş birbirlerini yok etmelerini sağlamak.

Benim brütlerim zarar görmeden.

Ama Tanrım, yine de, tek bir yanlış hesaplama ve... Kollarımı tüylerim diken diken olmuş halde ovuşturuyorum.

Ava sonunda başını duvardan kaldırır ve yerdeki koltuğundan bana donuk bir bakış atar. "Bu konuşma için burada olmak istemediler mi?"

Odanın diğer ucundan onun bakışlarını karşıladım. "Olmamalarının en iyisi olduğunu düşündüm." Yavaşça nefes aldım. "Erkekler... bunun için değil."

Gözleri parıldıyor, bana söylediği sözleri hatırlıyor.

İda, her şeyi keskin ve düşünceli bir şekilde izlerken, ikimizin arasında bakıyor.

İçe

ri.

Ama parmakları Jennifer'ın şakağını okşamaya devam ediyor.

Boğazımı temizleyip, kararlı bir şekilde devam ediyorum, "Kimsenin bizimle gelmesini beklemiyoruz

bizimle gelmesini beklemiyoruz, hepiniz burada kalabilirsiniz. Kendinizi tehlikeye atmanız için hiçbir neden yok. Günahkarlardan... ya da Reaper'ların yanında yaşamaktan." Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor, ama tek tek gözlerine bakmaya devam ediyorum. "Bu sizin çözmeniz gereken bir sorun değil."

"Saçmalık," diye bağırır Katherine, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Reaperlar buraya geldi. Bize yalan söylediler! Evimizdeydiler. Onlar..."

İda'nın kucığında sessizce parçalanmış Jennifer'a bakar. Katherine yutar, ama öfke yüzünde derin bir iz bırakır.

Sloane kendi kendine başını sallar ve dövme eli tabancasının üzerinde durur. "*Emin* miyiz, Eden? Reaper'ların bunu yaptığını şüphe yok mu?"

Ben başımı sallarım. "Bentley doğruladı. Kendi gözleriyle gördü. O... onlardan bazılarını serbest bıraktı."

Sloane'in yüzü sertleşir. "O zaman bu pislikleri yakalamalıyız.

Ben de sizinle geliyorum."

Ava bana bakar. "Ben de."

"Ben de," diyor Katherine, sesinde benim için olmadığını bildiğim bir keskinlik var.

Oturma odasında, İda ve Ethel binlerce kelimeye bedel bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Burada kalacağız," der İda sonunda. "Kasey ile birlikte. Burada kalacağız."

Kimse Jennifer'a bakmaz, ama yavaş, acı dolu hareketlerle

oturur.

"Ben... gidemem," diyor, sesi kısık. "Kalmam lazım. Böyle olduğumda yalan söyleyemem... Kalacağım."

Sonra yüzü buruşur. "Nasıl *bilemedim*?"

Duygularımı kontrol etme gücüm tamamen yok olur ve onun yanına koşarak oturur, ona sarılırım. "Bilemezdin. Bu senin suçun değil. O bir yalancı... Onlar böyle *yapar*."

"Onlar öyle *yaptı*," diye tersler Sloane.

Ve benim öfkem de alevlenir. O
haklı.
Her biri ölmeli.

İÇİMDEKİ YUMUŞAK SESLERİ DUYARAK, elimdeki çiçek buketiyle tıbbiye kapısına nazikçe dokunuyorum ve kapı biraz açılıyor. Jennifer ve sivillerle görüştükten saatler sonra kalbim hala acıyor ve yatmadan önce Dom'u kontrol etmek istiyorum.

Ama görünüşe göre biri benden önce davranmış.

Odaya göz attığımda Beau'nun Dom'un yatağının yanında oturduğunu görüyorum. Birkaç saat önce resmi olarak taburcu oldu... ama hala en iyi arkadaşının yanından ayrılmıyor.

Beau, Dom'a bakarken yavaşça gözyaşları yanaklarından süzülür. Onu izlerken, hıçkırarak gözyaşlarını pişmanlıkla geri çeker. "Ben sadece... Çok üzgünüm, Dom."

"Beau," diye sertçe başlar Dom, otururken yüzünü buruşturur. "Hadi ama, buna gerek yok..."

"Ama yapmam gerek," diye Beau yumuşak ve ciddi bir sesle sözünü keser. "Yapmam gerek. Bırak da söyleyeyim. Sana daha önce de söyledim, ama seni hayatımdan çıkarmamalıydım. Ne birkaç hafta önce, ne de Heather'ı seçtikten sonra. Ben... O zaman bilmiyordum, anlamamıştım. Aşk ve aile hakkında kendi fikirlerim vardı ve sen beni oturup konuştuğunda..."

Beau sözünü keser, yutar ve çenesini ovuşturur, bir damla gözyaşı daha akar.

Bir kez başını sallar. "Sanırım, kalan son ailemi de kaybettiğimi hissettim."

Dom ona bakar, kaşları çatık, gözleri acıyla dolu. "Kaybetmedin Beau... Kaybetmezsın. Ben sonsuza kadar buradayım."

Beau'nun eli yüzünde sıkılaşıır, parmakları beyazlaşana kadar, ve uzun bir dakika boyunca Dom'a bakmaz. Boğazı gergindir ve ben kapıya yaslanırken kalbim onun için kan ağlar.

Bu benim için değil. İzlememeliyim.

Ama ikisi de çok yol katettiler ve ikisini de şu anda olduğundan daha fazla sevdiğim hiç olmamıştı.

Dom iç çeker. "Bunu açıkça belirtmedim. Her şeyi çok kötü idare ettim."

Beau, biraz ıslak gibi gelen küçük bir kahkaha attı. "Sanırım ikimiz de bu konuda birbirimize haksızlık ettik, ama... bu sadece bir hataydı. Olur böyle şeyler. Olmaya da devam edecek ve... İlk seferinde doğru yapamasan da sorun olmadığını bilmeni istiyorum, Dom. Ben senin baban değilim. Mükemmel olmana gerek yok. Bir daha hiçbirinizden uzaklaşmayacağım."

Bu sefer Dom gözlerini kaçırıyor ve boğazını sertçe temizliyor.

"Sen..." Durur, yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdanır.

Göğsü ve kolu ağır bir şekilde sarılmış ve Beau ona ağır kesici almak için kalkar.

"Beau..." Dom, sağlam koluyla kendini yukarı çekerek otururken içini çeker. "Bunu takdir ediyorum, gerçekten, ama biz iyiyiz. Sinirlendin ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemedin, ama sonunda çözdün. Çok yavaş, ama..."

Beau, eline birkaç hap dökerken hafifçe burun kıvrır, sonra bir bardak su doldurur ve Dom, sırtına doğru gülümser.

"Seni seviyorum," diye bitirir Dom, onu izlerken, sesi yumuşak ve ciddiyetiyle ağırdır. "Sen benim ailemsin, Beau. Kavga ettiğimizde bile, geri döneceğini biliyordum çünkü sen çok sadık birisin. Çünkü sen tüm kalbinden seviyorsun. Ve... çünkü aile böyle yapar."

Beau geri döner ve boğazı zorlanır.

Gözlerini kırparak gözyaşlarını tekrar geri çeker ve Dom'a bakar. "Ben de seni seviyorum, Dom."

Dom sessizce başını sallar ve Beau'nun da başını sallaması bir dakika sürer, sonra acı bir gülümsemeyle gülümser.

"Görünüşe göre ailemiz planladığımızdan çok daha büyük oldu," diye mırıldanır.

"Ben böyle daha çok seviyorum," diye cevaplar Dom ve Beau tezgahtan kalkarken gülümsemesi ısınır.

Beau, Dom'a ağrı kesicilerini ve bir bardak suyu küçük bir gmsemeyle uzatır, sonra kendi matarasını kaldırır. "Yeni plana, Dom."
"Grtl, kusurlu lanet olası hayata," diye mırıldanır Dom.
Ve buna içki içerek kutlarlar.

"Yavaşla, tatlım. Boynunu kıracaksın." "Hayır."

Hava çoktan kararmış. Sonunda Reapers'ın tarlalarına vardık. Kampımızı kurduk, etrafı nbetilerle çevirdik, midelerimizi onların pislik gibi satın aldıkları yiyeceklerle doldurduk... ve ben o kadar kızgınım ki boğulacak gibiyim.

Neredeyse başka bir yanmış kirişe takılıp düşüyordum, Jayk küfürler mırıldandı, sonra beni kollarına aldı ve gelin gibi Reapers'ın *hayvan* ahırına doğru taşıdı. Onun göğsüne yaslanırken ona kızgın bir bakış attım, ama *sadece* Jayk'ın beni yine omzuna atmayacağından emin olmadığım için kızgın bir bakış attım. Bu en azından biraz daha rahattı.

Ayrıca, karanlıkta bir Şey görmek için gerçekten uğraşıyorum.

Ve oraya gitmem gerekiyor. Binaya saklandığımızda kullanmak için el fenerlerimiz var.

Çünkü bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyor.

"Bugün onu *duydun* mu, Jayk?" Sawyer'ın küstahlığını, her kelimesinden damlayan saf, iğrenç *manipülasyonunu* düşününce yine titremeye başladım.

Jayk'ın göğsü, bu acı gecede hissedebileceğim tek sıcaklık.

Dudaklarım bükülüyor. " O adamlar sanki kurbanlarmış gibi ölürken ağlaması. Bize *onun* tüm karışıklıklarının, başarısızlıklarının ve onun... onun *kötülüğünün* bedelini dettirmeye alışması! Tanrım, bizi *aptal* sanıyor! Bir *hayvan* ahır! Tavuk kümesi, domuz ahır, iki inek ahır ve koyunlar tam önümüzde dolaşıyor. Bütün yer, bu bina hariç her bina *tertemiz* durumda." A

Sert bir alaycı kahkaha içimden kopar. "Yıllarca süren baskınlar, kalp kırıklıkları ve yamalamaların kanıtı olamaz. Silah sesleri yok. Onlar *gelişiyorlar!*"

Jayk ahırın arkasını dolaşır ve yavaşça bir kez başını sallar. Somurtkan bir şekilde. Gözleri oraya kilitlenmiştir. Bütün hafta boyunca öfkesini dindiremedi, onu sakinleştirmek için kaç kez kampın çok uzağına götürsem de.

Belki de benim de kolay davranmadığım için işe yaramadı. Bir fırtına gibiydik.

"Onu duydum," diyor düz bir sesle.

Beni yere indirip el fenerini çıkararak ahıra doğru tuttu. Artık yakındık ve bina ışığın çoğunu engelleyecekti.

"Durum oldukça kötü, Eden. Binanın sağlam olduğunu sanmıyorum. Dışarıda kalmalıyız..."

Kendi el fenerimi çıkarıp hızla onu geçerek dar açıklığa giriyorum.

"*Siktir!* Seni küçük..."

Hemen peşimden içeri girer ve ben içeri girerken hızımı keserim. Ahırlar içi boş kabuklardır ve odayı bölen kırık, kömürleşmiş kirişler vardır. Her yerde odun parçaları vardır ve her adımda havaya uçuşan küller ışıktaki parıldar.

Burada havada garip bir his var.

Nefesim sığılıyor, *dikkatli* oluyorum, sanki hayaletleri rahatsız etme tehlikesi varmış gibi.

Yavaşça içeri girerken el fenerimi sallıyorum. Yanmış kalıntılar hakkında bir şey tüylerimi diken diken ediyor. Her adımda ağır bir melankoli içime işliyor, bu melankoli bu yer hakkında bildiklerimle ilgili olabilir... ama daha derin bir şey olduğunu hissediyorum. Sanki bu kararmış duvarlar o kadar çok üzüntü, korku ve öfke görmüş ki, lekelenmişler.

"Eden..." Jayk'in sesi kasvetli ve alıştığımdan daha yumuşak. "Burada olmam gerektiğini hissetmiyorum. Sanırım ben..."

Biz değil.

O.

Kısaca ona bakıyorum, o da duvarları izliyor, ağzı sert ve üzgün. Sanki ne dediğinden tam emin değilmiş gibi, konuşmasını bitirirken başını sallıyor.

Ama ben biliyorum.

Ahırın derinliklerinde ahşap gıcırıyor ve elektriksel bir ürperti ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Bu lekeler insanlar tarafından yapılmıştı ve burada, karanlıkta, havada uçuşan kül parçacıklarıyla, insanların bu duvarlar arasında hoş karşılanmayacakları bana çok mantıklı geliyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarak bir kez başımı sallıyorum. "Tamam. Tamam, gidebiliriz. Özür dilerim, sadece..."

Döndüğümde, el fenerim metal bir yansıma yakaladı.

Nefesim titriyor. Yavaşça, el fenerimi tezgaha sabitleyerek Jayk'ın yanından geçiyorum ve her adımda korku, öfke ve keder kemiklerime işliyor. Kanım. Duygularım ayaklarımın altındaki karıştırılmış kül gibi dönüyor.

Bu duvarlar Jayk'ı reddediyorsa, ben onlardan tam tersini hissediyorum — sanki onların duygularına boğuluyormuşum, onları paylaşıyormuşum, onlarla birlikte yas tutuyormuşum gibi. Sanki görülmesi gerekiyormuş gibi.

Bu lekelerin bir tanığa ihtiyacı vardı.

Kül ve kömürün üzerine nazıkçe diz çöküyorum ve enkazı temizlerken gözyaşlarım yüzümden süzülüyor, boğazımda bir hüznün var. Elimi titreyerek onu alıp duvardan kaldırıyorum ve ağır zincir halkaları kilise çanları gibi birbirine çarpıyor. İlk gözyaşının ardından sessiz ve hüzünlü başka gözyaşları da akıyor.

Kelepçeler.

Yavaşça el fenerimi çeviriyorum, birbiri ardına sıralanan hücreleri, kararmış zincirleri görüyorum.

Duvarlara zincirlenmiş kelepçeler var.

Duvarlar yine inliyor ve duygular beni boğuyor, beni sonuna kadar dolduruyor, taşana kadar dolduruyor.

"Gitmeliyiz, tatlım. Hemen. Kalk."

Onları hapsettiler. Hayvanlarını. Ticaretlerini. Tüm bu acıya karşılık güvenliklerini.

Yüzümü ellerimle kapattım. "Jayk, onlar..."

Bu yerin göğsünün derinliklerinde kötü niyetli bir *çatlak* var ve Jayk küfrediyor.

"Dışarı. *Hemen*."

Beni yerden kaldırıp dışarı sürükler ve ben, ağır kırışlardan biri tavandan çöküp düşerken, ağlayarak ayağa kalkarım. Altımızdaki toprak titrer ve biz açıklığa doğru koşarken tüm ahır inlemeye başlar. Jayk beni ileri doğru çeker, çimlerin üzerine atar ve binanın sol tarafı çöküp geceye kül yağdırmadan saniyeler önce dışarı koşar.

Beni aceleyle, acil bir şekilde iterek uzaklaştırır.

"Dur!" diye bağıyorum sonunda, ahır son, öfkeli iniltiyi çıkarırken onu sertçe geri itiyorum.

Gözyaşları yüzümden akıyor, toz beni boğuyor ve içime attığım tüm öfke derimin altından patlıyor.

"*Dur*," diye hıçkırarak onu tekrar itiyorum, ama o artık hiçbir şey yapmıyor. "Neden onlar..."

Sonra içini çekiyor.

Ve sert bir sesle, "Hadi ama. Bundan daha iyisini yapabilirsin, tatlım," diyor.

Tırnaklarım koluna batıyor ve daha fazla sıcak gözyaşı dökülüyor. "Onları *ahırda* tuttular, Jayk. Burası çok *soğuk*. Onlar..."

Soğuk muhtemelen en son endişeleriydi.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama Jayk beni geri çekiyor ve içimden çıkan küçük çığlık hayvani bir acı. Saf öfke. Onu tekrar itiyorum, sonra iki yumruğumla göğsüne vuruyorum.

"Ne yapmışlar? Hadi ama, Bayan Manners, bugün seni gördüm. Onu parçalamak istiyordun." Jayk çenemi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Bunu görmek çok hoşuma giderdi."

Sawyer ve onun yalvaran, yapmacık, korkak tavırları.

Onu öldürmek istedim. Cebimde bıçağım vardı ve o, burada ölen pisliği benim Dom'umla karşılaştırma cüretini gösterdi. Bizi, buradaki kadınları, sivil halkımızı, Jennifer'ı, *beni* manipüle etmeye cüret etti.

Jasper beni tutmasaydı, o lanet bıçağı Sawyer'ın boğazına saplardım.

Daha fazla öfkeli gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor ve Jayk'in ifadesi sert, *anlayışlı* ve kendi öfkesiyle dolu.

"Vur bana, Eden. Nasıl yapacağını göster," diye emreder.

Sawyer.

Elimi kaldırıp ona tokat atmak için kaldırıyorum, ama o elimi durdurup yumruk yapmamı sağlıyor.

"Bana vurma lan. O senin dudak kalemini çalmadı. *Vur* bana," diye bağırır Jayk ve öfke içimi kaplar.

Yumruğumu sallıyorum ve Jayk'in midesine, parmak eklemlerimi morartacak kadar sert bir şekilde vuruyorum. Acı beni heyecanlandırıyor. Vurmanın, bir hedefin olmasının verdiği acımasız rahatlama damarlarımı pompalıyor.

Ama bu yetmez.

Ona tekrar yumruk atıyorum ve Jayk temasla birlikte homurdanıyor. Sawyer'ın ahırdan uzaklaşırkenki yüzü.

"Bakmaya bile cesareti yoktu!" diye bağırırım ve ona tekrar yumruk atarım. Bu sefer yumruğumu yakalar, beni geriye savurur ve tekrar denemem için işaret eder.

Ben de deniyorum.

"Nasıl utanmazca davranır?" diye homurdanarak tekrar ona dokunuyorum, öfkeme kapılmış bir halde. *"Yıllardır* bunu yaparken nasıl suçlu, üzgün bir çocuk gibi davranır? *Bu cesareti* nereden alıyor? İnsanları tuzağa düşürüp kullanıp satarken, *sanki* kurbanmış gibi davranırken? Onu *öldürmek* istemiyormuş gibi nasıl davranmam gerekiyor?"

Jayk bir kez başını salladı, kolumu düzeltti, sonra öfkemle farklı bir duruş almak için bacağımı geriye doğru tekmeledi.

Sonraki bir saat boyunca, öfkemi onun üzerinde dindirmeme izin verdi. O morluklarla kaplanana ve ben yorgunluktan titreyene kadar. İkimiz de çimlere kıvrılıp, kasvetli, anlayışlı bir sessizlik içinde kalana kadar. Sonunda ciğerlerim hava ile dolana ve kül toprağa yerleşip, bir sonraki rüzgârın onu karıştırmasına hazır olana kadar.

Ağrıyan elimi ovuştururken ve Jayk'in morluklarını tek tek minnetle öperken, kadınların sadece bir tanığa ihtiyaçları olmadığına karar veriyorum.

Adaleti hak ettiklerine karar verdim.

Tarlanın ortasında durup, çimlere diz çökerek cebimden haritayı çıkarırım. Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak koordinatları ölçer ve küçük bir yeşil alana işaret koyarım. Komşu otlaktan bir inek bana yan gözle bakar, ama ben ona kaşlarımı çatıp görmezden gelirim.

İneklerin bile kulakları vardır.

"Tamam, kırmızı silonun yanında. Saat kaçta?" Dom yanıma çömelirken soruyorum.

Son dövüşten terli ve kirli bir halde—dövüşten sadece bir saat önce dönmüş, ama temizlenmek yerine benimle yürüyüşe çıkmaya karar vermiş. Gözleri haritada kısılıyor ve ben telefonu hoparlöre alıyorum.

"Kırk beş dakika uzaklıkta. Yirmi ikisi. Hepsi avlanabilir. Mateo da onlarla birlikte. Onu vurma," diyor Alastair kısa ve keskin bir şekilde.

Dom'un çenesi gerilir ve ayağa kalkarken telefonu alır. "Daha fazla önceden haber vermemiz lazım. Üç saat uzaktasınız. En azından ne zaman ayrılacaklarını söyleyin.

"Siz Rangers hızlı müdahale ekibisiniz, değil mi? *Hızlı müdahale edin,*" diye karşılık verdi Alastair.

Dom'un kaşları düzleşir ve Alastair'e saldırmadan önce telefonu ondan geri alırım. Telefonu göğsüme sıkıca bastırırım.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" diye Dom'a sakın bir şekilde sorarım ve o uzun bir süre bana sert bir şekilde bakar.

"Evet."

Başımı sallayarak, yüzümdeki ifadeyi yumuşatırım. "O zaman lütfen dikkatli ol."

Dom yüzüme bakar ve sinirine hafif bir alaycı mizah karışır. Alnımı öper.

"Beni idare ediyorsun," diye mırıldanır ve ben gülümsememeye çalışırım. "Hayır, efendim. Cesaret edemem."

Dom kaşlarını kaldırır. "İşin bittiğinde hemen kampa dön.

Sapma yok."

Kamp, kelimenin tam anlamıyla bir sonraki otlakta, Reaper'lardan veya Sinners'lardan çok uzakta, ama yine de ona başımı sallıyorum.

Kıçımı sertçe tokatlıyor ve kitindeki küçük telsize konuşurken beni gülümseterek bırakıyor. "Steel Rain, burası Boss Man..."

Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum ve Dom'un kampa doğru yürüdüğünü izliyorum.

"Dom yolda. Biz hallederiz," diyorum Alastair'e ve onun sinirli bir şekilde nefes verdiğini duyuyorum.

"Peki."

O telefonu kapatmadan önce, hızlıca "Alastair?" diyorum.

"Ne var, Eden? Fazla vaktim yok. Bu arada, sana daha fazla cephane getireceğim. Mateo'ya saldırı sırasında siloya bırakmasını söyledim."

Altımdaki küçük beyaz çiçekler ezilmiş, ben de buruşuk yaprakları kaşlarımı çatarak izliyorum.

"Senin tarafında her şey yolunda mı? Böyle söylediğim için kusura bakma, ama sesin... *Huysuz. Soğuk. Dikkati dağılmış.* "Yorgun."

Diğer uçta uzun, gergin bir sessizlik oluyor.

Sonra Alastair kısa bir süre iç çeker. "Heather ve Sullivan beklenenden daha fazla sorun çıkarıyorlar. Etkileri giderek artıyor ve onları kontrol altında tutmak giderek daha zor hale geliyor. Ama başa çıkıyoruz. Bu, Bane için de etkili bir dikkat dağıtıcı oldu."

Heather mı? Bu, Alastair'in bahsettiği isyanla mı ilgili?

Çite yaslanıp, bunun getireceği endişeleri, tehlikeleri ve sonuçları düşünürüm. Güneş, günün bu saatine göre göz kamaştırıcı derecede sıcak, ama cildimde ter damlaları hissetmemin tek nedeni bu değil.

"Onu hafife alma, Alastair," diye ona ısrarla söylüyorum. "Heather'ın duygularının onu yönettiğini biliyorum, ama o aptal değil. Gerçekten, *gerçekten* ona olanları anlatman gerektiğini düşünüyorum. Bu durum çok kolay kontrolden çıkabilir, ona yalan söylenmesinden ne kadar nefret ettiğimi söylememe gerek bile yok..."

"Ona tam olarak ne söylememi istiyorsun?" Alastair ters bir şekilde cevap verir. "Ona kaptanının hayatta olduğunu, onu öldürmediğimi söyledim ama bana inanmadı. Ona, burada tutsakları koruduğumu, onu güvende tuttuğumu

güvende tuttuğumu söyledim. Ona inşa etmek istediğim geleceği gösterdim. Bentley denedi, Mateo denedi... ama bu inatçı kadın tek kelimesine bile inanmıyor. Ben onun gözünde *bir kötü adamım* Eden, ve o beni asla başka bir şey olarak görmeyecek."

Yavaşça, şaşkınlıkla ağzımı kapattım. Alastair sadece Heather'a takıntılı değil.

Adam ona sırlılıkam aşık.

Bu günlerde, bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyorum.

İnek yanıma yaklaşıp ağır burnuyla beni dürtüyor, ben de dalgın dalgın onu okşuyorum.

Alastair derin ve titrek bir nefes alır ve onun patlamasından pişman olduğunu neredeyse duyabiliyorum. O, sık sık patlayan türden bir adam değildir.

Ama içinde yeterince basınç birikince, her şişe bir noktada patlar - ve ben onun bu duygularını Mateo ile paylaştığını sanmıyorum.

"Üzgünüm, Alastair," diyorum ona, içtenlikle.

Ve gerçekten üzgünüm.

Heather'ın ne kadar derinden sevdiğini biliyorum... ve nefretinin de aynı derecede şiddetli olduğunu. Onlar için umut yok. Yanlış kadına aşık olmuş.

"Ona kabul edeceği hiçbir gerçeği söyleyemem... çünkü onun için önemli olan tek gerçek, kalbini kıran gerçektir." Alastair'in fısıltı gibi sesi, sanki bu bir günah çıkarma ve ben de onun rahibiymişim gibi, neredeyse duyulmayacak kadar yumuşak. "O tek gerçek beni mahkum edecek."

Thomas.

İneklerin yumuşak burunlarını okşayarak, bir sonraki sözlerimi dikkatlice seçmeye çalışıyorum. Eğer o ya da Bentley, Heather'ı ikna etme şansı yoksa, onun orada olması planlarımız için sadece bir engel teşkil eder. Eğer ona karşı çalışmakta ısrar ediyorsa, *bize* karşı da çalışıyor demektir.

"Onu serbest bırakmalısın, Alastair. Onu bize gönder," diye onu nazikçe ikna ediyorum. "Bu, herkes için en iyisi. O zaman kendi gözleriyle 'ı görebilir. O..."

"Esirleri terk etmeyecek," diyor Alastair acı bir şekilde. "Gitme fırsatı vardı ama kullanmadı."

"O zaman onu telefona ver. Onunla ya da Dom'la konuşmama izin ver. Biz..."

"Hayır!"

Bu kelime yüksek sesle söylenir, onun sessizliğini bozar ve ani değişiklik beni korkutur — havadaki sıcaklığa, parmaklarımin altındaki yumuşak buruna ve onun saatlerce uzakta olmasına rağmen beni korkutur.

Onun kurallarına inansam da, onun yanında kendimi hiç rahat hissetmiyorum.

Çünkü o ilkeler hala soğuk ve şiddet dolu.

Alastair'in soğuk sesi telefonu yakıyor. "Heather ölüm arzusuna sahipse, bunu *benimle birlikte* gerçekleştirecek. Bir kötü adam istiyorsa, o zaman ben onun kötü adamı olacağım... çünkü bu, benim ona ait olduğum *anlamına geliyor*. O güvende, Eden, ve burada olmak istediğini açıkça belirtti. Bu konuyu bir daha benimle konuşma."

Arama acımasız bir şekilde kesilir ve telefon avucumda titrer.

Onların nefretleri hepimizi öldürebilir.

"HAYIR!" Alastair, hattın diğer ucunda, bizimki kadar yıpranmış olan her zamanki kontrolünü kaybederek bağırır. "Şu anda daha fazla kayıp veremeyiz! Müştemillatlara yapılan küçük baskınlar *yeterli* değil."

Dom'un yüzü kararır ve masanın üzerine yayılmış haritaların üzerine eğilir. "Elliden fazla Reaper'ı öldürdünüz. Buğday tarlalarını yaktınız. Burada tek taraflı bir savaş yok."

Hepimiz onun çadırına geri döndük. Saat geç oldu, çok geç, ama önümüzdeki birkaç savaşı halletmemiz gerekiyor ve Sawyer son zamanlarda kampımıza sinir bozucu bir şekilde yakın davranıyor.

Ben iç çekince, Lucky alışkanlık gibi dalgın dalgın yanağıma öpücük konduruyor ve ben ona yaslanıyorum.

"Bane'in adam sayısı azaldı, ama bana sorun çıkaracak kadar hala yeterince adamı var. Onlara *önemli* bir zafer kazandırmazsam, bu savaşı sürdürmeyi reddedecekler," diyor Alastair. "Sullivan,

benim yetersizliğimi göstermek için bizim kayıplarımızı kullanmaya çalışıyor. Biraz destek kazanıyor. Ne kadar değişken olduğunu anladığını sanmıyorum..."

Endişelenerek tekrar oturdum. "O zaman bunu kontrol altına almalısın, Alastair.

Bunu kontrol altında tuttuğunu söylemiştin."

"Ben kontrol altına alıyorum," diye homurdanır ve Jayk, Alastair'in ses tonuna bakarak gözlerini diker.

"Peki!" Dom, dikleşerek dişlerini sıkar. Elini ensesinin arkasına sürer. "Peki. Ne istiyorsun?"

"Duman odasını istiyorum, içindeki her şeyi. Bu adamlar et istiyor. Ve ben senin tarafında yıkıcı kayıplar istiyorum. Günahkarlar için açık bir zafer," der Alastair hemen.

Jasper iç çeker, gergin parmağını kaşlarının arasına bastırır. Nedenini biliyorum.

Cole ve Sawyer, her Reaper ölümünde daha da huysuzlaşıyor. Özellikle de bizim tarafta aynı sayıda kayıp vermediğimiz için. Neyse ki, Reaperlar o kadar beceriksiz ki, kayıplarını açıklamak hala nispeten kolay.

Ancak onlarla başa çıkmak için biraz sabırdan fazlası gerekiyor. "Başka isimler var mı?" diye soruyor Dom sert bir sesle.

"Bir listem var. Yine de söylediklerimin arkasındayım, Ranger. Esirler son derece net konuştular. O Reaper'ların hepsi suç ortağıydı," diye ekliyor Alastair yumuşak bir sesle.

Detayları kesinleştirip görüşmeyi sonlandırırlar.

"Adamlarımızı bu olaya yaklaştırmayacağım," diyor Dom ve ben yorgun bir şekilde başımı sallıyorum.

Daha ne kadar risk kaldırabilirim, emin değilim.

"Seni orospu çocuğu!" diye telefona bağırıyorum. "Her şeyin kontrol altında olduğunu söylemiştin. O neydi *lan*?"

Ellerim hala Ava'nın kanıyla yapış yapış, zihnim hala onun yan tarafındaki yanıklar ve Jasper'ın parçalanmış yüzünün görüntüleriyle dolup taşıyor. Çimlerin ucu bacaklarımı çiziyor, ben de uzaklaşıyorum

birkaç Reaper ve toprağın üzerindeki kan birikintilerinden uzaklaşırken çimler uyluklarımı çiziyor. Seslerin duyulmayacağı kadar uzağa geldim ama o yere yakın olamam. Şu anda olmaz.

Dom arkamda koşarak yaklaşıyor, gergin çenesi ve endişeli gözleriyle beni izliyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Alastair ve sandalye ayaklarının geriye itilme sesini duyuyorum.

"Ne *oldu* mu? Seni lanet olası pislik. *Hiçbir şeyi* kontrol altına alamadın. Bugün Sinners'ın elinde el bombaları vardı. Bombalar patladı. Olmaları gereken yerde değillerdi ve adamlarımız *yaralandı*!" Ona öfkeyle bağırıyorum.

Sıcak, şiddetli bir mide bulantısı içimi kaplıyor. Onların iyi olmaları lazım. Jasper ve Ava, ikisi de iyi *olmalı*. "Araştıracığım..."

"Hayır!" Onu keserek sözünü kestim. "*Hiçbir şeyi* araştırmayacaksın. Jasper'ı vurdurdun. Ava'yı havaya uçurdun. Bane ölmüş olabilir ama..."

"Bane öldü mü?" diye sertçe sordu. "Emin misin? Onu sessizce halletmek zordu. Hayatta kalma konusunda hamamböceği gibidir. Bu bizim için büyük bir zafer Eden, bunu abartmıyorum."

Tanrım, telefona uzanıp onu *bıçaklamak* istiyorum! Duymadı mı?

Jasper'ım *vuruldu*.

Güneşin cildimi yaktığını hissedebiliyorum ama bu, beni yakıp kavuran öfkenin yanında hiçbir şey.

"O *öldü*, Alastair." Baştan aşağı titriyorum. "Jasper ölebilirdi. Herhangi biri bugün ölebilirdi. Ne oldu *lan*?"

Bir duraklama olur. "Belki de Ranger'ı telefona çağırmalısın, böylece ben..."

Cinayet düşüncesi aklımdan geçer.

Dom beni izlerken kaşlarını yavaşça ve temkinli bir şekilde kaldırır. Alastair'i duyabildiğini sanmıyorum, ama derin bir nefes alırken gözlerim Dom'un gözlerinde kalır.

Sonra konuştuğumda, sesim Alastair'inki kadar soğuk ve sakindir.

"Şu anda benden başka kimseyle konuşmuyorsun, Alastair. Bugün bunun senin yetersizliğinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Bilmiyorum..."

Bu, Bane ve adamlarını gerektiği gibi idare edememenin sonucuydu. Bunun Sullivan ve Heather'ın *hala* sana karşı çalıştıkları için mi olduğunu bilmiyorum — çünkü sen, ona olan takıntın yüzünden *herkesin* güvenliğini tehlikeye atan, kontrolcü, güvenilmez bir pisliksin.

Kanlı elim telefonu sıkıca kavrar ve Dom da bilmiyormuş gibi başını sallar.

Alastair, sonunda, hattın diğer ucunda sessizliğe büründü.

Öfkem, soğuk ve keskin bir kararlılığa dönüşür. "Bugün neden bu kadar kötü gitti bilmiyorum, ama her ne olursa, düzeltmen iyi olur. Çünkü bundan sonra, adamlarıma yaptığın her şeyi, ben de sana yapacağım."

Dom bana bakıyor, gözleri yavaşça yanıp sönüyor ve dalgın bir şekilde başparmağını dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

Telefonu kapatıyorum, Dom hala bana bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum, sesimde sinirlilik olmamasına dikkat ederek. Bu onun için değil.

Kafasını bir kez sallıyor, ama ateşli bakışları değişmiyor. "Senin bizim tarafımızda olduğuna sevindim, küçük kütüphaneci."

Yumuşayarak, ona küçük bir gülümseme veriyorum ve ana binaya doğru bakıyorum.

Gülümsemem hızla kaybolur.

"Şimdi bu iş bitti... Jasper'ı görmem gerek." Sesim kırılır ve adrenalin beni sarar. "Ve bunu yaparken elimi tutmanı gerçekten çok isterim."

Soğuk, fayanslı koridorda birlikte otururken LUCKY'NİN OMUZU benim omzuma ağır bir şekilde yaslanıyor. Önümüzdeki kapı büyük bir gölge gibi duruyor ve ben kapıdan gelen her sese irkilmemeye çalışıyorum.

O kapının arkasında, Beau Jasper'ı ameliyat ediyor.

Lucky'nin parmakları benimkilerle sıkıca iç içe geçmiş ve sessizce, ikimizin de yüzünden gözyaşları akıyor. Onun nasırlı

beni ayakta tutan tek şey.

Ava şu anda durumu stabil ve koridorun sonundaki odada dinleniyor, ama Jasper...

Onu kaybedemem.

Dom sessizce her birimize birer bardak su koydu, sonra kapının yanına oturup bizimle birlikte beklemeye başladı. Jayk koridorda volta atıyor, parmaklarını endişeyle ensesinde birleştiriyor. Gözleri yüzüme takılıyor ve kaşları çatılıyor.

"Doktor onunla ilgileniyor," diyor sert bir sesle, bir saat içinde beşinci kez.

Bu artık bir söz gibi gelmeye başlıyor.

Ya da bir dua gibi.

Lucky başını bana çevirir ve kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştır.

"Yapamıyorum..." diye başlar ve ben de kendi gözyaşlarım

akarken başımı sallarım. "Biliyorum."

"Gitmesi gerektiğini biliyorum. Hepimizin yapması gerekeni yaptığını biliyorum ve bununla bir sorunum yok, yemin ederim, ama eğer o..." Lucky'nin sesi kırılır.

"Biliyorum, tatlım," diye fısıldıyorum, dudaklarımda tuzun tadını hissederek.

"Onu daha yeni aldık, Eden. Daha yeni başladık. O yapamaz...

Ben yapamam..."

Acı beni parçalıyor ve ben onun kucağına sürünerek, birbirimize sarılıp yatıyoruz.

Birlikte ağlıyoruz, gözyaşlarımız Jasper'ın sevdiği gibi kutsal su gibi karışıyor.

Ve kapı açıldığında, ikimiz de başımızı kaldırmıyoruz. Lucky beni daha sıkı sarıyor.

"O iyi, millet. Durumu stabil," Beau'nun nazik sesi bize şefkatle söylüyor.

"Jasper yaşayacak."

"Dostum, burası ter ve şakayık kokuyor. Yemeğı kampta yemeliyiz," diyor Lucky, omzuna tüfeğini asarak Reapers'in yemekhanesinden yemek alırken bana fısıldıyor.

Ava ile biraz sohbet ediyoruz. Ava, kaç kişi ziyaret etsek ya da ona eşlik etmek için kalsak da, revirdeki odasından artık bıkmış durumda.

Reapers'a bu kadar yakın olmak hepimizi titretir.

Gözlerinde, yakın zamanda değişecek gibi görünmeyen yeni bir karanlık var ve kaybolan iki parmağını sessizce koruyor.

Biz oradayken, Jasper kapıda duruyordu, güzel yüzü yaralarla bozulmuştu ama yine de güzelliğini kaybetmemişti. Yüzündeki yeni ve kalıcı izlerle kendi yöntemleriyle mücadele ediyordu ve biz de ona bu konudaki duygularını çözmesi için zaman tanıyorduk.

Sessiz bir anlaşma ile, Beau onu muayene ederken Jasper'a biraz mahremiyet sağlamak için Lucky'yi Ava'nın odasından çıkardım... ve Jasper'a Ava ile konuşması için biraz zaman vermek için.

Ama bu, burada, *onların* arasında kalmak anlamına geliyordu.

"Ooh, bir ekmek alayım. Kıpırdama," diyor Lucky dalgın bir şekilde.

O, büfe sırasını geçerek bir ekmek alırken, ben Akira ile karşılaşıyorum. Elinde tabağıyla dönüyor ve koyu renkli gözleri dostça değil.

Kendi tabağımı daha sıkı tutuyorum, ama zorla gülümsemeye çalışıyorum. Gülümseme gelmiyor.

Bu kadın bizi terk edip doğrudan buraya geldi. Önce Sinners'la birlikteydi. Alastair ve Logan'la birlikte. Reapers'ın ne olduğunu biliyor olmalıydı ve onlara sadece sivillerden bahsetmekle kalmadı... onları kapımızın önüne kadar getirdi.

Kasey'nin kapısına.

Ve bunu, Sam'in hala sorumlu olduğunu düşünürken yaptı.

Bu bir kin duygusunun ötesinde bir şey. Bunun sadece buradaki konumunu güvence altına almak için mi olduğunu bilmiyorum. Belki de... şu anda iğrenç bir rahatlık içinde yaşadığına bakılırsa öyle olabilir. Ama bu, kendini korumak adına bile olsa, benim anlayabileceğim bir karar değil.

O, katıldığı Reapers gibi. Kötülüğe varan bir korkaklık.

"Çekil, Akira. Biraz domuz pastırması istiyorum."

Sözlerim açık sözlü, açıkça kaba, ama onun ne düşündüğünü umursamıyorum. Bu, söyleyebileceğim en kibar şey.

Söylemek istediğim şey, son altı aydır yaptığım planları mahveder.

Akira'nın dudakları eğlenerek kıvrılıyor, ama alaycı bir selamla geri çekiliyor ve ben onu görmezden gelerek tabağıma çıtır çıtır domuz pastırması dilimleri yığıyorum. Ağzım birdenbire o kadar ekşi geliyor ki, onları yiyebileceğimden emin değilim.

Akira masaya yaslanır ve Lucky'nin bana baktığını görürüm, gözleri ihtiyatla ikimiz arasında gidip gelir. Ona küçük, güven verici bir baş sallama yaparım.

"Biliyor musun, bana hiç teşekkür etmedin, Eden," diye düşünür ve ben duraksayarak tabağıma bakarım.

Bir sinek bir dilim pastırmanın üzerine konar ve üzerinde dolaşmaya başlar.

"Teşekkür etmek mi?" diyorum ve tabağımyı büfe masasına bırakıp ona dönüyorum.

Reapers'ı öğrendiğimden beri öfkem içimde yanıp tutuşuyor ve çok çabuk yüzeye çıkıyor. Hafızamda anılar parıldıyor: Sawyer'ın gülümsemesi, kavgadan kaçan Reapers, Jennifer'ın gözyaşları, ahırdaki kelepçeler.

Gözlerim ona durması için uyarıcı bir bakış atıyor, ama gülümsemesi, hiçbirimizin kaçamayacağı kokuşmuş çiçekler gibi daha da tatlılaşıyor.

"Reaper'ları size getirdiğim için. Artık hepiniz buradasınız, karnınız doydu ve gelişıyorsunuz. Ben sadece sizin..."

O cümlesini bitirmeden yumruğum çenesine çarptı.

"Oh, lanet olsun!" Lucky bağırır, ama ben çoktan Akira'yı saçından tutup yemekhaneden dışarı sürüklemeye başlamışımıdır.

Beni yere indirmeye çalışıyor, ama bu sadece onun üzerine düşmeme neden oluyor ve ben de Dom ve Jayk ile yaptığım her avı, her antrenmanı, içimde tutmam gereken her öfke anını ona yönlendiriyorum.

Kan fışkırdığını hissediyorum, onun çığlıklarını duyuyorum ve her vuruşum bir zevk ve rahatlama.

Bu kaltak Kasey'i Bane'in merhametine terk edebilirdi.

Uzaklardan kalabalığın sesini duyuyorum. Lucky'nin bağırışlarını duyuyorum. Jayk'in geldiğini duyuyorum.

Ve sonunda, Jasper'ın nazik gözlerini ve zarif yüzünü görüyorum. Tüm bu şiddetin onu nerede incittiğini görüyorum.

Bu, yumruklarımı gevşetmemi sağlıyor.

Onun beni uzaklara götürmesine izin verdim, yanına kıvrıldım.

Ve tüm bunların yakında sona ereceğine dair verdiği sözüne inanmaya çalışıyorum.

MY BRUTES ve ben, kampımızdan biraz uzakta, otlakta yıldızların altında oturuyoruz. Hava serin ama battaniyelere ve kalın giysilere sarılmış durumdayız ve bu rahat arkadaşlık beni sıcak tutmaya yetiyor da artıyor.

Bir haftadır saldırı olmadı.

Uydu telefonu hoparlörde, battaniyenin üzerinde duruyor ve ben Dom'a yaslanmış durumdayım. Mutlu, rahatlamış gözyaşları gözlerimde birikiyor ve Lucky battaniyenin öbür ucunda bana gülümsüyor, gözleri yumuşak.

Çiçeklerin çoğu kışın solmuş ve hava serin.

Neredeyse yeniden taze.

"Yani bitti mi?" diye merakla soruyorum.

Alastair görünüşe göre çok önemli bir iş için dışarıda, bu yüzden bu görüşmede Mateo ve Bentley var ve onların seslerini duymak çok güzel.

"Şu anda burada güvenmediğim sadece bir düzine kadar adam var. Onları yakalamak bizim için oldukça kolay olmalı. Bane öldüğünden beri işler çok daha kolaylaştı." Mateo yorgun görünüyor, ama sesinde benimkinden olduğu kadar rahatlama var. "Sullivan'ın grubunu, bizim şeytanın dölü olmadığımızı ikna etmek için biraz uğraşmamız gerekecek, ama esirler bize yardım edecek."

"Benim sayemde," diye araya giriyor Bentley. "Onları ikna edene kadar, kahvaltıda yavru fokların derisini yüzdüğünü sanıyorlardı."

"Onlar için *pasta yaptım*," diye mırıldanır Mateo somurtarak ve Bentley kahkahalarla gülmeye başlar.

"Ah, bebek yüzlü, o keklerin zehirli olduğunu düşündüler. Hemen çöpe attılar. Sen durumu daha da kötüleştirdin."

Mateo iç çeker ve Bentley onu hemen teselli eder. "Merak etme. Sen bakmıyorken bir tane çaldım. Çok güzeldi." Derin, gürleyen sesi kötücül bir hal alır. "Aslında, tadı neredeyse..."

"Heather ve Sullivan'la işler nasıl gidiyor?" Jasper kibarca sözünü keser ve Beau gülerek sırt üstü yatar.

Yıldızlar üzerimize parıldıyor.

Gülümseyerek, omuz silkip gamzeleri derinleşen Lucky ile meraklı bir bakış alışverişinde bulunurum.

"Neredeyse kesin olarak sevişiyorlar," diye Dom kulağıma fısıldadı ve ben kahkaha attım.

"Sessizler. Saldırıları durdurduğumuzdan beri şikayet edecek pek bir şeyleri kalmadı," diyor Mateo omuz silkerek. "Bence en kötüsü geride kaldı. Bu hafta onlara haberi verdiğimizde, esirleri serbest bırakıp nereye gitmek istediklerini seçmelerine izin vereceğiz. Sonra Alastair ve ben adamlarımızı sana getireceğiz, Reaper'ları kontrol altına almana yardım etmeleri için. Sayımızı tamamlamak için Arthur'un yardımına ihtiyacımız olabilir. Hala istediğimiz kadar adamımız yok." Huysuzca iç geçiriyor. "Belki Sullivan geldiğinde olur."

O zaman... hepsi bu kadar.

Bane ve adamları halledilmiş olacak.

Reapers ağır kayıplar verdi ve biz, Red Zone ve Alastair'in adamları arasında kalanları yakalayabilir ve esirlerin adalet kararını verebiliriz.

Üretimin devam etmesi için tarım arazilerine ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecek, ama...

"Bitti," diyor Jayk ağır bir sesle, sesi boğuk, ve ben ona gözlerim yaşlı bakıyorum.

"Başardık," diyor Bentley, sesinde çok daha neşeli bir tonla. "Daha da iyisi, sen ve Alastair esirleri serbest bıraktığınızda Heather'ın yüzündeki ifadeyi görebileceğim, bebek yüzlü. O zaman gerçekten aşık olduğunu itiraf etmek zorunda kalacak..."

Mateo burun kıvrır, sonra yorgun bir nefes verir. "Henüz o noktada değiliz. Önce önümüzdeki birkaç günü atlatalım."

Veda ediyoruz ve görüşme bittiğinde, göğsümde tam ve güzel bir acı hissediyorum.

Sonunda bitti.

Çok, çok yakında... eve gidiyoruz.

Bölüm 88

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #233

Bazen iyi adamlar kazanır.

Açıklamamı bitirdiğimde sesim kısılmıştı ve şaşkın bakışlar bana çevrilmişti. Sullivan'ın ağzı açık kalmış, beyni kısa devre yapmış gibi bana bakıyordu.

Ağaçların arasında bir kuş cıvıldıyordu.

"Bak tatlım, banshee'yi bile susturmayı başardın." Jayk sırtıyor.

Bu, sessizliği bozmaya yetiyor.

Günahkarlar arasında hışırdayan yapraklar gibi fısıltılar yükselir. Heather Jayk'e sert bir bakış atar ve Sawyer bir adım geri çekilir, ancak Lucky'nin tüfeğine çarpar. Arkamızda, Dom'un birine hareket etmesi için emirler yağdırdığını ve Beau'nun alçak sesle uyarıda bulunduğunu duyarım, ama artık bunların bir önemi yoktur.

Tehlike henüz geçmedi.

Yorgun boğazımı temizlerim, gözlerim hala Sullivan'ın üzerindedir, o da Alastair ve Mateo'ya sanki onları hiç görmemiş gibi bakmaktadır.

"Mateo ve Bentley ile telefon görüşmemizden sonra ne olduğunu bilmiyorum." Sawyer'ı birkaç hızlı ve sert hareketle etkisiz hale getiren Lucky'ye bir göz attım, sonra tekrar Sullivan'a döndüm. "Elbette onların yanıldıklarını düşündük ve sen ile Heather doğru zamanı bekliyordunuz. Bentley bizi aradı ve esirlerin yanında olduğunu söyledi, bu yüzden nasıl oldu bilmiyorum..."

Hâlâ tam olarak anlayamadığım noktalar var, ama...

"Hayır!" Sawyer, Lucky'yi iterek, panik içinde bağıır. "Bırak beni, ben..."

Lucky, Sawyer'ın yüzüne tabancasını sertçe indirirken yüzü soğuktur, Sawyer dizlerinin üzerine çökene kadar bacaklarını tekmeler ve Jayk tüfeğini Sawyer'a doğrultur.

"Kıpırdama Sawyer, belki o zaman seni vurmamız." Lucky, gülüşsüz bir gülümsemeyle geri çekilir. "Ama buradaki dostum *çok kötü* bir saman nezlesi geçiriyor. Hapşırırsa ne olacağını garanti edemem."

"Bizi öldürdün!" Sawyer, gözleri fal taşı gibi açılmış ve inanamayan bir ifadeyle, aramızda bakarak bağıır. "Seni evimize aldık. Seni besledik. Biz..."

"Sakın *yapma*," diye bağııyorum, sonunda soğukkanlılığımı kaybediyorum. İki adım öne çıkıp yüzüne sert bir tokat atıyorum. Silahı olan ben olmadığım için şanslı. "Bunu yüzümüze nasıl söyleyebilirsin? Kaç kadın, Sawyer? Kaç kadını evine aldın? Kaç kadına yemek verdin? Kaç kadın burada *kendini güvende* hissetti, sonra onları tuzağa düşürüp soğukta bağlayıp *hayvan gibi* tecavüze uğramaları için gönderdin?"

Ona tekrar tokat atıyorum ve etrafımdaki Sinners'lar daha da gürültücü oluyor.

Sawyer'ın gözlerindeki panik, bana bakarken kıvranıyor. O sarsılıyor, ama Lucky onu benim için sabit tutuyor.

"Yoksa sen de mi yaptın?" diye fısıldarım, yüzünü incelerken, oradaki çaresizlik beni ürpertir. "Neden kendini tutasın ki, değil mi? Zaten olacak olan şey."

"Onlara asla *dokunmadım*," diye kelime kelime söyler ve ben ona öfkeyle bakarak, ona duyduğum tüm nefretimi gösteririm.

Tanrım, artık bunu *saklamak* zorunda olmamak ne büyük bir rahatlık. Bu zavallı, iğrenç korkaklıktan.

Ona sırtımı dönüyorum ve o bağıırıyor, "Başka seçeneğimiz yoktu! Biz kötü insanlar değiliz. Sen sanki... sanki biz avcıymışız gibi konuşuyorsun."

Duruyorum, ona zarar verme isteği ile tüylerim diken diken oluyor.

Kısa bir mesafe ötede, Heather'ın yüzü her kelimeyle daha da kararır ve Sinners huzursuzca hareket ederler, mırıldanmaları alçak sesli tartışmalara dönüşür.

Sullivan düşünmeye çalışır gibi alnını ovuşturuyor, yüzünde belirsizlik beliriyor.

"Sinners *bize* saldırdı," diye yalvarır Sawyer. "*Herkes* bize saldırıyordu. Bunu nasıl durduracağımızı bilmiyorduk. Sizin gibi cesur değildik. Sam kadınları istiyordu. Öldürmeyi durdurmanın tek yolu buydu. Onları aramaya bile çıkmadık, onlar bize geldiklerinde biz... nazik davrandık. Onlara battaniye verdik. Yemek verdik. Biz... Günahkarlar bunların hiçbirini yapmazdı! Biz istemedik!"

Arkamda bir başka sert tokat sesi duyulur ve Lucky, "Artık konuşmayı kesmelisin" diye bağırır.

Jayk bir kaşını kaldırarak bana b a k a r ve tüfeğini kaldırır, ama ben başımı sallırım. O birçok insanı incitti. Onlar onunla nasıl başa çıkacaklarına karar verme hakkına sahiptir.

Ama Sawyer ne zaman pes edeceğini bilmiyor. "Akira bize geldiğinde, sizlerden bahsettiğinde, sizi takas etmeyecektik! Sinners ile olan bu anlaşmadan çıkmak istiyorduk! Bu hiçbir şey ifade etmiyor mu? Başka *bir* yol gördüğümüz anda, onu seçtik. *Biz* kötü adamlar *değiliz*!"

Ona sadece soğuk bir bakış atıyorum. "Takas ettiğiniz kadınlara bunun ne kadar önemli olduğunu sorabilirsiniz."

Arkamda Dom, Beau ve Jasper, Akira ve Cole'u silah zoruyla yakalayıp Sawyer'ın yanındaki toprağa tekmeliyorlar.

"Siviller yemekhaneyi ele geçirdiler," diyor Dom, Reaper'ların üzerinde dikilip alçak sesle. "Silahsız Reaper'lar, yüzlerine kurşun yağdırılmasını istemiyorlarsa yapabilecekleri pek bir şey yok."

"Sloane'a bir neden verseler çok sevinirim," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, üzgünüm, ben..." Sullivan sözünü keserek sonunda başını kaldırdı. Yüzünde şaşkınlık, endişe ve biraz da inatçılık vardı. "Dur. Dur, Heather. Herkes dur! Burada... Üzgünüm, bunların hiçbirinin kanıtı yok. Araştırmamız gerekiyor, yoksa..."

Gömleğini düzelterek etrafına bakar ve sonunda Alastair ve Mateo'ya odaklanır. Mateo, kimse fark etmeden bağlarından kurtulmaya çalışır gibi kıvranmaktadır.

kimse fark etmeden.

Ama öfkemi biraz yatıştıran Alastair'dir.

Alastair'in yoğun, gölgeli gözleri Heather'a sabitlenmiş, hiç kaymıyor ve Heather de ona aynı şekilde bakıyor.

Acaba şu anda yüzünde ne kadar çok duygu olduğunu biliyor mu?

Sullivan sert bir nefesle nefesini bırakıyor.

"Hayır. Bu adamların öldürüşünü, işkence etmesini ve korku salmasını gördüm. Onları izledim... *Gördüm...*" Başını sallar. "Hayır. Bu mümkün değil. Kadınları erkeklerine tatlı gibi dağıtıyorlardı. Onlar... seni yakaladılar!" Heather'a bakmak için dönüyor. "Onlar..."

Konvoyun arkasında bir başka lastik sesi duyulur. Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

"Oh, Tanrı aşkına, şimdi ne var?" Sullivan öfkeyle dönerek, "Yine mi?" diye sorar. biz çok geç Bentley'in çılgınca ses ses bir bir deprem gibi geliyor. Sakallı, gözlerinin altında koyu halkalar var ve giysileri zar zor bir araya getirilmiş.

Arthur onun yanında belirir ve Red Zone'dan bir düzine kadar kişi daha, zincir zırhları içinde ve güneşi yansıtacak kadar parlak silahlar tutarak gelirler.

Ve yavaşça, çekinerek, kadınlar arkalarında fısıldamaya başlar.

Her yaştan, ırktan, boydan ve bedenden kadınlar. Bazıları geride kalıyor, kaçacakmış gibi görünüyorlar. Diğerlerinin gözlerinde öfke parlıyor.

Esirler.

Onları sonunda gördüğümde gözyaşları boğazımı yakıyor. İşte... tüm bunları onun için yaptım.

Ve artık esir değiller.

"Lütfen! Biri bana çok geç kalmadığımı söylesin..." Bentley, Alastair ve Mateo'yu dizlerinin üzerinde görünce sesi kırılır ve belinden eğilerek nefes alır. "Oh, şükürler olsun. Teşekkürler..."

Dikleşir, ellerini yüzüne sürer, sonra ileri doğru adım atar. Birkaç Günahkar tüfeklerini kaldırır, ama o onlara bakmaz bile

Bentley, Mateo'yu ayağa kaldırır ve tek bir hareketle onu göğsüne doğru çeker. Geniş eli Mateo'nun başının arkasına bastırır, parmakları onu sıkıca tutarken yumuşak buklelerine girer.

"Bentley, ne...?" Sullivan, yeni gelenleri görünce kaşlarını çatarak mırıldanır.

Bentley de onu görmezden gelir ve Heather'a döner, gözleri ateşli ve parlaktır.

"Teşekkürler, meleğim," der, her zamanki gür sesi titreyerek yumuşar. "Teşekkür..."

"Hayır. Dur. *Hayır.*" Heather başını sallar, dudakları bükülürken gözlerini kuvvetlice kırpar, sonra sonunda burnunu çekerek Mateo'ya bakar.

Gözlerini devirir. "Bent, belki de sen..."

Bentley, Bentley'in ağır kollarından kurtulmak için elinden geleni yapan Mateo'ya bakar ve Bentley onu aniden serbest bırakır. Mateo ağzındaki tıkaçtan öfkeyle bakar ve Bentley güler.

"Oh, evet."

Mateo'nun çenesine gagayı indirir ve Mateo ona öfkeyle bakar, Bentley onu bağlarından kurtarana kadar sabırla bekler.

Sessiz kalan günahkarlar, etrafta toplanan kadınlar, Sullivan ve hatta Heather'a bakarak ne yapacaklarına karar vermeye çalışırlar, ama hiçbirisi tek kelime etmez.

Sullivan sessizce çılgına dönmüş ve kafası karışmış bir şekilde gözlerime bakar ve ben ona yumuşak, hüznü bir gülümseme atarım. Onun paniğini anlayabiliyorum. Bu, açıkça uzun zamandır planladığı bir şey ve düşmanın kim olduğunu tamamen gözden kaçırmış durumda.

Bu hissi iyi bilirim.

Arthur, yanında duran uzun boylu sarışın kadına fısıldar ve bir süre sonra kadın başını sallar. Arthur, kadını Sullivan'ın yanına götürür. Kadın konuşurken Sullivan'ın gözleri giderek büyür.

Alastair yavaşça ayağa kalkar ve dik ve gururlu bir şekilde bekler, ancak günahkarların yargısını beklemiyor.

Gözleri hâlâ Heather'ın üzerindedir.

Heather, tereddütle tabancalarını kılıfına koyar ve öne doğru yürür.

Dudaklarım aralanır ve esirlerin Sullivan'a söylediklerine odaklanmam gerektiğini bilirim, ama... Heather *geriye* bakıyor.

Gözleriyle.

Bentley, Mateo'yu yolundan çekip alır ve Alastair'e ulaştığında, eğilip ağzındaki bez gagayı çıkarır ve boynuna düşmesine izin verir.

Alastair, aynı sessiz yoğunlukla ona bakar.

"Dizlerinin üzerindeyken daha çok hoşuma gidiyordun," der Heather sonunda Alastair'e. Sözleri her zamanki küstah tavrıyla söylenmiştir, ama sesinde bir boğukluk vardır, tam olarak tanımlayamadığım bir duygu.

Ama Alastair'in ifadesi değişmez.

Sessiz ve kararlı bir ciddiyetle şöyle der: "Eğer bu beni sevdiğin anlamına geliyorsa Deathwish, o zaman diz çökeceğim."

Yumuşak bir çığlık kaçar ağzımdan ve Lucky'ye bakarım. O da onlara sırtını dönerek bana sırtıyor, kaşları eğlenerek kalkıyor.

Sawyer ayaklarının dibinde kıpırdanır ve Lucky dalgın bir şekilde onu yerine geri iter.

Biri sırtıma hafifçe dokunur ve başımı kaldırıp Jasper'ı görürüm. Onun yanına yaslanıp kalabalığı izlerim.

Günahkarların bazıları gelip Dom ile konuşurken, Jayk Cole ve Akira'yı izlediği Beau'nun yanına doğru yürüyor. Sullivan başını sallamaya başlıyor, sarışın kadınla konuşurken yüzündeki ifade yumuşuyor ve Arthur bana küçük, dostça bir el sallıyor.

Birkaç kadın gruplarından ayrılıp Heather'a sarılmak için koşuyor ve Mateo ile gülüyorlar. Mateo, konuştukça yüzü ısınırken, nezaketi onu gerçekten de benim her zaman onda gördüğüm melek gibi gösteriyor.

Güneş artık gökyüzünde yüksekte, nihayet günü ısıtıyor ve neredeyse... bitmiş gibi görünüyor.

"... o! O..."

Dönüp Jasper'ı daha sıkı tutuyorum. Arthur'un yanındaki kadınlardan biri gruptan ayrılıp arabalara doğru koşmaya başlıyor. Birkaç kadın onu takip ediyor.

Midem bulanır ve yavaşça onların grubuna doğru yürürüm.

Küçük, mütevazı bir kadın beni durdurmak için öne çıkar, yüzünde temkinli bir ifade vardır.

"Ben Eden," diyorum ona, o da başını sallıyor, ama bakışları Sawyer ve Cole'a kayıyor.

"Cassie," diye mırıldanır bir süre sonra.

"Reaperlar bizim adamlarımız tarafından kontrol altına alındı. Biz..." Derin bir nefes alıyorum. "Bu yeterli değil, ama onlarla ne yapacağınız sizin kararınız. İstedığınız kadar zaman ayırabilirsiniz, ya da hiç zaman ayırmayabilirsiniz. Eğer hiç zaman ayırmak istemiyorsanız, biz kendimiz halledebiliriz. Her halükarda... bunu başka kimseye yapmayacaklar."

Bundan sonra uzun bir süre sessiz kalır, sadece herkesin hareketlerini izler ve alnında küçük bir kırısklık oluşmaya başlar.

"Gerçekten... gerçekten bitti mi?" diye fısıldadı.

Sesindeki saf, inanamayan karışıklık karşısında dudaklarım titrer.

Ve gözlerim, güneşin altında bir arada duran vahşi adamlarımı bulur. güneşin altında duruyor.

"Evet," diye fısıldayarak cevap veriyorum sonunda. "Gerçekten bitti."

Bölüm 89

Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #169

Görmek istediğiniz dünya yoksa, onu kendiniz yaratın.

Tüm taraflar arasında en temel anlaşmaları yapmak bile birkaç ay sürer. Aylarca süren toplantılar ve tartışmalar. Aylarca süren güven inşa etme süreci. Aylarca süren tartışmalar.

Ancak tüm bunlara rağmen, bu aylar aynı zamanda bir nefes alma, rahatlama aylarıdır.

İyileşmemizin nihayet başlayabileceği aylar.

Sonunda, en önemli konularda anlaşmak en kolay olanıydı. Kendilerine Özgür Kadınlar adını veren grup, tedavilerinin bir kısmının karşılığı olarak tarım arazilerini kendilerine ait ilan etti.

Başlangıçta Alastair ve Sullivan arasındaki gerginlik birkaç hafta boyunca neredeyse taşmak üzereydi, ancak Den'e döndükten bir hafta sonra, Alastair Sinners'ın komutasını, Sullivan ise yeni konseyinin başkanlığını üstlenerek garip bir şekilde sakin bir şekilde geri döndüler.

Bentley ile yapılan bazı görüşmelerin ardından, Özgür Kadınlar, Kırmızı Bölge'den gelen gençlerin ve koruyucularının bir kısmının tarım arazilerine katılabileceğini kabul ettiler.

Red Zone'un kontrolünü yeniden ele geçiren Bentley ve ondan gözlerini ayıramayan Mateo da dahil.

Hem kendi çıkarları için hem de zaten çok şey yaşamış olan bu insanlara gerekli savunmayı sağlamak için... sivillerimiz Bristlebrook'tan ayrılmayı ve Özgür Kadınlar'a katılmayı kabul ettiler.

Özgür Kadınlar, Reaper'ları nasıl ele alacakları konusunda kendi aralarında tartıştılar. Sonunda, kalan Reaper'ların neredeyse üçte ikisi idam edildi — kadınların yakalanması, esir alınması veya kaçırılmasına doğrudan karışan her erkek.

Sawyer, Cole ve Pete de aralarındaydı.

Ve hiç kimse Özgür Kadınların kararını sorgulamadı.

Geri kalan Reaperlar —kasten görmezden gelenler ve hiçbir şey yapmamanın suçluluğunu taşıyanlar— şimdilik sıkı gözetim altında tutuluyorlar.

Özgür Kadınlar onların yararlı olduğuna karar verdiği sürece tutulacaklar.

Ve şu anda, tek yararları, toprak ve hayvancılıkla ilgili bilgilerini ve tarım arazilerini verimli tutmanın yollarını paylaşmak. Kırmızı Bölge ve siviller, tarım arazilerinin yeni sakinleri görevi devralana kadar onların tutukluluklarını denetleyecek... ve sonra Özgür Kadınlar onların akıbetine karar verecek.

Daha da sevindirici olanı, tüm gruplar, tüm gıdaların kaynağı olan tarım arazilerinin ve tarım arazilerinde yaşayan insanların, geleceğe dair yeni umudumuzun kaynağı olarak, ne pahasına olursa olsun korunması gerektiği konusunda hemfikir oldular.

Ticaret anlaşmalarının ayrıntıları halen tartışılmakta olmakla birlikte, tüm tarafların yeni bir değişim dönemine bağlı oldukları konusunda genel bir mutabakat sağlandı. Fikirlerin ve eğitimin serbest dolaşımına bağlılık. Karşılıklı savunma ve güvenliğe bağlılık. Ticaretin açıklığı ve sürekli iletişim.

Bunu düzenlemek bile haftalar sürdü ve daha fazla tartışma yapılacağına dair söz verildi.

Ve sonra, canavarların Bristlebrook'a dönme zamanı geldi.

Sabahın ortası ve bahar yeni yeni çiçek açmaya başlamışken, nihayet ana binanın önünde vedalaşıyoruz. Bentley beni yerden kaldıracak kadar sıkı bir kucaklamayla sarıyor ve planladığı Mayıs Bayramı festivali için çiftliklere geri gelmemizi söz verdiriyor.

Çünkü tabii ki, çiftçi olacaksa, bunu yaparken bazı eski gelenekleri de geri getirecek.

Aylardır, Bristlebrook'a giden ormandaki ağır ve uzun süredir büyümüş yol temizlendi ve şimdi evimize sadece birkaç saatlik sürüş mesafesindeyiz. Malzemeleri almak ve söz verdikleri gibi yeni özel pencereler takan Kırmızı Bölge zanaatkarlarını denetlemek için birkaç kez gidip geldik. Yakıt hala çok değerli olduğu için seyahatleri ara sıra yapabiliyoruz.

Yine de, Bentley'nin festivalini hayatta kaçırmak istemem.

Mateo yanağıma bir öpücük kondurup kolumu sıkıca tutar, gözlerinde minnettarlık dolu bir bakışla beni uğurlar. Alastair'ın yanında hiç görmediğim bir gülümseme ve ısıltıyla Bentley'nin yanına döner... Bentley ise Mateo'nun artık dünyasının yeni merkezi olduğunu gizlemez.

Soren yanlarından bana el sallıyor, ben de ona sıcak bir şekilde el sallıyorum.

Burada mutlu olacaklar, diye düşünüyorum.

Alastair, Mateo ile konuşmak için yanına gider ve bana eskisine göre biraz daha az soğuk bir şekilde kibarca başını sallar. Belki birkaç yıl daha arkadaşlık edersek, onunla biraz daha sıcak bir ilişki kurabilirim.

Ava, Sloane ve Mary Beth bana sıkı sıkı sarılırlar ve ziyaret sözü verirler. Sloane, Mary Beth geldiğinden beri onu gözünün önünden ayırmamıştır. Görünüşe göre uzun mesafe ikisi için de işe yaramamış ve Mary Beth geldiğinde Sloane'a ağaç gibi tırmanmaya hazırdır.

Ava hem içten hem dıştan iyi iyileşiyor ve burada kaldıkça gözlerine yeniden ışık geldiğini görmek beni rahatlatıyor. Hepsi geri çekilmeden önce bana göz kırpmıyor... sonra da çantama kocaman bir parça peynir koyuyor. Bu tek başına kalmam için neredeyse yeterliydi. Billy, Baa-bara ve Henrietta şu anda burada tutuluyor, çünkü benim vahşilerim ve ben, çiftlikler için değerli kaynaklar ve ilaçlar aramak için çok daha fazla zaman harcamayı planlıyoruz.

Bu da, ziyaretçiler gelene veya bir sonraki seyahate çıkana kadar peynir stoğumun sınırlı olduğu anlamına geliyor.

Ve bu düzenlemeden çok memnun olduklarından yaklaşık yüzde seksen eminim, çünkü bu benim geri döneceğim *anlamına* geliyordu.

Ida ve Ethel benim canavarlarıma veda ediyorlar, Lucky'nin flörtüne göz kırpmıyor ve Jasper'ın yaralı yanağını şefkatli gülümsemelerle okşuyorlar. Kasey ve Jayk ise birbirlerinin karşısında garip bir şekilde duruyorlar, ellerini aynı şekilde ceplerine sokmuşlar.

"Peki, hoşça kalın," diyor Kasey, çenesini sıkıp somurtkan bir ifadeyle.

Onu izleyen Jayk, yüzünü buruşturur. "Bana öyle veda etme, seni küçük pislik. Geri döneceğim. Dün o lanet motoru nasıl mahvettiğini gördüm."

Kız başını kaldırır. "*Mahvolmamıştı*. Zaten bozuktu. Tamir etmeyi bitirmemiştin."

Jayk gözlerini devirir. "Öyle tamir edersen bir daha asla çalışmaz."

"Oh, peki bana nasıl yapılacağını gösterecek misin?" Kollarını kavuşturur ve dudaklarının inatçı kıvrımı yumuşar ve titrer. "Sen gidiyorsun."

Jayk ona bakar, sonra onu sertçe kendine doğru çeker ve kollarını hızla ona dolandır.

"Sana söyledim, o kadar sık geleceğim ki, o anahtarı kafama fırlatacağın," diye sertçe mırıldanır.

Sonunda Jayk onu tekrar ayakları üzerine indirir ve ikisi de geri adım atarak, hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını sallarlar. Ben ise gülümsememi saklamak için dudağımı ısırırım. Arkalarında Ida gözlerini devirir.

"Her neyse, sen benim çırağımsın ya da her neyse, bu yüzden sık sık ziyaret etmem gerekiyor. Yeni anlaşma, falan filan," der Jayk sert bir sesle omuz silkerek ve Kasey de gözleri yaşlı bir şekilde omuz silkerek.

"Tamam, tabii. Anlaşma falan için."

Ida ve Ethel ile birlikte ayrılır ve Jayk, Beau gelip omzuna vurup sessizce onunla konuşana kadar, somurtarak onun gidişini izler.

Adamlarım çantalarını toplamaya başlar, vedalaşmaları neredeyse biter.

"Eve gitmeye hazır mısın, evlat?" Dom bana yumuşak bir sesle sorar ve ben ona bakarım.

ona

bakıy *Eve*.

oru

"Neredeyse." Ağır, acı tatlı bir nefes veriyorum. "Konuşmam gereken

m.
konuşmam gereken bir kişi var."

Heather, kompleksin yüksek kapısına yaslanmış, Alastair'ı aynı yoğun bakışlarla izliyor.

Son birkaç aydır, nereye yerleşmeyi planladığı konusunda kararsızdı. Siviller ve Özgür Kadınlar, savunmalarını yönetmesi için ona buraya katılmasını rica ettiler ve Mateo bile kalmasını söylediğinde ciddi gibi görünüyordu.

Geçen gün öğle yemeğinde Sullivan ve birkaç Sinners üyesinin ona, bölgedeki güvenlik güçlerini eğitip yönetmesine yardım etmesini önerdiklerini duydum. Bu güvenlik güçleri, karşılaştıkları yeni grupların da güvenliğini sağlamaya yardımcı olabiliirdi.

Ancak Heather hiçbir şeyi kabul etmedi.

Ayrıca Alastair'e bir metre bile yaklaşmıyor.

Yavaşça gülümseyerek ona doğru yürüdüm ve o da bana keskin bir bakış attı.

"Eden," dedi, paslı teneke kapıyı iterek. "Gidiyorsun."

"Öyleyim," diyorum yumuşak bir sesle, onu izlerken, o ise yüzünü buruşturarak gözlerimden kaçıyor.

"Bana büyük duygusal özür dileme şeyini mi yaptıracaksın? Bent bu konuyu hiç kapatmıyor." Gözlerini devirir, ama bunu o kadar sevgiyle söyler ki ben de gülümserim.

"Hayır, bunu atlayabiliriz, ama... bu, aramızın iyi olduğu anlamına mı geliyor?" diye soruyorum. Gözlerime bakarak, Heather bana gülümsüyor.

"Evet, bebeğim.

Aramız iyi."

Koyu kırmızı saçları rüzgarda havalanır ve sinirli bir şekilde yüzünden çekip atar, ben de saçlarını geri koymasına yardım ederken yumuşak bir şekilde gülerim.

"O zaman, haddimi aşma riskini göze alarak, seninle konuşmak istediğim son bir şey var," diyorum ona, ve fırtınalı gözleri Alastair'e doğru parlıyor.

Çünkü o biliyor.

Konuşmam bittiğinde, uzun bir dakika boyunca bana yumruk atacağından endişeleniyorum.

Ama bunun yerine, beni acımasızca kucaklıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Gözlerim yaşlarla dolarak arkamı döndüğümde, beş canavarımın beni beklediğini gördüm, ikisi de malzemeye dolu iki yeni kamyonumuzun önünde birlikte duruyorlardı. Bir takım gibi duruyorlardı.

Bir aile gibi.

Benim ailem.

Hayvanlar beni eve götürüyor.

Bristlebrook'un önüne park ederken sessiziz ve içimde çok fazla duygu savaşıırken yolcu koltuğundan kayıyorum.

On ay önce, Bristlebrook'tan yaralı, yanık ve derin yaralarla ayrılmıştık. Cesetler ve kurşun delikleri, el bombaları ve patlamalardan kaynaklanan derin çukurlar vardı. Camlarımız kırılmış ve bantlanmıştı ve Bristlebrook, hayatta kalmak için elinden geleni yapan çok sayıda aç insanla doluydu.

Siviller, biz ayrıldığımızdan bu yana aylarca evimize özenle baktılar ve kısa ziyaretler için geri döndüğümüz halde, hepimiz ilk kez birlikte evdeyiz.

İlk kez gerçekten durup bunu içime sindirdim.

Bristlebrook'a bakarken, adamlarım arkamda toplanıyor. Sanki sevgili bir dostu görmeye dönmüş gibiyiz.

Hendeğin üzerindeki mızraklar kaldırılmış, savunma platformları ve okçuluk alanı yıkılmış. Jayk'in ahırının olduğu yerde yeni, güzel bir iş kulübesi inşa edilmiş ve çok emek verdiğimiz büyük sebze bahçesi şimdi yemyeşil ve filizlenmiş durumda.

Çimler kalın ve dalgalı, zemindeki çukurlar doldurulmuş. Pencere camlarının yarısından fazlası değiştirilmiş ve yeni camlar güneşte parlıyor.

Ve tüm bunların önünde, elma ağacımız yeni bir yaprak açmaya başlıyor.

Gözümün köşesinden mutlu bir gözyaşı siliyorum, bu manzara kalbimi sızlatıyor.

Gerçekten buradayız. Gerçekten *evimizdeyiz*.

"İyi misin, hayatım?" diye soruyor Beau ve ben ona geniş, titrek bir gülümsemeyle bakıyorum.

Dom'un gözleri bana bakarken eriyor, Lucky'nin karşılık verdiği gülümseme sıcak ve nezaketle doludur.

"Ben sadece..." Boğuk sesimi yutuyorum. "Daha önce hiç böyle bir evim olmamıştı ve ben... bu benim için çok anlamlı. Burada olmak, benim için çok anlamlı."

Beau'nun yüzü yumuşar ve beni sıkıca kucaklayarak sarar.

Jayk'in omzunun üzerinden gözlerimi ona çeviriyorum ve o da bana sert bir şekilde bakıyor, yüzünde benim içimde hissettiğim kadar çok duygu var.

O biliyor.

Sonunda geri çekildiğimde, boğuk bir kahkaha attım ve Lucky, köprüden geçmeden önce bir kez göz kırptı ve duşla ilgili bir şeyler bağırdı. Jayk ile bakiştık ve Dom ile Beau onu daha yavaş bir şekilde takip ettiler... ta ki Jasper ile baş başa kalana kadar.

O, evimizi incelerken tek kelime etmediğini fark ettim.

O, ormanın önünde uzun boylu ve yakışıklı duruyor, güneş ise saçlarının derin gölgelerine ışığını yansıtmak için elinden geleni yapıyor.

"Sessiz," diyor ve ben başımı sallıyorum.

Kasey, Ida ve Ethel'e bağırmıyor, her salonu dolduran sohbetler yok.

Jasper derin bir nefes alıyor ve bu nefeste acı tatlı bir nostalji var. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

Gülümseyerek parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum ve başparmağı cildimde geziyor.

"İlk geldiğin zamankinden farklı görünüyor," diye sonunda sesini titreyerek ve biraz alçak sesle söylüyor. "Eski haline döneceğinden emin değilim."

Ah, Jasper.

"Çok şey yaşadı," diye yumuşak bir sesle onayladım.

"Hepimiz öyle." Gözlerim yaşlarla dolarken, ona baktım.

Yanağındaki yara izi hala belirgin ve kabarık, ama iyileşme sürecindeki pembe renk artık neredeyse solmuş durumda ve ben buna alışmaya başladım, onun vahşi karakterini sevmeye başladım. Haylazca kesik, onun güzelliğini uzak ve zarif bir şeyden şeytani bir şeye dönüştürüyor. Onun tehlikeli yanları artık yüzeye çok yakın hissediliyor.

Ancak bu sertlik, *onun* yumuşak yönlerini de daha belirgin hale getiriyor. Dudaklarının dolgun, nazik kıvrımı ve kirli, koyu renkli kirpikleri.

Ve o benim göğsümü ağrıtıyor.

Bana bakana kadar elini sıkıca sıkıyorum.

"Kusurlu ve zarar görmüş... ama şuna *bak*. Bu senin çaydanlığın. O kusurlar gerçekten muhteşem bir şeye dönüştü, Jasper," diye fısıldıyorum. "Ve sen bununla gurur duymalısın."

Jasper uzun ve şefkatli bir an boyunca yüzümü inceler, sonra elimi sıkar. "Ben de seni seviyorum, sevgili kızım."

Bizi acele etmemiz için çağırın adamlarımızın sesleri eşliğinde, alnımı öper.

"Hoş geldin, Eden."

Epilog Eden

HAYATTA KALMA İPUCU #77

Sana seçim şansı veren insanlara kendini adayın.

Konuştuğunuzda sizi dinleyenlere.

*Korkduğunuzda, yalnız olduğunuzda veya incindiğinizde
sizi önemseyenlere.*

*Kendini daha iyi insanlar olmaya adayan insanlara kendini
adayın.*

Dört Ay Sonra

Duşumu yeni almış, Dom'un altında yatıyorum. Beau yatağa çıkmamanın bir yolunu ararken, Dom başımı yatağa doğru eğip beni nazikçe öpüyor.

"Onuöpme deme, sadece kıcını kaydır da ben de girebileyim diyorum," diyor Beau sinirli bir şekilde.

Dom dudaklarıma gülümsüyor, ben de avucumu yanağına koyup onu tekrar öpüyorum.

Eve döndüğümüzden beri ilk büyük gezimizden yeni döndük. Haftalarca yeni kasaba ve şehirleri, hatta terk edilmiş bir askeri üssü araştırarak, normalde hiçbirimizin riske atmayacağı kadar uzaklara seyahat ettik. Derinlere indik, bina binayı, fabrika fabrikayı, klinik kliniği dolaşarak malzeme topladık.

Ve bu, beklediğimizden daha karlı oldu.

Zorbaların çok uzun süredir bulamadıkları ilaç, silah, benzin ve aletlerle çiftliklere geri döndük. Araçlar için yedek parçalar ve Red Zone'un bazı makineleri

makineleri için yedek parçalar, bakır tel, uydu telefonları ve aradıkları diğer birkaç eşyayı bulduk.

Ayrıca, farklı kasabalara yerleşmiş iki küçük hayatta kalan topluluğu daha bulduk ve onları Alastair ile iletişime geçirdik. Alastair ve Sinners, onlara güvenilip güvenilemeyeceğine karar verecekler.

Ve sonunda çiftlik arazilerine vardıklarında ağlayan, ev ihtiyacı olan birkaç aç aile bulduk.

Orada arkadaşlarımızla geçirdiğimiz dört gün harika geçti.

Ama hepimiz eve dönmekten memnunduk.

Ve bunun nedeni sadece Bristlebrook'ta çok daha fazla mahremiyet olması değildi.

Jasper hepimize özel odasını ücretsiz kullanmamıza izin verdi ve biz de bundan sonuna kadar yararlandık.

Şimdi, Dom ve Beau ile geçirdiğimiz lezzetli saatlerin ardından, içim sıcak, karnım tok ve her yerim karıncalanıyor. Evimizde her şey olması gerektiği gibi.

Bu odada, ruhumun derinliklerinden mutluyum.

"Siz ikiniz çok tatlısınız." Beau, Dom'u bir santim daha itti, sonra homurdandı. "Ve *ağırsınız*."

Beau yatağa uzanır ve kapı gürültüsüyle açılırken ben gülüyorum.

Kafamı kaldırıyorum, kim olduğunu zaten biliyorum.

Jasper *asla* kapıyı öyle açmazdı ya da Lucky'nin kapıyı öyle açmasına izin vermezdi, o yüzden bu kişi...

"Jayk!" diye bağırırım.

"Sen mi yaptın?" Jayk odaya girerken yatağı işaret eder.

Saçları ıslak ve göğsü çıplak, ama yumuşak bir eşofman giymiş ve çok çekici bir şekilde huysuz görünüyor.

Oh, iyi. Demek hediyemizi bulmuş.

"*Kim?*" Jayk homurdanır. "Bunu buraya nasıl *getirdin*? Ahırına kimi aldın? Birisi ışığı açık bırakmış, kontrol etmek için dışarı çıktım. Tamir edilmesi gerekmiyorsa iyi olur, çünkü bu bokla bir daha uğraşmak istemiyorum."

Sırtarak Dom'un kollarından kurtulurum, yataktan zıplayarak Jayk'e doğru koşarım.

Jayk gözlerini bana diker, ama ben ona atlayıp sıkıca sarılırken çıplak vücudumu yakalar. Bacaklarımı beline doluyorum ve o beni kendine doğru çekerken kolları doğal olarak kalçalarımın altına yerleşiyor.

Yüzümü boynuna gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum. "Düzeltilmesine gerek yok, söz veriyorum."

Jayk sertleşir. "Sen mi?"

Ona yaramazca gülümsemek için geri çekilirim ve o da kaşlarını çatır.

"Sen ve..."

"Sirk faresi, evet." Gülerek cevap veriyorum. "Yaklaşık üç aydır çamaşır yıkama sırası sana gelmediğinden, biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündük."

Gözlerini devirir.

Beau yatakta oturur ve ikimizi sırayla bakar. "Neler oluyor?"

"Lucky, biz yokken Arthur'a bizim için çamaşır makinesi göndermesini söyledi," diyorum masumca, omzumun üzerinden bakarak, Dom'un kaşları kalkıyor.

Ama bu masum *bir davranış*. Çoğunlukla.

Gerçekten çamaşır makinesine ihtiyacımız vardı.

Jayk, Jasper'ın cam vitrinlerinden birinin üstüne çıplak kıcımlı oturtur ve Jayk, Dom ve Beau'ya kaşlarını çatarken ben soğuktan nefesimi tutarım.

"Yan paneli sökülmüş ve üstünde bir dizi lastik alet bulunan atölyemdeydi."

"Çok şirindiler," diyorum, Jayk'in göğsüne odaklanarak.

"Ve üzerinde 'Beni tamir et, iyi bir makine gibi çalışmam lazım' yazan bir tabela vardı," diye bitirir Jayk, sesinde ağır bir suçlama tonu vardır.

"O kısım Lucky'nin işiydi," diyorum dalgın bir şekilde.

Muhtemelen ışığı açık bırakmamalıydık, ama Lucky o sırada dikkatimizi oldukça dağıttı.

Ellerimi çıplak göğsünde gezdiriyorum ve avuç içlerim kasları üzerinde karıncalanıyor. yolunda gerçekten keyif *alabileceğim* rahat yerler bulmak *zordu*. aylar kamp

tarlalar, bir veya ikisi tarafından alınan birçok hızlı seks ve gece vardı.

Sayamayacağım kadar çok kez orgazmın ortasında yakalandım ve herkes giyinme durumları veya diğerklerinin benimle nasıl dolaştıklarını bulma konusunda oldukça gevşek hale geldi.

Daha geçen ay, Jasper, Beau beni güzel, döşemeli kanepesinde sikerken, bulaşık makinesinin durumu hakkında Beau ile tam bir sohbet yaptı.

Ellerim Jayk'in göğsünde daha da açgözlü hale gelirken alt dudacağımı ağzıma çekiyorum.

Birbirlerine karşı her zaman rahat davranmış olsalar da, hepsinin bir arada olduğu uygun bir sahneye hiç rastlamadım. Bir zamanlar, bu fikir bile gerçeklik için çok iddialı geliyordu. Bir zamanlar, *herhangi* bir erkeğı yatağıma almak çok iddialı geliyordu... ama şimdi? Geçen yıldan sonra?

Yeterince iddialı olmadığımı düşünüyorum.

Jayk bana keskin bir bakışla bakar, ellerimle yüzüm arasında şüpheyile göz gezdirir ve ben dudacağımı ısırırım.

Bu noktada, canavarlarımı istediğim her şeyi yapmaya ikna edebileceğıme oldukça eminim.

"Siz pislikler bütün gün burada mıydınız?" Jayk sonunda mırıldanır, ağzında somurtkan bir ifade belirir. "Olukları temizlemek *dört saatimi* aldı."

Beau, Dom'un yanında tembelce uzanır. "Eden bize küstü. Elimizde değildi," der kaderci bir tavırla. "Yapmak zorundaydık..."

"Onu cezalandırmak. Sertçe. Saatlerce," diye bitirir Dom. Jayk'e bir kaşını kaldırır ve dudakları uykulu bir memnuniyetle kıvrılır. "Dersini aldı, değil mi, evcil hayvanım?"

"Evet, efendim," diye mırıldanırım, burnumu çekmemeye çalışarak.

Benim *küstahlığım*, Beau'dan stetoskopunu boynuma dolayarak bana sarılmasını istememdi.

Benim *cezam*, ikisinden de birkaç orgazm ve saatlerce sarılmak oldu.

"Evet, çok üzgün görünüyor," diye mırıldanıyor Jayk, sesi biraz somurtkan geliyor.

Bir gülümsemeyi daha bastırıyorum. Zavallı Jayk. Onun için bir haftadan fazla oldu. *Yıllarca* onsuz geçirdiği zamana kıyasla bu hiçbir şey sayılmaz, ama...

Parmaklarımın altında karın kasları çok sıcak, ama kararımı veren onun küçük dudak büküşü.

Ellerim tekrar omuzlarına kayıyor ve eğilip ateşli boynunun yan tarafına ağzımı açarak öpücük konduruyorum. Ağgözlülükle, iz bırakacak kadar sertçe emiyorum ve o, küfrederek irkiliyor ama kendini tutamıyormuş gibi ağzıma geri baskı yapıyor.

Heyecan içimi kaplar. Dilimde onun nabzının attığını hissediyorum. Ona dokunduğumda nefesi kesilir ve memnuniyet beni titretir.

Onu kırabileceğimi *biliyorum*.

Dilimi boynunun köprücük kemiğiyle birleştirdiği noktaya doğru kaydırarak, ağgözlülükle derisini ısıırıyorum ve o da bir avuç saçımı tutup başımı geriye doğru çekiyor.

"Ne oluyor, tatlım," diye homurdanır, ama nefes nefese kalır, gözleri ağzıma düşer.

Masumca kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu hak ettin."

Jayk beni inceler, yüzümü tarar, sonra başını sallar. "Peki. O zaman benim için sikimi yalayabilirsin. Siz ikiniz, artık gidebilirsiniz."

"Tanrım, Jayk," Beau yataktan eğlenerek diyor ve bronzlaşmış yüzünü bir eline dayayarak bizi izliyor.

"Seni etkileyen romantizm mi, tatlım?" Dom kuru bir şekilde ekler. Ona inanmaz bir bakış atarım.

"İlk buluşmamızda büyük bir kısmını bana seks bebeği diyerek geçirdin, bu yüzden bu konuda konuşacak kişi olduğundan emin değilim," aynı tonda ona söylerim ve Beau burun kıvrır.

Dom benim küstahlığıma başını sallar.

Üzerinde sadece siyah bir slip var ve geniş omuzları Jasper'ın devasa yatak çerçevesinin yanında korkutucu görünüyor.

Jayk'in kaşları daha da çatılır, ama ben dolaptan kayarak inerken göğüslerimi onun göğsüne sürtüyorum.

Onu dolaba doğru itiyorum... ve sonra aşağı doğru devam ediyorum.

Jayk'in eli saçımı çeker. "Evet, bakın Bayan Manners. Bugün şov kızı kıyafetimi getirmedim, ben..."

Koyu renkli, kıvrımlı dövmelerinin hemen üzerinde, kalın karın kaslarına ateşli bir öpücük konduruyorum ve o susuyor. Sweatshirt'ünün üzerinden sertleşen penisine bir öpücük daha konduruyorum ve o dolaba yaslanarak küfrediyor.

Göğsü keskin bir şekilde yükselir ve ben ona bakarım, içimde yine hafif bir acı başlar. Bu acı, bir hafta boyunca ateşli öpücüklerden başka bir şey yaşamadıktan sonra hissettiğim çılgın şehvetten farklıdır. Bu acı, yuvarlak, tembel ve benim tatlı, baş döndürücü ışıltımdan küstahça kayıp gidiyor.

"Dormalı mıyım?" diye soruyorum Jayk'e ve açık ağzımı yumuşak kumaşın üzerinden onun penisine bastırıyorum, sıcak nefesimin içini ıslatmasına izin veriyorum.

"*Siktir*, Eden."

Jayk'in eli yine saçımı çekiştiriyor, ama bu sefer ağzımı ona doğru çekmek için. Gece yarısı gibi karanlık gözleri şehvetle parıltıyor. Kalçalarını hareket ettirerek, penisini dudaklarıma sürüyor ve ben onun bakışlarına karşılık veriyorum.

Ve dilimi kumaşa bastırıyorum.

Pembe parlamayı görür görmez, "Tamam, bu kadar yeter. Bozo, Bimbo, *dışarı* çıkın! Tatlım, sen de..." diye homurdanır.

"Çıkmak mı? Ama daha yeni geldik," diye şikayet eder Lucky, odaya girerken. "Ben Bozo mu yoksa Bimbo mu olacağım? Bimbo havasını sevmiyorum değil, ama Jasper bana hiç Bozo gibi gelmiyor."

"En azından bunun için teşekkürler," Jasper sertçe mırıldanır ve arkasından kapıyı kapatır. Sonra adımları yavaşlar. "Ah. Ne güzel bir manzara. Bizim için gösteri mi yapıyorsun, sevgili kızım?"

"Biz gösteri yapmıyoruz..."

Dizlerimin üzerine çökerek, Jayk'in karın kaslarına bir kez daha sıcak, emici bir öpücük konduruyorum ve o kesiyor, başını geriye atıyor. Dilim beline doğru kayarken, titriyor, kalçaları yukarı doğru kalkıyor.

"Sen küçük bir pisliksin, tatlım. Beni öldüreceksin."

Bir gösteri.

Bu fikir beni heyecanlandırıyor.

Herkes burada.

Herkes izliyor.

Bristlebrook'a geldiğim ilk gün *gibi*, ama bu sefer benim canavarlarım burada.

Parmaklarımı beline sokuyorum ve Jayk gerginleşiyor, destekleyen elinin parmak eklemleri dolabın kenarında beyazlaşıyor.

Hırslı. Ben de *hırslı* olabilirim.

"Ooh, bedava oral seks mi? Ben de varım." Lucky yanımıza gelir, selam vermek için yanağımlı okşar ve ben ona yaramazca gülümserim.

"Siktir git. Bu benim ağzım. Kendine ait olanı al. Bu arada, çamaşır makinesi için çok teşekkürler." Jayk, kıkırdayan Lucky'yi geri itip dönerek beni sahiplenici bir şekilde tekrar sikine doğru çekiyor. Sesi alçalıyor, sıcak ve kaba. "Gerekirse bacaklarıma vur, tatlım. Ne yapacağını biliyorsun."

Lucky geriye doğru sendeler, sonra dolabın üzerine atlayarak bizi izlemeye başlar, hiç sarsılmadan. "Bu sabah yaptım. Çok eğlendim. Yine o ağzı denemek için aşağı indim. Ve çok hoş geldin, tatlım. Onu doldururken eğlenmene bak. Döndürme döngüsünün çok eğlenceli olduğunu duydum."

Jayk itiraz etmeden önce, kalın penisi serbest kalana kadar eşofmanını aşağı çekmeye başlarım. Ben eğilip uzun, sıcak bir hareketle penisini yalarken, eli saçlarımı sıkıca kavrar. Dilimin altında saten ve çelik gibidir ve onun tadını o kadar özlemişim ki, açgözlülükle onu arzuluyorum.

Jayk sert bir nefesle nefesini bırakır. Şehvetli, *boyun eğmiş* bir nefes.

Belki yeterince sessiz olursam, hepsini halledebilirim.

"Sanırım benim kaderim Bimbo olmaktı," diyor Beau, yastığı kabartıp başının altına yerleştirirken. "Dom'un Bozo olduğuna eminim."

"Ah, şimdi her şey anlaşıldı," Jasper arkamdan mırıldanıyor. "Sahneni beğendin mi?"

Onun uyluklarına tutunarak Jayk'in sikini emip, öpüp, yalıyorum. Sıcak ve duş almış, ben onu nazikçe emerken ağzımda zonkluyor, bu nadir keşif fırsatının tadını çıkarıyorum.

Genelde sadece ağzımı alır ve istediği gibi sikerdi. "Hastamız bizim için çok sadık bir küçük sürtüktü," diyor Dom

diyor ve ben Jayk'in penisi etrafında mutlu, boğuk bir iç çekiş bırakıyorum.

Vücudum hala lezzetli bir şekilde kullanılmış hissediyor ve daha fazlası için kayganlaşıyor.

Sinirli bir şekilde mırıldanan Jayk, iki elini saçlarıma geçirip beni vücuduna yaklaştırır ve ağzımı sikmeye başlar. Parmaklarım kalçalarına gömülür ve ani saldırı karşısında titrerim.

Sikini dudaklarımın arasına kaydırıyor, ağzımı dolduruyor, boğazımı sertçe vuruyor ve o homurdanırken ben inliyorum.

Onun beni ele geçirmesini seviyorum.

"Görünüşe göre o bitirmemiş," diye düşünür Jasper.

"*Bitirmişti*," diye mırıldanır Beau, sesinde hem eğlenceli hem de kızgın bir ton vardır.

İçimdeki yoğun, ihtiyaç duyulan acı göğüslerime yayılır. Onlar benim hakkımda konuşurken, karınımın derinliklerinde zonklayarak derinleşir.

Jayk beni onların önünde kullanırken.

Jayk'in karın kaslarını, uyluklarını ellerimle okşuyorum, o sert ve açgözlü hareketlerle ağzımı delerken elimden geldiğince onun penisini diliyorum. Yüzümü kendine doğru çekiyor, böylece diğerlerine bakamıyorum, ama Jasper'ın arkamda *olduğunu* duyabiliyorum.

Ve haklı. Henüz bitirmedim.

Cesur hissederek bacaklarımı yer döşemesi üzerinde açıyorum, sırtımı onun için derin bir şekilde kavisliyorum ve keskin bir nefes alma sesi duyuyorum... ardından onun alçak, ipeksi kahkahası geliyor.

"Hm. Sanırım bizim küçük itaatkarımız bir şey istiyor."

Dom sert ve eğlenceli bir şekilde burnunu çekiyor. "Belaya. Belaya bulaşmak istiyor."

"Neden hepiniz bunu bu kadar garip hale getiriyorsunuz?" Jayk diğerlerine şikayet eder, sesi kalın ve boğuktur. "Siktirin gidin ve adamın huzur içinde gelmesine izin verin!"

"Garip mi?" diye sorar Lucky. "Hey, Beau, sence garip mi?"

"Bence zavallı, mahrum kalmış yoldaşlarından eğlenceyi kaçırmalarını istemesinin daha tuhaf olduğunu düşünüyorum," diye cevaplar Beau sertçe.

"*Günün yarısını* onu sikerek geçirdin," diye sızlanıyor Jayk, ama dikkati dağınık, nefesi düzensizleşiyor.

Odanın bir yerinde, bir çekmecenin açıldığını duyuyorum.

Jayk'ın penisi dilime karşı sızmaya başlar ve o hafifçe inler. Yukarı bakarım ve bakışları benimkine takılır. Yavaşça, gerginliğinin bir kısmı ondan akar ve o ağzımın derinliklerine doğru itilir.

O benim boğazımı doldururken ben onun penisi etrafında inlerim ve o küfür eder.

Kısa bir duraklama olur ve Dom mırıldanır, "Amina bak. Sert sikişmeyi seviyor, değil mi?"

Jasper, karanlık ve hassas bir sesle onaylar. "O acımasız bir şey. Diğer veletlerim kadar gürültücü olmayabilir, ama bizi alay etmekten zevk alıyor. Bizi zor durumda bıraktığını biliyor."

Lucky'nin kahkahası sıcak ve boğuk bir tonda, yanımdaki dolaplara yaslanarak oturur. Bakışları, vücudumun her yerinde alaycı eller gibi hissediyorum.

Sesini alçaltıyor. "Siktir, güzelim. Çıplakken çok güzelsin."

Parmaklarım Jayk'ın karın kaslarına sıkıca tutunur, etrafımdaki övgüler ve kaba alaylar arasında kendimi kaybederim. Bana bakan gözleri, Jayk'ın açgözlü arzusu ve hassas dudaklarıma çarpan penisinin dayanılmaz derecede kışkırtıcı hissi beni sarhoş ve baş döndürür.

"Eden, Cyanide'den sonra ormanda sana verdiğim görevi hatırlıyor musun?" Jasper'ın sesi, üzerimde asılı duran zengin kokulu deri kürekler kadar yumuşak ve tehditkâr, ve loaferlerinin soğuk sesi sorusuna vurgu yapıyor.

Tık.

Tık.

"Bayan Manners konuşamıyor. Ağzı dolu," diye alay ediyor Jayk.

Aniden, damlayan sikini ağzımdan çekip çıkarır ve ben sert, düzensiz bir nefes alırım. Sikini yukarı kaldırarak, ağzımı taşaklarına doğru çeker. Taşakları sıcak ve ağırdır ve ben onları ıslak, aç bir dikkatle yalarım.

Tık.

"Em, tatlım," diye emreder ve ben titreyerek onları tek tek ağzıma alırım.

"Ormanda ne oldu?" diye sorar Lucky, başını yukarı çevirerek. "Bu, beni ihanet edip Dom'a bakıcılık yapması için teslim ettiğin zamanki olay mıydı?"

Onu göz ucuyla izlerken, bakışlarım Lucky'nin sıkı göğsüne takılıyor. Dilim Jayk'in üzerinde kayarken, Lucky'nin renkli kaslı kollarını ve yüzünden geriye doğru örülmüş, omuzlarına dökülen altın rengi saçlarını hayranlıkla seyrediyorum.

Dom'un sesi alaycı. "Ben de güzel bir gece geçirdiğimizi düşünüyordum."

Tık.

Jayk, zonklayan penisini tutarak, ıslak ağzımı onun üzerinde gezdiriyor.

Tık.

Tık.

Jasper'ın sesi daha yakın geliyor, tehlikeli derecede yakın, ve arkamdaki ayak seslerini takip ederken titriyorum.

"Bu ilginç bir durumdu. Eden, Bristlebrook'a geldiği ilk gece, ona dokunan kişinin kim olduğunu anlamakta zorluk çekmiş gibi görünüyordu. Kim onun ağzına dokunmuştu? Kim onun güzel küçük amcığına parmaklarını sokmuştu?" Jasper'ın sesi bıçak gibi keskinleşir, sivri ucu dışarı doğru eğilir, kesmekle tehdit eder. "Ona, bizi görebilse de göremese de farkı öğrenmesini beklediğimi söyledim ve itiraf etmeliyim ki, merak etmeye başladım..."

Tık.

"Sence öğrendi mi?"

Jayk'in penisini nefes nefese inlememi keser. Dizlerim yer döşemelerine sertçe batır ve titrek küçük tüylerim diken diken olur.

Jasper'daki tehdit açık, ama *eminim* bu testi geçebileceğim. Artık onları tanıyorum. Zevklerini ve kokularını biliyorum. Vücutlarını biliyorum. Bana nasıl davrandıklarını biliyorum.

Ama her şeyden öte, bunu kanıtlama fikri beni heyecanlandırıyor

Jayk alaycı bir şekilde güldü. Bana bakmadan, penisini derinlemesine boğazıma sokuyor. Yüzümü orada tutarken, parmaklarım onu tekrar kavrarken elmacık kemiğimi okşuyor. Burnumdan nefes almaya çalışıyorum, ağzım onun etrafında sızıyor ve çaresizce inliyorum.

İhtiyacım olan, ihmal edilmiş klitorisim zonkluyor ve o yüzümü kendisine doğru bastırırken, gözlerimle bana becermesi için yalvararak yukarı bakıyorum... ama ağır göz kapaklarının ardındaki bakışları hala arkamda sabit.

"O beni her yerde tanır." Jayk sert ve alaycı bir şekilde sırtıyor ve baş döndürücü bir hamle ile iddiasını vurguluyor. "Onu tatmin eden benim."

Lucky iç çekiyor. "Dostum, sana ön sevişmeyi açıklamak zorunda kaldım. Kuru gitmemen bir mucize."

"Jayk'e adil olmak gerekirse," Dom karanlık bir sesle başlar ve biri yataktan kalkarken yumuşak bir gıcirtı duyulur, "sik emmek bizim küçük sürtüğümüz için ön sevişmedir."

Bir gıcirtı daha duyulur ve Beau mırıldanır, "Nasıl *yine* bu kadar ıslak olabilir? Otuz dakika boyunca ayakta duramıyordun."

Tırnaklarını Jayk'in üzerinde keskin bir şekilde gezdiriyorum ve o da cevap olarak tekrar boğazıma girerek homurdanıyor. Dolaplara ağır bir şekilde yaslanıyor ve bana daha fazla yer açmak için bacaklarını açıyor. Eşofmanı ayak bileklerinin etrafında toplanmış ve o benim ağzımı sert ve lezzetli bir aciliyetle sikmeye başlarken benim tükürüğüm onun taşaklarına damlıyor.

Tık.

Tık.

Jaykob beni mahvederken, Jasper için güzel bir duruş sergilemeye çalışarak tekrar pozisyonumu değiştiriyorum.

"Eden, güvenli kelimen nedir? İstedğin bir şey var mı... Jaykob. Jaykob, onun pis sikini bir anlığına ağzından çıkarmasına izin verir misin? *Lütfen*?" Jasper'ın sabrı zorlanıyor, ama hala sabırlı ve Jayk iç çekerek mırıldanıyor.

Ağzımı sikinden çekip alır ve ben nefes almaya çalışırken, kaybımdan dolayı titrerim.

Boğuk, aceleci bir sesle odadakilere "Bristlebrook. Listemde değişiklik yok. Lütfen Jayk'in pis sikini ağzıma geri alabilir miyim?" derim.

Jayk onaylayarak homurdanır, Jasper elini kaldırdığında saçımı tutan eli gerginleşir ve beni geri çekmek ister. "Bir dakika."

Gözlerimi kırıştırıyorum, Jasper'ın elini *görebildiğimi* fark ediyorum. Jasper'ı görebiliyorum, yanımda dik, ipeksi ve ölümcül güzellikte duruyor.

Hepsini görebiliyorum.

Beau, yatağın kenarında oturmuş, damarlı ön kollarını dizlerinin üzerine dayayarak beni izliyor. Dom, gözleri vücudumda ateşli bir şekilde dolaşıyor. Lucky yanımda uzanmış, yaramaz gamzeleri

yanaklarında şakacı gamzeler. Jayk, kaçmaya çalışmadan, elinde penisiyle başımda duruyor.

Hepsi beni izliyor.

Jasper'ın serin, ince parmaklarından biri, ağır, yastıklı siyah bir göz bağı sarkıyor.

"Bir test, Eden. Bizi birbirimizden ayırabileceğini düşünüyor musun?"

Yavaşça aldığım nefes, arzuyla titriyor, bu fikir kafama yerleşirken, kıkırdayan başım dönmesi biraz azalıyor. Jasper ciddi. Onlar bana dokunurken gözlerimin bağlı olmasını istiyor. Beni öpmelerini.

Siktir.

Onları incelememi istiyor. Kimin beni aldığını bilmemi istiyor. Göz bağına bakarak fısıldıyorum, "Evet, lütfen."

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor Jasper.

Yaklaşır, Jayk'in elini saçımdan çeker ve beni odaya doğru çevirir. Nazikçe, yüzümdeki gevşek saç tellerini geriye doğru düzeltir ve koyu renkli gözleri yumuşaktır, artık galaksiler gibi gelmezler. Hiçbir şey bu kadar uzak değildir.

Onun hassas dokunuşuna
yaslanıyorum. Jasper bana evimi
hatırlatıyor.

Bana söz verdiği ev. Bana verdiği ev.

Gözlerimin üzerine dikkatlice yerleştirerek gözlerimi bağlarken gülümsüyor. Daha önce hiç bu kadar tamamen karanlığa gömüldüğümü hatırlamıyorum ve buna alışana kadar bir anlığına başım dönüyor.

Dizlerim neredeyse acı verecek kadar açılmış, kollarım belimin arkasına kıvrılmış halde, yer döşemelerinin üzerinde yüksekte diz çökmüş pozisyonda kalana kadar beni ayarlıyor. Parmakları, onaylayan bir okşama ile boğazımı okşuyor, sonra eli uzaklaşıyor.

"Konuşmayacağız Eden, bunu ele vermeyeceğiz. Sana eller, sikler, ağızlar ve sana vermek istedikleri her şey verilecek. Onlar durakladığında, sana kimlerin dokunduğunu bana söylemeni bekliyorum. Anladın mı?"

"Evet." Sesim o kadar kısıp ki zar zor duyuluyor, bu yüzden boğazımı temizleyip fısıldıyorum, "Evet, Jasper."

Önümde, kumaşın yumuşak bir şekilde kayması, hafif bir *çarpma sesi* ve ardından bir tane daha duyuyorum.

Jasper'ın uzaklaştığını hissediyorum, ama bu sefer fısıltı kadar sessiz.

Gerginleşiyorum, onun terliklerinin döşeme tahtalarında çıkardığı sesi duymaya çalışıyorum ama duyamıyorum.

O *sinsi*! Beni takip ettiğimi *biliyordu*. Bunu kolaylaştırmayacaklar.

Karanlıkta, yönümü bulmak ve odanın artık tanıdık kokularının beni sakinleştirmesi için yeterince nefes almak biraz zamanımı alıyor. Bir dakika önce Jayk'in olduğu yere tekrar uzanıyorum, ama o artık orada değil.

Elim göğsüme doğru kıvrılır ve kalbimin avucumda attığını hissederim.

Bir an sonra, biri önümde diz çöküyor. Nazik, ikna edici bir el çenemin etrafından boynuma kayıyor ve sıcak dudaklar benimkilerle buluşuyor. Dilim ağzıma giriyor ve o benim ağzımı ele geçirirken yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Öpücük coşkulu, hedonistik ve benden her türlü tepkiyi alıyor, ta ki sakin bir nehre ve gülme çizgilerine geri dönene kadar — ve beni uyandırmak için beni şok eden şekilde öpen ilk adam .

Ağzı geri çekilir, benimkine değerek durur ve ben yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veririm. "Seni seviyorum, Beau."

O da aynı şekilde yumuşak bir şekilde gülümser ve alnımı öper. "Ben de seni seviyorum, sevgilim."

Beau beni acı içinde bırakır ve bir sonraki vahşi adamın ortaya çıkması biraz zaman alır. Dudaklarım bir öpücük beklerken açılır, ama beklediğim yerde gelmez.

Öpücük ıslak bir şekilde amımı emerek geliyor. Altımdan geliyor ve ben şaşkınlıkla irkiliyorum, içime çarpan zevk dolu, ahlaksız bir heyecan dalgasına nefes nefese kalıyorum. Zeki eller uyluklarımı başının üzerinde ayırıyor, beni aşağı çekiyor ve ağız sıcak ve pis bir şekilde amımın üzerinde açılıyor.

Ağız beni müstehcen, kaygan bir hevesle yutuyor ve ben her ıslak emişte orgazmımın tehdidi altında çığlık atıyorum. Ben açıkken, dili deliğime girip çıkıyor, ben o kadar şiddetli titriyorum ki neredeyse dengemi kaybediyorum. Sert, mükemmel küçük çekişlerle klitorisimi emmeye başlıyor ve ben tam boşalmak üzereyken... *duruyor*.

Hıçkırarak ağlıyorum, nefesim acımasızca hızlanıyor ve her santimim titriyor.

Orgazmım, amım hala onun ağzının üzerinde durduğu kadar yakınımda duruyor.

O ağzı her yerde tanırım. İlk gecesini benimle geçir , o ağzıyla beni becerdi. Hayatımın geri kalanında tatmak istediğim o zeki, seksi, komik, *inanılmaz* ağız.

Ve boğulacak kadar emin olmak için sakalını hissetmeme bile gerek yoktu. "Lucky! Lucky, lütfen..."

"Ah, ne tatlı. Hey, Jayk, senin olmadığını nasıl anladı, komik değil mi?"

Lucky, altımdan kaymadan önce klitorisime son bir küstah öpücük kondurdu.

Ayakların yumuşak sesleri uzaklaşıyor, sonra bir şaplak, yüksek bir *ah sesi* ve bana doğru gelen sonraki adımlar o kadar da yumuşak değil.

Sert bir el saçımı kavrar ve hala ıslak olan bir penis dudaklarımın arasına itilir.

"Siktir," Jayk içeri girerken rahat bir nefes alır ve odada yüksek sesli küfürler ve inlemeler duyulur.

Ağzım penisle dolu olmasaydı sırtıardım. "Cidden mi?" Dom kuru bir şekilde sorar.

"En azından oynuyormuş gibi yapabilirdin," diye şikayet eder

Lucky. "Hepiniz susup bir erkeğin boşalmasına izin verebilir misiniz!"

Jayk beni sertçe, kararlı bir şekilde sikmeye başlar ve ben titrerim. O da benim kadar yakın ve gergin, dilimin üzerinde şiştiğini hissediyorum.

Onun için gevşerim, benden istediği her şeyi almasına izin veririm.

İlk kez yattığımızda emrettiği gibi, güzelce ıslandığımdan emin oluyorum.

Çünkü konuşup konuşmaması önemli değil. Onun Jayk olduğunu bilirdim. O benim ağzımı, benim onun sikini sevdiğim kadar seviyor. Beni nasıl aldığını biliyorum. Onun tadını biliyorum. Bana ne kadar sert davranırsa davranırsın, benim güvenliğimi sağlamak için iki kat daha dikkatli olduğunu biliyorum.

Jayk, ritmi kesik kesik ve yavaşlayana kadar hızlı ve sert itmelerle ağzımı doldurur. İnleyene kadar, sıcak, sarsıntılı kalça hareketleriyle ağzımı ıslatır, alnımı kendisine doğru bastırır.

bitirince, yutmaya çalışırım, ama o, damlayan sıvısı çenemden damlayana kadar, titreyen penisini dilim boyunca sürükler.

O geri çekilirken, genişlemiş başını öperim.

"Seni her yerde tanırım, Jayk," diye mırıldanırım ve o da yanağımı sertçe, sevgiyle sıkar.

"Biliyorum, tatlım," diyor bana sertçe.

"Sadece şunu söyleyeyim, hepiniz bunu onun için inanılmaz derecede kolaylaştırıyorsunuz," Jasper uzaklardan alaycı bir sesle diyor.

Etrafımda **b i r k a ç** kahkaha yankılanır, sonra biraz kıpırdanma olur.

Görüşüm kesildiğinde, her sesi duymak için kulaklarımı kabartıyorum. Jayk'in tadı dilimde dans ediyor ve hala Lucky'nin ağzının izini amımda hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor, kim, nerede ve ne zaman olacağına dair çılgın beklenti başımı döndürüyor.

Aniden, saçımda başka bir el belirir, bu seferki keskin ve acımasızdır.

Beni köklerimden sıkıca tutuyor, ayağa kaldırıyor ve hafif bir acı beni sararken nefesimi tutuyorum.

Bu... Jasper mı?

Sıkı yumruklarıyla beni odanın içinden sertçe sürüklerken, kafamın derisi acıyor. Beni vücutlarından o kadar uzak tutuyorlar ki, boyutlarını veya dokularını hissedemiyorum.

Aniden, zengin, yağlanmış derinin kokusu beni sarar ve Jasper'ın alçak kürek çekme bankının üzerine diz çökene kadar dikkatlice yönlendirilirim, ortasındaki geniş kirişi bacaklarımla kavrarım.

Bu, ilk kez oturduğum yer değil ve göğsümün ve kalçalarımın altındaki yastıklı deri beni iyi destekliyor. Sert ve sıcak nefeslerim, yanağımın altındaki serin yastığı ısıtıyor. Kollarımın ve baldırlarımın dayandığı yerde kayışlar var, ama canavarlar onlara doğru hiçbir hareket yapmıyor.

Bağlanmak hala sınırlarım listesinde yok.

Kahretsin, bu *kim*?

Görünüşe göre Jasper'ın bana zorluk çıkarma talimatını ciddiye alıyorlar.

Tabii Jasper *değilse* ve tüm bunlar bir aldatmaca değilse.

Arkamda kim olduğunu ya da kim olmadığını ele verebilecek herhangi bir ses duymak için kulaklarımı dört açıyorum. Ama tek duyduğum birkaç hafif nefes sesi... ve vitrinden bir Şey alan birinin çıkardığı hafif bir gıcırtı.

Tanrım. Dayak mı yiyeceğim?

Jasper üzerimde birkaç farklı *araç* denedi, baŕarısı deđiŕkenlik gösterdi. Büyük bir keŕif eŕiđinde olan bir bilim insanının titizliği ile sınırlar listemi dolduruyor.

Aniden sırtımı okŕayan el, beni Őaŕkınlıkla irkiltti. Yavaŕ ve sahiplenici bir dokunuŕtu, ama o kadar hafifti ki, sadece ısısını ve nasırların hafifçe sürtünmesini hissedebiliyordum. Keŕke bu daha fazla bir ipucu olsaydı, ama tüm kaba adamlarımın nasırları var — ama Jasper'ınki en hafif olanı, yani belki de o *değildir...*

El kalçalarımın üzerine kayıyor, kıcımların arasına açgözlülükle bastırıyor ve sonra dikkatsizce beni daha da geniŕletiyor, ben de hızla onlara doğru hareket ederken titriyorum. Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, kıcımların olabildiğince hevesle sunuyorum.

Bank yeterince alçak, bu yüzden Şaplak atmak *veya* sikmek için mkemmek bir ykseklikteyim. Ağzımı, kıcımların veya amımı alabilirler. Sadece birkaç hareketle beni istedikleri gibi alabilirler.

Ya da birkaç tanesi birden.

Hava, aŕırı ısınmıŕ amcığımda serin, beni zaten berbat hale getirdikleri kaygan pisliğe yapıŕıyor, ama sonra hissettiğim Şey bir sik değil.

Sert bir el kıcımların üzerine iniyor ve temasla birlikte ani bir acıyan sıcaklık yayılıyor. Sarsılıyorum, bağırıyorum, ama bir saniye sonra diğer yanağıma da bir tokat iniyor. Parlak ve Şok edici, nereden geldiğini göremediğim için bir Şekilde daha da yle. Hiçbir talimat yokken, bir sonraki adımın ne olacağını tahmin etmenin hiçbir yolu yok.

El, sanki bir soru sormuŕ gibi kıcımda durur ve ben, muhtemelen sordukları Şeyin bu olmadığını fark etmeden önce "Yeŕil" derim.

Onlar *kimi* soruyorlar.

"Ben..." diye

kekeliyorum.

Dom beni Őaplaklamayı sever ve beni saımdan sürükleyecek kadar otoriterdir, ama hepsi daha önce beni Őaplaklamıŕlardır ve bunun

ama Beau'ya da *hiç* benzemiyor ve... Jasper olabilir mi?

Uyluklarımın kıvrımına bir başka keskin, sert şaplak daha vurunca, cildimde bir sıcaklık hissediyorum.

"Bilmiyorum!" diye haykırıyorum, paniklelemeye başlıyorum, çünkü bunun nereye varacağını anlıyorum.

Uyluklarımın arkasında sert, kalın bir deri parçası hissediyorum. Bir kürek.

Jayk odanın diğer ucundan kıkırdıyor. "Çabuk bir çözüm bulsan iyi olur, tatlım."

Bir başka gürültü duyulur, ardından, "Siktir git, benim yapmadığımı biliyordun!"

Kürek kışıma kayar ve ben yine titrerim. Artık gergin olmamam gerektiğini biliyorum, ama beklentiyle ayak parmaklarımın kıvrılmasını engelleyemiyorum...

Vurma.

Sol yanak.

Tokat.

Sağ yanak.

Tokat.

Sol yanak.

Tokat.

Yine sol yanak, çünkü yine sağ tarafı beklediğim için, eminim. Sonra, ben inleyerek bankta kıvrılırken bir duraklama oluyor. Kürek düşüyor ve sert, kavrayıcı eller, yanmış, acıyan cildimi acımasızca yoğuruyor, hem cildi yatıştırıyor hem de acıyı artırıyor.

Göğüslerim deriye sıkışmış gibi hissediyorum ve uyluklarım kürek çekme bankı tarafından çok fazla açılmış durumda. Klitorisimdeki zonklamayı kapatamıyorum ya da hafifletemiyorum, klitorisimden aşağıya, altımdaki deriye sızan ihtiyacımın akışını durduramıyorum.

"Lütfen," gizemli canavara yalvarıyorum.

Beau'nun öpücüğü, Lucky'nin amımdaki dili ve Jayk'ın ağzımı alması beni çok heyecanlandırdı.

"Lütfen beni sik. Kim olduğun umurumda değil, sadece sik beni, *lütfen.*"

Sıcak, nefes nefese soluk sesleri odayı dolduruyor ve bunlar sadece bana ait değil.

Hepsi, benim vahşi adamımın, açgözlü, acımasız bir zevkle morarmış kıcımlı sıkmasını izliyor. Hepsi, onun ellerinde kıvrınmamı izliyor. Hepsi, Dom'un bana dediği gibi, küçük bir sürtük gibi yalvarışımı izliyor.

Sonra eller duruyor.

Ve ben hala kim olduğunu bilmiyorum.

"Ben... bekle. Özür dilerim!" Bir başka sıcak şaplak daha alırken çılgılık atıyorum.

Sonra eller beni genişçe ayırdı ve vahşi adamım tek bir keskin hamlede açık, ağrıyan amıma giriverdi.

Çaresiz bir iniltiyle ona doğru itiyorum ve parmakları kalçalarımı ısırırken, hızlı ve sert bir saldırıyla beni sikmeye başlıyor. Titreyerek, onun sikini sıkıca kavıyorum, acımasız istilayı tadını çıkarıyorum, onun sikinin benim çaresiz, aşırı duyarlı duvarlarıma sürtünmesinin çekiciliğinde kayboluyorum.

Her itişte göğüslerim deriye sürtünüyor ve ben kendimi geriye doğru eğdiğimde, o beni geri itip kalçalarını döndürüyor. Kayganlığımın üzerine döküldüğünü hissediyorum, beni sertçe alırken ıslak şaplak sesini duyuyorum.

Klitorisime dokunmasını istiyorum. Sadece bir kez. Sürtünme elde etmek için kıvraniyorum, ama acımasız tutuşu beni hiçbir yere gitmeme izin vermiyor.

Ama o eller Jasper'ın elleri gibi gelmiyor.

Orgazmın eşiğindeyken boğuk, gergin bir inilti çıkardım ama o bunu görmezden geldi. Bugün zaten becerildim ve bunun için fazla hassasım, özellikle de onun penisi en mükemmel şekilde kıvrıldığında...

Oh, lanet olsun.

"*Lucky?!*" diye bağırdım ve o arkamda homurdandı.

"Lanet olsun, çok uzun sürdü güzelim. Kızmaya başlamıştım," diye alay ediyor, ama sert, acımasız darbelerine ara vermiyor ve ben şaşkınlıkla titriyorum.

Ve umutsuzca tahrik oldum.

Beni kalçalarımın tekrar geri çeker ve beni derinden sikerken, hareket etmeme izin vermeden, sikinin her santimini hissederim.

Benim şanslı, tatlı şanslı... beni sikiyor gibi... bir *dom* gibi.

Lucky'nin elleri saçlarımı kavrayarak yukarı doğru kıvrılıyor ve çekerek inliyor, sırtımı eğerek sikini içime derinlemesine sokmaya başlıyor... ve uzun, tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor.

"Lütfen," diye boğuk bir sesle söylüyorum, onu sıkıca sarıyorum, ama o çoktan içimde titremeye başlamış.

"Üzgünüm," diye nihayet sırtımda nefes nefese söylüyor. "Kaybedenler boşalamaz."

Yine boğuluyorum, bu sefer tamamen saldırgan bir şekilde, ve o omuzlarımın arasına bir öpücük kondurup geri çekilirken gülüyor.

"Biliyor musun, onun bunu yapabileceğini unutmuşum," diye mırıldanıyor Beau.

"Ben de," Jasper boğuk bir sesle mırıldanıyor.

Kumaşın hışırtısı ve yumuşak bir nefes çarpışması duyulur, bu da beni çaresizce inlemeye ve kalçalarımı sallamaya iter, ama gidecek hiçbir yerim yok.

Bir saniye sonra biri beni bankın üzerinden çekip alır. Sert ve hızlıdır, beni omuzlarına o kadar hızlı atarlar ki, düşünmeden önce "Jayk!" diye bağırırım.

Bir saniye sonra ağır bir el kışıma vurur ve hatamı anlarım.

Bu benim *diğer* büyük, devasa zorbalarımından biri.

"Dom! Dom, özür dilerim efendim. Omuzdu. Sen bilerek yaptın, ben..."

Beni omzundan aşağı atıyor ve ben çığlık atıyorum, sırtım yatağa çarpmadan önce ani düşüşle midem bulanıyor.

"Artık yaptın, evcil hayvan," diyor üstümde, ama sesi eğleniyor gibi geliyor. "Uzan. Kalçalarının altına bir yastık koy, bacaklarını aç, kollarını başının üzerine kavuştur ve ne yaparsak yapalım kıpırdama. Anladın mı?"

"Evet, efendim," diyorum boğuk bir sesle, kalbim saf, ürkek bir heyecanla çarpıyor.

Dom'un eğlenceli cezaları bile beni korkutuyor.

Mümkün olduğunca hızlı ve zarif bir şekilde pozisyonuma geçiyorum, elimden geldiğince iyi niyet kazanmaya çalışıyorum. Bileklerimi başımın üzerinde çaprazladığımda,

onları yukarı doğru, açık ve savunmasız bırakırım. Sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi sergilerken yatağa yaslanırım ve bacaklarımı açtığımda ayaklarımın ipeksi çarşafın üzerinde yavaşça kaymasına izin vererek uysalca bacaklarımı açarım.

Kesinlikle uzun süre cezalandırılmayacak kadar yumuşak ve güzelim, özellikle de küçük, anlaşılabilir bir hata için.

Cildimde hala Jayk'in spermi olsa ve Lucky benim amımı kaygan, mahvolmuş bir hale getirse bile. Onun sperminin içimden damladığını, kıcımın çatlağından aşağı kaydığını hissedebiliyorum.

"O sana çok güzel itaat ediyor," diyor Jasper yumuşak bir sesle, sesinde sessiz bir onay var.

Dom burun kıvrır. "Tabii, Jasper. Altlarına karşı yumuşak davranmazsan böyle olur."

Oh. Oh, *hayır*.

Beau alçak sesle ısıklık çalar.

"Ben... pardon?"

Lucky ani, çaresiz kahkahasıyla boğulmaya başlarken, Jasper'ın sesindeki tehlikeli, inanılmaz şok karşısında irkilirim.

"Lucien, kes sesini," diye bağırır Jasper ve Dom kuru bir şekilde eğlenerek tıslar.

"Gördün mü? Hoşgörülü. Disiplin eksikliği. Şimdi, oyununa devam etmek istiyor musun yoksa...?"

Jayk de gülmeye başlar, ama *hiçbiri* çıplak ve örnek olarak kullanılmaya hazır durumda değildir.

Odanın serin havasında meme uçlarım keskin, ağırlı tomurcuklar gibi ve birdenbire kendimi umutsuzca çıplak hissediyorum. Hayvanlar yine sessizleşiyorlar, ama bu sefer, üzerimde eller hissetmem sadece birkaç saniye sürüyor ve bir sonraki gizemli hayvanın yalnız olmadığını anlamam da sadece birkaç saniye daha sürüyor.

Biri başımı sağa doğru eğiyor ve sert penisini dudaklarımın arasına kaydırıyor. İtaatkar bir şekilde ağzımı açıyorum ve hassas alt kısmı dilimle okşuyorum, tam da biri sol meme ucumu sıcak, ıslak ağzına çekiyor.

Nefes nefese kalırken, başımın yanındaki vahşi adam bana sikini yedirmeye başlıyor. Ağır ve tanıdık, o kadar kalın ki bu sefer kim olduğunu tam olarak biliyorum, ama o ağzımda tembelce sallanmaya başlamadan önce altın yıldızımı almak için nefes alamıyorum.

Diğer eli bacaklarımın arasına giriyor, Lucky'nin bıraktığı ıslak karışıklığı acımasızca okşuyor ve oynuyor, titreyene kadar klitorisime alaycı bir şekilde sürtüyor ve kıvrınmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Cömert, okşayan parmaklar göğüslerimi okşuyor ve diğer vahşinin açgözlü ağzı göğsümün üzerinde dolaşarak diğerine de aynı açgözlü ilgiyi gösteriyor, ağzımdaki penis ise dikkatim ne kadar dağıldıkça o kadar sertleşiyor ve daha fazla talepkar hale geliyor.

Aniden, sıcak bir dil amımın üzerinde kayıyor ve boğuk çığlığım çaresizce çıkıyor.

"Oh, lanet olsun," Lucky boğuk bir sesle küfür eder ve bu sefer sert bir *yumruk* alır.

Soğuk, zarif eller, vahşinin kulaklarını kapatmaya çalışırken uyluklarımı genişçe ayırır ve o, Lucky'nin geride bıraktığı her şeyi yalamaya başlar. Onun ağzına doğru kıvrılmaktan, titremekten, zihnimin onun bana yaptığı müstehcen, açgözlü ziyafetin üzerinde erimesinden kendimi alamıyorum.

Ağzımdaki penis zonkluyor, sıcak ve lezzetli, ve boğazımın arkasına ön sıvısını damlatmaya başladığında tadını alabiliyorum.

Yanımdaki vahşi adam kendi yumruğunu sıkarken hızlı, kaygan vuruşları duyabiliyorum. Kendine dokunurken, göğüslerimi keskin, emici küçük ısırlıklarla vücudumu taparcasına seviyor. Karnımı uzun, şehvetli yalamalarla. Göğüs uçlarımı acımasızca çimdikleyerek.

Bacaklarımın arasındaki o ağız sıcak bir şekilde nefes alıyor ve klitorisimi acımasızca emmek için yukarı kayıyor.

Gözlerimin köşelerinden yaşlar süzülürken orgazmım tekrar zirveye ulaşır, bu sefer daha sert, daha acımasızca, ta ki...

"Hayır!" diye hıçkırım, nefes nefese kalırım, sonunda penis ağzımdan çıkarılır, dil karnımdan kalkar ve ağız klitorisimden uzaklaşır.

"Lütfen," diye çaresizce inlerim ve ayak parmaklarım çarşaflara kıvrılır, "Yapamıyorum. Lütfen."

Biri klitorisime sertçe vurur ve ben irkilirim. "Jasper," kesik kesik nefesler arasında söylerim.

Parmaklar göğüslerimin üzerinde kısa bir süre dolaşır ve ben "*Beau*" diye hıçkırım.

Penis tekrar dudaklarıma dokunur ve fısıldarım, "Efendim, *lütfen*."

Benim canavarlarımın her biri bana o kadar *kendilerine* özgü bir şekilde dokunuyor ki, kim olduklarını tahmin etmek için düşünmeme bile gerek yok.

"Daha iyi," Jasper sarhoş gibi mırıldanıyor ve nefesi acımasızca amımın üzerine üflüyor. "Burada bekle."

Sonra bacaklarımın arasından kaybolur ve ben kaybolmuş ve muhtaç bir şekilde titremeye başlarım. Kafam, sefil bir yenilgiyle yatağa düşer.

"Ah, bu çok zor, güzelim," diyor Lucky sempatik bir şekilde. "Klasik dominant pislik hareketi. Çalıştığımız sistem hileli, Eden. Seni başarısızlığa mahkum ediyorlar ve sonra tatlı küçük vücudunu kişisel sik deposu olarak kullanıyorlar. Asla ihaneti bilmeyecekler. Ömür boyu alt kulüp."

"Az önce beni tam anlamıyla domine ettin, Lucky," diye tıslarım, o sevgiyle kıkırdayınca gülmek mi ağlamak mı istediğimi bilemeden.

"Oh, evet."

"Konuşmayı kes, evcil hayvan. Bizden bir şey istiyorsan, önce boğazına girmeme izin ver," diye emreder Dom.

Sonra ağır sikini umursamaz bir hakla ağzıma sokar ve geniş elleriyle beni yerinde sabitlerken, yavaşça, kendini beğenmiş vuruşlarla beni sikmeye başlar.

Beau inler. "Sik emirkenki halini çok seviyorum."

Aniden yanımda ayağa kalkar, nefesi düzensizdir ve elinin tekrar sikini okşadığını duyarım, bu sefer daha hızlı.

"Daha da iyi hissettiriyor," diye homurdanır Dom ve sonra nefesi

Onun penisi zonkluyor, dilimin üzerine dökülüyor ve ben biraz boğuluyorum,

sonra onu yutarken inliyorum. Hala onun penisini emiyordum ki Beau'nun eli aniden durdu.

Beau yumuşak bir homurtu çıkarır ve sonra sıcak, kalın sperm fışkırmaları göğüslerimi boyar. Onların altında kıvranımlarım, doldurulmuş ve sahiplenilmiş hissederim, onların açlığıyla kaygan ve lekelenmiş, ve bu sadece benimkini ince, keskin bir noktaya getirir.

Dom ağzımdan çıkıyor ve başparmağı dudaklarımı okşuyor.

"Aferin kızım, evcil hayvanım. Uzun bir gün olduğunu biliyorum," diyor bana yumuşak bir sesle ve bir an sonra Beau'nun parmakları Dom'un yerini alıyor.

Hâlâ onun menisiyle kayganlar ve Beau, "Sadece bir tane daha, tatlım. Sonra hepsi bitecek. Çok iyiydin," diye mırıldanırken, içgüdüsel olarak onları yalıyorum.

Son vahşimin titrek bacaklarımın arasında yatakta yukarı doğru hareket ettiğini hissediyorum.

Baştan ayağa titriyorum, karanlıkta sıkışıp kaldım ama artık kaybolmadım. Canavarlarım etrafımı sarmış durumda ve ne kadar karanlık olursa olsun, gitmeyeceklerini biliyorum.

"J-Jasper," diye hıçkırıyorum ve o, ıslak girişime nazikçe penisini bastırırken kalçamı okşuyor.

"Biliyorum, tatlı kız. Ben yanımdayım. Haklılar. Bizim için çok çalıştın," diyor şefkatle.

Ağır penisi sertçe içeri giriyor ve ben kıvranarak nefes nefese kalıyorum. Bir saniye sonra, kaynar sıcaklıkta bir şey göğüslerime damlıyor ve ben şok ve ani, ani bir acı içinde çığlık atarak geri çekiliyorum.

Jasper, kalçalarını yavaş ve acımasızca hareket ettirerek, ben kıvranırken beni sikiyor.

Ellerim başımın üstündeki çarşafı sıkıca kavrarken, amım onu açgözlülükle kabul ediyor. Her itiş beni daha da tahrik ediyor, ama o yanma hissi...

Gözlerimden yaşlar akarken, gözlerim bağlı halde hıçkırarak ağlıyorum.

"Oh, biliyorum. Acıttığını biliyorum, Eden'im," diyor, yürek parçalayan, kötü niyetli bir şefkatle. "Çok fazla olursa ne diyeceğini biliyorsun, ama bence balmumu seveceksin. Biraz zaman tanı."

Beni boğazımdan tutar, üzerime daha fazla balmumu damlatır, ta ki balmumu cildimde cızırdamaya başlayana ve kaçacak yerim kalmayana kadar. Kalçalarım onun kalçalarını sıkarken, penisi beni acımasızca ele geçirir ve yanıklarım birbirine karışmaya başlayınca nefesim kesilir.

Jasper'ın nefesi hızlı ve kesik kesik, sesi bir sahneye hayran kaldığında olduğu kadar kalın ve karanlık. Lucky tarafından.

Ya da benim tarafından.

"Jasper, *lütfen!*" diye bağıriyorum, tatlı, sıcak acı ve acımasız, ağırlı baskı üzerime çökmeye başladığında sesim kırılıyor.

Jasper'ın nefesi tatlı bir iniltiyle kesilir. "Bizimle ıslandığında çok güzelsin, tatlı kız. Bizim olduğunda çok güzelsin."

Sert ve açgözlü her itişinde, onun penisi içimde zonkluyor. Göğsüme, karnıma daha fazla ateş sıcratıyor ve sonra üzerime eğiliyor, aramızdaki balmumunu sürüyor, ta ki ikimiz de sıcaklık ve dağınıklıkla kaplanana kadar, ve ben çaresizce zirveye doğru kıvranıyorum.

Amım onun etrafında sıkılıyor ve Jasper'ın elleri başımın üstünde benim ellerimi buluyor, parmakları benim parmaklarımla iç içe geçiyor.

"Siktir, bana yaptığın şeyler," diye kulağıma inleyerek, sikini içime derinlemesine gömerek, sertçe itiyor. "Artık boşalabilirsin, benim Eden'im. Bana ne kadar minnettar olduğunu göster. Bunu hak ettin."

Ağzı boynumda dolaşüyor ve ısırığı keskin, delici. Acı acımasız, vahşi bir zincirleme reaksiyon başlatıyor ve nefes almadan boşalıyorum. Parçalanıyormuşum gibi boşalıyorum. Jasper'ın ısısı beni kaplıyor, Lucky'ninkiyle karışıyor. Dom, Beau ve Jayk tenimde, kokuları hâlâ etrafımı sarıyor ve her biri beni uçurumun kenarına sürüklerken paramparça oluyorum.

Sonunda kendime geldiğimde, hala titriyor ve ağlıyorum, ama bu Jasper'ın sahnelerinden sonra alışılmadık bir şey değil. Bunlar, Henry'nin yanındaki yastığımda tek başıma ağladığım gözyaşları gibi değil. Ya da buradan sadece birkaç kilometre uzaktaki mağaremde tek başıma ağladığım gözyaşları gibi.

Bu gözyaşları rahatlamadan, sevincimden ve herhangi bir şeyin, herhangi bir hayatın bu kadar iyi hissettirebileceğine dair ezici, ezici bir inanamama duygusundan geliyor.

Hayvanlarım odada dolaşp su, sıcak bezler, yumuşak battaniyeler ve en sevdiğim atıştırma malzemeleri getiriyorlar. Gülüp birbirleriyle dalga geçiyorlar, Jasper'ın işi bitirecek kadar dayanabileceğine dair şakalar yapıyorlar. Dokuz ay önce çok fazla kullanılmış şakalar ama yine de dayanamıyorlar. Hayvanlarım yanıma gelip bana tatlı ve nazik sözler söylüyorlar ve ihtiyacım olduğunu bildikleri için sırayla beni kollarının arasına alıyorlar. Hepsi. Her biri.

Ve sonunda onların arasında uykulu bir şekilde uykuya daldığımda, uyandığımda beni bekleyen bir ömür boyu böyle geceler olduğunu biliyorum.

Yazarın Notu

Ağlamıyorum, sen ağlıyorsun! Oh, dostum. Gerçekten bu noktaya geldiğimize inanamıyorum. İki yıl, üç kitap, bir novella ve 630 bin kelime sonra, Brutes of Bristlebrook tamamlandı. Bu karakterler o kadar uzun süredir hayatımın bir parçası oldular, her günümün o kadar içine yerleştiler ki, onlara veda etmek en güzel şekilde acıtıyor.

Jasper gurur duyardı.

Bu kitap özellikle yazması inanılmaz derecede zordu. Tahmin edebileceğiniz gibi, teknik açıdan zordu, özellikle de ilk kez kitap yazan bir yazar olarak, her şeyi bir araya getirmek o kadar zordu ki, tüm bu yükün altında ezilip parçalanacağımı düşündüm.

Ama hikaye açısından, karakterlerim açısından da zordu.

Bu kitap, birçok yönden, incinmiş insanlara yazılmış bir aşk mektubu.

Daha iyi bilmeleri gerektiği söylenen herkese. Avlanan herkese. Konuştuklarında dinlenmeyen herkese. Arkalarında Valkyrie'lerin ve canavarların fırtınasına ihtiyaç duyan herkese.

Kötü adamın kim olduğunu çok geç olana kadar anlayamayan herkese.

Umarım adalet ve huzuru bulmuşsundur, bulamamışsan da en azından bu sayfalarda bulabilmişsindir.

Rıza önemlidir. İhtiyacı olan insanları desteklemek önemlidir. Açık olmak, gelişmeye ve hatalarımızdan ders almaya istekli olmak önemlidir.

Bu benim ilk serimdi ve bununla gurur duyuyorum. Yazmak ruhumu parçaladı. Beni öğrenmeye ve bir insan olarak gelişmeye itti. Varlığından haberdar olmadığım yerlere derinlemesine dalmamı sağladı. Yazmak benim için empati egzersizi olmalı ve çok heyecanlıyım ve

Şu anda bunu meslek olarak yapma ayrıcalığına sahibim. Beni güldüren, ağlatan ve bazen klimayı açmak istememe neden olan hikayeleri öğrenmeye, yazmaya ve paylaşmaya devam etmekten heyecan duyuyorum.

İlk olarak, 2025 yılında yayınlamayı planladığım Brutes of Bristlebrook'un bağımsız bir spin-off kitabı olan Sinners of Cyanide ile başlayacağım. (Henüz kesin bir tarih belirlenmedi!). Bu kitap, Entwined'ın gölge kitabı olacak ve Brutes'larımız burada meşgulken Cyanide'da yaşanan tüm lezzetli endişe ve acıları ve entrikaların tüm katmanlarını gösterecek.

Ve evet, ahlaki açıdan gri bir ekip olan Heather, Alastair, Mateo ve Bentley'i takip ediyor. Neden seçim yapma durumu olmayacak (MF ve MM olacak), ancak Brutes'un sahip olduğu bromance, bulunan aile ve derin platonik yakınlıklar da aynı şekilde mevcut olacak.

Son olarak, sizlere, okuyucularıma minnettarım. Sonsuz minnettarım. Bana bu hayatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Tüm bunları yapmamı sizler mümkün kıldınız.

Bu yüzden teşekkür ederim.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz?

DAY DEATH:
A BRUTES OF BRISTLEBROOK ÖN
HİKAYESİ

*KU, KAĞIT KAPAKLI VE TAM OYUNCU
KADROSU İLE SESLİ KİTAP OLARAK
ŞİMDİ SATIŞTA*

Bir gece. Altı hikaye. Tamamen nükleer yok oluş.

BRUTES

Bu gece sapkınlık gecesi olacaktı. Hayatlarımız
ve kıl payı kurtulmalarla dolu bir kabustu ve bir molaya ihtiyacımız vardı.

Bunun yerine, *biz* yıkıldık. Bütün dünya yıkıldı.

Ancak şehirler birbiri ardına yok olurken ve korumamız gereken sivillerle dolu bir kulüp varken, kendimizi toparlayıp onları güvenli bir yere götürmeliyiz.

Ne kadar üzgün olursak olalım. Ailelerimizden kaç kişi küle dönerse dönsün.

Yapmamız gereken bir iş var, bu yüzden birbirimize güç olacağız.

Bu, birlikte bombaların yağdığı ateşe girmek anlamına gelse bile.

EDEN

Yalnızım.

Lütfen, yapmam gereken şey için beni affedin.

Sanırım yapamam.

Teşekkür

Tamam, teşekkürler kısmına ağlayarak başlıyorum. İyi bir başlangıç. Harika, harika, harika.

Teşekkür etmem gereken çok kişi var. Bir kitap yaratmak için bir köy gerekir ve bu kitabın yayınlanması için en az bir köy gerekti. Hayatımda bana yardım eden bu insanlara sahip olduğum için kendimi inanılmaz derecede şanslı ve onurlu hissediyorum.

Öncelikle tasarımcılarıma, Artsandare'ye (ana seri kapakları) ve JAB Design Studio'dan Justine'e (özel baskı kapaklarını yapan) teşekkür etmek istiyorum. Sizler, en başından beri insanları büyülediniz (ne yaptığımı anladınız mı?). Sizler olmasaydınız, bu seriyi asla eline almayacak pek çok insan var, bu yüzden teşekkür ederim.

Fervent Ink Editing'den Jessica ve Andrew H.'ye, düzenlemelerimi yaptıkları için teşekkür ederim, beni büyük bir utançtan kurtardınız. BÜYÜK bir utançtan. Bu kitabı yayınlamak için elinizden gelenin fazlasını yaptınız ve size olan hayranlığımı dile getirmekten kendimi alamıyorum. Avustralya'ya özgü ifadelerimi ve aptalca yazım hatalarımı yakaladığınız için teşekkür ederim.

Ajansım Susan, sen gerçekten harikaydın. Yaptığın her şey için çok teşekkür ederim. Senden gelen her e-posta günümü güzelleştiriyor.

Avery Caris, JF Harding, Jason Clarke, Teddy Hamilton, Sebastian York, Rose Dioro, Connor Crais, Robert Hatchet ve Gregory Salinas'a, karakterlerimi bu kadar özenle ve empatiyle hayata geçirdikleri için çok teşekkür ederim. Bu dizinin dünyasını açtınız ve bu karakterleri çok somut ve insani hale getirdiniz. Bu, sonsuza kadar hayranlık duyacağım bir yetenek ve beceridir.

Beta okuyucularıma. Shannan, belgelerime her daldığında beni kahkahalara boğuyorsun, beni desteklediğin için teşekkür ederim. Bree, sen bir cheerleader ve şampiyon oldun, her sözüne değer veriyorum. Jess, Chels, Julia, Kristie, CiCi, Paris, Stephanie, Lou ve

Chelsey, size hayranım. Bana zamanınızı ve düşüncelerinizi ayırdığınız için teşekkür ederim, geri bildirimlerinizdeki empati ve nezaketiniz için teşekkür ederim. Beni cesaretlendirdiniz ve heyecanlandırdınız ve bu kitap sizin katkılarınızla çok daha iyi hale geldi. Teşekkür ederim.

Kitaplardaki eşlerim Letizia Lorini, WH Lockwood, LH Blake ve Heather Garvin, bana sürekli yalnız olmadığımı ve ne garip bir dünyada yaşadığımı hatırlatıyorsunuz. Sohbetimiz ve dostluğunuz için teşekkür ederim, çünkü hepiniz hayatımda olmamanız için çok yetenekli, eğlenceli ve özelsiniz.

Arka planda inanılmaz bir iş çıkaran asistanım Tegan'a. Sen olmasaydın, yazmak için hiç zamanım olmazdı. Seni çok seviyorum. Okuduğunuz herkes, Your Story Enchanted'ı araştırın, şimdiye kadar gördüğünüz en inanılmaz kitap kokulu mumları ve hediyeelik eşyaları bulacaksınız.

Tam bir doğa gücü olan Char'a. Sen tam bir doğa gücüsün. Facebook grubumu yönettiğin için teşekkür ederim, ama daha da çok huzurumu koruduğun için teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyum.

Yazma arkadaşım A.K. Blythe'e, beni sürekli hayran bırakıp, yazdıklarına ekran başında kıskançlık dolu küfürler yağdırmama neden olan sana, dostluğun, sabrın ve her adımda beni desteklediğin için teşekkür ederim. Sen bir süperstarsın.

Dünyayı hak eden Lisa'ma. Bunu sana sunamayabilirim ama söz verdiğim gibi Jayk senin. Ona iyi davran. Ya da kovboy gibi sür, ne olursa olsun. Senin şiddetli dostluğun, sadakatin ve büyük kalbin örnek alınmalı.

Nişanlım Daniel'e. Sen her açıdan en iyisin ve seni tüm kalbimle seviyorum. Oğlumuza harika bir baba ve bana her açıdan mükemmel bir eş olduğun için teşekkür ederim. Sen hayatımızı ayakta tutmasaydın, bunu asla başaramazdım. Seni çok seviyorum.

Kız kardeşim Nicky'ye. Beni çok destekleyen muhteşem bir ailem olduğu için çok şanslıyım, ama Nicky hem kitaplar hem de benim için her zaman yanımda. Her etkinlikte, her gece geç saatlerdeki telefon görüşmesinde, her olay örgüsü tartışmasında ve her çöküşte yanımda. Sana bunu telafi edebilecek bir şey yapabileceğimi sanmıyorum, ama aklına bir şey gelirse bana haber ver.

Son olarak, Elisa'ma. Kelimeler yetersiz kalıyor, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Zaten ağlıyorum. Benim kitap doulam. Sevgili, çok sevgili dostum. Benim alfam, sosyal desteğim, sırdaşım ve hikayemin çözücüsü oldun. Her taslakta ve kendimden şüphe duyduğum her an yanımda oldun. Yorgun ve incinmişken beni ayağa kaldırdın ve bu karakterlere ve diziye olan sevgin sayesinde ben de onlara yeniden aşık oldum. Şefkatin, empati ve keskin zekan, hayatımda sahip olduğum en büyük ayrıcalık. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatan bir makale yazabilirim — laf kalabalığımı çok iyi bilirsin — ama bunun yerine sadece teşekkür ederim diyeceğim.

Ve başardık.

Yazar Hakkında

Kariyerini diğer yazarların harika sözlerini yayınlayarak geçirdikten sonra, Rebecca Quinn kendi sözlerini ortaya çıkarmaya karar verdi. Meğer o biraz ahlaksızmış. Rebecca, kalp, mizah ve sapkın bir tutkuyla dolu, karakter odaklı romantizm yazmayı seviyor — ya da

bromance ile romantizm yazmayı seviyor.

Rebecca, Avustralya'nın Sidney kentinin güneyindeki bir sahil kasabasında yaşıyor. Günlerini küçük oğlu ve nişanlısına sarılmak, DnD kampanyalarına aşırı derecede yatırım yapmak, çok fazla şarap içmek, masa oyunları oynamak ve tabii ki, küçük ellerine geçirebildiği kadar çok roman okumakla geçiriyor.

Serinin sonraki kitapları, bonus içerikler, yeni seriler, müstehcen memler ve saçma sapan sohbetler hakkında bilgi almak istiyorsanız, sosyal medya hesaplarımda Quincky'yi takip edin veya web sitemden haber bültenime kaydolun.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

